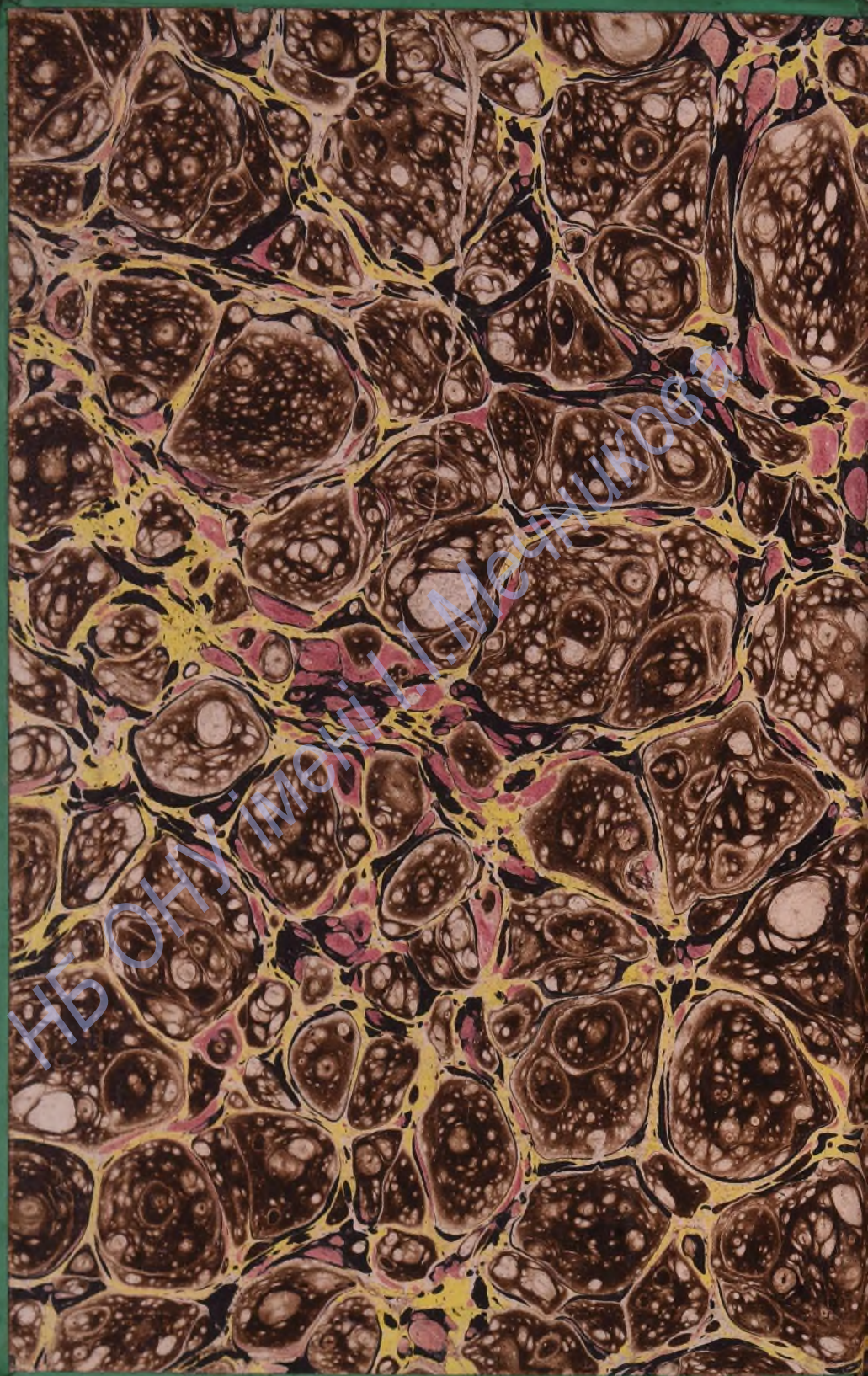

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

XV-7.

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SEPTIMUM

B I P O N T I
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
C I O I O C C X C

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені П. П. Мечникова

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ

Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝ. ΟΥΚΟΤΗ τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι ἕως
μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός, τὸν-

Ι ΚΑΡΟΜΕΝ. Η ΥΠΕΡΝΕΦ.)
Ἰκαρομένιππος ὑποκείμενος ἐπιγε-
γραπταὶ λόγος, διὰ μὲν τὸ πτηνόν,
εἰσάγεσθαι τὸν τῷ δράματι ὑπο-
κείμενον εἰς Ἰκαρον τὸν Δαίδαλου
ὑποφερόμενος, διὰ δὲ τὸ μεγαλο-
πράγμον καὶ περιέργον καὶ φασμα-
τώδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φι-
λίσσοφον ἀρμολόμενον, ὃς Πατάρων
ὑπάρχων τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀν-
τιαστρέφους δόξαν ὑποκειούμενος, γεν-
ναῖος ἦν καὶ συγχεκροτημένος τὸ σώ-
μα, καὶ οὐκ ἀδόκιμος, οὐδὲ τὴν ὄψιν,
ἔσα πρὸς ἄρας εὐπρόσωπον ὑποφερε-
ται καὶ οὕτως ὥστε εἰ πιστὸς ὑπῆστι
Φιλοστράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλω-
νίου τοῦ Τυανέως ἀναγράφοντι βίον,

καὶ ὑπὸ Ἐμπούσας ἐρασθῆναι κατὰ
Κόρινθον τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ
τούτου ἐπεὶ περιέτυχεν Ἀπολλωνίῳ
τῷ προειρημένῳ γύντι ἀνθρώπῳ, ὁ-
μοῖος, φασὶν, ὁμοίᾳ συνήθη. καὶ τὸ
τοῦ βίου λοιπὸν δυσασπαστάς ἐ-
σχηκε τούτου, τερατείαις τε συγκαί-
ρων, καὶ εἰς μηδὲν ὑγιὲς διανοίας τὴν
σχολὴν ἀποδιατρίβων. διὸ καὶ ὁ
παρὸν Λουκιανὸς φασματολογῆσαι
τοῦτο διὰ τὸ σύνθετες αὐτῷ προρη-
μένους, καὶ ὑπὲρνεφέλα τερατεύσα-
σθαι, συζεύγνυσσι τούτῳ τὸν Ἰκαρον,
λίγον λίαν συνάπτων, ὥς οἱ παροι-
μιαζόμενοι φάσκουσι. V. Sed sup-
pletis deficientib. ex C.
5 Σταθμός) Μονή. V.

Ι C A R O M E N I P P U S

SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

Men. I G I T U R ter mille haec erant a Terra inde stadia ad
Lunam usque, quae prima nostra mansio. Hinc ad Solem
Lucian. Vol. VII. A

τεύθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἀνω παρασάγγαι που πεντακόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς, ἀνοδὸν, καὶ ταῦτα γένοιντο ἐυζώνῳ αἰετῶ μιᾶς ἡμέρας.

ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σου παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ Φορτικά ταῦτα σταθμούς τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαέриа δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἑμαυτὸν λογιζομαι τῆς ἑναγχοῦς ἀποδημίας.

1 Παρασάγγαι) Μίτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ὁδοῦ στάδιοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυῖαι ρ'. ὡς περ καὶ τὸ πλείον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων δέκα βούλονται σταδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἡ' ἄλλοι δὲ ζ'. V.

Παρασάγγαι) Ὁ παρασάγγης μέτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίοις μετ' οὗ μετροῦσι διὰ τὴν τοῦ Νείλου ἐπίκλυσιν τὴν γῆν, ἔχων σταδίους λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σχοῖνος ζ'. ὁ δὲ

στάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὐρήσεις πολυχάκισ ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege ἀναβάσει) τοῦ Κύρου. G. (Perfica est mensura, non Aegyptia; de qua non Xenophon tantum, sed Herodotus aliique. Solan.)

9 Ὑποξενίζοντος) Ξένους καὶ ἀγνώστους διαλεγόμενου. V.

12 Λογίζομαι) Ἀριθμῶ. G. *ibid.* Τῆς ἑναγχοῦς) Τῆς χρεωτέως. G.

furfum parasangae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum coelum, & arcem Iovis arduam... & haec fuerint expeditae aquilae unius diei.

Sod. Quid haec, per Gratias, Menippe, de astris disputas, & immurmurs ea velut dimetiris? olim enim, dum sequor, te audio, Soles & Lunas, insuper vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam & parasangas, peregrina ratione memorare.

Men. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ γὰρ, καθάπερ οἱ Φοίνικες,
ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν;

MEN. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιοῦ-
μην τὴν ἀποδημίαν.

ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ
γε σαυτὸν ἔλαβες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὁνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν, ὅς ἀρ- 2
τίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός;

ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἐφῆσθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετὴς
πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ;

MEN. Καὶ μὴν ἐγὼ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πά-
νυ Διὸς ἤκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδὼν·
εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερευφραίνομαι, τὸ
πέρα πίστεως εὐτυχεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἐγώ γε, ὦ θεσπέσιε καὶ Ὀλύμ-

6 Παρασάγγας ὅλους) Ὀλοκλή- Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πεσών. V.
ρους. V. 13 Τὸ πέρα πίστεως) Ὑπὲρ τὴν
9 Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ) πίστιν. V.

Sod. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas
viam?

Men. Non, ita me Iuppiter; sed ipsis in astris peregrin-
natus sum.

Sod. Longum Hercle somnium narras, si imprudens pa-
rasangas totas dormisti.

Men. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de
Iove tibi adsum.

Sod. Quid ais? Menippus nobis a Iove demissus e coe-
lo adest?

Men. Ego vero ab ipso tibi illo summo Iove advenio ho-
die, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at
ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fi-
dem beatus sum.

Sod. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe,

πιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ἄν, ἀπὶ
στεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλω ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὀμη-
ρὸν εἰπῶ, τῶν οὐραϊῶνων ἐνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι Φράσον,
εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἦρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλί-
μακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν
ὄψιν οὐ πάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥστε καὶ ἡμᾶς
εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγονέ-
ναι πρὸς τοῦ αἰετοῦ.

MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυ-
μαστὸν οὐδέν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μῦθω δοκεῖ
προσφερές· ἀτὰρ οὐδέν ἐδέξέ μοι πρὸς τὴν ἀνοδὸν, οὔτε
τῆς κλίματος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ αἰετοῦ. οἰκεία
γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά.

ETAIP. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον
ἔφησθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήβεις ἡμᾶς ἱέραξ
τις ἢ κολοῖος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος.

6 Ἐκεῖνα τῷ Φρυγί) Ὁ Γανυ-
μήδης ἦν Φρύξ μεираχίσκος εὐπρε-
πής· τούτου ἠράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ με-
ταβλήθει εἰς αἰτὸν, ἦρπασεν αὐτὸν,

καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. V.

11 Προσφερές) Ὁμοιον. V.

12 Οὔτε παιδικὰ) Ἐράμενον. V.

natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro
supra nubes elato, &, ut secundum Homerum dicam, coe-
licolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione
furfum sublatum sis, & unde copia tibi tantarum scalarum
obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis
illi Phrygi es, ut etiam conicere possimus, te quoque ad
pincernae forte officium in sublimem raptum ab aquila.

Men. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a
vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed
nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut
amassius fierem aquilae, qui meas mihi alas habuerim.

Sod. Iam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si qui-
dem praeter cetera, nobis non sentientibus, accipiter vel
graculus ex homine factus es:

MEN. Ὅρθῳς, ὦ ἐταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἰκάσας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκείνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις 3
μὴ καὶ σύ πρὸς τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι;

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἅτε κηρῷ τὴν πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκεῖνος ἐτάκη, πτερορρύσας, εἰκότως κατέπεσεν ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύπτερα.

ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὡδέ πως· αἰτὸν εὐμεγέθη συλλαβὼν, ἔτι δὲ

8 Ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος) Ἰκαρος υἱὸς ἦν τοῦ Δαιδάλου. ὅτε οὖν ἐπέ-
γοντο αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ, ὡς παῖς ὁ
Ἰκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ
λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θά-
λασσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη

Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαιδάλος δὲ
μικρὸν ἐπετάσθη διάστημα· ἀλλ'
οὗτος αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔφη ἀνα-
βεβηκέναι τὸν οὐρανόν. V.

II Τὰ ὠκύπτερα) Τὰ ἄκρα τῶν
πτερῶν, τὰ εἰς ὅξυ καταλήγοντα. V.

Men. Recte, Sodalis, nec procul a scopo coniecisti. Dae-
daleum enim illud alarum commentum ipse quoque machi-
natus sum.

Sod. Tum tu, audacissime omnium, non metuebas, ne
tu quoque, in quamcunque maris regionem delapsus, Me-
nippeum quoddam pelagus nobis, sicut Icarium, tuo signa-
tum nomine faceres?

Men. Nequaquam. Nam Icarus, cuius pennae cera aptae
erant, cum primum illa ad solem liquefacta esset, defuen-
tibus pennis non potuit non decidere: at nostrae sine cera
fuerunt alae.

Sod. Quid ais? iam enim nescio quomodo sensim me ad
veritatem narrationis perducis.

Men. Sic fere. Aquilam cepi bene magnam, & vulturem

γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμῶν αὐταῖς ὀλέναις τὰ πτε-
ρά, μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι
σχολή, δίδειμι.

ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὥς ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ
τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχνηα τῆς ἀκροάσεως.
μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με περιόδης, ἄνω που τῆς διηγήσεως
ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον.

- 4 ΜΕΝ. Ἄκουε τοίνυν. οὐ γὰρ ἀστεῖόν γε τὸ θεῖμα,
κεχηνότα Φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὥς σὺ Φῆς,
ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξε-
τάζων τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινά, καὶ
ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλούτους λέ-
γω, καὶ ἀρχάς, καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν,
καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπου-
δαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀπα-
βλέπειν ἐπειρώμην. καὶ μοι ἐνταῦθα, πολλήν τινα παρ-

1 Αὐταῖς ὀλέναις τὰ πτερά) Σὺν αὐταῖς ὀλέναις. ὀλένας δὲ λέγουσιν
καὶ τοὺς ὄμους. V. 8 Ἀστεῖον) Ἡδύ. G.

de robustis illis: horum alis abscissis... fed potius totum
ab initio inde consilium, si tibi otium est, persequar.

Sod. Omnino vero. Suspensus enim sum exspectatione
narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego
te Philium Iovem obsecro, me contemnas, ab initio tuae
narrationis auribus quasi suspensum.

Men. Audi ergo: nec enim lepidum est spectaculum, hian-
tem amicum destituere, eumque suspensum, ut tu ais, au-
ribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationi-
bus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia de-
prehendissem, divitias dico, & imperia, & potestates: con-
temtis illis, (qui studium circa ista obstare putarem, ne re-
bus studio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad
ipsum hoc universum respicere, tentabam. Et hic mihi mul-

εἶχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σο-
 Φῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὐρεῖν οὐθ' ὅπως
 ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργόν, οὔτε ἀρχὴν, οὐθ' ὅ, τι τὸ
 τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν,
 πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμεν· τοὺς τε γὰρ ἀστέ-
 ρας εἰδῶν ὥς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διερριμμένους, καὶ τὸν
 ἥλιον αὐτὸν τίποτε ἦν ἄρα ἐπὶ οὐδὲν εἶδέναι, μάλιστα δὲ
 τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἀτοπὰ μοι, καὶ παντελῶς παρά-
 δοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημά-
 των ἀπόρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὲν
 ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταρρα-
 γεῖσα, καὶ ὑέτος, ἢ χιῶν, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα,
 καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν. Οὐκ 5
 οὖν ἐπειδὴ περ οὕτω διεκείμην, ἀριστον εἶναι ὑπελάμ-
 βανον παρὰ τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκ-
 μαθεῖν. ὦμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν

II. Διαίξασα) Ὁρμήσασα. V. 13 Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν) Ἀδελφ. V.

tam dubitationem obiecit primo quidem ipse hic, qui a sâ-
 pientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram,
 quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium,
 neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum con-
 siderarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellâs
 enim videbam forte fortuna per coelum sparsas, & Solem
 ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praefer-
 tim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a fen-
 tentiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius fi-
 gurarum diversitatem, occultam quandam causam habere
 putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens,
 & prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando de-
 labens; haec quoque omnia vel coniectura, vel signis erant
 mihi impervestigabilia. Ita igitur animo affectus cum essem,
 optimum factu iudicabam, de philosophis hisce discere sin-
 gula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, pos-

ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν,
ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι, καὶ
χρῶας ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι, (μάλα γὰρ
ὑφαγόραι τινες, καὶ οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα
μοι κατεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἑμαυτὸν, καὶ
συχρὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ
εἰσαῦθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολο-
γησάμενος, ἡξίου μετεωρολέσχης τε διδάσκεισθαι, καὶ
τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον
ἄρα ἐδέξάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλ-
λάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβα-
λον, ἀρχὰς τινας, καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ,
καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀσημέραι μου
καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγ' οὖν ἐδόκει χαλεπώ-
τατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος πατέρω λέγοντες ἀκόλουθον,

4 Ὑφαγόραι τινες) Ὑφαγόραι, Περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. V.
ὕλη λέγοντες. Οὐρανογνώμονες 10 Ἐξέσαν) Ἀντὶ τοῦ οὐκ
δὲ, οὐράνια φρονούντες. V.
8 Ἠξίου μετεωρολέσχης τε) ἴσχυσαν. V.

se dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum col-
ligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti
hirsutiae, valde enim altiloqui & coeli consulti homines sta-
tim mihi videbantur: his ergo me cum commisisset, ma-
gna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in
futurum pro summa & fastigio sapientiae promissa, postu-
labam doceri, quomodo de sublimitate rerum disputandum
esset, & ornatum huius universi ediscere. At illi, tantum
aberat, ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo
etiam maiores me dubitationes conicerent, principia quae-
dam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas,
& talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium
mihi videbatur difficillimum, illud erat, quod, cum nemo il-
lorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed

ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαι τέ με ἡξίου, καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἀποπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὲν, ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τήν τε 6
ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν·
οἷγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χα-
μαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ
πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρωσ, ἢ ἀργίας ἀμ-
βλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διοραῖν ἔφασκον,
καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην
ἐπεβάτευσον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες,
μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλὰ-
κίς, εἰ τύχοι, μηδὲ ὅποσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζε

8 Τερατουργίαν) Ματαιολογίαν.

9 Τῶν χαμαὶ ἐρχομένων) Ἀντὶ
τῶν ἀνθρώπων. V.

pugnantia omnia & sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, & ad suam quisque rationem tentabant traducere.

Sod. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se diffederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

Men. Quin tu ridebis, Sodalis, si audias superbiam illorum, & prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen & coeli se fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: & tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum & formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate

εἰσιν ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μετὰξὺ τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, αἶρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθῃ, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν 7 ἐπιμετροῦντες. Ἐπειτα δὲ καὶ κεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύθρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὕδατοπατεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, τοῦ ἡλίου καθάπερ ἰμο- νιᾷ τιμὴν τὴν ἱκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντος, καὶ 8 ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανέμοντος. Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥάδιον καταμαθεῖν. καὶ

7 Ἄγνωμον) Ἀνόητον. G. 11 Μύθρον μὲν) Σίδηρον πετυρωμένον. V.

noscent, interiecta inter Lunam & Solem regio quot fit ulnarum, auderent dicere: aërisque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, & triangula super quadratis formantes, & sphaeras quasdam varias, coelum nempe ipsum perimetientes. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro coniectura proferunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non deierant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum dispenset. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Io-

σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διάφορος, εἶγε τοῖς μὲν ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεβρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· οὓς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, οὐ προστιθέντας δὲ οὔτε ὅθεν ἦκων, οὔτε ὅπου ἐστῶς, ἕκαστα ἐτεκταίνοτο. καίτοι πρό γε τῆς τοῦ παντός γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον ἐπινοεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, καὶ θαυματοποιοὺς ἄνδρας λέγεις.

ΜΕΝ. Τί δ' εἰ ἀκούσειας, ὦ θαυμάσιε, περὶ τε ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός

1 Εἰ ἐν γειτονία ἐστὶ) Εἰ γειτο-
νοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν.

V.

8 Ἐτεκταίνοτο) Κατεσκεύαζε. V.

13 Τί δ' εἰ ἀκούσειας) Εἰς Πλά-
ωνα αἰνιγτέται καὶ Ἀριστοτέλη. V.

14 Ἡ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε)

Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τε καὶ τὴν
ἀπειρίαν, αἷτια εἶναι φασὶν οἱ μαθη-
ματικὴ τῆς τοῦ παντός γενέσεως.
τοῦ πέρατος μὲν εἰδοποιούντος καὶ
ἐπὶ σπᾶσιν ἀγοντος τὰ ἡμέτερα καὶ
περιορίζοντος τῆς δὲ ἀπειρίας ὁδὸν
τῇ γενέσει ἐνδιδούσης, καὶ ἀναζαπυ-

vem te rogo, utrum vicinae sint hae sententiae, & non plurimum inter se dissidentes. Primo enim illis sententia de mundo diversa est, quandoquidem aliis generationis & interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius & modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem huius universi constituerunt, non adiecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi consistens, fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum huius universi neque tempus, neque locum cogitare possumus.

Sod. Audaces fane quosdam & praestigiatores homines narras.

Men. Quid vero si audias illos, carissime, de ideis & incorporeis quae disputant, aut illorum de fine & infinito

τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ αὐτὴ νεανικὴ αὐτοῖς ἢ μάχῃ τοῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελες τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παμπόλλους τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνοντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτοῦ διαλεγομένων κατεγίνωσκον. ἕτερος δὲ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε. Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν· οἱ δὲ κατὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμενοντο. καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἷδ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλεύόμενοι, πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκά-

ράσκει τὸ ἦδη πρὸς πύλαν ἀποκλινόμενον καὶ κεκμηκὸς τῶν γινόμενων τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίου πάλιν ἄλλου σπέρματα παρεχομένης τῇ ἐνδελεχείᾳ τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπεράντῃ τῆς κινήσεως. V.

4 Παμπόλλους) Δημόκριτον διαπαίζει. G.

6 ἕτερος) Ἐμπεδοκλέα μαμαῖται

διὰ τὸ νεῖκος. G.

8 Ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν) Πυθαγόραν λέγει. V.

ibid. Οἱ δὲ κατὰ χηνῶν) Σωκράτην λέγει. V.

11 Τῶν ὅλων ἀρχὴν) Εἰς Μωσέα ἀποτίθεται τάχα. V. (Tu lege Laetantium. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

sermones? Nam haec rursus vehemens illis pugna est, aliis sine quodam totum hoc circumscribentibus, aliis autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam, multos quosdam esse mundos, pronuntiabant, & eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem univerforum esse, sentiebat. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, & anseres, & platanos deierabant. Et alii quidem, reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronuntiabant, & divisas provinciis, unum quendam primum Deorum voca-

λουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο. εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ διανοοῦντο. εἴτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἥσαν τινες, οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφίεντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώδαμεν ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς καμικοῖς δορυφορήμασιν εἰκότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεοὺς τινὰς ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον. Τοιγάρτοι 10 ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις

1 Τοῖς δὲ τὰ δεύτερα) Τοὺς Σωκρατικούς λέγει. V.

2 Ἐτι δὲ, οἱ μὲν) Ἀριστοτέλη διαγελᾷ. V. Mox ibidem: Ἐτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον) Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸς τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας ταῦτα κατασκευάζων. V.

3 Οἱ δὲ) Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. est μὲν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem, & astra Deos fecerat. Grot. Flor. 573, in Fragm. Menandri.

Solan.

ibid. Εἴτα καὶ προνοεῖν) Ἐπικούρειους φησὶ. V.

7 Τοὺς παρηβηκότας) Γεγρανηκότας. V.

8 Δορυφορήμασιν) Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κατὰ πρόσωπα, ἅτινα συνετέρχεται μὲν τοῖς καμαδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. V.

10 Ἀδέσποτον) Διαγόρας ταῦτά φησιν. G.

12 Ὑψιβρεμέταις τε) Ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὃ ἐστὶν ὑπερφάνοις. V.

bant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam, qui omni illos cura solverent, uti nos solemus seniores liberare ministeriis. Nulla enim in re non comicis satellitiis similes illos introducunt. Alii, haec omnia supergressi, nec esse omnino Deos credebant, sed, sine domino, sine duce ferri mundum, patiebantur. Haec igitur audiens, fidem negare non au-

τε καὶ ἡϋγενείοις ἀνδράσιν. οὐ μὴν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὖροιμι, καὶ ὑπὸ πατέρου μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνῶρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαι τι περὶ τούτων ἀληθές, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ὥμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πῶς, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰσωπος, ἀετοῖς καὶ κανθάρους ἐνίοτε, καὶ καμήλοισι βάσιμον ἀποφαίνων τὸν οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσθαι ποτε οὐδεμιᾷ μηχανῇ δυνατόν εἶναι μοι κατεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ ἀετοῦ περιθείμην πτερὰ, (ταῦτα

2 Ἀνεπίληπτόν τι) Εἰ ληπτὸς ἔστι τῶν ὅλων ὁ τεχνίτης, ὅπερ τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο συνέστι μόνον, Λουκιανοῦ χάριστον ἄθεον στόμα, ληπτὸς θεὸς πέφυκεν οὐ θεὸς ἄρα. V.
4 Ἀτεχνῶς) Πάνου. V.

5 Ἐτερος δέ με θυμὸς) Λογισμός. V.

11 Αἰσωπος ἀετοῖς καὶ κανθάρους) Ὁ μυθοποιός· πλάττει δὲ μῦθον ἐν ᾧ τὸν κάμηλον εἰσάγει διαλεγόμενον τῷ Διὶ. V.

debam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem disputationum conversus aliquid reprehensione vacuum reperirem, & ab alio nusquam eversum. Itaque plane Homericum illud usu mihi venit. Nam saepe quidem impetus me capiebat, ut uni illorum crederem, prohibebat at impetus alter. Propter quae omnia expers confilii, in terra auditurum me de hisce rebus verum, desperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, si ipse volucris quacunque ratione factus in coelum ascenderem. Huius autem rei mihi spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aesopus, qui aquilis aliquando & scarabaeis, quin camelis, viam in coelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur alae, id quidem nulla ratione fieri posse apparebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim so-

γὰρ μόνα διαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν προχωρῆσαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, πατέρου μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἴτα διαδήσας, καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἀρμοσάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς τινὰς ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἑμαυτοῦ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἐτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἢ δὴ τῆς πείρας ἠπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἑμαυτὸν κατὰ τοῦ κρημνοῦ Φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον. Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην, ὑψηλὰ ἦδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἴτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Ἀκροκόρινθον ἀνῶ· εἴτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυ-

6 Λαβὰς τινὰς) Κρυτήματα. V. μοίρας. τὸν Ταῦγετον δὲ τῆς Λακωνικῆς, ἐν δεξιᾷ τῆς Σπάρτης. V.
15 Ὑμηττοῦ) Ὁρὴ τῆς Ἀττικῆς. V. ibid. Ἐρυμάνθου) De Erymantho ceterisque lege Strabonem aliosque. G.

16 Εἴτα ὑπὲρ Φολόης) Ταῦτα Πελοποννήσου ὄρη τῆς Ἀργολικῆς

las sufficere ad humani corporis magnitudinem, forte successurum mihi experimentum. Comprehensis ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curiose amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptassem, & ubi extremæ pennæ sunt, anfas quasdam parasssem manibus; ipse me primum experiebar, exultans & subserviens manibus, tollens me, anserum instar, de humo paululum, & cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium, iam audacius tentabam experimenta, atque conscensa arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demisi. Cumque sine periculo devolasssem, alta iam & sublimia sapiebam, solvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra

μάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταύγετον. ἤδη δ' οὖν μοι τοῦ
τολμήματος μεμελετημένου, τελειός τε καὶ ὑψιπέτης
γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοτῶν ἐφρόνου· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀ-
λυμπον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κούφως ἐπισι-
τισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν
πρῶτον ἱλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ
τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγε-
γόνειν, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ἡσδόμεν
κάμνοντος ἑμαυτοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀριστερὰν
πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας οὖν, καὶ καθεζόμενος
ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμεν, ἐς τὴν γῆν ἀνωθεν ἀποβλέ-
πων καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν
τὴν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν
Μυσῶν μετ' ὀλίγον δὲ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν

3 Ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἀναβὰς)
τὸν Μακεδονικὸν Ὀλυμπον λέγει.
ὅς ἐπ' ἀριστερᾷ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν
Θεσσαλικῶν ἐστὶ Τεμπῶν, ὅρος ὑ-
ψηλὸν καὶ μέγα, καὶ μέχρι Πέλ-

λης παρατεῖνον. V.

4 Ὡς ἐνῆν) Ὡς δυνατόν ἦν. V.

9 Κάμνοντος) Κοπτομένου. V.

13 Τῶν ἵπποπόλων Θρ.) Τῶν περὶ
τοὺς ἵππους ἀναστρεφόμενων. V.

Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Iam igitur meditaturs audax facinus, cum perfectus essem & altivolus, non amplius quae pullorum sunt cogito, sed conscenso Olympo, viatico assumto, quam poterat fieri levissimo, ceterum recta versus coelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipsum quoque fero facilius. Cum vero ad ipsam iam Lunam delatus essem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me sensi, & maxime ala sinistra, vulturina. Appulsi ergo ibi assedi, interquiescens & in terram de superiori loco despiciens, &, ut Homericus ille Iuppiter, iam equestrium Thracum terram adspiciens, iam Myforum, paulo post autem, si videretur mihi, Graeciam, Persidem, & Indiam:

Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην.

ΕΤΑΙΡ. Οὐκ οὖν καὶ ταῦτα λέγοις ἂν, ὦ Μένιππε, ἵνα μὴδὲ καὶ ἐν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἰστόρηται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος πέρι γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντι κατεφάινετο.

MEN. Καὶ ὀρθῶς γάρ, ὦ ἐταῖρε, εἰκάζεις. διόπερ ὡς οἷόν τε ἀναβάς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ συναποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν. Καὶ 12 πρῶτόν γε μοι πάνυ μικρὰν δόκει τινὰ τὴν γῆν ὄραν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, ποῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τὸν Ροδίων

15 Καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσόν) Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδρὶς ἦν χαλκοῦς, ἡλίω ἀνακείμενος, καὶ ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος ἡλίω ἀνέτε· ἐξήκοντα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος,

ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ Αἰγύπτου Ἀλεξάνδρεια ἀκοδομηταὶ τετράγωνος, στα-

e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar.

Sod. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat; sed si quid etiam obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditurum exspecto equidem, de figura terrae, omniumque, quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuēti, visa sint.

Men. Recte istuc, Sodalis, coniciis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam, cogitatione mecum peregrinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Co-

Lucian. Vol. VII.

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. МЕЧНИКОВА

κολοσσὸν ἔθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ὑποστίλβων, διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἀπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρευσάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαίνετο, οὐ κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γυναῖα, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἀπλῶς, ὅποσα τρέφει ζεῖδωρος ἄρουρα.

ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα Φῆς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὅς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐξήτεις ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἶγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι

διαίσιος τὴν πλευρὰν, ἐπὶ πολὺ τοῦ αἵματος ἀνέχων, ὡς ἀπὸ ρ' ὀραῖσθαι μιλίων. ἀνέσταθι δὲ τοιοῦτος, ἐν' ἣ ἡμέρας μὲν σημεῖον τοῖς πλέουσι, νυχτὲς δὲ πυρρός, πρὸς δὲ οἱ πλέοντες ἀπευθυνόμενοι, μὴ ἔχοιεν ἐμπίπτοντες τοῖς τοῦ Παραιτονίου ἔρμασι διαφθεῖρεσθαι. γέγονε δὲ προστάγ-

ματι μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπίδης, ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὅς καὶ ἐπέγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. V.

loffum vidissem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Iam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem, tota iam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte, qui navigarent, qui proelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulierculae, animalia, & simpliciter quae tellus alma nutrit omnia.

Sod. Omnino improbabilia sunt, quae dicis, & sibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quae-rebas ab interiecto spatio in parvitatem contractam, & nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud videre tibi visus es-

ώήθης ὄραν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικροῦ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων νεοττίας;

MEN. Εὐ με ὑπέμνησας. ὁ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰ- 13
πεῖν, τοῦτο οὐκ εἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνουμένης, πᾶν μ' ἦνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. κατηφεῖ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ καταπητημένος. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τινα σεληναῖον δαίμονα ὡήθην ὄραν. ὁ δὲ, Θάρρει, Φησὶν, ὦ Μένιππε,

Οὔτις τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσκεις;

I Καθάπερ Λυγκεύς) Ὁ Λυ- βλέπειν. V.
κεὺς οὕτως λέγεται οὕτως ἦν ὀξυ- II Σποδοῦ πλέως) Ἀνάπλευσ.
δερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν V.

ses: quomodo nunc, tanquam Lynceus aliquis factus subito, quaecunque supra tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, & parum abest, quin culicum pulliciem?

Men. Bene facis, quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero perspicere ob profunditatem non possem, visu iam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat sollicitudinem. Cum autem demisso essem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedocles, carbonarius ad speciem, & cinere oppletus, & affatus. Ego vero cum viderem, (dicetur enim) aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre putabam equidem. At ille, Bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non tibi Divus ego: quid me immortalibus aequas?

ὁ Φυσικός οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς ταύς
κρατῆρας ἑμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς
Αἴτης ἀναρπάσας, δεῦρο ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελή-
νῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρό-
σον. ἤκω τοίνυν σε ἀπολύσω τῆς παρούσης ἀπορίας.
ἀνὰ γὰρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ
γῆς ὄραν. εὖγε ἐποίησας, ἣν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπε-
δοκλεῖς, καὶ πεῖδαν τάχιστα καταπτῶμαι πάλιν ἐς τὴν
Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνο-
δόχης· καὶ ταῖς νομηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρίς ἐγχα-
νῶν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμῖωνα, ἧδ' ὅς,
οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφίγμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυ-
χὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας,
14 ὁξυδερκὴς γενήσῃ; Μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ, ἣν μὴ σύ μοι τὴν
ἀχλὺν πῶς ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λη-

9 Ἐπὶ τῆς καπνοδόχης) Καλῶς
εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀπολο-
μένῃ διὰ πυρός. V.

11 Μὰ τὸν Ἐνδυμῖωνα) Τοῦ Ἐν-
δυμῖωνος ἐρασθεῖσα ἡ σελήνη συνῶν
αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς,
ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγειν, κατὰ

τοῦ Ἐνδυμῖωνος ὕμνουσι. V.

13 Ἀτὰρ) Ἀλλὰ δὲ. V.

15 Νῦν γὰρ δὴ λημῶν) Ὁφθαλ-
μῶν, κῆμα γὰρ ὁ συναγόμενος ἐν τῷ
ὀφθαλμῷ ῥυτίς. V. (lippire, lip-
pitudine, vulgo αἱ τζιμβλα. C.)
Non plane scriptum.

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me de-
iecissem, vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et iam in
Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igitur
exsoluturus te praesenti sollicitudine. Angit enim te, puto, &
torquet, quod non distincte, quae in terra fiunt, vides. Bene sane
facis, inquam, optime Empedocles, & cum primum in Graeciam
iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & novi-
lunius ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion,
inquit, non huc veni mercedis causa. Sed animo commotus sum,
cum te tristem viderem. Verum scin', quo facto acutum visum nan-
cisci possis? Non equidem, per Iovem, inquam, nisi tu mihi ca-
liginem quodammodo abstergas ab oculis: nunc enim lippire non

μαίν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐδέν γε, ἦδ' ὅς, ἐμοῦ
 δέησι. τὸ γὰρ ὀξύδερκὲς αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἤκεις ἔχων. τί
 οὖν τοῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ', ἔφην. οὐκ οἶσθα, ἦδ' ὅς,
 αἰτοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν περικείμενος; καὶ μάλα,
 ἦν δ' ἐγώ. τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῶ κοινόν ἐστιν; ὅτι,
 ἦδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων αἰτός ἐστιν ὀξυ-
 πέστατος, ὥστε μόνος ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό
 ἐστὶν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος αἰτός, ἦν ἀσκαρδαμυκτὶ
 πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπη. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καὶ
 μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνίων οὐχὶ τῷ ὀφθαλμῷ
 τοῦ αἰτοῦ ἐνεβέμην, τοὺς ἐμούς ἐξελών, ὡς νῦν γε ἡμιτε-
 λὴς ἀφίγμαι, καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς ἐσκευασμένους·
 ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκταις. καὶ μὴν
 παρὰ σοί, ἦδ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν
 ἔχειν βασιλικόν. ἦν γὰρ ἐβελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπι-
 σχῶν τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυχα, πατέρα μόνῃ πτερύξα-

13 Καὶ μὴν παρὰ σοί) Ἐν σοί
 ἐστὶ, φησὶ, τὸν ἑνα ὀφθαλμὸν βασι-
 λικὸν κτήσασθαι. V.

16 Πτερύξασθαι) Ταῖς πτέρυξε
 τὸν ἀέρα πλῆττειν, ἢ πτέρυγα κί-
 νηέν. V.

mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, nihil mea opera indi-
 gebis, qui acumen illud ipse iam de terra allatum habeas. Quid
 igitur hoc est? neque enim novè, inquam. An nescis, inquit, te
 dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero, inquam.
 Quid vero alae & oculo commune est? Quod, inquit, multum
 visus acumine reliquis animantibus praestat aquila: adeo ut so-
 la contra solem obtueatur: & ob id ipsum est rex & vera germa-
 naque aquila, si nihil nictans radios intueatur. Aiunt ista, in-
 quam. Et iam poenitet me, quod, huc cum escenderem, non ere-
 ptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui: qui sic im-
 perfectus venerim, nec regie per omnia instructus; sed similis sum
 spuris istis & abdicatis. Quin penes te est, inquit, statim alte-
 rum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paulum, re-
 tenta vulturis ala, alteram solam movere, pro ratione alae dex-

σθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν
 ὀξυδερκῆς ἔσῃ· τὸν γὰρ ἕτερον, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ
 ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μερίδος ὄντα τῆς χειρόνος.
 ἄλλης, ἣν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος αἰετῶδες βλέποι.
 οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας
 πολλάκις ἑωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρω τῶν ὀφθαλμῶν
 ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦ-
 τα εἰπὼν, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρ-
 ηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπίων, ἐς καπνὸν ἥρμα
 15 διελύετο. Καίπειδ' ἰδὼν τάχιστα ἐπτερυξάμην, αὐτίκα με
 φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λανθάνοντα
 πάντα διεφαίνετο. κατακύψας γοῦν ἐς τὴν γῆν, ἑώραν
 σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ
 οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποσα οἴκοι ἔπρατ-
 τον, οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελ-
 φῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν Σελεύ-

9 Κατ' ὀλίγον ὑπαπίων) Κατὰ
 μικρὸν ἀπερχόμενος. V.

15 Πτολεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος
 Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε

γυναικα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῶν Ἀ-
 λεξάνδρου διαδόχων, οὗτος Ἀγαθο-
 κλέα τὸν υἱὸν διαβληθέντα ἐπιβου-
 λεύειν αὐτὸν ἀπέκτεινε. V.

tro oculo acutum cernes: alter enim oculus fieri non potest, quin
 obtusius cernat, qui deterioris partis fit. Satis fuerit, inquam,
 & si dexter solus aquilinum cernat: neque enim quidquam mihi
 decefferit: quandoquidem fabros etiam vidisse mihi videor alteru-
 tro oculorum melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis
 simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero fen-
 sim se subducens, in fumum paulatim dissolvitur. Vix coe-
 peram movere alam, cum statim ingens me lux circumful-
 get, & quae adhuc latuerant, apparent omnia. Despiciens
 enim in terram, dilucide video urbes, homines, eorum-
 que facinora, neque ea solum, quae sub divo fierent, sed
 quae domi etiam, cum latere se putarent: Ptolemaeum
 coeuntem cum sorore, insidiantem Lysimacho filium, Se-

κου δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκη διανεύοντα λάβρα τῇ μη-
 τρυῖα, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξανδρον ὑπὸ τῆς γυναικὸς
 ἀναιρούμενον, καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυ-
 ναῖκα, καὶ Ἀττάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχεύοντα τὸ Φάρμακον.
 ἐτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην Φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τὸν
 εὐνούχον Ἀρβάκην, ἔλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην.
 Σπαρτίνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δαρυ-
 φορούντων εἵλκετο ἔξω τοῦ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν
 ὀφρὺν κατηλοημένος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ
 παρὰ Σκύθαις, καὶ Θραξί γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείαις
 ἦν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, Φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἀρ-
 πάζοντας, ἐπιορκούντας, δεδιότας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων
 προδιδόμενους. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέ- 16
 σχε μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πολὺ γε-

1 Στρατονίκη) Γυνὴ τοῦ Σελεύ-
 κου. Tu tamen haec quaere dili-
 gentius; nam erat additum τῇ
 ἀδελφῇ. Ἀρσινόη erat similiter ad-
 ditum; tum in margine aliter
 erat. Ideo quaere diligenter. Ἀτ-
 τάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem
 additum. G.

8 Τὴν ὀφρὺν κατηλοημένος) Δια-

τεθρυμμένος, τεθερισμένος, συντε-
 τριμμένος. ἀλλοῶν γὰρ τὸ συντρίβειν,
 ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλοίας.
 C.)

14 Διατριβήν) Τὴν διατριβὴν ἐν-
 ταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημασινομένου
 παρείληφεν, ἐφ' οὗ καὶ ἐν τῷ Προ-
 μνητεῖ πρότερον. V.

leucum, Antiochi filium, furtim innuentem novercae, in-
 terfectum ab uxore Alexandrum Thessalum, & Antigonum
 stupro socrum suam polluentem, & miscentem Attalo ve-
 nenum filium: & rursus ab altera parte mulierculam, quam
 Arsaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium
 stringit in Arfacen. Spartinus autem Medus e convivio a
 fatellitibus foras trahebatur pede, scypho aureo contusus
 circa supercilium. Similia hisce & apud Scythas & Thraces
 fieri in regis videre erat, adulteros, homicidas, infidia-
 tores, raptores, periuros, metuentes, proditos a familia-
 rissimis. Ac regum quidem res sic me detinuerunt. Privato-
 rum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam vi-

λοιότερα. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ κείνους ἑάρων, Ἑρμόδαρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιπορεύοντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ μισθοῦ τῷ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκληπείου Φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θῆρα.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. εἴκοι γὰρ οὐ τὴν τυχούσαν τερπωλὴν σοὶ παρεσχῆσθαι.

MEN. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μὲντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα Φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλα-

5 Ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ) Πορ- (Aliter videtur legisse, quam in
veion. V. hodiernis Codd. Solan.)

11 Τερπωλὴν) Τέρψιν. V.

16 Εἰλαπίναι) Εὐαχίαι, ἀρι-

14 Ἐνεργον ἦν) Δυσχερὲς. V. στοι. V.

debam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas peierare, Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum discipulo, Cliniam rhetorem ex Aesculapii templo phialam subducere, Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes perfoderent, qui causas haberent, qui fenori darent, qui exigent? in universum enim varium quoddam & omnigenum erat spectaculum.

Sod. Verum etiam talia bene esset si diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praeuisse voluptatem.

Men. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse in scuto expressa. Hic enim epulae erant ac nuptiae,

πίναι, καὶ γάμοι, ἐτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλη-
 σίαι, καὶ ἕτερον δὲ μέρος ἔθυσ' τις ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν
 ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαι-
 μι, πολεμοῦντας ἂν εἰδῶν τοὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην
 ἐπὶ τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν.
 μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τοὺς
 Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοῖνιξ δὲ
 ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμα-
 στιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. Ἀπάντων τούτων 17
 ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν
 ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις
 παραστησάμενος πολλοὺς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολ-
 λούς χοροὺς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ἀδόντων ἐκάστω,

3 Τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι) Τὴν
 τῶν Γετῶν χώραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος
 βάρβαρον καὶ ἰσχυρὸν, ὃ Ῥωμαίων
 κατεξαναστῆν, καὶ μέχρι φόρου
 ἀπαγωγῆς ταπεινώσαν Ῥωμαίους,
 ὑπὸ Τραϊάνου ὕστερον οὕτως ἐξολο-
 θρεύθη. Δεκεβάλλω χρόμενον βασι-
 λεί, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τεσσαρά-
 χοντα περιστῆναι ἀνδρας. ἐκάστου δὲ
 ἔθνους ἐπιτήδευμα λέγει. V. (Κρίτ-
 των ἐν ταῖς Γετικαῖς. Gens fera &
 barbara & immitissima. G.)

11 Ὅποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος)
 Κυκεὼν πῶμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μέ-
 λιτος καὶ ἀλφίτων καὶ ὕδατος συγ-
 κεραμένον. ἐπεὶ δὲ οὖν ἀπὸ πολ-
 λῶν σύγκειται ὁ βίος, διὰ τοῦτο αὐ-
 τὸν κυκεῶνα ἐκάλεσαν. V.

12 Παραστησάμενος) Παρίστα-
 σαι, καταδουλοῦν· ὅθεν παραστησά-
 μενος, παραλαβὼν, ἐλὼν, καταστρε-
 φάμενος. παραστήσομαι, ἐνώπιον συ-
 στήσομαι. V.

ab altera parte iudicia & conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantes videbam Geras; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustis: paulum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Atheniensis litigabat. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, iam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis, saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde iubeat, canentium unumquemque,

τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ᾄδειν μέλος. Φιλοτιμουμένου δὲ ἐκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφονίᾳ προθυμουμένου, ἄρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή;

ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τεταραγμένη.

MEN. Καὶ μὲν, ὦ ἐταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπῶδ' αὖ φθεγγόμενων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τὰναντία κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπισοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τούτεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῇ ἐκείνην καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπάδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ πολυειδεῖ τῷ θεά-

5 Γέλοιος) Γέλοιος καὶ γελοῖος διαφέρουσι. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλατος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. V. 9 Ἀπαδ' αὖ) Ἐξ αὐτῆς ᾠδῆς. V.

relieto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, & suum peragente canticum, & superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Iovem, qualis ille cantus futurus sit?

Sod. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confusus.

Men. Verum, Sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo diffonas edentium, sed figura etiam & habitu dissimilium, contrarioque se motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena choragus exigit, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes iam tacentes, nec amplius confusum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario & multiformi theatro ridicula

τρῶ πάντα μὲν γελοῖα δῆπουθεν ἦν τὰ γιγνόμενα. Μά- 18
 λιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελαῖν τοῖς περὶ γῆς ὄρων
 ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα Φρονοῦσιν ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον
 πεδῖον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰ-
 νόην, ἢ Ἀχαρῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γοῦν
 Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἀνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων
 οὔσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἢ Ἀτ-
 τικῇ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνεοοῦν ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς
 πλευσίοις τούτοις μέγα Φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ
 ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτό-
 μων ἔδοκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν
 Πελοπόννησον, εἴτα τὴν Κυνουρίαν γῆν ἰδὼν, ἀνεμνή-
 σθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' οὐδὲν Φακοῦ Αἰγυπτίου

3 Τὸ Σικυώνιον πεδῖον) Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἢ δὲ Οἰνὸν περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρῆσι δὲ ὡς Ἀθῆνῃσιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθῆναι.

12 Τὴν Κυνοσουρίαν) Περὶ τῆς Κυνοσουρίας γῆς ἡμφισβητοῦν ἀλλή-
 τοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς τετρακοσίους ἀφ' ἑκα-
 τέρου πλευροῦ μάχεσθαι, καὶ τοῦ νικῶντος εἶναι τὴν χάραν. μαχομέ-

νων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπάλοντο, δύο Ἀργεῖαν, καὶ ἐνὸς Λακεδαιμονίου. εἴτα δοξάντων Ἀρ-
 γείων νενικηκέναι, καὶ διὰ τοῦτο ἀνακεχωρηκότων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νενικηκέναι ἐκρίθη, Ἀργεῖαν ὡς φυγόντων κα-
 τακριθέντων. V.

13 Φακοῦ πλατύτερον) Φακός, ὁ ὁμός. Φακὴ δὲ, ἢ ἐψηθεῖσα. V.

scilicet erant, quae fierent, omnia. Maxime vero illos ri-
 dere subiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui ma-
 gni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent,
 aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoae, aut
 Acharnis iugera mille possident. Cum enim universa, ut
 tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata
 esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Co-
 gitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut
 magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illo-
 rum plurima iugera possidet, unam de Epicuri individuis
 particulis mihi videbatur colere. Despiciens autem in Pe-
 loponnesum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns,
 recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia

πλατυτέρου, τοσούτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μίᾳς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα φρονούντα, ὅτι δακτυλίου τε εἶχεν ὀκτῶ, καὶ Φιάλας τέτταρας, πᾶν καὶ ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

19 ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διός, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκαι διεφαίνοντο ἄνω;

MEN. Οἴμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμηκῶν ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἐτέρους δὲ ἐπανιόντας αὐθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας ποθεν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμηκῶν βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγούς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικούς,

⁴ Τὸ γὰρ Πάγγαιον) Τὸ Πάγγαιον ὅρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχων. V. 14 Θέει φέρων) Τρέχει. V.

larior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

Sod. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Iovem, & ipsi viri quanti superne videbantur?

Men. Puto iam saepe te formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum undecunque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est, esse apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & senatores, & musicos, & philosophos. Verum

καὶ Φιλοσόφους. πλὴν αἶγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς
μυρμηκίαις μάλιστα ἑώκεσαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ μικρὸν τὸ
παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμηκῶν πο-
λιτείᾳ, τοὺς παλαιούς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θεττα-
λῶν. εὐρήσεις γὰρ τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον
Φῦλον, ἐκ μυρμηκῶν ἀνδρας γεγονότας. ἐπεὶ δ' οὖν
πάντα ἱκανῶς ἑώρατο, καὶ κατεγεγέλαστό μοι, δια-
σείσας ἑμαυτὸν, ἀνεπτάρμην

Δώματ' ἐς αἰγίοχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Οὐπω στάδιον ἀνελγύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικείαν 20
Φωνὴν προῖεμένη, Μένιππε, Φησιν, οὕτως ὄναιο, δια-
κόνησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἂν, ἣν δ' ἐγὼ, βαρὺ
γὰρ οὐδέν, ἣν μὴ τι φέρειν δέη. Πρεσβεῖαν, ἔφη, τινὰ
οὐ χαλεπὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Δίῳ.

1 Ταῖς μυρμηκίαις) Τοῖς τῶν
μυρμηκῶν τόποις. V.

5 Τοὺς Μυρμιδόνες) Ὁ Αἰακὸς
τοῦ Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσε. λέ-
γεται οὖν ὅτι θεαῶν τὴν αὐτοῦ χά-
ραν ὀλιγανδρούσαν, ἠύξατο τῷ Δίῳ.
ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίη-
σε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κέ-
κληται. V.

9 Ἐς αἰγίοχοιο Διὸς) Λέγεται ὁ
Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραπεῖναι, καὶ διὰ
τοῦτο δέσμα τῆς αἰγὸς ἀπὸ ἀσπίδος
βαστάζειν. αἰγίοχος οὖν ὁ αἰγίδα
κατέχων. V.

12 Βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἣν μὴ τι
φέρειν δέη) Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακονῆ-
σαι σοι, εἰ μὴ χρεῖα ἔσται βαστά-
σαι τι. V.

ipsa cum suis viris oppida formicetis maxime similia sunt.
Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines
formicarum civitati, antiquas Theffalorum fabulas confi-
dera. Invenies enim Myrmidonas, pugnacissimam gentem,
homines ex formicis ortos. Cum ergo fatis omnia visa mi-
hi pariter ac derisa essent, concusso corpore evolavi

Adque Iovem aegida habentem & cetera numina Divum.

Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vo-
cem emittens, Menippe, inquit, ita tibi bene succedat! mini-
stra mihi apud Iovem aliquid. Dixeris, inquam: nihil enim gra-
ve est, nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem, inquit, non
difficilem, & preces defer a me ad Iovem. Patientiam enim cor-

ἀπείρημα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ
 τῶν Φιλοσόφων ἀκούουσα, οἷς οὐδέν ἕτερόν ἐστιν ἔργον,
 ἢ τὰ μὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκῃ, ἢ καὶ
 δι' ἣν τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ
 οἱ μὲν κατοικεῖσθαι τέ με Φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρου δι-
 κην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος
 ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ
 τὸ Φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι Φασί μοι,
 ἄνωθεν ἦκον παρὰ τοῦ ἡλίου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς
 τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα μου, συγκροῦσαι, καὶ στα-
 σιάσαι προαιρούμενοι. οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἅ περὶ αὐ-
 τοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον
 21 διάπυρον. Καίτοι πῶσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς, ἃ
 πράττουσι τῶν νυκτῶν, αἰσχρὰ καὶ κατάπτυστα, οἱ μὲν
 ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ
 σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι;
 καὶ γὰρ μὲν ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ γὰρ ἡγού-

8 Τὸ Φῶς) Ἀναξαγόρας πάντα λέγει ὁ φυσικός. V.

sumsi, Menippe, omnem, multa illa & molesta audiendo a philo-
 sophis, quibus nullum aliud opus est, quam curiosè de me dispu-
 tare, quae sim? quanta? utrum, & quam ob causam dimidiata
 aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari me aiunt, alii, speculi
 instar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud
 mihi applicant. Denique, ipsam quoque lucem furtivam esse mihi
 & adulterinam, aiunt, quae desuper a Sole veniat: nec desinunt
 etiam cum hoc fratre me meo committere, & dissidium inter nos
 excitare velle. Nec enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixe-
 runt, lapidem illum esse, & massam ignitam. Quamquam quot
 ego illis conscia sum, quae noctibus faciunt turpia & despuenda,
 severi interdiu, & viriles obtutu, & habitu graves, & conspicien-
 di plebeiis? Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere

μαι πρέπει ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβάς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστου βίον. ἀλλὰ κἀν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ἐπισπασμένη τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δεῖξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἀνδρας βαθεῖ πάγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχμονοῦντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιάσι, διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, νῆ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην μετοικῆσαι ὅτι πορρωτάτῳ, ἢ αὐτῶν τὴν περιέργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτά γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διὶ, καὶ προσθεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι κατὰ χώραν μένειν, ἣν μὴ τοὺς Φυσικοὺς ἐκείνους ἐπιτρέψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ἐπιστομίῃ, καὶ τὴν στοᾶν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς· οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὅσημέραι πρὸς αὐ-

2 Καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστου βίου) Τὴν ἐκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ δριμύτως καὶ τοῦτο λέγει δραματούργων, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων διαβιοῦντος, ἅτε ἄλ-

λου μὲν ὄντος, ἄλλου δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. V.

10 Ἰνα) Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅπου. V.

arbitror revelari atque illuminari illas noctium transfigendarum rationes, & illam uniuscuiusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba proluxa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renuntiare Iovi, & adiicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obterat, & os obturet Dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato com-morationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie isti di-

22 τῶν γεωμετρουμένη. Ἔσται ταῦτα, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναντες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ,

Ἐνθα μὲν οὔτε βοῶν, οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα. μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὥς εἶχον εὐδύς εἶσα παριέναι, ραδίως γὰρ ὥμην διαλαθεῖν, ἃ τε ἐξ ἡμισείας ὦν αἰτός· τὸν δὲ αἰτὸν ἠπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνῆθι τῷ Διὶ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχιστα καταφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοῦνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῆει κατὰ σπουδὴν φράσαν τῷ Διὶ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιώς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους,

metiuntur. Fiet istuc, inquam, & simul ardua via coelum versus tendo,

Nulli ubi comparent hominumve boumve labores.

Paulo post ipsa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque iam occultabat. A dextris autem relicto Sole inter aftra volans, tertio die appropinquavi coelo. Ac primo quidem statueram statim sicut eram ingredi: facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte essem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Iovi esse, noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehensum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non subire, accedens pulso ianuam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nuntiaturus Iovi. Ac paulo post intro vocor, metuens sane ac tremens, deprehendoque simul affidentes omnes, neque vero sollicitudinis expertes: inspe-

οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ πα-
ράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀν-
θρώπους ἀφίξασθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτε-
ρωμένους. Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε καὶ τι- 23
τανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδῶν, Φησὶ,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἥδὲ τοκῆς;
ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ
δέους, εἰστήκειν δὲ ὅμως ἀχανῆς, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλο-
φωνίας ἐμβεβροντημένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν,
ἅπαντα διηγούμεν σαφῶς, ἀνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπι-
θυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ τοὺς
Φιλοσόφους, ὡς τάναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς
ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἴτα
ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τὰλλα πάντα,

2 Καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώ-
πους ἀφίξασθαι) Ὅμοιον τοῦτο τῷ
τοῦ Εὐριπίδου ἐκείνῳ· Ἡξει δ' Ὁ-
δυσσεύς, ὅσον οὐκ ἦδη. ἦν πρὸ ὀλί-
γου, καὶ οὐκ εἰς μακράν. V.

4 Δριμύ τε καὶ τιτανῶδες) Κα-
ταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν ἀπὸ τῶν
Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιὸι

θεοί. V.

9 Ἐμβεβροντημένος) Γραι. ἐξη-
χθεὶς. G.

13 Ἀπαγορεύσαιμι) Ἀπαρνή-
σαιμι. V.

ibid. Διασπώμενος ὑπὸ τῶν λό-
γων) Ὑπὸ διαφορῶν δοξῶν ἀνθελ-
κόμενος. V.

rata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos com-
moverat; & exspectabant, omnes non ita multo post ad-
venturos homines eodem modo alatos. Iuppiter autem,
terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, quis es? unde virum? quae patria? quique parentes?
Ego vero, his auditis, parum aberat, quin mortem prae
metu oppeterem. Adstebam tamen obstupefactus, & a ma-
iestate vocis attonitus. Tempore autem cum recepissem
animum, enarro diserte omnia, re ab initio inde repetita,
quam cuperem sublimia ediscere, ut venerim ad philoso-
phos, ut pugnancia dicentes audiverim, ut sermonibus il-
lorum distractus animum desponderim, tum commentum
meum deinceps, & alas, & reliqua ad coelum usque omnia

μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς
σελήνης ἐπεσταλμένα. μειδιάσας δ' οὖν ὁ Ζεὺς, καὶ μι-
κρὸν ἐπανεῖς τῶν ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, Φησὶν, Ὡτου
πὲρι καὶ Ἐφιάλτου, ὅπου καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν εἰς
τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενία σε καλοῦ-
μεν, αὐρίον δέ, ἔφη, περὶ ὧν ἡκεῖς χρηματίσαντες, ἀπο-
πέμφομεν. καὶ ἅμα ἔξαναστας, ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἐπη-
κοῦατον τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν κατέ-

3 Ὑπανεῖς) Ὑποχαλάσας. V.
ibid. Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὡτου
πὲρι καὶ Ἐφιάλτου) Ὡτος καὶ Ἐ-
φιάλτης ἠθέλησαν Θεομάχοι ὄντες
εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. V. In al-
tero Voss. in Fol. sic: Καὶ Ἐφιάλ-
του) Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν
εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἡ δὲ
ὄρη ἐπιθέντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέ-
βαινον. Ἀπόλλων τούτους ἐτόξευσε.
καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἡ δὲ γε ἀλ-
λῃγορία. οὗτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι
ὄντες Θεσσαλοὶ Ἀλκίως παῖδες,
πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν τὰ
τῶν οὐρανίων σῶματα ἀπὸ τῆς γῆς,
ἐχρῶντο τε τοῖς ὀρεσὶν ὑψηλοτάτοις
τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ
ἐκείνων οὐκ, συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκεί-
θεν πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν. ὅθεν καὶ
ὁ μῦθος πέπλασται, ὡς ἱστορεῖ
Δημόκρ. V.

Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης Θεομάχοι
ὄντες voluerunt in coelum ascen-
dere, & superponentes montibus
montes ascenderunt, donec Apol-

lo eos sagittis confecit. Allego-
rice autem sic. Ὡτος καὶ Ἐφιάλ-
της Physici Philosophi Thessali,
Ἀλκίως παῖδες, primi metiri co-
nati sunt distantiam Lunae a ter-
ra, & Solis a Luna. At quoniam
hoc contingit ἐξ ὀπτικῆς ἐπιστή-
μης, ipsa autem ex analogia θη-
ρεῖ hoc, & ab umbra ab excelsis
montibus ἡλίου ἀνίσχοντος ἀπορ-
ρεούσης. haec autem κατὰ Θεσσα-
λίαν ὄρη altissima, ἡ Ὀσσα, τὸ Πέ-
λιον, ὁ Ὀλυμπος, ex quorum
umbra ἐδόκουν analogiam aliquam
mensurae accipere: καὶ ὅτι πρὸς
τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀναμενόντων ὄρεων
τούτων τοῦ ἀναλογίζεσθαι τὴν σκίαν,
κατακρημνισθέντες ἀπώλοντο. hinc
confictum, montes hos compo-
nentes, ut ascensibile facerent
coelum, ab Apolline sagittis con-
fixos. G.

6 Χρηματίσαντες) Διοικίσαν-
τες. V.

Post reliqua etiam Lunae mandata adiicio. Subridens autem
Iuppiter, & remittens aliquantulum supercilia, Quid dicas,
inquit, de Oto & Ephialto, cum Menippus etiam in coelum
ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam
vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac dein-
de te dimitemus. Cum his dictis surgens ad eum coeli locum
pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus
enim erat precum audiendarum causa assidendi. Dum pro-

ξεσθαι. Μεταξύ τε προῖων, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ 24
 γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυ-
 ρός ἐστιν ὄνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ
 πέρυσι χειμῶν καθίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δέεται πλείο-
 νος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἡρώτα, εἴ τις ἐτι λείπεται τῶν
 ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλλίποιν Ἀθηναῖοι τὰ
 Διάσια τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν ἐπι-
 τελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δω-
 δώνῃ νεῶν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινά-
 μην, εἰπέ μοι, Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι
 τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσε-
 βεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; καί ζεις
 ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ Φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, καὶ

6 Τὰ Διάσια τοσούτων ἐτῶν) Διάσια ἐορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἐπετέ-
 λουν μετὰ τινὸς στυγνότητος, θύον-
 τες ἐν αὐτῇ Διὶ Μειλιχίῳ. τὸ δὲ
 Ὀλύμπιον ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀ-
 λυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ με-
 γαλουργίαν ἀπορούντων Ἀθηναίων
 χρημάτων εἰς τὴν κατασκευὴν,
 πλείον τῶν τ' ἐτῶν παρέτεινε κτι-
 ζόμενον, ὡς καὶ ὁ ἐν Κυζίκῳ νεῶς,
 καὶ οὐκ ἂν συνετελέσθην ἄμφω,
 εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ρω-

μαίων δημοσίοις ἀγαλόμεσι συναν-
 τήσας τῶν ἔργων. V. (Addunt
 Exc. G. εἶκοι δὲ τὸ ὄνομα τοῦ δια-
 σαινεῖν τεθεῖσθαι.)

8 Ἐν Δωδώνῃ νεῶν) Δωδὼν πό-
 λιν ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ἣ ἱερὸν τοῦ
 Διὸς καὶ μαντεῖον. V.

12 Παίξεις ἔχων, ἔφη) Τὸ ἔχων
 φράσεις ἐνεκα κεῖται, μηδὲν σημαί-
 νων. Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι αὐτὸς
 φιλοῦσι τὰ ξένα. V.

greditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo
 quidem illa, *Quanti nunc sit in Graecia triticum?* & *An vehe-*
menter nos superiori anno hiems perstrinxerit? & *Utrum pluribus*
imbribus indigeant olera? postea vero interrogabat, *Numquid*
adhuc reliquus esset de genere Phidiæ? & *Quam ob causam in-*
termitterent Athenienses tot annis Iovialia? & *Utrum Olym-*
pium suum templum exaedificare cogitent? & *Utrum compre-*
hensi essent, qui Dodonaeum templum spoliaverant? De his cum
 respondiissem, *Dic mihi, inquit, Menippe, de me quid sentiunt*
homines? *Quid, inquam, Domine, aliud, quam religiosissimum*
illud, regem te esse omnium Deorum? *Ludis tu quidem, inquit,*

μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατροὶ, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεσταὶ δὲ Δίος πᾶσαι μὲν ἀγυαί, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη τε καὶ ἡ Πῖσα λαμπραί, καὶ περίβλεπται πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγᾷ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβεῖδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θέουσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, καὶ ἐκατόμβας παριστᾶσιν, ἐμὲ δὲ ὥσπερ παρηβηκότα ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἂν διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μου τοὺς βαμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νό-

4 Ἡ Πῖσα) Ἐνθα ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διός. V.
-- Pifa urbs Elidis Peloponnefi, in qua templum Olympii Iovis, & certamen quinquennale, quod Heracles instituit, ut ait Pindarus. G.

13 Τοιγαροῦν ψυχροτέρους) Ἐπεὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γράμμασι

μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσματι λόγων, ὁσαύτως καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματάδεῖς ὄντες, καὶ οὐδὲν ἥττον τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρεῖν ἐπὶ φαίνοντες, ἀργοὶ κείνται καὶ ἀπεπισχεπτοὶ μηδὲν ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τούτους προθυμούμενοι, διὰ τὸ ἀναφελῆς τε καὶ ἀκαρπον. V.

Quam novarum rerum studiosi sint, accurate novi, etsi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum & divinus ipsis viderer, & medicus, & ego essem in universum omnia: compita plena Iovis, fora tum Iovis omnia plena: ac Dodona & Pifa splendidae conspicuaeque erant omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec prospicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam constituit, Pergami autem sanandi Aesculapius, & Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Ephefi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas statuunt: mihi vero tanquam decrepito satis habitum honoris putant, si quinque solidis annis interiectis sacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria vi-

μων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. Τοιαῦτ' ἄττα 25
 διεξιόντες, ἀΦικνούμεθα ἐς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν
 καθεζόμενον διακούσαι τῶν εὐχῶν. Θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς,
 τοῖς στομίοις τῶν Φρεάτων ἐοικυῖαι, πάματα ἔχουσαι,
 καὶ παρ' ἐκάστη Θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν
 ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀΦελὼν τὸ πῶμα,
 παρέιχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. ἠύχοντο δὲ πανταχόθεν
 τῆς γῆς διάΦορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ
 αὐτοὺς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ
 Ζεῦ, βασιλευσθαί μοι γένοιτο ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμνά μοι
 Φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως
 ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν Φαίη, εἴθε κληρονομῆταιμι τῆς γυ-
 ναικός, εἴθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό
 μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν
 πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νό-
 τον ὁ δὲ γεωργὸς ἤτει ὑετὸν, ὁ δὲ κναΦεὺς ἥλιον. ἐπα-

*deas Platonis legibus, aut syllogismis Chrysippi. Haec talia quae-
 dam collocti pervenimus ad locum, ubi affidentem illum
 preces audire oportebat. Erant autem fenestrae deinceps pu-
 teorum orificiis similes, habentes opercula: & ad unam-
 quamque sella aurea posita. Ad primam harum affidens
 Iuppiter, remoto operculo precantibus se dabat. Orabant
 vero undique terrarum diversa & varia. Ego enim ipse
 quoque capite admoto preces simul audiebam. Erant vero
 eiusmodi: Iuppiter, regnare mihi contingat! Iuppiter, cepae mihi
 nascantur & allia! Iuppiter, pater mihi mox moriatur! Alius qui-
 dam diceret: Utinam heres sim uxoris! utinam lateam, dum
 frui fratri insidias! contingat mihi causam vincere, coronari
 Olympia! Navigantium vero unus Boream adspirare roga-
 bat, alter vero Notum. Agricola pluviam petebat, solem*

κούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, οὐ πάντα ὑπισχνεῖτο·

Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε. τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω διὰ τοῦ στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει. Φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μὴδὲ πλησίον γένοιτο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μίᾳς δὲ τινος εὐχῆς, καὶ ἀποροῦντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τὰναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινύσειεν αὐτῶν· ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδέν τι ἀποφύνασθαι δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεὶ
26 χεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὸν ἑξῆς μεταβάς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὅρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς

11 Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει) Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πύρρωνεῖσι ἦτοι Ἐφεκτικῶς ἀπανέμεις, Λευκιανέ· ἀντιδιαστέλλονται γὰρ τοῖς οἱ ἑξ' Ἀκαδημαϊκῶν ὡς αὐτῶν ἔστιν ἐκείνων τῶν

Πύρρωνεῖαν ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσεσιν. ἐπασχον γοῦν τοῦτε ὑπὸ τῆς ἰσοσθενείας τῶν ἀντιπάλων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ παράσχοιεν αὐτοὺς εἰς συγκατάθεσιν. V.

fullo. Audiens vero Iuppiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius pater hoc dedit, abnuvit illud.

Iustas etenim preces sursum admissas per fenestellam reponēbat ad dextra: nefarias autem infectas deorsum flando remittebat, ut ne quidem prope coelum venirent. In unis vero precibus dubium illi vidi. Duobus enim viris contraria petentibus & hostias pollicentibus aequales, non habebat, utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum usu ei venit, neque quidquam poterat pronuntiare; sed Pyrrhonis instar, sustinebat se adhuc & dispiciebat. Cum autem satis operam dedisset precibus, in proximam transiit sellam, ad fenestram alteram, admotoque capite, iuriurā-

ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικού-
ρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἐξῆς
θρόνον, κληδόνι, καὶ Φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων.
εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὴν τῶν Θυσιῶν θυρίδα μετῆει, δι' ἧς ὁ
καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τοῦ θύοντος ἐκάστου
τοῦνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις,
καὶ ταῖς ἄραις, ἃ δεῖ ποιεῖν· Τήμερον παρὰ Σκύθαις
ὑέτω, παρὰ Λίβυσιν ἀστραπτέτω, παρ' Ἑλλήσι νι-
φέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδία, σὺ δὲ ὁ Νό-
τος, ἥσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαι-
νέτω, καὶ τῆς χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδα-
σθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. Ἀπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν 27
αὐτῷ διακημέναν, ἀπήειμεν εἰς τὸ συμπόσιον. δείπνου γὰρ
ἤδη καιρὸς ἦν, καί με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε
παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττιν,
καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφι-
βόλους θεούς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρέϊχε, καὶ

16 Τοὺς μετοίκους) Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἐνομίσθησαν. V.

do vacavit & iurantibus. Ubi his quoque se praebuisset, &
Hermodorum Epicureum obtrivisset, in proximam sellam
transiit, ut omnibus, & vocibus, & auguriis attenderet.
Tum inde ad sacrificiorum fenestram transgressus est, per
quam ascendens fumus renuntiabat Iovi sacrificantis unius-
cuiusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestatibus
quid faciendum esset iniunxit: *Hodie apud Scythas pluatur,*
apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat: tu, Borea, flato per
Lydiam; tu, Note, quietus esto; Zephyrus autem fluctibus agat
Adriam: & grandinis mille circiter medimni spargantur per Cap-
padociam. Omnibus fere ab illo peractis, ad convivium abi-
imus. Iam enim coenae tempus erat: meque assumptum Mer-
curius assidere iussit apud Panem, & Corybantes, & Artin,
& Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic pa-

ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἡρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγενούμην. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ Φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά ποι τὸν Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρων· οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τότε τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν αἶθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἡδονταί σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βαμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δειπνῷ, ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε, καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τέ

I Μύρτα) Ὁ καρπὸς τῆς μυρ-
σίνης. V.

7 Καὶ αὐτὸς) Ut Homerus, sic &
Menippus τὰ οὐράνια εἶδε. Et ut
Menippus, sic & Lucianus βαμο-
λόχος. G.

II Αὐτῇ κνίσσῃ) Σὺν αὐτῇ τῇ
λίπῃ. V.

13 Καὶ ὁ Σειλ. κόρδακα) Κόρδαξ
ἐστὶν ἡ μετὰ μέθης ὀρχησις. V.

15 Καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν) Τὸ
ἄριστον μὲν ὕδαρ. V.

nem ministrabat Ceres, & Bacchus vinum, & carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam & nectar clanculum gustavi. Optimus enim Ganymedes, humanitate ductus, si qua despicientem animadverteret Iovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipse, puto, non minus quam ego, ista viderit, nec frumento vescuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed apponitur ipsis ambrosia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant ascendentem cum nidore victimarum fumum, & sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apolline cordacem saltavit Silenus, surgentesque Musae Hesiodi de nativitate Deorum carmina, &

τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου. κα̐πειδὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυό-
μεθα ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταὶ 28

Εὐδὸν παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογιζόμεν γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ
ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ Φύει πώ-
γωνα, ἢ πῶς γίνεται νῦξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος
αἰεὶ, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέ-
δαρθον. ἔαθεν δὲ διαναστάς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν
ἐκκλησίαν. Κα̐πειδὴ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέ- 29
γειν· Τὴν μὲν αἰτίαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθίζος οὗ-
τος ξένος παρέσχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώ-
σασθαι περὶ τῶν Φιλοσόφων, μάλιστα γὰρ ὑπὸ τῆς σε-
λήνης, καὶ ὧν ἐκεῖνη μέμφεται, προτραπείς ἔγνων μη-
κέτ' ἐπὶ πλεῖον παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι
ἀνθρώπων ἐστίν, οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀρ-

2 Ὑποβεβρεγμένος) Ἀντὶ τοῦ
μεθύων. V.

8 Κατέδραθον) (Lege κατέδαρ-
θον) Κατεχοιμήθην. G.

primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum fatias ef-
fet, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

Ac reliquos pariter mulcet Divosque hominesque

Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,

qui cogitare tum multa alia, tum prae ceteris illa, quo-
modo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quo-
modo nox fiat in coelo, praesente semper sole, & una epu-
lante. Post paulum obdormiscebam. Mane autem surgens
Iuppiter praeconio vocari concionem iubet. Et praesenti-
bus omnibus dicere incipit: *Causam vos convocandi hesternus*
hic noster hospes praebuit. Cum autem olim voluerim communicare
vobiscum de philosophis, maxime a Luna, illiusque querelis in-
citatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Est enim
hominum genus, non ita diu seculo spumae instar innatans, pi-

γόν, Φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον, ὑπό-
 μωρον, τετυφωμένον, ὑβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ'
 Ὀμηρον εἶπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. οὗτοι τοίνυν εἰς
 συστήματα διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυ-
 ρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν Σταϊκούς ὠνομάκασιν, οἱ
 δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατη-
 τικοὺς, καὶ ἄλλα πολλῶν γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ
 ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρὺς
 ἐπάραντες, καὶ πώγωνα ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται
 ἐπιπλάστῳ σχήματι κατάπτυστα ἤβη περιστέλλοντες,
 εἰοικότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν
 ἦν ἀΦέλῃς τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην
 στολὴν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι γελοῖον, ἀνθρώπιον
 30 ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον. Τοιοῦτοι
 δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων καταφρονοῦσι, περὶ
 θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξα-
 πάτητα μεिरάκια, τὴν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγα-

1 Ὑπόμωρον) Δυσθανόντα. V. 2 Τετυφωμένον) Ὑπερίφανον. V.
 11 Ἐοικότες) Γραι. ἐμφερεῖς. G.

grum, contentiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae
 obnoxium, stolidum, inflatum, contumeliosum, ut Homericum ver-
 bo utar, Telluris inutile pondus. Hi ergo in turmas divisi, ex-
 cogitatis diversis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se voca-
 runt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis
 nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumposito sibi
 angusto virtutis nomine, superciliis sublatis, demissis barbis, cir-
 cumeunt ficto habitu despuendos mores occultantes, similes maxi-
 me Tragicis illis aetioribus, quorum si personas auferas, & ami-
 ctum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam est,
 homuncio septem drachmis ad certamen illud conductus. Tales ve-
 ro cum sint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem
 absurda narrant, conductisque adolescentulis ad decipiendum op-
 portunitis, cum virtutem illam multis sermonibus tritam tragico

δοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν αἰεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι, μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινόν, μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιοι, οὔτ' ἐν βουλῇ· ὅμως τῶν ἄλλων κατηγοροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες, ἐπιτιμῶσι, καὶ λοιδοροῦσι τοῖς πλησίον. καὶ οὗτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾗ, καὶ ἰταμύτατος, καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτερος. Καίτοι τὸν δια- 31
τεινόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων, ἦν ἔρη, Σὺ δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; Φαίη ἂν,

16 Ἡν ἔρη) Ἐν ἐρωτήσῃς. G.

clamore praedicant, tum disputationes edocent, quae exitum non habent. Et apud discipulos quidem tolerantiam semper & temperantiam laudant, divitiisque & voluptatem despuunt: soli vero, & sibi cum sunt relictī, quid dicat aliquis, quae edant, quam viderem exerceant, ut sordes delingant obolorum! Gravissimum vero omnium hoc est, quod nullam ipsi neque communem rem neque suam conferentes in medium, sed inutiles & supervacanei, Non habiles bello, non consultantibus apti, tamen accusant reliquos; & sermonibus quibusdam amaris congestis, maledicta quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque ille inter ipsos ferre primas videtur, qui & vocalissimus sit, & impudentissimus, & ad maledicta audacissimus. Atqui si eum, qui contendit & clamat, & accusat alios, interroges, Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? di-

εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θεοὶ λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετιέναι περιττὸν εἶναι μοι δοκεῖ κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυπόδετος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ καὶ εἰ μὲν τις ὠψώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἑταῖραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἑταίρων κατὰκειται νοσῶν, ἐπικουρίας τε καὶ θεραπειάς δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα
 §2 μὲν ἔστιν ἡμῖν, ὦ θεοὶ, ταῦτα τὰ θρέμματα. Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὕβρισταί εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἦν ἅπαξ οὗτοι πείσσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον οὐ-

5 (Ὁ Μῶμος) Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεὸν ὑποτίθεται μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γινόμενα. V.

cat sane, si iusta & vera velit dicere, Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, superfluum mihi videtur: sed clamo, & squalleo, & frigida labor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et si quis divitum sumtuose obsonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: si vero amicorum aliquis aut fodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. Tales sunt nobis, Diū, istae beluae. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumeliosi sunt, nec mediocriter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino, quae fiunt, inspicere. Itaque tempus est, ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere seculo poterunt, non mediocriter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis fa-

δὲν ἔξιν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθές δηγουμενίου. πρὸς ταῦτα βουλευέσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέστατα. Εἰπόντος ταῦτα 33 τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατὰφλεξον, ἐπίτριψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὐθις παραγγείλας, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρίβονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν πόγε νῦν εἶναι, οὐ θέμις κολασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκχειρίαν ἐπηγγειλάμην. ἐς νέωτα οὖν ἀρχομένου ἤρος, κακοὶ κακῶς ἀπολούνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἡ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

5 Διετεθρύλλητο) Θορύβου καὶ παραχῆς ἐπληροῦτο. V.

11 Τὴν ἐκχειρίαν) Τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. V.

12 Ἐς νέωτα) Εἰς τὸ ἐξῆς, ἥτοι τὸ ἐπερχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παραχρημένου δηλωτικὸν

τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐνεστώτος τὸ τῆτες, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. V. (Est autem temporis adverbium futuri: praeteriti namque significativum τὸ πέρυσι· praesentis autem τὸ τῆτες· futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. G.)

ciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accuset, omnes heri, narrante hospite, audivistis. Ad haec iam, quae & hominibus utilissima, & securissima nobis sint, consulite. Haec ubi dixit Iuppiter, crebris concio vocibus perfonuit, cum omnes statim clamarent, fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes! Imperato rursus silentio, Iuppiter, Erunt ista, ut vultis, inquit, & omnes cum ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, puniri quemquam nefas. Festi enim, ut nostis, dies sunt per menses hosce quatuor: & iam imperavi iuslitium. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

34 Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρεθέν-
τα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ
τοῦ Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν
ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος
τοῦ δεξιοῦ ὥτως ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθὲς κατέ-
θηκε Φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἀπαντα ἀκήκοας, ἅπαν-
τα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν
τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν Φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα
εὐαγγελιούμενος.

2 Τὰ πτερὰ) Καὶ τί τὸ κα-
λύον, καὶ αὖθις ἀναλαμβάντα ἀετοῦ
πτέρυγας καὶ γυπῶν ἀναπτήναι ταύ-

ταις καὶ πάλιν; G.

4 Ὁ Κυλλήνιος) Ἑρμῆς ὁ ἐν
Κυλλήνῃ τιμώμενος. V.

*De Menippo autem, ait, haec mihi placent. Amputatis alis, ne
qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram. His
dictis, concionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure
suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia
audisti, Sodalis, allata e coelo, omnia. Abeo iam, ambu-
lantibus in Poecile philosophis bonum illum nuntium al-
laturus.*

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ
 ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ,
 ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ,
 ΣΥΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν ὅποσοι τῶν φιλοσόφων ἱ
 παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ
 γοῦν ᾔδεσαν ὅποσα τῶν ἀνθρώπων ἔνεκα πάσχομεν, οὐκ
 ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον,
 Ὅμηρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γῆτι, μάκα-
 ρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐραίνῳ διηγουμένῳ, ὃς
 οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν

B I S A C C U S A T U S
S E U T R I B U N A L I A.

IUPPITER, MERCURIUS, IUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS,
 ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS,
 VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE,
 SYRUS, ET DIALOGUS.

Iup. **D**ISPEREANT vero, quotquot philosophorum apud
 solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot
 hominum causa fubeamus molestias; non sane nectaris aut
 ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimi-
 rum fidem habentes, caeco homini atque impostori, bea-
 ros vocanti nos, & coelestia enarranti, qui neque videre,
 quae in terra sunt, poterat. Iam Sol quidem hicce curru iun-

ἥλιος οὐτοσὶ, ζευξάμενος τὸ ἄρμα, πανημέριος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκώς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, Φασι, σχολὴν ἄγων. ἦν γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιρράθυμήσας λάβη, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιούσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ἄτα ἐκκεκώφεται πρὸς τῶν ἐνοχλοῦντων κατὰ χρεῖαν τῆς μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, καὶ κεῖθεν εἰς Ἑάνθον μεταβαίνει, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρων, εἴτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα αἶν ἡ πρόμαντις, πιούσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισαμένη, κελεύει παρῆναι, ἄσκηον χρὴ αὐτίκα μάλα παρστάναι συνεύροντα

³ Κνήσασθαι τὸ οὖς) Aurem scalpere. G.

⁴ Ἀφηνιάσαντες) Τὸν χαλινὸν ἀπορρίψαντες. V.

Et per totum diem coelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scalpendae, quod aiunt, sufficiat. Si enim vel paulum per imprudentiam remittat, excussis frenis equi, & via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipsa circumit, lucens comissantibus, & intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest, quin obsurdefcat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi faceffunt: & iam quidem Delphis esse cogitur, paulo post currit Colophonem, & inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in universum, quocunque illum Aptistira, sacro liquore poto, & commansa lauro, & commoto tripode, adesse iubeat; impigrum oportet con-

τοὺς χρησμούς, ἢ οἷχεσθαι οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅποσα ἐπὶ πείρᾳ τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῶ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ εἵποντες ὥστε εἰ μὴ τὴν ρῖνα ὀξύς ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος, ὀρῇ τε δεινὰ, διγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας καρποῦται λύπας. τί γὰρ αὖν, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας λέγοιμι, καὶ παραπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λικμῶσιν ἐπιπνέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφθεύοντα αὐτῶ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ Φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονεῦσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἐκάστοις συντελοῦσι. Καίτοι 2 τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια ἔχω δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος; ὦ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν

festim praesto esse, confuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim dicere, quas ipsi artis tentandae causa infidias struant, dum agninas carnes atque testudines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus. Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aspera, & insuavia tangit, & ex alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ventos dicam, plantarum cultum adiuvantes, & navigia deducentes, & adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia, quae cum somno pernoctant, & oracula illi subiiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra singulis conferunt. Et tamen reliquorum negotia mediocria. Ego vero ipse rex & pater omnium, quot iniucunda sustineo, quot negotia habeo, inter tot curas distractus? cui primum

ἀναγκαῖον, ὅποσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς, ὥς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῶ μν-
ρία ἅττα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτό-
τητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοική-
σεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστρα-
πὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι
τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλὰ με δεῖ
καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν
χρόνον ἀπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν
ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιор-
κοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἢ κνίσσας
καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσε·
καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὕφ' ἑνα καιρὸν ἐν τε Ὀ-
λυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρέσθαι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς

2 Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς)

Ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀρχίας διαμέλλον-
τες τῶν ἔργων ἀπώνονται. τὸ γὰρ
βλακεύειν ἐπὶ τῶν μετὰ ἀρχίας τι
ἐπιτελούντων λέγεται. V.

9 Ὡς περ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκό-
λον) Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κοριν-
θιακῇ παρὰ Τριτὸν λεγόμενον, οὗ

Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ

Νεμέα ἐπιτελεῖσθαι κατήρξατο. ἐν
ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ
τὸν λέοντα κατεργάσασθαι, οἱ βου-
κόλοι ἀγρυπνότατοι καὶ φιλοπράγ-
μονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν
ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. V.

ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii
nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid ne-
gligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragen-
da, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim,
cum illa tantum, quae ad summam administrationis perti-
nent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipse dispen-
savi atque ordinavi, quietus sum & particularibus curis li-
ber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tem-
pore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Ne-
mea pastorem; ad fures, ad peierantes, ad sacrificantes, si
quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus
aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum
est, eodem tempore adesse Olympiae ad hecatombam, &

πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χαλαρᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω διαφύγειν ῥάδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταί, εὐδοιοῦσι πεινύχοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γὰρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάζομεν, ἀληθῆς εὐθύς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστεφάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκίςσωτοι δὲ αἱ ἀγυιαί, ἄσπονδοι δὲ οἱ κράτῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄβυτα καὶ ἀκαλλιέρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἔστηκε τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χερσίν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυ-

2 Ἐν Αἰθίοψιν) Homericum πεποδαίρι· καὶ τὰ ἑξῆς. *Odys.* I. hoc, ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεχίαθε (v. 22.) G. τηλόθ' ἔοντας. Et μοχ, εἰθ' ὅγε τέρ-

Babylone ad inspiciendos belligerantes, & grandinem demittere apud Getas, & epulari apud Aethiopes. Sed ne sic quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem

Per noctem capiunt: nostros, Iovis, almus ocellos

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paulum conniveamus; ilicet verus est Epicurus, qui pronuntiat, rebus nos terrestribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si homines ista illi credant; verum sine coronis ac vitis erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, sine libamentis crateres, frigida altaria. In universum nec maestabitur, nec litabitur, & fames multa ingruet. Quae cum ita sint, gubernatoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus In-

πνος καὶ ἄσιτος ὑπὲρ πάντων μερμηρίζω κατὰ Φρένα,
καὶ κατὰ θυμόν, μόνῳ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν τετιμη-
3 μένος. Ὡστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους, οἱ μό-
νους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε καὶ σχολάζειν ἡ-
μᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα
ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ γοῦν ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας
εἰώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρώτος
ἤδη, καὶ ἀραχνίων διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα ὁπόσαι
ταῖς ἐπιστήμας καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συν-
εστᾶσι, πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν
ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπι-
βοῶνται, καὶ μὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες
ὡς οὐκ ὀλιγωρία τὰς κρίσεις ὑπερήμερους συνέβη γενέ-
σθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἥ συνεῖναι ἡμᾶς ὑπο-
λαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

7 Ἐώλους δίκας) Ἐωλός ἐστιν
ὁ χθεσινὸς ἄρτος, ὁ μὴ δαπανώμενος
τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. Ἐώλους οὖν δίκας
λέγει τὰς μὴ πῶ τελεσθεῖσας, ἀλλὰ
φυλάττομενας. V.

ibid. Ὑπ' εὐρώτος) Σήμεως. V.

8 Καὶ μάλιστα ὁπόσαι) Καὶ μά-
λιστα ὅσαι εἰσὶ περὶ τῶν τεχνῶν.
οἷον ὅτι γραμματικὴ κρείττων ἰα-
τρικῆς, ἢ ρητορικὴ γραμματικῆς. V.

13 Ὑπερήμερους) Παραβαλοῦσας
τὴν πρόθεσιν, τοῦτέστι διαπαρα-
σύρουσας. V.

tra animum curas, ac per praecordia verso, eo solo honoratus, quod dominus videor. Itaque libenter interrogaverim philosophos, qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare nos nectari & ambrosiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot causarum libellos servamus repositos, a rubigine & aranearum telis corruptos; ex eo praesertim genere, quos scientiae atque artes contra homines quosdam detulere, antiquos fane quosdam illorum. At illi clamant undique, & indignantur, & iudicium invocant, & tarditatis me accusant, ignari, non negligentia contigisse, ut diu adeo differrentur iudicia, sed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: sic enim vocant nostras occupationes.

ΕΡΜ. Καὐτὸς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων οὐ- 4
 χεραινόντων, λέγειν πρὸς σέ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ
 περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. πάνυ
 ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ
 Φανερόν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορρῶζουσι δὲ συγ-
 κεκυφότες, αἰτιώμεναι τὸν χρόνον· οὓς ἔδει πάλαι τὰ καθ'
 αὐτοὺς εἰδότας, στέργειν ἕκαστον τοῖς δέδικασμένοις.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῇ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς
 ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις εἰς νέωτα παραγγελοῦμεν;

ΕΡΜ. Οὐ μένου, ἀλλὰ ἤδη προβάωμεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος,
 ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ τάδε, πάντας ὁπόσοι τὰς
 γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἀρεῖον πάγον,
 ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια
 κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων.
 εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι
 16 Ἐξεῖναι ἐφ' ἑαυτῶν) Ἐκκλησίαν δεδωκότων. V.

Merc. Ipse quoque, Iuppiter, multa in hoc genere que-
 rentes cum audirem, dicere ad te non sum ausus. Quando
 vero tute fermonem de his inieciſti, dico nimirum. Omni-
 no graviter ferunt, pater, & conqueruntur, & aperte qui-
 dem dicere non audent, submurmurant vero collatis capiti-
 bus, moras accusantes: quos oportebat olim, conditione
 sua cognita, rebus iudicatis unumquemque acquiescere.

Iup. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum
 iudiciorum? an vis, ut in proximum annum denuntiemus?

Merc. Non fane: sed iam proponamus.

Iup. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse iudi-
 ciorum, in hanc formulam: Quicumque detulere causas, ut ve-
 niant hodie in Areum pagum: ibi vero Iustitiam sorte assignatu-
 ram illis iudices pro portione aestimationum ex omnibus Athenien-
 sibus. Si quis vero iniustum putet factum esse iudicium, licere ipsi

ἐφέντι ἐπ' ἐμέ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μὴδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δὲ, ὦ θυγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας.

5 ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ἢ ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν οὐ φέρουσα;

ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ Φιλόσοφοι σὲ τῆς Ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν ὃν φῆς αὐτὸν ἐκεῖνον ὥνῃσαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὅς παραδόδεις τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ δεσμοτήριον ἐμπεσὼν, ἐπιεν ἄθλιος τοῦ κωνείου, μὴδὲ τὸν

1 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἀναθεν. V.

3 Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς) Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐρινύδας· τούτων γὰρ τὸ ἱερὸν πλησίον ἦν τοῦ Ἀρείου πάγου. V.

10 Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου) Τὸν Σωκράτην λέγει. V.

14 Μὴδὲ τὸν ἀλεκτρούνα) Ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι τὸν Θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾶν, ἐπιτρέποντα τυθῆναι τῷ Ἀσκληπιῷ τὸν ἀλεκτρούνα ὃν συνετάξατο. V.

ad me provocanti, iudicari de novo, quasi plane iudicatum non esset. Tu vero, filia, assidens ad Severas Deas, fortire dicas, & iudicantibus attende.

Iust. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Iniustitiam non possim?

Iup. Bona sperare fas est. Omnino enim iam persuaserunt illis philosophi, ut Iniustitiae te praeferant, Sophronisci praesertim *filius*, qui summis iustum laudibus extulit, & bonorum maximum esse ostendit.

Iust. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim viris traditus & coniectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum red-

ἀλεκτρούνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσούτον ὑπερέσχον οἱ κατήγοροι τὰναντία περὶ τῆς Ἀδικίας Φιλοσοφούντες.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς Φιλοσοφίας ἦν 6 τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ Φιλοσοφούντες, ὥστε εἰκότως ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὅρας ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ ἀπανταχῇ πάγων βαθύς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ Φιλοσοφούσι; μεστοὶ δὲ οἱ περίπατοι κατὰ ἵλας, καὶ Φάλαγγας, ἀλλήλοις ἀπαντάντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πῆραν αἷζαντες, καὶ τὸ τριβά-
νιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιοπίειον ἐπι-
χράναντες, αὐτοσχέδιοι Φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ
τεκτόνων περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦν-
τες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, Θᾶπτον ἂν τις ἐν πλοίῳ

didisset Aesculapio: in tantum superabant accusatores, contraria philosophari de Iniustitia.

Iup. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum & Melitum inclinata iudicia. Ut vero nunc res sunt, non vides, quot pallia, & baculi, & perae, & ubique barba prolixa, & in sinistra liber, & ut pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambulationes turmatim & per phalanges sibi invicem occurrentium, & nemo est, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim, relictis, quae ad eum diem habebant, opificiis, ad peram ruentes & pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extemporales philosophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod est in proverbio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non contin-

πεσὼν διαμάρτοι ξύλου, ἢ ἔνθα αὖ ἀπὶ δὴ ὁ ὀφθαλμὸς,
ἀπορήσει Φιλοσόφου.

- 7 ΔΙΚ. Καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίδονται, πρὸς
ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς
περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐ-
τῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαι με' ἐπὶ δὲ τῶν
πραγμάτων μηδὲ τὸ παραπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχε-
σθαι, ἀλλὰ δήλους εἶναι ἀποκλείοντας, ἣν ἀφίκα-
μαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν Ἀδικίαν
προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροὶ εἰσιν· ἱκα-
νὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη,
ὥς καὶ ὀλίγοι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

- 8 ΕΡΜ. Ἀπώμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν
ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαῖα τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ

3 Δεδίδονται) Ταράττουσι. V. 6 Προσποιεῖσθαι με) Ἰδιοποιεῖ-
σθαι. V. 10 Προεπεξενῶσθαι) Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχηθῆναι. V.

gat, quam oculus quocunque respiciens non incidat in
philosophum.

Iust. Quin illi ipsi metum mihi incutiunt, Iuppiter, qui
contentant inter se, & ipsi, quae de me disputant, igno-
rent. Aiunt vero etiam, plerisque illorum in suis quidem
disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne
in domum quidem recipere, sed sine dubio exclusuros, si
quando ad fores illorum veniam: olim enim Iniussitiam ho-
spitio ante ab illis receptam.

Iup. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit,
si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite iam,
ut vel paucae hodie *causae* iudicentur.

Merc. Abeamus, Iussitia, recta Sunium versus, paulum
sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina:

δύο ἐκεῖναι ἄκραι. σὺ γὰρ εἰκας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεῖς; μὴ δέδωκε. οὐκ ἔστι ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθναῖσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκεῖρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βουσίριδες, καὶ Φαλάριδες, οὓς ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοᾶ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχρηνότες εἰ ποτεν ἐς αὐτοὺς καταπτοῖο πάλιν.

ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τάληθες, ὦ Ἑρμῇ, ἀν' ἔποισ μάνος, ἅτε συνῶν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἐν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεῖς) ὅποιοι γεγένηται, καὶ εἰ δυνατὴ μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἀδικοίην γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε οὔσαν μὴ λέγων. οὐκ ὀλίγα γὰρ πρὸς τῆς Φιλοσοφίας

¹ Ἐκλελῆσθαι πάλαι) Ὅτι τὸ ibid. Βουσίρ.) Φαλάρ.) Hic ad Iov. Trag. remittebat Solan. Sed iam dedi bina haec Scholia ad 2

⁴ Σκεῖρωνες) De his consule Scholia ad Iovem Tragoedum (Vol. VI, pag. 249.) G. Ver. Hist. c. 23, ubi eadem nomina occurrunt. Reitz.

videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non iam similis est seculi conditio. Mortui sunt illi Scirones, & Pityocamptae, & Bufirides, & Phalarides, quos tum metuebas. Iam vero Sapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te disputant, inhiantes, ficunde ad illos rursus devoles.

Iust. Tu enim vero, Mercuri, solus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis sis, atque verferis in gymnasiis & in foro, (forensis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti sint, & utrum fieri possit, ut apud illos maneam.

Merc. Sane potest: iniustus enim sim, si tibi, sorori, non dicam: non parvum enim e philosophia fructum vulgus il-

ὠφέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γούν τοῦ σχήματος, μετριώτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ οἶμαι τὰληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφάυλοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ Φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὅποσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπετελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἐτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι ἐτοιμότατοι ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ρύπου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὅποσον δευσοποιὸν τοῦ Φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιζόλευκοι, καὶ κατεστιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χροάν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρισάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἴονται καὶ οὗτοι μεταβεβάσθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ

9 διατριβὴ ἔσται. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν

το Δευσοποιόν) Τὸ ἀνέκπλυτον βάμμα. V.

lorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enimvero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, puto, dicendum est; in quosdam vero semisapientes & semipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non satis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, hi meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii, & punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui, ubi extra solum summo digito ahenum contingere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis. Sed dum loquimur, iam appropinquamus At-

τῇ Ἀττικῇ ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπω-
μεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπεῖτε
καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου
κάβησο, τὴν πνύκα ὀρώσα, καὶ περιμένουσα ἐς τ' ἂν κη-
ρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνα-
βας, ῥᾶον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκα-
λέσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ᾧ Ἑρμῇ, πρὶν εἰπεῖν
ὅστις οὗτος ὁ προσιών ἐστίν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγ-
γα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν.

ΕΡΜ. Τί Φῆς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν Διονύσου θε-
ραπόντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ὥκει μὲν τὸ πρόσθεν
ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος ἐπίπλουν, καὶ τὴν

4 Τὴν πνύκα ὀρώσα) Τὴν ἐκκλη-
σίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πε-
πυκνωσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τό-
πος παρὰ τὸ πεπηγέναι καὶ συνεσπά-
ραι πρὸς ὕψος. V.

6 Ἐπηκόου) Ἐπήκοος χάρος ὁ
πρόσφορος τῇ φωνῇ ἐξακουσθῆναι.
ἦτοι ἡ περιεπὴ. G.

11 Τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου) Ἀρ-

μοδίος ὡς ἴδιον υἱὸν ἐπαινεῖ αὐτόν.
V.

13 Τὸ Παρθένιον) Ὁρος Ἀρκα-
δίας. V.

Ἰbid. Ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος) Δα-
ρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς
Ἑλλάδος στρατεύων, οὗ δὲ ἑαυτοῦ
ἦλθεν, ἀλλ' ἐπέμψεν Δάτιν στρατη-
γόν. ὃς ἔλθων εἰς Μαραθῶνα, ἦν-
τήθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

ticae. Itaque, relicto a dextris Sunio, ad arcem iam deflecta-
mus: & quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem
hic in colle confidere poteris, concionem prospiciens, ex-
spectansque, dum mandata a Iove edixero. Ego vero con-
scensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto
advocavero.

Iust. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit
ille, ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsu-
tis cruribus.

Merc. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum
maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium ha-
bitabat, post appulsum verò Datidis, & exscensionem bar-

Μαραθῶναδε τῶν βαρβάρων ἀπόβασιν, ἦκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγμα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ, ἐς τὸ μετοικικὸν συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἶκος, ἰδὼν ἐκ χειτόνων, πρόσσεισι δέξιωσόμενος.

10 ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Δίκη.

ΕΡΜ. Καὶ . . .

ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πᾶν, μουσικώτατε καὶ πηδ-
τικώτατε Σατύρων ἀπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολε-
μικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν;

ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ
τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα.

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πᾶν, κατέπεμψε με ἀποκλη-
ρώσουσαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει;

3 Σπήλυγμα) Σπήλαιον. V. 4 Ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ) Τόπος Ἀθή-
ναιον ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκισάντων, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ. V.

barorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Athe-
nienfibus, & ab eo inde tempore istam sub arce spelun-
cam nactus, ibi habitat prope Pelasgicum, censeturque in-
ter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos vi-
fos salutatum accedit.

Pan. Salvete, Mercuri & Iustitia.

Merc. Et . . .

Iust. Tu quoque salve, Pan, canendi & saltandi inter Sa-
tyros omnes peritissime, Athenis autem etiam pugnacissime!

Pan. Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit?

Merc. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & prae-
conium.

Iust. Demisit me, Pan, ad fortienda iudicia, Iuppiter. Ti-
bi vero quomodo Athenis vivitur?

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδέεστέρον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικούτον ἀπώσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δις ἢ τρίς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἑνόρχιν θύουσί μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἴτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῶ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πάν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἱ ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων;

ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἄρ' ἐκείνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξυνάμα πολλοὺς, τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοί, τοὺς λάλους;

ΔΙΚ. Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συνήμι

3 Ἀπώσάμενος κυδοιμὸν) Πόλε- τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολ-
μιν. λέγεται γὰρ Πάν συμμαχήσας λῶδες τῶν βαρβάρων φονεῦσαι. V.

Pan. In universum non pro dignitate apud illos ago, sed multo, quam speraveram, tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno ascendentes, delectum caprum non castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem: tum carnes epulantur, testem me advocantes laetitiae, & tenui honorantes plausu. Verumtamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum & iocus.

Iust. Ceterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis?

Pan. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mento tenus mihi similes, loquaces illos?

Iust. Sane.

Pan. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intel-

τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ
ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀστικά, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη.
πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ Φιλόσοφος; μέχρι
τοῦ πλαγίου καλάμου, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός·
τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ πολεμικός, ἢ
δέη. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν αἰ κεκραγόντων, καὶ
ἀρετὴν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ Φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξ-
ιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶ-
τα μὲν εἰρηνικῶς ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων·
προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ Φθέγμα μέ-
χρι πρὸς τὸ ὄρθιον ὥστε ὑπερδιατεινομένων, καὶ μεγά-
λα λέγειν ἐβελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθρία, καὶ ὁ
τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ Φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ
τῶν αὐλητῶν, ὁπότεν εἰς στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιά-
ζονται. διαταράξαντές γε οὖν τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρ-

1 Ὀρειος γὰρ ἔγωγε) Ἐν ὄρεσι
διατράμενος. V.

2 Ἀστικά) Πολεμικά. V. Im-
πο πολιτικά. Quamvis ne hoc fa-
tis τοθε. Solan.

10 Συνουσίας) Ἐς τὸ ἀκριβέστα-

τον ἔγραφε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν
ταῖς διαλογικαῖς συνουσίαις σύμ-
πτωμα. V.

ibid. Μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον) Ἀπὸ
τοῦ ἐπὶ τὸ μέγιστον καὶ ὀξύ της φαι-
νῆς. V.

ligo: monticola enim ego, & comtula ista dicta atque ur-
bana non didici, Iustitia: unde enim in Arcadia Sophista
aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, & fistu-
lam ego sapiens: ceterum caprarum pastor, & saltator, &
si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper cla-
mantes, & virtutem quandam, & species, & naturam, &
expertia corporis proferre, ignorabilia mihi & peregrina
nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt suos inter se
fermones: procedente vero disputatione, ad orthium us-
que modum vocem intendunt; adeo ut a nimia contentio-
ne, atque alta voce dicendi studio, & vultus rubescat, &
intumescant cervices, & venae furgant velut tibicinum,
cum in angusta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturba-

χῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, τὸν ἰδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεῶς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὁπόσους μὴδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ· καὶ παρεστᾶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεκληλημένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἔδοκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἡνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ γε δημωφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἶγε δεῖ μὴδὲν ὑποστειλάμενον τάληθες διηγήσασθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὄρεας) πολλοὺς αὐτῶν πολλαῖς ἤδη ἐθεασάμην περὶ δέιλῃν ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν· οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε;

§ Τεθήπασι) Θαυμάζουσι. V.

tis igitur invicem sermonibus, & confuso quaestionis statu abeunt plerique conviciantes sibi invicem, sudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille vicisse videtur, qui vocalior est audaciorve. Interim vulgus illos stupet, maxime si quos nihil magis necessarium occupatos tenet, atque adstant, audacia illorum atque clamoribus defixi ac deliniti. Mihi igitur his indicîis vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publice utile infit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, (habito enim hic, ut vides, in specula) multos illorum saepe iam vidi, fero vespere.

Iust. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est?

ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, λεῶς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύ-
χη καταστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφιβολιῶνος ἐβδόμη
ἰσταμένου. ὅποσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἤκειν εἰς Ἀρεῖον
πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ
αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἔξ ἁπάντων
Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης· ἀριθμὸς
τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὅποσοι δὲ
ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τού-
τους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἦν δὲ τις ἄδικα δεδικά-
σθαι οἴηται, ἐφέσιμον ἀγωνιεῖται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφε-
σις ἐπὶ τὸν Δία.

ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ Θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόη-
σαν. ὥς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ἔλκοντες ἀλλήλους
πρὸς τὸ ἄνακτες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου· καὶ ὁ Ἑρμῆς
δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχε-
τε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος·

Pan. Nempe.

*Merc. Audito, popule. Forum iudiciorum, quod felix fau-
stumque sit, agemus hodie, Februarii incuntis septimo. Quicun-
que causas detulerunt, veniant in Areopagum: ibi Iustitia sortie-
tur dicas & ipsa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Athe-
niensibus: merces uniuscuiusque causae triobolum. Numerus iudi-
cum pro portione criminis. Quicunque vero dato libello ante, quam
in iudicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus.
Si quis iniuste in sua causa iudicatum esse putet, provocatio-
ne certabit: est autem ad Iovem provocatio.*

*Pan. Vah tumultus! Quantos tollunt, Iustitia, clamo-
res! Quam studiose vero concurrunt trahentes alii alios
arduo ascensu in collem Martium! Iam vero adest etiam
Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in iudiciis, &
fortimior, & iudicatote, ut vobis legitimum est. Ego ve-*

ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίζομαι τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ὡς τὴν Ἥχῃ εἶαθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἄλις ἐμοίγε, ὅσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν.

13

ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθροοὶ γοῦν, ὡς ὁρᾷς, προσίασι· θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν.

ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

ΑΛΛ. Δῶσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην.

ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον.

ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον.

ΑΛΛ. Ἐπου, μιὰρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον.

ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με.

ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας

3 Ἄλις ἔχοιμι) Ἀντὶ τοῦ ἄλις ἔχω, ἢ γοῦν ἀρκούντας. οὕτω γὰρ τὰ εὐχτικὰ ἐν τῇ συμφράσει παραλαμβάνεται, ὅποτε μὴτε κατ' εὐχὴν κεῖ-

ται, μὴτε ἀντὶ ὑποτακτικοῦ ῥήματος. οἶον· οὗτος δὲ ὅποτε εἰσελθοί, κακὰ πολλά με εἰργάζετο, ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰσῆλθεν. V.

ro, discedens in speluncam, fistula canam amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditio-
num vero & iudicialium orationum fatis mihi fuerit, qui
quotidie in Areopago litigantes audiam.

Merc. Age, Iustitia, advocemus.

Iust. Bene mones. Densi enim, ut vides, cum tumultu
accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt.

Athen. Teneo te, scelestē.

Alius. Calumniator es.

Alius. Dabis tandem aliquando poenas.

Alius. Convincam te fecisse horribilia.

Alius. Mihi prius fortire.

Alius. In ius veni, impure.

Alius. Noli mihi collum obtorquere.

Iust. Scin', quid agamus, Mercuri? Causas alias differe-

Lucian. Vol. VII.

E

δικας ἐς τὴν αὐρίον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρώμεν τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμασι, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμένοι. καὶ μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν.

ΕΡΜ. Μέθη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ.

ΔΙΚ. Ἑπτὰ κλήρωσον.

ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε.

ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Τρυφῇ πρὸς Ἀρετὴν.

ΔΙΚ. Πέντε καὶ τούτοις δικασάτωσαν.

ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένει.

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους.

ΕΡΜ. Ἡ Γραφικὴ κατὰ Πύρρωνος λειποταξίου.

ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

13 Ἀργυραμοιβικὴ) Τραπεζιτικὴ. V.

mus in craftinum: hodie vero fortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo huius mihi generis libellos.

Merc. Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.

Iust. Sortire septem iudices.

Merc. Porticus [Stoa] contra Voluptatem, iniuriarum, quod suum amatorem Dionysium abduxit.

Iust. Quinque sufficiunt.

Merc. De Aristippo Voluptas contra Virtutem.

Iust. Quinque & his litem iudicanto.

Merc. Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.

Iust. Tres solos fortire.

Merc. Picioria contra Pyrrhonem deserti ordinis.

Iust. Novem iudicent.

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν, ᾧ Δίκη, τὰς 14
 δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος;

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν· αὗται δὲ
 εἰς ὕστερον δεδικάσονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαι γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγ-
 κλημα, εἰ καὶ νεαρόν, ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαπο-
 κληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἐοικας, ᾧ Ἑρμῇ, χαριζομένῳ τὴν δέξιν· ἀπο-
 κληροῦμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας,
 ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ· Διάλογος τῷ
 αὐτῷ, ὕβρεως.

ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγέγραπται
 τούνομα.

ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου, τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ· κω-
 λύσει γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνομάτος.

² Κατὰ τοῦ ῥήτορος) Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἶ αὐτὸς, κακώδαιμον Λουκιανέ. V.
¹¹ Κακώσεως τῷ Σύρῳ) Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. V.

Merc. Visne illas quoque fortiamur, Iustitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem?

Iust. Antiquas prius dirimamus: hae postridie iudicabuntur.

Merc. Verum similes illae quoque, & crimen, licet novum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Itaque inter haec iudicari aequum est.

Iust. Videris, Mercuri, gratificari velle alicuius precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hasce: satis multae enim iudices fortitae sunt. Cedo libellos.

Merc. Rhetorica malae translationis dicam scribit Syro: Dialogus eidem, contumeliae.

Iust. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen.

Merc. Sic modo sortire, Rhetori Syro: nihil enim impediet, etiam sine nomine.

ΔΙΚ. Ἴδου καὶ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεδικασθαι· πλὴν ἀποκλήρου ἕνδεκα τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, Φεῖδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικαστικόν.

15 ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἢ Μέθῃ. τί σιγᾶς, καὶ διανεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῇ, προσελθὼν.

ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, Φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μόγις δὲ καὶ ἔστηκα, ὡς ὄρᾳς.

ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν τούτων τινὰ· πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαῤῥαγῆναι ἔτοιμοι.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδεὶς ἐβελήσει ἐν γε τῷ Φανερῷ συναγορεῦσαι Μέθῃ· πλὴν εὐγνώμονά γε τὰῦτα εἰσικεν ἀξιούν.

Iust. En transmontanas iam etiam Athenis in Areopago fortiemur dicas; quas trans Euphratem iudicatas esse oportebat. Verum fortire undecim, eosdem utrique dicae.

Merc. Bene tu quidem, Iustitia, parca es, ne multum infumatur in sportulas iudicium.

Iust. Primi sedeant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nugas? Accede, Mercuri, & audi.

Merc. Non possum, ait, causam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in iudicio. Vix autem sto, ut vides.

Iust. Itaque patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli causa dirumpere se parati.

Merc. Sed nemo temere volet causam Ebrietatis palam suscipere. Et tamen cum ratione istuc videtur petere.

ΔΙΚ. Τὰ ποῖα;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰὲν πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκευάσται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τὰναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ προτέρα εἰπάτω· εἴτα ὕστερον ὑπὲρ ἐαυτῆς ἔρεῖ.

ΔΙΚ. Καὶνὰ μὲν ταῦτα· εἰπέ δὲ ὁμῶς, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἐκάτερον, ἐπεὶ σοὶ ῥᾶδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρότερον τὰ 16
ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν ῥέον. ἡδίκηται δὲ ἡ
ἐθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδρά-
ποδὸν ὃ μόνον εἶχεν εὖνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν
ἔων προστάξειεν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα
ἐκεῖνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης,
ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἔαθεν εἰς ἐσπέραν,
μεθύων αἰὲ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στε-
φανοῖς διηριθσμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀ-

Iust. Quid?

Merc. Academia semper in utramque partem dicere pa-
rata est, & hoc ipsum meditatur, contraria bene posse di-
cere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde po-
sterius pro se verba faciet.

Iust. Nova quidem ista ratio. Sed dic tamen, Academia,
utramque causam, quando tibi facile est.

Acad. Audite, Iudices, primum quae pro Ebrietate di-
cuntur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix
iniuria a me, Academia, affecta est, mancipio, quod so-
lum habebat amicum & fidele sibi, quod nihil eorum, quae
ipsa imperabat, turpe putaret, privata, isto, dico, Pole-
mone: qui interdum comissabundus vagabatur per forum
medium, cum psaltria, canentibus aures praebens a mane
inde ad vesperam, ebrius, vino gravis, floreo caput ferto
redimitus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui

Θηναῖοι ἅπαντες, οἱ μὴδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτόν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγκασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε, καὶ δεόν πίνειν κατακείμενον, ρημάτια σκολιὰ καὶ δύστηνα, καὶ πολλῆς Φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθούontos αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, ἄθλιος, καὶ ρικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ὡδὰς ἀπάσας ἀπομαθὼν, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος εἰς μέσσην ἐσπέραν κάθηται ληρῶν, ὅποια πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λαιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρβείς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ρευσάτω.

ne unquam quidem sobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam comissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plagio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam vuculas, miserasque, & multae sollicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore pallidus, miser, & rugosus corpore factus est: & cantilenarum omnium oblitus, sine cibo nonnunquam & sitiens ad mediam usque vesperam desidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat clepsydra.

ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἔρεϊ; πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτωςι μὲν ἀκούσαι πάνυ εὐλογα, ὦ ἄν- 17
δρες δικασταί, ἡ συνήγορος εἰρήκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ
δὲ καὶ μοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσετε, εἴσεσθε ὥς οὐδὲν αὐτὴν
ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν Φησιν ἑαυτῆς οἰ-
κέτην εἶναι, πεφυκότα οὐ Φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέ-
θην, ἀλλ' οἰκείον ἐμοὶ, καὶ τὴν Φύσιν ὅμοιον, προαρπά-
σασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς
Ήδονῆς, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπουργεῖ, διέφθειρεν
ἄβλιον, τοῖς κάμοις, καὶ ταῖς ἐταίραις παρασχούσα ἐκ-
δοτον, ὥς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι·
καὶ ἄγε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ἄετο,
ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι νομίσατε. περιήει γὰρ ἕωθεν ὁ ἄβλιος
ἔστεφανωμένος, κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης
καταυλούμενος, οὐδέποτε νήφων, κωμάζων ἐπὶ πάντας,

Iust. Quid tandem ad haec dicet? sed æquum vicissim infunde.

Acad. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro Ebrietate dixit patrona. Sin vero me etiam benevole audieritis, quam nulla istam iniuria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem illum, quem suum ait servum, non male natum, neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi & ingenio similem, praeripuerat iuvenem adhuc & tenerum, adiuvante Voluptate, quae & ipsi frequenter ministrat, corrumpitque miserum, comissionibus & meretricibus dediticium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero, quae pro se dici paulo ante putabat, pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscunque,

ὑβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλωτος τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιούσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστάς, τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῆρει τε τοὺς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ἡσχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος ἀνεγρόμενος, ἑαυτὸν τε εἴωρα ὅπως διέκειτο, καὶ τοῦ πάλαι βίου κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπήνθει, καὶ ἡφανίζετο. ἡρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἡτομόλησε παρ' ἐμὲ, οὔτε ἐπικαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης, ὡς αὐτὴ φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκῶν

contumelia maiorum suorum, & totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis ianuis ad fodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia & coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paulatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrietatem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere iussit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam condemnavit superiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor deflorescens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubesceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhi-

αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι ἤδη
 κάλει αὐτὸν, ὅπως καταμάβητε ὃν τρόπον διάκειται πρὸς
 ἐμοῦ. τοῦτον, ὃ ἄνδρες δικασταὶ, παραλαβοῦσα, γε-
 λοίως ἔχοντα, καὶ μήτε Φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἐστάναι
 ὑπὸ τοῦ ἀκράτου δυνάμενον, ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα,
 καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ
 πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἑλλήσιν ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτὸς τε
 χάριν οἶδεν ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ.
 εἰρήκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ ἡμῶν ἀμεινον ἦν
 αὐτῷ συνέιναι.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ἀνά- 18
 στητε, καὶ ἄλλοις χρή δικάζειν.

ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλην μίᾱς.

ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδέν, εἶναί τινα καὶ τῇ Μέθῃ τιθέ-
 μενον. Καθήσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἡδονὴν λαχόν- 19

1 Καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτὸν) Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον,
 παρίσταται τοῖς δικασταῖς. V.

bentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec me-
 liora putaret. Et iam illum mihi voca, ut discatis, quo-
 modo erga me affectus sit. Hunc ego, Iudices, cum ac-
 cepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere,
 neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem
 reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium,
 & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gra-
 tiam habet harum rerum causa, tum pro ipso necessarij.
 Dixi. Vos autem iam confiderate, cum utra nostrum esse
 illi fuerit melius.

Merc. Age sane, nolite cunctari, ferte suffragia, surgite.
 Iudicare oportet etiam alios.

Iust. Omnibus, una excepta, vincit Academia.

Merc. Mirum non est, esse aliquem, qui suum Ebrietati
 calculum adiecerit. Sedete iam, quibus sortito obvenit iu-

τες περὶ τοῦ ἔραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ ἢ κατὰ γράφος, ἢ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

- 20 ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονούντας, ὅτι ἐν χρεῶν κέκαρμαι, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴν δοκῶ· ὅμως δὲ, ἣν ἐβελήσθητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαρρῶ πολὺ δικαιοτέρα ταύτης εἶναι. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἐταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὀψέως, ἔραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σάφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς αὐτὴν περιέσπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέβῃ, ἀδελφῇ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγα-

7 "Ὅτι ἐν χρεῶν κέκαρμαι" "Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἦσαν διόλου κεκαρμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. V.

dicare causam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infusa iam est aqua. Tu iam, varie picta, [Pocile] dicit.

Port. Non ignoro equidem, Iudices, quam speciosam contra adversariam mihi dicendum sit, quin vestrum etiam plerosque video coniectis in istam oculis ei arridere, me autem despiciere, quod in cute sum tonsa, virili vultu, & tristis atque severa videor. Tamen si volueritis audire me dicentem, confido, multo me iustiora prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsum etiam praefens crimen est, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem, virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se traduxit: quamque ante vos modo causam iudicarunt iudices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praesenti causae gemina est. Dispicite enim nunc, utrum porcorum instar humum spectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil

λόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγη-
 σαμένους τὸ τερπνόν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως Φιλοσοφεῖν·
 μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀν-
 δραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦν-
 τας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη
 δελέατα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη
 τῷ πόνῳ, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ
 τὸν δέιλαιον ἐκείνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νοσοῦντα
 τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκατο τοὺς
 παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ'
 αὐτῆς, ὅπου μὴδὲ τῶν θεῶν φεῖδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέ-
 λειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-
 βείας ἂν δάκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς
 οὐδὲ αὐτὴ παρεσκέυσται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλ-
 λὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάζεται συναγορεύοντα· οὕτως

6 Μορμολυττομένη) Ταράπτου-
 σι. V. ται) Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπέ-

8 Ἀφηνιάσαι) Φυγεῖν. V.

κρουσαν ἀθέους μὲν ὄντας, ἡδονὴν

11 Ὅπου μὴδὲ τῶν θεῶν φεῖδε-

δὲ προσβέβυντας. V.

cogitantes; an post honestatem collocato, quod delectat,
 liberos liberaliter philosophari, neque dolorem, ut invi-
 ctum quiddam, metuentes, neque suave quod est manci-
 piorum more sequentes, quaerentesque felicitatem in melle
 & ficibus? Tales enim escas imprudentibus ista proponens,
 & laborem velut terriculamentum quoddam ostentans, ple-
 rosque ad se allicit: in quibus etiam miserum istum, no-
 stras ut habenas excuteret, adduxit, cum observasset ae-
 grotantem: neque enim sanus unquam orationem illius ad-
 missurus erat. Verum quid ego isti indigner, quae ne Dīs
 quidem parcat, sed eorum calumniatur providentiam? Ita-
 que si sanum sequi iudicium volueritis, impietatis etiam
 poenam ab ista sumseritis. Audivi equidem, neque ipsam ad
 dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse
 patronum: adeo tribunalis maiestatem per delicias concūl-

ἐντρυφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾷτε, οἷους ἂν οἶεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πᾶν τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐβελήσειε κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι συνερωταμένη, τάχιστα ἂν γνωσθεῖν τὸ μηδὲν οὔσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὀρκου μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἥδη τὰ εὐόρκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς.

ΕΡΜ. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς Ἡδονῆς λέγε.

- 21 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπ' ὧδαῖς τισιν, ἢ Φαρμάκοις, ὃν Φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἢ

2 Τὸν ἡμέτερον Θησέα) Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θησεύς, Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. V.

cat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem & vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediabat, quo minus iniustitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi, non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi memores, religiose iam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt, Deos.

Merc. Transi. Tu, Epicure, pro Voluptate dicito.

Epic. Non longa apud vos oratione utar, Iudices: neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem

Στοὰ τὸν Διονύσιον κατηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἡ Ἥδον, Φαρμακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἔραστὰς μαγγανεύουσα. εἰ δὲ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης αἰδέϊαν μυσαχθεῖς, καὶ ἥν Φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεῖς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἥδον ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα διακόψας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἠδέϊαν δὲ τὴν ἥδον οἰηθεῖς, ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προσέοντα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συναβοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον, καὶ ἐκδοτὸν τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς

7 Τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους) Τοὺς περιστραμμένους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

suum dicit Porticus, Dionysium, adegit Voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, & damnetur iniuriarum, usa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius insuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus, evitatis tortuosis illis argumentationibus & labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubeus, rescissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem, & laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratu: huncne excludere oportebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum, praecipitemque impellere ad laborem, & velut dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut sup-

ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἰκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βαμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα; ἵνα τὴν πολυβύλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρβιον ἰδρῶτι πολλῶ ἀνελθὼν ἴδῃ, κατὰ δὲ ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δοξείεν αὐτοῦ ἐκείνου, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδὼς, εἰ καὶ τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι,

1 Τοῦ ἐλέου βαμὸν) Βαμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις τοῦ ἐλέου, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφευγον. V.

7 Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι) Τριχῶς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἶον πηγὴς ἔχον χάραν, ὃ καὶ ἀφρίζονται, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει ἀφελείσθαι τὸ πρῶτον εἶναι αἰτίαν καὶ ὑφ' οὗ. Δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ἀφελείσθαι ὅσπερ εἰ θερμαινόμενος τις ψυχὸς τῆς νόσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερμαίνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἰτίον τῆς ἀφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημένα διατείνον, τὸ οἰοῦναι ἀφελόν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντως ὄντος περιγράφεται, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑπολήψει. Ὁμοίως τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τριττόν. τό, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καίόμενος ἀπὸ πυρὸς· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χειμῶνος ὑπαίθερος διανοικτερεύσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὡς εἰ φάσκοι τις, πρὸς τὴν αἰσθησὶν ἀποβλέπων τὸν σωφροσύνης ἀνεκὸν πόνοισιν αὐτὸν ἐκδύνασθαι.

ῥως διακρίσθαι. τοῦτον δὲ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ ἐκτός. εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ οὔτε κατὰ ψυχὴν, οὔτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φιλίαν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα σχέσιν οὐκ ἔχουσι, τῇ μὴ δὲ γνωστοῖ ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τριττὴν ἔχει διαφοράν. καί εἰ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἔξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα· τὰ δὲ οὔτε ἔξεις, οὔτε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ φρονιμευσις, ἡ δικαιοσύνη, καὶ τὰ παραπλήσια. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόρος, καὶ φθονερὸς, καὶ φθόνισις. καὶ αὐτὴς τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. ὁ μὲν οὖν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθὰ· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ εὐφρότης, καὶ φροσύνη περιπάτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελεῖσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μὴ αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ

plex ad misericordiae aram, sic ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enifus, videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero iustior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum, quae a Porticu docentur, gnarus, si quis alius, & solum, quod honestum est, idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde di-

μεταβαλὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος * ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἴλετο. εἴρα γὰρ, οἶμαι, τοὺς περὶ τοῦ καρ-

ἐπὶ τῶν κακιῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προΐουσάν. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ποιητικὰ κακὰ· λύπη δὲ, καὶ δυσελπιστία, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονικὴ περιπάτης, καὶ πλημμελὲς κίνησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν· σῶμα δὲ ἐδόξαζον καὶ τὴν διανοίαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετάς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἑνθερμον ἐν ἡμῖν πνεῦμα λέγοντες, καὶ ζῶν εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διανοίαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ζῶν φασί, ζῶν δὲ τοῦ ἀνθρώπου ὅντος λογικοῦ, ζῆντος, φύσει πολιτικοῦ. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἀνθρώπων καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζῶν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δὲ ἐστὶν τὸ κατὰ ἀνάλογον καὶ σύμφανον ζῆν, ὡς τῶν μαχομένων ζῶντων κακοδαιμονούντων. διότι δὲ αὐτὴν εὐλόγιστον ζῶν, ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασί, τὸ τελικὸν ἀγαθόν, ὡς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι· καὶ τὸν σκοπὸν, οἷον τὸν ὁμολογούμενον βίον· καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τῶν ἀρετῶν, ἐφ' ᾧ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον νόσον, ὑγίειαν, πλοῦτον, πένιν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα δίχως νοῦσι καθ' ἕνα μὲν τρόπον τὸ μῆτε ἀγαθὸν, μῆτε κακόν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μῆτε ὁρμῆς μῆτε ἀφορμῆς ποιητικόν, ὡς τὸ

περιττὰς ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασί κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχὺν, ὑγίειαν, αἰσθητηρίαν ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πῆρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν· ψυχῆς παράστασις καὶ σώματος, καθὼς ἡ μὲν ἐστὶ φάσεων· ψευδῶν δεκτικὴ, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογιστῶς ἐνσταταμένων καὶ καρτερούντων, τὸ δὲ τρωτὸν καὶ πηρώσεως δεκτικὴν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφύϊαν, προκοπὴν, γνῶμην, ὀξύτητα διανοίας, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχὺν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἐστὶ τέκνα, κτήσις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασί ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπενέμουσιν ἐν ἑκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἑκατέρους ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφύϊαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, ναθρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα καχεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πῆρωσιν, τεκνοποιίαν, καταφρόνησιν παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια, οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν καὶ πόνον· ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελεῖ ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφερόμενα, μικρὰν παντελῶς παρέχεται χρεῖαν, ὡς ἡ καὶ παρὰ

dicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit. Videbat nempe, arbitror, eos, qui

τερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανειουμένους, οἰκοὶ δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ Φανοῦνται χαλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ ἀβλῖας τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δαικτύλιον ἑδωκεν, ὡς περιβεμένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὴν τοῦ Ἀΐδος κυ-

τῶν ἀνοήτων ἀποδοχή· τῆς δὲ ψυχῆς κυριωτέρας εὐσεῖς τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἑκτός· οἷον εὐφύια ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπέρχει τῆς τοῦ σώματος εὐφύιας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἐπὶ τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικὰ ἐστίν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχύς· ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὐθ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιττὸς, ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἐστὶ πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ σχέσις κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους γενομένη, οἷον ὑγίεια καὶ αἰσθησις· λέγα δὲ τὴν κατάληξιν καὶ ἰσχύ· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχέσεως κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους, οἷον χεῖρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινόν,

καὶ αἰσθησις μὴ πεπηρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτὰ ἐστὶ, φασίν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἀληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δι' ἑαυτὰ εἶναι ληπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἐστὶ κινητικὰ καταστροφικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντέχουσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἑτέρα ὅσα ὁρμῆς ἐστὶ κινητικὰ, ἀνεκτικῶς ἐφ' ἑτέρα, καὶ μὴ καταστροφικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὁμοία. οὐδὲν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ αἰρετόν ἐστιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος διὰ πρυφὴν ἢ εὐεργεσίαν τοῦ πέλας, ἡ δὲ δόξα δι' ἀλαζόνειαν, ἡ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. V.

* (Ὡς κακὸν ὁ πόνος.) Κακὸν ἡ γὰρ τὴν πόνον; ναί· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάντῃ μὲν οὐν. V. (Locus est huius ipsius opusculi. V. c. 22. Solan.)

9 Τὴν τοῦ Ἀΐδος κυνέην) Τὴν τοῦ ἥδου περικεφαλαίαν. λέγουσι

de tolerantia & patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: & quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum der istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi, futu-

νήην, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις Φράσαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἤλπιζεν ὠφελήσειν τὸ αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἤλγυσε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος ἀλγέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγη, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει. εἰρηκαὶ ὑμεῖς δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε.

δὲ, ὅτι ταύτην φέρων οὐκ ἔτι ἐφάπτοτο. V.

9 Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος) Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στοῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σῶματι. V. Hic erat in margine longa disputatio, cuius initium: κακὸν &c. (ut in V. ad ἀφελείσθαι usque, post quod ibi sequitur, οἱ θερμαινόμενοι) & multa alia. Deinde: Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quae-

dam vero neque secundum animam, neque extra. Et rursus: Bonorum quaedam esse τελικά· quaedam ποιητικά· quaedam vero καὶ τελικά καὶ ποιητικά. χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρρος, τελικά μόνον. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικά καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud. Nam finis est, ἢ δὲ ὕψιστος καὶ εὐκαιοσύνη δι' ἑαυτὰ ἀρετά. G.

rum, ut, longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, ferioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, gaudere verbis, mentem habere ibi tamen. Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22 ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπιτρέψατε.

ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;

ΕΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον;

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὦ Στοᾶ, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσουσι γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνερωτῆσα ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπέρεσχεν;

ΕΡΜ. Πάσαις ἡ Ἡδονή.

Port. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite.

Epic. Interroga: respondebo enim.

Port. Malum putas laborem?

Epic. Nempe.

Port. Voluptatem autem bonum?

Epic. Omnino equidem.

Port. Quid vero? nosti quid *differens* & *indifferens*, *pro-*
ductum & *reiectum*?

Epic. Omnino.

Merc. Negant Iudices, intelligere se dissyllabas illas inter-
rogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia.

Port. Verum viceram, si peregissem interrogationes in
tertia figura indemonstrabilium.

Iust. Quis superavit?

Merc. Omnibus calculis Voluptas.

ΣΤΟΑ. Ἐφίμῃ ἐπὶ τὸν Δία.

ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ 23
Ἀρίστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω.

ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ
ἐστίν Ἀρίστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὐ μένουν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφὴν· ἐμὸς γάρ ὁ
ἀνὴρ, ὡς ἐστὶν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυ-
ρίδας, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ Φιλονεκῆτε, ὑπερκείσεται γὰρ καὶ αὕτη
ἡ δίκη ἐστ' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου, παρα-
πλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο εἰσικεν εἶναι, ὥστε ἂν μὲν ἡ
Ἥδονη κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἔξει ἡ Τρυφὴ νι-
κώσης δὲ αὖ τῆς Στοᾶς, καὶ οὗτος ἐστὶ τῆς Ἀρετῆς
κεκριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μένοι

15 Τὸ δεῖνα μὲν τοι) Ὡς καὶ ἐν τῇ
συνθεσίᾳ εἰσάγει μὲν λέγεσθαι ἀρί-
στας τὸ τοιοῦτο· οὕτω καὶ νῦν οὗτος
τὸ δεῖνα εἶπεν, ἵσως διὰ τὴν εὐτέ-
λειαν σιγήσας, καὶ ἀορίστας προ-

ενέγκας, καὶ ὅτι τοῦτο δείκνυσιν.
δείσαν γὰρ καὶ ἀρισμένως εἰπεῖν οὗ-
δε οὕτως τὸ τριόβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ
δικαστικόν· ἠσχύνθη γὰρ διὰ τὸ εὐ-
τελὲς τὸ τριόβολον. V.

Port. Provoco ad Iovem.

Iust. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

*Merc. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem
ipse quoque adfit.*

*Virt. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim
est Aristippus, ut sermones illius indicant & opera.*

*Lux. Nequaquam; sed me, Luxuriam. Meus enim vir
est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis.*

*Iust. Nolite contendere. Differetur enim haec quoque
causa, usque dum Iuppiter pronuntiet de Dionysio. Vici-
num enim quiddam etiam hoc esse videtur. Igitur si vice-
rit Voluptas, etiam Aristippum habebit Luxuria: vincente
contra Porticu, etiam hic Virtuti adiudicatus erit. Quare*

μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι, τὸ δικαστικὸν, ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Μάτην οὖν ἀνεληλυθότες ᾧσι γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν.

ΔΙΚ. Ἰκανὸν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἅπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε.

24 ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρῆναι καιρὸς, καὶ σὺ τοίνυν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἂν γε μὴ παύσῃται ἐνοχλοῦσα, ᾧ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμοῦ δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.

ΔΙΚ. Τί τοῦτο; ἀπέφευγεν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ, ὃ δὲ διώκει ἐπηρμένος τὸ βάκτρον. οὐ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀβλία ἔοικε ληΐσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

¹³ Πέφυγεν) Τοῦ Διογέους ταῦτα λέγοντος ἡ Ἀργυραμοιβικὴ βοηθεῖσα ἔφυγε. V.

alii iam adfundo. Verum illud ne capiant hi... sportulam dico. Neque enim iudicarunt causam.

Merc. Nequidquam ergo ascenderint viri senes viam tam longam.

Iust. Satis fuerit, si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus iudicabitis.

Merc. Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic.

Diog. Verum, Iustitia, si non defierit mihi molesta esse, non amplius fugae mihi litem intendet, sed multorum profundorumque vulnorum. Ego enim iam statim fuste illam percutiam.

Iust. Quid hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublato eam baculo persequitur: non leve malum misera nanciscetur, puto. Pyrrhonem praedica.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲν Γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ 25
Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἑώρακε τοῦτο
πράξειν.

ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι.

ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν.
τὸν λογογράφον ἥδη καλεῖ τὸν Σύρον· καίτοι πρῶτον ἀπη-
νέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, καὶ οὐδὲν ἤπαιγεν ἥδη
κεκρίσθαι· πλὴν ἄλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν εἰσαγε τῆς
Ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν
ἀκρόασιν.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἑωλον εἶναι
τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθές, ὥσπερ ἔφης,
ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι Ῥητορικῆς
μὲν καὶ Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολο-
γούμενου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολ-

1 Ὁ Πύρρων δὲ) Ὁ Πύρρων Ζαι- πὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ἐν ἐπιστῇ-
γράφος πρότερον ὄν, γέγονε μετὰ μαίς. V.
ταῦτα φιλόσοφος, ὅστις εἶχε σκο- 12 Ἑωλον) Παλαιάν. V.

Merc. Verum Pistoria quidem adest, Iustitia: Pyrrho au-
tem ne venit quidem, & olim sic facturum putabam.

Iust. Quid ita, Mercuri?

Merc. Quia nullum verum putat esse iudicium.

Iust. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum au-
ctorem Syrum iam voca: quamquam nuper demum nomen
ipfius delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc
iudicari. Verum quando ita visum est, primam agi iube
causam Rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum!

Merc. Nec immerito, Iustitia. Quod enim non obsoleta
est causa, sed nova & insolens, heri demum, ut dicebas,
delata; & quod sperant, se audituros Rhetoricen & Dia-
logum per vices accusantes, causam vero adversus ambo

λοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ
 ὦ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

26 ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐ-
 χομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσῃν εὖνοιαν ἔχουσα διατελῶ
 τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ'
 ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. εἴθ', ὅπερ ἐστὶν μάλιστα δί-
 καιον, τοῦτο παραστήσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀν-
 τίδικον σιωπᾶν κελεύειν ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι καὶ βε-
 βούλημαι, τὴν κατηγορίαν ἑᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ
 τ' αὐτὰ δέ μοι παρίσταται γινώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέ-
 πονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω.
 τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ
 πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα ὄψε-
 σθε, ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτοῦ,
 σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιά-
 ζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ ρέοντος, ἄρξομαι τῆς

dicentem Syrum: ea res multos allexit ad iudicium. Ve-
 rum incipe tandem orationem, Rhetorice.

Rhet. Primum quidem, Athenienses, Deos Deasque pre-
 cor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus
 urbem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in
 praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum
 est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere
 iubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi,
 accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi
 sentiendum videtur, cum ad ea, quae acciderunt mihi, respi-
 cio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam si-
 millima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo per-
 tinere videbitis, ut omnino, ne quod maius detrimentum
 ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enimvero, ne
 longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusatio-

κατηγορίας. Ἐγὼ γάρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τοῦτον κο- 27
 μιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν Φωνὴν, καὶ μο-
 νουχὶ κἀνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ
 τὴν Ἰωνίαν εὐροῦσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρήσαιτο
 ἑαυτῷ οὐκ εἰδότα, παραλαβοῦσα ἐπαίδευσά· καὶ ἔπει-
 δὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὲς εἶναι, καὶ ἀτεινὲς ὄραν εἰς ἐμὲ, ὑπέ-
 πτησέ τε γὰρ ἔτι τότε καὶ ἑβεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύ-
 μαζεν, ἀπολιπούσα τοὺς ἄλλους, ὅποσοι ἐμνήστευόν
 με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικά,
 τῷ ἀχαρίστῳ τούτῳ ἑμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, καὶ
 ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα οὐ μικρὰν ἐπεσενεγκαμένη,
 πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους. εἶτα ἀγαγούσα αὐ-
 τὸν εἰς τοὺς Φυλέτας τοὺς ἐμοὺς, παρενέγραψα, καὶ
 ἀστὸν ἀπέφηνά· ὥστε τοὺς διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης
 ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περινοσθεῖν ἐπιδειξομένῳ
 τοῦ γάμου τὴν εὐπορίαν, οὐδὲ τότε περιελείφθην· ἀλλὰ

3 Κἀνδυν ἐνδεδυκότα) Ἰμάτιον Περσικόν, ὃ τινες λέγουσιν Ἀρχα-
 δικόν. V.

nem aggrediar. Ego enim, Iudices, istum admodum ado-
 lescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye
 Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc,
 & quid se faceret dubium, assumpsi, atque institui. Et cum
 docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere, (tum
 nempe reverebarur me adhuc, & colebat, & solam admi-
 rabatur) relictis aliis, quicunque me petebant, divites, &
 honesti, & claris maioribus, ingrato me isti desponsavi,
 pauperi, ignobili, iuveni, dotem afferens non parvam,
 multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum
 meos deductum, adventitium hominem tabulis adscripsi, &
 civem feci: adeo ut qui spe nuptiarum mearum exciderant,
 angerentur. Cum vero illi visum esset circumire ad divites
 nuptias ostentandas, neque tum destitui; sed ubicunque

πανταχοῦ ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην, καὶ
 κλεινὸν αὐτὸν καὶ αἰοίδιμον ἐποίουν, κατακοσμοῦσα καὶ
 περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς
 Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθελή-
 σαντι αὐτῷ, τὸν Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευ-
 ταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι
 ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐτείθετο,
 καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος
 28 παρ' ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσαστο, καὶ τὰ πρὸς
 τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς Ὀφρυς ἐπάρας,
 καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμοῦ μὲν ἡμέλησε, μᾶλλον δὲ
 τέλεον εἶασεν· αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ
 σχήματος τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγό-
 μενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐ-
 τοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι· καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν
 ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἀνετον τῶν ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμάν'

12 Αὐτὸς δὲ τὸν γεν.) Γενειήτην
 λέγει τὸν διάλογον, ἐπεὶ τοῖς εἰωθό-
 σιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα

σεμνῶς ἢ βαθεῖα ἡσχεῖτο ὑπὲρ. V.
 16 Τὸ ἀμετρον) Ἄνετον. V. In-
 verte, ut recte habeat. Solan.

illum secuta, sursum deorsum circumduci me passa, cele-
 brem illum & nobilem ornando & componendo reddidi.
 Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci.
 Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo
 finum traieci: & denique in Celticam usque cum illo sol-
 vens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi
 obsequebatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abno-
 ctaret. Cum vero fatis sibi iam viaticatus esse, & fatis glo-
 riae habere videretur: sublatis superciliis, & sumta super-
 bia, me neglexit, vel potius plane deferuit; istum vero
 barbatum, istum habitu noscendum facile, qui Philosophiae
 dicitur filius, supra modum & amatoris instar, se licet se-
 niolem, diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec
 erubescit, libertatem, & illud meis in verbis solutum, con-

εἰς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐρωτήματα κατακλείσας
 ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι βούλεται μεγάλη τῇ
 Φωνῇ, βραχεῖς τινας λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλα-
 βίζων ἅφ' ὧν ἀβρότος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν
 ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ παρὰ τῶν ἀκούοντων,
 καὶ τὸ ἐπιστεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὄρων, καὶ μακρὰ
 ἐπινεύσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάζαι τοῖς λεγομένοις.
 τοιούτων ἡράσθη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καταφρονήσας. Φασὶ
 δὲ αὐτὸν μὴδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν,
 ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, οἶμαι, ὑβρίζειν. Πῶς οὖν οὐκ 29
 ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἔνοχος τοῖς περὶ κακώσεως νόμοις,
 ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ
 δι' ἣν ἐνδοξὸς ἐστίν, οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ καινῶν

4 Ἡ κρότος πολὺς) Κρότος μὲν
 ἐπὶ τῶν ρητορικῶν λόγων, καὶ μάλι-
 στα τῶν ἐπιδεικτικῶν ἐν θεάτρῳ λα-
 λουμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔθος
 αὐτοῖς, παπαρρησιασμένως χειροτο-
 νούνταν ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐ-
 τῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλόγοις τοιοῦτον
 οὐδὲν, ἀλλὰ τι πρὸς ἑπὶ τῶν ἀντι-
 λεγόντων γινομένων τῶν λόγων. ἐν

οἷς [εἰ] ποτε ἀσπεῖον ῥηθεῖν μειδία-
 μα ἄχρι τοῦ τὰ χεῖλη διαῖραι, τὸ
 πρόσωπον διαθεῖ μάγον. καὶ εἰπου
 βραχύ τι δεήσει ἐπιστεῖσαι τὴν χεῖρα,
 καὶ τὸτο κατὰ μέτριον ἐξανύεται. V.

II Περί τῆς κακώσεως νόμοις)
 Κακώσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ
 τῶν ἁμαρτανόντων περὶ τοῦ ἰδίου γένος
 ἢ τοῦ γυναικα. V.

cidere, atque in parvas, incisorum instar, interrogatiuncu-
 las se ipsum concludere, ac pro eo, quod dicere debebat,
 si quid vellet, magna voce, breves quosdam sermones con-
 texere, & tanquam colligere syllabas: a quibus conferta
 quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed il-
 lud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, in-
 tra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant,
 aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit ge-
 nerosus, me contempta. Aiunt autem, illum neque cum suo
 isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbi-
 trator, contumeliosum esse. Quidni igitur ingratus sit iste, &
 legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxo-
 rem, a qua tanta bona acceperit, & per quam sit nobilis,
 ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appetierit:

ᾠρέχθῃ πραγμάτων· καὶ ταῦτα νῦν, ὁπότε μόνῃ ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων μνηστευόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τὸν ὄνομα ἐπιβωαμένοις μεγάλη τῇ Φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον τῆς βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοὶ, χρηστὸν παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι προσδοκῶν; ἐν τοῦ τρίβανος οὐδὲν ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἰρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλη, τοῦτο μὲν μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμέ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκοῶν. κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον τὸν Διάλογον, οὗτος ἀπολογεῖσθω, ἢν δύνῃται.

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ Ῥητορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ σχῆμα τοῦ Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

idque hoc ipso tempore, cum solam me admirantur homines, & suam videri antistitam volunt. Ego vero tot proci adhuc renitor, & fores pulsantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe, nihil praeter clamorem illos afferre. Iste autem ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum se ab illo exspectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos autem, si mea ratione in causa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse. Contra amasium autem suum, Dialogum, causam sic dicat, si potuerit.

Merc. Hoc quidem probari non potest, Rhetorica. Neque enim fieri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi habitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, ἢ ἀντιδι- 30
 κος ἡγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ
 αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ
 μὲν οὐκ ἔρῳ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυ-
 σάμενος τῶν κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν
 περὶ πάντων. πάντα γὰρ ὅποσα διηγῆσατο περὶ ἐμοῦ,
 ἀληθῆ ὄντα διηγῆσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσέ, καὶ συναπε-
 δῆμψε, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατὰ γε
 τοῦτο χάριν ἂν εἰδεῖν τῷ γάμῳ δι' αἷς δὲ αἰτίας ἀπο-
 λιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τούτῳ τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκού-
 σατε, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, καὶ με μὴδὲν τοῦ χρησέμου
 ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοιτε. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην 31
 οὐκ ἐτι σωφρονεῖσαν, οὐδὲ ἐμμένουσαν ἐπὶ τοῦ κοσμοῦ

12 Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην) Τὸ
 φορτικὸν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὃ
 ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας καμφοδίκῃς
 διεξέρχονται λέγων. διὸ καὶ ταῖς
 θρίξιν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τού-
 των εὐθετισμῷ, διὰ τὸ τοῖς παρίσαις
 αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, καὶ ταῖς
 παρηγήσεσι, καὶ οἷς τισι τοιούτοις
 ἄλλοις. τὸ δὲ μεθύοντας καὶ κωμά-
 ζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λό-

γοις· εἰς ἐπιθαλαμίους καὶ γαμη-
 λίους μεταλαμβάνει. οὐδὲ γὰρ τού-
 των χάριν ῥητορικὴν, ἀλλὰ τοῦ ἐπαν-
 ορθωτικοῦ τοῦ βίου, τὸ δὲ ἐστὶν ἐν
 συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἴπερ
 ἀρὰ ἐν ἐγκαμίοις, καὶ ἐπαίνοις τῶν
 ἀρετῶν κατορθούντων, οὐ τῶν ἐν τοῖς
 πόταις ἀσελγαίνοντων, καὶ κόμους
 λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους
 περιφανεῖς ἐνίσταμένων. V.

Syr. Quandoquidem hoc etiam, Iudices, indigne tulit
 adversaria, si longa oratione utar, qui ipsam hanc dicendi
 facultatem a se habeam: multa quidem apud vos non di-
 cam. Capitibus vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit,
 dissolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecun-
 que nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim insti-
 tuit me, peregrinata est mecum, Graecis me adscripsit, &
 harum rerum nomine gratissimum mihi fuerit illius coniun-
 gium. Quas vero ob causas, relicta illa, ad hunc me Dialo-
 gum converterim, audite, Iudices: neque quidquam utili-
 tatis me meae causa mentiri cogitaveritis. Ego namque vi-
 dens istam non amplius temperantem esse, neque in decen-

σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς
 ἐκεῖνος ἠγάγετο, κοσμουμένην δέ, καὶ τὰς τρίχας εὐθε-
 τίζουσιν εἰς τὸ ἑταιρικόν, καὶ Φυκίον ἐντριβομένην, καὶ
 τὴν ὀφθαλμῶν ὑπογραφομένην, ὑπώπτειον εὐδύς, καὶ
 παρεφύλαττον ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὲν
 ἄλλα ἑῷ καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν στενωπὸς
 ἡμῶν ἐνεπίμπλατο μεθυόντων ἐραστῶν, καμαζόντων
 ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίαν δέ, καὶ εἰς-
 βιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμῶντων. αὐτὴ δὲ ἐγέ-
 λα, καὶ ἤδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκ-
 πτεν ἀπὸ τοῦ τέγους, ἀδόντων ἀκούουσα τραχεῖα τῇ
 Φωνῇ ᾠδὰς τινὰς ἐρωτικάς, ἢ καὶ παρανοίγουσα τὰς
 θύρας, ἐμὲ οἰομένη λαβεῖν, ἡσέλγεινε, καὶ ἐμοιχεύετο
 πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, γράψασθαι μὲν αὐ-
 τὴν μοιχείας οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ
 Διαλόγῳ προσελθὼν ἠξίουν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.

32 Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλῃ ἠδίκησα.

ti illo habitu permanere, quo usam olim Paeaniensis ille
 Rhetor duxerat; sed ornare se, & capillos meretricio more
 disponere, & infucare faciem, & genas pingere: statim
 suspicabar aliquid, &, quo oculum ferret, observabam.
 Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus impleba-
 tur vicus noster ebriis amatoribus, ad illam comissatum
 euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrum-
 pere sine more modoque audentibus. At illa ridere, & his,
 quae fierent, delectari: ac saepe aut de tecto despicere, &
 audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica;
 aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, igna-
 ro, lascivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens,
 nomen illius de adulterio deferendum non putavi; sed ac-
 cedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo
 petii. Hae sunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, in-

καίτοι εἰ καὶ μὴδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, Θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τοὺς ἀνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἔαν, καὶ τυράννων κατηγορίας, καὶ ἀριστεῶν ἐπαίνους ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἣ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἥρεμα συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἥδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὖορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιάς.

ΔΙΚ. Ῥῆτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.

Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγε. ὑμεῖς δὲ περιμεῖνα- 33
τε, διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις.

ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὧ ἄνδρες δικασταί, μακροὺς μὲν

4 Καὶ τυράννων κατηγορίας) Διὰ τοὺς τὰς λεγομένας μελέτας ἐπιτηδεύοντας, ἐν αἷς τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶνται, καὶ τιν' ἄλλ' ἄττα τοιαῦτα. V.

iuriae. Quamquam si vel nihil eiusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus discedere, & quiescere pati iudices: evitatisque tyrannorum accusationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, ibique cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantem, [laudes ac plausum non desiderantem.] Multa cum dicere habeam, iam definam. Vos vero religiosum ferte suffragium.

Iust. Quis vincit?

Merc. Omnibus Syrus, praeter unum.

Iust. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit. Iam tu dic, Dialogue, iisdem iudicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque causae.

Dial. Ego vero, Iudices, longam extendere apud vos

ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἶωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιάτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὢν. καὶ μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἡδίκημαι, καὶ περιύβρισμαι πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστίν· ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς τῶν ὅλων περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, κατασπᾶσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν αἴψίδα πετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίαiton τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκείνο καὶ σωφρονικὸν προσω-

13 Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκείνο) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, ἐν οἷς σοφοὺς ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γενναίους εἰσάγει τοῖς διαλόγοις. εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμείλει κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικὰ τὰ τοῦ Σύρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρότατα προσενεῖρειν τοῖς διαλόγοις. οἱ τε γὰρ Σάτυροι καταγέλαστοι ὀρᾶσθαι, αἱ τε κωμῳδαὶ γέλοιοι καὶ πλήρεις σκαμμάτων. οἱ

Σάτυροι δὲ μεθύοντες αἰεὶ καὶ παρασφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἄλλοκότῳ τοῦ σώματος τῆς μορφῆς, ἐτι καὶ ὀρμητικῇ πρὸς συνουσίας αἰσχράς. ἐπεὶ τοίνυν κέχρηται καὶ τοιούτοις ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὡς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιδάμαντα εἰσάγει, καὶ τινὰς ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἶπε γυν τοῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπείοις καὶ σατυρικοῖς διεσκέυασται τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἱαμβὸν δὲ, καὶ τὸν κυνισμὸν ἐφη παραλαμβάνειν. τὸν μὲν ἱαμβὸν

orationem nolim, sed breviter more meo agere. Tamen ut in iudiciis fert consuetudo, sic accusationem institutam, ignarus licet undique sim talium & rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Iniuriæ autem & contumeliæ, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & universi circuitu disputantem, sublimem, supra nubes incedentem per æra, ubi magnus in coelo Iuppiter volucrum currum agens fertur, detractum inde, cum ad ipsam iam absidem volarem, & supra coeli terga pararem escendere, contrafractisque alis, ad vulgi consuetudinem detrufit, & , tragica illa modestaque

πεῖον ἀφειλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέ-
 θηκέ μοι, καὶ μικροῦ δεῖν γελοῖον. εἴτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ
 φέρων συγκαθεύρξε τὸ σκάμμα, καὶ τὸν ἱάμβον,
 καὶ κυνισμόν, καὶ τὸν Εὐπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην,
 δεινούς ἀνδρας ἐπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι
 τὰ καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππόν τινα
 τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικόν, ὡς δοκεῖ, καὶ
 κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τοῦτον ἐπεισήγαγέ μοι Φοβερὸν
 τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαβραῖον, ὅσω καὶ
 γελῶν ἅμα ἔδανκε. πῶς οὖν οὐ δεῖνὰ ὕβρισμαί μηκέτ'
 ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος διαμένων, ἀλλὰ καμωδῶν,
 καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινό-
 μενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα
 παράδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν

ὡς χλευαστικόν, τὸν κυνισμόν δὲ ὡς
 πᾶσι διαλοιδορούμενον. τῷ τε γὰρ
 ἱάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ πρῶτον
 φασὶ τῷ μέτρῳ χρῆσασθαι πρὸς
 ὕβριν τῶν Λυκαμβίδων, διεχειρίσα-
 το. οἱ τε Κυνικοί λεγόμενοι φιλόσο-
 φοι, ᾗ πᾶσι διαλοιδοροῦντο, τοῦτο διὰ

βίου ἐπιτήδευμα ἔχοντες, ἃν καὶ
 Μένιππος εἰς ἡν. V.

14. Οὔτε πεζὸς) Καταγινώσκει
 τοῦ ρήτορος ὁ διάλογος, ὅτι γράφει
 διὰ λόγου ἀνθρωπότερου καὶ κροτου-
 μένου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων
 διαλογῶν ἀλλότριον. V.

persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac
 tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata
 inclusit mecum, iocum mordacem, & Iambum, & Cy-
 nicam licentiam, cum Eupolide Aristophanem, homines
 idoneos ad traducendum, quae sunt maxime severa, ad
 irridendum, quae bene habent. Denique Menippum quen-
 dam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem,
 ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere ca-
 nem, & occulte mordacem, quatenus ridens etiam morder.
 Quidni ergo gravi iniuria affectus sim, qui non servem
 habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, &
 ridicularia, & prodigiosa quaedam argumenta agere cogar?
 Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam
 permixtione temperatus sum, neque pedestris sum, neque

μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἵπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον Φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

34 EPM. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε;

ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἐτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληρότα, καὶ ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδύν, οὐδὲ τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν ἐς τὸν ἀνθρώπινον εἶθισα τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾶν καταναγκάσας, ἡδίστοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κωμωδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ κατὰ τοῦτο πολ-

10 Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν) (Ὅπερ ἀνωτέρω ὑπέθετο τὸν διάλογον λέγοντα, ἐνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων, διασυρμῷ τέθεικεν ἑνεκα. τῷ γὰρ

νῦν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἶθισα καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο οὐδέν, ἢ διαγελῶντος τὸ ὄψεν ὑψηλὸν ἐκεῖνο τῆς μεγαληγορίας. V.

per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam & peregrinum spectrum audientibus videor.

Merc. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?

Syr. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob causam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque gratiosus multitudini haberetur; primo quidem humi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo squalore purgatum, & subridere coactum, iucundiores reddiderim videntibus. Super omnia vero comœdiam illi coniunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus

λήν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκούοντων, οἱ τῶς τὰς ἀπάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὸν ἐχθρὸν, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ Θεὸς, ὅποτε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμιγροῦς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὰ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίου εἰδῶλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ, οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψάραν ἡδέως κινώμενοι. καὶ τὸ Φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα Φρονεῖ, ἣν λέγεται ὡς οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἔστι συνιδεῖν ἅ περὶ τῶν ιδεῶν ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν οὐχ ὄρων. ἐπεὶ τῶν γε

16 Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) Τὸ τῆς ἐκείνη ἀπέσκαψεν εἰς Θάλατταν τὸν Ὁράτην τοῦτο ἐκεῖνο, ὃ εὐφυῶς φυσικόν. V.

ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas, quae in illo sunt, veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, assidens, minutim cum illo disputo, Utrum immortalis sit anima? & Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, & quae semper unius modi suique similis erat, materiae in illam temperationem, in qua miscebantur omnia, infuderit? & Utrum Rhetorice civilitatis particulae simulacrum sit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quomodo, minutis id genus disputatiunculis, ut illi, qui libenter scalpunt scabiem: & illa cura iucunda illi videtur, & vehementer sibi placet, si dicatur, non cuiusvis esse perspicere, quae ipse acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam postulat, & alas illas quae-

ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς τοιμά-
τιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτοῦ, Βαρβαρικὸν
μετενέδυσαι· καὶ ταῦτα Βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἡδέ-
κουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν
πάτριον ἐσθλὴν λαποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατόν
ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

35 EPM. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖ-
νος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστι. ἀμέλει τοῦτο ἔθος
ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ
παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἅπιτε
ἀγαθῇ τύχῃ· αὐρίον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

1 Ὡς τοιμάτιον τοῦτο) Τὸν Ἀτ-
τικισμὸν φησὶ καὶ τὸ τῆς λέξεως ἀν-
θρῶν καὶ διεσμιλευμένον. οὐ γὰρ φη-
σιν, ὡς Σύρος καὶ ἐκ βαρβάρων τὴν
λέξιν ἐκιβδήλευσα τοῦ λόγου, βαρ-
βαρισμοῖς αὐτὸν διαλαβὼν καὶ συ-
λοιχισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτὸ
διετήρησα τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρό-
πον. V.

9 Τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει)
Ἐπὶ τῶν δικάζομένων δύο ψῆφοι

ἐτίθεντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετρυπη-
μένη. εἶδοτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ
πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετρυ-
πημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχί-
νης ἐν τῇ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ
τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχου δοθῆ-
ναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ραδιουργίαν ὁ λό-
γος αὐτῷ ἀπενεύει, ἀλλ' οὐκ πάν-
τως καὶ ἡττημένον Τιμάρχον ταύτην
δοθῆναι ἀξιοῖ. V.

rit, ac circumspicit, non videns interim, quae sunt ante
pedes. Nam ceterarum rerum causa nihil, puto, mihi obli-
ciet, quasi hac veste Graeca detraeta, Barbaricam sibi,
ipse Barbarus cum videar, induerim. Iniustus enim fuisset,
si talia contra leges in ipsum designassem, & patria illum
veste spoliafsem. Causam dixi, ut potui. Vos vero similem
superiori ferte calculum.

Merc. Vah, ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante,
ne nunc quidem eiusdem est sententiae. Nimirum haec con-
suetudo est, pertusum omnibus iste fert calculum, nec de-
fierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedi-
te nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ

ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

ΤΥΧ. **Τ**Ι ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρω-
ποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἕκαστός τινα ἐπί-
στανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλω χρήσιμοι· σὺ
δὲ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τι ἢ αὐτὸς
ἀπόναιο, ἢ ἄλλῳ μεταδοίης;

ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδῃ, οὐδέ τι οἶδα.
πειρᾷ δὴ σαφέστερον ἐρωτᾶν.

ΤΥΧ. Ἔστιν ἢ τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην,
οἷον μουσικὴν;

ἢ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ) Τῶν πάν- τω πλέον, ὅσα καὶ γελοιότατος εἶ-
σπουδαιότατων ὁ λόγος, καὶ τοσού- γαι ὑπαδύεται. G.

DE PARASITO

SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

TYCHIADES ET PARASITUS.

Tych. **Q**UID tandem igitur est, Simo, quod alii homi-
nes, liberi pariter ac servi, artem unusquisque aliquam
norunt, per quam & sibi sunt & alii utiles; tu vero, ut
videtur, opus habes nullum, unde vel ipse iuveris, vel alii
quidquam impertias?

Par. Quid sibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit,
nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.

Tych. Estne ars, quam tu forte noris? verbi causa Mu-
sicam?

ΠΑΡ. Μὰ Δία.

ΤΥΧ. Τί δέ, ἰατρικήν;

ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς.

ΤΥΧ. Τί δέ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσούτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἶόν τε εἶναι, καὶ πλείον. ὥστε μὴ δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι οὐνείδισαι. Φημί γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χεῖρων ἢ σὺ δοκεῖς.

ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαβες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν τῶν δεδη-

1 Μὰ Δία) Ἡ ἀπομοτική συν-
απακουομένην ἔχει τὴν ἀρνησιν, καὶ
οὐδὲ προσκεῖται. V.

8 Ἐγὼ μὲν εἰ οἶόν τε εἶναι) Ἐγὼ
μὲν, εἰ δυνατόν κακὸν με εἶναι,
πλείον, ἢ σὺ φῆς, βούλομαι κακὸς
εἶναι, φημί γὰρ ἑμαυτὸν καὶ χεῖρα
ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντι μοι
τοῦτο δοκεῖ οὐνείδισαν, ἀλλ' ὥς εἰ-
δότε καὶ σεμννομένῳ ἐπὶ τῷ κακῷ

εἶναι. ἢ οὕτως ἀπλούστερον, ἐγὼ μὲν,
εἰ οἶόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ
πλείον ἀπέχειν βούλομαι, ὥς μὴδὲ
δοκῆς παρέχειν ἀγνοίαν, ὅπνῃκα μὲ
τις τοῦτο οὐνείδίζει, ἀλλὰ πράγματα
ἀληθῆ καὶ καθ' ἐκούσιον γνῶμην τὸ
τοιούτου ὑποδύμενον ἐπιτηδεύμα,
καὶ πλείον τῆς παρὰ σοὶ δοκίσεως.
V.

Par. Non, per Iovem.

Tych. Quid vero, Medicinam?

Par. Neque dum hanc.

Tych. Sed Geometriam?

Par. Nequaquam.

Tych. Quid igitur? Rhetorice? A Philosophia enim tantum abes, quantum abest pravitas.

Par. Equidem si fieri posset, longius etiam abesse optem. Itaque noli putare, te hoc mihi obiicere tanquam ignoranti. Aio enim malum me esse, & peiorem etiam, quam tu putes.

Tych. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem; sed populus

μοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικὴν; καὶ γὰρ οὐ-
δὲ τᾶλλα οὕτως ἔχει σοι, ὥς μὴ καὶ τοιαύτης ἀν' δεηθῇ-
ναι τέχνης.

ΠΑΡ. Ὅρθῶς λέγεις, ᾧ Τυχιάδῃ· οὐδὲ γὰρ τούτων
οὐδεμίᾳς ἐπιστήμων εἰμί.

ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας;

ΠΑΡ. Τίνος; ὥς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας· ἢν εἰ μάθῃς,
καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶομαι. ἔργῳ μὲν οὖν κατορθοῦν Φημι
ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΤΥΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οὐπῶ μοι δοκῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐκμεμελε-
τηκέναι λόγους, ὥστε ὅτι τέχνην μὲν τίνα ἐπίσταμαι,
ὑπάρχει ἤδη σοι γινώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλε-
πῶς μοι ἔχειν· ἢν τίνα δὲ, αὐθις ἀκούσῃ.

ΤΥΧ. Ἄλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

rium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alio-
quin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas.

Par. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius
peritus sum.

Tych. Cuius igitur alterius?

Par. Cuius? Praeclarae, ut ego puto: quam si didice-
ris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte
in illa me iam versari aio; quamquam verbis non habeo
tibi dicere.

Tych. Quam ergo?

Par. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse me-
ditatus. Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob cau-
sam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere.
Quam vero artem sciam, alias audies.

Tych. Sed moram non sustinebo.

ΠΑΡ. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον ἴσως Φανείται σοι ἀκούσαντι.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδῃ.

ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ.

ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

2 ΤΥΧ. Κατα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην Φαίῃ ἄν;

ΠΑΡ. Ἐγωγε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τοῦ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίσταςθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει. Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἀμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας.

14 Παραιτεῖσθαι) Ἀπολύειν. V.

Par. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista.

Tych. Atqui eam ipsam ob causam cupio discere.

Par. Alias, Tychiade.

Tych. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris.

Par. Parasitica.

Tych. Tum aliquis, qui non idem infaniam, hanc artem dixerit?

Par. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar, at tu etiam infaniam illam in causa esse putato, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me iam absolvo. Aiunt enim, Deam illam, *Infaniam*, gravem ceteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum causas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστὶ;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶ γὰρ ταύτης δημιουργός.

ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἐρυθρίᾳς, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ λέγοιμι.

ΤΥΧ. Καὶ νῦν Δία, ὅποταν σε βουλώμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ἐπισταμένων τῷ, ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσομεν;

ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἥττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Δίῳ.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι προοῖσται γέλως πάμπολυς.

ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;

4 Πάνυ) Εἰρωνεία. V.

Tych. Igitur, Simon, Parasitica ars est?

Par. Ars quippe. Et ego illius auctor.

Tych. Et tu Parasitus ergo?

Par. Egredie vero maledixisti.

Tych. Sed non erubescis, cum Parasitum te vocas?

Par. Nequaquam: sed si non ita me vocarem, erubescerem.

Tych. Et, per Iovem, si designare te velimus eorum alicui, qui te non norunt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Parasitus?

Par. Multo magis designaveritis istuc dicentes, quam si Phidiam vocetis statuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam suo ille Iove, gaudeo.

Tych. Atqui illud mihi consideranti multus erupit risus.

Par. Quid?

ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων Φιλοσόφῳ.

3 ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν.

ΠΑΡ. Τίνα μὴν;

ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε ἐπειδὴν πυνθάνηταί τις ὁποῖά τις αὐτῇ τέχνῃ ἐστί; λέγειν, οἷον γραμματικῇ, ἰατρικῇ, παρασιτικῇ.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δέ σοι Φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως οἶομαι, λέγοιμι ἂν, καίπερ οὐ παντάπασιν ἂν, ὥς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένος οὐδέν.

ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει.

Tych. Si epistolis in summo, uti moris est, inscribamus, *Simoni Parasito.*

Par. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si *Dioni* inscribas, *Philosopho.*

Tych. Verum tu quomodo vocari gaudeas, nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua.

Par. Quae ergo?

Tych. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis, Qualis haec *vel illa* ars sit, respondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Parasitica.

Par. Equidem, *Tychiade*, multo hanc magis, quam ullam aliam, artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixerō, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc ulla ex parte paratus.

Tych. Dic. Parum vero veritatis intererit.

ΠΑΡ. Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ οὔσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. οὕτως γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὁρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς.

ΤΥΧ. Τί ποτ' οὖν ἐστὶ τέχνη, ὥς ἐπίστασαι;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὔν.

ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν ὅκνει λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστίν, ὥς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφοῦ 4 τινος ἀκούσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ.

ΤΥΧ. Ὅρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος, οὕτως ἀπεμνημόνευσας.

ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἡ παρασιτική, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὕτη τέχνη εἴη;

ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς τέχνης εἶδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνάδει, σκοπῶμεν,

Par. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint.

Tych. Quid tandem ergo est ars? Nam scis videlicet.

Par. Omnino equidem scio.

Tych. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

Par. Ars, ut memini ex homine docto audire, constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.

Tych. Ita, ut recte ille dixit, retulisti.

Par. Si vero omnia haec convenient in Parasiticam; quid aliud ipsa quoque, quam ars, sit?

Tych. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat.

Par. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec, ut vi-

καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ
 χύτραι διακρούμεναι, μὴ σαβρὸν ἀποφθέγγηται. δεῖ
 τοῖνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύ-
 στημα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ
 διακρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ
 ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοίῃ. ἢ τὸν μὲν
 ἀργυρογνώμονα τέχνην τὰ Φήσομεν ἔχειν, εἴπερ ἐπί-
 σταιτο διαγιγνώσκων τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων,
 καὶ τὰ μὴ· τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τοὺς τε κι-
 βδηλοὺς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα,
 ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ Φανερώων
 εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης
 καταμέμφεται, λέγων·

Ἄνδρῶν δ' ὅτῳ χρή τὸν κακὸν διειδέναι,

Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ᾧ δὴ καὶ μείζων ἢ τοῦ παρασίτου τέχνη πέφυκεν, εἶγ' οὐ

1 Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι)
 Πλευράζει Ἀττικῶς ἢ ἀπαγόρευσις
 μὴ, καθάπερ μὴ σαβρὸν· ἥρκει γὰρ

κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἢ μία ἀπα-
 γύρευσις, ἢ τοὶ ἢ πρώτη, ἢ ἡ δευτέ-
 ρα. V. (Γραι. ἀλλὰ μὴ &c. G.)

tiofae cum pulsantur testae, maligne respondeat. Oportet
 ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse re-
 rum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac
 discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique prae-
 bere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sen-
 tentiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam
 dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his,
 quae non sunt talia; hunc autem sine arte dignoscere fal-
 laces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic
 homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir
 sapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoscere,

Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura maior Parasiti ars est, si quidem ea res

καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς
γνωρίζει τε καὶ οἶδε. Τὸ δὲ γε ἐπίσταςθαι λόγους λέ- 5
γειν ἐπιτηδεῖους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἱ
κειώσεται, καὶ εὐνούστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀπο-
δείξει, ἄρ' οὐ συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρωμένης εἶ-
ναί σοι δοκεῖ;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δὲ γε ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παν-
τὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὴν
αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ
σοφίας πλάττεσθαι οἶει;

ΤΥΧ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἐπίσταςθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας
τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου
τινὸς εἶναι σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναιοτάτου Πλά-
τωνος οὕτως λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐστιάσεσθαι μὴ
μαγειρικῷ ὄντος, σκευαζομένης θοῆς ἀκυροτέρα ἢ κρί-

quoque obscuras adeo, & minime manifestas, magis quam
divinatio, intelligit ac novit. Scire vero dicere ac facere
idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolen-
tissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, & robu-
stae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur?

Tych. Omnino.

Par. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam con-
ditione discedat aliquis, & iucundior conviva habeatur il-
lis, qui non eandem, quam ipse, artem habent, idne sine
ratione ac sapientia putas effici?

Tych. Minime vero.

Par. Quid vero, nosse virtutes & vitia obsoniorum ci-
borumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur? id-
que cum generosissimus Plato sic dicat: Si is, qui epulatu-
rus est, coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus firmum

6 σις. Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγ-
γεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνβένδε
ῥαδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ
ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλὰ-
κις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυνται
παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου
καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλ-
λυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν
7 τεχνίτην. Τό γε μὴν, πρὸς τὶ τέλος εὐχρηστον τῷ βίῳ,
μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τοῦ Φαγεῖν καὶ τοῦ
πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, οὐδὲ ζη-
γε ἄνευ τούτου ἐστί.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

6 Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχ-
ναι) Καὶ μὴν, μάταιε, διὰ τοῦτο οὐ
τέχνη τῆς τέχνης πεφυκυίας καὶ --
αὐτῆς ἐμποιεῖν -- τεχνῖται, καὶ
τέλος ὅτι ε -- παρὰ τὴν ἐνέργειαν
κεκτῆσθαι. ὥσπερ οἰκοδομικὴ, οἰ-
κίαν· εἰ δὲ τὴν κιθαριστικὴν καὶ ὀρ-
χηστικὴν ἀντιτιθῆς, οὐδὲν γὰρ αὐταὶ
τὰς ἐνέργειας ἔχουσι τέλος. πρῶτον
μὲν οὐδεὶς φθόνος τῆς ὁμοιότητος,

οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐταὶ τῶν σπουδαίων
τεχνῶν, τοῦ κατὰ βίον εὐχρήστου
σεσυλημένοι. Εἴτα δ' ὅτι καὶ τούτων
ἡ παρασιτικὴ τῶν μηδεμίαν ἔξιν ἐν-
τίθεται παρασίτῳ ἀπολειπομένη,
καθὼς αὐτὸς σεμνύνων αὐτὴν ἀπο-
φίνα πρὸς τὸ ἀνυπαρκτόν σε --
τῆς τῶν τεχνῶν ὑποστάσεως ἐχρησ-
τιζομένη. V.

iudicium. Esse autem non ex perceptione modo, sed coexercitatum etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem. De illo vero, ad finem vitae utilem, nonne infanum fuerit quae-
rere? Ego enim nihil in vita utilius invenio, quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet.

Tych. Sic est sane.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτική, 8
ὁποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δο-
κεῖν αὐτὴν, δύναμιν δὲ τινα τοιαύτην.

ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτε-
χνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γὰρ,
εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι,
μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθεῖς ἂν;

ΤΥΧ. Οὐχ οὕτω.

ΠΑΡ. Τί δὴ ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς δυ-
νῆσαι σώζειν ἑαυτόν;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς,
εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο;

ΤΥΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνη σώζεται, ἀτεχνία δὲ οὐ;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

Par. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis for-
ma & robur, ut ars non videatur, sed talis facultas.

Tych. Vera dicis.

Par. Sed neque inertia est. Inertia enim nunquam quid-
quam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, si ipse
tibi committas in mari ac tempestate navim, gubernandi
imperitus, sperasne te servatum iri?

Tych. Non ita.

Par. Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua
servare te possis?

Tych. Sic est.

Par. Ergo etiam a Parasitica non servaretur Parasitus,
si ea inertia esset?

Tych. Nempe.

Par. Ergo arte servatur, inertia autem non?

Tych. Scilicet.

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική.

ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς εἴκει.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνίο-
χους τεχνίτας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλὰ-
κις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πᾶμπαν
διαφθαρέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἰς ἕχροι τοι-
οῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτι-
κὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων
γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διαμολόγηται ἡμῖν
σήμερον.

9 ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως
καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῶς τῆς παρασιτικῆς.

ΠΑΡ. Ὅρθῳς σύγε λέγων. δοκεῖ γὰρ δὴ μοι οὕτως
ἂν μάλιστα διαρίσθαι, παρασιτικὴ ἐστὶ τέχνη ποτέων,
καὶ βρωτέων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ
αὐτῆς τὸ ἡδύ.

11 Ἄλλ' ἐκεῖνο σκόπει) Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνίττεται, οὗ τέλος τοῦ
ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπέφηναντο. V.

Par. Ars igitur est Parasitica.

Tych. Ars, ut videtur.

*Par. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas arti-
fices sedibus ego novi saepe excussos, & contusos alteros,
alteros autem omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium
tale nemo dixerit. Ergo si neque inertia est Parasitica, ne-
que facultas, sed corpus quoddam concinnatum e com-
prehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos
hodie convenit?*

*Tych. Quantum ex istis colligo. Verum illud superest,
ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae.*

*Par. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita
finiri: Parasitica est ars esculentorum & poculentorum, atque
propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas.*

ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν Φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾗ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γέ, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ οὕτως. 10 ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,

Ἦ ὅταν εὐφροσύνῃ μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,

— — παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσω

Οἰνοχόος Φορέησι, καὶ ἐγχεῖν δεπασσι.

καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὖ λέγων

Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι, οὐχ ἕτερόν τι ἐξ ἧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαιμον

Tych. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine.

Par. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis & Parasiticae. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus, admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendam esse solam,

Non, inquit, finis quisquam iucundior exstat,

Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.

— — *Si mensa exstructa sit alie*

Pane ac carne, merumque cavis crateribus haustum

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque ministret.

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasi-

νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτέθεικε τού-
τους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων.
καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊ-
κοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φι-
λοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπάρ-
θυσεν, ὅτε τοὺς Ἑλληνας Φεύγοντας κατέσχευεν, ὅτε εἰς
Τροίαν εἰσῆλθεν, ἐαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ
Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος
χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ
γενόμενος αὐτὸς παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν
ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτ-
λαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λεῖας κινή-
σεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ
τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ
παρασίτοι· τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀνα-
μνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν,
μὴ πολλάκις λεγομένων·

tari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Grae-
corum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum il-
lum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philocteten re-
ducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Grae-
cos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a se ipso se-
ctus, malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tem-
pore non dixit hunc *iucundiorem finem*. Quin etiam in Epi-
cureorum vivendi ratione. constitutus rursus apud Caly-
psionem, cum liceret ipsi in otio vivere, & luxuriari, &
Atlantis filiam subigere, & mollibus omnibus moveri mo-
tibus, nunquam hunc dixit *finem iucundiorem*, sed vitam Pa-
rasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *convivae*.
Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memo-
rare operae pretium est; neque enim satis intelligere licet,
nisi saepius recitentur:

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξείης. καί

Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν.

Ὅγε μὲν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος 11

τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμα ἐστὶ, καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὗτω μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδύ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσιτος ἑκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ θατέρου. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους αἰεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα

5 Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει) οὐ γενικῇ συνέταξε τοῦτο, ἢ ἀντὶ
 Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὅμοιον τῷ, τοῦ πεφροντισταί, σπουδῆς ἡξία-
 μελήσουσι δέ μοι ἵπποι. εὐθεία γὰρ, ται. V.

Convinaeque sedent deinceps. Et:

Mensa exstructa sit alte Pane & carne.

Atque Epicurus valde impudenter suffuratus Parasiticae finem, felicitatis, quam ipse statuit, finem facit. Hoc autem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro, sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena sit. Utrumque horum consequitur Parasitus: at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, & ab alijs diffidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam molestiis. At

Lucian. Vol. VII.

H

καλῶς ἔχειν οἴμενος, καὶ πεπιστευκῶς μὴ ἄλλως ταῦ-
 τα ἔχειν ἀμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γα-
 λήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει,
 καὶ κοιμᾶται ὑπτιος, ἀφεικῶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖ-
 ρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀποπλέων οἴ-
 12 καδε. Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει
 τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνα. ὁ γὰρ Ἐ-
 πίκουρος οὗτος, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφός, ἤτοι φαγεῖν
 ἔχει, ἢ οὐ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται,
 ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε
 παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι,
 παρασίτός ἐστι, καὶ οὐχ ὥς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ,
 οὐχ ἡδέως ζήσεται.

ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως;

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλὰ
 τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγ-

Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque, non
 meliori haec esse loco posse, quam sunt: cum securitate
 multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante,
 edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut
 Ulysses in rate domum navigans. Quin non hanc solum
 ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum
 etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est,
 sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non ha-
 bet, tantum abest, ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem.
 Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio ha-
 beat, Parasitus est, & non, ut ait, *Philosophus*: si vero a
 se, non vivet suaviter.

Tych. Quomodo non suaviter?

Par. Quia si cibum a se habeat, multa fane, Tychiade,
 hanc vitam consequi necesse est. Et vide, quot ac quanta?

κη' καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καὶ ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἀπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί Φῆς;

ΤΥΧ. Καὶ μοὶ δοκεῖ.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδέν, οὐκέτι ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφθόνης ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἐαυτοῦ πολλὰς περιπίπτειν ἀηθαῖς, τοῦτο μὲν τῷ μαγεῖρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, φαῦλα παρὰ τοῦτο ἐσθιόντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω;

ΤΥΧ. Νῆ Δία, καὶ μοὶ δοκεῖ.

Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid *contra* dicis?

Tych. Etiam mihi sic videtur.

Par. Igitur ei, qui multa possidet, hoc forte suppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia necesse est, eum, qui sua impendat, in multas incidere iniucunditates: cui nunc pugnandum sit cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris, si male dispenset, pugnandum. An non ita est?

Tych. Per Iovem, mihi quoque videtur.

ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα ξυμβαίνειν εἰκὸς,
 ὥστε οὐδέποτε τεύξεται τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔ-
 τε μάγειρός ἐστιν, ὃ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρός, οὔτε οἰκο-
 νόμος, οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖν,
 καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ Φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος
 13 ὑπὸ μηδενός, ὧν ἐκεῖνος, ἀνάγκη ἐνοχλούμενος. Ἄλλ'
 ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, καὶ τούτων καὶ τῶν
 ἄλλων ἰκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον,
 καὶ τοῦτο οὐχ ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πα-
 σῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. κοι-
 νῇ μὲν οὖν ἀπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης
 ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς,
 ἅπερ οὐκ ἐστὶν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτην δὲ τὴν
 τέχνην, ὡς εἰοικε, μόνῃν ἔξεστι μαθεῖν ἀνευ πόνου. τίς γὰρ
 ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν
 διδασκάλων ὀρώμεν; τίς δ' ἐπὶ δείπνον ἀπιών, ὥφθῃ

Par. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, neque ager, neque dispensator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste necessario confluetur, molestiarum a nulla interpellatus. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest, ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorē; deinde etiam singulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est, quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam disceffit plorans, ut quosdam de magistris videmus? Quis vero ad coenam iens

σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παράσιτος ἐκὼν αὐτὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἔνιοι δι' αὐτάς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ οὐ καὶ κείνο ἐννοῆσαί σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν παράσιτον; Καλῶς, νῆ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, ὅτε αὐτῷ φαγεῖν οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἐντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται. Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὕστερον τοῦ- 14

το ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. πολλὴ γὰρ, καὶ ὀρθὸς οἶμος ἐς αὐτό. ἡ δὲ παρασιτικὴ μὴν τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μαθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μὲντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν οὐ τινὲς, ἀλλὰ

3 Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθ9.) γὰρ αὐταὶ πορισμῶ χάριτι βίου τοῖς τὰς βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ κερτῆμένοις μεταχειρίζονται. V.

visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie? *Pulchre per Iovem*, inquit, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur. Verum aliae artes potestimum hoc habent post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim, & ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore, sua arte fruitur; & simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ae non quaedam reliquarum artium,

- πᾶσαι ἐπὶ μόνῃν τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος
 εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἀρξασθαι τῆς τέχνης. ἢ
 οὐκ ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν
 ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι
 ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μέντοι διώκει, ἀλλὰ
 τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὐ ἕνεκα γίνεται;
- 15 Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οὐδεὶς ἐστὶν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι
 οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον
 χρόνον τالαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέ-
 ρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους,
 τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι
 λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ'
 ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν
- 16 θεῶν. Ἐτι οἱ μὲν βουλομένοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορ-
 θῶν, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ
 οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιτίαις οὐκ ἐστὶν
- 17 εὐφραϊνόμενον μαθάνειν. Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χω-

sed universae ad sola alimenta paranda natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An non cogitas, agrum coli ab agricola non agriculturae causa; & struere fabrum domos non struendi causa: sed Parasitus nihil sequitur aliud; verum idem & opus ipsius est, & illud, cuius causa suscipitur? Etiam reliqua nemo est qui nesciat: ut, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore aerumnabili labore fungi, unum autem aut duo solos in mense dies festos habere; ipsasque civitates, alios annuos, alios autem menstruos dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasitum vero triginta mensis dies festos agere. Omnes enim Deorum esse illi videntur. Porro qui in reliquis artibus recte versari volunt, ii paucio cibo & potu paucio utuntur, aegrotorum instar: qui enim copioso potu aut cibo gaudeat, ille non didicerit facile. Et re-

ρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύναται·
 οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐνὶ χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ
 λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν
 ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχει
 μηδὲν ἔχοντι ὄπλον χρῆσθαι αὐτῇ. Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς 18
 ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ
 λαμβάνοντες. Ἐτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα- 19
 λοὶ τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιη-
 τικὴ, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνε-
 ται. Κακῆϊνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὁδεύ- 20
 οντες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα διαπράττεσθαι· ταύτη
 δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

ΤΤΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέ- 21
 χναι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὕτη δὲ οὐδεμίᾳς
 ἐτέρας.

liquae artes sine instrumentis nullo modo ministrare pos-
 sunt artificii: neque enim tibia canere licet sine tibia, ne-
 que psallere sine lyra, neque sine equo equitare. Haec ve-
 ro ita commoda, ita non gravis artificii, ut etiam nihil ar-
 morum habens uti ea possit. Et, quod nec iniquum est,
 alias artes discimus mercede data; hanc accepta. Insuper
 aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem
 nullus: sed quemadmodum poetica, auctore Socrate, ita
 haec divina forte contingit. Etiam illud mihi considera,
 quod reliquas artes, qui iter faciunt, aut navigant, exer-
 cere non possunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

Tych. Utique.

Par. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere
 artes aliae, haec alterius non item.

ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

22 ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ Φαῦλαι τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναῖά τις. τὸ γὰρ θρυλλούμενον τοῦτο τῆς Φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὐροῖς, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς.

ΤΥΧ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι Φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ οὗτος ὁ Φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέ-

Tych. Quid vero? nonne qui aliena fumunt, iniuste agere tibi videntur?

Par. Quidni?

Tych. Quomodo igitur Parasitus, fumens aliena, solus non iniuste agit?

Par. Non habeo, quod dicam. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium.

Tych. Quid ita?

Par. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis huius mysteriorum. Ego ergo saepe audiui dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui

πωκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνε-
σθίοντα μόνον πιστὸν ἡγουμένων Φίλον. Ὅτι γε μὴν ἡ 23
Βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστὶν αὕτη, μάβοις ἂν καὶ ἐκ
τοῦδε οὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον
κακοπαθοῦντες, καὶ ἰδρῶντες, ἀλλὰ, νῆ Δία, καθή-
μενοι καὶ ἐστῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν
τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὐτοῦ τέ-
χνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος. Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί 24
δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ
τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, οὔτε ἀροῖ,
ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται;
Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα οὐδὲν 25
κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, εἴαν τε πονηρὸς,
εἴαν τε καὶ μωρὸς ᾗ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μω-
ρὸς ὢν, ἢ πονηρὸς.

ΤΤΧ. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀποφαίνει τὴν παρασι-

neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent vi-
delicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem
amicum. Hanc vero maxime regiam esse artium, etiam hinc
non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum mo-
lestia tantum & sudore exercent, sed, per Iovem, seden-
tes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus
suam artem tractat accumbens, velut rex. Illa enim quid
dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Ho-
meri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat;
sed sine semine & aratro depascitur omnia? Porro Rhetor-
em & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exer-
cere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem ne-
mo potest, qui vel stultus sit, vel malus.

Tych. Vah, quantam rem ostendis esse Parasiticam! Ita-

τικήν ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι ἀντὶ τούτου ὅς εἰμι.

- 26 ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδειχθαί μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτήν, ἀνόητόν ἐστι καὶ μᾶλλον πως καθαιροῦντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὡμολόγηται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, αἱ δὲ διὰ γενναϊότητα καὶ ἐπιστήμας ἀποφαίνονται τινες. ἐπειδὴν γοῦν καὶ τούτων ἀποδείξαμι τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξει προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυ-
27 σικάα τῶν θεραπειῶν. Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ οὐ.

12 Πολὺν κρατοῦσαν) Ἀντὶ τοῦ περιττῆς καὶ διαφερόντος. G. *ibid.* Σχολῇ δὴλον) Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ περιττῆς ἢ διαφερόντος κεῖται. V.

que ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.
Par. Quantum ergo communiter omnibus praestet artibus, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam & Philosophiam esse principes: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potior rem esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauficaa, videbitur. Ergo communiter quidem ambabus praestat, & Rhetorica & Philosophia, primo ob id ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non

οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἐν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τούναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἐτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, καὶ ἀπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιῶ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατοῦσιν, οὔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ Φημι μὴτε εἶναι τέχνην, ἧς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δὴ ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δις δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ τὰυτὰ καὶ παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις; Φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρῶμεν, καὶ οὔτε τὰς ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν.

item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus omnes: sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficio; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, non idem putamus omnes: aliter enim se res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Persas, quatuor sunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philosophias vero multas ac diversas videmus; & neque principia omnium, neque fines consentire.

ΤΥΧ. Ἀληθῇ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλὰς.

- 28 ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγνώμης ἀξιόσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὔσαν. πολλὰ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδὴ περὶ ἡ
- 29 Φιλοσοφία μία. Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦτα Φαίη τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἐνὸς προ-

7 Φιλοσοφίαν δὲ τίς) Ἐντεῦθεν διασῶρει τὸν Ἀναξαγόραν καὶ τὸν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἂν τὸ ὄν καὶ ἄπειρον. εἶπαυ. . . καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὴν τοιαύτην δόξαν . . . σέπει δὲ συλλογισμῶν γενναίων ἐν τῇ φυσικῇ ἀκρόασει, καὶ διὰ δογματίαν, καὶ ἔλεγον τρία, ὕλην, εἶδος, στέρεσιν . . . τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη αὖτις ὑπόκειται

ἀπὸ τὰ δύο ἐξαγάγκης τὸ ἐν. ἀφ' εἶδους γὰρ ὄντος ἐξαγάγκης στέρεος οὐκ ἔστι, καὶ στερήσεως οὐσης, οὐκ ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ . . . βιβλίῳ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον καὶ ἀγωνιστικώτερον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους . . . διότι τὰ αὐτῶν βιβλία ἐπέγραψαν φυσικοὺς, οὐ μέντοι γὰρ δὲ ὡς θεολόγους. V.

Tych. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

Par. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cuiusdam ancipitisque videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam diversi generis instrumenta musica? Iam una quidem non est Philosophia: infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, si est Philosophia. Ergo nulla est. Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno argumento propo-

κειμένου ταῦτα μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι
 Φορᾶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν
 εἶναι τοῦτο, οὐ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν
 τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἔστι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν
 μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.
 Ἡ μέντοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλ- 30
 λησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἔστι, καὶ κατὰ ταῦτα, καὶ
 ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τούσδε, ἐτέ-
 ρως δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασί-
 τοις τινὲς, οἷον Σταῖκοι, ἢ Ἐπικούρειοι, δόγματα ἔχον-
 τες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς
 ἔστι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε
 ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατὰ γε τοῦτο,
 καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὥς δὲ 31

9 Ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις) Τὸ
 ἔξῃς, οὐδὲ εἰσιν, ὡς ἔοικεν, οἱ Σταῖκοι
 διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς πα-

ρασίτοις. V. Non assecutus est Lu-
 ciani sensum. Sic tamen etiam
 Coll. Solan.

fito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in
 diversa sententiarum, ex illo ipso maxime demonstratur,
 plane non esse in rerum natura illud, cuius una non sit
 perceptio. Quod enim disputatur, Quid eorum potius il-
 lud sit? & nunquam in uno aliquo convenitur; illud ipsam
 tollit eius, de quo quaeritur, substantiam. Verum non ita
 se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros
 una est, & circa eadem eodem modo versatur: neque est,
 ut dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari:
 neque sunt, ut videretur, in Parasitis quidam velut Stoici
 aut Epicurei, decreta habentes diversa, sed omnibus re-
 spectu omnium est consensus aliquis & convenientia actio-
 num pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Pa-
 rasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

Tych. Satis omnino de his dixisse mihi videris. Verum

καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ Φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις;

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι Φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἠράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάνπολλοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται Φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι.

ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἀν' ἔχοις εἰπεῖν Φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαντας;

ΠΑΡ. Οὓς τινες μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ σὺ γινώσκων, ὑποκρίνη ἀγνοεῖν καὶ μὲν, ὡς κατὰ τίνος αὐτοῖς αἰσχύνῃς ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς.

ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ οὓς τινες καὶ εὖροις εἰπεῖν.

ΠΑΡ. ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἀν καὶ ἐπιγινῶναι οὓς τινες λέγω, δύναιο.

quantum ad reliqua etiam deteriorem esse tua arte Philosophiam, quomodo demonstras?

Par. Igitur illud primum dicendum est: Philosophiam nemo unquam Parasitus adamavit: Parasiticam vero appetiisse, multi memorantur Philosophi, & in hunc diem appetunt.

Tych. Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi studiosos?

Par. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum benenoris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudine quaedam illis inde, non honos accedat.

Tych. Non, ita me Iuppiter, Simon: sed vehementer dubito, quos inventurus sis.

Par. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere.

ΤΥΧ. Καὶ μέντοι, νῆ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκούειν
τίνες εἰσίν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς ὄντας
οὐχὶ τοὺς Φαύλους, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους,
καὶ οὓς ἤκιστα οἶει. Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικός οὐ- 32
τος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας,
ἤκέ ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτοὺς, ὅπως, εἰ δύναι-
το, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν
Μιλτιάδην ἀναγνοὺς, καὶ δοξας εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν
ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς
Σωκράτους διατριβαῖς ἐρῶσθαι Φράσας. Τί δὲ καὶ 33
Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεται
σοι Φιλοσόφων;

ΤΥΧ. Καὶ πάνυ.

ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέ-
τριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων
γούν ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ·

Tych. Verum cupio, mehercules, audire, qui sint.

Par. Ego tibi ostendam, & recensebo, eosque non vi-
les, sed, ut mihi videtur, praestantissimos, & quos tu mi-
nime putes. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille, qui
longos illos urbanosque dialogos scripsit, venit quondam,
secum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, si posset, Dio-
nysio Tyranno innotesceret; lectoque Miltiade, cum pro-
batus videretur, reliquo tempore in Sicilia, parasitans Dio-
nysio, defedit, longum valere iussis Socratis disputationi-
bus. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus
tibi videtur Philosophis?

Tych. De nobilissimis.

Par. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syra-
cusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum
princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros

καὶ γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής·
 ὥστε τοὺς ὀψοποιούς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ
 Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι
 34 δοκεῖ καὶ κοσμήσαι τὴν τέχνην ἀξίως. Ὁ δὲ Πλάτων
 ὑμῶν ὁ γενναϊότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν
 ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράν-
 νῳ, τοῦ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύιας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν
 Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρα-
 σκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ
 Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ
 ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ
 Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου.

ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

35 ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μου-
 σικός, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος
 Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι

12 Ὅμοια δοκεῖ γενέσθαι τῇ Ν.) δαιμονίαν περὶ Συρακούσας γενέ-
 13 ἤς μέμνηται Θουκυδίδης, ναυμα- σθαι, καὶ καταναυμαχῆσθαι ὑπὸ
 χίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακε- Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quo-
 tidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic
 etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur. At Pla-
 to ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc
 consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus
 Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod fatis ad eam in-
 genii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi
 multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu de-
 nuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies pro-
 pter incitiam excidit: similisque videtur illa, quae Plato-
 ni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Niciae.

Tych. Et quis, Simon, hac de re narrat?

Par. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir
 commemorabilis, qui & ipse Parasitus fuit Nelei. Iam Eu-

τοῦ Θανάτου παρεσίτει, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ,
 πάντως ἐπίστασαι. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασι- 36
 τικῆς ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.
 Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασιτία σπουδά- 37
 σαντας ἐδείξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει Φράσαι Φιλο-
 σοφεῖν ἐβελήσαντα. Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ 38
 πεινῆν, μὴδὲ διψῆν, μὴδὲ ριγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ
 ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε Φιλοσόφους μὲν ἂν τις
 πολλοὺς καὶ ριγοῦντας καὶ πεινῶντας εὖροι, παράσιτον
 δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχῆς τις, ἢ
 πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ Φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ 39
 διαφέρει Φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς
 ἐπιδεικνύεις;

ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὧ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων
 βίου, ὃ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὅδ' αὖ πολέμου. ἐν δὴ

ripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse, & Anaxarchum Alexandro, omnino nósti. Aristoteles vero inchoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Parasiticam. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit. Iam si beatum est non esurire, neque sitire, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos & rigentes inveniatur, & esurientes: Parasitum vero non inveniat; aut ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

Tych. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae Parasiticam, quomodo demonstras?

Par. Sunt, vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror, alterum vero belli. In hisce vero ne-

Lucian. Vol. VII. I

τούτοις πᾶσα ἀνάγκη Φανεράς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ὁποῖοί τινές εἰσι. πρότερον δέ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῶ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει.

ΤΥΧ. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ Φιλόσοφος.

40 ΠΑΡ. Ἴνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμα σοὶ δοκῇ χλεῦθς ἄξιον. Φέρε προτυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἡγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω δηϊουμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, Φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον

celle omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim tibi, tum reipublicae utilissimi.

Tych. Quam non mediocre certamen virorum denuntias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

Par. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age, apud animum ipsi nostrum fingamus, nuntiatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos

τοῖν ἀποδύσασθαι αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλον-
τας ὀπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. θεῶ δὲ τοὺς ἄν-
δρας, ὧ γενναῖε, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώ-
ματα. τοὺς μὲν τοῖν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἰδοὺς ἂν λε-
πτοὺς καὶ ὠχροὺς πεφρικότες, ὥσπερ ἤδη τραυματίας
παρεμμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν,
καὶ ὠθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ
λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς
δεομένους ἀναλήψεως; Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβὰς τὸν 41
παράσιτον, ὅποιός τις φαίνεται. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα
πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς, οὐ μέλας δέ, οὐδὲ
λευκός, (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν).
ἔπειτα θυμοειδής, δεινὸν βλέπων, ὅποιον ἡμεῖς, μέγα

10 Ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶ-
τον) Ἀπαγε, κατάρατε. οἰνοποσία
καὶ μέθη τοὺς ὀφθαλμοὺς διεσθαρῶς
καὶ κρεαδῆς ἐκκεκραγῶς, δόξει θυ-
μοειδῆς τις εἶναι· οὐ μὲν τοι καὶ
ἔσται, ἀλλὰ παράφρων καὶ παρά-
φορος κατὰ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυ-
νῶν. ὅς καὶ διὰ τὸ πολυσαρκίᾳ κα-
ταπιφορτίσθαι καὶ κατεραστανεῦ-
σθαι τὴν γνάμην -- οὐδὲν γενναῖον
οἷός τε δεδεῖχθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν

πρώτῃν τοῦ πολέμου βοῇν φρεσὶς ἂν
γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπο-
μείνας ταλαιπωρίαν. οὐ μὲν Σακρά-
της -- οὗτος γὰρ ἐπὶ Δηλίᾳ -- ἀλλ'
αὐτός τε ἂν -- ὡς κατελάμβανεν -- καὶ
ἄλλους ὑπεκφέρειν τῆς μάχης καὶ
διασώζων, λεπτός τε καὶ ἄχρὸς καὶ
σχελετώδης, ἅτε φιλόσοφος. Sic
Cod. V. admodum, ut vides,
mancus.

exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt, primum nuda-
ri. Inspice vero viros, o bone, singulatim, & proba cor-
pora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis te-
nues & pallidos horridosque, quasi iam faucios in acie re-
lictos. Certamen quidem, & pugnam statariam, & impres-
sionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit
dicere, perferre posse homines, quales illi sunt, re qua-
dam indigentes? Vide autem contra in alteram partem trans-
gressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste multum
primo corporis habet, & colore est iucundo, neque ni-
ger neque albus, quorum alterum mulieri, servo alterum
convenit. Deinde animosus, vultu, ut nos, minaci, & san-

καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλυον ὀφθαλ-
 μὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἄρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γέ-
 νοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθάνοι κα-
 42 λῶς; Ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παρα-
 δείγματα; ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε
 ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω
 τοῦ τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρε-
 τάξατο, φημί τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν.

ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῇ
 μέτριον.

ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως. τῶν μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσο-
 κράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξηλθέ ποτε, ἀλλ' οὐδ'
 ἐπὶ δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν
 Φωνὴν διὰ τοῦτο εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ
 Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθὺς τῇ καταγ-

8 Λείψαντα τὴν τάξιν) Εἰς Δη- τα. V. Ἰσας δὲ καὶ εἰς Σακράτην
 μοσθένην αἰνύσσεται, τοῦτο παθόν- addunt C.

guine repleto: non enim honestum est oculum timidum &
 effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fue-
 rit, dum vivet miles, & pulcher, si pulchre moriatur? Sed
 quid opus est coniecturis ista effingere, cum ipsarum re-
 rum habeamus exempla? Ut enim simpliciter dicam, in bel-
 lo, quicumque usquam fuerunt Rhetores vel Philosophi,
 parum extra muros progredi non sunt ausi; si vero quis
 etiam coactus in aciem prodiit, hunc aio ordinibus deser-
 tis refugisse.

Tych. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis!

Par. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Isocrates tantum
 abest, ut in proelium progressus unquam sit, ut neque in
 tribunal escenderit prae timiditate; opinor neque vocem
 illi ob id ipsum suppeditasse. Quid porro? Nonne Demas-
 des, & Aeschines, & Philocrates prae metu, denunciato

γελία τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν προὔδσαν καὶ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετέλεσαν Ἀθήνησιν αἰεὶ τὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὡς εἶγε τις καὶ ἄλλος Ἀθηναῖος κατ' αὐτὰ ἐπολέμει, καὶ κείνος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος. ὁ Ὑπερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκούργος, οἱ γε δοκοῦντες ἀνδρείότεροι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις αἰεὶ θορυβοῦντες καὶ λοιδοροῦμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερίδης μὲν καὶ Λυκούργος οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντειχίδιοι κάθηντο παρ' αὐτοῖς, ἤδη πολιορκούμενοι, γνῶμῖδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνεχῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων ὄλεθρος, ὅθεν οὐδὲ ἀνδράποδον πρίατο τίς ποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ζυμῖξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ζυμ-

11 Ἐντειχίδιοι) Ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

statim Philippi bello, & patriam & se Philippo prodiderunt, manseruntque Athenis sic, ut semper rempublicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque si quis etiam Atheniensis alius in illis partibus militaret, ipse quoque inter ipsorum erat amicos. At Hyperides, & Demosthenes, & Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concionibus tumultus semper ciebant, maledicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipsum patrarent? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exferere ultra muros ausi sunt, sed post moenia desidentes, domi suae iam obfessi, sententio-las quasdam & consultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui ista perpetuo dictitaret in concionibus, *Philippus ille Macedonum perniciēs, a quo neque servulum quis emat*; progredi ausus in Boeotiam, ante quam committe-

βαλεῖν εἰς χεῖρας, ρίψας τὴν ἀσπίδα ἔΦευγεν. ἢ οὐδέπω
ταῦτα πρότερον δῆκουσας οὐδενὸς, πάνυ γνῶριμα ὄντα,
οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκυθαῖς, ὅθεν
ἐκεῖνο τὸ κάβαρμα ἦν.

43 ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες,
καὶ λόγους λέγειν ἡσκηκότες, ἀρετὴν δὲ οὐ. τί δὲ περὶ
τῶν Φιλοσόφων λέγεις; οὐ γὰρ δὴ τούτους ὥσπερ ἐκεί-
νους ἔχεις αἰτιάσθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδῃ, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας
ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρε-
τῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων Φανοῦνται δει-
λότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ οὕτω. πρῶτον μὲν,
οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπεῖν ἔχοι Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετε-
λευτηκότα. ἦτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ
ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν,
καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων,
³ Ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκυθαῖς) Περὶ Δημοσθένους λέγει, Σκυθίδος
γὰρ ἦν. V.

rentur acies, & ventum ad manus esset, abiecto clypeo
fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint
notissima, non dico Atheniensibus, sed Thracibus ac Scy-
this, unde purgamentum illud fuit?

Tych. Novi ista. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis
exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philo-
sophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmo-
dum illos, accuses.

Par. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes
quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam ti-
midiores oratoribus apparebunt mollioresque. Considera
vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum
in proelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut,
si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem, & Dio-
genes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, &

καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ ὄμιλος, οὔτε εἶδον παράταξιν· μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, Φεύγων ἐκείθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέου παλαίστρην κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μεираκυλλίων καβεζόμενον ὠραΐζειν, καὶ σοφισμάτια προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι.

ΤΥΧ. ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων· ὥστε οὐδὲν τι μοι δοκεῖ χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλ' εἰ 44 δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον ὁποῖός τις ἐστὶν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ Φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος Ὀμήρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ιδιώτης τύχη, ὅστις οὐκ ἐπίσταται

4 Φεύγων ἐκείθεν) Μὴ συκοφάντει, κατάρατε· οὐχ οὔτω γὰρ, ἀλλ' ἀριστεύων διέτελει. V.

Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum Socrates, inde a Parneithe fugiens in Taureae se palaestram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanus sedentem cum adolescentulis amatorias nugas garrere, & argutiolas obicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare.

Tych. Vir optime, ista iam ex aliis quoque audiui, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis incessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri. Sed, si videtur, age iam & tu, Parasitus in bello qualem se praestet, dicito: & an omnino antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?

Par. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, et si aliarum omnium rerum rudis sit: nemo ergo est, qui nesciat,

παρ' αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὅτε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, οὗ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναϊότατος, καὶ δικαιοτάτος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχεται γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἐάλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιούτους ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὢν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τοῦ Διὸς ἑγγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνωνος ὁμοίως λέγει.

45 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὐπω γέ μιν δοκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τὰ ἄνδρε τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν.

ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκεῖνων, ὥσπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.

apud illum praestantissimos Heroum Parasitos esse. Nam & Nestor ille, cuius a lingua mellis instar defluebat oratio, ipsius Parasitus regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur, tum erat & corpore praestantissimus & iustissimus, neque Diomedem, neque Aiacem Agamemnon ita laudatque & admiratur, velut Nestorem. Neque enim Aiaces decem sibi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim ait futurum fuisse, ut caperetur Troia, si tales, qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem habuisset. Idomeneum etiam Iove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

Tych. Ista quidem ipse etiam novi; nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint.

Par. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum.

ΤΥΧ. Ποίων;

ΠΑΡ. — Σὺν δὲ πλέον δέπα αἰεὶ

Ἔστηχ' ὥσπερ ἐμοὶ, πῖεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἶρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ πο-
τήριον διὰ παντὸς πλήρες ἐστήκει τῷ Ἰδομενεΐ, καὶ μα-
χομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ δι' ὅλου τοῦ βίου
μόγῳ συνδειπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεΐ, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ
τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλου-
μένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε
τῷ Ἑκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, Φησὶ, κατὰ τι-
μὴν ἀξιοθέντα ὅψε τοῦ παρὰ τῷ βασιλεΐ δείπνου· ὁ δὲ
Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείπνουν τῷ βα-
σιλεΐ, ὡς αὐτὸς Φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ
τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι.
οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης,
ἀλλὰ ἀνώθεν ἐπὶ Καινέως καὶ Ἐξιδίου· δοκεῖ δὲ οὐ-

Tych. Quorum?

Par. — Tibi pocula semper

Plena steterē, velut mihi, si potare luberet.

Hic enim plena semper pocula dixit, non quo poculum per-
petuo plenum steterit Idomeni, & pugnanti & dormienti;
sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum
rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibus-
dam diebus vocarentur. Aiacem enim solitaria contra He-
ctorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamem-
nemnona ducunt*, honoris causa coenae regis adhibendum.
Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum rege quo-
tidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur re-
gum maxime artifex & bonus fuisse, nec enim coepisse
artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo

δὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Οὐτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

46 ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδῃ, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὢν; ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρα εἶναι· τὸν τε γὰρ Ἑκτορα ῥήξαντα τὰς πύλεις, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἰσὼ μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσίλαου ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ Φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὀπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ'

& Hexadio: videtur autem nec desisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone.

Tych. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

Par. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achilles fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc iuvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriore esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantiem hic expulit, & navem Protefilai iam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Iovis filium, Parasitus Achilles: nec sicut alii mor-

αὐτὸν μὲν Ἑκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἰς ἓνα, καὶ
αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο
ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ Φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ
γενναϊότατος Ἑκτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα, καὶ
ἰκετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ'
οἷας εἰκὸς ἀφείναι παράσιτον.

ΤΥΧ. Τίνας δὴ ταύτας;

ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι εἰκόσιν ἀντεβόλησαν,

Πάντες ἂν αὐτόθ' ἄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ 47
παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδῃ, τὸν Πάτροκλον ὅτι παρά-
σιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι.

ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστέ, Ἀχιλλεῦ,

tuus est; cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum
solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, &
homines duo. Moriensque voces edidit, non quales He-
ctor fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplica-
vit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit
emittere Parasitum.

Tych. Quas ergo?

Par. Viginti tales si me contra arma tulissent,

Unusquisque mea domitus iacisset ab hasta.

Tych. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum;
sed Parasitum, illud tenta dicere.

Par. Ipsum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicen-
tem, se Parasitum fuisse.

Tych. Mira narras.

Par. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul offibus ossa reconde,

Ἄλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.
καὶ πάλιν ἀποβὰς,

Καὶ νῦν με δεξάμενός, Φησι, ὁ Πηλεὺς

Ἐτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,
τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοῖνυν Φίλον ἐβούλετο
τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράπον-
τα' ἐλευθερός γάρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοῖνυν λέγει
θεράποντας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς Φίλους;
τοὺς παρασίτους δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδο-
μενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει; οὕτως, οἶμαι,
καλουμένων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐν-
ταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, οὐκ ἀξιοῖ λέ-
γειν ἀτάλαντον Ἀρηί, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ.
48 Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης,
ὥσπερ Θουκυδίδης Φησὶ, παράσιτος ἦν Ἀρμοδίου; τί δέ;
οὐχὶ καὶ ἔραστής; ἐπεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἔρα-

Verum una, ut vestris una sumus aedibus alti.

Et rursus, iam discedens,

Hic me susceptum, inquit, Peleus

Et studiose aluit, iussitque tibi esse ministrum:

hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset dicere Pa-
troclum, non nominaisset Ministrum; liber enim erat Pa-
troclus. Quos ergo vocat Ministros, nisi hos, qui neque
servi essent, neque amici, nempe Parasitos? Qua ratione
etiam Merionem Idomenei & ipsum Ministrum nominat:
cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam
hic etiam Idomeneum, Iovis qui filius esset, non dignetur
vocare Marti aequiparandum, sed Merionem illius Parasitum.
Quid vero? nonne & Aristogiton, plebeius homo & pau-
per, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid
vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut

σταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. οὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσι-
 τος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν
 ἀφείλετο· καὶ νῦν ἔστηκε χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ
 τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δὴ, τοιοῖδε ὄντες μάλα ἀγαθοί,
 παράσιτοι ἦσαν. Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάξεις ἐν πολέ- 49
 μῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστο-
 ποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ
 Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι
 φησιν ἐστιάσει, καὶ εὐθύς ἅμα ἔω μάχεσθαι δεοί· καὶ
 ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ὑπὸ δέους, ὁ μὲν τις ἀκριβῶς
 ἀρμόζει τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ
 δεινὸν ὑποπτεῦων τοῦ πολέμου, τρέμει, οὗτος δὲ ἐσθίει
 τότε μάλα Φαιδρῶ τῷ προσώπῳ, καὶ μετὰ τὴν ἐξοδὸν
 εὐθύς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὅπι-
 σθεν ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, καὶ κεῖνος αὐτὸν ὥσ-
 περ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ

Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur
 rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam,
 vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo
 cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere
 iidem Parasiti. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum
 Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sic-
 ut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem in
 proelio pugnare iubet, eum etiam excipiet epulis, etsi sta-
 tim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore mili-
 tes alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam,
 thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans
 tremit; eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit,
 & post egressionem in primis statim pugnam capeffit: sed
 qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille,
 ut Teucrum Ajax, suo clypeo occultat, emissisque telis,

τῶν βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέ-
 50 πει. βούλεται γὰρ ἐκεῖνον μᾶλλον σᾶζειν, ἢ ἑαυτόν. Εἰ
 δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ
 θήτου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυνθεῖη, με-
 γάλῳ τε ὄντι κεκρῶ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς
 κατακειμένῳ ὥς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τούτῳ
 παρακειμένον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν παγώνιον ἔχον-
 τα, προτεβηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ
 αἰ καταφρονήσκει ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς ὑπασπιστάς
 αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι
 χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνδραπίσκους κειμένους,
 τὴν πόλιν ἀποροῦσαν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἰρκτῇ κα-
 κούργους ἐπιλύσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ
 51 πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. Ἐν εἰ-
 ρῇ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικὴ φι-
 6 Ὡς ἄξιόν γε) Εἰρωνεία. V.

suo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius,
 quam se, fervare cupiat. Si vero cadat etiam in proelio Pa-
 rasitus, non fane illius interfecit neque ductorem ordinis,
 neque militem pudeat, magni nempe corporis, & sicut in
 convivio pulchre iacentis. Et operae pretium est iuxta ia-
 cens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, lon-
 gam habens barbulam, iam ante pugnam demortuum, im-
 becillum homuncionem. Quis non contemnat eam civita-
 tem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis ve-
 ro non coniiciat, pallidos & comatos homunciones si iacen-
 tes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere
 belli causa solvisse? Tales quidem in bello ad Philosophos
 & oratores comparati sunt Parasiti. In pace vero tantum
 mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quan-

λοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία.

ΤΥΧ. Οὐπὼ ξυνήμι ὅ, τι τοῦτό πως βούλεται. σκοπῶμεν δὲ ὅμως.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεσιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ρήτωρ ἀποδύς, ἄξιός συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθεῖς, οὐκ αἰσχύνῃ τοῦ χωρίου μᾶλλον ἐστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν

tum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, confideremus loca pacis.

Tych. Nondum intelligo, quid hoc tibi velit. Videamus tamen.

Par. Nonne igitur forum, & iudicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim?

Tych. Omnino.

Par. Igitur Parasitus in forum quidem & ad iudicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At palaestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat

ὑποσταίη θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτὰ τε ἐπι-
 ὄντα μένει, καὶ δέχεται ῥαδίως, μεμελετηκῶς αὐτῶν ἐν
 τοῖς δειπνοῖς καταφρονεῖν· καὶ οὐτ' ἔλαφος, οὔτε σὺς αὐ-
 τὸν ἐκπλήττει πεφρικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τὸν
 ὀδόντα θήγει, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγει.
 τοὺς μὲν γὰρ λαγῶς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ ᾧ
 συμπόσιῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιο παρασίτῳ, ἥτοι
 παίζοντι, ἢ ἐσθίωντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐφράναι τοὺς
 συμπότας; πότερόν ποτε οὗτος ἄδων καὶ σκώπτων, ἢ
 ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὀρᾶν,
 ὥσπερ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπόσιον ἤκων; καὶ ἔμοι γε
 δοκεῖ, ἐν συμπόσιῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν
 52 βαλανείῳ κύων. Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἡδὴ
 βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκοποῦντες ἅμα,
 καὶ παραβάλλοντες ἐκεῖνῳ. πρῶτον τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν

5 Ἀντιθήγει) Ἀλλὰ καὶ λέον-
 τα ἀντιβρυχῶσεται; ἢ καὶ λύκον
 ἀνταρῶσεται αἶψ; τούτῳ μοι λέ-
 γει V.

Ἀντιθήγει) Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ
 εἶπε, καὶ πρὸς λέοντα ἀντιβρυχῶ-
 σθαι τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον
 ἀνταρῶσθαι. G.

occurentem feram : at Parasitus invadentes manet, & fa-
 cile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemne-
 re: & neque cervus illum, neque horridus aper percellit;
 sed etiam si aper dentem in illum acuat, contra in aprum
 acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequi-
 tur. In convivio autem Parasito quis certare audeat, sive
 iocanti, sive edenti? Uter magis exhilarare convivas pote-
 rit? hicne tandem canens & distertia iaciens, an homo ri-
 dens nunquam, in palliolo accumbens, deiecto vultu, ut
 qui ad funus venerit, non ad convivium? Ac mea senten-
 tia tale quid in coena Philosophus, quale canis in balneo.
 Sed age, his relictis, ad ipsam iam vitam Parasiti veniamus,
 ita ut istorum simul vitam inspicimus & comparemus. Pri-
 mo igitur Parasitum gloriae contemptorem semper videas,

μὲν παράσιτον αἰεὶ δόξης καταφρονούντα, καὶ οὐδέν μέ-
 λον αὐτῶ, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἰονται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ
 φιλοσόφους εὗροι τις ἂν, οὐ τινας, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ
 τύφου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ
 καὶ ὁ τούτου αἰσχίον ἐστίν, ὑπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν πα-
 ράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὥς οὐκ ἂν τις οὐδὲ
 πρὸς τὰς ἐν ταῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ
 οὐδέν αὐτῶ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἱ γὰρ
 μὴν ῥήτορες, καὶ ὁ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν
 φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακοδαιμόνως,
 ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ
 μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην
 δάροις ἐπ' αὐτῇ ἐάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεῦν εἰσ-
 πράττεται τοὺς μανθάνοντας. ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως
 ὑπὲρ τοῦ συνεῖναι ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνε-
 ται. ἐτι πρεσβύτης ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μι-

Ι Δόξης καταφρονούντα) Οὕτω νεῖν, αἰεὶ τῷ βορβόρῳ πλαττόμενοι.
 καὶ χοῖροι λεχθεῖεν δόξης καταφρο- V. (κίλινδούμενοι. C.)

neque curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhe-
 tores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed
 omnes, a superbia & gloria conteri, & non a gloria so-
 lum, sed, quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus
 quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis spar-
 fos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam
 ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum
 enimvero Rhetores, &, quod indignius est, illi, qui phi-
 losophari se dicunt, ad eadem infelicitate adeo animati sunt,
 ut e numero Philosophorum, qui maxime iam celebrantur,
 (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res
 iudicat, corruptionis munus damnatus sit; alius mercedem
 argutiarum a discipulis exigit; alius pro suo con-
 victu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens, poscat.
 Propter hanc senex iam vir adhuc peregrinatur, & mer-

53 σθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει. Εὐροῖς δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθῃ· οἷον λύπας, καὶ ὀργάς, καὶ Φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὃ γε μὴν παράσιτος ἔξω τούτων ἐστὶν ἀπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἐστὶν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθεῖν. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δέ ποτε, ἢ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ζυνόντας. λυπεῖται γε μὴν ἥκιστα πάντων, ταῦτο τῆς τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθεῖν. οὔτε γὰρ χρήματα ἐστὶν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκῆτος, οὔτε γυνή, οὔτε παῖδες, ὧν διαφθειρομένων πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, [ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται] ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δοξῆς, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὥрайου τινός.

1 Καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα) Οἶον ὅτι μισθός. V.

cede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est, cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur; hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat, quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cuiusquam.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεία τροφῆς λυ- 54
πηθῆναι αὐτόν.

ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ Τυχιάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ πα-
ράσιτος ἐστὶν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀν-
δρεῖος ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρείος, οὐδὲ Φρόνιμος ἀπο-
ρία Φρενῶν ἐστὶ Φρόνιμος· ἄλλως γε οὔτε παράσιτος ἀν-
εῖη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ
μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείος ἄλλως ἢ παρουσία ἀνδρεί-
τητος, καὶ ὁ Φρόνιμος παρουσία Φρονήσεως, καὶ ὁ παρά-
σιτος δὲ παρουσία τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἐσται. ὥς
εἶγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ οὐχὶ
παρασίτου, ζητήσομεν.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν οὐδέποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς;

ΠΑΡ. Ἐοικεν· ὥστε οὔτ' ἐπὶ τούτῳ, οὔτ' ἐπ' ἄλλῳ
ἐστὶν ὅτῳ λυπηθείη ἄν. Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ Φιλό- 55
σοφοί, καὶ ῥήτορες Φοβοῦνται μάλιστα· τοὺς γέ τοι

Tych. Verum, Simo, victus penuria angit illum proba-
bile est.

Par. Ignoras, Tychiade, illum omnino Parasitum non
esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab
illo fortitudo, fortis est; neque prudens, cum destituitur
prudencia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fue-
rit. Propositum vero nobis est quaerere de eo, qui Parasi-
tus est, non de eo, qui non est. Si vero fortis non aliter,
quam praesente fortitudine, & prudens, prudentia praesen-
te; etiam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasi-
tus censebitur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec
iam de Parasito, quaeramus.

Tych. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus?

Par. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla,
est ut doleat. Iam Philosophi simul omnes & Rhetores ma-
xime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire

πλείστους αὐτῶν εἴροι τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόντας· οὐκ ἂν δὴ που, εἰ μὴ ἐφοβούντο, ὠπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρράμένως ἀποκλείοντας, μὴ τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβουλευσειεν αὐτοῖς δεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθῃσιν· εἰκὴ καὶ τοῦτο, ὥς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθεῖη. γενομένου δὲ φόφου νύκτωρ, οὐδέν τι μᾶλλον θερυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπίων, ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμοῦ. Φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς ὄντος δεινοῦ, τόξα ἐνεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλα-

56 νεῖον ἀπίωντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς ἔχει κατηγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκεῖνος ἀδικεῖ. ὥστ' εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τούνομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς, οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ πα-

videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam ianuas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu sibi infidietur. At hic ianuam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiatur a vento. Strepitus vero si noctu exoritur, nihilo movetur magis, quam si non ortus esset. Et si per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philosophos autem saepe ego vidi, telis instructos, cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt, aut ad prandium. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cuiuscunque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se iniuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum iniuria nomen etiam iniuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasit-

πάσιτος, εἴαν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστίν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὁ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἀφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα κατ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδόν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν παρασίτου δὲ οὐκ ἐστὶν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινι γεγραμμένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νῆ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου 57
κρείττων ἐστὶ τοῦ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φευλότερος;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τὸναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καταδίκης ἐαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι,

ὁ οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην) καὶ τίς γὰρ κατὰ κινδὺν ἀποίσταται
εὐτελοὺς καὶ παρεωραμένου τίς δι- γραφήν; V.

tus, si quid sceleris committat, ipsum hoc, quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis, & Aeschinis, & Hyperidis, & Demosthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

Tych. Sed, per Iovem, vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum & Philosophorum vita: at mors miserior?

Par. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerisque certe, male malos periisse, alios de sententia iudicum, maximorum criminum

Φαρμάκῳ τοὺς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας Φθινήσαντας, τοὺς δὲ Φυγόντας. παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, Φαγόντος καὶ πiónτος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπεπτήσας ἀπέθανε.

58 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημίλληται σοι τὰ πρὸς τοὺς Φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτήμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετούντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνῃν τῷ τρεφόμενῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἡλίθιά γε σοι, ὦ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γινώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγου χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προίῳν

1 Φαρμάκῳ) Ὡς Σακράτης. V.
 ibid. Καταπρησθέντας τὸ σῶμα)
 Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. V.
 2 Φθινήσαντας) Ὡς Ἀντισθένης.
 ibid. Φυγόντας) Hoc verbum in
 edd. eodem tenore cum prioribus
 connexum, & lacunae nota appo-

fit. Sed nulla in V. est lacuna.
 Excidit tamen Scholion aliquod:
 nam vox haec Antisthenem non
 respicit; & in textu reperitur ad
 alium spectans. In C. non exstat
 hoc Schol. Solan.

damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finisse, ille cruditate mortuus est.

Tych. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Superest, ut dicere coneris, An etiam honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a divitibus; id ipsum autem pudori esse ei, qui sic pascitur.

Par. Quam puerilis esses, Tychiade, si non posses intelligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrediatur in

ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης
χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐσθῆς ἄνευ πορφύρας,
καὶ ἵππος ἄνευ Φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ πα-
ρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ
μὲν πλούσιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· τὸν δὲ παράσιτον
πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ. Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ 59
ἐστίν, ὡς σὺ Φῆς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς
κρείττονι χείρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυ-
σιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ὥγε μετὰ τὸ
κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλή ἐκ τῆς
τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχῃ ῥαδίως ἂν
τις ἐπιχειρήσῃ τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα·
ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι Φαρμάκῳ οὐδεὶς, ἔχων παράσι-
τον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεῦσαι τινὶ, τούτου
προσεσθίοντος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ
κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων
ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ

14 Τούτου προσεδίοντος) Τοῦτο ἐπαινεῖται μὴ ἂν προγεγενημένων τῶν
καὶ μυῖαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἀνθρώπων τῶν ἐδεσμάτων. V.

publicum sine Parasito, mendicum videri. Et quemadmo-
dum miles sine armis eo contentior, & vestis sine purpu-
ra, & sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito,
humilis homo vilisque videtur. Quin ornatur ab illo di-
ves: Parasitum autem dives ornat nunquam. Alioquin nec
probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam
praestantiori viliores; cum diviti hoc utile sit, nutrire Pa-
rasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam
securitas multa ab huius satellitio contingat. Neque enim
temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem vi-
dens: sed neque veneno facile moriatur, Parasitum qui ha-
beat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potum-
que praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed
maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Pa-

Φιλοστοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν πα-
ραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ Φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπο-
θανεῖν αἰρεῖται συμΦαγών.

60 ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὥστε-
ρήσας οὐδὲν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς
ἔφασκες, ἀμελέτητος ὦν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν
μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἰσχίον αὐτὸ
τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἔάν σοι ἱκανῶς λέγε-
σθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς
τὸ ἐρωτῶμενον ἢ ἄριστα οἶε. Φέρε γὰρ, τὸν σῖτον οἱ πα-
λαιὸι τί καλοῦσι;

ΤΥΧ. Τροφὴν.

ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν;

ΤΥΧ. Ναί.

rafitus, quidquid est periculi, amore ductus subit, ac non
tantum in edendo diviti nihil concefferit, verum etiam in
convictu illius mori non detrectat.

Tych. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque
ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse,
imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Su-
perest, ut audiam, an non ipsum Parasiticae nomen turpi-
culum sit.

Par. Vide ergo responsionem, an satis tibi videatur di-
ci, & tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomo-
do optimum tibi videbitur. Age enim, *siton* veteres quid
vocabant?

Tych. Cibus.

Par. Quid autem *sitisthai*? nonne *edere*?

Tych. Sic est.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί;

ΤΥΧ. Τοῦτο γὰρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἔλοιо, ἢ ἄρα γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν;

ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν;

ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως ἔβ' ἔλοιо καὶ τοῦ ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν;

Par. Nonne igitur constat, *parasitari* nihil esse aliud?

Tych. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

Par. Age ergo rursus mihi responde: utrum tibi videtur praestare, & utrum propositis duobus elegeris, *navigarene*, an *iuxta navigare*?

Tych. Equidem *iuxta navigare*.

Par. Quid vero, *currerene*, an *iuxta currere*?

Tych. *Iuxta currere*.

Par. Quid vero, *equitarene*, an *iuxta equitare*?

Tych. *Iuxta equitare*.

Par. Quid autem, *iaculari*, an *iuxta iaculari*?

Tych. *Iuxta iaculari*.

Par. Nonne ergo similiter etiam malis *iuxta edere*, cum aliis, (hoc enim est *parasitari*) quam *edere simpliciter*?

ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καὶ σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἑῶς καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ δέ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόως, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητὴς σοι γίγνομαι. Φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα Φιλεῖν τῶν τέκνων.

Tych. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri, mane veniam & post prandium, discendae huius artis causa. Aequum autem est, ut eam tu me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Aiunt vero, a matribus etiam magis amari primogenitos.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ

Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ANAX. ΤΑΥΤΑ δὲ ὑμῖν, ᾧ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ ἰ
 νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους
 ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν
 τῷ πηλῷ συναναφύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σῦες.
 καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθύς ἀποδυσάμενοι (ἑώρων γὰρ)
 λίπα τε ἡλείψαντο, καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς
 ἄτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι πα-
 θόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους συννευκότες, καὶ τα μέ-
 ωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδοῦ ἀρά-
 μενος ἐκείνοσιν τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ
 7 Καλινδούμενοι) Ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. G.

A N A C H A R S I S

SIVE DE EXERCITATIONIBUS

(vulgo de Gymnasiis.)

ANACHARSIS ET SOLON.

Anach. I STA vero, Solon, apud vos iuvenes cuius rei
 gratia faciunt? Alii complexi se invicem alter alterum sup-
 plantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati se
 mutuo conspurcant ut fues. Quamquam ab initio cum pri-
 mum se exuerunt, (vidi enim) pingui se ungere solent, &
 mutuo mulcere alter alterum plane pacate: deinde vero,
 nescio quo instinctu, trudunt se invicem pronis capitibus,
 & frontibus arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste al-
 terum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde su-

ἔδαφος· εἴτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἔα, συνω-
 θῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ
 τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ
 λαιμῷ, ἀγχεί ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν ἄμυν, ἰκε-
 τεύων, οἶμαι, ὥς μὴ τέλεον ἀποπνιγεῖν. καὶ οὐδὲ τοῦ
 ἐλαίου ἕνεκα φεῖδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανί-
 σαντες τὸ χρίσμα, καὶ τοῦ βορβορίου ἀναπλησθέντες,
 ἐν ἰδρώτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γαῶν παρέχουσιν,
 2 ὥσπερ οἱ ἐγγέλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. Ἐτε-
 ροὶ δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ
 ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑπο-
 βαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι πάττουσιν τε ἀλλήλους,
 καὶ αὐτοὶ ἐκόντες ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρυόνων δί-
 κην, ὥς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι,
 τῆς ψάμμου τὸν ὀλισθον ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιωτέραν
 3 ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν. Οἱ δὲ ὀρθοστάδην

perincumbens tollere se illum non finit, contruditque deor-
 sum in lutum. Tandem vero iam cruribus suis illius ven-
 trem complexus, suoque cubitu gutturi illius subiecto,
 suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, sup-
 pliciter eo gestu rogans, puto, ne plane fauces sibi elidan-
 tur. Ac ne olei quidem causa parcent, quo minus inqui-
 nentur, sed detergo unguento, oppleti stercore, sudore
 insuper multo *diffuentes*, risum mihi quidem praebeant, an-
 guillarum instar alterius alter elabentes manibus. Alii in
 subdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, sed
 arenam istam profundam substratam habentes in cavea,
 conspergunt se invicem, & sponte sua pulvere se, gallo-
 rum gallinaceorum instar, accumulanti, puto, ut minus in-
 ter complectendum elabi possint, lubricitatem illam ause-
 rente arena, & firmiorem praestante in sicco comprehen-
 dendi facultatem. Illi vero conspergi, recto statu, verberi-

κεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες,
καὶ λακτίζουσιν. οὗτοσὶ γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν
ἀποπτύσειν ὁ κακοδαίμων· οὕτως αἵματος αὐτῷ καὶ
ψάμμου ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πύξ ὡς ὄρας πατα-
χθέντος ἐς τὴν γνάβον. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὗτοσὶ διίστη-
σιν αὐτούς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ
πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινα τοῦτον εἶναι. Ὁ δὲ καὶ 4
ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλα-
χόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θεόν-
τες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμε-
νοι, λακτίζουσι τὸν ἀέρα. Ταῦτα οὖν ἐθέλω εἰδέναι τίνος 5
ἀγαθοῦ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε μανία μᾶλλον εἰκέναι
δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥαδίως μετα-
πέσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα ὁρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ 6
γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπλου τῶν
Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπάδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ

bus se invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miser ipsos
videtur dentes exspuere: adeo sanguine illi atque arena os
oppletum est, pugno, ut vides, mala illi percussa. Sed ne-
que iste praefectus illos separat, aut pugnam solvit: e pur-
pura enim, de magistratu aliquem hunc esse, colligo. Quin
incitat etiam, & qui percussit, eum laudat. Alii vero alio
loco celeriter se movent, & exsultant quasi currentes, cum
eodem in loco maneant; & iactato in altum corpore cal-
cibus aëra petunt. Haec igitur, scire velim, cui bono sit
facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est,
qui facile hoc mihi eripiat, non insanire, qui ista faciunt.

Sol. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic
fiunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scy-
thicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis

εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἑλλη-
 σιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι δόξαντα ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ
 σὺ νῦν ἐπισταίῃ αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαβέ
 οὐ γὰρ μανία τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει οὗτοι
 παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπι-
 πάττουσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερπῇ
 τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμήν οὐ μικρὰν ἐπάγει τοῖς σώμα-
 σιν. ἦν γοῦν ἐνδιατρίψης, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσῃ, τῇ
 Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἰς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπη-
 λωμένων, ἢ κεκοιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε
 ἅμα καὶ λυσιτελὲς εἶναι δόξει.

ANAX. Ἀπαγε, ὦ Σόλων. ὅμῳ ταῦτα γένοιτο τὰ
 ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὅμῳ τοιοῦτό τι
 διαθείῃ, εἰσεται ὥς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην.
 7 Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνομένοις; ἢ
 τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς;

multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae alie-
 na videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu iam
 hīce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non sunt
 furor, quae fiunt, neque iniuriae causa isti se invicem per-
 cutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere;
 verum utilitatem ea res habet non iniucundam, & robur
 non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis,
 quod facturum te spero, aliquamdiu in Graecia, non ita
 multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere opple-
 tis: adeo tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur.

Anach. Apage, Solon, vobis eveniant utilia ista atque
 iucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat,
 sentiet, non frustra nos accinctos acinace. Verum dic mihi,
 quod nomen posuistis his, quae hic fiunt, aut quid facere
 istos dicamus?

ΣΟΛ. Ὁ μὲν χάρος αὐτὸς, ὃ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν Θεόν. Τῶν 8 γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλλῃ καλεῖται, οἷδ' ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην παγκρατιάξιν λεγόμεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἔστι γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἄθλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἄθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν; 9

ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἴσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ Θεοῦ παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς

Sol. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, & est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore quiescentem ostendit Deum. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & disci, & saltus: quorum omnium certamina proponimus, & qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, & reportat praemia.

Anach. Quae sunt autem illa apud vos praemia?

Sol. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu; Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud

Παναθηναίσις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ;

ANAX. Οὐκ' ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἄβλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαβείσιν αὐτὰ Φιλοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μήλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὥς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μήλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ ἔστεφανῶσθαι, ἢ πίτῳ, μήτε πηλῷ καταχρίόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτίζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

10 ΣΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ κρατήσαντες· ἢ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νικηκόσιν ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς

nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharfi? an quod parva tibi videntur ista?

Anach. Non: sed magna dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendunt athletae: adeo ut malorum causa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur; quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

Sol. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant, qui vice-rint. Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praecla-

θῆρωμένους τὴν εὐκλειαν ἐκ τῶν πόων. οὐ γὰρ ἀπονητὶ προσγένοιτο ἂν αὐτῇ· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότε ἤδη τὸ λυσιτελές, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν.

ANAX. Τοῦτο Φῆς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελές, ὅτι πάντες αὐτοὺς ὄψονται ἔστεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτείραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες.

ΣΟΛ. Ἀπειρος εἶ, Φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μισθὸν δὲ ἄλλα σοι δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπῶν, ὅρας τοσούτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυρία ἄνδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν. II

rum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus exspectare.

Anach. Hunc nempe ais finem iucundum atque utilem, quod omnes illos videbunt coronatos, & victoriae causa laudabunt, qui diu ante miserati illos fuerant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia.

Sol. Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc: paulo post aliter de iis senties, cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium spectaculorum causa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

Anach. Ipsum hoc vero, Solon, miserrimum est, si non

εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις
 θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμο-
 νίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι βαυνομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχο-
 μένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέ-
 στατα πρόσεστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύ-
 θαις, ἢν τις, ὧ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ
 ἀνατρέψῃ προσπεσὼν, ἢ θοιμάτιον περιρρήξῃ, μεγάλας
 οἱ πρεσβύτεροι τὰς ζημίας ἐπάγουσι, καὶ ἐπ' ὀλίγων
 τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· οὔτι γὰρ ἐν τηλικούτοις θεά-
 τροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῦ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ
 μὲν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστάς, οἰκτεῖρειν μοι ἔπεισιν,
 ὧν πάσχουσιν· τῶν δὲ θεατῶν, οὓς Φῆς ἀπανταχόθεν
 τοὺς ἀρίστους παραγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ
 πάντῃ θαυμάζω, εἰ τὰναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν
 ἐπὶ τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι κατα-
 νοῆσαι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γε,

paucis arbitris ista fubeunt, sed apud tot spectatores, ac
 testes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt,
 videntes ut sanguine fluant, aut angantur ab adversariis.
 Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos
 vero Scythas, Solon, si quis aut pulset civium quem-
 quam, aut impetu facto evertat, aut vestem deripiat, ma-
 gnas illi poenas nostri seniores infligunt, etiam si cui pau-
 cis testibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu
 narras, Isthmi atque Olympiae. Verum certatorum qui-
 dem misereri subit *ob ea*, quae patiuntur: spectatores au-
 tem, quos ais undique convenire praestantissimos ad istas
 celebritates, & ipsos valde miror, si necessariis relictis
 otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum
 intelligere, quae sit illis iucunditas, videre ferientes se &

καὶ διαπληκτιζομένους ἀνδράπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν
ἀραττομένους, καὶ συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ 12
Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον
ἐδίδαξεν, ὥς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐ
γὰρ οὕτω λέγων ἂν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν
ἐκεῖ δραμένων, ὥς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς
θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμα-
των, καὶ εὐεξίας θαυμαστας, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ
ἰσχὺν ἀμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώ-
μας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν ἀληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ
γὰρ δὴ οἶδα, ὥς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν,
καὶ ἐπικροτῶν.

ANAX. Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι 13
καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὅποσα κατηριθμῆσω
ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη,

conflictantes homines, & terrae allifos, & alterum ab al-
tero contritos.

Sol. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isth-
miorum, aut Panathenaeorum, ipsa te res doceret, quam
non temere studium in his rebus ponamus. Neque enim
dicendo quisquam ita te admovere quasi possit voluptati
eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios
spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines cor-
porum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horri-
biles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris
cupiditatem, & animos insuperabiles, & studium nun-
quam deficiens victoriae: bene equidem novi, finem te
laudandi, & inclamandi, & plaudendi non facturum.

Anach. Per Iovem, Solon, & irridendi insuper atque ca-
villandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtu-
tes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, vi-

καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἕνεκα παραπολλυ-
μένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνεύουσας, οὔτε χώρας
πορθουμένης, οὔτε Φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγο-
μένων. ὥστε τοσούτω γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν, ὡς
Φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαι-
πωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη
τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλων καὶ κοτῆου
ἐγκρατεῖς γένοιτο νικήσαντες. ἥδ' ὃ γὰρ μοι αἰεὶ μεμνη-
σθαι τῶν ἄλλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάν-
τες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἰς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας
αὐτῶν.

ΑΝΑΧ. Εἴτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀθλήῳ καὶ ἀμφιβό-
λῳ τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ
μὲν νικῶν εἰς ἔσται πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι πάμπολ-

7 Ὑπόπια) Ὑπόπια, genae. τὰ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξίοντα ποιά. ὅπως
ὑπὸ τοῦς ὀφθαλμοὺς περὶ ἄματα, ἢ γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

deo nullius magnae rei causa vobis disperire, cum neque
patria sit in periculo, neque regio vastetur, neque amici
aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto
fuerint magis ridiculi, si, cum sint, ut ais, praestantissimi,
nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflicten-
tur, ac pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent
ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores.
Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tan-
ta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt, qui
decertant?

Sol. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit.

Anach. Tum igitur, Solon, de obscura & ancipiti victo-
ria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem

λοι μάτην ἄθλοιο πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννενοηκέναι 14
πολιτείας ὀρθῆς περί μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν
ἔθων ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἦν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως
ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθεῖν πόλιν, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γέ-
νοιτο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις
ταύτας, καὶ τὴν Φιλοτιμίαν, ἣν Φιλοτιμούμεθα πρὸς
αὐτάς, καὶ εἰσὴ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκατα-
μεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάξασθαι
δοκοῦσι.

ANAX. Καὶ μὴν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ
τῆς Σκυθίας ἤκω παρ' ὑμᾶς; τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύ-
σας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνον, καὶ δυσχείμερον, περαιω-
θεῖς, ἥ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθωμι, καὶ
ἔθνη παρ' ὑμῖν κατανοήσωμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην
ἐκμελετήσωμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἀπάντων

unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

Sol. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, & honoris studium, quo in illis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiam si frustra nunc laborare videantur.

Anach. Quin ego, Solon, nulla alia causa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, & qui sint apud vos mores, cognoscam, & formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de cau-

Ἀθηναίων καὶ ξένον, προειλόμην κατὰ κλέος, ἐπεὶ περ
ἤκουον νόμων τε τινῶν ἑυγγραφέα εἶναι σε, καὶ ἐθῶν τῶν
ἀρίστων εὐρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγη-
τὴν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν
Φθάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὥς ἔγω-
γε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος,
ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκοῖς λέγων, κεχηνῶς ἐπακούοιμι
περὶ πολιτείας τι καὶ νόμων διεξιόντος.

- 15 ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ρῆδιον, ὦ ἐταῖρε, διελθεῖν ἐν
βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπ' αὐτῶν, εἰς ἑκάστα, οἷα μὲν
περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν
ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκουμεν, καὶ
ἔπως αὐτοῖς χράμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἀρξάνται συνιέναι
τε τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ
ὑφίστασθαι τοὺς πόρους· ταῦτα ἤδη σοι διέξειμι, ὥς
μάθοις οὗ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκα-

fa etiam te maxime amicum ex omnibus Atheniensibus ho-
spitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram, legum
te quarundam scriptorem esse, & morum optimorum in-
ventorem, teque instituta utilia introduxisse, atque in uni-
versum rempublicam quandam constituiisse. Igitur quam-
primum me doce, & discipulum tibi habe: nam ego iu-
cunde vel sine cibo & potu tibi affidens, quousque ipse
durare dicendo possis, hianisque audiam te de republica &
legibus aliquid disputantem.

Sol. Univerſa quidem, ſodalis, breviter enarrare non
facile eſt: ſed ſi per partes obire ea mecum velis, ſingula
intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nu-
ptiis, reliquiſque rebus nobis placeant. Quae vero de iu-
venibus decernamus, & quomodo illos tractemus, ubi pri-
mum intelligere, quid ſit melius, incipiunt, & virile robur
accipere, & pares eſſe laboribus; haec iam tibi enarro, uti

μεν αὐτοῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἄβλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἀπάντων χαροῦσιν, ἀλλὰ μείζον τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στεφάνος οὐ πίτυς, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὅς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τε ἐκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοιῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτῶν πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὖξαιτο γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν Φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίγνεται· ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

ANAX. Εἴτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ 16

discas, cuius rei gratia haec illis exercitationes proposuerimus, & labore subigere corpus illos cogamus: nempe non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: sed maius quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propositum est: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscuiusque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae & labores ducunt.

Anach. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta

τηλικάυτα ἔχων ἄβλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγού, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν;

ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἐτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὅπου ταν ἂ λέγω καταμάθης. ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπερβάς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθῃ, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῶ, (σχολὴν γὰρ ἀγομέν, καὶ σὺ, ὡς Φῆς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥαδίως πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν Φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι.

ANAX. Ἀμεινον, ὦ Σόλων, οὕτω καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων πεισθείην, μήδ' ἐκείνων ἐτι καταγελαῶν, εἴ τινα

praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia, & silvestris olivae rimum, & pinum?

Sol. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur, si, quae dico, perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, & partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato, nescio qua ratione, ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olympiae, & Nemeae. Sed nos iam, otiosi enim sumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod aio studiose omnia illa agi.

Anach. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo procefferit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem videam olea sibi pla-

ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἔστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκείσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ τῶν θακῶν, ὥς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίοισιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἐτι ραδίως ἀνέχομαι, ὅζυν καὶ Φλογώδῃ ἐμπύπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀΦελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὥς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥραι τοῦ ἔτους, ὅτιπερ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρους (ὃν ὑμεῖς κύνα Φατέ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ διακαῆ τιθέντος, ὃ, τε ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, Φλογμὸν τοῦτον οὐ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καὶ σου θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸ θάλλπος, ὥσπερ ἐγὼ, οὔτε ὅλως ἐνοχλουμένῳ εἶμαις, οὔδε περιβλέπτεις σύσκιόν τι, ἐνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς.

ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι,

centem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi affideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luculentibus. Alioqui, dicitur enim, neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & ficcum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem iam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex iam homo, neque fudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem.

Sol. Nempe vani isti labores, Anacharsi, & perpetuae

καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ ὑπαί-
θριοι ἐν τῇ ψάμμῳ τάλαιπωρίαί, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυν-
τήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι
πίλου δεόμεθα, ὅς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι
17 τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' οὖν. Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ
νόμοις, προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος
πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι
δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθύς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν
γὰρ πατέρου πάντως οὐκ ἂν ἀμάρτοίμεν, ἢ σὲ βεβαίως
πεισθῆναι ἐκχεάντα ὅποσα οἶε ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ
ἀναδιδασχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ
ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθά-
νοι χάριν ὁμολογοῦσα. ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσης, καὶ

5 Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ) Ἑλλί-
πιδος ἡ φράσις τοῦ συμπερικλείοντος
προστακτικῶν ῥήματος, καὶ συνήθης
Ἀθηναίοις. οἷον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ'
ὅπως μοι μηδὲν δυσχερῶς ἀκούσῃ,
προσπακούεται γὰρ τὸ μέμνησο. οὐ-
τως οὖν καὶ ἐνταῦθα ἑλλειπτικῶς
πρόειπτι ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθά-
περ νόμοις προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς
σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς·
ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγε-
σθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθύς καὶ

διευθύνειν τὸν λόγον. Ἑλλείπει γὰρ
τὸ σκόπει, ἢ τὸ τέλειον οὐται.
ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγε-
σθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθύς
καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν
οὖν ἀναθην τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ καὶ
ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις,
καὶ ὅλον ἐπελθὼν, εἰς τὴν σαφέστερον
τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρὴ ἑλλί-
πιδος ἔχοντα τοῦτο νοεῖν. καὶ οὕτω
τοῦ ἑλλιπτοῦς ἀναπληρούμενον. V.

in luto volutationes, & subdivales in arena aerumnæ, hoc
nobis contra solis iacula propugnaculum præbent: nec
iam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire ra-
dium. Sed abeamus nempe. Et fac, ut non tanquam legibus
his attendas, quæ dicturus sum, ut omnino illis fidem ha-
beas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, con-
tradicare statim & examinare meum sermonem memineris.
Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut fir-
miter ut in hanc traducere sententiam, effusis, quæ con-
tra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear,
tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in
re tota Atheniensium civitas gratiam se tibi habere profi-

μεταπείσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔση
ὠφελεινῶς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυφαίμην αὐτὴν, ἀλλ'
εὐθύς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστάς ἐν τῇ
πνυκί, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν
ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷους ἂν ᾤμην ὠφελιματά-
τους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὕτως (δείξας σέ, ὦ
Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἐστὶ σοφὸς δὲ ὢν, μετεπαί-
δευσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύ-
ματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγε-
γράφω, καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τοὺς
ἐπαυνοῦς ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναίαν. καὶ εὖ ἴσθι ὡς
οὐκ αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ
ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον 18
τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἶπτε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν
ἂν ἐγὼ, νομᾶς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἀμάξης βε-

tebitur: quatenus enim me institueris, & ad meliorem tra-
duxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Ni-
hil enim illam equidem celavero: sed in medium statim
illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, Ego
quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore
civitati putabam. At hic hospes, (hic te ostendam, Anachar-
si) Scythia ille quidem, sed vir sapiens, aliter me instituit, &
aliam me meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque
tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & aeneum illum
statuite iuxta conditores, in urbe, iuxta Minervam. Et bene no-
ris, non ducturam sibi pudori Atheniensium civitatem,
a barbaro & peregrino discere, quae profunt.

Anach. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis Athe-
nienfibus, irrisores cum diffimulatione vos esse in sermo-
nibus. Nam unde ego, pastoricius & vagus homo, qui in

βιωκῶς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε εἰ-
κήσας πῶποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἑωρακῶς, περὶ πο-
λιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκειμι αὐτοχθόνας ἄνδρας,
πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνο-
μία κατακηκότας; καὶ μάλιστα σέ, ὦ Σόλων, ὦ τοῦ-
το, ὡς Φασίν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστα-
σθαι ὅπως ἀν' ἀρίστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις
χρωμένη, εὐδαιμονήσειε. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομο-
θέτῃ πειστέον σοί· καὶ ἀντερῶ, ἣν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς
λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη
ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ συνηρεφῇ ἐσμεν· καὶ κατέ-
δρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου.
λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παρα-
λαβόντες, ἐκ παίδων εὐθύς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν
ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν
ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί ἢ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήμα-

plauſtro conſumſi vitam, nunc hanc nunc aliam terram
obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeter-
quam nunc vidi, de civitate diſputem, & doceam homines
ſolum, in quo primum orti ſunt, incolentes, qui urbem
hanc antiquiſſimam per tot iam ſecula bonis legibus ha-
buerunt? & te praefertim, Solon, cui haec, aiunt, ab ini-
tio ſtatim diſciplina fuerit, ſcire, quomodo optime civitas
inſtituatur, & quibus uſa legibus beata eſſe queat. Verum
enimvero illa quoque in re parendum tibi, velut legiſlato-
ri: & contra dicam, ſi quid minus recte mihi dictum vi-
debitur, ut eo diſcam firmitus. Et ecce iam evitato ſole, in
opaco ſumus, & iucunda hic ſedes atque opportuna in
faxo frigido. Itaque ab initio inde *exorſus* rationem doce,
cur aſſumptos a pueris inde adoleſcentulos ſtatim labore
ſubigatis, & quomodo vobis optimi viri evadant a luto,
& ab exercitationibus hiſce; & quid pulvis & volutatio-

τα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνου μέντοι, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἔρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ περιπλέκης, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπύρρεῃ.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, 19
 ἔνθα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκὴ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξύ ὅ, τι ἂν ἐβέλῃς, καὶ διακόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἦ, καλύσει οὐδέν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου, ἥπερ τὰς Φονικὰς ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπότεν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς

nes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim, ne priorum obliviscar, si multa postea affluent.

Sol. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicunque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim, ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo quasi feriant, quae dicuntur, nihil, puto, prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causas iudicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem confedit ad

τὸν πάγον συγκαθίσταται Φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάσοντες, ἀποδίδεται λόγος ἐκατέρω τῶν κρινομένων καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ Φεύγων, ἢ αὐτοὶ, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐρῶντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, κατ' ἡσυχίαν ἀκούουσα· ἢν δέ τις ἢ Φροῖμιον εἶπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνοστέρους ἀπεργάσαιο αὐτοὺς, ἢ οἰκτον, ἢ δεινῶσιν ἔξωθεν ἐπάγοι τῷ πράγματι, (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, οὐκ ἔων ληρεῖν πρὸς τὴν βουλήν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεωπαγῖται βλέποιν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεωπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαι ἔγω-

1 Φόνου) Ὅτι ἐν Ἀρεῖῳ πάγῳ βουλὴ φόνου εἰσκαίει ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς. εἰ δὲ Παῦλον τὸν θεῖον μηδὲν τούτων πεποιηκότα ἐκεῖ Ἀθηναῖοι ἀνῆγον, [Aetor. XVII, 19.] οὐ χρὴ θαυμάζειν ἢ διαπορεῖν. καινότητα εἰσηγούμενον δογμάτων τινὶ ἂν ἄλλῳ ὑπόδικον καθι-

στῆναι ἢ τοῖς ἐπισκέπτεσθαι δυναμένοις, ἢ θεί τε σημῶν καὶ λόγων περιουσία; οἷοι τοῦ κριτηρίου τούτου προκάθηντο, ἐκ Σταϊκῶν τὰ μάλιστα συγκεκροτημένοι, οἷς ἡ περιττότης τοῦ λέγειν παρ' Ἑλλήσιν προσμαρτυρεῖται. M.

iudicandum causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alter-nis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quamdiu de re ipsa dicunt, patitur consilium, & audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arcessitam inducat causae, qualia multa iudici-bus struunt Rhetorum filii: progressus in medium praeco-silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud iudices, aut oblinere quasi & involvere causam verbis, ut nuda, quae facta sunt, videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituo equi-

γέ, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιω-
πᾶν κέλευε, ἣν αἴσθη καταρρήτορευόμενος· ἄχρι δ' ἂν
οἰκεία τῷ πράγματι λέγεται, ἐξέστω ἀπομηκύνειν. οὐ-
δὲ γὰρ ὧς ἡλίω ἐτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὥς ἄχθε-
σθαι εἰ ἀποτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ τε σκιὰ πυκνὴ, καὶ
ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX. Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ᾧ Σόλων, καὶ ἔγω-
γε ἤδη χάριν οὐ μικρὰν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτι πάρ-
εργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδι-
δάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευ-
τῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις
οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης ἐγώ, (τοῦτο γὰρ
ἔθου με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν διὰ βραχείων προακοῦσαι χρή σε, ἀ 20
περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῶν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς
οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ
ἱερὰ, καὶ νεωσοῖκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι

dem: & ex mei consilii lege audi, & tacere iube, si fen-
tias, rhetoricas tibi infidias strui: quamdiu domestica cau-
sae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub
sole iam disputabimus, ut molestum sit, si extendatur ora-
tio: verum & umbra densa est, & nos otiosi sumus.

Anach. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi iam
habeo non mediocrem ea causa, quod obiter etiam, quae
in colle Martio sunt, me docuisti, admiranda sane & bo-
norum iudicium opera, qui ex vero calculum latuisti. Hunc
ergo conditione iam dicito: & ego Areopagita, hunc
enim tibi me posuisti, ad formam illius consilii te audiam.

Sol. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi est, quae
de civitate statuamus ac civibus. Civitatem enim non in
aedificationibus inesse iudicamus, ut sunt moenia, & tem-
pla, & navalia: sed ista quidem uti corpus quoddam fir-

ἐδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κύρος ἐν τοῖς πολιταῖς τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας· οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἕκαστῳ ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τοῦτο δὲ τοῖνυν κατανοήσαντες, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὁράς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, κατακοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἶη, ἐνδοθέν τε οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἑκτοσθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον περιπεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιτο. τοὺς γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρῆσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σάσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραι καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὲ πρώτην ἀνατροφὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις

mum, & immobile esse, ad receptionem & securitatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim esse, qui ista impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & custodiant, quale quid in unoquoque nostrum est anima. Hoc igitur confiderantes, curamus quidem, ut vides, etiam corpus civitatis, ornamusque, uti quam pulcherri-
mum nobis sit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad summam securitatem circumseptum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & suae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello servaturos civitatem, liberamque & beatam custodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, & nutricibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos disciplina educant at-

ἀγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὴν δὲ συνετοὶ ἤδη γίνονται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύεται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τήνικαυτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἄλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐβίζοντες. οὐ γὰρ ἰκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον Φῦναι ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδείσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δέόμεθα, ὅφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω παρὰ τοῦ γίνοντο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νηπία ἔστι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτοντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὴν δὲ ἤδη παχύνηται

que nutrant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum, quae bene se habent; ac pudor, & rubor, & metus, & rerum optimarum cupiditas, nascitur in illis, & ipsa iam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur maius consistentia: tum assumptos docemus, aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis, alia vero ratione labori corporibus assuefaciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unumquemque, uti natus est, sive quantum ad corpus, sive quod ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac disciplina, a quibus cum ea, quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant, tum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quamdiu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero iam crassitiem aliquam sur-

τὸ ἔργον, τήνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττά, καὶ
 παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν,
 21 καρπιμώτερα ἐξεργάζονται. Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μου-
 σικὴν τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικὴν ἀναρρίπτισιν, καὶ γράμ-
 ματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι δι-
 δάσκουσαν· προϊῶσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ
 ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις κατα-
 κοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύουσαν, ραψωδοῦμεν αὐ-
 τοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινάς, καὶ πράξεις
 ἀοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπε-
 γείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδονται, καὶ θαυμάζονται ὑπὸ
 τῶν ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδος τε ἡμῖν, καὶ Ὀμηρος
 ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν,
 καὶ δὴ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά. καίτοι ἔτι
 τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν
 ἀσκοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς προῦκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς

culus habet, tum & superflua putatione refecant, & ven-
 tis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, ferti-
 liores efficiunt. Ac mentem quidem Musica primum atque
 Arithmetica quasi flatu agitatam accendimus, & literas
 pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus
 iam virorum sapientium sententias, & opera antiqua, &
 sermones utiles, versibus exornata, ut memoria facilius
 complectantur, praeinimus. Illi vero audientes praeclara
 quaedam facinora, & actiones celebres, paulatim concu-
 piscunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipsi canantur,
 & admirationi sint posteris, qualia multa nobis Hesiodus
 Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam acce-
 dunt, & oportet illos iam tractare communia... Quam-
 quam extra causam ista forte: neque enim quomodo ani-
 mos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat pro-
 positum; sed cur talibus illos laboribus exercendos pute-

τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιούμεν ὥστε αὐτὸς ἐμαυτῷ σιωπᾷν προστάττω, οὐ περιμείνας τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεωπαγίτην σέ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχῃ ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος.

ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγω, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπινενόηται;

ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἥρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἡδιστα παρὲς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέγειν διανοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωματῶν.

ΣΟΛ. Μέμνημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς προρρήσεων, καὶ ἀποπλανᾷν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μὴ σου ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιρρέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχέων, ὡς οἶόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκέψεως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου. Ρυθμίζομεν οὖν 22

mus. Itaque silentium ipse mihi impero, non expectato praecone, aut ipso te Areopagita, qui prae pudore, credo, sustines iam tantum extra causam blaterare.

Anach. Dic mihi, Solon, in eos, qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est?

Sol. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet.

Anach. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum iucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum.

Sol. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne copiose nimis affluens memoriam tuam turbet. Verumtamen ista quoque dicam breviter, quoad eius fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit. Mentis igitur illorum ad concinnitatem quan-

τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινούς ἐκδιδάσκον-
 τες, οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγά-
 λοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅτε
 χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συν-
 τυσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δεόντα ἐκμανθάνουσι, καὶ
 πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπο-
 λιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχυρῶν, καὶ ὀρέ-
 γεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες
 οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομάζονται.
 καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θεάτρον συνάγοντες αὐτοὺς δημο-
 σία παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδίαις, καὶ τραγωδίαις, ἀρε-
 τὰς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμένους, ὡς τῶν
 μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ σπεύδοιεν. τοῖς δὲ γε
 κωμωδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν
 ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχυρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως
 ἐπιτηδεύοντας αἰσθάνται, αὐτῶν τε ἐκεῖνων χάριν, ἀμεί-

dam formamus, partim communes leges dum illos edoce-
 mus, quae publice omnibus propositae ad legendum ma-
 gnis literis uno in loco descriptae, tum quae facienda sint
 iubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bo-
 norum consuetudine, a quibus & dicere, quae opus est,
 discant, & quae iusta sunt facere, & ex aequo capeffere
 rempublicam, neque concupiscere turpia, & honesta ap-
 petere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro vi-
 ri Sophistae apud nos & Philosophi appellantur. Verum
 etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoed-
 iis & Tragoediis, virtutes dum spectant veterum virorum
 & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant.
 Comoedis vero etiam ridicula iacere in cives, & male il-
 lis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac
 civitate agentes sentiant, idque cum illorum ipsorum cau-

νους γὰρ οὕτω γίνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν,
ὡς Φεύγοιεν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἔλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, αὖς Φῆς, τοὺς τραγῳδοὺς, 23
καὶ κωμῳδοὺς, εἶγε ἐκεῖνοί εἰσιν. ὑποδήματα μὲν βαρέα,
καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆ-
τα πεποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια,
κεκηνότα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκε-
κράγεσαν, καὶ διέβαιναν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς
ὑποδήμασι. Διούσω δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἑάρταζεν.
οἱ δὲ κωμῳδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ
ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γε-
λοιότερα, καὶ τὸ θεάτρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς.
ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἦκουσαν, οἱ-
κτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρο-
μένους.

ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γὰρ, ἄκτερον, ἀλλὰ ποιη-
τὴς ἴσως ἀρχαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεα-

fa, meliores enim sic fiunt maledictis; tum multitudinis,
ut fugiant propter familia reprehendi.

Anach. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoed-
dos, si quidem illi sunt. Calceos habent graves & altos,
vestem taeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant
omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipsi vero in-
tus magnos ciebant clamores, & nescio quam firmiter il-
lis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum
agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem istis,
& pedestres, & humaniores, & minus clamabant; galeae
autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum univer-
sum illos ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant uni-
versi, miserati illos, puto, qui compedes tantas traherent.

Sol. Non illos miserabantur, bone vir, sed poeta forte
antiquam spectatoribus calamitatem ostendebat, & verba

ταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῶδει πρὸς τὸ θεάτρον,
 ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δὲ σε
 καὶ αὐλοῦντας ἐωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνά-
 δοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,
 ἀχρεῖα ἄσματα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' οὖν ἅπασι,
 καὶ τοῖς τοιούτοις παραβηγόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους
 24 ἡμῖν γίνονται. Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπό-
 θεις ἀκοῦσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐ-
 τὰ, ὡς ἔφην, οὐκέτι ἀπαλὰ καὶ τέλεον ἀσυμπαγῇ ὄν-
 τα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν πρὸς τὸν αἶρα, συνοι-
 κειῶντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκάσταις, ὡς μήτε θάλλπος
 δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν. ἔπειτα δὲ
 χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα
 γίνονται. ἄτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν σκύτη νομίζομεν ὑπὸ
 τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέστερα καὶ πολλῶ
 διαρκέστερα γίνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἐτι

miserabilia tragico cantu versus theatrum proferebat, a
 quibus ad lacrimas, qui audiebant, pertraherentur. Verisimi-
 le est autem, te etiam tibiis canentes quosdam tum vidisse,
 & alios concinentes, consistentes in circulo. Neque ista,
 Anacharfi, inutilia sunt cantica, & moduli tiliarum. His
 ergo omnibus, ac quae his sunt similia, dum mentes illo-
 rum acuuntur, meliores nobis fiunt. Corpora vero, quod
 audire cupiebas maxime, sic exercemus. Dum illa exui-
 mus, cum non amplius tenera & minime compacta sunt,
 primo assuefacere volumus aëri, ac singulis tempestatibus
 familiaria quasi reddere, ut neque aestum aegre ferant, ne-
 que frigori non possint pares esse. Deinde oleo ungimus &
 subigimus, ut contentionem sustinere maiorem possint. Ab-
 furdum enim fuerit, si coria quidem putemus ab oleo mol-
 lita rumpi difficilius, & diutius durare, quae tamen mortua

ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγοίμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου διατεθήσθαι. τὸν τεύθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἐκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν μὲν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάξαι διδάσκοντες, ὥς τοὺς τε πόνους καρτερεῖν ἐβίβοντο, καὶ ὁμοῦτε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποντο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐρρῶσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννευκότες παλαίουσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὀδισμούς, καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμούς, καὶ ἀγχεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ αὐτοὶ ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτῶμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτεράτερα τὰ σώματα γίνονται αὐτοῖς διαπονούμενα.

iam sint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diversis exercendi rationibus excogitatis, & magistris uniuscuiusque constitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare studemus, ut labores tolerare discant, & excipere e proximo plagas, nec vulnorum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utilissimas in illis efficit, dum animofos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & insuper ut robusti ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum vergentes luctantur, ii cadere discunt sine periculo, & facile surgere, & impulsiones, & complexus, & inflexiones, & ut angere se pari queant, & in altum tollere adversarium, non inutilia exercentes isti quoque, sed unum quidem primum & maximum sine controversia sibi parantes. Minus enim obnoxia malis, & patientiora corpora illis, dum ita labo-

ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρείαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμῖα ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακείς, καταρρίψει τε θάπτον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὧς Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα ποριζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ διαπανήσαντες, ἐρρωμένεστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασάμεθα, καὶ κοῦφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς 25 ἀνταγωνισταῖς. Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τοῦτο, οἷός τις εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἕσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἀνὰ φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ἀχρότητας ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναικῶν σώματα ὑπὸ σκιά μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρῶτί τε εὐθὺς πολλῶν ῥέοντα, καὶ ἀσθμαί-

re subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Ufu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum deiciat, & ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, putamusque multo melioribus nos ufuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora & robustiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipsum gravia adversariis. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus iniiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia sunt mulierum corpora in umbra marcescentia, trementia, sudore statim multo fluen-

νοντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγει. οἷς τί ἂν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τὸν κόνιορτόν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθύς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπερύβροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρένωτοί, πολὺ τὸ ἔμφυχον, καὶ θερμόν, καὶ ἀνδράδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας ἀπολαύοντες, οὔτε ρικνοί, καὶ κατεσκληκότες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν, καὶ περιττόν, τοῖς ἰδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὁ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρέιχεν, ἀμιγές τοῦ Φαύλου περιλελειμμένον, ἐρρωμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα,

16 Ἀθέρας) Τὰ τοῦ ἀστάχνης κέντρα. M.

tia, & spiritum difficulter sub galea trahentia, praesertim si etiam sol, ut nunc, circa meridiem aestum augeat: quibus quid facias? sitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad solum sanguinis conspectum turbentur statim, praemoriananturque ante, quam intra teli iactum & ad manus hostibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuscum a sole colorem trahentes, & virili adspectu iuvenes, multum animi, & caloris, & virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua sibi mole graves, sed ad iustam quasi proportionem circumscripti; qui si quid inutile est carniū & superfluum, sudoribus absumferint, quod autem vim ac tenorem praestant, sincerum omnis vitii relictum valide servant. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praestant in corporibus, glumam nempe atque paleas flatu abigunt,

καθαρόν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινοῦντα, καὶ προσωρεῦντα.
 26 Καὶ διὰ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπιμήκιστον
 διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὁψέ τε ἂν ἰδεῖν ὁ τοιοῦτος ἄρ-
 ξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν Φανείη· ὥσπερ ἂν, εἰ
 πῦρ τις Φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, καὶ ἐς τὴν
 καλάμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχνην· (αὐτῆς γὰρ ἐπὶ τὸν
 λικμῶντα ἐπάνειμι) θάττον ἂν, οἶμαι, παραπολὺ ἢ
 καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε Φλο-
 γὸς μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ, ἀλ-
 λά κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐ-
 τὸς ἂν κατακαυθεῖη. οὐ τοίνυν οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος,
 ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ραδίως ἐλέγξειεν ἂν, οὐδ'
 ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἐνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκευά-
 σται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται
 πρὸς αὐτὰ, ὥς μὴ παρίεναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχε-
 σθαι μήτε ἥλιον αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώ-
 ματος. πρὸς τε τὸ ἐνδιδούν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερ-

fructum autem purum separant, & acervant. Hinc valere
 illos necesse est, & quam longissime durare in laboribus:
 feroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehen-
 datur. Quemadmodum si quis ignem simul iniiciat in tri-
 ticum atque eius stipulam, atque in paleas, redeo enim ad
 ventilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret,
 triticum vero paulatim, neque flamma surgente magna,
 neque uno impetu, sed paulatim fumigans, aliquamdiu post
 & ipsum comburatur. Non igitur neque morbus, neque
 labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut
 superet temere. Nam interiora bene parata sunt, & exte-
 riora valide contra ea munita, ut non admittat intro, ne-
 que recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem cor-
 poris. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud

μόν τὸ ἐνδοθεν ἐπὶ ῥέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρεῖαν ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπιπλείστον παρέχεται. τὸ γὰρ προπονῆται πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται, καὶ ἀναρρίπιζομένη πλείων γίγνεται. Καὶ μὴν καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσχοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆκος τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὠκύτατον ἐπικουφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερρόν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἐνθα οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥαδίον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον ἐῖς δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσχοῦνται ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβοῖνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χερσὶν ἔχοντες. εἴτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περι-

16 Χαλκοῦν περιφερὲς) Τὴν δίσκον λέγει. ἢ γὰρ σφαῖρα σόλιον ἐκαλεῖτο. G.

calidum intestinum affluens, tanquam olim paratum & ad necessarios usus repositum, supplet statim, & vigorem recreat, & labori propemodum invictos praestat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumptionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae maiores fiunt. Verum etiam, ut cursu valeant, eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido & resistente solo, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtrahendo a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam traicere si opus sit, aut si quid obstat aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de proiciendis in longum iaculis certant. Vidisti vero etiam

Φερες, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἐχούσῃ, οὐδὲ τε-
 λαμῶνας. καὶ ἐπειράβης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέ-
 σω¹ καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος.
 ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε ἀναρρίπτοῦσιν εἰς τὸν αέρα καὶ ἐς τὸ
 πόρρω, Φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ
 τοὺς ἄλλους ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος ὥμους τε
 28 αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν. Ὁ πη-
 λὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἐδόξεν,
 ἀκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα ὑποβέβληνται. πρῶ-
 τον μὲν, ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτῶσις αὐτοῖς γίγνοι-
 το, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοεν. ἔπειτα,
 καὶ τὸν ὀλισθόν ἀνάγκη πλείω γίγνεσθαι, ἰδρύντων
 ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχέλυσιν εἰκαζες, οὐκ ἀχρεῖον,
 οὐδὲ γελοῖον ὄν¹ ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ
 ὀλίγα συντελεῖ, ὅποτεν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγ-
 κάζονται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν

1 ὄχανον) Ὁ λῆρος τῆς ἀσπίδος. G.

aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo cly-
 peo simile, ansem non habenti neque lora: ac tentasti il-
 lud, cum iaceret in medio, videbaturque tibi grave, &
 difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur & sursum
 iactant in aërem, & in longinquum, certamine quodam,
 quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste
 tum humeros illorum roborat, tum contendendi faculta-
 tem conciliat artubus. Lutum vero & pulvis, quae ali-
 quantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster,
 cuius rei causa subiecta sint. Primo quidem ne in durum
 impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis
 omnia lubrica fiant necesse est, cum madescunt in luto,
 quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque
 ridiculum, sed ipsum quoque ad robur & contentionem
 non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter
 alteri alterosprehendere, & continere elabentes: tollere

διολισθαίνοντας. αἵρεσθαι τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ διαρρύησαι τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ τὰυτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ θεοὶ Φίλον τραθέντα ῥαδίως ἀράμενον ὑπέξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἤκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκῶμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὥς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροισιν. Τὴν μέντοι κόνιν τούναντίον χρησίμην οἴομεθα εἶναι, ὡς 29 μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὴν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον ὑπὸ γλισχρότητος, ἐβίζονται καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ τὰυτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸν ἰδρῶτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἁθρόον ἐκχεόμενον ἐπιπατομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κόλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραι-

sane eum, qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt continere illud, quod prae lubricitate facile effugit, assuescunt etiam effugere, ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiamsi, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit, uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxa-

οἷς τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμά, καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν παραστησάμενος πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιά δεδιημένων, καὶ ὃν ἂν ἔλη τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόριν καὶ τὸν πηλόν, ἐροίμην ἂν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὖξαι γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνεστηκώς καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν, καὶ λευκὸν
 30 εἶναι ἀπορία καὶ Φυγῇ εἰς τὰ εἰσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ' ἐστίν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσχοῦμεν, οἰόμενοι Φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ἐπίοιεν, Φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκοις ὄντες, ὡς ὑποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χράμεθα,

ris tum atque apertis corporibus incidunt. Ceterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter, in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffuere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis. Haec sunt, Anacharsi, ad quae iuvenes nos exercemus, rati, custodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipforum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus,

περὶ μηδὲν τῶν αἰσχρῶν Φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρέπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐστὶ λέγειν, ὁπόταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη Φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἦν ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ 31 πολέμοιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κοιισάμενοι, πρόϊτε καὶ αὐτοὶ, πύξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι καὶ κείνοι δηλαδὴ ὑποπτήσσουσιν ὑμᾶς, καὶ Φεύγουσι δειδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ νῆ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δέ, ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχρω-

qui de re turpi nulla aemulentur, neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant, & otium omne consumant. Et quod dixi commune bonum & summam civitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur iuventus, in iis, quae pulcherrima nobis sunt, elaborantes.

Anach. Igitur, Solon, si quando invadunt vos hostes, uncti oleo & pulvere sparfi etiam vos proceditis, pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore saltu circumacto, quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipsos cubitu subiecto sub galeam: & per Iovem, alii sagittas arcu mittent nimirum, & iaculabuntur; in vos vero, tanquam in statuas, non penetrabunt tela, qui colorem a

σμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων.
οὐ γὰρ καλάμη καὶ ἀβέρες ὑμεῖς ἐστε, ὡς τάχιστα ἐν-
διδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὅψε ποτε ἂν, καὶ μά-
λις κατατερνόμενοι βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλί-
γον ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ Φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκου-
32 σα τοῦ παραδείγματος. Ἡ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τό-
τε ἀναλήψεσθε, τὰς τῶν καμωδῶν τε, καὶ τραγωδῶν.
καὶ ἣν προτεβῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκείνα τὰ κράνη περιθήσεσθε
τὰ κεχηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἴητε τοῖς ἐναντίοις, μορ-
μολυττόμενοι αὐτοὺς, καὶ ὑποθήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεί-
να δηλαδὴ· Φεύγουσί τε γὰρ, ἣν δέη, κοῦφα, καὶ ἣν
διάκητε, ἄφουκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῶν οὕτω με-
γάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν
ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ἦ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ δια-
τριβαὶ ἀργούσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ
δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι,

sole traxeritis, & multo fitis sanguine instructi: neque enim
stipula vos estis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis; sed
fero tandem aliquando, & vix profundis confossi vulneri-
bus, paulum sanguinis subostenderitis. Talia enim dicis, nisi
plane aberravi a sensu similitudinis. Aut forte illa tunc ar-
ma sumetis Comoedorum & Tragoedorum, & si eruptio vo-
bis propofita sit, galeas illas imponetis hiantes, ut formida-
biliores sitis hostibus, quos sic larvati perterreatis: altos-
que illos induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus
sit, fugientibus, &, si ipsi persequamini, effugere ea ho-
stes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis
facientibus. Verum enimvero vide, ne illa, quae ita le-
pida vobis videntur, nugae sint & ludus temere susceptus,
& occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium
adulescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati

ἄλλων ὑμῖν γυμνασίῳν δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς
τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἀμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους
μετὰ παιδείας, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ
κινδύνῳν μελετῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥστε ἀφέντας τὴν κόνιν
καὶ τὸ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν,
μὴ κοῦφα διδόντες τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεσθαι
πρὸς τὸν ἀνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συ-
ρισμοῦ ἐλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθής, καὶ σάγαρις,
καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. Ὡς 33
δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενεῖα σάξεσθαι μοι δοκεῖτε,
οἱ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιτε-
σόντων. ἰδοὺ γέ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφί-
διον τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν

8 Καὶ σάγαρις καὶ γέρρον) Γέρρον
τετράγωνον σκέπασμα ἐκ στερεῆς
βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο
Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκεπασ-
μένοι. Φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων
σημαίνοντων παρὰ τοῖς παλαιοῖς.
παρ' Ἐπιχάρμῳ μὲν γὰρ γεῖραι-
ναξία καὶ εἴρηται ἐπὶ τῶν αἰδοίων.
Ἀλκμάν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τέθεικε
τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν

σκηνῶν, καὶ τῶν περιφραγμάτων,
οἷον καὶ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. καὶ
παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ κατὰ τὸ Πη-
λούσιον καλούμενον, διὰ τοῦτο ἀγο-
μάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἐστὶν ἐν οἷς
παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους δια-
τρίβουσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ
φυλακῆς τινος καὶ μοχλοῦ, τροπι-
κῶς παρέλαβε τὴν λέξιν. V.

esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera,
quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo,
sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtu-
tem meditantibus. Itaque, relicto pulvere atque oleo, fagit-
tare illos docete & iaculari, nec date levia illis iacula,
quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum si-
bilo contorta feratur, & lapis manum implens, & secu-
ris, & in sinistra scutum, & thorax, & galea. Ut vero
nunc habetis, Deorum cuiusdam benevolentia servari mi-
hi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis
armaturae militibus perieritis. Certe, si stricto isto parvo
ad zonam gladiolo solus irruam in iuvenes illos vestros

ἅπανσιν, αὐτοβοεῖ ἂν ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, Φυγόντων
ἐκείνων, καὶ οὐδένος ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος·
ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν περιϊστάμενοι, καὶ περὶ
τοὺς κίονας κατακρυπτόμενοι, γέλωτα ἂν μοι παρά-
σχοιεν, θακρύνοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε
ἂν ἰδοὺς οὐκ ἔτι ἐρυθρίαντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν
εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιτ' ἂν, ὑπὸ τοῦ
δέους μεταβαλόντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατέθεικε
βαθεῖα εὔσα, ὥς μὴ ἂν ραδίως ἀνασχέσθαι λόφον ἕνα
κράνους πολεμίου ἰδόντας.

34 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρακῶν
τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ
γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν
πέλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς
γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ ἐπειδὴ περ οὕτω γυμνὰ τὰ σώμα-
τα ἐκπονούμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἀνοπλὰ ἐξάγο-
μεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτοὺς ἀριστοί

omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugien-
tibus illis, & nemine contra intueri ferrum auso, sed cir-
cumstantes statuas, & occultati circa columnas, risum mi-
hi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc
videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pal-
lidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos
statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam
hostilis galeae videre sustineatis.

Sol. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quot-
quot cum Eumolpo expeditionem contra nos susceperunt,
neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem
nostram invasere, neque alii, quicumque periculum nostri
fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda
sic iuvenum corpora labore subigimus, propterea etiam
inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi,

γένωνται, ἀσχοῦνται τὸ μετὰ τοῦτο ξὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι.

ANAX. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; οὐ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδέν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών.

ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἰδοὺς ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χράμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους, καὶ Φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι ὅπλοφορεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεῖναι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἐστίν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροῖη μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιοῦντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥάδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδηλον ὁπό-
τε τις ἐπιστὰς, κοιμώμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ἀμά-

10 Ἀκινάκην) Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἢ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. V.

postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo iam utantur melius.

Anach. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim.

Sol. Sed videre poteris, Anacharfi, si diutius apud nos moreris, & arma unicuique nostrum multa, quibus utimur, quoties opus est, & cristas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma gestare semper, & cinctum esse acinace, superfluum in pace putamus: ac poena sancita est, si quis in urbe cum ferro sit, ubi opus non est, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in armis semper vivitis. Cum enim habitetis sine munimentis, expositi estis insidiis; & bella vobis bene multa; obscurumque, quando aliquis subito adstans detractum de plauastro dormientem interficiat.

ξῆς, Φονεύσειεν. ἢ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ συμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον αἰετὸν σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

95 ANAX. Εἴτα, ὦ Σόλων, σιδηροΦορεῖν μὲν οὐδενὸς ἀναγκαίου ἕνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων Φεῖδесθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα Φθειροῖτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρυσόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, οὐδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καταπονεῖτε παῖοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ιδρώτων καταναλίσκοντες, οὐ ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκὴ ἐν τῷ πληῶ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες.

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοῖον δέ τι δυνάμεως πέρι ἐννοεῖν, ὡς οἶνω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν οὔσαν· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεῦ λάβη διαρρεῖσα ἐν τοῖς πόνοις, κατὰ ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχεται τὸ σῶμα καταλιπούσα, ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοθεν

Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, necessarium semper ferrum faciunt, ut prope sit, quo defendatis, si quis vim inferat.

Anach. Tum vobis, Solon, ferrum quidem sine necessitate gestare superfluum videtur, & armis parcendum, ne, si in manibus sint, perdantur; sed reposita custoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem iuvenum, nullo urgente incommodo, labore subigitis, feriendo & exhaustiendo sudoribus, non reponentes ad necessitatem illorum robora, sed temere in luto atque pulvere effundentes.

Sol. Videris, Anacharfi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes: metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter labores effluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquen-

ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσω τις
 αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῶδε μᾶλλον ἐπιρρεῖ,
 κατὰ τὸν τῆς Ὑδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ
 μίας κεφαλῆς τμηθείσης, δύο αἰεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἦν
 δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ἦ, μηδὲ διαρκῆ τὴν
 ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλά-
 πτοίτο ἂν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ
 λύχνου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ Φυσήματι, τὸ μὲν
 πῦρ ἀνακαύσειας ἂν, καὶ μείζον ποιήσειας ἐν βραχεῖ,
 παραβήγων τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀπο-
 σβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαι τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν,
 ὡς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνεῖν. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς
 οἶμαι τῆς ρίζης ἀναφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ᾧ Σόλων, οὐ πάνυ συνήμι. 36

λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἰρηκας, ἀκριβοῦς τιнос Φρον-
 τίδος, καὶ διανοίας ὅξυ δεδορκίας δεόμεναι. ἐκεῖνο δέ μοι

8 Τοῦ λύχνου) De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῇ περὶ πυρὸς. G.
 tes abeant, cum nihil sit, a quo intus suppleatur. At illud
 non ita se habet: verum quanto quis magis illas labori-
 bus exhauriat, tanto magis affluunt, secundum illam Hy-
 drae fabulam, si quam audisti, ut pro uno abscisso capite,
 duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exer-
 ceantur, neque contenduntur, nec satis ipsis suppeditetur
 materiae, tum demum laedatur a laboribus & consuma-
 tur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim
 flatu vel accendas ignem, & maiorem brevi tempore fa-
 cias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flam-
 mam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut
 durare adversus vim flatus possit: nec enim flamma eius-
 modi satis firma de radice existit.

Anach. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Sub-
 tiliiora enim, quam pro meo captu, dixisti, accurata qua-
 dam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Il-

πάντως εἶπὲ, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποτε πολλοὶ, ὡς Φῆς, συνίασιν ὀφόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, οὐδέ ποτε ἐν ὅπλοις ποιεῖσθε τὴν ἀμιλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἶδέναι τοῦτό γε, οὗ τινος ἕνεκα τοῦτο ποιεῖτε.

ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γὰρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμαμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἑλλήσι, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὡς μὴ αἰσχύνοντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστος αὐτὸν ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότερον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ,

hū vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympi-
eis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis,
cum multi, ut ais, conveniunt visuri iuvenes certantes,
interdum in armis institutis pugnam, sed nudos in medium
producitis, calcibusque petendos & feriendos ostenditis,
victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim sci-
tu est, cur hoc faciatis.

Sol. Putamus enim, Anacharsi, maiorem ita exercitatio-
num amorem in illis oriturum, si eos, qui primas in his
tulerint, ita honorari videant, & in mediis Graecis cele-
brari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi
sint, & bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari,
& dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia ve-
ro, ut ante dicebam, non parva, laus a spectatoribus, &
quod maxime fit insignis, & digito monstratur, tanquam

ἄριστον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἐτι ἡ ἀσκησις, ἀπί-
ασιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόνων ἐρα-
σθέντες· ὥς εἰ γέ τις, ὦ Ἀράχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας
ἔρωτα ἐκβάλαι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἐτι ἀγαθὸν ἡμῖν γέ-
νοιτο; ἢ τίς ἂν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε;
νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἂν σοι, ὅποιοι
ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναι-
κῶν, καὶ ἱερῶν γένοιτ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου
πέρα καὶ μῆλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν
εἰσφερόμενοι. Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὄρ- 37
τύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπου-
δὴν ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μά-
λιστα ἦν μάθης ὥς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέ-
τακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὄρᾳ τὰ ὄρνεα
διαπυκνεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ'
οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ὑποδύεται γὰρ τις ἡρέμα ταῖς ψυ-

aequalium fuorum praestantissimus. Proinde multi specta-
torum, quibus tempeſtiva adhuc propter aetatem exerci-
tatio, diſcedunt non mediocri ab hiſce virtutis ac laborum
amore inflammati. Nam ſi quis, Anacharſi, bonae famae
amorem e vita expulerit, quid iam boni nobis contingat?
aut quis ſplendidum quiddam cupiat perficere? Iam vero
ex his quoque coniciendum tibi praebeant, quales ſint in
bellis pro patria, & liberis, & uxoribus, & ſacris, arma-
ti, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupidita-
tem afferant. Verum quid diceres, ſi coturnicum & gal-
lorum apud nos pugnās videres, & ſtudium ea in re non
parvum? Ridebis nimirum: praeferſtim ſi audias, lege nos
iſtuc facere, & imperatum eſſe adultis omnibus adefſe, &
videre aves ad ultimam uſque animi defectionem pugnan-
tes. Sed neque hoc ridiculum. Subiit enim ſenſim aliquis in

χαῖς ὁρμῇ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνονται τῶν ἀλεκτρυόνων, μὴδὲ προαπαγορεύουσιν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχεροῦς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὕπλοις πειρᾶσθαι αὐτῶν, καὶ ὄραν τιτρωσκομένους, ἄπαγε· θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαιόν, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς ἀρίστους, καὶ οἷς ἂν τις ἄμεινον χρήσαιο κατὰ τῶν
 38 δυσμενῶν. Ἐπεὶ δὲ Φῆς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἑλληνὴν Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἢν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθης, μὴ καταγελάσαι μὴδὲ ἐκείνων, μὴδὲ οἶσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὅπταν ἢ σφαίρας περὶ ἐν τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα διαστάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τοῦ περιγράμματός τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς κατὰ Λυκούργου οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθούμεντες ἐς τὸ ὕδωρ,

animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius quam illi deficient a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacunque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluini enim, & plane sinistrum, atque insuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adversus inimicos. Cum autem dicas, Anacharfi, te reliquam etiam Graeciam peragratum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in theatro certantes impetu facto, alteri alteros caedunt; aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisique in suam quisque phalangem, hostiliter, nudi & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto illo loco alterum agmen alteri eiiciant, nempe Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc

(τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παί-
σειε. μάλιστα δὲ ἦν ὄρας μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ
τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ καὶ μη-
τέρας παρεστῶσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνο-
μένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἣν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς
πληγὰς, καὶ ἱκετενούσας ἐπιμήκιστον διαρκέσαι πρὸς
τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ
ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσθαι ζῶν-
τες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶσαι τοῖς σώ-
μασιν ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὅψει τιμωμένους δημοσία,
ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἀνασταθέντας. ὅταν τοίνυν ὄρας κα-
κεῖνα, μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβης αὐτοὺς, μήτε εἶπης,
ὡς οὐδεμιᾶς ἔνεκα αἰτίας ἀναγκαίης ταλαιπωροῦσι,
μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων.
εἴποι γὰρ ἂν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκούργος ὁ νομοθέ-
της αὐτῶν πολλὰ τὰ εὐλογα, καὶ ἂ συνιδὼν κολάζει

enim facto pax ceterum, neque quisquam alterum percuf-
ferit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad
altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstan-
tes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam mi-
nentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut
quam longissime ferant molestiam, & mala tolerant. Mul-
ti ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se vi-
ctos fateri, dum vita superesset, in oculis fuorum, neque
cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari
publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proin-
de cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, il-
los nulla idonea causa aerumnas sustinere, neque tyranno
cogente, neque hostibus illam necessitatem imponentibus.
Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator mul-
ta rationabilia, quidque spectans illos ita castiger, qui non

αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, οὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρᾶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πόλεως εἰκὴ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους, καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξίων εἶναι τοὺς σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι καὶ μὴ ὁ Λυκοῦργος εἶπη, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἂν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξεΐποι τῆς Σπάρτης, αἰκίζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελαῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν παῖοντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

39 ANAX. Ὁ Λυκοῦργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσατο;

ΣΟΛ. Πρεσβύτερος ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτην ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ παρὰ τοὺς Κρήτας, ὅτι ἤκουσεν εὐνομιωτάτους εἶναι, Μίνως, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ut hostis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem civitatis ita consumere velit temere, sed quod postulet, ut patientissimi, & malo omni superiores sint, qui servaturi sint patriam. Quamquam, etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartaee enuntiaturus sit, hostibus ipsum torquentibus; sed, derisis illis, ita flagellandum se praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

Anach. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus, juvenis cum esset, pulsatus est; an egressus iam aetatem certaminis illius propriam, secure talia juvenili velut petulantia constituit?

Sol. Senex iam erat, cum has illis leges scriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenses, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos, Iovis filius, conditor fuerit.

ANAX. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκούργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστίν.

ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικὰ οὐ πάνυ ἀξιοῦμεν.

ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἔνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῶ ἐκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὥς ἔγωγε ἦν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθῆσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἐκάστοις, ὅπου ταν ὅρῳ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λαποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἔλλεβόρου δεῖσθαι μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλαστα ὑφ' ἑαυτῆς πάσχουσα.

Anach. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, & vobis digna.

Sol. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, domesticae quae sint: peregrina autem aemulari non sane dignum nobis putamus.

Anach. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei causa, quae vel ad unumquemque singulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Spartaе, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns, pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40 ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἴου κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπεὶ περ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ οὐ πάνυ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσῃν ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίνονται.

ANAX. Δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σόλων, καὶ ἐγωγε διηγῆσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἷγε οὐδὲ κατὰ κόρῃς παταχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγὴν δειλοὶ γὰρ ἔσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεται γε ὑποῖα ἂν εἴη. ἐς αὐρίον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἂν τε αὐτὸς ἔΦης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἂν τε χρὴ εἰπεῖν, συναγά-

Sol. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro istis etiam ea, quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non fatis illa probare videris, nihil iniusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae iuvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honesti apud vos viri fiant.

Anach. Iustissime tu quidem istuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticulosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si videtur, differamus disputationem, ut &, quae ipse dixisti, magis adhuc silentio perpendam, & quae dicenda sint, memoria percurrrens cogi-

γοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ
τούτοις, ἐσπέρα γὰρ ἤδη.

tem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus.
Iam enim est vespera.

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ.

1 ΑΙΩΝ γε παρατρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς
 πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν
 παραμυθουμένων δῆθεν αὐτοὺς αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς
 ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σοφίσι τε αὐτοῖς οἱ
 ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκείνοις οὓς ὀδύρονται, οὐ, μὰ τὸν Πλού-
 τωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' οὐδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς,
 αὐτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε εἰ τούταν-
 τίον ἡδῶ καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνη-
 θεῖα τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὴν τοίνυν ἀποθάνητις,
 οὕτω ποιούσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἄς
 τινες περὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου δόξας ἔχουσιν. οὕτω γὰρ
 ἔσται Φανερόν, οὗ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκεῖνα ἐπιτη-
 2 δεύουσιν. Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὁμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ

DE LUCTU.

OPERAЕ pretium fane fuerit observare, quae a vulgo
 fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui
 consolantur istos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentan-
 tes putant, cum quae sibi eveniunt ipsis, tum quae illis,
 quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proser-
 pinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec sintne mala
 ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora sint ac
 meliora his, quibus eveniunt; sed institutis & consuetu-
 dini illum dolorem suum condonantes. Cum igitur mor-
 tuus fuerit aliquis, sic faciunt. Quin illud prius volo di-
 cere, de morte ipsa quas habeant sententias: sic enim ap-
 parebit, cuius rei causa in supervacuis illis elaborent. Vul-
 gus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Ho-

καλοῦσιν, Ὀμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυ-
θοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν
ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, Ἀδην ὑπει-
λήφασιν, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζο-
φερὸν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δο-
κοῦντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τῶν ἐνόντων ἕκαστον. βα-
σιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα
κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ
τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον. τοῦ-
τον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ' αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν
κάτω βίον καταστήσασθαι τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι
μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον
δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύ-
κτοις, οὐδενὶ τὸ παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφίεμενον, πλὴν ἐξ
ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάντῃ ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.
Περίρρευσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ ποταμοῖς μεγάλοις τε 3

mero atque Hesiodo, & fabularum auctoribus ceteris, fi-
dem qui habeant, & legem sibi statuunt illorum fictio-
nem, locum quendam sub terra profundum esse putant in-
feros, eumque magnum & spatiosum esse, & tenebrico-
sum, ac sole carentem; eundem tamen nescio qua ratione
illustrem in tantum, ut, quae in eo sunt, conspici possint
omnia. Imperare autem in magno illo hiatu fratrem Iovis,
Plutonem [*s. Ditem*] nomine, qua quidem appellatione
(ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohone-
stus est, quod *dives* sit mortuis. Hunc porro Ditem suae
civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere insti-
tuta. Nam forte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos
ille receptos atque assumptos vinculis contineat, quae effu-
gere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem
tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aevo
paucissimis. Circumflui autem ipsius regionem fluvii ma-

καὶ Φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοὶ γὰρ,
καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ
μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη προῦκειται, πρώτη δεχο-
μένη τοὺς ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἐνὶ διαπλευσαι, ἢ παρ-
ελθεῖν, ἀνευ τοῦ πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς
ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν
4 διαπταίῃ οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ
καθόδῳ, καὶ πύλῃ, οὔση ἀδαμαντίνη, ἀδελφιδόου τοῦ
Βασιλέως Αἰακός ἐστι, τὴν Φρουρὰν ἐπιτετραμμένος,
καὶ παρ' αὐτῶν, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος,
τοὺς μὲν ἀφικνουμένους Φιδίαν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέ-
πων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῷ
5 χάσματι δεδιττόμενος. Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην εἰς τὸ
εἶσω, λειμῶν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰ-
φυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γοῦν διὰ
τοῦτο ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγῆσαντο τοῖς

gnis, & terrorem vel ipso nomine iniicientibus: Cocyti
enim [ploratus], & Pyriphlegethontes [ignicremi], & similiter
appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus ob-
iacet, quae primum venientes excipit, quam traicere non
licet, nec praeterire sine portitore, cum profundior sit,
quam ut pedibus transiri possit, & latior, quam ut natatu
traicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare
possint. Ad ipsum porro descensum, & portam, quae ada-
mantina est, Aeacus est, fratre regis genitus, cui custodia
illius credita, & prope illum triceps canis, asperrimus, qui
advenientes quidem amico vultu & pacato adspiciat, fu-
gere autem si qui conentur, latratu atque rictu terreat.
Hunc qui lacum superarunt, eos intus pratum suscipit
magnum, confitum asphodelo, & potus expugnator me-
moriae: Lethes [oblivionis] enim potus propter hoc ipsum
appellatus est. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde

πάλαι ἐκεῖθεν ἀΦιγμένοι Ἀλκηστίς τε, καὶ Πρωτεσί-
 λαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεύς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ
 Ὀμήρου Ὀδυσσεύς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιοπίστοι μάρ-
 τυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πίνοντες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἂν ἐμέ-
 μνηντο αὐτῶν. Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκείνοι ἔφασαν, 6
 καὶ ἡ Περσεφὼν, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δε-
 σποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν
 συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἑριννύες τε, καὶ Ποι-
 ναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μέν γε οὐκ αἰεὶ
 συμπάρων. Ὑπαρχοὶ δέ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ 7
 κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρήτες ὄντες,
 καὶ υἱὸς τοῦ Διὸς. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν,
 καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν
 συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινα, πέμ-
 πουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσο-
 μένους. Ἄν δέ τις τῶν πονηρῶν λάβῃσι, ταῖς Ἑριννύσι 8
 παραδόντες, ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον ἐκπέμπουσι,

redierunt, Alceftis atque Protefilaus, Theffali, & Aegei
 Thefeus filius, & Homericus Ulyffes, graves & digni fide
 testes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt,
 neque enim alias memoriam eorum retinuiſſent. Dis ergo,
 ut illi dixerunt, & Proſerpina, imperant, atque in domi-
 nio habent omnia; miniſtrant vero illis, & imperium una
 exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, &
 Mercurius: hic quidem non ſemper praefens. Magiſtratus
 vero & Satrapae & iudices ſedent duo, Minos ac Rhada-
 manthus Cretenſes, & Iovis filii. Hi vero bonos quidem
 viros & iuſtos, qui cum virtute vixere, ubi plures con-
 venerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in cam-
 pum Elyſium, ubi vitam agant beatiffimam. Si vero ma-
 los deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum de-

κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθῆσομένους. ἔνθα δὴ τὶ
 τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί τε καὶ καϊό-
 μενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῶ συμφερό-
 μενοι, καὶ λίθους ἀνακυλίωντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος,
 ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τοῦ δι-
 9 ψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν. Οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου
 πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν
 σωμάτων, σκιαὶ γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ
 καπνὸς ἀφανίζονται. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν
 χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων ὥς εἴτα
 μὴ εἴη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγγενής,
 ἄσιτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύε-
 10 ται. Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλοὺς,
 ὥστε ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φέ-
 ροντες ὀβολὸν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ
 πορῆμει τῆς ναυτιλίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετά-

14 Φέροντες ὀβολὸν) Nec habet, quem porrigat ore, quadrantem,
Juvenal. G.

trudunt, pro portione suae iniustitiae puniendos. Ibi vero
 quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vul-
 turibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes.
 Tantalus quidem, ad ipsum flans lacum ficcus, siti mori
 miser metuit. Sed mediae cuiusdam vitae homines, magnus
 fane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, um-
 brae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescant.
 Nutriuntur ergo libaminibus nostris, & inferiis, quas tu-
 mulis illorum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra
 terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, & fame
 cruciatus inter illos vitam agit. Haec firmiter adeo occu-
 parunt vulgus, ut, si quis moriatur familiarium, primo qui-
 dem obolum in os illi imponant, mercedem futuram por-
 titori traiectus, non explorato prius, quod numi genus le-

σαντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ
 παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικός,
 ἢ Μακεδονικός, ἢ Αἰγιναιὸς ὀβολός· οὐδ' ὅτι πολὺ κάλ-
 λιον ἢν μὴ ἔχειν τὰ πορθέμια καταβαλεῖν. οὕτω γὰρ ἂν,
 οὐ παραδεξαμένου τοῦ πορθέμεως, ἀναπόμπιμοι πάλιν
 εἰς τὸν βίον ἀφίκνυντο. Μετὰ ταῦτα δέ, λούσαντες αὐ- 11
 τοὺς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρον εἶναι τοῖς
 ἐκεῖ, καὶ μύρω τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς
 δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὠραί-
 οῖς ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ
 ῥιγῶεν δηλονότι παρὰ τὴν ὁδόν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο
 τῷ Κερβέρῳ. Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυ- 12
 ναϊκῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτό-
 μενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ φοινισσόμεναι πα-
 ρειαί. καὶ πού καὶ ἐσθῆς καταρρήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ πᾶσsetαι, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τοῦ νε-
 κροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλινδύνονται πολλάκις, καὶ

ge ibi receptum fit? an apud inferos commeet? valeatne
 apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obo-
 lus? neque *illud cogitant*, multo esse melius, si qui pro ve-
 ctura solvere non possint, sic enim portitore non admit-
 tente reiecti in vitam rursus redeant. Postea vero cum ab-
 luerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste
 lacus his, qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt pro-
 clive iam ad foetorem corpus, & floribus illud tempesti-
 vis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videli-
 cet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero. In-
 ter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omni-
 bus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae
 cruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis insper-
 gitur capiti, & miseriae vivi mortuo. Nam illi quidem

τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐσχήμων
 καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἑστειφανωμένος, ὑψηλὸς
 πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμη-
 13 μένος. Εἴθ' ἡ μήτηρ, καὶ νῆ Δί', ὁ πατήρ, ἐκ μέσων τῶν
 συγγενῶν προσελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ, (προκείμεθα
 γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ
 τὸ δράμα ᾗ) Φωνᾷς ἀλλοκότους, καὶ ματαίας ἀφίησι,
 πρὸς αἷς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' αὖν, εἰ λάβοι Φωνήν.
 Φήσει γὰρ ὁ πατήρ, γοερὸν τι φεγγγόμενος, καὶ πα-
 ρατείων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἡδιστον, οἷχ-
 μοι, καὶ τέβνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηπάσθης, μόνῳ
 ἐμὲ ἔτι τὸν ἄθλιον καταλιπὼν, οὐ γαμήσας, οὐ παιδο-
 ποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος, οὐ γεωργήσας, οὐκ
 εἰς γῆρας ἔλθων, οὐ κωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ,
 τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθυσθή-
 14 σῃ. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φήσει, οἰόμενος τὸν υἱὸν

humi faepe voluntur, & capita allidunt solo: at iste de-
 corus & pulcher, & ultra, quam fas est, coronatus, subli-
 mis iacet & elatus, ornatus quasi ad pompam. Tum ma-
 ter, & per Iovem, pater, de medio cognatorum agmine
 progressus, eumque complexus, (propositum enim singa-
 mus iuvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus
 quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas
 edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respon-
 deat. Dicit enim pater lugubri voce productis singulis no-
 minibus, Fili dulcissime, sicne abis mihi, & mortuus es, & an-
 te maturam aetatem abreptus es, solo me relicto infelici, non
 uxore ducta, non susceptis liberis, non attigisti militiam, agrum
 non coluisti, non pervenisti ad senectutem! Non comissabis iterum,
 non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!
 Haec autem atque his similia dicet, putans, filium suum

δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὴν τε-
 λευτήν, οὐ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦ-
 τα Φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ
 δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν
 ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατάρυξαν, ὥς
 χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω; Ὅδ' 15
 οὖν πρεσβύτης ὁ πενθῶν οὕτως πᾶντα ταῦτα ὅποσα εἴ-
 ρηκε, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, οὔτε τοῦ παιδὸς εἴνεκα
 τραγωδεῖν εἴκεν· οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, οὐδ', ἂν
 μείζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος· οὔτε μὴν αὐτοῦ. Φρονεῖν
 γὰρ οὕτω, καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς.
 οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὰν οὖν ἐστίν
 αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐδ' ὅ, τι πέ-
 πονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδῶτα, οὐδ' ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον
 δὲ οὔτε τὸν βίον αὐτοῦ ἐξετάσαντα ὅποῖός ἐστιν· οὐ γὰρ
 ἂν τὴν ἐξ αὐτοῦ μετὰστασιν ὥς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέραι-

adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam post mortem,
 participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid
 ista dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero
 etiam pocillatores iugularunt in funere, vestemque & alium
 mundum una combusserunt, defoderuntque, quasi usuris ibi
 & fruituris apud inferos? Senex igitur iste lugens, quae-
 cunque dixit, & his etiam plura, neque filii causa tragica
 voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, et-
 si plusquam Stentorea voce inclamet: neque sua ipfius,
 cum sic sentire & arbitrari etiam sine clamore sufficiat; ne-
 mo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur
 ergo, illum praesentium causa sic delirare, qui neque quid
 filio acciderit sciat, neque quorsum abierit; quin, qui ne-
 que vitam illius, qualis fuerit, explorarit: alioquin enim
 ipfius inde transitum non tanquam malum quiddam gravi-

16 νεν. Εἴποι δ' ἂν σὺν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος
 τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Ἀἰδωνέα πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου
 ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι ματαιάζοντα, ὦ
 κακὸδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις
 πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ
 πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσω· τί μοι λαιδορῇ, καὶ
 αἰθλίον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολὺ σου βελτίω καὶ
 μακαριώτερον γεγεννημένον; ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δο-
 κῶ; ἢ διότι μὴ τοιοιτοσὶ γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σὺ, Φα-
 λακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ ὄψιν ἐρρύτιδωμένος, κυ-
 φὸς, καὶ τὰ γόνατα νωθῆς, καὶ ὅλως ὑπὸ τοῦ χρόνου
 σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀνα-
 πλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ
 τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δο-
 κεῖ παρὰ τὸν βίον, οὗ μηκέτι μεθέξομεν; ἢ τοὺς πότους
 ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφρο-
 δίσια; καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐνδοεὶς γενόμενος, ἀπόλω-
 μαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ

ter ferret. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paulum prospicere de illo inferorum ostio sibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, Quid clamas, homo infelix? quid molestias mihi faceffis? Desine comas vellere, & faciei cutem cruentare. Quid maledicis mihi, & miserum me vocas, & facto malo usum, qui multum te melior factus sum ac beatior? Aut quid mali pati tibi videor? illudne, quod non talis, qualis tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipso veterinosus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus? Stolide, quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius futurus sum particeps? Potationes dices nimirum, & coenas, & vestes, & res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem, non scire multo esse, quam bi-

πειν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν, τοῦ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ριγᾶν,
 τοῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν; Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνο- 17
 εῖν, διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλα-
 βῶν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, οὐκέτι διψήσεις,
 οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ριγᾶσεις. οἴχη μοι, κακὸδαίμων,
 ἐκφυγὼν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἔτι δεδιώς, οὐ πολέμιον,
 οὐ τύραννον· οὐκ ἔρω σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία παρα-
 τρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας,
 ὡς τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονήσῃ, γέρων γενόμενος,
 οὐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος. Ἄν ταῦτα λέ- 18
 γῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἶμι πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοίο-
 τερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιά, καὶ δια-
 νοῇ τὸν παρ' ἡμῖν ζῶον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κατὰ δέ-
 dias μὴ σοι ἀποπνιγῶ κατακλεισθεὶς ἐν τῷ μνήματι;
 χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν δια-
 σαπέντων, ἢ καὶ, νῆ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἶγε
 καῦσαί με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε Φῶς ὄραν δυ-

bere, melius; & non esurire, quam edere; & non rigere, quam
 copiam habere vestium? Age vero, quandoquidem ignorare vide-
 ris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili
 miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Ab-
 iisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis,
 non hostem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium,
 non coitus te atteret, neque insuper infercies te bis aut ter in die:
 o miseriam! Neque senex factus contemneris, neque molestus eris
 ipso conspectu iuvenibus. Haec si dicas, pater, nonne putas, te
 multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide, an
 non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, &
 multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepul-
 cro conclusus? Oportet autem ad cogitare illud, putrefactis oculis,
 aut etiam, per Iovem, combustis paulo post, si quidem cremare
 me decreveris, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac

19 νησόμεθα. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. Τί δέ με ὁ και-
 νὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὐτῇ στερνοτυ-
 πία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν Θρήνον ἀμετρία; τί δὲ
 ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύνα-
 ται τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε καταστάξειν αὐτὸν
 πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἄδου διΐξεσθαι; τὰ μὲν γὰρ
 ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὥς τὸ μὲν
 νοστιμιάτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καινὸς παραλα-
 βῶν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδὲν τι ἡμᾶς ὀνή-
 σας τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον,
 ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστευκατε.
 οὐχ οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρ-
 χή, οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν
 τὰ σιτία μεταστελλώμεθα. ὥστε μοι, νῆ τὴν Τισιφό-
 νην, πάλαι δὴ ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παρμέγε-
 βες ἐπ' ἡμῶν ἀνακαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀβόνη, καὶ τὰ
 ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπесφίγξατε.

2 Αὐλὸν) Αὐλητὰς γὰρ συνεκά-
 λουν ἐπὶ τὰ πένθη τῶν ἀποικοιμένων,

ὡς δὴλον καὶ ἀπὸ τοῦ θεοῦ Εὐαγ-
 γελίου. V.

illa forte quidem tolerabilia. Quid vero me fletus ille vester iuvat, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in sepulcro saxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad inferiarum sacrificia, & ipsi, puto, videtis, cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad superiora in coelum abire, neque quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis. Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Diis imperium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim propter ea, quae faciebatis dicebatisque, clarum cachinnari subiit: at impediit linteum ac lanae, quibus mihi devinxistis maxillas.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε. 20
 πρὸς Διὸς δέ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνα-
 κλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιοτάτα
 ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ
 μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνει-
 ληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ
 χορηγῶ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρ-
 χῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. Καὶ μέχρι μὲν θρή- 21
 νων, ὁ αὐτὸς ἅπασιν νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ
 τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλληνας
 ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδοὺς ὑάλῳ περι-
 χρίει, ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύ-
 πτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν,
 σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ
 δομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν,
 ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ.

Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.

At per ego vos Iovem obsecro, si dicat talia conversus mor-
 tuus, & nixus cubito; nonne aequissima nobis videatur
 dicere? Sed tamen stolidi homines & vociferantur, & ar-
 cessito quodam lamentationum Sophista, qui veteres mul-
 tas calamitates collegerit, hoc adiutore & praecentore qua-
 si suae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, suas quere-
 las illius cantui subiiciunt. Et quantum ad lamentationes,
 eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero superest, di-
 viti per gentes quantum ad sepulturae rationem, Graecus
 illos cremat, humat Persa, Indus vitro quodam oblinat,
 Scythia vero edit, succis velut muria condit Aegyptius. Hic
 vero (quae vidi, narro) ficcatum cadaver convivam suum
 & compotorem solet facere. Saepe etiam pecuniae indi-
 genti Aegyptio solvit inopiam pignori oppositus in tem-

- 22 Χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στήλαι, καὶ
ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκούντα, πῶς οὐ περι-
23 τὰ, καὶ παιδιαῖς προσεϊκότα; Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι
διέβησαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημά-
των, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς
24 κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περι-
δειπνον, καὶ πάρεσιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας
παραμυθοῦνται τοῦ τετελευτηκότος, καὶ πείθουσι γεύ-
σασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκα-
ζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἐξῆς ἡμερῶν ἀπην-
δηκότας. καὶ μέχρι μὲν τινος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔα-
σον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας· εἰ δὲ
καὶ τὸ παράπαν κλάειν διέγνωκας, αὐτοῦ τε τούτου ἐνε-
κα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσης πρὸς τοῦ
πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἀπάντων ραψα-
δοῦνται δύο τοῦ Ὀμήρου στίχοι·

pore frater paterve. Aggeffi quidem tumuli, & pyrami-
des, & cippi, & inscriptiones parvo tempore durantes,
quei non superflua, & lusibus similia? Verum etiam lu-
dorum certamina quidam instituerunt, & funebres ad mo-
numenta orationes habuerunt, quasi causam defuncti age-
rent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum
iudices. Post haec omnia sunt parentales epulae. Adfunt
cognati, & parentes consolantur defuncti, & gustare il-
los cogunt, ut qui non inviti, per Iovem, cogendos se
praebeant, sed iam trium dierum fame macerati ferre ine-
diam diutius non possint. Et, quo usque tandem, aiunt, lu-
gemus? amice. Patere requiescere felicitis pueri manes. Si vero
omnino plorare decrevist, illius ipsius rei causa oportet cibo non
abstinere, ut magnitudini luctus sufficias. Tunc fane, tunc in
omnium ore sunt duo Homeri versus:

Καὶ γάρ τ' ἡύκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου. καὶ,
 Γαστέρι δ' οὕτως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς.
 οἱ δὲ ἄπτονται μὲν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ
 δεδιότες, εἰ Φανοῦνται μετὰ τὴν τελευτὴν τῶν Φιλτά-
 των τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ
 πολὺ τούτων γελοιότερα εὔροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πέν-
 θεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν
 κακῶν τὸν θάνατον οἶσθαι.

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum.

Et: Non iam ventre licet functos lugere Pelasgis.

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & ve-
 riti, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen
 passionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula,
 inveniat aliquis, si observet, quae in luctu fiunt propterea,
 quod vulgus maximum malorum putat mortem.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

1 ΕΡΩΤΑΣ, ὦ μειράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα, σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δόξης. ἀβίωτα γὰρ εἶναί σοι Φῆς, εἰ μὴ τοιαύτην τινα τὴν δύναμιν περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὥς ἄμαχον εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς ἀπάντων, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἀκουσμα τοῖς Ἑλλησι δοκοῦντα. καὶ δὴ τας ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἱ τινὲς ποτέ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς Φθόνος, ὦ παῖ· καὶ μάλιστα ὅποτε νέος τις αὐτὸς ὢν ὀρεγόμενος

1 ΡΗΤΟΡΩΝ) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεύκην τὸν ὀνοματολόγον ἀποτεινόμενον Λουκιανόν, τοῦτον γράφει τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ' ἦν τινα λόγῳ παραδιδόντα, σκερὸν δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφίσταντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἴρηται· ἐπεὶ καὶ συγχρόνῳ ἄμφω Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου

τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

PHTOP.) Taxat Rhetores fui temporis ut luxuriosos nugacesque, & plenos ostentationis & ampullosos fluentesque deliciis. G. (Scholion hoc ego ad *Lexiph.* pertinere iudico. *Solan.*) Ideoque & illuc utrumque iam transtuli. *Reitz.*

RHETORUM PRAECEPTOR.

QUAERIS, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor, atque honestissimum illud & omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quandam in dicendo facultatem assequaris, ut invictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, & conspicuus, & quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecunque tandem sint, studes ediscere. Verum nulla, puer, invidia est: inprimis ubi iuvenis aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, igna-

τῶν ἀρίστων, οὐκ εἰδὼς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιοτο, ἱερὸν
 τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὔσαν, καθάπερ νῦν σὺ, τοῦτο
 αἰτοῖη προσελθών. ὥστε ἄκουε τό γε ἐπ' ἐμοὶ, καὶ πάνυ
 θαρρῶν, ὡς τάχιστα δεινὸς ἀνὴρ ἔση γινῶναι τε τὰ δεόν-
 τα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τοῦτο ἐδελέσῃς
 αὐτὸς ἐμμένειν οἷς ἂν ἀκούσῃς παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπό-
 νως αὐτὰ μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀνύειν τὴν ὁδὸν, ἔστ'
 ἂν ἀΦίκη πρὸς τὸ τέρμα. Τὸ μὲν οὖν θήραμα οὐ σμι- 2
 κρὸν, οὔδε ὀλίγης τῆς σπουδῆς δεόμενον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ
 καὶ ποιῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνῆσαι, καὶ πᾶν ὀτιοῦν
 ὑπομῆναι ἄξιον. σκόπει γοῦν ὅποσοι τέως μηδὲν ὄντες,
 ἑνδοξοί, καὶ πλούσιοι, καὶ, νῆ Δί', εὐγενέστατοι ἑδόξαν
 ἀπὸ τῶν λόγων. Ὅμως δὲ μὴ δέδιθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέ- 3
 γεθος τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσῃς, μυρίους τινὰς
 τοὺς πόρους προπονήσῃν οἰηθεῖς. οὐ γάρ σε τραχεῖάν τινα,
 οὔδ' ὄρβιον, καὶ ἰδρωτὸς μεστήν ἡμεῖς γε ἄζομεν, ὡς ἐκ

rus autem unde haec petat, illud *tanquam* consilium, rem
 sanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Audi ergo, quod
 in mea potestate est, & cum fiducia, ut quam celerrime
 vir acer fias, tum ad cognoscendum quae opus est, tum
 ad explicandum, si postea manere in illis, quae a nobis
 audies, volueris, & diligenter ea meditari, & studiose viam
 pergere, donec ad metam perveneris. Atque illud, quod
 venaris, non parvum est, neque parvae curae indigum,
 sed in quo multum laborare, & vigilare, & nihil non su-
 flinere aequum sit. Vide enim, quot homines, qui antea
 nihil essent, nobiles, & divites, & per Iovem, genero-
 sissimi, ob dicendi facultatem visi sint. Interim tamen noli
 metuere, neque te magnitudo eorum, quorum spes propo-
 nitur, ipsa assequendi difficultate reiiciat, qui putes, infi-
 nitos tibi ante subeundos labores. Neque enim asperam te,
 neque arduam, & plenam sudoris viam ducemus, ut in me-

μέσης αὐτῆς ἀναστρέφαι καμόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγούνται, μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηρὰν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνώσμεν. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστην τε ἅμα καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππήλατον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμῷ καὶ τρυφῇ, διὰ λειμάνων εὐανθῶν καὶ σικιᾶς ἀκριβοῦς, σχολῇ καὶ βάδην ἀνίων, ἀνιδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρᾳ, καὶ ἀγρεύσεις οὐ καμῶν, καὶ, νῆ Δί', εὐωχῆσθαι κατακείμενος, ἐκείνους, ὅποσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπαρείᾳ τῆς ἀνόδου, ἔτι κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέρποντας, ἀποκυλιόμενους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίοτε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχεαῖς ταῖς πέτραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἔστε φαναμένος, εὐδαίμονέστατος ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ

dia illa fatigatus retro eas: alioqui nulla parte meliores ef-
femus reliquis, qui consuetae illius duces sunt, longae, &
praeuptae, & laboriosae, & ut plurimum desperatae. Ve-
rum eximium in consilio nostro illud est, quod per iucun-
dissimam simul & maxime compendiarium, & equos etiam
capientem viam, atque declivem, multa cum voluptate at-
que oblectatione, per prata florida & umbram solidam,
otiose incedens, sine sudore stabis in summo, & praedam
nullo labore capies, &, ita me Iuppiter, epulabere iam
accumbens, cum anhelantes, quotquot alteram illam viam
secuti sunt, ab alto videbis, circa imum ascensum, adhuc
per difficilia & lubrica praecipitia vix repentes, devolutos
nonnunquam in caput, & vulnera multa asperis in rupi-
bus accipientes: tu contra ea olim supra coronatus, feli-
cissimus eris, qui brevi tempore, quaecunque bona sunt,

παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονουχὶ καθεύδων λαβών. Ἡ μὲν 4
 δὴ ὑπόσχεσις οὕτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς Φιλίου Διός,
 μὴ ἀπιστήσης, εἰ ῥᾶστά τε ἅμα καὶ ἥδιστα σοι ταῦτα
 ἐπιδείξειν Φαμέν. εἰ γὰρ Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ
 τοῦ Ἑλικῶνος λαβών, αὐτίκα μάλ᾽ ἀποιήτης ἐκ ποι-
 μένος κατέστη, καὶ ἦδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος
 ἐκ Μουσῶν γενόμενος· ῥήτορα δὲ, ὁ πολὺ ἐνερθε τῆς ποιη-
 τικῆς μεγαληγορίας ἐστίν, ἐν βραχεὶ καταστῆναι ἀδύ-
 νατον, εἴ τις ἐκμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν; Ὡς ἔγωγε καὶ 5
 διηγῆσασθαι σοι βούλομαι Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπί-
 νοιαν, δι' ἀπιστίαν ἀτελῆ γενομένην, καὶ τῷ ἀκούσαντι
 ἀνόνητον. ἤρχε μὲν γὰρ ἤδη Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ
 τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δαρεῖον καθηρηκώς. ἔδει δὲ
 πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τοὺς γραμματοφόρους,
 τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας· ἐκ Περ-
 σῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγίνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριῦναι

a Rhetorice tantum non dormiens acceperis. Promissio fa-
 ne quam magna. Sed per ego te amicitiae praesidem Io-
 vem rogo, ne fidem nobis deneges, si facillima simul &
 suavissima haec tibi nos ostenturos esse dicimus. Si enim
 Hesiodus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poeta statim
 de pastore factus est, & Deorum genera atque hominum,
 a Musis obsessus cecinit: Rhetoremne, quod multum in-
 fra poetica magniloquentiam est, brevi tempore fieri pos-
 se negabimus, si celerrimam quis viam edifcat? Quorsum
 ego etiam enarrare tibi volo Sidonii cuiusdam mercatoris
 inventum, quod ob negatam illi fidem caruit successu, &
 utilitatem audienti nullam attulit. Imperabat iam Persis
 Alexander, post devictum proelio ad Arbela Darium. Opus
 autem erat per omnes imperii partes discurrere tabellarios,
 perferentes Alexandri imperia. Porro multum erat ex Per-
 sis in Aegyptum viae. Circumeundi enim montes, deinde

γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν· εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας, ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις εἰς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίστους ἀνδροὶ εὐζῶνα σταβμοὺς τούτους διανύσαντας, ἤχθετο οὖν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τι παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν τοῖς σατράπαις τὰ δοκοῦντά οἱ περὶ αὐτῶν. τότε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑπισχνόμαι δείξειν ὁδόν, οὐ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γὰρ τις ὑπερβαίῃ τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίῃ δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ οὗτός ἐστι καὶ εἶχεν οὕτω· πλὴν ὅγε Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. οὕτω τὸ παράδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον ἐδόκει τοῖς πολλοῖς. Ἄλλα μὴ σύ γε πάβης τὸ αὐτό· εἴση γὰρ πειρώμενος ὥς οὐδὲν σε καλύψει ῥήτορα δοκεῖν μίᾳς οὐδ' ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὅρος ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος,

per Babyloniam pergendum in Arabiam, tum, deferta regione multa superata, pervenire denique in Aegyptum, viginti maximas expedito viro istas mansiones emensum. Molestum hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non poterat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator, Ego tibi, inquit, Rex, promitto, me ostensurum viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis enim montes istos superet, superaverit vero triduo, ille statim est in Aegypto. Et res ita se habuit. Verum non credidit Alexander, sed impostorem esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter spem promittebatur, incredibile visum vulgo. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat. Experimento enim scies, nihil obfatare, quin Rhetor videaris, intra unum nec solidum diem alis traiecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo autem tibi

εἰκόνα γραψάμενος τῷ λόγῳ, ἑκατέραν ἐπιθεῖλαι τὴν ὁδὸν, (δύο γάρ ἐστων, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον) ἧς ἔρῃν οὐ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς ὑπερβρὺν· ἐν θατέρᾳ δέ μοι δόκει τὸν πλούτον παρεστῶτα ὄραν, χρυσοῦν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέραστον. καὶ ἡ δοξα δέ, καὶ ἡ ἰσχὺς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πάντων αὐτὴν, ἔρωσι μικροῖς ἐοικότες, πολλοὶ ἀπανταχόθεν περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. εἴ που τὸν Νεῖλον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκοδείλου τινὸς ἢ ἵπποποτάμου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ· μικρὰ δέ τινα παιδία παρ' αὐτὸν παίζοντα (πῆχεις αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι) τοιοῦτοι καὶ περὶ τὴν ῥητορικὴν οἱ ἔπαινοι. πρόσκει δὴ σὺ ὁ ἐραστής, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας, ὡς

prius, ut ille Cebes, imagine verbis depicta utramque viam ostendere. Duae enim sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa iam in alto sedeat, pulchra undique, Amaltheae cornu dextra gerens, fructibus abundans omnigenis: ad alteram vero manum imaginare adstantem Plutum, aureum totum atque amabilem: adstent vero etiam Gloria, & Vis, & Plautus circa illam undique, parvis Cupidinibus similes, multi, amplexi se mutuo, circumvolent. Si quando Nilum depictum vidisti, ipsum quidem iacentem in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut plerique in eo *repraesentando* pingunt; parvos autem ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vocant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt Plautus. Accede iam tu, amator, cupiens nimirum quam celerrime in summo esse, ut & ipsam uxorem du-

γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθὼν, καὶ πάντα ἐκεῖνα ἔχοις,
 τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τοὺς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἅπαν-
 7 τα γίγνεται τοῦ γεγαμηκότος. Εἶτα ἐπειδὴν πλησιά-
 σης τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ἀπογινώσκεις τὴν ἀνοδὸν
 καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίόν σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἀορνος ἐφά-
 νη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἀπανταχόθεν ἰδοῦ-
 σιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτήναι ῥαδίαν, Διονύσου
 τινός, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαυρεθῆσθαι, θεο-
 μένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον· εἶτα μετ' ὀλίγον ὄρας
 δύο τινὰς ὁδοὺς· μᾶλλον δὲ ἢ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ στενὴ,
 καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δῖψος ἐμφαίνου-
 σα, καὶ ἰδρώτα. καὶ ἔφθη γὰρ ἡδὴ Ἡσίοδος, εὖ μάλα
 ὑποδείξας αὐτὴν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει· ἡ ἑτέρα δὲ πλα-
 τεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὐνδρος, τοιαύτη, οἷαν μικρῶ
 πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις,
 8 ἐπέχω σε ἡδὴ ῥήτορα εἶναι δυνάμενον. Πλὴν τό γε τασού-
 το προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ἡ μὲν τραχεῖα ἐκεῖνη, καὶ

cas, ubi escenderis, & omnia illa habeas, Plutum, Glo-
 riam, Plautum: lege enim fiunt omnia mariti. Deinde cum
 ad montem accedis, primo quidem desperas ascensum, &
 similis tibi res videtur, qualis Aornus visa Macedonibus,
 cum praeuptam undique cernerent, neque avibus adeo
 ad transvolandum facilem, Baccho quodam aut Hercule,
 si capienda sit, indigentem. Haec tibi primum videntur.
 Tum post paulo vides duas quasdam vias: quin altera se-
 mita modo est angusta, & spinis obsita, & aspera, sitim
 multam ostentans ac sudorem. Et iam occupavit illam pul-
 chre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea opera indige-
 bit. Altera autem lata, florida, irrigua, talis, qualem pau-
 lo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo saepius retineam
 te, cum iam Rhetor esse posses. Verum illud modo adicien-
 dum puto, asperam illam atque arduam, non multa ha-

ἀνάντης, οὐ πολλὰ ἔχνη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα,
 πάνυ παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἄβλιος ἀνῆλθον,
 τοσαῦτα καμῶν, οὐδὲν δέον· ἢ ἑτέρα δὲ ἄτε ὁμαλὴ οὖσα,
 καὶ ἀγκύλον οὐδὲν ἔχουσα, πόρρωθέν μοι ἐφάνη, οἷά
 ἔστιν, οὐχ ὁδεύσαντι αὐτῷ. οὐ γὰρ ἐώρων νέος ἔτι ὢν,
 τὸ βέλτιον· ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον ἀληθεύειν ᾤμην,
 λέγοντα, ἐκ τῶν πόνων Φύεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ δ' οὐκ
 εἶχεν οὕτως. ἀπονητὶ γοῦν ὄρῳ τοὺς πολλοὺς μειζόνων
 ἀξιουμένους, εὐμοίρῃ τῆς αἰρέσεως τῆς τῶν λόγων καὶ
 ὁδῶν. ἐπεὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι
 ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέρῃ καὶ τραπητέον. ὥς
 οὖν ποιήσας ἤδη, ῥᾶστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ
 εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστός πᾶσι
 δόξεις, ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ ἐαυτὸν ἐξαπατη-
 θῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα Φύεσθω
 πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου. Εὐθὺς οὖν πρόσεισί σοι 9

buisse viatorum vestigia : si vero quaedam, ea omnino an-
 tiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi, tot susceptis
 sine causa laboribus. Altera vero, utpote aequabilis, an-
 fractum habens nullum, e longinquo mihi, qualis sit, con-
 specta est : non qui ipse ea iuerim, nec enim, iuvenis cum
 essem, videbam, quod sit melius, sed vera dicere poëtam
 illum putabam, ex laboribus nasci bona, dicentem. At il-
 lud non ita habebat. Video enim sine labore plerosque ma-
 iora consecutos quadam eligendarum rationum viarumque
 felicitate. Ad initium igitur utriusque viae delatus, dubitabis,
 scio, & iam dubitas, in utram te vertas? Quid igitur iam
 faciendo facillime escendas in summum, & beatus sis, &
 illam ducas, & admirabilis omnibus videre, ego tibi di-
 cam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi
 sine semine & aratro nascantur omnia, ut sub Saturno.
 Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus,

καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδράδης τὸ βάδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνὺς, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορῶς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδοῦ ἡγεμὼν, λήρους τινὰς ὁ μάταιος διεξιὼν πρὸς σέ, ἐπεσθαί οἱ παρακελευόμενος, ὑποδεικνὺς τὰ Δημοσθένους ἴχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τοὺς νῦν, ἀμαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφεῖ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ φήσει εὐδαίμονά σε ἔσσεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν τὴν ρητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων ὁδεύσεις, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βαίνοντες. εἰ δὲ καὶ μικρόν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλιθείης τῇ βάσει, ἐκπεσεῖσθαι σε τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, καὶ ἀγούσης ἐπὶ τὸν γάμον. εἰτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἀνδρας, ἑῶλα παραδείγματα παρατιθείς τῶν λόγων, οὐ ράδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶ, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην, ἀπεσφιγμένα, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρὰ,

12 Τῇ ῥοπή) Τῇ βάσει. V. Inverte.

virili incessu, multum in corpore solem ostendens, masculo vultu, vigilax, asperae illius dux viae, nugas quasdam stolidus ille apud te enarrans, uti se sequaris adhortans, monstrans tibi Demosthenis, & Platonis, & aliorum quorundam vestigia, magna illa quidem, & his, quae nunc sunt, maiora, sed obscura iam, & pleraque a tempore evanida: ac dicet, beatum te futurum, & lege ducturum esse Rhetoricen, per haec si incedas, ut qui per funes eunt; si vero vel pauxillum quiddam aut transgrediare extra lineam, aut in alterutram partem magis inclines vestigium, futurum esse, uti ducente ad nuptias recta via excidas. Deinde imitari te iubebit antiquos illos viros, obsoletis orationum exemplis propositis, nec facilibus ad imitandum, qualia sunt de illa veteri officina, Hegesiae, & Cratetis, & Insulani illius, adstricta, & nervosa, & aspera, & ac-

καὶ ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ
 ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ λιπαρές, ἀναγ-
 καῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα Φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι
 ἄνευ τούτων διανῦσαι τὴν ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀνιαρότατον,
 ὅτι σοι καὶ τὸν χρόνον πάμπολυν ὑπογράψει τῆς ὁδοιπο-
 ρίας, ἔτη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας, οὐ κατὰ τριακάδας,
 ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὥς προαπο-
 καμῆν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἀπαγορεύσαι, πολλὰ χαίρειν
 Φράσαντα τῇ ἐλπίζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ· πρὸς δὲ τού-
 τοις οὐδὲ μισθοὺς ὀλίγους ἀπαιτεῖ τῶν τοιούτων κακῶν·
 ἀλλὰ οὐκ ἂν ἡγήσαιτό σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λά-
 βου. Ὅ μὲν ταῦτα Φήσει ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀλη- 10
 θῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμησιν πα-
 λαιοὺς προτιθεῖς, καὶ ἀνορύττειν ἀξιῶν λόγους πάλαι
 κατορωρυγμένους, ὥς τι μέγιστον ἀγαθόν, μαχαιρο-
 ποιῶν υἱόν, καὶ ἄλλον Ἀτρομήτου τινὸς γραμματιστοῦ,

15 Μαχ. υἱόν) Δημοσθένην λέγει. G. 16 Ἀτρομ. - γρ.) Αἰσχίνην λέγει.
 curate intentis *quasi* lineis descripta: laborem porro & vi-
 giliam, & potum aquae, & cultum neglectiorem, necessa-
 ria esse dicet, & quae deprecari non liceat; fieri enim non
 posse, ut viam absque his emetiere. Quod vero omnium
 est molestissimum, *illud est*, quod plurimum etiam tibi tem-
 poris itineris huius praescribet, annos multos, non secun-
 dum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades nu-
 merans, adeo ut, qui audit, ante succumbat & renuntiet
 labori, & longum valere speratam illam felicitatem iubeat.
 Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere ausit ta-
 lium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi ma-
 gnum quiddam ante acceperit. Ille quidem ista dicet, inso-
 lens homo & obsoletus vere & Saturnum olens, qui mor-
 tuos antiquos ad imitationem proponat, & eruere te po-
 stulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam
 bonum gladiatorum fabri filium, & alium Atrometi gram-

ζηλοῦν ἀξίων, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μήτε Φιλίππου ἐπι-
όντος, μήτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος, ὅπου τὰ ἐκείνων
τέως ἐδόκει χρήσιμα· οὐκ εἰδὼς ὅποια νῦν κεκαινοτόμη-
ται, ταχεῖα καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθὺ τῆς ῥητορι-
κῆς ὁδός. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι, μήτε προσέχειν αὐτῷ,
μή σε ἐκτραχηλίση που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον,
προγηράσαι τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως
ἐρᾷς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀκμά-
ζων ἔτι, ὡς καὶ σπουδάζοιο πρὸς αὐτῆς, ἴθι τῷ μὲν δασεῖ
τούτῳ, καὶ πέραν τοῦ μετρίου ἀνδρικῶ, μακρὰ χαίρειν
λέγε, ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὅπόσους ἀν' ἐξαπα-
τᾶν δύνηται, ἀνάγειν, καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ
II πολλῶ ἰδρῶτι συνόντας. Πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἐλθὼν, εὐρή-
σεις πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους, ἐν τούτοις δὲ καὶ πάνσο-

ς Σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι) Συνῆθες
τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογρά-
φοις ἀπαρεμφάτοις χρῆσθαι ἀντὶ
προσταχτικῶν, ὡς καὶ νῦν οὗτος·
ἀντὶ γὰρ τοῦ μὴ πείθου, εἶπε πείθε-
σθαι. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἔτυχε γίνε-
ται, ἀλλ' ἡνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως

ἢ ἐννοια πρέσιν, οἷον ἀλλὰ σε κε-
λεύω μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ μὴ
τοῦτο ποιεῖν, καὶ ὡς τοῦ Θεολόγου
Γρηγορίου, ἢ μὴ διδάσκειν τῷ τρύ-
πῳ· ἀντὶ γὰρ προσταχτικοῦ τὰ ἀ-
παρέμφατα κεῖται. V.

matistae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philip-
po invadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum
ratio utilis tum videbatur; nesciens, quae nunc recens in-
venta fit, brevis, & minime laboriosa, & directa via Rhe-
torices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te for-
te assumtum evertat, aut denique, ante tempus ut conse-
nescas laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rhetor-
icen, & quam celerrime illa vis potiri, pleno adhuc vi-
gore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirsu-
tum illum, & ultra mediocritatem virilem, longum valere
iube, escendere ipsum, & alios, quotquot decipere potest,
educere; anhelantesque & multo sudore diffuentes relin-
que. Ad alteram vero viam transgressus, cum alios mul-
tos invenies, tum in his omniscium quendam & usque-

Θόν τινα, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασεταλευμένον τὸ
 βάδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικεῖον τὸ
 βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φῶνημα, μύρων ἀποπνέοντα, τῶ
 δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνήμενον. ὀλίγας μὲν ἔτι,
 οὐλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πάντα-
 βρόν τινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα,
 τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέραστον ἐκεῖνον ποιητὴν. λέγω δὲ
 ὡς ἀπὸ τούτων γνωρίζεις αὐτὸν, μηδὲ σε οὕτω θεσπέσιον
 χρῆμα, καὶ Φίλον Ἀφροδίτῃ καὶ Χάρισι, διαλάβοι.
 καίτοι τί Φημι; καὶ εἰ μύοντι γάρ σοι προσελθὼν εἴποι
 τι, τὸ Ὑμήττιον ἐκεῖνο ἀνοίξας στόμα, καὶ τὴν συνήθη
 φωνὴν ἀφίῃ, μάθοις ἂν ὡς οὐχὶ τῶν καθ' ἡμᾶς τίς ἐστίν,
 οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ τι ξένον φάσμα δρῶσιν
 ἢ ἀμβροσία τρεφόμενον. τούτῳ τοίνυν προσελθὼν καὶ
 παραδούς σεαυτὸν, αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔσῃ, καὶ περί-
 βλεπτος, καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λό-

6 Ἀγάθωνα) Ἀγάθων τραγωδίας ποιητὴς, εἰς μαλακίαν σκωπτόμενος. V.
 quaque pulchrum hominem, fluctuante incessu, infracta
 cervice, vultu femineo, mellita voce, unguenta spiran-
 tem, summo digito scalpentem caput, paucos illos iam qui-
 dem, sed crispas ferrugineo colore capillos studiose com-
 ponentem, delicatissimum quendam Sardanapalum, aut Ci-
 nyram, aut Agathonem ipsum, venustum illum poetam
 Tragoediae. Dico autem ideo, ut his illum indicibus agno-
 scas, neque fugiat te res adeo divina, adeo Veneri cara
 atque Gratiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te clau-
 dentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio illo aper-
 to ore, & consuetam vocem emittat, statim agnoscas, non
 esse de nostro genere aliquem, qui terrae fructum edimus,
 sed peregrinum quoddam monstrum, rore passum vel am-
 brosia. Ad hunc igitur si accefferis, huic te si tradideris,
 e vestigio Rhetor eris, & conspicuus, &, ut ipse appel-
 lat, rex in dicendo sine labore constitueris, quadrigis ora-

- γοις ἀπονητὶ καταστήσῃ, τὰ τέθριππα ἐλαύνων τοῦ λόγου. διδάξεται γάρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖ-
 12 να. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, Φαῦλον ὑποκριτὴν ἰσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σέ ᾧδὲ πως, ἐπισπασάμενος ὅπσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο, καὶ ἀπαλὸν, οἷον εἶωθεν, Αὐτοθαΐδα τὴν κωμικὴν, ἢ Μαλθάκην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνεὶ τοῦ Φθέγματος. ἄγροικον γὰρ τὸ ἀρρένωπὸν, καὶ οὐ πρὸς
 13 ἀβροῦ καὶ ἐρασμίου ῥήτορος. Φήσκει δ' οὖν πάννυ μετριά-
 ζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ μῶν σε, ᾧ ἀγαθὲ, ὁ Πύθιος ἐπεμίψε πρὸς μὲ, ῥητόρων τὸν ἀριστον προσειπῶν, ὥσπερ ὅτε Χαιρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἐδείξεν αὐτῷ ὅστις ἦν ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ κλέος αὐτὸς ἤκεις ἀκούων ἀπάντων ὑπερπεπληγμένων τὰ ἡμέτερα,

tionis investus: assumptum enim te prima statim ista docebit. Potius vero ipse te alloquatur: ridiculum enim fuerit, pro eo me Rhetore verba facere, malum forte talium tantorumque actorem, ut metus sit, ne lapsus alicubi personam Herois, quam ago, conteram. Dicat ergo ad te ita fere, ubi prius quantum adhuc superest comae demulserit, ac venustulum illud atque molle, ut solet, subriferit, Comicam Autothaidem, aut Malthacen, vel Glyceram quandam blanditia vocis imitatus: rusticus enim est virilis ille vultus, nec delicatum amabilemque Rhetorem decens. Dicit igitur modeste admodum de se: Numquid te, vir optime, Pythius misit ad me, quem Rhetorum vocavit optimum, ut Chae-rephonti se interroganti ostendit, quis esset eorum, qui tum viderent, sapientissimus? Si vero non istud, sed gloria invitatus sponte venis, cum omnes audias supra modum ad nostra percel-

καὶ ὑμνούντων, καὶ τεθηπότων, καὶ ὑποπεπτηχότων,
αὐτίκα μάλα εἴσῃ πρὸς οἷόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἥκεις.
προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι, οἷον τῶδε ἢ τῶδε
παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτύος, ἢ Ὀτος, ἢ Ἐφιάλ-
της, ὑπὲρ ἐκείνους πάνυ Φανεῖται σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερ-
φύες, καὶ τεράστιον. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους τοσοῦτον ὑπερ-
φωοῦντα εὐρήσεις, ὅπόσον ἢ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ
οἱ τέττιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας.
Ἐπεὶ δὲ καὶ ρήτωρ αὐτὸς ἐθέλεις γενέσθαι, καὶ τοῦτο 14
οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥᾶον μάθοις, ἔπου μόνον, ᾧ Κλητίου
μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα, καὶ τοὺς νό-
μους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβῶς μοι παραφύ-
λαττε. μᾶλλον δὲ ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ
πτοηθεὶς, εἰ μὴ προτελέσθης ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ρητορι-
κῆς, ὅποσα ἢ ἄλλη προπαιδεία τοῖς ἐνοήτοις καὶ μα-
ταίοις μετὰ πολλοῦ καμάτου ὁδοποιεῖ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν
10 Ω μέλημα) Ἄντὶ τοῦ φρόντισμα. οἷον εἰ ὑπὲρ οὗ μοι πολλὰ φρον-
τίς ἐστι. V.

li, & decantare eadem, atque stupere, & fasces nobis submittere:
statim sane scies, ad quam divinum virum veneris. Exspectabis
vero, nihil te eorum visurum, quale huic vel illi queat compara-
ri: sed si quis aut Tityus, aut Otus, aut Ephialtes, supra il-
los omnino ingens tibi nostrum opus & prodigiosum videbitur;
quandoquidem ita superari meis clamoribus invenies alios, quan-
tum a tuba tibine, & apes a cicadis, & a choris, qui tonos ac-
cinunt. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri, & sane a ne-
mine facilius hoc didiceris, sequere tantum, o cura Clyti, ea
quae dicam, & aemulare omnia. Et leges, quibus te uti iussero,
accurate mihi observa. Quin potius iam procede, nihil cunctatus,
neque perterritus, si non initiatus ante sis illis, quae ante Rhe-
toricen altera illa praevia disciplina dementibus & vanis homini-
bus multo cum labore tanquam viam substernit. Nihil enim iis

δεήσει. ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν (ἡ παροιμία Φησὶν) ἔμβαινε, οὐ μείον ἔξω διὰ τοῦτο, οὐδ' ἂν τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γάρ τι παρὰ
 15 πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ. Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρή αὐτόν σε οἰκοθεν ἔχοντα ἤκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὡς ἂν τάχιστα διανύσαι δυνηθείης. ἔπειτα καὶ αὐτὸς, ἃ μὲν προϊόντι ἐπιδεικνὺς κατὰ τὴν ὁδὸν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν, πρὶν ἤλιον δύναι, ῥήτορά σε ὑπὲρ τοὺς πάντας ἀποφανῶ, οἷος αὐτός εἰμι, ἀναμφιλέκτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέγειν ἐπιχειρούντων ἔχων. κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν τὴν ἀμαθίαν, εἴτα θράσος ἐπὶ τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν. αἰδῶ δέ, ἢ ἐπιείκειαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρυθρῆμα, οἴκοι ἀπόλιπε. ἀχρεῖα γάρ, καὶ ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὴν καὶ βοῇν ὅτι με-

7 Ἄ μὲν --- ἃ δὲ) Ἄ μὲν, ἃ δὲ μὴ εἴτης· ἀλλὰ τινα μὲν, τινα δέ. εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει ἐνταῦθα οὐκ εἶδα εἴτε παίζειν, εἴτε σπουδάζων. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι, διδοὺς ἅπασιν

τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν πέντε δραχμας, ᾧ δὲ μίαν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῷ Ψευδολοκιστῇ αὐτοῦ. V.

opus erit. Sed illotis pedibus, ait proverbium, ingredi, nihil propter hoc deteriore conditione futurus, etiamsi neque communissimum illud scias scribere literas. Aliud enim quid Rhetor, supra ista omnia. Dicam vero prius, quae oporteat ipsum te viatici instar ad hoc iter domo afferre, & quomodo commeatum parare, ut quam celerrime emetiri illud possis. Tum ipse quoque partim progredienti in via ostendens, partim admonens, ante solem occasum Rhetorem supra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui extra controversiam primas & medias & ultimas feram eorum, qui audent dicere. Affer igitur maximum quidem inscitiam, deinde confidentiam post haec, & praesertim audaciam atque impudentiam: pudorem vero, aut aequitatem, aut modestiam, aut ruborem, domi relinque: inutilia enim & contraria negotio. Verum enimvero clare

γίστην, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα ἔστιν ὅτε ἱκανά. ἡ ἐσθῆς δὲ ἔστω εὐανθής, καὶ λευκή, ἔργον τῆς Ταραντίνης ἐργασίας, ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα· καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἡ ἐμβάς Σικυωνία, πύλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα, καὶ ἀκόλουθοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον αἰεὶ. ταῦτα μὲν αὐτὸν χρή συντελεῖν. Τὰ δ' ἄλλα κατ' ὁδὸν ἤδη προῖων, ὅρα 16 καὶ ἄκουε. καὶ δὴ σοι τοὺς νόμους δίδειμι, οἷς χρώμενόν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωριεῖ καὶ προσήσεται, οὐδὲ ἀποστραφίσεται καὶ σκορακιεῖ, καθάπερ ἀτέλεστόν τινα καὶ κατάσκοπον τῶν ἀπορρήτων. ἀλλὰ σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρή μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς ἀναβολῆς, ἔπειτα πεντεκαίδεκά που, ἢ οὐ πλείω γε τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθεῖν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἅκρας τῆς γλώτ-

5 Πολυσχιδές) Πολυσχιδές, τὸ πύλοις αὐτὴν ἐπιπρέπειν τοῖς λευκοῖς, ὅγ' οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλου γένοιτο ἡμῶν καλλίγια. καὶ δῆλον ὅφ' ἂν ἂν ὑποδήματος. V.

morem quam maximum affer, & modulationem impudentem, incesumque qualis meus est. Haec vero necessaria omnino, & quae sola interdum sufficiant. Vestis autem sit florida, & candida, de Tarentino textrino, ut corpus perluceat: crepida Attica, & muliebris, illa scissilis: aut calceus Sicyonius, qui in albis coactilibus magis deceat. Sint etiam pedissequi multi, & semper liber. Et haec ipsum te conferre oportet. Reliqua in via iam inter progrediendum vide atque audi. Nimirum leges tibi explicò, quibus utentem agnoscat te Rhetorice atque admittet, neque aversabitur & iubebit facessere, tanquam non initiatum & mysteriorum exploratorem. Sed primo maxima habitus cura habenda est, & decentis amictus. Deinde quindecim circiter, non plura certe viginti, Attica nomina undecunque collecta, eaque diligenti meditatione comprehensa;

της ἔχε, τὸ ἅττα, καὶ κᾶτα, καὶ μῶν, καὶ ἀμηνγέπη,
καὶ λῶστε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ,
καθάπερ τι ἡδυσμα ἐτίπαττε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν
τῶν ἄλλων, ἐὰν ἀνόμοια τούτοις, καὶ ἀσύμφυλα καὶ
ἀπαρά. ἢ πορφύρα μόνον ἔστω καλὴ, καὶ εὐανθής, καὶ
17 σισύρα τῶν παχειῶν τὸ ἱμάτιον ἦ. Μετὰ δὲ ἀπόρρητα
καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανιάκεις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρη-
μένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀποτόξευε προχειριζόμενος
ἐς τοὺς προσμιλῶντας. οὕτω γὰρ σε ὁ λεῶς ὁ πολὺς
ἀποβλέψονται, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήψονται, καὶ τὴν
παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστλεγγίσασθαι μὲν τὸ
ἀποξύσασθαι λέγεις, τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι, εἰληθερεῖ-
σθαι, τὸν ἀρραβῶνα δὲ προτίμιον, τὸν ὄρθρον δὲ ἀκροκνε-
φές. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποιεῖ καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνό-
ματα, καὶ ὀνοματοθετεῖ τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι δεινὸν, εὐλε-
ξιν καλῶν, τὸν συνετὸν, σοφόνουν, τὸν ὀρχηστὴν δὲ χειρί-
σοφον. ἂν σολοικίσης δὲ, ἢ βαρβαρίσης, ἐν ἔστω φάρ-

in promptu & extrema lingua habeto, illud ἅττα & κᾶτα & μῶν,
& ἀμηνγέπη, & λῶστε, & similia, & in unaquaque oratione,
tanquam condimentum illorum adsperge: reliquorum vero nulla cu-
ra sit, si dissimilia his, & ex alia quasi tribu sint, & absfona.
Purpura modo pulchra sit, & florida, licet crassa de pellibus pe-
nula sit ipsum vestimentum. Postea abstrusa sunt & peregrina ver-
ba, & rarer a veteribus dicta. Atque haec collecta in promptu
habe, ut iaculari possis in eos, qui tecum loquuntur: ita enim
vulgus te respicient, atque admirandum hominem putabunt, cuius
supra capium suum sit eruditio, si ἀποστλεγγίσασθαι dicas pro
destringi, & pro sole uti εἰληθερεῖσθαι, & arrhabonem nomines
προτίμιον, & diluculum ἀκροκνεφές. Interdum vero & ipse facies,
ac pones rebus, nova & absurda nomina, vocans eum, qui elo-
quendo valet, εὐλεξιν, & prudentem σοφόνουν, saltatorem
vero χειρίσοφον. Si vero vel in iungendis verbis peccaveris, vel

μακρον, ἡ ἀναισχυντία· καὶ πρόχειρον εὐθύς ὄνομα, οὔτε
 οὔτος τινός, οὔτε γενομένου ποτέ ἢ ποιητοῦ, ἢ συγγρα-
 φέως, ὃς οὕτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφός ἀνὴρ, καὶ τὴν
 Φωνὴν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ καὶ ἀνα-
 γίγνωσκε τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μηδὲ εἴ τι ὁ λῆρος
 Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοιρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυ-
 χρός Πλάτων, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους,
 καὶ ἅς Φασι ταύτας μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπι-
 σιτισάμενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι, καθάπερ ἐκ τα-
 μείου προαιρῶν. Ἐπειδὴν δὲ καὶ δεῖ λέγειν, καὶ οἱ παρ- 18
 ὄντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν λό-
 γων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῇ, λεγέσθω, καὶ
 ἐκφραυλιζέσθω, ὡς οὐδὲν ὅλως ἀνδρῶδες αὐτῶν ἐλομένων·
 καὶ μὴ μελλήσας, λέγε ὅ, τῆκεν ἐπὶ κε ρῆμα γλῶτ-
 ταν ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεῖς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥς-

ἢ Τὰ παλαιὰ) Δρυμέας ἄγαν ὁ
 βαμολόχος καὶ γόνος τῶ λόγῳ καθί-
 κητο τῶν θανμασίαν ἀνδρῶν, εἰς τὸ
 ἐναντίον τὴν ἐκάστου λοιδορησάμενος
 ἀρετὴν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ
 ὑπτιον, λῆρον ἐκάλεσε· τοῦ δὲ τὸ γορ-

γὼν καὶ πυκνὸν, εἰς τὸ ἀχαρὶ ἀπέσκα-
 λε· τοῦ δὲ τὸ ἀφετὸν τε καὶ ἐλευθέ-
 ριον καὶ κατὰ πᾶσαν ἰδέαν εὐμετα-
 χείριστον, εἰς ψυχρολογίαν διέβα-
 λε. V.

barbara singula protuleris ; unum sit remedium , impudentia , ac
 in promptu statim nomen alicuius , qui neque sit , neque fuerit un-
 quam , poëtae , vel solutae orationis scriptoris , qui ita dicendum
 probaverit , vir doctus , & linguae ad summam accurrationem peri-
 tus. Verum leges etiam non tu quidem vetera , neque si quid nugator
 ille Isocrates , aut expers Gratianum Demosthenes , aut frigidus
 Plato , scripsere ; sed libros paulo ante nostram aetatem editos ,
 & istas , quas declamationes vocant , ut commeatu ab iis instructus
 habeas , quo in tempore abutaris , atque inde , tanquam e penu , de-
 promas . Si vero etiam dicendum sit , & argumenta quaedam praesen-
 tes subiiciant , atque dicendi materiem ; quaecunque difficilia sunt ,
 facilia dicantur , & contemnuntur , quasi virile omnino nihil ipsi ele-
 gerint : tu vero nihil cunctatus dicito , quodcunque tandem verbum
 in linguam venerit , nihil euras ista , ut primum , sicut nempe

περ οὖν καὶ ἔστι πρῶτον, ἑρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι, καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἐκεῖνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσόν, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἦν οὕτω τύχη, περὶ τῷ μετὰ τῷ μὲν ἡ κνημὶς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς. πλὴν ἀλλ' ἔπειγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα μόνον. καὶ περὶ ὕβριστοῦ τινος, ἡ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθήνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἂν τι ἄνευ γένοιτο. καὶ αἰεὶ ὁ Ἄθως πλείσθω, καὶ ὁ Ἑλλησποντος πεζεύεσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης Φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγινωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμὶς, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαὶ, πολλὰ ταῦτα καὶ πυκνά· καὶ ἐπίπαντα τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ὀνόματα ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπαν-

7 Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν) Ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδοτῶν ἱστορεῖται, ἢ ἐν Μαραθῶνι τῶν Περσῶν μάχῃ, Περσῶν μὲν Δάτιδος ἡγουμένου, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδου, ἐν ᾗ ὁ Καλλιμαχος πολεμῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεθεὶς, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς εἰστίχκει

ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πόλεμον προθυμίας, οὐδέ τι πάθος αἰσθόμενος. ἡ Ἑλλησπόντου ὑπὸ Ξέρξου γεφύρωσις, καὶ ἡ τοῦ Ἄθω διόρυξις, ἢ ἡ θάλασσα εἰσπρυεῖσα πλωτὸν ἀπεργάσατο τὸν εἰσθμὸν τοῖς Ξέρξου σκάφεσι, καὶ ὅσα ἄλλα. V.

primum est, suo tempore dicas, & secundum post hoc, & post illud tertium: sed quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita usu veniat, fronti ocrea circumdetur, & galea cruri. Verum insta, & verba continua, & modo ne tace. Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Athenis, quae apud Indos aguntur & Ecbatanis, dicantur: praeter omnia vero Marathon & Cynaeagirus, sine quibus nihil fiat: & semper navigetur Athos, & pedibus transeat Hellepontus, tegaturque sol a sagittis Persicis, & fugiat Xerxes, & Leonidas in admiratione sit, & legantur sanguineae Othryadis literae, & audiantur Salamis, & Artemisium, ac Plataeae. Multa haec sunt & crebra: tum adpersa pauca illa nomina in summo quasi natent, & florum instar praeniteant:

θείτω, καὶ συνεχὲς τὸ ἅττα καὶ τὸ δῆπουθεν, καὶ μηδα-
 μου αὐτῶν δέη· καλὰ γὰρ ἔστι καὶ εἰκὴ λεγόμενα. Ἦν 19
 δέ ποτε καὶ αἶσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα ἀδέστω,
 καὶ μέλος γινέσθω. καὶ ποτε ἀπορήσης πράγματος
 αἰδοῦ, τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας ἐμμελῶς,
 πεπληρωμέναι οἴου τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἴμοι τῶν κακῶν,
 πολλάκις· καὶ ὁ μῆρὸς πατασσέσθω, καὶ λαρύγγιζε,
 καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βάδιζε μεταφέ-
 ρων τὴν πυγὴν. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπαινῶσω, ἀγανάκτει,
 καὶ λοιδοροῦ αὐτοῖς· ἦν δὲ ὀρθοὶ ἐστήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰ-
 σχύνης ἤδη πρὸς τὴν ἔξοδον ἔτοιμοι, κατέζεσθαι κέλευε,
 καὶ ὅλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. Ὅπως δὲ καὶ τὸ 20
 πλήθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρ-
 ξάμενος, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ
 Πύρρας γάμων, ἦν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ

7 Καὶ μῆρὸς πατασσέσθω) Οὐκ
 ἔστιν ταυτὶ τὸ μιᾶν καὶ κατὰ πτυ-
 σπον ἔργον τὸ τὸν μῆρὸν πατάσσειν,
 ἀρχαῖον εἶναι. V.

ibid. Κελεύει) Λαρύγγιζε. V.
 Inverte. In altero Voss. hoc Scho-
 lion plenius legitur sic: Λαρύγγι-

ζε) Λαρυγγίζειν τὸ πλατύνειν τὴν
 φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φέγγε-
 σθαι, ἀλλ' ἐπιτηδεύειν περὶ ἐργάτω-
 ρον τῶν λαρυγγιχοῦσθαι. Sequeban-
 tur ibid. quinque alia Scholia ad 2
 Ver. Hist. pertinentia, quae eo
 retulimus.

perpetuumque sit illud ἅττα, atque δῆπουθεν, licet nusquam il-
 lis sit opus: pulchra enim sunt, etiam cum dicuntur temere. Si
 vero aliquando etiam cantandi tempus esse videatur, cantentur
 omnia & fiant cantilena. Et si quando non habeas, quod cantari
 aptum sit, appellandis, flexa in cantum voce, iudicibus impletam
 tibi harmoniam existima. Atque illud hei malorum! frequens esto,
 & percutiatur femur, tum modulanti gutture pronuntia, & screa-
 tu verba distingue, & inter agendum fluctuante podice ingredere.
 Et si te non laudent, indignator illis, & maledicito: sin pudore
 quodam stent suspensi, ad abeundum parati, assidere illos iubeto,
 atque in univsum, regnum quoddam exerceto. Ut vero vulgus
 etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis inde temporibus facto
 initio, aut, per Iovem, a Deucalionis & Pyrrhae nuptiis, si vi-

τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἣν δὲ καὶ λέγωσί τι, ὑπὸ φθόνου αὐτὸ δόξουσι ὁρᾶν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα, καὶ Φωνήν, καὶ βαδίσμα, καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἄττα σου ἐκεῖνο θαυμάσονται, καὶ τὸν ἰδρῶτα ὀρῶντες, καὶ τὸ ἄσθμα, οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ τοῦτο, οὐ σμικρὰν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦμα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥστε ὅρα μήποτε γράψης, ἢ σκεψάμενος

21 παρέλθης. ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. Οἱ Φίλοι δὲ πηδάτωσαν αἰεὶ, καὶ μισθὸν τῶν δείπνων ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἰσθῶντό σε καταπεσούμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, καὶ παρέχοντες εὐρεῖν τὸ λεχθησόμενον ἐν τοῖς μεταξύ τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦδε μελέτω σοι τὸν χορὸν ἔχειν οἰκτεῖον, καὶ συναῖδοντα. ταῦτα μὲν

deatur, ad illum, qui nunc est status rerum, orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam partem bonitate quadam reicebunt: si quid vero dicant etiam, invidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, & vocem, & incessum, & inambulationem, & cantillationem, & crepidam, & illud tuum ἄττα admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem esse. Inprimis vero etiam illa extemporalitas excusationem non parvam praestat, atque apud populum admirationem. Itaque vide, ne unquam scribes, aut post aliquam cogitationem ad dicendum prodeas: in ista enim aperte deprehendaris. Amici autem semper plaudant pedibus, & mercedem solvant coenarum, si quando labare te sentiant, praebentes manum, & inter moras laudationum inveniendi quid dicas occasionem suppeditantes. Nam illud quoque tibi curae sit, ehorum tibi tuum uti habeas, qui concinat.

σοι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. μετὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δαρυ-
 Φορεΐτωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔΦης
 μεταξὺ διαλαμβάνοντα. καὶ ἢν τις ἐντύχη, θαυμάσια
 ὑπὲρ σουτοῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθῆς γίγνου
 αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἓνα ἴσως
 μοι τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁ δὲ μέ- 22
 γιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκίμειν ἀναγκαϊότατον, ὀλίγου
 δεῖν παρέλιπον, ἀπάντων καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ
 ἢν μὲν τις καλῶς εἶπη, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δει-
 κνύειν δοκεῖτω ἢν δὲ μετρίως ἐνεχθῇ, πάντα ἔστω ἐπι-
 λήψιμα. καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσίνεαι
 χρή, ἐπίσημον γάρ καὶ σιωπήσαντων ἀπάντων, ξένον
 τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέ-
 φοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα, ὡς ναυτιῶν ἀπαντας ἐπὶ τῷ
 Φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὅσα.
 ἐπισείσης δὲ μὴ πολλάκις τὴν χεῖρα, εὐτελὲς γὰρ, μὴδ'
 ἀναστῆς, πλὴν ἀπαξ γε ἢ δις τὸ πλεῖστον ὑπομειδία

*Haec quidem observanda tibi in ipsis orationibus. Post ea vero
 prodeuntem te deducant, suo testum satellitio, & de his, quae di-
 xisti, disputantem. Et si quis forte fiat obviam, admiranda de
 te dicito, & supra modum te ipse lauda, ut gravis ei sis: Quid
 enim ad me ille Paeaniensis? &, Ad unum forte veterum
 mihi certamen est? & id genus alia. Quod autem maximum,
 & ad famam parandam in primis necessarium, fere praetermisif-
 sem. Quicumque dicunt, eos deride. Et si quis bene dixerit, aliena,
 non sua, proferre videatur: si feratur mediocriter, reprehensione
 digna sint omnia. In recitationibus ultimus omnium ingredi: facit
 enim te conspicuum: & tacentibus omnibus peregrinam quandam
 laudationem subiicere memento, quae aures praesentium advertat
 & offendat, ut nauseent omnes ad verborum insolentiam, & au-
 res obturent. Neque vero manum saepe ad laudandum moveas,
 vile enim id est: neque assurgas, nisi semel forte aut bis ad sum-*

δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνου μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὅσα. τὰ δὲ ἄλλα, χρὴ θάρρειν ἢ τόλμα γάρ, καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα πρόχειρον, καὶ ὅρκος ἐπ' ἄκροις ἀεὶ τοῖς χεῖλεσι, καὶ φθόνος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία, καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε αἰοίδιμον ἐν βραχεὶ καὶ περιβλεπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερά καὶ τὰ ἔξω.

- 23 Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδόχθω, κυβεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν, αὐχεῖν γε, καὶ μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ γραμμάτια ὑποδεικνύναι ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέντα· καλὸς γὰρ εἶναι θέλε, καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδαζεσθαι δοκεῖν· ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο ἀνοίσουσιν οἱ πολλοὶ, ὥς διὰ τοῦτό σου καὶ ἄχρι τῆς γυναικωνίτιδος εὐδοκιμοῦντος· καὶ τὸ δεῖνα δὲ μὴ αἰδεσθῆς, καὶ πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἐτέρῳ ἐρᾶσθαι δοκοῖς· καὶ ταῦ-

num. Subride autem frequenter, & ostende, non placere tibi, quae dicuntur. Ancipites autem sunt reprehendendi occasiones apud eos, qui pronas ad calumniandum aures habent. Ceterum confidendum est: audacia enim, & impudentia, & mendacium in promptu, & iusiurandum in extremis semper labiis, & invidia contra omnes, & odium, & maledicentia, & calumniae probabiles. Haec celebrem te brevi & conspicuum facient. Atque talia sunt, quae extra sunt & apparent. In privato autem facinora omnia committere tibi decretum sit, aleatorem esse, inebriari, libidinari, moechari, gloriarique, etsi non feceris, idque apud omnes dicere, & literulas ostendere scriptas a mulieribus. Etenim pulcher esse velle debes, & hoc agere, ut mulieres studiosè videantur te sectari. Nam hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referent, quasi ea causa in ipsa quoque gynaeconitide gratiosus sis. Verum nec illud, quod dicere nolo, tibi pudori sit, etsi a viris alterius rei causa amari videar-

τα γενειήτης, ἢ καὶ, νῆ Δία, Φαλακρὸς ἤδη ὢν. ἀλλ' ἑστῶσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνόντες· ἦν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ οὐκέται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων ἢ ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὅρως ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἀνδρας; εἰ δὲ τὰ ὅμοια πάσχοις, διοίσεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττοῦσθαι χρή μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκεῖνα. καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ στόμα πρὸς ἅπαντα ἡδέως κεχηγνέτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετεῖται καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα αὖν δύνηται. δύναται δὲ οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ βαρβαρίζειν, οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιорκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψευδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ μάλιστα ἦν πρὸς οὕτω πολλοὺς τοὺς ἔρωτας μὴ διαρκέσης. πάντα αὐτὴ γε ἐπιστάσθω, καὶ γοιμωτέρα γιγνέσθω, καὶ μὴδὲν ἀποστρεφείσθω. Ἦν ταῦτα, ὦ παῖ, 24

re, idque barbatus cum iam sis, aut, ita me Iuppiter, calvus. Sed sint, qui etiam hac ipsa causa semper tecum sint. Si vero non sint, servi certe sufficient. Multa enim ex hac etiam re comoda facultati dicendi utilia accedunt: maior certe impudentia atque audacia. Vides, ut loquaciores sint mulieres, & abunde maledicant, ac supra viros. Si ergo idem quod illae patiaris, praeclles reliquis. Verum etiam pice velli oportet maxime sane per omnia; si vero minus, omnino quidem illa. . . Ipsum vero os tibi ad omnia hiet facile, & ministret lingua cum ad sermones, tum ad alia, quaecunque poterit. Potes autem non soloecismos tantum committere aut barbarismos, neque nugari solum, aut peierare, aut maledicere, aut calumniari, ac mentiri; sed noctu aliud quoque subire ministerium, inprimis ad multos adeo amores si non sufficiat. Omnia quidem illa norit, & nativa magis fiat, neque quidquam aversetur. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes vero;

καλῶς ἐκμάθης, (δύνασαι δέ' οὐδεν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ) θάρρῶν ἐπαγγέλλομαι οὐκ εἰς μακράν σε ἄριστον ῥήτορα, καὶ ἡμῖν ὅμοιον ἀποτελεσθήσεθαι. τὸ μετὰ τοῦτο δὲ οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεὶ παρέσται σοι τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρᾷς γὰρ ἐμὲ, ὅς πατρός μὲν Ἀφάνους, καὶ οὐδὲ καθαρώς ἐλευθέρου ἐγενόμην, ὑπὲρ Ξοῖν καὶ Θμοῦν δεδουλευκότος, μητρός δὲ ἀκεστρίας, ἐπ' ἀμφοδίου τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ παντάπασιν ἀδόκιμος εἶναι δοξᾷς, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι συνῆν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ ἔραστῇ. ἐπεὶ δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην ῥάστην οὔσαν κατεῖδον, καὶ διεκπεράσας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γάρ μοι, ὦ Φίλη' Ἀδράστεια, πάντα ἐκεῖνα, ἀπροεῖπον ἐφόδια, τὸ θράσος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναισχυντία) πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι Ποθεινὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Δίος καὶ

13 ὦ φίλη' Ἀδράστεια) Δαίμων ἢ Ἀδράστεια παρ' Ἑλλήσι τοῖς μεγάλοις καυχώμενοις ἐπιφυσμένη. ἐπεὶ οὖν καυχώμενος εἰσάγεται ὁ μικρὸς οὗτος διδάσκαλος, ὥσπερ ἐκμιλλισσόμενος τὴν δαίμονα ἀνευφήμησε γυν οὕτως αὐτὴν, ἥτοι ἐπεβοή-

σατο. V.

15 Ἀλλ' ἤδη τοῖς Δίος) Ἐντεῦθεν ἀναντίρρητον ἤδη ὡς Πολυδεύκην διασύρει ὁ παρὰ λόγος, εἶγε Κάστωρος ἀδελφὸς Πολυδεύκης ὁ Λήδας, ὃ οὗτος ὀμνόμενος ὁ διασυρόμενος ῥητόρων διδάσκαλος. V.

neque enim quidquam est in illis difficile: confidenter tibi polliceor, non longo interiecto tempore optimum te Rhetora & nobis similem redditum iri. Quod sequitur, non opus est uti ego dicam, quot brevi bona a Rhetorice affutura tibi sint. Vides enim me, qui ignobili patre natus sim, & ne pure quidem libero, ut qui ultra Xoin & Thmuin servierit, matre autem sarcinatrice triviali. Ipse vero, qui forma viderer esse non omnino contemnenda, primo solorum alimentorum pretio fui cum amatore misero atque avaro. Cum autem viderem, hanc viam esse facillimam, eamque emensus in summo iam essem, (aderant mihi enim, parce, cara Adrastea! praesidia illa, quae modo dicebam, omnia, confidentia, inscientia, impudentia) primo quidem non amplius Pothinus nominor,

Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγένημαι· ἔπειτα δὲ γράϊ
 συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζόμενῃ πρὸς αὐτῆς,
 ἔρᾳ προσποιούμενος γυναικὸς ἐβδομηκοντούτιδος, τέτ-
 ταρας ἔτι λοιποὺς ὀδόντας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους
 ἐνδεδεμένους. πλὴν ἀλλὰ γε διὰ τὴν πενίαν ὕφιστάμην
 τὸν ἄθλον; καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα τὰ ἐκ τῆς σοροῦ Φιλή-
 ματα, ὑπερήδιστα μοι ἐποίει ὁ λιμός. εἴτα ὀλίγου δεῖν,
 κληρονόμος ὧν εἶχεν ἀπάντων κατέστην, εἰ μὴ κατάρα-
 τὸς τις οἰκέτης ἐμήνυσεν, ὥς Φάρμακον εἶην ἐπ' αὐτὴν
 ἑωνημένος. Ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὅμως οὐδὲ τότε 25
 ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, καὶ
 ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδούς τὰ πολλὰ, καὶ τοὺς
 δικαστὰς τοῖς ἀνοήτως καθυπισχνούμενος. καὶ ἠτῶμαι
 μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ Φοίνικες δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστε-
 Φανώμενοι· τούτοις γὰρ ἐπὶ τοὺς δυστυχεῖς χρῶμαι τοῖς
 δελέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἀπάντων, καὶ
 ἐπίσημον εἶναί με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τοῦ τρόπου, καὶ πα-

*sed iam Iovis & Ladae pueris cognominis factus sum. Deinde
 adiunxi me ad anum mulierem, a qua primum laute alebar, ama-
 re dum simulo mulierem septuagenariam, dentes adhuc quatuor
 habentem reliquos, auro revinctos & ipsos. Verumtamen pauper-
 tatis causa laborem sustinui, cum frigida illa de capulo oscula
 suavissima mihi fames redderet. Deinde parum aberat, quin heres
 constitutus essem, quae habebat, omnium, nisi servus execrabi-
 lis indicasset, venenum a me, quod illi darem, esse emtum. Prae-
 ceptus igitur electus, necessarius tamen ne sic quidem carui. Sed Rhe-
 tor esse videor, & in iudiciis probandum me praebeo, praevari-
 cans saepe, & iudicium corruptionem imprudentibus pollicens. Et
 plerumque causa equidem cado: sed palmae tamen in ianua viri-
 des, in coronam plexae. Illa enim ad infelices esca utor. Sed id
 ipsum quoque, quod odio sum omnibus, & quod insignis sum ob*

λὺ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ δέικνυσθαι τῷ δακτύλῳ
 τοῦτον ἐκείνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον,
 οὐ μικρὸν ἔμοι γε δοκεῖ. ταῦτά σοι παραινῶ, ἢ τὴν πάν-
 δημον, πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παραινέσας, καὶ χάριν
 26 ἑμαυτῷ οὐ μικρὰν ἐπισπασάμενος. Εἶεν· ὁ μὲν γεννάδας
 εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται· σὺ δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρη-
 μένοις, καὶ δὴ παρῆναι νόμιζε οἷπερ ἑξαρχῆς ἐπόθεις ἐλ-
 θεῖν· καὶ οὐδέν σε καλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ ἔν τε τοῖς
 δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,
 καὶ ἐπέραστον εἶναι, καὶ γαμῆν οὐ γράυν τινα τῶν κω-
 μικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ
 καλλίστην γυναῖκα τὴν Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τοῦ Πλάτω-
 νος ἐκείνο πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνοντα φέρεσθαι, σοὶ μάλ-
 λον πρέπειν περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκεῖνῳ περὶ τοῦ Διός·
 ἐγὼ δὲ (ἀγεννης γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι) ἐκστήσομαι ὑμῖν

3 Νῦν τὴν πάνδημον) Τὴν Ἀφρο-
 δίτην φησὶ. ὁμνῶσι δὲ ταύτην νῦν, ἢ
 διὰ τὴν προηγουμένην αἰσχροτήτητα
 τῆς γυναικός, ἢ διὰ τὸ ἀναίδες. ἐπεὶ καὶ
 τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν ἔχου-

σιν αἱ πόρνοι, ὃ μιμῆσθαι καὶ αὐ-
 τὸς ὑποβάλλεται καὶ τοὺς ἄλλους
 διδάσκει. V.

4 Καὶ χάριν) Γράφεται καὶ χάριν
 οὐ μικρὰν ἐπιστάμενος αὐτοῖς. V.

morum perversitatem, & prius etiam orationis, quodque digito
 ostendor, atque ipse princeps in omni malitia dicor, non parvum
 mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! prae-
 cipio, quae multo prius ipse mihi praecepi, eaque ratione gra-
 tiam mihi non parvam conciliavi. Sint ista satis! Generosus
 ille post haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo mo-
 yeare, etiam adesse te puta, quorsum venire inirio desi-
 derabas; neque quidquam te prohibebit, quo minus legi
 illi obsecutus cum in iudiciis vincas, tum bene audias apud
 multitudinem, & amabilis sis, ducasque non anum quan-
 dam comicam, ut tuus ille legislator & magister, sed mu-
 lierem pulcherrimam Rhetoricen, adeo ut magis te deceat
 de te dicere, te Platonis illo volucris curru vectum ferri,
 quam ipsum de Iove dicere decuit. Ego vero, ignavus enim

τῆς οδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ῥητορικῇ ἐπιπολάζων, ἀσύμ-
βολος ὦν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη πέ-
παυμαι. ὥστε ἀκονιτὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζε-
σθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κε-
κρατήκατε, ὠκύτεροι Φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥάστην καὶ
πρηνῇ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

& timidus sum, de via vobis decedam, & definam Rhe-
toricen sectari, qui consiliis ad eam *obtinendam* vestris uti
non possim. Vel potius iam defui. Itaque sine pulvere prae-
dicandos vos atque admirandos praebete, illud solum re-
cordati, non celeritate vos vestra vicisse, qui velocior-
es iudicati sitis, verum quod facillimam & declivem viam
elegistis.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ Η ΑΠΙΣΤΩΝ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΙΣ.

Ι ΤΥΧ. ^νΕΧΕΙΣ μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγεται, ὡς αὐτοὺς τε χαίρειν μηδὲν ὕγιες λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιούσι μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν;

ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδη, ἐστίν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους ἐνίους ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας.

ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, Φασὶν, οὐδὲ περὶ τούτων ἡρόμην, ὅποσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαροῦν οὗτοί γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὅποσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιούτῳ Φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς, ^{το} Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Ἀντὶ τοῦ οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἡρόμην. V.

PHILOPSEUDES SIVE INCREDULUS.

TYCHIADES AC PHILOCLES.

Tych. **P**OTESNE mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut & ipsi gaudeant, cum nihil fani dicunt, & narrantis talia maxime attendant?

Phil. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu.

Tych. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot usus alicuius causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel hostes deciperunt, vel ad salutem tali remedio in malis usi sunt,

οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τὴν τε αὐτοῦ ψυχὴν ἀρνούμενος, καὶ τὸν νόστον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὦ ἄριστε, Φημί, οἱ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἡδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἀναγκαίᾳ. τούτους οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἡ που κατανερόκας ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς 2
ἐμφυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἀνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χεῖριστον ἀντὶ τοῦ βελτίστου προαιροῦνται;

ΤΥΧ. Οὐδὲν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἀν' ἐγὼ σοι δείξαιμι, συνετοὺς τάλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστοῦς, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐαλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ, καὶ Φιλοψευδεῖς

4 Περὶ πολλοῦ) Ἀντὶ τοῦ περὶ
πλείονος. G.

12 Εἴ γε τὸ χεῖρ.) Αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ κένιν ἅμα ταῦτα διεξιών. V.

qualia etiam Ulysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel reditum fociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, & nulla causa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cuius boni causa hoc faciant.

Phil. Numquid nosti tales quosdam, quibus infusus sit talis amor mendacii?

Tych. Et plurimi quidem sunt tales.

Phil. Quid ergo aliud causae illis esse, quam amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod pessimum est pro optimo eligunt?

Tych. Hoc nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi ostenderim, prudentes alioqui, & admirabili sapientia, nescio quomodo illo malo captos & mendaciorum studiosos,

ὄντας, ὡς ἀνιάσθαι με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν αὐτούς τε καὶ τοὺς ἐντυχάνον-
 τας ἑξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιούς πρό-
 ἑμοῦ σε χρή εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνί-
 διον, καὶ πρό τούτων, τοὺς ποιητάς, καὶ τὸν Ὀμηρον
 αὐτὸν, αἰοιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφῃ τῷ ψεύσματι κεχρη-
 μένους, ὡς μὴ μόνον ἑξαπατᾶν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐ-
 τῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις ἡμῶν διῴκνεῖσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ
 διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις Φυλαττόμε-
 νον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν,
 ὅπταν οὐρανοῦ τομὴν, καὶ Προμηθέως δεσμὰ διηγῶν-
 ται, καὶ Γιγάντων ἐπαναστάσιν, καὶ τὴν ἐν Ἄδου πᾶ-
 σαν τραγωδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος
 ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις εἰς ὄρνεον ἢ εἰς ἄρκτον μετέ-
 πεσεν· ἔτι δὲ Πηγάσους, καὶ Χιμαίρας, καὶ Γοργό-
 νας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάνυ ἀλλόκο-

14 Καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις) Ὡς Πρόκην καὶ Φιλομήλα καὶ Καλλιστά.
 ἢ μὲν εἰς ἄρκτον Πρόκην δὲ καὶ Φιλομήλα εἰς ὄρνεα μεταβληθεῖσαι. V.

adeo ut male me habeat, si tales viri, optimi reliqua omnia,
 tamen gaudent seque & illos, in quos incidunt, decipere. Il-
 los enim antiquos prius, quam ego, ut noveris, oportet,
 Herodotum, & Ctesiam Cnidium, & ante hos, poëtas, Ho-
 merumque adeo ipsum, viros celeberrimos, scripto usos men-
 dacio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores suos
 deceperint, sed ad nos etiam mendacium successione qua-
 dam, verbis verbisque pulcherrimis commendatum, per-
 venerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Coe-
 li castrationem & vincula Promethei enarrant, & seditionem
 Gigantum, & totam inferorum tragoediam, & ut pro-
 pter amorem Iuppiter sit taurus vel cycnus factus, & ut
 ex muliere in avem aut ursam aliqua mutata sit. Ad haec
 vero Pegafos, & Chimaeras, & Gorgones, & Cyclopes,
 & quae sunt ex eo genere, absurdae omnino & porten-

τα, καὶ τεράστια μυθῖδια, παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνά-
μενα, ἔτι τὴν Μορμῶ, καὶ τὴν Λάμιαν δεδιόταν. Καί- 3
τοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις
ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι,
πῶς οὐ γελοῖον; εἰ Κρήτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύον-
τες οὐκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς
γῆς ἀναδοῦναι Φασι, καὶ τοὺς πρῶτους ἀνθρώπους ἐκ
τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πολὺ
σεμνότερον οὗτοι τῶν Θηβαίων, οἱ ἐξ ὅφρα οδόντων,
Σπαρτούς τινες ἀναβεβλαστηκένας διηγούνται. ὅς δ' ἂν
οὖν ταῦτα καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴται ἀληθῆ εἶναι,
ἀλλ' ἐμφορόνως ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κοροΐβου τινός, ἢ
Μαργίτου νερμίζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλά-
σαι διὰ τοῦ αἵρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνα

12 Ταῦτα Κοροΐβου τινός) Ὁ μὲν
Κοροΐβος μαρὸς τις ἀπομνημονεύ-
ται ἄνθρωπος καὶ οὗτος, ὥστε γυ-
ναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἂν ἐλίσσεται
συγκατενῶσαι αὐτῇ, διὰ τὸν εἰς
τὴν πενθερὰν αὐτοῦ φόβον. καὶ οὗ-
τος ἐχόμενον τοῦτον παρθενεύειν αὐ-
τὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκηφα-

μένης, τὸ ἄρθρον ὁδὴν συνεχέσθαι,
καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ
τῷ μαρίῳ τοῦ ἀνδρὸς καταψηθεῖσαν,
οὕτως τὴν κοινωσίαν τότε τοῦ γάμου
γενέσθαι. ὁ δὲ Μαργίτης μαρὸς καὶ
αὐτὸς, τὰ κύματα μετρεῖν ἐπιχει-
ρῶν. V.

tofae fabellae, puerulorum mentes mulcere aptae, qui Lar-
vam Lamiamque metuunt. Quamquam poëtarum forte to-
lerabilia fuerint mendacia. Quod vero iam civitates & gen-
tes multae, communiter, & publice, mentiuntur, qui non
ridiculum? Si Cretenses, Iovis sepulcrum ostendentes, non
erubescunt, Athenienses vero Erichthonium de terra ex-
stitisse aiunt, primosque homines, olerum instar, de Atti-
co solo enatos: multo hi quidem speciosius, quam The-
bani, qui de serpentis dentibus Spartos [*fativos*] quosdam
germinasse narrant. Si quis vero haec tam ridicula non pu-
tet vera esse, sed, iis prudenter examinatis, Coroebi cu-
iusdam aut Margitae iudicet, credere, aut Triptolemum
per aëra vectum alatis draconibus, aut Pana venisse ex

ἤκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἣ Ὠρεΐ-
βυιαν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι, ἀσεβὴς οὗτός γε,
καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, οὕτω προδήλοις καὶ ἀληθέσι
πράγμασιν ἀπιστῶν ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

4 ΦΙΛ. Ἀλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὧ Τυχιάδῃ, καὶ αἱ πό-
λεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἄν. οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου
τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγκαταμιγνύντες τῇ γραφῇ,
οὐπὲρ μάλιστα δεόνται πρὸς τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι
δὲ καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρως ἀπο-
φαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφέ-
λοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν καλῶς ἡ-
λιμῶ τοὺς περιηγητάς αὐτῶν διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ
τῶν ξένων τὰ λήθες ἀκούειν ἐβελησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μιᾶς
ἐνεκα τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι,
παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῖεν ἄν.

5 ΤΥΧ. Εὖ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἤκω σοι

Arcadia auxiliatum in Marathonem, aut raptam a Borea
Orithyiam: ille impius & amens illis videri solet, qui ma-
nifestis adeo & veris rebus fidem neget. Eo usque menda-
cium invaluit.

Phil. Sed poëtae, Tychiade, & civitates veniam confe-
quantur; alteri suavitatem ex fabulis, quae tantam habeat
illecebram, suae scriptioni admiscentes, qua scilicet maxi-
me, ad auditores suos opus habent: Athenienses vero ac
Thebani, & si qui alii, augustiores talibus commentis red-
dunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia fabulosa ista,
nihil prohibuerit fame eorum monstratores perire, cum ne
gratis quidem hospites audire verum velint. At qui nulla
tali causa inducti tamen gaudent mendacio, illi merito pla-
ne videantur ridiculi.

Tych. Recte istuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi ad-

τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας·
μᾶλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπιῶν ὠχόμην, οὐ φέρων
τοῦ πράγματος τὴν ὑπερβολὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ
Ἑριννύες ἐξήλασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα
διεξιόντος.

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδῃ, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης
ἐστὶ, καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος, οὕτω
βαθὺν πάγωνα καθεμμένος, ἐξηκοντούτης ἀνῆρ, ἔτι καὶ
φιλοσοφία ξυνὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου
τινὸς ψευδομένου ἀκοῦσαι παρὰν, οὐχ ὅπως αὐτός τι
τολμήσαι τοιοῦτον.

ΤΥΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἑταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
δὲ αὐτὰ ἐπιστάσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμνυτο τοῖς πλεί-
στοις, παραστησάμενος τὰ παιδία, ὥστε με καὶ ἀπο-
βλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα ἐννοεῖν. ἄρτι μὲν ὡς με-
μῆνοι, καὶ ἔξω εἶη τοῦ καθεστηκότος, ἄρτι δὲ ὡς γόης

sum, praeclaro viro, ubi incredibilibus multis & fabulo-
sis auditis, vel potius in media eorum enarratione, disces-
si, qui ferre egressam modum licentiam non possem. Sed
tanquam Furiae quaedam me eiecerunt, illo portentosa
multa & absurda enarrante.

Phil. Atqui, Tychiade, fide dignus Eucrates est, neque
quisquam temere crediderit, illum, qui prolixam adeo bar-
bam submiserit, hominem sexagenarium, & in philoso-
phia diu versatum, vel sustinere posse, ut audiat alium se
praesente mentientem, nedum ut ipse tale quid audeat.

Tych. Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo
fidem illis facere studuerit, quomodo deieraverit ad plera-
que, pueros etiam suos (*per quorum caput iuraret*) interpo-
nens, ut etiam vultu in illum defixo varia cogitarem: iam
quidem furere hominem, & mente non constare; nunc,

ἂν, ἄρα τοσούτον χρόνον ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γε-
λοιόν τινα πίθηκον περιστέλλων, οὕτως ἄτοπα διηγείτο.

ΦΙΛ. Τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδης;
ἐβέλω γὰρ εἶδέναι ἦν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῳ
τῷ πάγωνι ἔσκεπεν.

- 6 ΤΥΧ. Εἶπα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκλεις, Φοιτᾶν
πρὸς αὐτὸν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἀγοίμι. τήμερον
δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι δεόμενος, (ἐταῖρος δέ μοι, ὡς
οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην
ἔωθεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα,
ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην, ἀκκέϊνον ἰδοίμι,
(ἡγνοήκειν γὰρ ὡς νοσοῖ) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν·
εὐρίσκα δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντιχον οὐκ ἔτι, (ἐφθάκει
γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον προεξεληλυθώς) ἄλλους δὲ
συχνοὺς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου,
καὶ Δεινόμαχος ὁ Σταϊκός, καὶ Ἴων· οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς

3 Πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδης) καὶ τὸ πρόχειρον κατὰ τῆς ἐφεστίου
τὴν Ἑστίαν εἰς ὄρκον παρέλαβεν, ἐσχάρας αὐτὸν ἐξορκῶν. V.
ὡς κατεῖκον αὐτοῦ πυνθανόμενος,

impostorem esse, ac tamdiu me fugisse, qui leonina pelle
simium tegeret ridiculum; adeo absurda narrabat.

Phil. Quenam ista? per ego te Vestam rogo, Tychiade.
Volo enim scire, ecquam sub tanta barba tegat vanitatem.

Tych. Solebam etiam alias, Philocles, ventitare ad il-
lum, si valde otiosus essem. Hodie vero cum Leonticho
convento mihi opus esset, qui meus, ut nosti, sodalis est,
audissemque ab eius puero, mane abiisse ad Eucratem, ut
aegrotantem videret; utriusque causa, ut nempe & Leonti-
chum convenirem, & viderem ipsum, ignarus aegrotum
esse, eo venio. Ac Leontichum quidem non amplius ibi
invenio, qui paulo ante, uti dicebant, discessisset: sed alios
frequentes, in quibus Cleodemus erat Peripatericus, & Stoi-
cus Dinomachus, atque Ion: nosti illum, qui Platoniarum

Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιούντα, ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφθεύσαι δυνάμενον. ὁρᾷς οἴους ἄνδρας σοί Φημι, πανσόφους, καὶ παναρέτους; ὃ, τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ μονονουχὶ φοβεροὺς τὴν πρόσωψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰατρός Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρεῖαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθεὶς, καὶ ῥᾶον ἐδόκει ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν. τὸ ρεῦμα γὰρ, ἐς τοὺς πόδας αὐθις αὐτῷ κατεληλύθει. καθέζεσθαι οὖν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἥρμα ἐγκλίνας τῇ Φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικόν, ὅποτε εἶδέ με, καίτοι βεῶντος αὐτοῦ καὶ διατεινομένου τι, μεταξὺ εἰσιῶν ἐπήκουον· καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψεύσασθαι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς ἐπεὶ ἔμαθον, ὁρμαῖος ἔλθοιμι.

4 Καὶ παναρέτους; ὅτι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας) Haec V.

Forſan ut reſtitueret integritati textum: Scholii vero nihil. Solan.

disputationum causa admirationi esse postulat, tanquam qui solus accurate sententiam viri perceperit, & interpretari possit aliis. Vides, quos tibi viros narrem, sapientia omni & virtute praeditos, quodque caput rei est, de unaquaque secta, venerabiles omnes, ac tantum non adspectu ipso terribiles. Insuper vero aderat Antigonus Medicus, morbi causa, puto, advocatus. Ac iam mollius videbatur habere Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur affidere me apud se in lectulo iussit Eucrates, submissa paulum ad infirmitatem significandam voce, cum me vidisset, quamquam clamantem illum, & contenta voce aliquid dicentem, in ipso ingressu audirem. Et ego, summa cautione adhibita, ne forte pedes illius attingerem, excusatione illa vulgari prolata, me morbum ipsius ignorasse, audito au-

7 ἐκαβεζόμεν πλησίον. Οἱ μὲν δὴ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες, τὰ δὲ καὶ τότε δι-
 εξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἕκαστος ὑποβάλλ-
 οντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, Φησί, τῇ ἀριστερᾷ
 τις ἀνελόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυγᾶλης, οὕτω
 Φονευθείσης, ὡς προεῖπον, ἐνδύσειεν εἰς δέρμα λέοντος,
 ἄρτι ἀποδαρέντος, εἴτα περιάψει περὶ τὰ σκέλη, αὐ-
 τήκα παύεται τὸ ἄλγημα. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δει-
 νόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου
 καὶ ἀβάτου· καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον ὥκῃ γὰρ
 ἢ ἐλάφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ
 λέων ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ
 δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πάγωνος αἱ ὄρθαι, μεγάλας
 δύναιντο, εἴ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰ-
 κείας ἐπαρδῆς ἕκαστω. ποδῶν δὲ ἴασιν ἥκιστα ἐπαγγέλ-
 λεται. καὶ αὐτὸς, ἡδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλαι
 ἐγίγνωσκον ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι, διότι ὥκῃ
 ἐλάφος. ἐναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα,

tem, cursim statim venisse, prope illum assedi. Illi forte
 iam de morbo partim dixerant, partim adhuc disputabant,
 insuper vero etiam curationes unusquisque nonnullas sub-
 iiciebant. Nam Cleodemus, si ergo, inquit, sinistra aliquis
 humi tollat dentem mustelae, ita uti dixi interfestae, & exco-
 riatu modo leonis pelle deliget, ac deinde circumponat cruribus,
 statim cessat dolor. Non leonina, inquit Dinomachus, audivi
 equidem, sed cervae virginis & nondum initae: & probabilior
 sic res est: celere enim cerva & robustum maxime pedibus. Et leo
 fortis ille quidem, atque adeps illius & manus dextra, & pili
 de barba recti, multum valeant, si quis cum suo quodque carmi-
 ne adhibere possit. Pedum vero curationem minime promittit. Ipse
 quoque, inquit Cleodemus, ita olim putabam, cervae oportere
 pellem esse, propterea quod velox cerva. Sed nuper e Libya vir

μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὠκυτέρους εἶναι τῶν ἐλάφῳ τού-
 λεόντας. ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἰρούσιν αὐτὰς διάκοντες.
 ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τοῦ Λίβυος. Ἐγὼ 8
 δέ, οἶσθε γὰρ, ἔφην, ἐπαυδαῖς τισι τὰ τοιαῦτα παύε-
 σθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ ἔνδον δια-
 τρίζοντος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν
 κατεγνακότες μου πολλὴν τὴν ἀνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπι-
 σταίμην τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν οὐδεὶς Φρονῶν
 ἀντίποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μέντοι ἰατρός Ἀντίγονος
 ἐδόκει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσει μου· πάλαι γὰρ ἡμελεῖ-
 το, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξίων τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης,
 οἴνου τε παραγγέλλων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχαρα σιτεῖ-
 σθαι, καὶ ὅλως ὑφαίρειν τοῦ τόνου. ὁ γοῦν Κλεόδημος,
 ὑπομειδιῶν ἄμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιᾷδῃ; ἀπι-
 στον εἶναί σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γίνεσθαι τινὰς
 ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοι γε ἦν δ' ἐγὼ εἰ μὴ

7 Κατεγνακότες μου) Κατεγνακότες πολλὴν τὴν ἀνοιαν. αἰτιατικὴ
 ἀντὶ γενικῆς Ἀπτικῆς. V.

*sapiens talium, aliter me docuit, cum diceret, velociores esse leo-
 nes cervis. Nimirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Lau-
 dabant praesentes Libyn, qui recte dixisset. At ego, Pu-
 tatis enim, dicebam, incantationibus quibusdam talia sedari, aut
 rebus extra appensis, cum tamen intus habitet malum? Ride-
 bant in hoc sermone meo, ac manifestum erat, condemna-
 ri ab illis multam meam infortium, quando nescirem, quae
 essent manifestissima, ac de quibus nemo sanus contradi-
 ceret, quasi non ita se haberent. Verumtamen Antigonus
 Medicus videbatur delectari mea interrogatione: olim enim,
 puto, negligebatur, qui auxilium de arte sua afferre vel-
 let Eucrati, & vino illum abstinere iubens, & vesci oleri-
 bus, & in universum de contentione remittere. Cleode-
 mus ergo subridens, Quid ais, inquit, Tychiade? Incredibile
 tibi videtur, quasdam exsistere e talibus utilitates ad morbos? Mi-*

πάνυ τὴν ῥῖνα κορύζης μεστός εἶην, ὡς πιστεύσειν τὰ ἔξω
καὶ μηδὲν κοινώνοντα τοῖς ἔνδοθεν ἐπεγείρουσι τὰ νοσή-
ματα μετὰ ῥηματίων, ὡς Φατὲ, καὶ γοητείας τινὸς ἐν-
εργεῖν, καὶ τὴν ἴασιν ἐπιτέμπειν προσαρτῶμενα. τὸ δ'
οὐκ ἂν γένοιτο, οὐδ' ἦν ἐς τοῦ Νεμείου λέοντος τὸ δέρμα
ἐνδήσῃ τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυγαλᾶς. ἐγὼ γοῦν αὐτὸν
τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χαλεύοντα ὑπ' ἀλγηδόνων,
9 ἐν ὀλοκλήρῳ τῷ αὐτοῦ δέρματι. Πάνυ γὰρ ἰδιώτης, ἔφη
ὁ Δεινόμαχος, εἴ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐμέλησέ σοι ἐκ-
μαθεῖν, ὅν τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερό-
μενα. καὶ μοι δοκεῖς, οὐδὲ τὰ προφανέστατα ἂν παρα-
δέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπομ-
πὰς, καὶ τῶν ἐρπετῶν τὰς καταβέλξεις, καὶ βουβώνων
ιάσεις, καὶ τᾶλλα ὅποσα καὶ αἱ γράες ἤδη ποιοῦσιν.
εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἅπαντα, τί δὴ ποτε οὐχὶ ταῦτα
οἴσῃ γίνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ' ἐγὼ,
ἑμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, Φασὶν, ἐκκρούεις

17 Καὶ ἤλω -- τὸν ἥλον) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυμφόροις ἀσύμφορα πι-
στούμενων, ὡς περ καὶ ἐπὶ τῶν ψευδῶν εἰρηται τῷ λίνῳ λινὸν συνάπτεις. V.
hi vero, inquam; nisi omnino pituita plenus mihi sit nasus, ut
credam, externa, & quae nihil communicent cum internis rebus,
morbos excitantibus, cum oculis quibusdam, ut dicitis, praesti-
giisque operosa esse, & sanationem, si appendantur, immittere?
Enimvero hoc non contigerit, neque si quis in pelle de Nemeao
leone sexdecim totas mustelas deliget. Ego enim leonem ipsum sac-
pe claudicantem prae dolore in integra sua pelle vidi. Omnino ni-
mirum idiota es, ait Dinomachus, neque talia discere curasti,
quemadmodum, cum morbis adhibentur, prosint: ac videris mihi
ne manifestissima quidem ista recipere, febrium intermittentium de-
pulsiones, & serpentium mulcedines, & tumorum inguinalium sa-
nationes, & reliqua, quae iam & anus faciunt. Si vero illa fiunt
omnia, quidni & ista putabis fieri a similibus? Ea, quae non con-
sequuntur, inquam, concludis, Dinomache, & clavo, quod

τὸν ἥλον. οὐδὲ γὰρ ἂ Φῆς, ταῦτα δῆλα μετὰ τοιαύτης
 δυνάμεως γιγνόμενα. ἦν γοῦν μὴ πείσης πρότερον ἐπά-
 γων τὸν λόγον διότι φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τοῦ τε πυρε-
 τοῦ, καὶ τοῦ οἰδήματος δεδιότος, ἢ ὄνομα θεσπέσιον, ἢ
 ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βουβῶνος δρα-
 πετεύοντος, ἐτι σοι γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. Σὺ 10
 μοι δοκεῖς, ἢ δ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐ-
 δὲ θεοὺς εἶναι πιστεύειν, εἶγε μὴ οἶει τὰς ἰάσεις οἷόν τε
 εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γίγνεσθαι. τοῦτο μὲν, ἦν δ'
 ἐγὼ, μὴ λέγε, ᾧ ἄριστε· καλύει γὰρ οὐδέν, καὶ θεῶν
 ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεοὺς
 σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἂ εὖ ποιοῦσι τοὺς κά-
 μνοντας, ὑπὸ Φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς, ἀνιστάντες. ὁ γοῦν
 Ἀσκληπιὸς αὐτός, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἤγρια Φάρμα-
 κα πάσσοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσούντας, οὐ λέοντας
 καὶ μυγάλας περιάπτοντες. Ἐὰ τοῦτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ 11
 δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγῆσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μειράκιον

aiunt, clavum eiicis. Neque enim, quae dicis, ea tali potentia
 fieri manifestum est. Nisi enim prius eo conversa disputatione per-
 suaseris, quomodo fieri ista possint, metuente febris aut tumore,
 vel divinum nomen, vel sermonem Barbaricum, & propterea de
 inguinibus aufugiente; adhuc quae dicis, aniles sunt fabulae. Vi-
 deris tu mihi, ait Dinomachus, talia quae dicas, neque Deos
 credere, si quidem non putas fieri posse, ut per divina nomina sa-
 nationes contingant. Illud quidem, inquam, noli dicere, vir opti-
 me. Nihil enim prohibet, etiamsi Dii sunt, tamen talia esse men-
 dacia. Ego vero & colo Deos, & curationes illorum video, &
 quae bene faciant laborantibus, quos medicamentorum & medici-
 nae opera restituant. Aesculapius enim ipse, eiusque filii, medi-
 camentis bonis miscendis sanabant aegrotos, non leonibus muste-
 lisque alligandis. Omitte istum, inquit Ion. Ego mirabile quid-
 dam vobis enarrabo. Adolescentulus eram circa quatuor & decem

ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν· ἦκε δὲ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαυ τὸν ἀμπελουργόν, ἐρρώμενον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικόν, ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορᾷ, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κεῖσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. ἀναδύνει γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάραξι περιπλέκοντι, προστερπύσας τὸ θηρίον, δακύνει κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φάσαι, καὶ καταδύναι αὐτὸς ἐς τὸν Φωλεόν, τὸν δὲ οἰμῶζειν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγυθόνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαυ ἐρωῶμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμπος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προσκομιζόμενον, ὅλον ὠδηκότα, πελιδνόν, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λευπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ, τῶν Φίλων τις παρὼν, Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλωνίον τῶν Χαλδαίων, ὡς φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰάσεται τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, ἦκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδαυ, ἐπαυθὴ τινὶ ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας

fere annos. Venit autem aliquis patri nuntians, Midam vinitorem, robustum cetera servum, & efficacem, pleno foro a serpente morsum, iacere iam putrescente crure. Deliganti enim palmites, & palis applicanti, adrepentem viperam, morsu appetuisse pollicem, ac subito suam rursus cavernam subisse: illum vero plorare, qui periret doloribus. Haec igitur nuntiabantur: ac Midam videbamus ipsum in grabato afferrī a conservis, totum tumoribus inflatum, luridum, putrescentem iam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spirantem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, restituit Midam, carmine quodam euiciens de corpore venenum, cum alligaret insuper pedi illius lapidem, quem

παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν
 ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμ-
 ποδα, ἐφ' οὗ ἐκεκόμιστο, ὥχετο ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιάων.
 τοσοῦτον ἡ ἐπωδὴ ἐδυνήθη, καὶ ὁ στηλίτης ἐκεῖνος λίθος.
 Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς γὰρ 12
 τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἔωθεν, ἐπειπὼν ἱερατικά τινα ἐκ βίβλου
 παλαιᾶς ὀνόματα ἑπτὰ, θεῶν καὶ δαδὶ καθαγνίσας
 τὸν τόπον, περιελθὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἐρπετὰ
 ἐντὸς τῶν ὥρων. ἦκον οὖν ὥσπερ ἐλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπω-
 δὴν ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κερά-
 σται, καὶ ἀκοντίαι, φρῦνοί τε, καὶ φύσαλοι· ἐλείπετο
 δὲ εἰς δράκων παλαιὸς, ὑπὸ γήρως, οἶμαι, ἐξερπύσαι
 μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προστάγματος· ὁ δὲ
 μάγος, οὐκ ἔφη παρῆναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα τιὰ τῶν
 ὄφεων τὸν νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἔπεμψεν
 ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἦκε κακέϊνος. ἐπεὶ δὲ
 συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ ὁ Βαβυλώνιος, τὰ

de columella sepulchrali virginis defunctae exciderat. Atque hoc
 fortassis mediocre videatur : quamquam ipse Midas, sublato, in
 quo portatus fuerat, grabato, discedens rus abiit. Tantum car-
 men illud valuit & ille lapis de sepulchro. At ille alia quoque pa-
 travit vere divina. In praedium enim cum abiisset, mane, pronun-
 tiatis ex veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sulphur
 & facem tribus circuitibus lustrato, quotquot intra fines illos fue-
 rant serpentes eiecit. Veniebant igitur velut tracti ad incantatio-
 nem angues multi & aspidēs, & viperae, ac ceraestae, & iaculi,
 & rubetae ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui prae
 senio, arbitror, non poterat erepere, ac propterea dicto audiens
 non fuerat. At Magus negat omnes adesse, atque unum serpent-
 tium minimum natu electum, legatum mittit ad draconem. Et
 venit paulo post iste etiam. Cum vero congregati essent, afflavit

13 δὲ αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ Φυσήματι,
 ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν. Εἶπέ μοι, ὦ Ἴων, ἣν δ' ἐγὼ, ὁ
 ὄφεις, ὁ πρεσβευτὴς ὁ νέος, ἄρα καὶ ἐχειραγώγει τὸν
 δράκοντα ἤδη, ὡς Φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων
 ἐκεῖνος, ἐπεστηρίζετο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος,
 ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σου πάσαι τὰ τοιαῦτα,
 (ὥμην γὰρ οὐδενὶ λόγῳ δυνατόν γίνεσθαι αὖν αὐτὰ πι-
 στεῦσαι) ὁμῶς ὅτε τὸ πρῶτον εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν
 βάρβαρον, (ἐξ Ὑπερβορέων δὲ ἦν, ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευ-
 σα, καὶ ἐνίκηθην, ἐπιπολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν,
 αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τοῦ αἵρος φερόμενον, ἡμέρας οὔσης, καὶ
 ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα, καὶ
 σχολῇ, καὶ βᾶδην; σὺ ταῦτα, ἣν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν
 Ὑπερβόρεον ἄνδρα πετόμενον, ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος βεβη-
 κότα; καὶ μάλα, ἣ δ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας,
 οἷα μάλιστα ἐκεῖνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ

7 Δυνατὸν πιστεῦσαι) Γραι. δυνατόν γίνεσθαι. G. 15 Καρβαντίνας)
 Καρβαντίναι τὰ τραχεῖα καὶ ποιμενικὰ ὑποδήματα, ἃ καὶ ἀρβύλας
 φασίν. V.

illos Babylonius: at illi confestim ab illo ipso flatu, nobis ad-
 mirantibus, combusti sunt. Dic mihi, Ion, dicebam ego, ser-
 pens ille legatus, iunior, numquid manu ducebat draconem vetu-
 lum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingrediebatur? Tu qui-
 dem ludis, Cleodemus inquit: ego vero & ipse magis etiam,
 quam tu, incredulus circa talia cum essem, (fieri enim nullo mo-
 do posse putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volentem
 vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut dicebat, ex Hyper-
 boreis, credidi, & diu reluctatus tandem vinci me passus sum.
 Quid enim facerem, qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri,
 super aqua incedere, per ignem transire otiose & gradatim? Tu
 haec, inquam ego, vidisti, Hyperboreum hominem volare, &
 super aqua incedere? Ego vero, inquit, calceatum quidem cru-
 do corio, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid di-

ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἔρωτας
 ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς εἰλούς
 ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῇ παρίστας,
 καὶ τὴν Σελήνην κατασπῶν. Ἐγὼ γοῦν διηγήσομαι ὑμῖν 14
 ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Γλαυκίῳ τοῦ Ἀλεξι-
 κλέους. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος,
 παραλαβὼν τὴν οὐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαι-
 νέτου θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτα πρὸς τοὺς
 λόγους· καὶ εἰ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκεῖνος ἀπησχόλησεν αὐ-
 τὸν, ἅπαντα αἶν ἤδη τὰ τοῦ Περιπάτου ἠπίστατο· ὅς καὶ
 οὐτωκαὶδεκαέτης ὢν, ἀνέλυε, καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν
 μετεληλύθει εἰς τέλος· ἀμνηχανῶν δὲ ὅμως τῷ ἔρωτι,
 μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον
 ὄντα, τὸν Ὑπερβόρεον ἐκεῖνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτὸν,
 ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ παραυτίκα· (ἔδει γὰρ προ-
 τελέσαι τι πρὸς τὰς Θυσίας) ἐκκαίδεκα δὲ εἰ τύχοι τῆς
 Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρήσας τὴν σελήνην, (τότε γὰρ
 7 Δημαινέτου) Γράφεται καὶ Δημίου. V.

cere opus est, quae ostendit, immitendis amoribus, daemonibus
 evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipsa Hecate
 manifesto sistenda, ac detrahenda Luna. Ego enim enarrabo vo-
 bis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias
 enim cum, patre vix mortuo, adisset hereditatem, amore captus est
 Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro
 utebatur: ac nisi amor illum detinuisset, omnia iam Peripateticae
 scholae placita didicisset, qui duodeviginti annorum adolescens
 iam analysi uteretur, & acroamaticos de natura libros ad finem
 usque pertrahasset. Attamen consilii circa suum amorem inops,
 omnia mihi indicat. Ego vero, quod magistrum decebat, Hyper-
 boreum illum magum ad eum deduco, quatuor in praesens mina-
 rum mercede interposita; oportebat enim statim numerare aliquid
 ad sacrificia: sexdecim vero, si frui daretur Chryside. Ille vero
 plenam cum servasset Lunam, (tum enim plerumque talia sacra

ὥς ἐπιτοπολὺ τὰ τοιαῦτα τελεσιουργεῖται) Βόθρον τε
 ὀρυζάμενος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας
 ἀνεκαλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξικλέα τὸν πατέρα
 τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶτα· ἠγανάκτει δὲ
 ὁ γέρον ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ
 ὁμῶς ἐΦῆκεν αὐτῷ ἔρᾶν. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνή-
 γαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήνην κατέ-
 σπασε, πολὺμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄλλοτε ἄλλοῖόν
 τι Φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν μορφὴν
 ἐπεδείκνυτο, εἴτα βούς ἐγένετο πάγκαλος, εἴτα σκύλαξ
 ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ Ὑπερβόρεος ἐκ πηλοῦ ἐρώτιόν τι
 ἀναπλάσας, Ἀπίθι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν
 πηλὸς ἐξέπτато, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέστη κόπτουσα
 τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυ-
 κίαν, ὥς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα, καὶ συνῇ ἄχρι δὴ
 ἀλεκτρονίων ἠκούσαμεν ἀδόντων. τότε δὴ ἤτε σελήνη ἀνέ-
 πτατο ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ Ἑκάτη εἶδυ κατὰ τῆς γῆς,
 καὶ τὰ ἄλλα Φάσματα ἠΦανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα

peraguntur) fossa in subdivali domus depressa, circa mediam no-
 ctem evocavit nobis primo quidem Anaxiclem, patrem Glauciae,
 ante menses septem defunctum. Graviter autem ferebat senex amo-
 rem, atque irascebatur: denique vero tamen amare illi permisit.
 Post vero Hecaten evocavit, quae Cerberum secum duceret, & Lu-
 nam detraxit, multiforme spectaculum, diversamque prae se spe-
 ciem ferens. Primo quidem muliebre prae se formam gerebat:
 tum bos fiebat pulcherrima: deinde catella videbatur. Tandem Hy-
 perboreus de luto cum finxisset parvulum Cupidinem, Abi, in-
 quit, adduc Chrysidem! Avolat lutum, nec ita multo post ad-
 fluit illa pulsans ianuam: & ingressa Glauciam amplectitur, ut
 quae ad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum
 illo, dum gallorum cantum audiremus. Tunc nempe Luna evola-
 vit in coelum, & terram Hecate subiit, & reliqua spectra evae

ἐξεπέμφαμεν περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγές. Εἰ 15
 ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδῃ, οὐκ ἂν ἐτι ἠπίστησας εἶναι πολ-
 λὰ ἐν ταῖς ἐπωδαῖς χρήσιμα. εὖ λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπί-
 στευον γὰρ ἂν εἶγε εἶδον αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι,
 εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυδερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ
 τὴν Χρυσίδα ἣν λέγεις, ἐραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχειρον·
 οὐχ ὁρῶ δὲ τίνος ἐνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου
 πρεσβευτοῦ, καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ὑπερβορέων, καὶ σε-
 λήνης αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς Ὑπερβορέους
 δυνατόν ἦν. πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπωδὴν ἡ
 γυνή, καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς Φάσμασι πέπονθεν. ἐκεῖνα
 μὲν γὰρ ἦν ψόφον ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, πέφευγε.
 καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς Φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀργυρίον που ψο-
 Φῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον· ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐ-
 τοῦ τοῦ μάγου, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν
 πλουσιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐ-
 τῶν λαμβάνειν, ὁ δὲ τεττάρων μινῶν, πάνυ σμικρολόγος

nuere, & emisimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem. Haec
 si vidisses, Tychiade, non amplius fidem negares dicentibus, esse
 multa in incantationibus utilia. Recte, inquam, mones. Crede-
 rem enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto, parata est,
 si non ita acute, ut vos, videre talia possum. Verum enimvero,
 novi enim Chrysidem, quam dicis, amatricem mulierem, facilem-
 que & promptam, non video, quam ab causam opus habueritis le-
 gato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis, ipsaque adeo
 luna; quam viginti drachmis ad ipsos abducere licebat Hyperbo-
 reos. Omnino tali carmini cedit mulier, & contrario spectris in-
 genio est. Nam illa si strepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt;
 nempe & haec vos dicitis: haec autem argentum si qua tinniat,
 venit ad sonum. Alioquin ipsum quoque Magum admiror, si, cum
 possit ipse amari a ditissimis mulieribus, & solida ab illis talen-
 ta accipere, pro quatuor minis sordidus homo Glauciam reddit

16 ὦν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη
 ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. Ἐγὼ γοῦν ἠδέως ἀν' ἐροίμην σε
 τί περὶ τούτων φῆς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάτ-
 τουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ
 Φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ πάντες
 ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τούτων
 σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτοντας πρὸς τὴν
 σελήνην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ διαστρέφοντας, καὶ ἀφροῦ
 πιμπλαμένους τὸ στόμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμ-
 πει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δει-
 νῶν. ἐπειδὴν γὰρ ἐπιστῇ κεκλιμένοις, καὶ ἔρηται ὅθεν εἰσε-
 ληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ
 δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν
 ἂν αὐτὸς ᾗ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν εἰς τὸν ἀνθρώπον· ὁ
 δὲ ὅρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθῇ, καὶ ἀπειλῶν, ἐξ-
 ελαύνει τὸν δαίμονα. ἐγὼ γ' οὖν καὶ εἶδον ἐξιόντα μέλανα,
 καὶ καπνώδη τὴν χοροῖαν. οὐ μέγα, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ ταιαῦ-
 τά σε ὁρᾶν, ὦ Ἴων, ὦγε καὶ αἱ ἰδέαι αὐταὶ φαίνονται,

amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, qui fidem neges omnibus. Itaque lubens interrogaverim te, de illis quid sentias, qui daemones liberant terroribus, aperte adeo ipsa quoque spectra excantantes? Et haec me dicere nihil opus est: sed norunt omnes Syrum illum e Palaestina, talium curationum Sophistam: quot ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distorquentes oculos, spuma os repletum habentes, tamen suscitatur, & sanos dimittit magna mercede malis liberatos. Cum enim adstat iacentibus, & interrogat, unde intraverint in corpus? ipse quidem tacet aegrotus: respondet vero Graece vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste aduratione, & si non pareat, minis daemonem expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore & fumoso. Non erat magnum, inquam, talia te videre, Ion, cui ipsae etiam ideae appareant, quas Pla-

ἄς ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δείκνυσιν, ἀμαυρόν τι θεά-
 μα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. Μόνος γὰρ 17
 Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα εἶδεν, οὐχὶ δὲ καὶ
 ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ,
 οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις
 ἤδη τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττό-
 μην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παράλο-
 γον ὄραν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δα-
 κτύλιον ὁ Ἀραῖψ ἔδωκε, σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πε-
 ποιημένον, καὶ τὴν ἐπαρδὴν ἐδίδαξε τὴν πολυάνυμον, ἐκτός
 εἰ μὴ καὶ μοὶ ἀπιστήσεις, ὦ Τυχιάδῃ. καὶ πῶς ἂν, ἦν
 δ' ἐγὼ, ἀπιστήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δείνωνος, σοφῶ ἄν-
 δρὶ μάλιστα, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴ-
 κοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας; Τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάν- 18
 τος, ἧδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἅπασιν τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι
 νύκτες Φαινόμενον, καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρου-
 σιν, τοῦτο οὐ παρ' ἐμοῦ μόνον ἀκούσεως ἂν, ἀλλὰ καὶ
 παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάντων. ποίου, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνδριάν-

to, pater vester, ostendit, evanidum ac tenue spectaculum, quan-
 tum ad nos, qui caecutimus. Nempe solus talia, Eucrates in-
 quit, vidit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones,
 noctu partim, partim interdū? Ego vero non semel, sed decies mil-
 lies iam vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Iam vero
 ob consuetudinem inusitatum nihil videre mihi videor: & nunc ma-
 xime, a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro patibulorum
 factum, & carmen me multorum nominum docuit: nisi forte
 nec mihi credis, Tychiade. Et quomodo, inquam, non cre-
 dam Eucrati Dinonis filio, sapientissimo viro, & libere, quae sibi
 videntur, & cum auctoritate, domi suae dicenti? Illud enim de
 statua, inquit Eucrates, quod domesticis omnibus quot noctibus
 apparet, & pueris, & adolescentibus, & senibus, illud igitur non
 ex me solo audias, sed ex nostris omnibus. De qua, inquam,

τος; Οὐχ ἑώρακας, ἔφη, εἰσιὼν ἐν τῇ αὐλῇ ἐστηκότα
 πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημητρίου ἔργον τοῦ ἀνθρωπο-
 ποιῶ; μῶν τὸν δισκεύοντα, ἦν δ' ἐγώ, Φῆς, τὸν ἐπιτε-
 κυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέσεως, ἀπεστραμμένον
 εἰς τὴν δισκοφόρον, ἡρέμα ὀκλάζοντα τῷ ἐτέρῳ, εἰκότα
 ξυναναστησομένῳ μετὰ τῆς βολῆς; οὐκ ἐκείνον, ἦδ' ὅς,
 ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἐν καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ δισκοβό-
 λος, ὃν λέγεις· οὐδὲ τὸν παρ' αὐτόν, Φημι, τὸν διαδού-
 μενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τὸν καλόν· Πολυκλείτου
 γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόντων,
 ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίου τοῦ Νησιώτου πλάσματα
 ἐστηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ
 ἐπιρρέον εἶδες προγαστορά, Φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν
 ἀναβολὴν, ἡνεωμένον τοῦ πάγωνος τὰς τρίχας ἐνίας,
 ἐπίσημον τὰς φλέβας, αὐτοανθρώπων ὅμοιον, ἐκείνον λέ-
 19 γω, Πέλιχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. Νῆ Δί',

9 Πολυκλείτου γὰρ) Γραφεὺς ὁ καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσά-
 Πολυκλείτης ὡσπερ καὶ ὁ Εὐφράτωρ. γεται θαυμάζω. V.

statua? Non vidisti, inquit, ingrediens, in aula stans signum
 pulcherrimum, Demetrii opus, statuarum humanarum artificis?
 Num discobolon, inquam, dicis, incurvantem se ad habitum
 emittendi iam disci, reflexo vultu ad eam, quae discum attulit,
 paulum submisso genu altero, ut in ipso statim iactu surrecturus
 una videatur? Non, inquit, illud, quandoquidem Myronis ope-
 rum & ipsum est, discobolus, quem dicis. Neque illud iuxta stans
 dico, illud taenia reſmitum caput, pulchrum; istud enim Poly-
 cleti opus. Sed omitte, quae sunt ad dextram introeuntium, in
 quibus Critiae Nesiotae opera stant, Tyrannicidae. Tu vero si
 quam vidisti statuam ad influentem aquam, ventre prominulo, cal-
 vam, feminudam amictu, cuius barbae pilos aliquot ventus vide-
 tur iactare, insignes habentem venas, indiscreta hominis similitu-
 dine, illam dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur. Per Iovem,

ἦν δ' ἐγὼ, εἰδὼν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ τοῦ Κρόνου, ταινίας
καὶ στεφάνους ξηροὺς ἔχοντα, κεχρυσωμένον πετάλοις
τὸ στῆθος. ἐγὼ δέ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρύσωσα,
ὁπότε μ' ἰάσατο διὰ τρίτης ὑπὸ τοῦ ἡπιάλου ἀπολλύ-
μενον. ἦν γὰρ καὶ ἰατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος οὗτος
Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης· ἢ
σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδα ἐγὼ ὅσον δύναται
οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελάμενος ἀνδριάς· ἢ οὐ νομίζεις τοῦ αὐ-
τοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἡπιάλους, αἷς ἂν ἐθέλοι, εἴγε
καὶ ἀποπέμπειν δυνατόν αὐτῷ; ἰλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστω
ὁ ἀνδριάς, καὶ ἡπιος οὕτως ἀνδρεῖος ὢν. τί δ' οὖν καὶ ἄλ-
λο ποιοῦντα ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὴν
τάχιστα, ἔφη, νῦξ γένηται, ὁ δὲ καταβὰς ἀπὸ τῆς
βάσεως, ἐφ' ἣ ἔστηκε, περίεσιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν,
καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, ἐνίστε καὶ ἀδοντί· καὶ
οὐκ ἔστιν ὅτινα ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον·
ὁ δὲ παρέρχεται, μὴδὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας· καὶ μὴν
4 Ἡπιάλου) Ἡπίσλος εἶδος πυρετοῦ ἢ παροξυσμοῦ. G.

inquam, vidi quandam ad dextram Saturni, vittas habentem & corollas aridas, cuius pectus bracteis inauratum est. At ego, inquit Eucrates, inauravi illa, cum me sanasset, tertium iam febri quæra pereuntem. Fuit nempe medicus etiam optimus ille Pelichus? Est; & noli irridere, inquit Eucrates, aut non ita multo post ille te vir ulciscetur. Novi ego, quid possit ista derisa a te statua. Aut non putas eiusdem esse immittere, quibus velit, quæqueras, si expellere potest? Propitia, inquam, sit & placata virilis adeo statua! quid igitur aliud quoque facientem, quicumque in domo estis, videtis? Cum primum, inquit, nox oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum orbe quodam circumit, & omnes illi occurrunt, nonnunquam etiam cantanti, neque est, quem læserit: modo opus est, ut illi decedatur: sic præterit, nulla molestia afficiens

καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτός, ὥστε ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφούντος. ὅρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ οὐχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδρίας, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρήης ὁ τοῦ Μίνως ἦ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὦ Εὐκράτες, ἀλλὰ ξύλου ἐπεποιήτο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν οὐ Δημητρίου ἔργον εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπετεύει γοῦν, ὡς 20 Φῆς, ἀπὸ τῆς βάσεως καὶ οὗτος. Ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδη, μὴ σοι μεταμελήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὓς κατὰ τὴν νομηνίαν ἐκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνδεινα ἐχρῆν, ὁ Ἴων ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἡμύνατο, ὦ Εὐκράτες; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὐτοσὶ Τυχιάδης ἀπιστήσῃ. πολλοὶ, ἦ δ' ὅς, ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ, καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρᾷ πρὸς τὸν μηρὸν, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πέταλα

7 Ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων) Τοῦτο οὐ μάτην εἶπεν. ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτος Δαίδαλος ἀγάλμα ἐργάσατο περισκελῆς, τῶν πρὸ αὐ-

τοῦ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότα τὰ ποῦδ' ἀποτελούντων, παρέσχε Φημιν, ὡς τὰ τοῦ Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα. V.

videntes. Quin etiam lavat saepe, & tota nocte ludit, ut strepitus aquae exaudiat. Vide ergo, dicebam, ne non Pelichus sit illa statua, sed Cretensis Talus, Minois filius. Nam & ille aeneus erat Cretae circulator. Si vero non ex aere, sed ex ligno factus esset, Eucrates, nihil prohiberet non Demetrii esse opus, sed unum de Daedali artificibus. Nam, ut ais, fugit de sua basi hic quoque. At tu vide, inquit, Tychiade, ne dicti te postea poeniteat. Novi ego, quid usu venerit ei, qui obolos furatus fuerat, quos singulis noviluniis ipsi offerimus. Gravissima quidem oportuit evenire, inquit Ion, sacrilego. Quomodo igitur ultus est illum, Eucrates? volo enim audire, etsi fidem vel maxime hic Tychiades negaturus sit. Multi, inquit, oboli ad pedes illius iacebant, & nummi aliquot alii argentei ad femur ipsius cera agglutinati, &

ἐξ ἀργύρου, εὐχαὶ τινὸς, ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅπόσοι
 δι' αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῶ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Λίβυς
 τις οἰκέτης, κατάρατος, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε
 νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκεῖνα, καὶ ὑφείλετο κατα-
 βεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν
 τάχιστα ἔγνω περισεσλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως
 ἡμύνατο, καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς
 νυκτὸς περίηει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος, ἐξεληθεῖν οὐ
 δυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμπεσὼν, ἄχρι δὴ
 κατελήφθη ἔχων τὰ Φάρια, γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ
 τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν ἀλούς· οὐ πολὺν δὲ
 ἐπιβιοῦς χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμε-
 νος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκάστην, ὥστε καὶ μώ-
 λωπας ἐς τὴν ἐπιούσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώ-
 ματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ τὸν Πέλιχον σκῶ-
 πτε, καὶ με, ὥσπερ τὸν Μίνωος ἡλικιώτην, παραπαίειν
 ἤδη δοκεῖ. ἀλλ', ὦ Εὐκράτες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστ' ἂν ὁ χαλ-
 κὸς μὲν χαλκὸς, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν

argenti bracteolae, votum cuiusdam, aut sanationis merces eorum,
 qui per ipsum febri erant liberati. Erat vero nobis servus e Li-
 bya, sacer homo, equiso. Hic ausus est noctu suffurari omnia
 illa, & suffuratus est, observato tempore, ubi descenderat statua.
 Cum primum vero rediens cognovit, se spoliatum esse, Pelichus,
 vide quomodo ultius sit Libyn, ac deprehenderit. Tota enim nocte
 in aula in orbem circumiit infelix, qui exire non posset, velut
 in Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehenderetur cum
 rebus furtivis. Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non
 paucas. Non diu vero cum supervixisset, malus male periit, qui
 diceret, singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam po-
 stridie illius in corpore apparerent. Post haec, Tychiade, & Pe-
 lichum deride, & me, ut Minois aequalem, delirare puta. Ve-
 rum, Eucrates, inquam, quamdiu quod aes est, aes erit, & opus

εἰργασμένος ἦ, οὐ Θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιός ὢν,
 οὔποτε Φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Περίχου, ὃν οὐδὲ ζῶν-
 21 τα πάνυ ἐδεδίειν, ἀπειλοῦντά μοι. Ἐπὶ ταύτοις Ἀντί-
 γονος ὁ ἰατρός εἶπε· καί μοι, ὦ Εὐκράτες, Ἱπποκράτης
 ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὃς μόνον ἐπει-
 δαν ἢ θρυαλλὶς ἀποσβῆ, περιέεισι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύ-
 κλῳ ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ Φάρ-
 μακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ μάλι-
 στα ἐπειδαν τὴν θυρίαν ὑπερβαλάμεθα, ἣν κατὰ τὸ
 ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοὶ γάρ, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ
 Ἱπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρός θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανα-
 κτεῖ, ἣν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ; ὃν
 ἔδει ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐναγίσκειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπι-
 22 σπείσειεν, ἢ στεφανώσειε τὴν κεφαλὴν. Ἄκουε τοίνυν,
 ἔφη ὁ Εὐκράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ
 ἑτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος
 ὃν ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσούσης τῆς ἡμέρας τρυγῶν-

*illud Demetrius Alopeciensis elaboraverit, non Deorum faber,
 sed hominum statuarius; nunquam ego statuam Pelichi timuero,
 quem, neque si vivus mihi minatus esset, valde metuissem. Post
 haec Antigonus Medicus ait: Etiam mihi, Eucrates, aeneus
 Hippocrates est, cubitali circiter magnitudine, qui tantum, ubi
 linum lampadis exstinctum est, totam orbe domum circumit, per-
 strepit, pyxides evertit, medicamenta confundit, convertit ianuam,
 praesertim ubi rem sacram differimus, quam singulis annis ei fa-
 cimus. Postulat ergo, inquam, modo etiam Hippocrates sacrifi-
 cari sibi, & indignatur, si non suo tempore opinis epuletur ho-
 stis? Quem contentum esse decebat, si quis inferias illi mittat,
 aut libet mulsim, aut caput coronet. Audi ergo, inquit Eucra-
 tes, idque sub testibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tem-
 pus anni circa vindemiam: ego vero, relictis in agro circa meri-*

τας ἀφείς τοὺς ἐργάτας, κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῆεν, μεταξύ φροντίζοντι, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὕλαγμός ἐγένετο κυνῶν· καὶ γὰρ εἶκαζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥσπερ εἰάθει, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τόδ' οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμοῦ τιнос γενομένου, καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὁρῶ προσιοῦσαν Φοβεράν, ἡμισταδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δάδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσάπηχυ· καὶ τὰ μὲν ἐνερθεν ὀφίους ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμφερῆς τὸ βλέμμα, Φημί, καὶ τὸ Φρικῶδες τῆς προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς δράκοντας βοστρυχηδὸν περιέκειτο, εἰλουμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ Φίλοι, μεταξύ διηγούμενος· καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυνεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πήχεος

8 Ἡμισταδιαίαν) Πεντήκοντα ὀργυίων. V.

13 Περιέκειτο) Γράφεται, καθ' εἶπο. V.

diem operis, solus abii in silvam, cogitans interim aliquid & commentans. Iam in opaco eram, cum primo quidem latratus exoritur canum: & ego arbitrabar, Mnasonem filium pro more ludere, & venatus causa in densam silvae partem progressum. At illud non ita se habebat. Sed post paulo motu quodam terrae facto, & sono, qualis est in tonitru, mulierem accedentem video terribilem, dimidiū fere stadii altitudine. Habebat vero facem etiam in sinistra, & in dextra gladium, viginti circiter cubitorum. Ac quantum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vultu, inquam, & adspectu horribili: & pro coma dracones erant, cincinnorum in modum circumiacentes, & implexi circa collum, quidam etiam in humeris spirarum in modum se volventes. Hic, Videte, inquit, amici, quam inter narrandum perhorruerim! &c cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in

- 23 τρίχας πᾶσιν, ὀρθὰς ὑπὸ τοῦ φόβου. Οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχη-
 ρότες ἀτενές, προσεῖχον αὐτῶ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι
 τῆς ῥινός, ἡρέμα προσκυνοῦντες οὕτως ἀπίθανον Κολοσ-
 σὸν, ἡμισταδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύκειον.
 ἐγὼ δὲ ἐνενόουν μεταξύ οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλοῦσιν
 ἐπὶ σοφία, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πο-
 λιᾷ καὶ τῷ πάγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλ-
 24 λα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ
 γοῦν Δεινόμαχος, εἶπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, οἱ κύνες
 δὲ τῆς θεοῦ πηλίκαι τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἦ δ'
 ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ, καὶ
 λάσιοι, πιναρὰ καὶ αὐχμῶσῃ τῇ λάχῃ. ἐγὼ μὲν οὖν
 ἰδὼν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγίδα, ἣν μοι ὁ
 Ἀραψὶ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τοῦ δακτύλου. ἡ Ἐκάτῃ δὲ
 πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τοῦδαφος, ἐποίησε χά-
 σμα παρμέγεθες, ἡλίκον ταρτάρειον τὸ μέγεθος· εἴτα

brachio horrentes a terrore. Ion igitur, & Dinomachus,
 & Cleodemus, hiantes atque intenti hominem audiebant,
 viri senes, qui naso se trahendos praeberent; & tacite ado-
 rabant colossus plane improbabilem, mulierem dimidium
 stadium altam, giganteum quoddam terriculamentum. Ego
 vero interea cogitabam, quales hi homines & versentur
 sapientiae causa cum adolescentulis, & multis admirationi
 sint, qui tamen solo capillitio cano & barba distent a pue-
 rulis, quibus ipsis ceteroqui facilius mendacio ductari se pa-
 tiantur. Igitur Dinomachus, Dic mihi, inquit, Eucrates, ca-
 nes Deae quanti erant? Elephantis, inquit ille, Indicis altio-
 res, nigri & ipsi, hirsuti, villis sordidis ac squalidis. Ego ita-
 que cum viderem, constitui, conversa ad interiorem partem digiti
 pala anuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum percuss-
 fisset anguino pede solum, hiatus effecit maximum, Tartarea

ᾤχετο μετ' ὀλίγον ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρ-
σήσας ἐπέκυψα, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλησίον πε-
φυκότος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλὴν·
εἶτα ἐώρων τὰ ἐν Ἄδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλεγέθοντα,
τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε γνωρίζειν
ἐνίους αὐτῶν. τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεῖ-
να ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεβαίψαμεν. τί δὲ
ἔπραττον, ὃ Ἴων ἔφη, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί ἄλλο,
ἦδ' ὅς, ἢ κατὰ Φύλα καὶ Φρήτρας μετὰ τῶν Φίλων καὶ
συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ ἀσφιδέλου κατακείμενοι;
ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, ἦδ' ὅς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπί-
κουρον τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
γῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα
εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἦδ' ὅς, οὐδὲ
τοῦτον σαφῶς, ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι Φαλακρὸς, καὶ προ-
γαστῶρ ἦν· τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώρισα· χρὴ γὰρ,
οἶμαι, πρὸς Φίλους ἄνδρας τάλῃβῃ λέγειν. ἅμα γοῦν

magnitudine: tum paulo post in illum defiliens evanuit. Ego sum-
to animo, protensusque capite intropexi, apprehensa tamen arbo-
re in proximo enata, ne vertigine oborta praeceps inciderem. Tum
vidi, quae sunt apud inferos, omnia, Pyriphlegethontem, lacum,
Cerberum, mortuos, adeo quidem, ut quosdam illorum agnosce-
rem. Patrem quidem meum accurate noram, iisdem adhuc indu-
tum, in quibus eum sepeliveramus. Quid vero agebant, inquit
Ion, animae, mi Eucrates? Quid aliud, inquit, quam per-
gentes & tribus cum amicis & cognatis agunt, accumbentes in
asphodelo? Contradicant ergo adhuc, inquit Ion, Epicurei di-
vino Platoni & libro de animis. Tu vero numquid ipsum etiam
Socratem & Platonem vidisti inter mortuos? Socratem equidem,
inquit, neque hunc dilucide, sed coniecturam inde faciens, quod
calvus erat & ventricosus. Platonem vero non agnovi: oportet
enim, arbitror, vera dicere apud amicos. Simul ergo ut omnia ac-

ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς ἑώρακα, καὶ τὸ χάσμα συνέ-
 μυε, καὶ τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυρρίας
 οὗτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν οὕτω τέλεον μεμυκός τοῦ
 χάσματος· εἶπε, Πυρρία, εἰ ἀληθῆ λέγω; νῆ Δί', ἔφη ὁ
 Πυρρίας, καὶ ὑλακῆς δὲ ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος, καὶ
 πῦρ τι ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς δαδός μοι ἑδοκεῖ. καὶ γὰρ
 ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ
 25 τὸ πῦρ. Ὁ Κλεόδημος δὲ, Οὐ καὶνὰ, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις
 ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρὸ πολλοῦ νο-
 σήσας, τοῖόν δέ τι ἔθεασάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἔθε-
 ράπευεν Ἀντίγονος οὗτος. ἐβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὃ δὲ πυ-
 ρετός, οἷος καύσωνος σφοδρότερος· ἅπαντες δέ με ἀπολι-
 πόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ἔξω
 περιέμενον. οὕτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγονε, εἰ πως
 δυνηθεῖν εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε οὖν ἐφίσταται μοι
 νεανίας ἐγρηγορότι, πάγκαλος, λευκὸν ἱμάτιον περιβε-
 1 Ἀκριβῶς ἑώρακα) Γράφεται, ἱκανῶς ἑώρακει. V. 7 Ἐπιμετρήσαν-
 τος) Ἀντὶ τοῦ προσθέντος. V. In G. vero Ἐπιμαρτυρήσαντος) Γραι.
 ἐπιμετρήσαντος.

curate ego vidi, & hiatus clausus est, & quidam servorum re-
 quirentes me, & in illis hic ipse Pyrrhias, adstiterē, nondum
 plane clauso hiatu. Dic, Pyrrhia, utrum verum dicam? Per Io-
 vem, ait Pyrrhias, etiam latratum audiui per hiatus, & ignis
 sublucere de face mihi videbatur. Et ego risi, corollarium
 addente teste latratum atque ignem. Cleodemus autem,
 Non nova, inquit, neque non visa aliis haec spectasti, cum
 ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Vi-
 sebat me autem & curabat hic Antigonus. Dies erat septimus.
 Febris talis, ut ipsa ardentissima esset vehementior. Omnes au-
 tem, me solo relicto, clausis foribus extra exspectabant: ita enim
 iusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc igitur
 adstat mihi iuvenis vigilanti undique pulcherrimus, veste candi-

βλημένος· εἴτα ἀναστήσας, ἄγει διὰ τινὸς χάσματος ἐς
τὸν Ἄδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τι-
τυὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοι-
μι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον ἐγενόμην, (παρὴν δὲ καὶ
ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ αἱ Ἑρι-
νύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλούτων μοι δοκεῖ)
καθῆστο, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνήξομένων τὰ ὀνόματα,
οὓς ἤδη ὑπερήμερους τῆς ζωῆς συνέβαινεν εἶναι. ὁ δὲ νεα-
νίσκος ἐμὲ Φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλούτων ἠγαν-
ᾶκτησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, Οὐπῶ πε-
πλήρωταί, Φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ
τὸν χαλκῆα Δημύλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἤδη
βιοῖ. καὶ γὰρ ἄσμενος ἀναδραμὼν, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπύρε-
τος ἦν, ἀπήγγειλον δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήξεται Δημύλος.
ἐν γειτόνων δὲ ἡμῶν ἄκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπηγ-
γέλλετο. καὶ μετὰ μικρὸν ἠκούομεν οἰμωγῆς ὀδυρομένων
ἐπ' αὐτῷ. Τί θαυμαστὸν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ 26

da indutus: deinde surgere me iussum deducit per hiatum quen-
dam ad inferos, ut statim conspectu primo agnoscerem Tanta-
lum, & Tityum, & Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam?
Cum vero essem apud tribunal, (aderat autem Aeacus quoque &
Charon, & Parcae, & Furiae) aliquis velut rex, Pluto, ut mihi
videtur, assidebat, pronuntians eorum, qui paulo post morituri
essent, nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita manere con-
tingerat. At iuvenis me illi fisebat. Sed Pluto indignabundus ad
ductorem meum, Nondum, inquit, impletum illius filum est:
abeat igitur. Tu vero iam fabrum adduc Demylum: iam
enim supra colum vivit. Et ego laetus recurrens ipse quidem
iam sine febris eram, denuntiabam vero omnibus, moriturum mox
esse Demylum: in vicinia autem nostra habitabat, aegrotans ipse
quoque, ut nuntiabatur. Et paulo post audiebamus planctum eo-
rum, qui illum deplorarent. Quid mirabile, ait Antigonos? Ego

οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἣ ἐτάφη, ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγὼ, ἐν εἴκοσιν ἡμέραις οὔτε ἐμύδησε τὸ σῶμα, οὔτε ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ διεφθάρη;

27 εἰ μὴ τινὰ γε Ἐπιμενίδην σύ γε ἐθεράπευες. Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ τοῦ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαιστρας· ὁ μὲν ἤδη ἐξ ἐφίβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαδέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱέων, οὕτως ἀναίμην, ἔφη, τούτων, (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὡς ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδῃ, πρὸς σὲ ἐρῶ. τὴν μακαρίτιν μου γυναῖκα, τὴν τούτων μητέρα, πάντες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ αὐτὴν ἔπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε, τὸν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας, καὶ τὴν ἐσθλὴν ἣ ζῶσα ἔχαιρεν. ἐβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν, ἐγὼ

enim novi, quandam vicesimo die post, quam sepultus fuerat, revixisse, qui & ante mortem, & cum rediisset in vitam, hominem curaverim. Et quomodo, inquam, viginti diebus neque putruit corpus, neque alioquin fame periit? nisi forte tu Epimenidem quandam curasti. Haec dum loquimur, superveniunt filii Eucratis redeuntes de palaestra, quorum alter iam ex ephebis excessit, alter circa quintum dicimum annum est. Hi, cum salutassent nos, assident in lecto apud patrem: mihi vero illata est sella. Et Eucrates, quasi admonitus ad conspectum filiorum, Ita, inquit, hisce fruam, iniecta utrique manu, ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Uxorem meam, nunc felicem, horum matrem, norunt omnes quantum amaverim: declaravi autem iis, quae illius causa feci non viventis modo, sed etiam vita functae, qui mundum illius omnem una cremaverim, & eam, qua viva gaudebat, vestem. Septimo autem a morte illius die,

μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παρα-
 μυθούμενος τό γε πένθος· ἀνεγίνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυ-
 χῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπεισέρχεται
 δὲ μεταξὺ ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη, καὶ καβέζεται πλη-
 σίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης οὗτος, δείξας τὸν νεώτερον
 τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πά-
 λαι ἤδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἡδ' ὅς οἱ Εὐ-
 κράτης, ὡς εἶδον, περιπλακείς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀναγκύ-
 σας· ἡ δὲ οὐκ εἶα βοᾶν, ἀλλ' ἠτιάτό με ὅτι τὰ ἄλλα
 πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θάτερον τοῖν σανδάλων χρυ-
 σοῖν ὄντοιν, οὐ κατακαύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε,
 παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς οὐχ
 εὐρόντες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλε-
 γομένων, κατάρατόν τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν, Μελι-
 ταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακὴν. τὸ
 μέντοι σανδάλιον εὐρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατεκαύθη
 ὕστερον. Ἐτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ἐναρ- 28

ego hic in lectulo, uti nunc, iacebam, luctus solatia quaerens:
 silentio enim legebam Platonis de anima librum. Inter haec super-
 venit Demaeneta ipsa illa, & prope affidet, ut nunc Eucrati-
 des hic, ostendens filium suum iuniorem: qui statim pue-
 rili more cohorrui, pallidus iam ante ad hanc narratio-
 nem. Ego vero, pergit Eucrates, cum viderem, complexus il-
 lam cum eiulatu lacrimabar. Illa non passa me clamare, sed ac-
 cusavit, quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alterum
 sandaliorum, erant autem aurea, non cremaverim: decidisse ve-
 ro illud dicebat iuxta arcam; ac propter hoc nos cum non in-
 venissemus, alterum modo cremaveramus. Adhuc loquentibus no-
 bis, execrabilis quaedam sub lecto canicula Melitensis latravit;
 ad quem illa latratum evanuit. Sandalium tamen, sub arca re-
 pertum, postridie eius diei crematum est. Adhucne fidem negare

γέσιν οὔσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην Φαινομένοις;
μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ ἐπεὶ σανδαλῶ γε χρυσῶ ἐς τὰς πυ-
γὰς, ὥσπερ τὰ παιδία, παίεσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπι-
στοῦντες, καὶ οὕτως ἀναισχυνοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

- 29 Ἐπὶ τούτοις, ὁ Πυθαγορικός Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κο-
μήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τοῦ προσώπου, οἶσθαι τὸν αἰοίδιμον
ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. καὶ γὰρ μὲν, ὡς
εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνευσα, τοῦτ' ἐκεῖνο ἦκει μοι νομίσας,
πέλεκύν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ
αὐτοὺς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς αἰὶν, οὕτω τεράστια διεξιόν-
τας· καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκληθῆ-
ναί μοι τοῦτον ὥμην ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκαβέζετο,
ὑπεκστάντος αὐτῷ τοῦ Κλεοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς
νόσου ἤρετο· καὶ ὡς ῥᾶν ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐ-

11 Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Ἐπὶ τῶν
θεάτρων, ἡνίκα τὸ παράδοξον ἐπι-
τελεῖσθαι εἶδει, καὶ πλέον ἔχειν πί-
στεως, ἀνθεν ὑπὲρ τὰς παρ' ἑκάτερα
τῆς μέσης τοῦ θεάτρου θύρας, αὐ-
ταὶ οὐ πρὸς τὴν εὐθείαν τοῦ θεάτρου
πλευρὰν ἀνεῴχουσιν, οὗ καὶ ἡ σκηνὴ
καὶ τὸ προσκίνιον δὲ μηχανῶν δύο
μετεωριζομένων ἢ ἐξ ἀριστερῶν θεοῦς

καὶ ἡρώας ἐνεφάνιζε παρεῦθ, ὡς
περ' Ἰούσιν φέροντας τῶν ἀμνηστῶν,
καὶ τούτου παραδουλομένου, ὡς οὐ
χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς ὁραμένοις, ἐπεὶ
θεὸς πάρεστι τῷ ἔργῳ, ᾧ μηδὲν
ἀδύνατον ἐκτελεῖν· ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ
πάντων τῶν παρὰ προσδοκίαν καὶ
συμφερόντως τινὶ συμβαινόντων ἐπε-
κράτησε τὸ ἐκ μηχανῆς θεός. C.

talibus, Tychiade, aequum censēs, manifestis adeo, & quae sin-
gulis diebus appareant? Non per Iovem, inquam: quandoqui-
dem digni fuerint, quorum aureo sandalio nates, puerulorum in-
star, caedantur, si qui recusent credere, & impudenter adeo ve-
ris repugnent. Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit,
comatus, vultu venerabili: nosti illum sapientiae causa ce-
lebrem, divini cognomine insignem. Atque ego illo con-
specto respirabam, illud ipsum venire mihi ratus, securim
contra mendacia. Os enim, cogitabam, istis hic obturabit vir
sapiens, prodigiosa adeo narrantibus. Et, quod est in prover-
bio, e machina Deum advocatum mihi hunc a Fortuna
putabam. Ille vero cum affedisset, assurgente illi Cleode-
mo, primo quidem percontari de morbo, & cum mollius

κράτους, Τί δέ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἐφιλοσοφεῖτε; μεταξὺ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκουσα. καὶ μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθῆσθαι τὴν διατριβήν. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τοιούτῳ τὸν ἀδαμάντινον πείβομεν (δείξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι δαίμονάς τινας εἶναι, καὶ Φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ Φαίνεσθαι οἷς ἂν ἐβέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἡρυσθρίασα, καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεῖς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δέ, ὅρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτης, μὴ τοῦτο Φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περινοστεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο, ἢ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλω γέ τῳ τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι; ἦν γὰρ τοῦτο λέγειν, οὐ πάνυ ἀπόβλητα φήσει. μὰ Δί', ἥδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ συνεστῶτα ὁρᾶσθαι οἶεται. Πῶς λέγεις, ἥδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, ὀρμητὴν ἀπιδὼν 30

iam habere, ab Eucrate audisset, *Ecquid vero, inquit, inser vos philosophabamini? dum enim intro, audiui: & videtur mihi, bene vos esse disputationem collocaturos. Quid vero aliud, inquit Eucrates, quam adamantino huic, me autem ostendebat, persuadere studemus, uti putet, daemones quosdam esse, & spectra, & vita funclorum animas vagari in terra, & quibus velint, apparere. Igitur erubui equidem, & vultum Arignoti verecundia deiecit. Atque is, vide, inquit, Eucrates, num hoc dicat Tychiades, solas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si quis se suspenderit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus sit; fato autem suo mortuorum non item? Hoc enim si dicat, non plane reiicienda dixerit. Non ita est, per Iovem, respondebat Dinomachus, sed plane non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint, arbitratur. Quid ais? inquit Arignotus, tor-*

εἰς ἐμέ. οὐδέν σοι τούτων γίγνεσθαι δοκεῖ, καὶ τὰυτα πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁρώντων; ἀπολελόγησθε, ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μὴδὲ ὁρῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἐώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἦδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθης, ἐροῦ ἔνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι δειχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν Θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐβέλους ἰδεῖν ὅθεν τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικός Ἀρίγνωτος ἀνορύξας ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰ-
 31 κείσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. Τί δὲ τοῦτο ἦν, ᾧ Ἀρίγνω-
 τε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. ἀοίκητος ἦν, ἦδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων. εἰ δὲ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς ἐκπλαγεὶς ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος Φοβεροῦ καὶ ταραχώδους Φάσμα-
 τος. συνέπιπτεν οὖν ἤδη, καὶ ἡ στέγη κατέρρει. καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαρρήσων παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὰυτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰσὶ δέ μοι Αἰ-
 γύπτια μάλα πολλὰ περὶ τῶν τοιούτων) ἤκον ἐς τὴν

vum me intuens: nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum omnes, paene dixero, videant? Iam causam pro me dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter alios non video: si vero vidissem, crederem nimirum, uti vos. Verum, dicebat ille, si quando Corinthum veneris, interroga, ubi sit Eubatidae domus: & cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre, unde daemonem Pythagoricus Arignotus, effosso loco, exegerit, & habitabilem ab eo inde tempore domum praestiterit? Quid vero hoc erat, o Arignote? interrogabat Eucrates. Deserta fuerat, inquit, diu propter terrores. Si quis vero immigraret, mox perculsus fugiebat, a terribili & tumultuoso spectro eiektus. Ergo iam collabi domus, & destitueret tectum; nec omnino quisquam erat, qui auderet in illam ingredi. At ego, his auditis, sumo mecum libros, (sunt autem mihi Aegyptii plures de talibus) ingredior domum circa primam quietem, dehor-

οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου, καὶ
μόνον οὐκ ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἱ βαιδίζοιμι,
εἰς προὔπτον κακὸν, ὥς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχρον λαβὼν,
μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεῖς
τὸ Φῶς, ἀνεγίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφί-
σταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἤκειν νομί-
ζων, καὶ δεδιξέσθαι καὶ ἐλπίζων, ὥσπερ τοὺς ἄλλους,
αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ
ὁ μὲν ἐπιστάς ἐπειράτό μου πανταχόθεν προσβάλλων,
εἰ ποθεν κρατήσῃ, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος
γιγνόμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν Φαικω-
δεστάτην ἐπὶ ῥῆσιν, αἰγυπτιάζων τῇ Φωνῇ, συνήλασα
κατάδων αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος. ἰδὼν
δὲ αὐτὸν, οἱ κατέδυ, τὸ λοιπὸν ἀνεπαυόμην. ἑώρων δὲ
πάντων ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὐρήσειν με οἰομένων,
καθάπερ τοὺς ἄλλους, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι,
πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ, ὅτι

*tante meo hospite, ac tantum non manum iniiciente, cum, quor-
sum irem, audisset, in praesentem, ut ipse putabat, perniciem. Ego
vero, sumta lucerna, ingredior solus, & in maximo conclavi depo-
sito lumine, lego tacite, humi sedens. Adest daemon, ad unum
se de multis venire putans, & futurum sperans, ut me quoque,
sicut reliquos, perterreat, squalidus, comatus, caligine nigrior: at-
que adstans tentat ab omni parte me invadere, si forte posset vin-
cere: & nunc quidem canis, nunc taurus fit, aut leo. Ego vero,
deprompta allocutione maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus,
incantando illum adest in angulum quendam tenebricosi concla-
vis. Animadverso autem, ubi subierat, reliquum noctis dormivi.
Mane, cum desperassent omnes, & mortuum me inventum iri pu-
tarent, uti reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo ad
Eubatidem, bonum ipsi nuntium allaturus, puram & metus ex-*

καθαράν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν.
καὶ παραλαβὼν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλούς, (εἵ-
ποντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὰν ἐπὶ
τὸν τόπον, οὗ καταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σκά-
πτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐ-
ποίησαν, εὐρέθη ὡς ἐπ' ὀργυῖαν καταρωρυγμένος τις νεκρὸς
ἑώλος, μόνα τὰ ὀστέα κατὰ σχῆμα συγκεείμενος, ἐκείνων
μὲν οὖν ἐθαύσαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου
32 ἐπαύσατο ἐνοχλουμένη ὑπὸ τῶν Φασμάτων. Ὡς δὲ ταῦ-
τα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ
ἅπασιν αἰδέσιμος, οὐδεὶς ἦν ἐτι τῶν παρόντων, ὃς οὐχὶ
κατεγίγνωσκε μου πολλὴν τὴν ἀνοίαν, τοῖς τοιούτοις ἀπι-
στῶντος, καὶ ταῦτα Ἀριγνώτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως
οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐ-
τοῦ, Τί τοῦτ', ἔφην, ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιούτος ἦσθα,
ἡ μόνη ἐλπίς τῆς ἀληθείας, καπνοῦ μεστός καὶ ἰνδαλ-
μάτων; τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκείνο, Ἀνθρακες ἡμῖν ὁ Θη-

⁷ ἑώλος) Τὸ ἑώλος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ χβρινοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ
ἡὸν διεφθορότος. V.

*pertem domum habitare illi in posterum licere. Atque assumtis cum
ipso, tum aliis pluribus, sequebantur enim rei miraculo moti, de-
ductisque ad ipsum locum, ubi subire daemonem videram, iussu
rastris & ligonibus humum fodi. Quo facto inventum est ad pas-
sus altitudinem defossam cadaver antiquum, cuius sola ossa sua
figura composita iacerent. Hoc igitur effossam sepelivimus. Cete-
rum domus ab eo inde tempore infesta spectris esse desit. Haec
cum dixisset Arignotus, divina vir sapientia & venerabilis
omnibus; nemo iam erat praesentium, quin magnae me
accusaret amentiae, qui fidem talibus non haberem, idque ob
ipso dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, neque ob
comam, neque ob opinionem de viro, Quid istuc, inquam,
Arignote, tune etiam talis es, sola spes veritatis, idem tamen
fumi & spectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras,*

σαυρὸς πέφηνας. σὺ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωντος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μήτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, Φέρε, εἰπέ, τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἢ γῇ τὰναντία ἡμῖν λέγονται; νῆ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόβεν ἐκείνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως ἄρα ἐπέπειστο μὴδὲν οἶόν τε εἶναι συστῆναι τοιοῦτον· ὥσγε, ἐπειδὴ καθεύδων ἐαυτὸν ἐς μνήμα ἔξω πυλῶν, ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· καὶ τινες τῶν νεανίσκων, ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτόν, καὶ δειματοῦν, στελλόμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περιστάντες αὐτόν, περιεχόμενοι ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπηδῶντες· ὁ δὲ αὐτὸς ἐδείσε τὴν προσποίησιν αὐτῶν, οὔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ μεταξὺ γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παίζοντες· οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μὴδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς ἐτι, ἔξω γενομέναις τῶν σωμάτων. τοῦτο Φῆς, ἦδ' ὅς ὁ

11 Ἐσθῆτι μελαίνῃ) Ὅτι τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμφιένυσαν. V.

ut est in proverbio, carbones apparet? Tu vero, inquit Arignotus, si neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age dic, equum fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Iovem, inquam, admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut, cum inclusisset se in monumentum extra portas, ibique perpetuo scriberet & commentaretur nocte atque interdiu, adolescentulis quibusdam ludificari illum & perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra veste ornati, & personis ad craniorum similitudinem effictis, illum circumstarent, crebris passibus exsultantes: nihil ipse hanc illorum assimulationem metuerit, nec omnino ad illos respexerit, sed inter scribendum illud solum dixerit, Desinite ludere! Adeo firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum sunt extra cor-

Εὐκράτης, ἀνότηόν τινα ἄνδρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέ-
 33 σθαι, εἴ γε οὕτως ἐγίγνωσκεν. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο
 διηγῆσομαι, αὐτὸς παθὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας.
 τάχα γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προσβιβα-
 σθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὅποτε γὰρ
 ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ παι-
 δείας προφάσει ἀποσταλεῖς, ἐπεθύμησα ἐς Κοπτὸν ἀνα-
 πλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Μέννονα ἐλθὼν, ἀκούσαι τὸ
 θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠχοῦντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον.
 ἐκεῖνον μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς
 ἀσχημὸν τινα Φωνὴν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέννων
 αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπεσιν ἑπτὰ. καὶ εἴ γε μὴ
 34 περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. Κατὰ δὲ τὸν
 ἀνάπλουον ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μемφίτης ἀνὴρ τῶν
 ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παι-
 δεῖάν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρία καὶ

7 (Ἐς Κοπτὸν) Κοπτὸς πόλις Αἰ-
 γύπτου, ἐς ἣν φασὶ τὴν Ἰσὶν ἀφικο-
 μένην Ὅσιριν τὸν υἱὸν ἀναζητεῖν
 μαθοῦσαν δὲ αὐτὸν διεσπαράχθαι,
 τὴν χάριν τὴν ἑαυτῆς ἐκκόφαι, παρ'

ὃ καὶ Κοπτὸς ἀνομάσθη ἡ πόλις.
 εἰδείκνυτο δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς
 ἐπιδημοῦσιν αὐτόθι, ἀπιστόν τι τρι-
 χῶν πλῆθος, ὅσον ἐξ ἀνθρώπου κε-
 φαλῆς εἰκάσαι. V.

pora. Hoc ais, inquit Eucrates, amentem hominem etiam De-
 mocritum fuisse, si quidem ita statuit. Ego autem vobis etiam
 aliud quid enarrabo, quod mihi usu venit, non auditum ab alio.
 Fortasse enim tu quoque, Tychiade, audiens, vi quadam ad nar-
 rationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto viverem iuvenis ad-
 hac, doctrinae causa eo missus a patre, cupido incescit animum,
 Coptum inde adverso flumine petere, ad Memnonem audiendum,
 mirabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius quidem au-
 divi non, ut vulgus, vocem nullius sensus: sed oraculum mihi
 ipse aperto ore Memnon reddidit versibus septem: ac nisi super-
 vacaneum esset, ipsos vobis recitarem versus. In reditu autem na-
 vigabat forte nobiscum homo Memphiticus, de sacris scribis unus,
 sapientia admirabili, & doctrinae omnis Aegyptiae consultus. Di-

εἴκοσιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ἀκηκέναι, μαγεύειν παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσίδος. Παγκράτην, ἔφη, λέγεις, ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρμένον, ἐν ὀθονίοις, νοήμονα, καθαρῶς ἐλληνίζοντα, ἐπιμήκη, σιμὸν, πρόχειλον, ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἡδ' ὅς, ἐκεῖνον τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἠγνόουν ὅστις ἦν· ἐπεὶ δὲ εἰώρων αὐτὸν, εἶποτε ὀρμίσαιμεν τὸ πλοῖον, ἀλλὰ τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα, καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς, ἔγνων ἱερὸν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν Φιλοφρονούμενος, ἔλαβον ἐταῖρος αὐτῶ, καὶ συνήθης γενόμενος. ὥστε πάντων ἐκοινῶναι μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέλος πείθει με, τοὺς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τοῦτο οὕτω διήγομαι. Ἐπειδὴ δὲ ἐλθοίμεν εἰς τι καταγώ- 35

cebatur autem tres & viginti annos in adytis sub terra habitasse, Magicis artibus dum instruitur ab Iside. Pancraten dicit, inquit Arignotus, meum praeceptorem, virum divinum, rasum, linea indutum, cogitabundum, pure loquentem Graece, procerum, simum, labiosum, extenuatis curvibus. Ipsum illum, inquit, Pancraten. Ac primo quidem, quis esset, ignorabam. Cum vero viderem illum, si quando appelleremus navigium, cum alia multa prodigiōse facere, tum inequitate Crocodilis, & natare inter bel-luas, has vero illi se submittere, & adulari caudis; divinum quendam hominem esse agnovi: & cum paulatim blanditiis ad illius amicitiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac familiaris factus sum. Itaque omnia mihi imperavit arcana, & tandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, solus ipse se sequeretur, neque enim defuturos ministros. Ac postea ita viximus. Quoties in stabulum quoddam veneramus, sumtum

γιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρη-
 θρον, ἢ καὶ τὸ ὑπέρων, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινὰς
 ἐπαυδὴν ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώπων
 εἶναι δοκοῦντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπὸ πηγῆς, καὶ
 οὐδὲν, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ
 διηκονεῖτο ἡμῖν. εἶτα δὲ ἐπαυδὴ ἄλις ἔχοι τῆς διακονίας,
 αὐτὸς κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὑπέρων τὸ ὑπέρων, ἄλλην
 ἐπαυδὴν ἐπειπὼν, ἐποίει ἂν. τοῦτο ἐγὼ πάνυ ἐσπουδα-
 κῶς, οὐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι παρ' αὐτοῦ· ἐβάσκαине
 γὰρ αὐτοῦ, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὢν.
 μῖα δὲ ποτε ἡμέρα λαβὼν, ἐπήκουσα τῆς ἐπαυδῆς, ἣν δὲ
 τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν
 ὤχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντειλάμενος τῷ ὑπέρων ἃ ἔδει
 36 ποιεῖν. Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐκείνου τι κατὰ τὴν
 ἀγορὰν πραγματευομένου, λαβὼν τὸ ὑπέρων, σχημα-
 τίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς, ἐκέλευον ὕδρο-
 φορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα ἐκόμισε, Πέ-
 ille vir veslem de ianua, aut scopas, aut pistillum, vestibus in-
 duebat, & carmine quodam pronuntiato, ut incederet, efficiebat,
 ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens & aquam hau-
 riebat, & obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre
 operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio il-
 lius usus esset, rursus scopas scopas, aut pistillum pistillum, car-
 mine alio pronuntiato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui
 tamen impetrare ab eo, uti discerem: illo enim inuidebat, licet ad
 alia esset promissimus. At certo tandem die clanculum sublegi in-
 cantationem, erat vero trium syllabarum, prope adstans in an-
 gulo tenebricoso. Atque ille in forum abiit, cum praecepisset pi-
 stillo, quid facto opus esset. Ego vero postridie illius diei, ipso
 aliquid in foro negotii habente, sumo pistillum, exornatumque,
 dictis similiter syllabis, aquam asferre iubeo. Cum vero plenam am-

παυσο, ἔφην, καὶ μηκέτι ὕδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι αὖθις ὑπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὕδροφόρει αἰεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμμηχανῶν τῷ πράγματι, (ἐδεδίειν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, διακόπτω τὸ ὑπερον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἐκάτερον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβόντα ὕδροφόρει, καὶ ἀν' ἐνὸς δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι. ἐν τούτῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνεῖς τὸ γενόμενον, ἐκεῖνα μὲν αὖθις ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐπαδῆς· αὐτὸς δὲ ἀπολιπὼν με λαβὼν, οὐκ οἶδ' ὅποι' ἀφάνης ὥχето ἀπιδῶν. νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθαι καὶ ἐκεῖνο ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; νῆ Δί', ἦδ' ὅς, ἐξ ἡμισείας γε· οὐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶόν τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἢν ἅπαξ γένηται ὕδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην. Οὐ παύεσθε, 37 ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογούντες γέροντες ἄνδρες;

phoram attulisset; desine, inquam, nec amplius affer aquam, sed rursus esto pistillus. At ille non amplius parere mihi voluit, verum afferre aquam perrexit, donec aqua haurienda domum oplevisset. Ego consilii inops, (metuebam enim, ne aegre ferret rediens Pancrates, quod etiam factum est) securi arrepta bisariam pistillum diffeco. Sed utraque illa pars, captis amphoris, aquam ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant ministri. Inter haec adest etiam Pancrates, intelledoque quid actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante incantationem fuerant; ipse vero clam, me relicto, subduxit se nescio quorsum, & conspici desit. Nunc igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti ce te, hominem facere ex pistillo? Per Iovem, inquit, ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in pristinam eum formam reducere, cum semel factus est aquarius: sed elueretur nobis, illo semper hauriente, domus. Non desinitis, inquam, talia portenta loqui senes viri? Sin minus, at

εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ καὶ τῶν μεираκίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ φοβερὰς διηγήσεις, μήπως λάβωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέντες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογημάτων. Φεῖδυσθαι οὖν χρὴ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦτα ἐβίζειν ἀκούειν, ἃ διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐνοχλήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεεῖς
 38 ποιήσει, ποικίλης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. Εὐγε ὑπέμνησας, ἦ δ' ὅς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεσφάτων, καὶ ὅσα θεοφορούμενοί τινες ἀναβοῶσιν, ἢ ἐξ αὐτῶν ἀκούεται, ἢ παρβένος ἔμμετρα φθεγγομένη, προθεσπίζει τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἄπιστα δόξω περὶ ἑμαυτοῦ μεγαλαυχῆσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου τε

certe horum adolescentulorum causa in aliud tempus differte incredibiles istas horribilesque narrationes, ne sensim impleantur terroribus, & absurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque assuefacere talibus audiendis, quae per totam vitam turbabunt illos retenta animo, & ad unumquemque strepitum meticulosos facient, variaque superstitione implebunt. Recte me mones, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis dico, & divinis vocibus, & quae a Deo agitati quidam proclamant, aut audiuntur ex adytis, aut virgo versibus devincta loquens futura significat? Nimirum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum quendam anulum, cuius sigillum Pythii Apollinis imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui mecum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipse gloriari videar. Quae vero in Amphilochi tem-

ἤκουσα ἐν Μαλλῷ, τοῦ Ἡρώος ὑπερδιαλεχθέντος μοι,
καὶ συμβουλευσάντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐ-
τός, ἐβέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἴτα ἐξῆς ἃ ἐν Περγάμῳ εἶδον,
καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπαν-
ήειν οἴκαδε, ἀκούων τὸ ἐν Μαλλῷ τοῦτο μαντεῖον ἐπι-
φανέστατόν τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾶν ἐναρ-
γῶς πρὸς ἔπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς
τὸ γραμματεῖον παραδῶ τῷ προφῆτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν
ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τοῦ χρηστηρίου, καὶ
τι περὶ μελλόντων συμβουλευσασθαι τῷ θεῷ. Ταῦτα 39
ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν οἱ τὸ πρᾶγμα προχω-
ρήσειν ἐμελλε, καὶ ὡς οὐ περὶ μικρᾶς ἐνῆρχετο τῆς περὶ
τὰ χρηστήρια τραγωδίας, οὐ δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν μόνος ἀν-
τιλέγειν ἅπασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ
Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλὸν, (καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι
ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν ψευσμᾶ-

1 Ἐν Μαλλῷ) Ἀμφίλοχος θεσπίζει περὶ τῶν μελλόντων ἐν Μαλλῷ. V.

plo audiui, in Mallo, Heroë practerea mecum loquente, & de re-
bus mihi meis consulente, quaeque ipse vidi, dicere vobis volo:
tum deinceps, quae Pergamī vidi, & audiui Pataris. Cum enim
ex Aegypto domum redirem, audito, illud Malli oraculum illu-
strissimum esse verissimumque, & dilucida fundere oracula, dum
ad verbum respondeat his, quae in tabellis scripta Prophetae tra-
dat aliquis; optimum factū putabam, ut obiter tentarem oracu-
lum, & de futuris aliquid deliberarem cum Deo. Haec adhuc
dicente Eucrate, cum viderem, quorsum res evaderet, ut-
que inciperet non parvam illam oraculorum tragoediam;
ratus, non decere me solum contradicere omnibus, relin-
quens illum navigantem adhuc ex Aegypto versus Mal-
lum, (etenim sentiebam, illos praesentiam meam gravari,
ut qui contra illorum mendacia disputarem) Ego vero, in-

των) Ἄλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Λεόντιχον ἐπιζητήσων
 δεῖναι γὰρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ
 ἱκανὰ ἡγήσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς
 θεοὺς καλεῖτε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶν μυθολογου-
 μένων· καὶ ἅμα λέγων, ἐξήειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθερίας
 λαβόμενοι, εἰστίων, ὡς τὸ εἶκος, αὐτοὺς, καὶ ἐνεφοροῦν-
 το τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκληις, παρὰ
 Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω, νῆ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύ-
 κους πίνοντες, ἐμπεφουσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεό-
 μενος. ἡδέως δ' ἂν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεῖαν
 τι φάρμακον, ὣν ἤκουσα, ὡς μὴ τι κακὸν ἐργάσεται με
 ἢ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. τέρατα γοῦν, καὶ δαίμο-
 νας, καὶ Ἐκάτας ὄραν μοι δοκῶ.

40 ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα
 τῆς διηγήσεως. Φασί γέ τοι μὴ μόνον λυττᾶν, καὶ τὸ
 ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὅπως αὖν οἱ λυττῶντες κύνες δάκω-

quam, discedo requisiturus Leontichum: etenim illo mihi conven-
 ius opus est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse huma-
 na putatis, ipsos iam vocate Deos, fabulorum disputationum
 vestrarum adiutores: & cum dicto exivi. Illi vero libertatem
 eam lubenter arripientes, tanquam epulis, credibile est, se
 tractarunt invicem & ingurgitarunt mendaciis. Talibus ti-
 bi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mu-
 stum biberunt ventre inflato, vomitorii indigens. Lubens
 autem alicunde & magno emerim medicamentum oblivio-
 nem inducens eorum, quae audiui, ne quid mali mihi faciat
 in me residens illorum memoria. Portenta enim, & Dae-
 mones, & Hecatas videre mihi videor.

Phil. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratio-
 ne tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire & aquam
 metuere, quos canes rabiosi momorderint; sed etiam, si

σιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκη, ἴσα τῷ
κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ καὶ κείνος Φοβεῖ-
ται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ
πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι καὶ μοὶ τοῦ δῆγμα-
τος. οὕτω δαίμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ θαρρῶμεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοι-
ούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ
πᾶσι λόγον ὀρθόν. ὧ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ μὴ τα-
ράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

quem homo morfus mordeat, eandem, quam canis, vim
habere illum morfum, eademque illum quoque metuere.
Et tu igitur morfus in Eucratis domo a multis mendaciis,
mihi videris aliquid illius morfus impertiisse, ita daemoni-
bus mihi mentem oplevisti.

Tych. Sed bono simus animo, amice, magnum talibus
noxis depellendis remedium habentes, veritatem, & rectam
in omnibus rationem, qua usos nos de vanis hisce atque
inanibus mendaciis nullum turbabit.

ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.

Ι ΤΩΝ σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ Φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅποσοι μὴ λόγους μόνον δεξιούς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστάσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἰατρῶν ὅγε νοῦν ἔχων οὐ τοὺς ἀρίστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πράξει τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικὸς, οἶμαι, τοῦ διακρίνειν ῥυθμούς καὶ ἀρμονίας ἐπισταμένου, ὁ καὶ ψάλλαι καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριβέντας, ὅτι οὐ τάττειν μόνον καὶ παραινεῖν ἦσαν ἀγαθοὶ, ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλ-

2 Τῶν σοφῶν ἐκείνους) Οὕτω καὶ Φακυλίδης φησὶ,

Τὴν σοφίην σοφὸς εὐθύνει, τέχνας δ' ὁμότεχνος. V.

HIPPIAS SEU BALNEUM.

ERUDITORUM ex numero illos maxime laudandos aio equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio unoquoque attulerunt, sed operibus similibus firmanunt promissiones verborum. Etenim de medicis, si quis faciat aegrotus, non eos arceffet, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se paraverint. Melior etiam musicus, arbitror, eo, qui numeros & harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam & citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non in ordinanda modo acie & adhortandis militibus praestantes,

λων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλαι
 μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν κάτω δὲ τὸν Ἀ-
 λέξανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας. Πρὸς δὲ τί ταύτ'²
 ἔφη; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμε-
 νος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν
 ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμ-
 προὶ γινόμενοι, καὶ μνημόσυνα ὁμῶς τῆς τέχνης, καὶ
 πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ γε τοῖς
 λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφιστὰι ἂν εἰκότως
 μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρ-
 χιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον τὸν μὲν
 Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἄνευ πο-
 λιορκίας, ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ τὸν δὲ
 τὰς τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέχνῃ. καὶ
 Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ

14 Καταφλέξαντα) Ὁ Ἀρχι-
 μήδης ἐν Σικελίᾳ ὅν κατεσκέυασεν
 ἐκ χαλκοῦ πυροφόρα κάτοπτρα,
 ἅπερ ἀπηνήρισεν ἀντικρὺ τοῦ ἐναν-
 τίου στόλου μήκοθεν· εἴτ' ἀνατεί-

λαντος τοῦ ἡλίου, καὶ προσβαλόν-
 τος τοῖς κατόπτροις τὰς ἀκτῖνας ἀντ-
 ανακλαμένας πρὸς τὸν στόλιν, ἐξ-
 ἤλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ, καὶ ἐφθεیره τὰς
 νῆας ἀπάσας τῶν ἐναντίων. V.

fed etiam ut in prima acie pugnarent & manu rem gere-
 rent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem,
 sequioris autem aetatis Alexandrum & Pyrrhum fuisse co-
 gnovimus. Quorsum vero ista dixi? Non enim temere il-
 lorum mentionem feci, ut historiae peritum me ostende-
 rem, sed hoc ut ostenderem, etiam inter mechanicos admi-
 ratione dignos esse, quotquot inspectione & scientia cla-
 ri, tamen etiam monumenta artis & opera posteris reli-
 quere. Quandoquidem sola in disputatione exercitati, so-
 phistae potius, quam sapientes, dici meruerint. Talem audi-
 mus Archimedem fuisse, & Cnidium Sostratum, quorum
 hic Ptolemaeum subegerit atque Memphin, sine obsidione,
 averfione sola ac dispersione fluvii: ille vero triremes ho-
 stium arte sua combusserit. Atque ante hos Milesius Tha-

- ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοία κατόπιν τοῦ στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, οὐ μηχανικὸς οὗτος γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πάνυ ἀρχαῖον, ὃς οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται.
- 3 Ἐν δὴ τούτοις καὶ Ἰππίου τουτουῖ τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνησθαι ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὃν τινα βούλει τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγυμνασμένου, καὶ συνεῖναι τε ὀξέως, καὶ ἐρμηνεύσαι σαφεστάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνῳ παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσεσιν, ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι καὶ τύχησαν, κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, Φασὶν, εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου. καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι τῆς ἐπιστήμης ἔργον ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδο-

les, cum promississet Croeso, se ficcum traiecturum exercitum, commento quodam a tergo castrorum intra unam noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acutus ad inveniendum, & in sermone vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis, qui non tantum machinatus esse Achivis equum, sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur. In his vero Hippiae quoque huius, qui nostra aetate fuit, mentionem iniicere aequum est, viri literarum exercitatione cuivis antiquorum comparandi, in disputando acuti, disertissimi in explicando, opera autem verbis multo meliora praestantis, & artis suae professionem implentis, non in argumentis modo talibus, in quibus bona quadam fortuna superiores iam versati sunt; sed, ex Geometrico proverbio, in data quacunque recta triangulum accurate construuntis. Atqui reliquorum unusquisque, si in uno quo-

κιμήσας, εἵναί τις ὁμῶς ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ἂν τὰ
 πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν, καὶ μουσι-
 κῶν φαίνεται καὶ ὁμῶς ἕκαστον τούτων οὕτως ἐντελῶς
 δείκνυσιν, ὥς ἐν αὐτῷ μόνον ἐπιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ
 περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν,
 ἔτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ἣ παιῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέ-
 φηνεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπαινεῖν. Ἄ δὲ ἑναγχος 4
 ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων κατεπλάγην, οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν.
 κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ
 πολλή, βαλανείου κατασκευὴ περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ
 κοινῷ τούτῳ σύνεσις θαυμαστή. Τόπος μὲν ἦν οὐκ ἐπί-
 πεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὄρθιος, ὃν παραλα-
 βὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν, ἰσόπεδον θα-
 τέρῳ ἀπέφηνε, κρηπίδα μὲν βεβαιωτάτην ἅπαντι τῷ
 ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίῳ θέσει τὴν τῶν ἐπιτι-

10 Περίνοια) Τέχνη μηχανική. V.

dam artis opere, sibi defumto, bene rem gefisset, tamen
 esse aliquid visus est: hunc vero & mechanicorum princi-
 pem, & geometrarum, & harmonicorum, musicorumque
 esse apparet: & tamen unumquodque horum adeo perfe-
 cte in se esse ostendit, quasi illud ipsum unum modo sciret.
 Scientiam de radiis, & refractionibus, & speculis, insuper
 etiam Astronomiam, in qua effecit, ut pueri videantur su-
 periores, laudare, non parvi temporis fuerit. Quae vero
 illius opera nuper cum stupore viderim, enarrare non pi-
 grabor. Argumentum quidem commune, & in vita nostra
 fatis frequens balnei aedificatio: at ingenium, & intelligen-
 tia in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non aequabi-
 lis planitie, sed acclivis admodum & erectus, quem cum
 accepisset ab una parte vehementer humilem, solo alterius
 aequavit, subiecta toti operi firmissima crepidine, eorum-
 que, quae imponenda erant, securitate, positis rite funda-

θεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψει δὲ πάνυ ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὸ ὅλον κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ τε τοῦ τόπου μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς κατασκευῆς ἀρμοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν Φώτων λόγον φυλάττοντα.

5 Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὕψτιος μᾶλλον ἢ ὀρθίος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμαρείαν. εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀκολουθοῖς καὶ ὑπηρεταῖς διατριβήν· ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων. βαλανεῖόν δ' οὖν καὶ ταῦτα πρεπωδέστατα, χαρίεσσαι, καὶ Φωτὶ πολλῶν καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις· εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν ὥς πρὸς τὸ λουτρόν, ἀναγκαῖος δὲ ὥς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχήν. μετὰ δὲ τοῦτον ἑκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυμένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τε ὑψηλότατος,

mentis, stabilita. Altitudinibus autem montium praeeruptis valde, & ad securitatem continuis, totum opus roboravit. Quae porro inaedificavit, ea cum ad loci magnitudinem congruunt, tum propter observatam in tota structura proportionem, maxime sunt concinna, & respondentem sibi fenestrarum rationem servant. Vestibulum altum, gradus ad ascendendum latos habens, supinum magis quam arduum, ad ascendentium commoditatem. Per hoc qui ingressus fuerit, eum excipit oecus communis, bene magnus, ubi morari commode pedissequi & ministri possint, situs ad sinistram paratorum ad delicias cubiculorum: balneo enim etiam haec pulchre conveniunt, secessus iucundi & multo lumine collustrati. Tum continens illis oecus, supervacaneus ille quidem quantum ad balneum, at necessarius, quatenus beatis hominibus recipiendis destinatum est. Post hunc ab utraque parte, quae sufficiant exuere se vo-

καὶ Φωτὶ Φαιδρότατος, ψυχροῦ ὕδατος ἔχων τρεῖς κο-
λυμβήθρας, Λακαίνῃ λίθῳ κεκοσμημένος, καὶ εἰκόνες ἐν
αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας,
ἡ δὲ Ἀσκληπιοῦ. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα 6
χλιαίνόμενος οἶκος, οὐκ ἀπηνεῖ τῇ θέρμῃ προαπαντῶν,
ἐπιμήκης, ἀμφοιστρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ οἶκος, εὖ
μάλα Φαιδρὸς, ἀλείφασθαι προσηνῶς παρεχόμενος,
ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλωπισ-
μένας, τοὺς ἀπὸ παλαιστρας εἰσιόντας δεχόμενος. εἴτ'
ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἶκων ἀπάντων κάλλιστος, στή-
ναί τε καὶ ἐγκαθέζεσθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβρα-
δῦναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώ-
τατος, Φρυγίου καὶ αὐτὸς εἰς ὄροφὴν ἄκραν ἀποστίλ-
βαν. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι
λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἐνδον οἶκος κάλλιστος, Φω-
τὸς τε πολλοῦ ἀνάμεστος, καὶ ὡς πορφύρα διηθισμένος.

lentibus, spoliaria; & medius inter ea oecus altissimus &
multa luce laetissimus, aquae frigidae descensiones habens
tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Statuae in illo de
candido lapide vetusti operis, Hygeae una, altera Aescula-
pii. Progressos excipit oecus leniter tepidus, calore non
molesto occurrens, longus, utrinque rotundus: post quem
in dextra parte hilaris admodum oecus ungendi facultatem
comiter praebens, ianuas utrinque habens Phrygio lapide
politas, intrantes de palaestra recipiens. Tum post hunc
oecus alius, oecorum omnium pulcherrimus, ad stationes
ac sessiones iucundissimus, ad commorandum minime no-
xius, ad volutationes commodissimus, Phrygio lapide &
ipse ad summum usque tectum fulgens. Deinde transitus ex-
cipit calidus, Numidico lapide incrustatus. Interior deinde
oecus pulcherrimus, luce multa plenus, & purpurae instar

- 7 Τρεῖς καὶ οὗτος θερμαῖς πυέλους παρέχεται. λουσαμένῳ δέ, ἔνεστί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἰκῶν αὐθις ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρὸν, δι' ἡρέμα θερμοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ Φωτὶ μεγάλη, καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ· ὕψη πρὸς τούτοις ἀνάλογα, καὶ πλάτῃ τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργου, πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές. τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς μάλιστα, καὶ τοῦ Φέγγους, καὶ τῶν Φωταγωγῶν μεμηχανημένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἱππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρινοῦ ἀέρος· τοὺς δὲ πολλοῦ τοῦ θαλάπου δεο-
- 8 μένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε. τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαιίστρας, καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευὰς, ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ

floridus. Tria hic labra calida praeberet. Cum vero laveris, licet tibi non per eosdem redire oecos, sed celeri via ad frigidam per conclave mediocriter calidum, idque in multa luce, & multo intus die. Ad haec altitudines congruentes, & latitudines longitudinibus pro portione respondentes, & multa ubique Gratia atque Venus enitet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgentem*. Haec autem contigerit maxime, e splendore, & luce, & fenestris, si quis machinetur. Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium fecit, ut in boream procurrat, nec meridiani tamen aëris expertem: eos autem, qui tepore multo indigent, noto & euro atque zephyro subiecit. Quid deinde tibi dicam palaestras, & communes eorum, qui vestes custodiunt, commorationes, celerem habentes ad lavacra nec per ambages transitum,

χρησίμου τε καὶ ἀβλαβοῦς ἕνεκα; καὶ μή με ὑπολάβῃ τις μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, καινὰ ἐπινοῆσαι κάλους δείγματα, οὐ μικρᾶς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, οἷον καὶ τὸδε τὸ ἔργον ὁ Θαυμάσιος ἡμῖν Ἱππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανείου ἀρετάς, τὸ χρησίμον, τὸ εὐκαιρον, τὸ εὐφειγές, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν χρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσέτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκοσμημένον, ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσειν, ἐξόδους τε πολλαῖς τεθυρωμένον· ὁρῶν δὲ διττὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκῆματος, τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ βασκάνου μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν οὖν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δημιουργὸν ἡμεῖς ἀ-

9 Ἀφόδων) Ἀφροδὸς ὁ ἀπόπατος. V.

utilitatis pariter causa & salubritatis? Et ne putet aliquis, parvum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio accommodatum sit, quod usum sui securum praebeat: & praeterea cetero apparatu ornatum, sellarum familiaricarum duobus secessibus, & ianuis pluribus apertum: horarum gemina indicia, alterum per aquam & mugitum, alterum per solem, exhibens. Haec si quis viderit, neque dignam operi laudem tribuerit, ille non stupidus modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius mihi videatur. Ego proinde pro viribus & opus, & artificem, atque auctorem mune-

μην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ λούσασθαι
ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους ἔξων τοὺς κοινωνήσον-
τάς μοι τῶν ἐπαίνων.

ris oratione remuneratus sum. Si vero fortuna praeberit,
ut etiam lavare quandoque hic possim, multos novi &
alios in partem laudum mearum venturos.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ΟΤΕ ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασέ, (καλύει ἰ
 γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγῆσασθαι Βακχι-
 κόν) Φασὶν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα τοὺς
 ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελαῖν ἐπιόντος, μᾶλ-
 λον δὲ ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατη-
 θησομένου ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον
 γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ τῆς στρατιάς
 αὐτοῦ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν Φάλαγξ αὐτῷ καὶ οἱ
 λόχοι γυναῖκες εἶεν ἔκφρονες καὶ μεμηνυῖαι, κιττῷ
 ἐστερμέναι, νεβρίδας ἐνημμέναι, δόρατά τινες μικρὰ
 ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κιττοποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινὰ
 πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαι-
 το, (ἀσπίσι γὰρ εἵκαζον καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγους δὲ
 § Σκοπῶν) Τῶν κατασκόπων. G.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

CUM exercitum contra Indos duceret Bacchus, (nihil enim, opinor, prohibet, etiam Bacchicam vobis fabulam enarrare) ita aiunt contemta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut adventantem deriderent, vel potius ipsius audaciae miserentur, qui statim ab elephantis conculcandus esset, si aciem contra auderet instruere. Audierant enim, puto, exploratores absurda quaedam de illius exercitu narrare, phalangem ipsius & ordines esse mulieres insanas & fures, hedera coronatas, praecinctas hinnulorum pelli- bus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hedera ornatis & ipsis, levibusque parmulis, bombos, si quis modo attingeret, reddentibus; nempe clypeis assimulabant

τινας ἀγροίκους νεανίσκους ἐνείναι γυμνοὺς, κόρδακα ὀρχουμένους, οὐρὰς ἔχοντας, κεράστας, οἷα τοῖς ἄρτι
 2 γεννηθεῖσιν ἐρίθοις ὑποφύεται. Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἄρματος ὀχεῖσθαι παρδάλεων ὑπεξευγμένων, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα τὴν παρείαν, κερασφόρον, βοτρυοῖς ἐστεφανωμένον, μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἓνα μὲν τινα βραχὺν πρεσβύτην, ὑπόπαχυν, προγαστορα, ῥινόσιμον, ᾧτα μεγάλα ὄρθια ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον, ἐπ' ὄνου τὰ πλελλὰ ἱππεύοντα, ἐν κροκωτῶ, καὶ τοῦτον πάνυ πιθανόν τινα συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἕτερον δὲ τεράστιον ἄνθρωπον, τράγω τὰ νέρβην εἰοικότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπώγωνα, ὀργύλον καὶ

1 Ἀγροίκους νεανίσκους) Εἶδος Σατύραν. G.

ibid. Κόρδακα) Εἶδος ἀπρεπούς καὶ αἰσχροῦς ὀρχήσεως παραπλησίας τῇ πυρρίχῃ. V.

6 Μίτρα) Μίτρα ἢ ἐπὶ μετάπρῃ ἤκρῃ χρυσοῦν ἔχουσα φέλλιον, ἀρ-

χῆς ἂν εἴη καὶ βασιλείας σύμβολον. V.

9 Τρ. πρεσβύτην) Εἶδος Ἰκαρίου. V.

ibid. Προγαστορα) Μεγαλοχείλιον. V.

12 Ἑτερον δὲ τεράστιον) Εἶδος Πανύς. V.

etiam tympana: paucos autem quosdam inter eos verfari rusticos iuvenes, nudos, saltantes cordacem, qui caudas haberent, cornutos corniculis, qualia recens natis haedis subnaſcuntur. Ac ducem quidem ipſum curru vehi iunctis pardalibus, plane imberbem, ne parva quidem lanugine veſtitum genas, cornutum, coronatum uvis, mitra revinctum comas, amictum purpura, & auro calceatum: duces ſub ipſo duos, unum brevem, ſenem, craſſiuſculum, ventricofum, ſimum naribus, auribus longis & erectis, tremulum, innixum baculo, aſino veſtum plerumque, crocota indutum, atque adeo congruentem plane agminis ſub illo ductorem; alterum porro prodigioſum hominem, capro inferiori parte ſimilem, cruribus hiriſutis, cornutum,

θυμικόν, πατέραι μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ
 ῥάβδον καμπύλην ἐπηρμένον, καὶ περισκιρτῶντα ὅλον
 τὸ στρατόπεδον. καὶ τὰ γυναῖκα δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν,
 καὶ σείειν ἡνεμασμένας τὰς κόμας, ὁπότε προσίοι, καὶ
 βοᾶν, εὐ οἱ τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δε-
 σπότην· τὰς δ' οὖν ποίμνας, διηρπᾶσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν
 γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι ἐτι ζῶντα τὰ θρέμματα·
 ὠμοφάγους γάρ τινας αὐτὰς εἶναι. Ταῦτα οἱ Ἴνδοι καὶ 3
 ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, ἐγέλων ὡς τὸ εἶδος, καὶ
 οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παρατάττεσθαι ἠξίου· ἀλλ' εἵ-
 περ ἄρα τὰς γυναῖκας ἐπαφῆσεν αὐτοῖς, εἰ πλησίον
 γένοιτο, σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν ἐδόκει, καὶ φονεῦειν
 γυναῖκα μεμνηνότες, καὶ θηλύμιτριν ἄρχοντα, καὶ με-
 θύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμιστρατιάτην ἄλλον, καὶ
 γυμνήτας ὀρχηστάς, πάντας γελοίους. ἐπεὶ δὲ ἡγγέλ-
 λετο πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν, καὶ πόλεις αὐτ-

barba proluxa, iracundum & vehementem, qui altera ma-
 nu ferat fistulam, dextra vero baculum incurvum inten-
 tans, exercitum totum circumfaltet: territas autem ab illo
 mulierculas, iactare permissos ventis capillos ad illius ad-
 ventum, & clamare Evoc; suspicari autem, hac voce ap-
 pellari ab illis dominum. Greges porro iam directos a mu-
 lieribus, & dilaceratas vivas adhuc pecudes: esse enim il-
 las crudivoras. Audientes ista Indi & rex illorum, ridebant,
 ut probabile est, neque contra educere exercitum, aut
 aciem struere, operae pretium censebant. Sed, (si modo
 omnino educere contra eos placeat) mulieres iis immittere, si
 prope venissent; ipsis autem viris etiam vincere indecorum
 videbatur, & interficere mulieres furentes, & mitratum
 muliebriter ducem, & ebrium parvum seniculum, & alium
 semimilem, & saltatores nudos, omnes ridiculos. Cum
 vero nuntiaretur iam igne vastare regionem Deus, & cum

ἀνδρους καταφλέγων, καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν
 βραχεὶ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς ἐμπεπληκώς, (ὅπλον
 γάρ τοι Διονυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῶον αὐτῷ, καὶ τοῦ
 κεραυνοῦ) ἐνταῦθα ἤδη σπουδῇ ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα,
 καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπισάξαντες, καὶ ἐγχαλινώσαν-
 τες, καὶ τοὺς πύργους ἀναβέμενοι, ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξή-
 σαν, καταφρονοῦντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως,
 καὶ συντρίψαι σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένειον
 4 ἐκεῖνον στρατηλάτην. Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶ-
 δον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ προτάξαντες τοὺς ἐλέφαν-
 τας, ἐπήγον τὴν Φάλαγγα. ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μὲν
 αὐτὸς εἶχε, τοῦ κέρως δὲ αὐτῷ τοῦ δεξιοῦ μὲν ὁ Σειλη-
 νός, τοῦ εὐωνύμου δὲ ὁ Παν, ἡγούντο· λοχαγοὶ δὲ καὶ
 ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθειστήκεισαν· καὶ τὸ μὲν σύνθη-

5 Ἐπισάξαντες) Σπράσαντες. V.
 Σάγμα τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σα-
 μάριον. G.

12 Σειληνός) Ἄνω τοὺς ὑποστρα-
 τηγούς, ὅσον ἀπὸ τοῦ εἶδους εἰκάσαι
 τὸν Ἰκάριον εἰδείξε καὶ τὸν Πᾶνα·
 ἐνταῦθα ὀνομάσθι τὸν Σειληνὸν παρι-

στά. καὶ νὺν τοῦτο, εἰ μήπου ταῦ-
 τὸν οἶσται τὸν Σειληνὸν τῷ Ἰκάρῳ.
 (cur de Icario somniaret, nihil
 erat: quod & ipse fui interpres
 optimus Lucianus hic ostendit.
 Solan.)

ipsis hominibus cremare urbes, & silvas incendere, & In-
 diam universam brevi tempore implere incendiis, (nam Bac-
 chi arma ignis, patrius illi & de fulmine) hic iam festinan-
 ter sumere arma, & ornatis elephantis, atque frenatis, im-
 positisque in illos turribus, contra illos educere, conte-
 mnentes illi quidem tum quoque, sed irati tamen, & atte-
 rere festinantes suo cum exercitu imberbem istum impe-
 ratorem. Cum vero prope & in conspectum venissent,
 Indi, constitutis in prima acie elephantis, phalangem indu-
 cunt. At Bacchus mediam ipse tenet aciem, dextrum il-
 lius cornu Silenus ducit, Pan sinistrum: ordinum vero &
 agminum ductores constituti Satyri: tessera omnibus illud

μα ἦν ἅπασι τὸ, εὖ οἱ. εὐθὺς δὲ τὰ τύμπανα ἔπατα-
γέιτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε, καὶ
τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπήγυλει τὸ Ὀρϋιον,
καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ ὄνος ἐνυάλιον τι ὠγκήσατο, καὶ αἱ
Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντας
ὑπεζωσμέναι, καὶ τῶν θυρσῶν ἄκρων ἀπογυμνοῦσαι
τὸν σίδηρον. οἱ Ἴνδοι δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκ-
κλινάντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔΦευγον, οὐδ' ἐντὸς βέλους
γενέσθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἐαλά-
κεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν τέως κατα-
γελασμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς πρώ-
της ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων. Ἀλλὰ τίς
πρὸς τὸν Διόνυσον οὗτος ὁ Διόνυσος; εἴποι τις ἄν. ὅτι μοι
δοκοῦσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ με κορυβαντιῶν, ἢ τε-
λέως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τὰ μὲν εἰκάζω τοῖς θεοῖς)
ὁμοῖόν τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς καινοὺς τῶν λό-
γων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, οἷον καὶ πρὸς τοὺς ἐμούς. οἶα-

14 Κορυβαντιῶν) Μαίνεσθαι. V.

Evoc. Simul pulsantur tympana, & classicum cymbala so-
nant, ac Satyrorum aliquis cornu sumto incinit orthium,
& Sileni afinus Martium quiddam rudit, & insultant illis
cum ululatu Maenades, succinctae draconibus, & de sum-
mis thyrsis ferrum nudantes. At Indi & illorum elephan-
tes, inclinato statim agmine, sine more & modo fugiunt,
nec intra teli iactum venire ausi, ac tandem vi superati
captique abducuntur ab his, quos modo deriserant, expe-
rimento docti, non esse ex prima fama deridendos exter-
nos exercitus. Verum enimvero, *Quid ad Bacchum iste
Bacchus?* aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (& per
ego vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane
ebrium esse putetis, si me cum Diis comparem) simili ra-
tione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputa-
tionum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum au-

μενοι γὰρ Σατυρικὰ, καὶ γελοῖά τινα, καὶ κομιδῇ κωμικὰ παρ' ἡμῶν ἀκούεσθαι, τοιαῦτα πεπιστεύκασιν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνούνται, ὥς οὐδὲν δέον παρέχειν τὰ ὅλα κάμοις γυναικεῖσι, καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἤκοντες, ἀντὶ τοῦ κιττοῦ σίδηρον εὐρόντες, οὐδ' οὕτως ἐπαινεῖν τολμῶσι τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θάρρῳ ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν ὡς πρότερόν ποτε τὴν τελετὴν ἐβελήσωσιν ἐπιδεῖν πολλάκις, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κάμων κοινῶν τῶν τότε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσωσι τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πίῳσι δὲ ἐς κόρον τοῦ κρατήρος τούτου, ἐκβακχεύσειν καὶ αὐτοὺς, καὶ πολλάκις μετ' ἡμῶν ἐρεῖν
 6 τὸ, εὖ οἱ. Οὗτοι μὲν οὖν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοή) ποιούντων ὅ, τι καὶ Φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδήπερ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς

8 Τεθορυβημένοι.) Ἐππλαγέντες. V.

diunt Satyrica, & ridicula quaedam, & plane Comica a nobis recitari, talia ea esse credunt, nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non veniunt, quasi non oporteat descendentes de elephantibus aures praebere comissationibus muliebribus, & Satyricis saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant, invento pro hedera ferro, neque sic redire audent, inopinata re perturbati. Verum audacter illis denuntio, si nunc etiam, ut prius olim, caerimoniam inspicere voluerint saepius antiqui nostri convivae, & recordati fuerint comissationum illius temporis communium, neque contemserint Satyros ac Silenos, biberintque ad satietatem de hoc cratere; futurum, ut ipsi quoque occupentur Baccho, & saepe nobiscum Evoc illud ingeminent. Atque hi quidem (liberum enim audire) faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quan-

ἔσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγέσασθαι τι τῶν ἐκεί-
 θεν, οὐκ ἀπροσδιόνυσον οὐδ' αὐτὸ, οὐδ' ὧν ποιοῦμεν ἄλ-
 λότριον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μαχλαίοις, οἱ τὰ λαῖα τοῦ Ἰν-
 δοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ῥοὴν αὐτοῦ βλέπεις, ἐπινεμό-
 μενοι, μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν καθήκουσι· παρὰ τού-
 τοις ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, οὐ πάνυ μεγάλῳ χω-
 ρίῳ, συνηρεθεῖ δέ. κητὸς γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπελοι,
 σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιοῦσιν. ἐνταῦθα πηγαί εἰσι τρεῖς
 καλλίστου καὶ διειδεστάτου ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου, ἡ
 δὲ Πανός, ἡ δὲ Σειληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἰν-
 δοὶ ἀπαξ τοῦ ἔτους, ἐορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι τῶν
 πηγῶν οὐχ ἀπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ
 μὲν μεράκια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ τῆς Πανι-
 κῆς τῆς δὲ τοῦ Σειληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ. Ἄ μὲν οὖν πά- 7
 σχουσιν οἱ παῖδες ἐπειδὴν πίωσιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολ-
 μῶσι κατεχόμενοι τῷ Πανί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ'

do adhuc inter Indos versamur, volo etiam aliud vobis de
 illis rebus enarrare, nec ipsum abhorrens a Baccho, nec
 ab instituto nostro alienum. Apud Indos Machlaeos, qui
 ad sinistra Indi amnis, si secundum flumen respicias, pa-
 scentes ad Oceanum usque perveniunt: apud hos igitur ne-
 mus est in conspecto, regione non admodum magna, sed
 opaca, hedera enim multa & vites plane illam inumbrant.
 Hic fontes sunt tres, pulcherrimae & pellucidissimae aquae,
 Satyri unus, alter Panis, tertius Sileni. Intran illud ne-
 mus Indi quotannis semel, sacrum facientes Deo, bibunt-
 que de fontibus non omnibus omnes, sed pro diversa ae-
 tate, adolescentes nimirum de Satyrorum fonte, de Pani-
 co viri, de Sileni autem mei aequales. Quae igitur ado-
 lescentulis, cum biberunt, eveniant, aut quae viri audeant
 occupati a Baccho, longum fuerit dicere. Sed quae senes

οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν μεθύσθῳσι τοῦ ὕδατος, οὐκ ἀλλότριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῆ ὁ γέρων, καὶ κατὰσχη αὐτὸν ὁ Σειληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφανός ἐστι, καὶ καρηβαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ ὅμοιος, εἴτα ἄφνω φανήτε λαμπρὰ, καὶ φέγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ λαλίστατος ἐξ ἀφανοτάτου ἐστίν· οὐδ' ἂν ἐπιστομίσας παύσειας αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῆ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακρὰς συνεῖρειν. συνετὰ μέντοι πάντα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν Ὀμήρου ἐκεῖνον ῥήτορα, νιφάδεσσι γὰρ ὅμοια χειμερίησι διεξέρχονται. οὐδ' ἀποχρήσει σοὶ κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ τETTIΓῶδες τι πυκνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας ἐσπέρας. τούντεῦθεν δὲ ἤδη ἀφελείας αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον. ἦν γὰρ ἀτελεῖ ὁ γέρων μεταξὺ καταλίπη ὃν διεξήει τὸν λόγον,

faciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum bibit senex, & occupavit illum Silenus, primo aliquamdiu mutus est, & crapula laboranti atque bene madido similis. Deinde subito vox splendida, & loquela vehemens, & spiritus modulatus illi contingit, & est ex plane muto loquacissimus, quem nec ore obturando ad quietem redigas, ne perpetuo loquatur, & longos sermones continet: prudentia tamen omnia, & decencia, &, ad Homericum illius oratoris exemplum, *nivibus similia hibernis*, proferunt. Neque satis fuerit cynis illos propter aetatem comparare, sed cicadarum more confectum quiddam & volubile ad feram usque vesperam perpetuant. Inde autem, iam dimissa ebrietate, tacent, & ad pristinam rationem redeunt. Verum, quod maxime admirabile est, nondum dixi. Si enim senex imperfectam abrumpat, quam explicare coepit, ora-

δύντος ἡλίου κωλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπέξελθεῖν, ἐς
νέωτα πίων αὖθις ἐκεῖνα συνάπτει, ἀ πέρυσι λέγοντα ἡ
μέθη αὐτὸν κατέλιπε. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς 8
ἐμαυτὸν ἀπεσκόφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν ἔτι
ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καθότι τῷ μύ-
θῳ ἔοικα. ὥστε ἢν μὲν τι παραπαίωμεν, ἡ μέθη αἰτία·
εἰ δὲ πινυτὰ δόξειε τὰ λεγόμενα, ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν
ἴλεως.

Ι Δύντος ἡλίου) Πάνυ ψεύδη καὶ σὺ ὅτι (lege ὁ) ψευδομένους ἀγο-
καὶ κάτω διασύραν. G. (In Cod. Abb. δύναντος erat, quod non pla-
cet. Solan.)

tionem, occidente sole impeditus illam ad finem suum per-
ducere: altero anno bibens rursus illa annectit, quae su-
periore anno dicentem destituerat ebrietas. Ista Momi il-
lius exemplo in me ipsum dicta sunt, nec ego, ita me
Iuppiter, quorsum pertineat fabula adiunxero: iam enim
videtis, qua in re similis illi sim. Itaque si quid deliremus,
causa ebrietas: si prudentia, quae diximus, videantur, Si-
lenus erat propitius.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΗΡΑΚΛΗΣ.

1 ΤΟΝ Ηρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὀγμιοὶ ὀνομάζουσι Φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ Θεοῦ, πάνυ ἀλλόκοτον γράφουσι. γέρων ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαλάντις, πολὺς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοὶ εἰσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάrawa, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάζεις. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τοῦ Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνήπτει τὴν τοῦ λέοντος, καὶ τὸ ρόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γαρυτὸν παρήρτηται, καὶ τὸ τόξον ἐν τεταμένον ἢ ἀριστερᾷ προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡρακλῆς

2 ἐστὶ. Ταῦτά γε ἄμην οὖν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων Θεῶν

14 Ταῦτά γε) Ἀντὶ τοῦ κατὰ ταῦτα, V.

PRAEFATIO SEU HERCULES.

HERCULEM Galli Ogmium sua voce appellant: sed figuram Dei plane monstrosam pingunt. Ultimae aetatis senex illis est, recalvus, plane canis, qui super sunt, capillis, rugosa cute, & ad nigerrimum colorem perustus, quales sunt senes, qui in mari opus faciunt. Potius Charontem quendam aut Iapetum de tartareis specubus, & omnia potius, quam Herculem, esse suspiceris. Verum talis cum sit, habet tamen paratum Herculis. Etenim pellem leonis suspensam gerit, & clavam dextra praefert, & pharetra appensa, & intentum arcum sinistra ostendit: atque in univsum est Hercules. Itaque suspicabar, ut contumelia as-

τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφὴν τὴν τοῦ
 Ἡρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι
 τὴν χώραν ποτὲ αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν ἐλαύναν, ὁπότε τὰς
 Γηρυόνου ἀγέλας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν
 ἐσπερίων γενῶν. Καίτοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔστιν 3
 τῆς εἰκότος. ὁ γὰρ δὴ γέρων Ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἀνθρώπων
 πάμπόλῳ τι πλῆθος ἐλκει ἐκ τῶν ὧτων ἅπαντας δεδε-
 μένους. δεσμὰ δὲ εἰσὶν οἱ σειραὶ λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἡλέ-
 κτρου εἰργασμένοι, ὅρμοις ἐοικυῖαι τοῖς καλλίστοις. καὶ
 ὅμως ἀφ' οὕτως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, οὔτε δρασμὸν βου-
 λεύουσι, δυνάμενοι ἀν εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν,
 ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς
 ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ Φαιδροὶ ἐπονται καὶ γεγνήότες,
 καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινοῦντες ἐπειγόμενοι ἅπαντες, καὶ
 τῷ Φθάνειν ἐβέλειν τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, ἐοικότες
 ἀχθεσθησομένοις, εἰ λυθήσονται. ὁ δὲ πάντων ἀτοπώ-

ficerent Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Her-
 culis designasse, quem tali pictura ulcisci vellent, qui suam
 quondam regionem invaserit, ac praedas ibi egerit, cum
 quaerens Geryonis greges multas per occidentem gentes
 percurreret. Verum quod insolentissimum in illa pictura,
 nondum dixi. Nempe senex ille Hercules, hominum ma-
 gnam multitudinem trahit, auribus omnes revinctos. Vin-
 cula autem illi sunt tenues catenae, ex auro atque electro
 elaboratae, monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab
 infirmis adeo *catellis* tracti, neque fugam moluntur, cum
 possint facile, neque omnino contra tendunt, aut obnitun-
 tur pedibus, resupinati in contrariam ei, qua ducuntur,
 partem: sed sequuntur hilares, & gaudentes, & ductorem
 suum laudant, atque urgent omnes, &, dum praevenire
 fludent, laxant vinculum, quasi aegre laturo, si solvantur.
 Quod vero omnium maxime portentosum mihi videtur;

τατον εἶναί μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζῶγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἤδη τὸ ῥόπαλον, τῆς λαιᾶς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, καὶ
 4 ἐπέστραπται γε εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν. Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰστήκειν ὄρων, καὶ θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν Κελτὸς δέ τις παρεστὼς οὐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα Φανὴν ἀφιεῖς, Φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἶνιγμα, πάνυ γὰρ ταραττομένῳ ὅικας πρὸς αὐτήν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ, οὐχ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἑρμῆος ἰσχυρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρων πεποίηται, μὴ θαυμάσης· μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρα Φιλεῖ ἐντελῆ ἐπι-

non pigrabor ipsum quoque dicere. Cum non haberet pictor, unde principia catenae suspenderet, quippe cum dextra clavam, arcum vero sinistra haberet: perforata Dei lingua extrema, tractos ex illa fecit; & retorquet Hercules ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem. Haec ego stabam intuens, nec sine admiratione, dubius simul, & indignatus. Sed Gallus aliquis adstans, non ineruditus etiam nostris literis, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium suorum more, ut arbitror, philosophus, Ego vero, inquit, solvam tibi, hospes, picturae huius aenigma: videris enim plane in illa perplexus. Vim dicendi nos Galli non, uti vos Graeci, Mercurium putamus esse, sed Herculi illam assimilamus, quod hic Mercurio multum est fortior. Si vero senex repraesentatus est, noli mirari. Sola enim eloquentia in senectute

δείκνυσθαι τὴν ἀκμὴν, εἶγε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιηταὶ λέγουσιν,

ἽΟττι μὲν αἱ τῶν ὀπλοτέρων Φρένες ἡρέβονται.

Τὸ δὲ γῆρας

ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

οὕτω γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὅπα τὴν λειριόεσσαν ἀφιάσιν εὐανθῆ τινα. λεῖρια γὰρ καλεῖται, εἶγε μέμνημαι, τὰ ἀνθή. Ὡστε εἰ τῶν ὠτων ἐκδε- 5
δεμένους τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλώτταν ὁ γέρων οὗτος Ἡρακλῆς ὁ λόγος ἔλκει, μὴδὲ τοῦτο θαυμάσης, εἰδὼς τὴν τῶν ὠτων καὶ γλώττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν, εἰ ταύτη τετρύπηται. μέμνημαι γοῦν, ἔφη, καὶ καμικῶν τινων ἱαμβείων, παρ' ὑμῶν μαθὼν,

Τοῖς γὰρ λάλοις

Ἐξ ἄκρου ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη.

Τὸ δ' ὅλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ 6

⁴ Τὸ δὲ γῆρας) Εὐριπίδης. V.

solet plenam vim & maturitatem ostendere, si quidem verum dixeret vestri poëtae,

Suspensa incerto est iuvenum sententia motu:

Dicit fenex meliora iunioribus.

Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel destituit. Et concionatores Troianorum vocem emittunt liliaceam, hoc est, floridam; [florum instar suavem] flores enim, si recte memini, sunt lilia. Itaque neque illud mireris, si auribus revinctos hic Hercules, h. e. eloquentia trahit, qui noris illam aurium atque linguae cognationem. Neque vero contumelia in ipsum est, hac parte perforatum esse. Memini enim, pergebat, etiam quorundam de comoedia iamborum, quos a vobis didici,

Extrema enim loquacibus

Pertusa lingua est omnibus foramine.

In universum autem putamus, oratione Herculem perfecisse omnia,

πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον, καὶ
 πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. καὶ τὰ γε βέλη αὐτοῦ
 οἱ λόγοι εἰσὶν, οἶμαι, ὄξεῖς, καὶ εὐστοχοί, καὶ ταχεῖς,
 καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώσκοντες· πτερόεντα γοῦν τὰ ἔπη
 7 καὶ ὑμεῖς Φατε εἶναι. τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός. Ἐμοὶ δὲ
 ἥνικα περὶ τῆς δέυρο παρόδου ταύτης ἐσκοπούμην πρὸς
 ἑμαυτὸν, εἰ μοι καλῶς ἔχοι, τηλικῶδ' ὄντι καὶ πάλαι
 τῶν ἐπιδείξεων πεπαυμένῳ, αὐτὸς ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ψῆφον
 δίδοναι τοσούτοις δικασταῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀνα-
 μνησθῆναι τῆς εἰκόνης. τέως μὲν γὰρ ἐδεδίειν, μὴ τι-
 ὑμῶν δοξάμην κομιδῇ μεираκιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ'
 ἡλικίαν νεανιεύεσθαι· κατὰ τις Ὀμηρικὸς νεανίσκος
 ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

Σὴ δὲ βίη λέλυται.

καί,

Χαλεπὸν γῆρας κατείληφέ σε,

Ἦπεδανὸς δὲ νύτοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι
 ἔς τοὺς πόδας τοῦτο ἀποσκώπτων. ἀλλ' ὅταν ἀναμνη-

*sapientem virum, & eloquentiae viribus pleraque expugnasse. Et
 tela ipsius orationes puto sunt, acutae, collineantes ad scopum,
 celeres, quibusque vulnerentur animi. Alata nempe verba vos quo-
 que esse dicitis. Haec tum Gallus. Mihi vero, cum apud me
 considerarem, deceretne huc me progredi, hoc aetatis
 hominem, quique hoc declamandi genus olim desissem,
 & rursus de me calculum dare tot iudicibus; opportune
 in mentem venit eius imaginis memoria. Ante enim me-
 tuebam, ne cui vestrum viderer plane adolescentuli more
 istuc facere, & praeter aetatem iuvenari; ac deinde Ho-
 mericus aliquis iuvenis increparet mihi illud,*

Iam periit tua vis, gravis arripuitque senectus,

Invalidusque tibi famulus, tardique caballi,

in pedes hoc ultimum iaciens. Sed ubi recordor senis illius

σθ' αὖ τοῦ γέροντος ἐκαίον Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν
 προάγομαι, καὶ οὐκ αἰδῶμαι τοιαῦτα τολμᾶν, ἡλι-
 κιώτης ὢν τῆς εἰκόνος. Ὡστε ἰσχύς μὲν καὶ τάχος, καὶ 8
 κάλλος, καὶ ὅσα σώματος ἀγαθὰ, χαίρετω, καὶ ὁ ἔρως
 ὁ σὸς, ὦ Τῆϊε ποιητὰ, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον,
 χρυσοΦαένων εἰ βούλεται πτερύγων, ἢ ἀετοῖς παρα-
 πετέσθω, καὶ ὁ Ἴπποκλείδης οὐ Φροντιεῖ. τῷ λόγῳ δὲ
 νῦν ἂν μάλιστα ἀνηβᾶν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ'
 ὥραν εἴη, καὶ ἔλκειν τῶν ὥτων, ὅσους ἂν πλείστους δύ-
 νηται, καὶ τοξεύειν πολλάκις, ὥς οὐδὲν γε δέος, μὴ κε-
 νωθεὶς λάβοι ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὅρως ὅπως παραμυθούμαι
 τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἑμαυτοῦ. καὶ διὰ τοῦτο
 ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλκημένον τὸ ἀνάτιον κατασπά-
 σας, καὶ ἐκ τῶν ἐνότων ἐπισκευάσας, αὖθις ἀφθεῖναι ἐς
 μέσον τὸ πέλαγος. εἴη δ', ὦ θεοί, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν

5 Ὡ Τῆϊε ποιητὰ) Τὸν Ἀνακρέον-
 τα λέγει τὸν λυρικόν. V.

7 Ἴπποκλείδης) Παροιμία οὐ
 φροντὶς Ἴπποκλείδῃ, ἐπὶ τῶν μὴ

πάνυ σπουδαίων ἡμῖν λεγομένη, ἀλ-
 λὰ κατὰ τὸ εὐκαταφρόνητον μετα-
 χειριζομένην. V.

Herculis, ad agenda omnia provehor, nec me pudet ta-
 lium ausorum, qui imaginis propositae aequalis sim. Ita-
 que robur, & celeritas, & pulchritudo, & quaecunque
 corporis bona sunt, valeant: ac tuus, Teie poëta, Cupi-
 do, intuens me, sensim canente mento, auratis vestus, si vo-
 luerit, alis, aut aquillis praetervolato: ac non curabit Hippo-
 clides. At dicendi facultate vel maxime reinvenescere, &
 florere, & vigere tempestivum fuerit, & auribus trahere,
 quam fieri possit, plurimos, & sagittas emittere saepius,
 cum metus non sit, ne imprudenti vacua fiat pharetra.
 Vides, quomodo meam ipse aetatem senectutemque con-
 soler. Et hac ipsa causa ausus sum subductum olim navi-
 gium iterum deducere, & pro copia instructum, in me-
 dium mare dimittere. Adspiret modo a vobis, Diī, dextra

ἐμπνεῦσαι δεξιὰ, ὥς νῦν γε μάλιστα πλησιστίου τε,
καὶ ἐσθλοῦ, καὶ ἐταίρου ἀνέμου δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιοι
Φαινοίμεθα, καὶ ἡμῖν τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγγη-
ταί τις,

Οἶην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

5 Ἐπιγουνίδα) Ἐπιγουνὶς ἢ ἐπιτραφεῖσα δι' εὐξείαν σὰρξ τῷ γόνати. G.

aura! Nunc enim vel maxime implente vela, & bono, &
secundo vento indigemus, ut, si quidem digni videamur,
etiam nobis Homericum illud inclamet aliquis,

Quod femur e pannis senior tam vilibus effert!

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ

Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

ΗΛΕΚΤΡΟΥ περί καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, **Ι**
 αἰγεῖρους ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ ποταμῷ δακρύνειν αὐτὸ, θρη-
 νούσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφάς γε εἶναι τὰς αἰγεί-
 ρους ἐκείνας τοῦ Φαέθοντος, εἴτα ὀδυρομένας τὸ μεῖράκιον,
 ἀλλαγῇαι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἐπὶ αὐτῶν δά-
 κρυον δῆθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς
 ἀκούων τῶν ποιητῶν ἀδόντων ἤλπιζον, εἴ ποτε γενοίμην
 ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετά-
 σας τὸ προκόλπιον, ὑποδέξασθαι τῶν δακρύων ὀλίγα,
 ὥς ἤλεκτρον ἔχοιμι. Καὶ δὴ οὐ πρὸ πολλοῦ, κατ' ἄλλο **2**
 μέντοι χρέος, ἦκον δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ ἔδει
 γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανὸν, οὐτ' αἰγεῖρους εἶδον,

D E E L E C T R O

S E U C Y C N I S .

DE electro nimirum nobis etiam fabula persuasit, po-
 pulos ad Eridanum flumen eam stillare lacrimam, quae de-
 plorent Phaëthontem, & sorores quidem esse populos il-
 las Phaëthontis, deinde, dum descent adolescentulum, mu-
 tatas esse in arbores, & stillare adhuc de illis lacrimam, ni-
 mirum electrum. Talia nempe ipse quoque cum audissem
 poetis canentibus, sperabam, si quando essem ad Erida-
 num, me subiturum populorum unam, & expanso sinu
 excepturum pocas lacrimas, ut electrum habeam. Et sane
 non ita diu est, cum alterius quidem rei causa, sed veni
 tamen in loca illa: oportebat enim adverso Eridano na-

πάνυ περισκοπῶν, οὔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοῦνομα
 τοῦ Φαέθοντος ἤδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητοῦντος γοῦν
 ἐμοῦ καὶ διαπυνθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους
 ἀφιζόμεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας; ἐγέλων οἱ ναῦ-
 ται, καὶ ἡξίουσαν σαφέστερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλοιμι
 καὶ γὰρ τὸν μῦθον διηγούμεν αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι
 Ἡλίου παῖδα, καὶ τοῦτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι
 παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἄρμα, ὥς ποιήσῃ καὶ αὐ-
 τὸς μίαν ἡμέραν τὸν δὲ δοῦναι, τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκ-
 διφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ πενθούσας ἐνταῦ-
 θά που, ἔφην, παρ' ἡμῖν, ἵνα περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ
 Ἠριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι, καὶ δακρύειν ἐπ' αὐτῷ
 3 τὸ ἤλεκτρον. Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγῆσατο ἀπα-
 τεῶν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; ἡμεῖς δὲ οὔτε ἡνίοχον
 τινα ἐκπίπτοντα εἶδομεν, οὔτε τὰς αἰγείρους, ἃς Φῆς,
 ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἶει ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἐνεκα

vigare. Sed nec populos vidi, diligenter licet circumspi-
 ciens, neque electrum: quin neque nomen Phaëthontis no-
 verant incolae. Requirente enim me atque interrogante,
 quando veniremus ad populos, electrum reddentes? ride-
 bant nautae, postulabantque, uti clarius, quid mihi vel-
 lem, dicerem. Hic ego fabulam ipsis enarro, Phaëthon-
 tem fuisse Solis filium, & hunc, adultus cum esset, pe-
 tiisse a patre currus ipsius agendi facultatem, ut & ipse
 diem unum faceret: illum dedisse, hunc excussum curru
 periisse, & sorores ipsius dum lugerent hic circiter, dice-
 bam, apud nos, ubi etiam cecidit, apud Eridanum, po-
 pulos factas esse, & lacrimari propter eum succina. Quis
 haec tibi, dicebant, narravit impostor & mendax homo? Nos
 vero neque aurigam quemquam excidere vidimus, neque habemus,
 quas ais, populos. Si vero quid esset tale, putasne nos duorum

ἐρέττειν ἂν, ἢ ἔλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς
 ἔξῃν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰγεῖραν τὰ δάκρυα;
 τοῦτο λεχθέν οὐ μετρίως μου καθίκετο· καὶ ἐσιώπησα
 δαισχυνθεῖς, ὅτι παιδίου τινὸς ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπόν-
 θειν, πιστεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα οὕτω ψευδομένοις,
 ὡς μηδὲν ὑγιὲς ἀρέσκεσθαι αὐτοῖς. μίᾳς μὲν δὴ ταύτης
 ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐψευσμένος ἡνιάμην, καθάπερ ἐκ τῶν
 χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅσγε ἤδη ἀνέπλαττον
 ὅσα καὶ οἷα χρῆσμαι αὐτῷ. Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ ἀλη- 4
 θῶς ἤμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς ἄδον-
 τας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὖθις ἡρώτων τοὺς
 ναύτας, (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἄλλ' οἷ γε κύκνοι, πη-
 νίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ἄδουσιν ἐφ' ἐστῶτες τῷ ποτα-
 μῷ, ἔνθεν καὶ ἔνθεν; Φασὶ γοῦν Ἀπόλλωνος παρέδρους
 αὐτοὺς ὄντας, ὠδικοὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που ἐς τὰ
 ὄρνεα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ἄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαβο-

*obolorum causa remigaturos, aut tracturos adverso flumine navi-
 gia, cum divitibus nobis esse liceret, legendis populorum lacri-
 mis? Hic sermo non mediocriter me momordit. Et tacui,
 cum pueret me, cui re vera accidisset, quod puero, ut
 poetis crederem improbabilia adeo mentientibus, ut sanum
 nihil illis placeat. Una igitur hac spe non parva falsus,
 aegre ferebam, quasi ex ipsis manibus electrum perdidis-
 sem, qui iam imaginatus fueram, ad quot res & quomo-
 do illo usus essem. Illud tamen, & quidem certo, puta-
 bam me apud illos reperturum, cycnos multos canentes
 in ripis fluvii: ac rursus interrogabam nautas, (nam adhuc
 adverso flumine navigabamus) Verum cycni certe quando no-
 bis modulatum illud carmen canunt adstantes hinc & hinc fluvio?
 Aiunt enim, illos Apollinis comites, homines canendi peritos,
 hic aliquando in volucres abiisse, & propterea adhuc canere, non*

5 μένους τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλατι, Σὺ, ἔφησάν,
 ὦ ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χώ-
 ρας ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλέοντες, καὶ
 σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἠριδανῷ, ὀλίγους
 μὲν κύκνους ἐνίοτε ὁρῶμεν ἐν τοῖς ἔλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ
 κρᾶζουσιν οὗτοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἀσθενές, ὥς τοὺς κό-
 ρακας ἢ τοὺς κολοιοὺς Σειρήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτοὺς
 αἰδόντων δὲ ἡδὺ, καὶ οἷον σὺ Φῆς, οὐδὲ οἶα ἀκηκόαμεν,
 ὥστε θαυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ
 6 ἡμῶν. Πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ἐνι, πιστεύοντας
 τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἕκαστα ἐξηγουμένοις. ὥστε καὶ γὰρ ἴν
 δέδια ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφιγμένοι, καὶ τοῦ-
 το πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους
 ἐλπίσαντες εὐρήσκειν παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλ-
 θητε καταγελῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, τοιαῦτα
 πολλὰ κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι,
 16 Ἄλλὰ μαρτύρομαι Ἄντ' τοῦ βεβαίῳ. V. (Nota doticā συντεταγ-
 μένον, habet C.)

oblitos Musicae. At illi cum risu, Tu homo, inquit, non
 defines hodie mentiri de regione nostra atque fluvio? Nos vero
 semper navigantes, & a pueris inde fere opus facientes in Eri-
 dano, paucos quidem cynos interdum videmus in palustribus ri-
 pis fluminis, & crocitant hi quiddam plane alienum a Musis,
 & imbecillum, adeo ut corvi vel graculi Sirenes sint ad illos.
 Canentes autem suaviter, atque ut tu ais, ne per somnium qui-
 dem audivimus. Itaque mirari subit, unde ista de nobis ad vos per-
 venerint. Multum decipi in talibus potest, si quis credat iis;
 qui in maius extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam
 pro me nunc sum sollicitus, ne qui modo venistis, & iam
 primum nos auditis, electra quaedam & cynos invenire
 apud nos cum speraretis, discedatis paulo post irridentes
 illos, qui, pretiosa id genus multa inesse nostris in oratio-
 nibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor, talia me de

ὥς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου περὶ τῶν ἐμῶν οὔτε
 ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πῶ ἀκήκοεν, οὐδ' ἂν ἀκούσειέ ποτε.
 ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἑριδανοῖς τισι,
 καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν
 λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λιγυροτέροις. τὸ
 δὲ ἐμὸν ὁράτε ἤδη ὅποιον ἀπλοῖκόν καὶ ἄμουσον, οὐδέ τις
 αὐδὴ πρόσεστιν. ὥστε ὅρα μὴ τοιοῦτό τι πάθης μείζω περὶ
 ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι
 ὄραντες· οἷομενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διεφαί-
 νετο αὐτοῖς ἀναθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιάς πρὸς τὴν αὐ-
 γήν, ἐπειδὴν ἀνασπάσῃσι, πολλῶ μικρότερα εὐρίσκον-
 τες, ἀνιῶνται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ,
 καὶ ἀποκαλύψας τὰμὰ, μηδὲν μέγα προσδοκήσης
 ἀνιμῆσεσθαι, ἢ σαυτὸν αἰτίασῃ τῆς ἐλπίδος.

meis rebus gloriantem neque vos, neque alium quemquam
 unquam audivisse, neque auditurum unquam esse. Alios
 quidem invenias non paucos, Eridanos quosdam, quibus
 non electrum, sed aurum ipsum orationis stillat, multum
 poetis cycnis modulatiores. Ego vero qualis sim, iam vi-
 detis, simplex, literarum expertus; neque cantus adest. Igi-
 tur vide, si quis maiora de nobis speras, ne tibi accidat,
 quod his, qui aquis submersa vident. Arbitrati enim, tan-
 ta esse illa, quanta desuper adspicientibus videbantur, di-
 latata a radiis umbra; cum extracta multo minora depre-
 hendunt, indignantur. Iam igitur tibi praedico, effusa aqua,
 & detegens me, ne quid magni te hausturum speres, aut
 spei vanae culpam in te ipse conferas.

ΜΥΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

1 Ἡ ΜΥΙΑ ἔστι μὲν οὐ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσον ἐμπίσι, καὶ κώνωφι, καὶ τοῖς ἔτι λεπτοτέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσούτον ἐκείνων μεγέθει προύχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὥς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστι μὲν ὑμενόπτερος, τοσούτον ἀπαλώτερα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἢ Ἰνδικῆ λεπτοτέρα, καὶ μαλακότερα· καὶ μὴν διηνησται κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτὴν, ὁπότεν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν

2 ἥλιον, ἐκπτερύσσηται. Ἡ δὲ πτῆσις οὔτε κατὰ τὰς νυ-

3 Ἐμπίσι) Ἐτερον κώνωφ ἐμπίδος. καίτοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς τ' αὐτὸν φησὶ κώνωπα καὶ ἐμπίδα, ἐν Νεφέλαις. V. (Οἷόν ποτε τὴν γνάμην ἔχειν τοὺς ἐμπίδας κατὰ τὸ

στόμ' ἄδειν ἢ κατ' οὐροσύγιον. G.) In V. altero legitur sic: Ἐμπίσι) Ἐμπίς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώνωφ. ὁ δὲ κώνωφ εἶδος ζαδίου.

MUSCAE ENCOMIUM.

NON est minima volucrum musca, in quantum culicibus diversi generis, & minoribus etiam insectis comparatur: sed tantum ista e magnitudine superat, quantum ipsa ape minor est. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plumis toto corpore velut comata sit, maiores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, & cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior & delicatior. Et fane floeos pavonum instar colores habet, si quis intente illam respiciat, cum expansis ad solem pennis volatum meditatur. Volatus illius

κτερίδας εἰρεσία συνεχεῖ τῶν πτερῶν, οὔτε κατὰ τὰς
 ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὔδ' ὡς οἱ σφῆκες μετὰ ροι-
 ζήματος, ἀλλ' εὐκαμπὴς πρὸς ὅ, τι αὖ μέρος ὀρμήσῃ
 τοῦ αἵρος. καὶ μὴν καὶ κείνο πρόσεστιν αὐτῇ, τὸ μὴ καθ'
 ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὠδῆς πέτεσθαι, οὐκ ἀπηνῶς οἷα
 κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὔδ' τὸ βαρύβρομον τῶν με-
 λιτῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐν-
 δεικνυμένης· ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λιγυρώτερον, ὅσον σάλ-
 πιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Τὸ δὲ ἄλ-
 λο σῶμα ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχε-
 ται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ
 ἢ τῶν ἀκρίδων· ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέ-
 ρατος ἔχοντες· στέρνον εὐπαγές, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ
 οἱ πόδες, οὐ κατὰ τοὺς σφῆκας πάνυ ἐσφυγμένοι. ἢ
 γαστήρ δὲ ὠχύρωται καὶ αὐτῇ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας
 πλατείας, καὶ Φολίδας ἔχουσα. ἀμύνεται μέντοι οὐ
 κατὰ τὸ ὀρροπύγιον ὡς σφήξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ

est non qualis vespertilionum in perpetuo alarum remigio,
 neque locustarum instar cum saltu coniunctus, neque cum
 perstrepero impetu, ut vesparum, sed flexilis in quamcun-
 que partem aëris tendat. Etiam hoc illi inest, quod non
 silentio, verum cum cantu quodam volat, non infesto,
 qualis est culicum, neque graves fremitus apum, aut ter-
 ribiles minacesque vesparum imitante, sed in tantum est
 modulatio, quantum tuba atque cymbalis tibiae sunt pla-
 cidiores. Quantum ad reliquum corpus, caput tenuissimo
 canali continetur cervicibus, & circumactu est facile, non
 adnatum quale locustarum: oculi autem solide eminentes,
 multum habentes de cornu: pectus compactum, e quo
 enati pedes non omnino, ut in vespis, adstricti. Alvus mu-
 nita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas latas & squa-
 mas habens. Ulciscitur se non circa novissimam alvi par-

στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι, ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέ-
 Φασι καὶ αὕτῃ ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνε-
 ται, καὶ προσϕῦσα κατέχει, κοτυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον
 εἰκυῖα. ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδοὺς προκύπτει, ᾧ κεντούσα πίνει
 τοῦ αἵματος· πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλακτος, ἥδ' αὖτε αὐτῇ
 καὶ τὸ αἷμα, οὐ μετὰ μεγάλης ὁδύνης τῶν κεντουμένων.
 ἐξάπους δὲ οὔσα, τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς
 δὲ προσθίοις δυσὶ καὶ ὅσα χερσὶ χρήται. ἰδοὺς ἂν οὖν αὐ-
 τὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχουσάν τι ἐν ταῖν χερσῶν
 μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως πάνυ, καὶ καθ' ἡμᾶς.

4 Γίνεται δὲ οὐκ εὐθὺς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶ-
 τον ἦτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἴτα
 κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ φέει τὰ πτερὰ, καὶ
 ἐξ ἐρπετοῦ ὄργανον γίνεταί, καὶ κυοφορεῖ δὲ, καὶ ἀπο-
 τίκτει σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστερον. σύντροφος δὲ
 ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδαίτος, καὶ ὁμοστροφία

3 Κοτυληδόνι) Κοτυληδόνες αἱ τοῦ πολυπόδους πλεκτάται. V.

tem, uti vespa, & apis, sed ore ac proboscide, qua eo
 modo, quo elephant, instructa & ante se pascitur, & com-
 prehendit, & adhaerescens continet, cum acetabulo extre-
 ma parte fit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi
 pupugit, potat sanguinem. Nam bibit quidem lactem quo-
 que: sed suavis illi etiam sanguis, cum dolore non magno
 eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor
 solis incedit; anterioribus autem duobus, velut manibus
 utitur. Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem
 manibus sublatum esculentum quiddam humano plane mo-
 re, atque ut nos. Nascitur non statim talis, sed vermiforme
 primum, five ex hominibus, five animalibus aliis demortuis.
 Deinde paulatim & pedes profert, & pinnae gignit, & ex
 repente fit volucris: fit etiam gravis & vermiculum pa-
 rit, muscam paulo post futurum. Cum autem nutriatur cum
 hominibus, eorumque contubernio & mensa utatur, omnia

ζος ἀπάντων γεύεται πλὴν ἐλαίου. θάνατος γὰρ αὐτῇ
 τοῦτο πιεῖν· καὶ μέντοι ὠκύμορος οὔσα, (πάνυ γὰρ ἐς
 στενὸν ὁ βίος αὐτῆς συμμεμέτρηται) τῷ Φωτὶ χαίρει
 μάλιστα, καὶ τούτῳ πολιτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρήνην
 ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἄδει, ἀλλ' ὑπέπηχε, καὶ
 ἀτρεμεῖ. Σύνεσιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὅποταν 5
 τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχην διαδι-
 δράσκη' λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ, καὶ ἀντίον αὐτῷ ὄρᾳ,
 ἐκκλίνουσα τὴν ὁρμὴν ὥς μὴ ἀλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα,
 καὶ περιπεσοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκτάναις. τὴν μὲν
 γὰρ ἀνδρίαν καὶ τὴν ἀλήκην αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέ-
 γειν, ἀλλ' ὁ μεγαλοφρονότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος
 τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, οὐ λέοντι,
 ἢ παρδάλει, ἢ οὐ τὴν ἀλήκην αὐτοῦ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ
 θάρσει τῆς μυίας, καὶ τῷ ἀτρέστῳ, καὶ λιπαρεῖ τῆς
 ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος Φησὶν
 αὐτῇ προσεῖναι. καὶ γὰρ ἐργομένη, Φησὶν, ὅμως οὐκ

11 Ἰσχὺν) Γραι. ἀλήκην. G.

gustat praeter oleum, quippe quod bibisse illi mors est.
 Verum brevis aevi cum sit, omnino enim arētis vita illius
 terminis circumscripta est; luce gaudet maxime, & in ea
 versatur: noctu autem quietem agit, & neque volat, ne-
 que canit, sed contrahit se, & nusquam movet. Prudentiam
 illius non parvam in eo dico inesse, cum insidiatorem &
 hostem suum araneum effugiat. Insidiantem enim obser-
 vat, & contra intuetur, devitans impetum, ne reti illius
 capiatur, & in cirros bestiae incidat. Fortitudinem illius &
 robur nos dicere nihil attinet, sed poëtarum magniloquen-
 tissimum Homerum. Nam laudare studens Heroum prae-
 stantissimum, non leoni, aut pardali, aut apro, robur il-
 lius comparat, sed audaciae muscae, & intrepidis illius im-
 probisque conatibus. Neque enim audaciam ait illi inesse,
 sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, tamen non de-

ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφίεται τοῦ δῆγματος. οὕτω δὲ πάντῳ
 ἐπαινῇ καὶ ἀσπάζεται τὴν μῦϊαν, ὥστε οὐχ ἅπαξ, οὐδ'
 ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις, οὕτω κοσ-
 μεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγελαίαν
 πτῆσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθη-
 ναίαν ὅποτε τοῦ Μενέλεω τὸ βέλος ἀποκρούεται, ὥς μὴ
 ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένη
 κοιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μῦϊαν αὐτῆς ἐπεισά-
 γει τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτω καλλίστῳ
 αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν, καὶ τὴν ἀγέλην
 6 αὐτῶν ἔθνη καλῶν. Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστιν, ὥσθ' ὅπα-
 ταν τι δάκνη, τιτρώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλ-
 λά καὶ βοῶς, καὶ ἵππου, καὶ ἐλέφанта λυπεῖ ἐς τὰς
 ῥυτίδας αὐτοῦ παρεισδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς προνομαίᾳ
 κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους ἀμύσσουσα. μίξεως δὲ καὶ
 Ἀφροδίτῳ, καὶ γάμων πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία·
 καὶ ὁ ἄρην οὐ κατὰ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἐπιβάς εὐθὺς

fistit, sed morsum appetit. Ita autem omnino laudat atque
 amplectitur muscam, ut non semel, neque paucis men-
 tionem illius iniiciat, sed saepe: adeo commemoratione il-
 lius ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius ad lac
 volatum enarrat; nunc Minervam, cum defendit a Mene-
 lao telum, ne in vitalia illius labatur, comparans matri
 dormientem infantem suum curanti, muscam rursus com-
 parationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas
 ornavit, dum *frequentes* dixit, & turbam illarum vocavit
gentes. Adeo autem robusta est, ut morsu vulneret non
 hominis modo cutem, sed bovis etiam & equi. Quin ele-
 phantem dolore afficit, intra rugas illius dum repit, & sua
 proboscide proportionem magnitudinis suae fauciat. Coitus,
 & Veneris, & nuptiarum multa illis est libertas: ac mas
 non, ut in genere gallinaceo, cum inscendit, statim ite-

ἀπεπνήθησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολύ· κα-
κείνη φέρει τὸν νυμφῖον, καὶ συμπέτονται τὴν ἐναέριον
ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθεύουσai. ἀποτμηθεῖσα
δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολὺ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι,
καὶ ἔμπνους ἐστίν. Ὁ δὲ μέγιστόν ἐν τῇ φύσει αὐτῶν 7
ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι δοκεῖ ὁ
Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθα-
νασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπι-
χυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ, καὶ
βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται· ὡς ἀκριβῶς πεπι-
σθαι πάντα, ὅτι κακείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, εἴ-
γε καὶ ἀπελθοῦσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει,
καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ
καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου
μῦθον, ὅτι πολλάκις ἀφείσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει

11 Ἀθάνατος) Ἑρμ' ἐς μυῖας, τοῦ δήματος λιπαρῶς, οὕτω δὲ καὶ
βαμολόχε. G. αὐτὸς οὐκ ἀπόσχη, βαμολόχε, οὐ-

13 Πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ) Δέποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκά-
"Ὡς περ ἡ περὶ τοῦ τοῖς ἐγκαμίσι πτειν ἐς ἀνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ'
περιστεφομένη μυῖα οὐκ ἀφίσταται ἐς μυῖας. V.

rum defilit; sed diu inequitat feminae, atque illa fert spon-
sum, volantque una, neque illum in aëre coitum volatu
disturbant. Praeciso capite musca diu vivit corpore reli-
quo, & spirat. Quod autem maximum in natura illarum
est, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Pla-
to praetervidisse in suo de anima illiusque immortalitate li-
bro. Mortua enim musca insperfo cinere resurgit, & in-
staurata illi nativitas, atque alia de novo vita, contingit;
adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque im-
mortalem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit,
& agnoscit, & fuscitat corpus, &, ut volet musca, efficit,
& fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae,
animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam,

καθ' ἑαυτήν· εἶτα ἐπανελθοῦσα ἐπλήρου αὔθις τὸ σῶμα,
 8 καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμότιμον. Ἀργὸς δὲ αὐτὴ καὶ ἀνετος
 οὔσα, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων πονούμενα καρποῦται, καὶ
 πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ τράπεζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ
 ἀμέλγονται, καὶ ἡ μέλιττα οὐχ ἥκιστα μυΐαις ἢ ἀνθρώ-
 ποις ἐργάζεται, καὶ οἱ ὄψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνου-
 σι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται, καὶ ταῖς τραπέ-
 ζαις ἐμπεριπατοῦσα συνεστιάται αὐτοῖς, καὶ συναπο-
 9 λαύει πάντων. Νεοττίαν δὲ ἡ καλίαν οὐχ ἐνὶ τόπῳ
 κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτήσιν κατὰ τοὺς
 Σκύθας ἐπανηρημένη, ὅπου ἂν τύχῃ ὑπὸ τῆς νυκτὸς κα-
 ταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐστίαν καὶ εὐνὴν ποιεῖται. ὑπὸ
 σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἀξιοῖ λαν-
 θάνειν τι πράττουσα, οὐδὲ ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ
 10 ἐν Φωτὶ δρώμενον αἰσχυρεῖ αὐτήν. Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ
 ἀνθρώπον τινα Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ κα-
 λὴν, λάλον μέντοι γε καὶ σταμύλην, καὶ ᾠδικήν, καὶ

deinde reducem impleviffe corpus, fuscitaffe Hermoti-
 mum. Iam ipsa musca vacua opere & solum alieno labo-
 re partis fruitur, ac plena illi ubique mensa. Nam & ca-
 prae illi mulgentur, & non minus muscis, quam homini-
 bus, laborat apis: & coqui huic condiunt opsonia, & re-
 gibus ipsis praegustat, mensisque inambulans cum illis
 epulatur, & una fruitur omnibus. Pullitiam vero suam aut
 nidum non uno loco constituit, sed volatum erraticum
 Scytharum more suscipiens, ubicunque a nocte deprehen-
 ditur, ibi & larem sibi & cubile facit. Verum noctu, uti
 dixi, nihil agit, neque occulte cupit agere quidquam; ne-
 que putat quidquam se turpe facere, quod in luce factum
 pudori esse sibi debeat. Fertur etiam fabula, mulierem
 quandam, Muscam, olim fuisse, pulcherrimam, loqua-
 cem vero eandem atque argutam, & cantus amantem; ri-

ἐντέρας· θῆναί γε τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως
τοῦ Ἐνδυμίωνος. εἴτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μεिरάκιον
συνεχῶς ἐπήγειρεν ἔρως· χελούσα, καὶ ἄδουσα, καὶ κω-
μάζουσα ἐπ' αὐτὸν, τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν δὲ Σε-
λήνῃν ὀργισθεῖσαν, εἰς τοῦτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν·
καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμωμένοις αὐτὴν τοῦ ὕπνου
Φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι τοῦ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα
τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ
τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότητος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι
σημεῖον καὶ Φιλανθρωπίας. ὥς γὰρ δυνατόν ἀπολαύει,
καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. Ἐγένετο δὲ κατὰ τοὺς 11

παλαιούς καὶ γυνὴ τις ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάνυ
καλὴ καὶ σοφὴ· καὶ ἄλλῃ ἐταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιΦα-
νῆς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυῖα ἔδωκεν
αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· οὕτως οὐδὲ ἡ κωμικὴ χάρις ἀπ-
ηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηνῆς τὸ τῆς μυίας ὄνομα,

3 Ἐρως· χελούσα) Ἡ φλυαρία, παρὰ τὸ εἶναι ἐν τοῖς χείλεσιν ἔχον. V.

valem autem Lunae in amando Endymione fuisse. Deinde
cum dormientem adolescentem subinde ludibriis suis, &
cantonibus, & comissionibus, excitaret, aegre tulisse
illum; iratam vero Lunam in hoc illam animal mutasse:
atque ideo omnibus illam nunc invidere somno, Endymio-
nis nimirum memorem, maxime vero iunioribus, tenerio-
ribusque. Morsus autem ipse, & illa sanguinis cupiditas,
non feritatis signum, sed amoris est, atque humanitatis.
Quantum enim potest, fruitur, & de pulchritudine decer-
pit aliquid. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quae-
dam illi cognominis poëtria, pulchra sane, & docta; &
alia nobilis apud Athenienses meretrix, de qua Comicus
poëta dixit, *Istae comorant Musca ad usque cor viri*. Ita ne-
que Comica venustas dedignata est, aut scena exclusit no-

οὐδ' οἱ γονεῖς ἡδoῦντο τὰς θυγατέρας αὐτῶ καλοῦντες.
ἢ μὲν οὖν τραγωδία καὶ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται
τῆς μυίας, ὡς ἐν τούτοις,

Δεινόν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σῶμαθ', ὡς πλησθῆι Φόνου·

Ἄνδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.

πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ μυίας τῆς Πυθαγορικῆς, εἰ μὴ γνῶριμος ἦν ἅπασιν ἢ κατ' αὐτὴν ἱστορία.

- 12 Γίνονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, ἃς στρατιώτιδας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύταται. αἶγε καὶ μακροβιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλου ἄσιτοι διακαρτεροῦσιν, ὑπεπτηχυῖαι τοῖς ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν καὶ κεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρα καὶ τὰ θηλειῶν καὶ τὰ ἀρρένων δρῶσι, βαίνοντες ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν

6 Ταρβεῖν) Φοβεῖσθαι. V.

men muscae, neque pudit parentes ita vocare filias. Quin Tragoedia multa cum laude muscae memoriam usurpat, ut in illis:

Proh dedecus, si musca forti robore

Corpus virorum amore caedis insilit:

Armatus hastam sed veretur hosticam.

Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam Pythagorica, nisi nota omnibus esset illius historia. Nascuntur etiam maximae quaedam muscae, militares vulgo vocant, alii vero canes, bombo asperrimo, velocissimo volatu, quae etiam longaevae admodum sunt, & tota hieme sine cibo durant, lacunaribus se insinuant maxime, in quibus illud praesertim mirabile est, quod utrumque & marium opus & feminarum peragunt, mutuo se incendentes, ut

Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν φύσιν, καὶ
 διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύ-
 σω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέ-
 φαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

Veneris ille & Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natu-
 ra, pulchritudine duplici. Multa cum supersint, quae di-
 cam, definam, ne, quod est in proverbio, *elephantem fa-*
cere ex musca videar.

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

НБ ОНУ імені І. Мечникова

VARIAE LECTIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 1. l. 4. MENIPΠΟΣ) Nomina personarum in *Fl.* in hoc opusculo nulla. Spatiis tantum distinguuntur. In *B. 1.* inscriptio est *Μενίππου καὶ ἐταίρου. ead. Στάδιοι*) Omittit *P. l. 8. col. 1. Τὸ πτηνόν*) Hanc lacunam *V. Codicis & seqq. ex C. supplevimus. Solan. l. 13. col. 2. Εἰς μὴδὲν ὑγιές*) πρὸς μὴδὲν ὑγιούς *C. Εἰς μὴδὲν ὑγιούς V. l. 19. col. 1. Ὄρας*) ὄραν edita. Mutavit *Solan. ibid. l. 20. Οὕτως*) οὐ' *Exc. G. Οὕτως recte C. ead. Εἰ πίστις ὑπέσται*) Pro his tribus ὑπέστη tantum *C. Pag. 2. l. 1. Ποῦ*) Non legitur in *O. l. 2. Δὲ ἀπὸ*) δ' ἀπὸ *O. l. 3. Τὴν τοῦ*) τὴν abest ab *O. ead. Ἀνοδόν*) Sic edd. omn. Ἀνοδος *O. l. 8. Σταθμούς*) σταδίου *Graev. frustra. ead. Τινὰς*) Abest a *Fl. l. 20. col. 1. ζ')* ζ' *Excerpta G. quod ipse excerptor Bruno exponit septem cum semisse. ζστ' est in V. ead. col. 2. Ὑποξενίζοντας*) ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλεγόμενους. Emendavit *Solan. Pag. 3. l. 5. Μακρόν γε τὸν*) Hoc habent *Fl. I. Ald. H. S. &c. Μακρόν τινα τὸν P. & marg. A. i W. l. 7. Δέγειν*) λαλεῖν *P. l. 17. col. 2. Ὑπὲρ τὴν*) ὑπὲρ διὰ τὴν edita. Sed cum abesset διὰ in *G. C. & V. merito delevi, quod vel sine Codd. delendum erat. Reitz. Pag. 4. l. 3. Οὐρανίωνων*) οὐρανίων male *Fl. l. 6. καὶ*) Abest a *Fl. Pag. 5. l. 5. Καταπεσῶν*) πεσῶν tantum *Fl. Vulgaræ vero favet P. l. 11. Ἀκήρωτα*) Bene *I. & V. 2. Ἀκήρωτα* cett. male. Ἀκύρωτα *marg. A. i. l. 16. col. 1. Ὅτε*) Bene sic dedit *Solan. cum antea ederetur ὅτι. Pag. 6. l. 3. Δίεμι*) Nil mutant edd. *l. 6. Μὴ δὲ*) Sic *Fl. I. H. 1. B. 1. Μὴδ' P. S. l. 15. Ἀποβλέπειν*) ἀναβλέπειν *Fl. Vulgatum servat P. Pag. 7. l. 14. Ὑπελάμβανον*) ὑπολάμβανον *P. sola. Pag. 8. l. 9. Καταμαθεῖν*) μαθεῖν *Fl. l. 12. καὶ τέλη*) Non habet *Fl. l. 16. col. 1. Ὑψιγύροι*) ὑψηλόγροι bis editum antea. Correxerit *Solan. Pag. 9. l. 2. Αὐτοῦ*) αὐτοῦ edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτούς. *l. 16. Ὅποσοι στάδιοι*) Nil variant edd. *l. 17. col. 1. Τερατουργίαν*) τερατουργίας, ματαιολογίας ed. *Cler. Emendavit Solan. Pag. 10. l. 6. Αὐτὸν ἐπιμετροῦν*

τες) ἀγαμετροῦντες *Fl.* omisso αὐτόν. Vulgatum est in *P.* l. 13. Καὶ τοῦ ἡλίου) Sic edd. praeter *Fl.* a qua melius abest καί. l. 15. Ἐξῆς) ἐξ ἑσού *L.* Vulgatam servat *Fl.* l. 17. Ἀγνώμον) Male sic edebatur: Οὐρανογνώμων) ἀνόητος. Sed in *Mf.* V. recte ad ἀγνώμον referebatur. *Solan.* Pag. 11. l. 2. Πάνυ πολὺ) Sic edd. excepta *I.* quae παμυπολύ. Unde πάμπολυ facit *Solan.* Παμπολύ marg. *A.* 1. l. 3. Ἀγέννητος) Bene sic *Fl.* *P.* *H.* &c. Ἀγέννητος *I.* l. 15. col. 1. Εἰ ἐν γειτονίᾳ) Aliter nostri Luciani Codd. & quidem melius: quod *C.* etiam confirmat. *Solan.* Pag. 12. l. 2. Τέλει) τέλειον *L.* Vulgata est in *Fl.* l. 5. Αὐτοῦ) Restitui ex marg. *A.* 1. & Pell. & Gronov. Αὐτῶν est in *P.* & edd. omn. l. 7. Ἐδόξασε) ἐδίδαξε *Fl.* quod melius puto. l. 15. col. 1. Τὸ ἥδην) ὃ ἥδην lectum ante. Mutavit *Solan.* *ibid.* l. 16. Γνωμένων) ἠνωμένων *C.* *ead.* col. 2. Πυθαγόραν) Πυθαγόρας edita male. Correxuit *Solan.* l. 18. col. 1. Παρεχομένης) παρεχόμενος voluit *Solan.* nescio quare. *Reitz.* *ead.* col. 2. Σωκράτην) Et hic Σωκράτης ed. *Cler.* male. Pag. 13. l. 5. Οἱ τῆς) Sic ex *L.* & *B.* 2. dedi. *Oi* edd. cett. *Oi Fl.* l. 7. Παρηβηκότας) παρηνοκότας male *Schol.* l. 16. col. 2. Παρηβηκότας) παρηνοκότας edebatur ante, sed non fas erat eundem errorem repetere. *Reitz.* l. 18. col. 1. Αὐτὸς) αὐτόν & ἀσώματον male editum ex *V.* iam correxi ex *C.* *Reitz.* *ibid.* l. 20. Ταῦτα) ταύτης erat in edd. Correxuit *Solan.* *ead.* col. 2. Συνεσέρχεται) συνεξέρχεται *V.* quod in *impr.* recte mutatum videtur. *Solan.* Pag. 14. l. 1. Ἡγυεῖσιν) Sic *I.* *Fr.* *Fl.* *P.* *H.* *B.* 1. *S.* *Ald.* l. 15. col. 1. Εἰ ληπτὸς) In Coll. praemittitur Ὅρα τοῦ Λυκιστοῦ ἀθεότης. *ibid.* l. 16. Οὐπὲρ) ὑπὲρ ediderat *Cler.* Mutavit *Solan.* *ibid.* l. 17. Συνέστη) συνέστησε edita. Mutavit *Solan.* l. 18. col. 2. Πλάττει) πράττει lectum ante. Merito correxit *Solan.* Pag. 15. l. 1. Διαρκέσαι πρὸς μέγ.) Ita etiam esse in *P.* & *Fl.* notat *Solan.* Sed διαρκέσαι invenio in marg. *A.* 1. l. 7. Τὸ πρῶτον) τοπρῶτον edd. quaedam. l. 8. Ὑπηρετῶν) Ἀνὺπερέττων; Pell. l. 13. Κατεπτόμην) κατεπτόμην *B.* 1. *ead.* Ὑπληλὰ) Deest in *Fl.* l. 16. Ἄνω) ἂν *Fl.* Pag. 16. l. 1. Δ' οὖν) οὖν *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat *P.* l. 13. Ἰπποπόλων) ἰπποπόλων edd. priores, male. l. 15. col. 2. Παρατείνον) παρατεινόμενον edita. Mutavit, non addens unde, *Solanus.* *ibid.* l. 16. Ἦν) Non aderat in *impress.* Adiecit *Solan.* *ibid.* l. 17. Κοπτομένου) Legendum arbitror κοπτομένου, vel κοπουμένου. *Reitz.* l. 18. col. 1. Τεμπῶν) Τημπῶν edebatur antea male. *ead.* col. 2. Θρηκῶν) Θράκων ante edebatur; sed iam ad Luciani textum accommodavi. *Reitz.* Pag. 17. l. 5. Τοῦτο εἰδῶμεν) τοῦτ' εἰδῶμεν *O.* l. 7. Πέρι γῆς τε)

τε περί γῆς O. Τε π. γ. τὲ Fl. l. 9. Εἰκάζεις) εἰκάζει O. l. 12. Δόκει) Et sic legere Fl. notat Solanus. Sed & habent I. P. H. &c. l. 15. Τὸν Ῥοδίον) τῶν Ῥοδίων O. Nil mut. edd. Pag. 18. l. 4. Τποστίλβων) ἀποστίλβων O. & marg. A. l. 1. Nil mut. Fl. &c. l. 6. Μοι) Deest in O. Pag. 19. l. 1. Ὡθῆς) ῥήθεις O. l. 3. Νεοττίας) νεοττίας O. l. 7. Ἐσικνουμένης) ἀφικνουμένης male O. l. 10. Σοφῆς) φυσικὸς O. l. 15. Οὔτις) οὔτι male Fl. Pag. 20. l. 3. Δεῦρο) δεῦρ' O. l. 8. Καταπτῶμαι) Sic Fl. H. P. Κατάπτωμαι I. & P. Pag. 21. l. 1. Γε) σε O. l. 2. Δεήσῃ) δέήσει Fl. l. 4. Ἀετοῦ) αἰέτου O. l. 5. Τί οὖν) τί δ' οὖν melius O. l. 6. Ἀετός ἐστίν ὄξυωπέστατος) αἰετός ἐστίν ὄξυωπέστερος O. l. 7. Ἀντίον δέδορκε) ἀντιδέδορκε O. l. 8. Ἀετός) αἰετός O. l. 9. Ἀκτίνας) ἀκτινοὺς male O. l. 11. Ἀετοῦ) αὐτοῦ S. ead. Γε) Abest a Fl. l. 12. Ἐσκευασμένος) ἐνεσκευασμένος O. l. 15. Βασιλικὸν) βασιλέα O. l. 18. col. 2. Ἀέρα) ἀνδρα legabatur sine sensu. Ἀερα inde fecit Solanus. Ego ἀέρα. Reitz. Pag. 22. l. 2. Γὰρ) δὲ Fl. Δ' O. l. 4. Ἄλις) ἄλλος male I. l. 11. Πάμμεγα περιέλαμψε) πᾶμπολυ περιέλ. O. Μέγα περιέλ. P. l. 14. Ὅποσα) ὅσα Fl. Vulgatum firmat P. l. 19. col. 1. Πτολεμαίων) Sic accommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαῖος editum ante. Reitz. Pag. 23. l. 1. Δέ) Deest in O. ead. Μητρὶς) μητρὶ Fl. male. Prius cett. & P. Ἀδελφῇ Coll. l. 2. Ἀλέξανδρον) Ἀλέ. O. l. 7. Σπαρτίνος) Σπατίνος O. & Fl. Vulgata est in cett. & P. l. 9. Κατηλοημένος) Nil mut. I. Fl. Fr. P. Pag. 24. l. 3. Μισδοῦ) Sic P. L. O. Μισδῶν editum ante, nec male. l. 4. Ἀσκληπείου) Ἀσκληπιοῦ O. l. 8. Ἀπαιτοῦντας) Sic I. Fl. Fr. P. &c. l. 11. Σοι) Deest in O. l. 12. Παρεσχῆσθαι) παρεχέσθαι P. l. 14. Δυσχερὲς) Omisit O. l. 15. Οἷα) ὅσα Fl. male. Οἷα cett. & P. l. 19. col. 1. Τερπωλὴν) τερωπολὴν lectum antea misere. ead. col. 2. Εὐωχίαι) εὐωχίαις edita prave. Pag. 25. l. 2. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων O. l. 7. Δέ) Omisit O. l. 16. col. 2. Ἀλφίτων) ἀλφίτου edita. Et mox συγκείμενον pro συγκεκραμένον. Quae ex C. emendavit Solanus. ibid. l. 17. Ἀπὸ πολλῶν) Et hoc & reliqua ex C. emendavit idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγχέεισθαι τὸν βίον. Pag. 26. l. 2. Πλησίον) πλησ. cum duabus virgulis transversis O. l. 10. Ἀλλὰ — κινουμένων) Οὕτω haec verba desunt in O. l. 13. Σιωπῶντες) σιωπῶντες I. l. 14. Καὶ ἄτακτον) Omisit O. l. 15. Καὶ πολυειδεῖ) Desunt in O. & Fl. Pag. 27. l. 3. Τὸ) Abest ab O. l. 5. Ἀχαρνῆσι) Ἀχαρροῖσι O. l. 7. Τετάρτων) τεσσάρων O. l. 12. Κυνοῦρίαν) Κυνοσουρίαν edd. & O. l. 13. Φακοῦ Αἰγυπτίου) Αἰγυπτιακοῦ φακοῦ O. Pag. 28. l. 4.

ἂν ἐγέλων) ἀνεγέλων Fl. & O. l. 13. Τὴν) Non adest in O.
 l. 16. Μουσικοὺς) δημαγωγούς iterum, male O. Pag. 29. l. 2.
 Δοκεῖ) Deest in O. l. 5. Τοὺς) Omittit O. l. 7. Καταγεγέλα-
 στο) κατεγέλαστο Fl. (κατεγεγέλαστο S. & B. 4.) l. 8. Ἀνε-
 πτώμην) ἀνεπτώμην Pell. l. 10. Οὐπω) οὐτω I. & V. 2. Vul-
 gatam ceterar. servat O. ead. Ἀνελήλυθειν) ἀνελελύθειν l. ma-
 le. l. 22. col. 2. Βαστάσαι) βαστάξαι V. Pag. 30. l. 1. Ὡ-
 δη O. l. 4. Τίνα αἰτίαν) τίνα τὴν αἰτίαν O. l. 8. Μοι) μου Fl.
 Μοι φασὶ O. l. 9. Τοῦ) γὰρ H. Γοῦν Marc. male. Τοῦ Fl. B. 1.
 I. P. & c. l. 10. Μου) Deest in O. l. 13. Αὐτοῖς) Abest ab O.
 l. 18. Τὸ φῶς) Ad aliena verba relatum hoc Scholion in se-
 dem reduxit Solanus. Pag. 31. l. 2. Τῆς) Abest a Fl. adest in
 cett. & O. l. 6. Ἐνασχημονούντας) Et sic Fl. cum cett. l. 9.
 Μετοικῆσαι) μετοικίσαι O. l. 13. Ἐκείνους) ἐκείνος O. l. 15.
 Περιπάτω) τοῖς περιπάτοις O. P. l. 16. Πρὸς) παρ' O. l. 18.
 col. 1. Τὴν ἐκάστου) Ante haec verba in editis addebatur: ἀλ-
 λὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν. Quae Solanus merito deleuit. l. 19.
 col. 2. Ἰνα) Hoc Scholium in V. & impr. prave ad ἵνα μὴ δέ-
 ξω referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi.
 Solan. Pag. 32. l. 2. Μὲν) τὴν S. & B. 4. ead. Ἐπὶ) Aberat in
 P. H. & O. Aderat in Fl. I. B. 1. S. l. 3. Μὲν) μοι marg. A. 1.
 ante μὲν inferit. l. 9. Ἀετὸς) Iam & sic O. cum quater ante
 αἰετὸς. Pag. 33. l. 3. Ἐπτρωμένους) ἐπαιρωμένους O. Sed ea-
 dem manus superscripsit vulgatam lect. l. 4. Τε) Abest a Fl.
 l. 11. Παρὰ) Sic I. Fl. S. Περὶ al. male. l. 16. col. 1. Ἀφίξε-
 σθαι) ἀφέρεσθαι edita. Ad Lucian. accommodavit Solanus.
 Pag. 34. l. 2. Οὐν) Non comparet in O. l. 3. Ἐπανεῖς) ἐπανεῖς
 O. l. 4. Ὅπου) Desideratur in O. l. 15. col. 1. Ἐφιάλτης) Θεο-
 μάχοι ὄντες addit C. ibid. l. 21. Ἀλωέως) Vulgabatur Ἀλσέως.
 Emendarat Solanus. ibid. l. 22. Τὰ τῶν οὐρανίων) Distantiam
 lunae altera, & folis a luna. C. Unde patet aliter legisse. So-
 lan. Pag. 35. l. 3. Ὑμῶν) Nihil hic variare edd. notat Solanus.
 l. 5. Ἐτι λείπεται) ἐπιλείπεται Fl. & marg. A. 1. Nil mutat
 P. l. 6. Ἐλλίποιν) ἐλλείποιν O. l. 13. Ἐχων) ἐκὼν P. Sed
 prius I. Fl. B. 1. H. S. ead. Φιλόκαινον) Hoc revocavi ex Fl.
 Schol. & Coll. & marg. A. 1. Cum φιλόνεικον edd. cett. ha-
 berent. l. 14. col. 1. Τοσούτων) τοιούτων edita male. ibid.
 l. 15. Ἐπετέλουν) ἐπιτέλουν legebatur. Corregerat Solanus.
 ibid. l. 17. Μειλιχίω) Μειχίλιω ante lectum prave. Mutavit
 Solanus. ibid. l. 19. Μεγαλουργίαν ἀπορούντων) Sic G. re-
 cte. In V. aliter, μεγαλουργίας ἀπόρουν scil. ut ante vulga-
 tum erat. Prius igitur recepi. Reitz. l. 23. col. 2. Φιλόκαινον)

Prava Codicis V. scriptura. *Solan. Graec. φιλόκεινον G.* Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset Cler. adscripterat Solanus, pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, & veritatem: nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi iubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciani textum excussit, aut imprudens Vossiani Cod. lectioni appinxit id, quod lectioni Cod. G. appictum oportuit. *Reitz. Pag. 36. l. 4. Τε) δὲ Fl.* Vulgatum tenet P. l. 10. Ταῦτα) τούτοις O. & Fl. Vulgatae assentitur P. l. 11. Παριστᾶσιν) περιστᾶσιν male O. ead. Ωσπερ) Desideratur in O. l. 15. col. 1. Ἡ Πίσσα) Hoc Schol. male ad aliena verba relatum suo loco reddidit Solan. l. 18. col. 2. Τῶν Πλάτωνος) τοῦ Πλάτωνος vulgabatur, τῶν rescripsit Solan. addiditque haec esse corrupta. In C. vero sic legi: οὐδὲν ἦττον τῶν Πλ. ν. τ. χ. ἐπιφέροντες. *Pag. 37. l. 1. Ἄττα* Sic edd. vulgo & P. Ἄμα O. & Fl. l. 2. Ἐς τὸ) ἔς τι O. l. 4. Ἐοικνῖαι) εἰοικνῖαι male l. ead. Πώματα) πτώματα O. & mox iterum πτώμα. l. 7. Ἡύχοντο) εὐχονται marg. A. l. W. l. 11. Ω Ζεῦ) ὦ θεοὶ Codd. O. P. l. 12. Φαίη) ἔφη O. l. 16. Ἥτει) ἔτι male O. *Pag. 38. l. 3. Ἀνένευσε) ἀνένευε Fl. l. 7. Δέ) δὲ S. l. 10. Αὐτῶν) αὐτὸν Fl.* male. Vulgatam cett. asserit P. l. 16. col. 1. Ἐπεπόνθει) ἐπεπόνων lectum antea prave. l. 20. col. 2. Συγκατάθεσιν) Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκαθέσιν. *Pag. 39. l. 7. Ποιεῖν) ποιεῖν G. P. & marg. A. 1. Ποιεῖν edd. & O. ead. Τήμερον) Διήμερον O. l. 8. Νιφέτω) ἰφέτω male P. l. 9. Βορέας) βορρᾶς Fl.* Nihil mut. P. l. 15. Ἄττιν) Ἄττην O. solus. l. 18. Τοὺς μετοίκους) Et hoc Schol. male ad verba κατέκλιε παρὰ τὸν Πᾶνα relatum, in ordinem revocavit Solan. *Pag. 40. l. 1. Μύρτα) μύρα Marcil.* Nil mut. edd. l. 5. Ποι) που O. l. 6. Δέ) καὶ male S. Recte δὲ P. H. I. aliaequae. l. 8. Οὐτε πίν.) οὐ πίν. O. Nil mut. edd. & Homer. l. 13. Σειληνός) Σιληνός O. l. 14. Τῆς) τὰς G. Τῆς edd. & O. *Pag. 41. l. 1. Τοῦ) τῶν O. P. & marg. A. 1. l. 2. Ὑποβεβρεγμένοι) ὑ—ος O. l. 4. Εὐδον) εὐδὸν l. & P. male. ead. Ἐχε) εἶχε l. ceteraque male, cum O. Ἐχε P. Ἐχει B. 2. l. 6. Φύει) φύσει O. & marg. A. l. W. l. 7. Γίνεται) ἐγίγνετο O. Ἐγένετο Fl. Ἐγίγνετο marg. A. 1. l. 12. Κοινώσασθαι) Sic Fl. B. 1. l. H. Ald. S. Κοιωνήσασθαι P. cum O. & marg. A. 1. l. 13. Γε) τὰ O. Plane omittit Fl. l. 15. Πλείον) πλέον O. *Pag. 42. l. 5. Σταίκοις ὀνομάκασιν) ἐαυτοὺς viderur addendum. Pell. l. 7. Πολλῶ)* Sic plerique scripti & editi. Πολλῶν O. Πολλὰ Fl. l. 11. Ἐοικότες) ἐμφερεῖς Coll. & O. l. 12. Ἀφέλης) ἀφέλη τις*

O. l. 18. Ὑπόμορον, Δυσδαμόντα) Pravis & hic usus est Codicibus: sic tamen etiam Coll. G. nisi quod δυσδαμὲς habent. Solan. Pag. 43. l. 9. Ἐνὶ) ἐν male O. l. 11. Ἐκμεμελ.) ἐμμεμελ. Fl. ead. Λοιδοροῦσι) ὀνειδίζουσι O. & P. l. 13. Ἰταμώτατος) Recte sic O. Ἰταμώτατος edd. omnes male. l. 16. Δῆ) Deficit in O. Pag. 44. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic edd. vet. omnes. Ἀνυπόδετος S. & Amst. l. 10. Ἡμῖν) ὑμῖν Fl. sola. Pag. 45. l. 4. Ἡμῖν) Receptum ex Fl. Ὑμῖν cert. l. 12. Ἐπηγγειλάμην) περιγγειλάμην P. ead. Οὐν ἀρχομένου) ἀρχομ. οὐν Fl. l. 19. col. 1. Εἰς τὸ ἐξῆς) In altero Vossiano partem huius Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem: quare in unum iam contraxi. Reitz. Pag. 46. l. 11. col. 2. Ὁ Κυλλήνιος) Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocarat Solanus.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 48. l. 1. Πανήμεριος) πανήμερος Fl. l. 3. Κνήσασθαι) ἀλφάσασθαι G. Ἀλφάσασθαι P. l. 7. Ἀσπὶ) Ita S. P. P. & marg. A. 1. Ἀσπὶ cert. edd. l. 8. Τε αὖ) Non legitur in Fl. l. 10. Ἐκκεκώφωται) Restitui ex B. 2. V. 2. & S. Ἐκκεκώφωται enim cert. omnes. l. 13. Μεταβαίνει) μετέρχεται Fl. Nil mut. P. l. 16. Διασεισαμένη κελεύη) διασεισάσα κελεύση P. & marg. A. 1. Pag. 49. l. 2. Ὅσα ἐπὶ πείρᾳ) ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείραν etiam P. Sed πείρᾳ Fl. I. H. B. 1. Fr. S. l. 8. Φυτουργοῦντας) φυτσοῦντας vel φυτουργοῦντας coniiicit Solanus. l. 9. Δικμῶσιν) Pell. potest etiam legi λειμῶσιν, sensu optimo. l. 13. Συντελοῦσι) συντελοῦντες P. Συντελοῦντες marg. A. 1. Pag. 50. l. 5. Χαλάζας) χαλάσας male H. 1. & 2. quod emendarat in marg. Gellner. l. 9. Ἀπανταχόσε) ἀπανταχοῦσι male P. Ἀπανταχοῦ marg. A. 1 W. l. 16. col. 1. Διαμέλλοντες) διαμέλοντες ante editum. ibid. l. 17. Ἀπτανται) ἀπτονται ante fuit, Mutavit Solanus. ibid. l. 18. Θρύψεως) θλίψεως Exc. G. mendose. Recte legitur in C. Solan. ibid. l. 22. Τρητὸν) Legebatur una voce παρατηρὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. Sylburg. ed. p. 111. Cler. Pag. 51. l. 5. Εἰ γὰρ που &c.) ἢν γὰρ τι καὶ μικρὸν ἐπινυστάσομεν marg. A. 1. l. 6. Ἐπινυστάσομεν) ἐπινυστάσομεν Fl. l. 10. Κρατῆρες) Hoc & tria seqq. omisit Fl. ab οἱ ad οἱ transfiliens. Pag. 52. l. 1. Ἀσιτος) ἄθυτος Fl. Vulgatum tenet P. ead. Μεμνηρίζω) Sic Graev. &

Hom. Μερμερίζω edd. priores male. *l.* 4. Πότε) ὅποτε marg. *A.* 1. *l.* 6. Γούν) γέτοι marg. *A.* 1. *l.* 9. Ταῖς ἐπιστήμαις) τὰς ἐπιστήμας, καὶ τέχνας — συνέστησαν *P.* & marg. *A.* 1. *l.* 10. Πάνυ) Abeft a *Fl.* *l.* 14. Ἡμᾶς) ὑμᾶς male *H.* utraque. *l.* 17. col. 2. Περὶ τῶν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρὰ τεχνῶν. *l.* 19. col. 1. Μήπω τελεσθείσας ἄλ.) Haec tria in edd. non comparentia supplevit idem; nec dubito, quin ex Cod. ideo etiam addidi. *Reitz.* *Pag.* 53. *l.* 3. Πάνυ) πάντες *P.* *L.* & marg. *A.* 1. Nil mut. *Fl.* *l.* &c. *l.* 6. Τὸν χρόνον) Sic edd. omnes. *l.* 8. Δοκεῖ) Sic bene *Fl.* *H.* *P.* &c. Δοκῇ *I.* & *V.* 2. *l.* 9. Ἡ δέλεις) εἰ δέλεις ἢ *Fl.* ead. Παραγγελοῦμεν) προαγγελοῦμεν *Fl.* *l.* 11. Καταπτάμενος) καταπταμένος *P.* *Pag.* 54. *l.* 5. ΔΙΚ. Αὐθὺς ἐς τὴν γῆν) αὐθὺς ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male *Fl.* *l.* 18. col. 1. Ἦν) Aberrat in editis. Inferuit Solan. *l.* 19. col. 2. Τυθῆναι) ἀποδοθῆναι *C.* *Pag.* 55. *l.* 6. Μέλιτον) Μέλιτον edd. anteriores male. *l.* 8. Ἀπανταχῇ) Et sic *Fl.* cum reliqq. *l.* 10. Ἰλας) Bene sic *B.* 1. & 2. Ἰλας cett. Dubie *H.* *l.* 11. Ἀπαντῶντων) ἀπαντῶντων adspirate edd. priores. *l.* 16. Περιέρχονται) περινοταύσιν *G.* *P.* & marg. *A.* 1. *Pag.* 56. *l.* 12. Κῆν) γέ marg. *A.* 1. *l.* 14. Ἀπώμεν, ὃ Δίκη) προώμεν, ὃ Δίκη, ταυτὴν *P.* Nil mut. *Fl.* *Pag.* 57. *l.* 2. Τὴν ὁδόν) Nil mutare edd. norat Solan. *l.* 8. Καταπταῖα) καταπτῇ *L.* Καταπτῆς marg. *A.* 1 *W.* *l.* 15. Γὰρ) Non habet *Fl.* *Pag.* 58. *l.* 5. Ἐπεὶ) ἐτι *P.* & marg. *A.* 1. Nil mut. *Fl.* *Pag.* 59. *l.* 2. Ἀπονεύωμεν) Sic *Fl.* *l.* *Ald.* *H.* *S.* &c. Ἀπονεύσωμεν *P.* & marg. *A.* 1. *l.* 4. Κάθησο) Rescripsi ex *G.* *L.* & marg. *A.* 1. quae κάθησο. Κάθησθαι edd. *l.* 22. col. 1. Τὸν Πᾶνα &c.) Apparet, Scholiasten aliter legisse. Sed forsan τοῦ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. *Reitz.* ead. col. 2. Ὅς ἐλθὼν) ὅς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε deleuit Solanus. *Pag.* 60. *l.* 1. Μαραθῶναδε) ἐν Μαραθῶ *P.* Μαραθῶνα δὲ *P.* Ἐν Μαραθῶνι marg. *A.* 1. *l.* 4. Μετοικικόν) μετοίκιον *P.* & marg. *A.* 1. *l.* 5. Ἐν γειτόνων) Restit. ex *P.* Ἐν γειτόνων ante editum. ead. Πρόσεισι) προσέρχεται *P.* & marg. *A.* 1. *l.* 8. ΕΡΜ. καὶ ... ΔΙΚ.) Longo spatio haec seiungit *I.* coniungit *Fl.* item *P.* Nisi quod punctum post καὶ collocat, aequae ac ceterae. *l.* 15. Κατέπεμψε με ἀποκλ.) κατέπεμψεν ἀποκληρώσαντας *Fl.* ead. Ἀποκληρώσαν) ἀποκληρώσαντας *A.* 1. *l.* 17. Ἀθήνησιν) Ἀθήναις legebatur, quod emendavit Solan. rursus non addens unde. Probo tamen, quia sic & alibi emendatum ex Codd. *Reitz.* *Pag.* 61. *l.* 1. Πράττω) τιμῶσι με marg. *A.* 1. Sed hoc certe glossa est. *l.* 13. Εὐνάμα) νῦν ἅμα *Fl.* omisso σκυθρ. At *P.* σκυθραποῦς

συνάμα. l. 14. ὁμοίους) οὐχ ὁμοίους edd. vett. male. Delevit
 negationem S. & A. quae recte abest in Cod. P. Ἀνομοίους L.
 etiam bene, si οὐκ serves. ead. Τοὺς ἀλούς) τοῖς ἄλλοις male
 Fl. l. 18. col. 1. Λέγεται) λέγουσι V. & mox ἐφόνευσε. Ser-
 vavi tamen lectionem editorum, quam Solan. quoque non
 mutarat. Reitz. Pag. 62. l. 4. Καλάμου) αὐλοῦ P. & marg.
 A. 1. l. 5. Πολεμικός) πολεμιστῆς marg. A. 1. l. 6. Ἀεὶ κε-
 κραγόντων) Omisit Fl. l. 11. Τὸ τὸν Pell. (n. νόμον) ead. Με-
 γάλα) ἄμα P. Nihil mut. Fl. l. 19. col. 2. Τὸ ὄρθιον) Ad Lu-
 ciani textum hoc accommodavit Solan. Nam τὸν ὄρθιον lege-
 batur; non male, si νόμον intelligas. Sed praestat τὸ, & inter-
 pretatio ad τὸ spectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legeba-
 tur. Reitz. l. 21. col. 1. Ἐς ἀκριβέστατον) Haec & seqq. medio
 Scholio πρὸς τὸ ὄρθιον inscripto continuo filo annexa disiunxit
 & huc retulit Solan. Pag. 63. l. 4. Ἡ δρασύτερος) ἡ καὶ δρα-
 σύτερος διαλυομένων ἀπελθῇ P. l. 6. Περιασχολεῖ) Ita con-
 iunctim omnes, praeter Fl. quae ἀσχολεῖ tantum, περὶ pror-
 fus eiecto. l. 7. Κεκλημένοι) Sic dedit Solan. Κεκλημένοι edd.
 hac priores. l. 9. Γε) καὶ marg. A. 1 W. Pag. 64. l. 2. Τύχη)
 Δίκη B. 1. & 2. l. 3. Καταστησόμεθα) Revocavi lect. Fl. Κα-
 ταστησόμεθα edd. cett. l. 6. Ἀπάντων Ἀθηναίων) ἀπάντων
 ἀθηναίων Fl. l. 11. Ἀγανιεύται) ἀνιεύται Fl. Ἀγα-
 νιεύται P. Pag. 65. l. 3. Ἑμοίγε) Restitui ex L. qui ἐμοί, &
 ex Pell. qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχοιμι edd. l. 4. Ἀκούοντι)
 ἀκούων τι male B. 2. cum bene esset in B. 1. &c. l. 16. col. 2.
 Ὑποτακτικοῦ) ὑποτακτικῷ legebatur. Correxuit Solan. ibid.
 l. 17. Εἰσελθοι) Ita dedit idem, pro vulgato εἰσελθῇ. Pag. 66.
 l. 15. Ἡ) Caret articulo Fl. Pag. 67. l. 3. Διαλύσωμεν) δια-
 λύσωμεν G. l. 6. Νεαρὸν) μὴ παλαιὸν P. ead. Προαποκληρωμέ-
 νοις) ἀποκληρωμένοις Fl. l. 11. Τῷ Σύρῳ) τὸν Σύρον Fl. Vul-
 gatum firmat P. ead. Τῷ αὐτῷ) τὸν αὐτὸν Fl. Prius tenet P.
 l. 13. Ἐγγέγραπται) Recte sic Fl. Fr. B. 1. H. P. S. Ἐγγέ-
 γραπται male I. & V. 2. Pag. 68. l. 1. Ὑπερορίας) ὑπερορίους
 G. l. 3. Πλὴν ἀποκλήρου) πλὴν ἀλλὰ κλήρου G. P. Nil mut.
 edd. l. 5. Φεῖδῃ) φίλῃ male Fl. l. 11. Καὶ) Non habet Fl. l. 12.
 Μόγῃς) μόλις Fl. ead. Ἔστηκα) ἔστηκεν marg. A. 1 W. l. 13.
 Δεινῶν) κοινῶν Fl. Vulgata est in cett. Item in P. L. l. 16. Ἐθε-
 λήσει ἐν γε) Restitut. ex P. G. Nam ἐβελήσετέ γε edd. male.
 Pag. 69. l. 4. Προτέρα) Sic Fl. Fr. B. 1. P. S. &c. Πρότερον I.
 & marg. A. 1. l. 8. Πρότερον) πρότερα Fl. sola. l. 9. Δὲ) Non
 comparet in Fl. l. 10. Ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.) ὑπ' Ἀκαδημίας Fl.
 l. 12. Ὡν) ὃ Fl. ead. Προστάξειεν) πράξειεν P. cum marg. A. 1.

Pag. 70. l. 2. Εἶδον) ἰδόντες Fl. l. 5. Ἀγαγοῦσα) Sic edd. Ἀπαγοῦσα vult Solanus ex P. l. 8. Σκολιὰ) Restitut. ex B. l. 1. Fr. S. &c. Nam σχολιὰ H. l. 1. & 2. ac P. l. 10. Ἀθλιος) ὁ ἀθλιος emendat Solan. Bene; sed sine auctorit. l. 16. Ἐμμαντῆς) ἐμοῦ αὐτῆς Fl. Vulgatae consentit P. Pag. 71. l. 4. Ἡ) & P. B. l. 8. Καὶ τὴν φύσιν ὅμ.) Fl. ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προσαρπάσασα &c. ead. Προαρπ.) προσαρπάσασα G. & P. Nil mut. cett. l. 10. Ἐνυπουργεῖ) ὑπουργεῖ Fl. Pag. 72. l. 12. Ἀνεγρόμενος) Sic P. & P. Ἀνεγειρόμενος I. Fl. H. Fr. S. &c. l. 17. Οὔτε βίασαμ.) Deficiunt in Fl. Pag. 73. l. 2. Πρὸς ἐμοῦ) Nihil hic variare edd. notat Solan. l. 4. Καὶ) Abest a Fl. l. 5. Ἐπέστρεψα) Sic dedi ex Fl. Ὑπέστρεψα aliae. l. 7. Τε) Omittit Fl. l. 11. Ἀγε δὴ) ἀγετε Fl. sine δὴ. Vulgata vero est in P. ead. Ἀνάστητε) Deficit in Fl. l. 12. Ἄλλοις) Sic Fl. Ἄλλους cett. l. 14. Καὶ) Non legitur in Fl. Pag. 74. l. 12. Σώφρονα) σώφρονα male Fr. l. 13. Τμῶν) Correxit Solan. Fr. marg. A. l. 1. Ἡμῶν enim edd. omn. male. Pag. 75. l. 7. Αὐτῶν) Deest in Fl. l. 13. Ἠκουον) ἀκούω Fl. l. 16. col. 2. Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους) Propter Epicureos hoc. ἄθεοι γὰρ, solis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσεν. Solan. Pag. 76. l. 2. Ἐρωτᾶτε) πρότερον ἐρωτᾶτε G. l. 3. Ἡμέτερον) ὑμέτερον Schol. Nil mut. Fl. I. P. &c. ead. Πεισθέντες) Restitui ex Angl. G. P. & marg. A. l. 1. Προσθέντες edd. male. l. 4. Ἄν) Omittit Fl. l. 14. ὦ) Non habet Fl. Pag. 77. l. 6. Μυσαχθεῖς) Recte sic Fl. P. V. 2. S. Μυσαχθῆς I. Fr. H. B. l. 1. ead. Κεφάλαιον) ἐπὶ κεφαλαίῳ G. P. Nil mut. edd. l. 8. Ἀγκύλους) ἀγγύλους I. H. l. 1. & 2. male. ead. Λαβυρίνθοις ὁμοίους) λαβυρίνθους ὁμοίως Fl. Nil mut. P. l. 10. Διακόφας) Restitutum ex P. L. Ἀποκόφας Angl. Ἀπορρίφας edd. absurde. l. 13. Προσνέοντα) προσόντα L. Προσνεύοντα Fl. Ceterae quod edidimus. l. 15. Πόνον) πόντον melius responderet allegoriae. Pell. l. 16. Ἐκείνους) Ad Lucianum hoc accommodavit Solan. cum ἐκείνους legeretur in edd. unde pro varia lectione possit haberi. Reitz. Pag. 78. l. 1. Ἰκέτην) Receptum ex G. Οἰκέτην edd. ead. Ἐλέου) ἐλαίου Fl. male. l. 2. Καταφεύγοντα) Sic edd. constanter. Καταφυγόντα G. l. 9. col. 1. Ἐλέου) Hic scriptum fuit ἐλαίου, quod nempe librarius dictanti minus attentus affines sonos τοῦ E & τοῦ AI confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholliis primi Voluminis. Cler. ibid. l. 13. Τριχῶς) Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile, quo spectaretur, inveni. Reitz. ibid. l. 17. Ὁφελείσθαι) Post hoc verbum inferebatur in C. ὥσπερ οἱ δερμαίνόμενοι. ead. Τῷ πρώτῳ

τως) Πρώτου Exc. G. & V. In C. haec decurtata sunt, & seqq. fere omnia omiffa. Solan. l. 22. col. 2. Φρονίμευσις) V. & Exc. G. φρονίμευσις. In impr. erat φρόνησις. Solanus. *ibid.* l. 28. Τελικά καὶ ποιητικά) Sic recte V. & Ex. G. In priore impresso erat articulus ante τελ. & ποιητικά. Solanus. *ibid.* l. 31. Θάρρος) L. θάρσος; quamvis in C. G. etiam sic scribatur. Solan. l. 35. col. 1. Αἰσθησιν) Exc. G. αἰσθησιν, & V. quod in impr. prave αἰδῆσιν editum est. Solan. Pag. 79. l. 2. Δοκιμάσας) Sic Fl. l. H. Fr. B. 1. S. Δοκιμασθέν P. A. ead. Τοὺς — πόνους) τούτους — τοὺς πόνους Fl. sola. l. 28. col. 1. Ἀνάλογον) ἓνα λόγον V. Sic mutavit primus editor. Solan. *ibid.* l. 31. Διότι) Διογε. V. i. e. Διογένης. Solan. Pag. 80. l. 2. Μέχρι μὲν τοῦ λόγου) Secutus sum P. P. & marg. A. 1. Μέχρι τούτου νέαν. . . . enim edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. l. 3. Τῆς ἡδονῆς) περὶ τῆς ἡδ. S. l. 5. Ἀθλίως) ἀθλίους marg. A. 1. W. l. 13. col. 2. Ἐαυτὰ) Sic V. Ἐαυτοῦ edd. male. l. 26. col. 1. Σπερματικούς) Sic V. bis. Quam apte, alii dispiciant; ego dubito. Solan. Pag. 81. l. 1. Μακρὰ) Recepi ex I. & Cod. P. Μακρὰν Fl. P. S. H. Fr. B. 1. &c. ead. Πόνοις) νόμοις Fl. Prius recte cett. & P. l. 5. Ἀληθέστερον) ἀληθέστερος marg. A. 1. l. 11. Τμεῖς) ἡμεῖς male V. 2. Recte aliae. l. 13. col. 1. Φέρων) V. φέρων. Sed recte mutatum est in impress. Solan. Pag. 82. l. 8. Ο, τι) Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praeferat. l. 9. Προηγμ. καὶ ἀποπρ.) προηγούμενον καὶ ἀπροηγούμενον P. & marg. A. 1. l. 13. Ψηφοφορήσουσι) Ψηφοφοροῦσι Fl. Pag. 83. l. 10. Φιλονεικῆτε) Sic I. P. H. Fr. S. Φιλονεικέτε Fl. Φιλονεικεῖτε O. l. 11. Διονυσίου) Διονύσου male O. Prius recte Fl. Fr. l. &c. l. 12. Τι) Abest a Fl. l. 14. Αὐτῆς) αὐτῆς male P. Recte aliae. Αὐ abest ab O. l. 17. col. 2. Δέησαν) Sic V. Δεῆσον edita. Pag. 84. l. 1. Ἀδίκαστος) ἄδικος male O. l. 6. Δικάσετε) Restitui ex O. Δικάσατε edd. priores. l. 8. Τοῖνον) Omittit Fl. l. 13. Ἀπέφευγεν) πέφευγεν O. l. 16. Ἀργυρομοιβική) Sic inveni in editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At supra c. 13 & Lucian. & Scholiast. habent ἀργυρομοιβική. Et cum hic etiam recte edd. Luciani α in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiasten, apparet. Conf. supra ad l. d. notata. Reitz. Pag. 85. l. 9. Εἰσαγε) ἀπάγαγε O. l. 13. Χθές, ὥσπερ ἔφης, ἐπ.) Quatuor haec desunt in O. l. 15. Διαλόγου) διαλόγων male Fl. Διαλογουμένου O. omiffis quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P. ead. Ἀπολογ.) διαλογουμένου marg. A. 1. l. 17. col. 2. Ἐν ἐπιστήμῃς) Haec duo verba in edd. non compa-

rentia addidit Solanus noster, non significans, unde hauserit. Servavi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa: nam audacius fuisset, eiusmodi mutationes ex ingenio facere. Edita habebant ἀναρῖν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα idem etiam delevit. Reitz. Pag. 86. l. 6. Εἶθ' ἐπειθ' O. l. 7. Ὑμῖν) Sic bene O. Fl. Fr. l. P. l. 8. Καὶ βεβούλημαι) Non habet Fl. l. 10. Τ' αὐτὰ) τὰ αὐτὰ Fl. ead. Δέ μοι παρίστ.) παρίσταται μοι, omisso δέ, O. l. 12. Οὗτος) οὗς αὐτός P. Nil mut. Fl. l. 13. Ὁ-φεςθε) ὁ-φεςθαι male O. l. 14. Ὡστε) Non habet O. Pag. 87. l. 1. Δικασταί) Omisit Fl. ead. Τοῦτον) Ita dedi ex I. H. Fl. B. l. S. Τοῦτο P. Τοῦτον O. l. 5. Ἐπειδὴ) Sic edd. plurimae. Ἐπειδὴν al. Ἐπεὶ P. O. & Th. Mag. v. ἀπενέ. l. 6. Ὑπέπτισσε) ὑπέπτησε male I. l. 10. Τοῦτω) Deest in O. l. 11. Ἐπεσενεγκ.) ἐπεισενεγκ. O. Ἐπενεγκ. Fl. l. 13. Παρένε-γραφα) παρέγγραφα Fl. l. 14. Διαμαρτόντας) ἀμαρτάνον-τας Fl. Nil mut. P. l. 16. Εὐπορίαν) εὐπομίαν O. l. 17. Ἀρ-καδικὸν) Ἀρκαδικὸν V. & G. quod in impress. ita mutatum est. Solan. Pag. 88. l. 1. Ἄνω καὶ κάτω περιηγόμεν) καὶ κάτω περιηγομένη O. omisso ἄνω. l. 4. Ἐβελήσ.) βελήσ. O. l. 5. Ἰό-νιον) Ἰόνιον edd. priores. l. 8. Μοι) αἰεὶ O. l. 10. Τὴν) Con-ferat O. l. 11. Μεγαλοφρονήσας) μέγα φρονήσας O. P. ead. Δέ τέλεον) δὲ καὶ τέλεον O. l. 12. Αὐτός) Reposuit Solan. ex G. P. Ox. & marg. A. 1. Αὐτὸν editum ante. l. 16. Ἐν) Abest ab O. Pag. 89. l. 1. Κομματικὰ) κομικὰ O. & marg. A. 1. For-τε κομματικὰ ait Solan. l. 6. Μακρὰ) μικρὰ Fl. & L. l. 10. Ἀλλὰ καὶ) ἀλλ' οἶμαι καὶ O. ead. Οἶμαι) Hic iam omittit O. ead. Ὑβρίζειν) ὑβρίζει Fl. l. 11. Κακώσεως) τῆς κακώσεως O. l. 13. Καὶ καινῶν) καινῶν δὲ O. l. 14. col. 2. Εἰ) Inferuit uncif-que seclufit Solanus, non ut suspectum; sed ut de suo addi-tum. l. 15. col. 1. Δόγων) In edd. aberat. Inferuit Solan. ibid. l. 16. Ἐπιδεικτικῶν) ἐπικτικῶν erat in V. Παθητικῶν inde fe-cerat editor, quod Gronov. recte in ἐπιδεικτικῶν mutare iu-bet. Solan. l. 18. col. 2. Ἐξανύεται) Restitutum ex V. Impres-sa prave ἐξανύεται. In C. ἐξανίται. l. 21. col. 1. Ἀλλὰ τι) ἀλλὰ ἄτε C. Pag. 90. l. 2. Προστάτιν) Sic recte Fl. l. P. &c. Προστάτην S. l. 3. Ἐαυτῶν) A. sola male ἑαυτὸν. ead. Μνη-στυόντων) μνημονεύοντων O. male. l. 9. Ὁν τοῦ) ὃν οἶδε τοῦ O. l. 10. Ὁρᾷ) Abest ab O. recte, si οἶδε legas. l. 12. Μὲν) Ex O. insertum: aberat ab edd. l. 16. Κατὰ σχῆμα) κατὰ τὸ σχῆμα O. Pag. 91. l. 1. Δικασταί) Recepi ex O. aberat ab edd. l. 3. Αὐτὸ τὸ) ταῦτα Fl. l. 4. Αὐτὰ) αὐτὸς Fl. male. Vul-gatum firmant P. L. l. 10. Τοῦτον) τοῦτον O. l. 12. Ὑπολά-

βοιτε) ὑπολάβειτε O. l. 13. Ἐμμένουσας) μένουσαν O. l. 14. col. 2. Eis) eis legebatur, male. *ibid.* l. 15. Οὐδὲ) Excidit εὐρέθη, vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G. l. 16. col. 1. Κωμωδικῆς) κομωτικῶς, δ. λέγει C. quod probō. *Solan.* l. 21. col. 2. Κώμους — ἐνισταμένων) Pro his omnibus in C. legas Κώμοις, καὶ τῶν τοιούτων. l. 22. col. 1. Δὲ) μηδὲ editum antea prave. Delevit μὴ *Solan.* Pag. 92. l. 5. Ὅποι) ὅπου O. *ead.* Φέροι) φέρει *Fl.* l. 10. Ἡ) Omittit *Fl.* l. 11. Ἀπὸ τοῦ τέλους ἀδόντων) Quatuor haec defunt in O. *ead.* Ἀκούουσα) ἀκούσαι *Fl.* Vulgatum est in P. l. 13. Θύρας) Sic O. & marg. A. 1. Θυρίδας *edd.* *ead.* λαθεῖν) λανθάνειν O. *ead.* Ἡσέλγαινε) Bene sic O. P. B. 1. S. Ἡσέλγε male l. *Fl. H. Fr.* l. 14. Γράψασθαι) γράφασθαι O. Γράφαι *Th. Mag.* l. 15. Οὐκ ἐδοκίμαζον) Haec & sequentia male defunt in O. Pag. 93. l. 5. Ἀριστέων) Sic etiam *Fl.* l. 7. Συνδιαλεγόμενον) συνδιαλεγόμενος τῶν ἐπαίνων καὶ κρότου οὐ δεομένου G. & P. Nisi quod κρότων P. pro κρότου. In vulgata conspirant *edd.* l. 14. Διπλασίονα ἀποισόμενοι) διπλασίον οἰσόμενοι *Fl.* l. 16. Δικασταί) Non habet *Fl.* l. 18. Αἷς) ἥs antea datum pessime. Pag. 94. l. 2. Ὡς περ εἰώθα &c.) ὥς περ δὲ νόμος *Fl.* omisissis reliquis. l. 5. Τὸ) Sine artic. *Fl.* l. 7. Τε) Non habet *Fl.* l. 11. Ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ) ὕπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ G. & marg. A. 1 W. Nil mut. *edd.* l. 15. col. 1. Τὰ Πλατ. &c.) Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ. *ibid.* l. 17. Εἰσάγει) Non aderat in editis. Addidit Solanus, & ὑποβαλλόμενα, quod post διαλόγοις legebatur, delevit. *ibid.* l. 25. Ὁράσθαι) τοῦ ὁράσθαι edita. Expunxit articulum Solanus. Sed ante Λουκιανός, ὃ addidit. Pag. 95. l. 3. Σκῶμμα) σκῆμμα male P. H. utraque. Recte *Fr. Fl. S. &c.* l. 4. Ἀριστοφάνην) Ἀριστοφάνη *Fl.* l. 6. Καλῶς) ὀρθῶς marg. A. 1. l. 9. Λαθραῖον) Sic *Fl. P. H. S. &c.* Λαθρίδιον l. 11. Σχήματος) Omisit *Fl.* *ead.* Διαμένων) Restitutum ex P. Διακείμενος *edd.* l. 17. col. 2. Οὐτε πεζός) Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus. *Solan.* l. 20. col. 1. Λεγόμενοι) γενόμενοι lectum antea male. Pag. 96. l. 1. Μέτρων) Sic dedit Solan. ex L. P. & Mf. Gr. Μετεώρων ante editum. l. 6. Τὸν Διάλογ. ἢ) ἢ τὸν διάλογον P. G. melius. l. 9. Ταύτη) διὰ τοῦτο L. & marg. A. 1. Sed omisso καί. l. 11. Τὸν) τὸ *Fl.* *ead.* Ἀνθρώπινον) ἀνίγον marg. A. 1 W. l. 14. Τοῦτο) τοῦ τὸ male *Fl.* Pag. 97. l. 2. Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῇ) Quinque haec defunt in *Fl.* l. 5. Ἰσχυρὰ) γλισχυρὰ L. G. P. & marg. A. 1. *ead.* Καθήμενος) κἀθημαι πρὸς αὐτ. σμικρολογούμενος G. Nihil mut. *edd.* l. 7. Εἰργάσατο) κατεσκευάζετο marg. A. 1. l. 9. Μορίου εἰδῶ

λον) μηρίου male P. Μόριον ἢ ὕλον Pell. l. 11. Λεπτολογῶν) λεπτολογεῖν Fl. (Cod. Const.) l. 14. Ὁξυδορκεῖ) ὁξυδερκεῖ Fl. S. & marg. A. 1. Ceterae sex Ὁξ—ορκεῖ. l. 16. Τὰ) οὐ τὰ marg. A. 1 W. l. 17. col. 1. Πρὸ) Sic rescripti, cum πρὸς editumlegerem. Reitz. Pag. 98. l. 6. Ἐμοῖ) ἦν Fl. Vulgatum firmat P. l. 9. Φέρει) Nihil mut. Fl. ead. Καὶ μὴ παύσαιτο) μὴ παύσαιτο τούτου, sine καὶ, P. l. 12. col. 1. Ὡς τοιμάτιον) Aliter lectum ante; sed ad Lucian. accommodavit Solan. ibid. l. 14. Διεσμιλευμένον) Sic rescriptit idem ex V. & C. cum διαμεμελισμένον editum offenderet.

IN DE PARASITO.

Pag. 100. l. 9. Δόκει) δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgato abit Fl. l. 13. col. 1. Ἡ ἀπομοτική) τὰ ἀπομοτικά Solanus dederat: bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. Reitz. ibid. l. 15. Προσκέιται) Ita inveni. Alias πρόσκειται rectius, ut Schol. hinc decimo ὑπόκειται recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctororum etiam edd. Reitz. l. 16. col. 2. Δοκῆς) δοκεῖς edita. Δοκῆς V. Δοκῆς C. l. 21. col. 1. Ἀλλ') ἀεὶ legebatur in edd. mutavit Solanus; ibid. l. 22. Τῷ) Sic bene dedit idem, cum ederetur τὸ κακός. Pag. 101. l. 2. Ἐχει σοι) ἔχοιμι P. male. Ἐχοιμι ὥς P. Ἐχει σοι recte edd. Fl. l. &c. l. 9. Καὶ σοὶ) δὲ καὶ Fl. Pag. 102. l. 1. Τόγῃ) τότε male Fl. ead. Παράδοξον) ὄνομα Marci. Non compareret in edd. neque Codd. l. 9. Ταύτην) Abest a Fl. l. 10. Μηδεμίαν) Ita P. Μὴ δὲμίαν I. Fl. H. B. Fr. Ald. S. l. 12. Τὴν μανίαν) Nihil mutant edd. ead. Ἀφίει) ἀφήσεις Fl. Vulgatae accedit Cod. P. Ἀφίεις marg. A. 1. l. 15. Παιδαγωγὸν) πατέρα P. Pag. 103. l. 5. Καλῶν) ἀποκαλῶν marg. A. 1 W. & P. Nil mut. Fl. l. P. &c. l. 9. Τῷ) Sic dedi ex Fl. Τῷ cett. l. 11. Τοῦτο λέγοντες) λέγοντες τούτο Fl. l. 14. Προοίσται) Sic etiam Fl. cum cett. Pag. 104. l. 14. Ὡν) ὅμως ὃν Fl. l. 15. Οὐδὲν) Sic Solan. rescript. ex Fr. Οὐθὲν erat in cett. Personas ΤΥΧ. & ΠΑΡ. Fl. hic omisit, ab οὐθὲν novam periodum incipiens. l. 16. Δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει) δέοι, ἀληθῆ δὲ οὐ P. Pag. 105. l. 1. Ἰθι) ἴσθι male I. l. 3. Ἐπακολ. ἄν) ἐπακολ. μὲν ἄν S. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Pell. An σύ; Nil mutant Fl. Fr. l. &c. l. 7. Ὀκνεῖ) ὠκνεῖ edd. antea male. l. 9. Ἐκ καταλήψεων) Restituit ex Fl. quae quidem iunctim ἐκκαταλ. Discretim S. & marg. A. 1 W. Ἐγκαταλήψεων edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεως

συγχομένων G. l. 11. Ἐκείνου γε εἰπόντος) ἐκεῖνό γε εἰπόντων
Fl. l. 16. Τῆς) Abest a *Fl.* Pag. 106. l. 1. Ἀλλὰ μὴ) Et haec
 omittit *Fl.* l. 2. Σαβρόν) σαπρόν edd. priores. ead. Ἀποφθέγ-
 γηται) ἀποφθέγγονται marg. A. 1. & *Fl.* male. l. 4. Ἐκ κα-
 ταλήψεων) Sic S. & A. Ἐγκαταλήψεων cett. & P. Ἐγκατα-
 λήψεως *Fl.* l. 6. Ὅτω) Recepi ex P. L. Οὕτω edd. Sed mox ὅτω
 eadem recte. ead. Μεταγνοίσι) μεταγνοῖσι S. & A. l. 7. Εἴ-
 περ) ἢ περ vult Marcil. Sed prius edd. l. 9. Τοῦτον) Nil mut.
 Coll. & *Fl.* l. 11. Μὴ) Hoc habent Mf. Angl. & P. Abest in
 edd. cett. l. 14. Δειδέναι) δειέναι male *Fl.* Vulgatum iucetur
 P. Pag. 107. l. 8. Παντός) Nihil mutare *Fl.* adscripsit Solan.
 l. 11. Πλάττεσθαι) Nihil mutant edd. Πράττεσθαι legit Gef-
 ner. l. 16. Ἐστιάσεσθαι) ἐστιᾶσθαι Exc. *Fl.* Sed prius cett.
 cum P. & Plat. l. d. Pag. 108. l. 6. Τοῖς κεκτημένοις) τοὺς κε-
 κτημένους Exc. *Fl.* Sed reliquae cum P. prius praeferunt. l. 8.
 Τὴν) Abest artic. a *Fl.* l. 11. Οὐδὲ ζῆν γε ἀνευ τούτου ἐστὶ) ὦν
 οὐδὲ ζῆν γε ἀνευ ἐστὶ *Fl.* Pro ὦν etiam ὦν marg. A. 1 W. l. 14.
 col. 1. Παρὰ τοῖς) παρὰ τοὺς κεκτημένους edita. l. 15. col. 2.
 Κατὰ τὸν edebatur ante. Mutavit Solan. *ibid.* l. 16. Σεσυλη-
 μέναι) Sic edita habebant. Σεσυλημένος V. Sed adeo mancum
 est undique in eo Codice Scholium, ut medicinam facere
 non aufim. *Solan.* l. 21. col. 1. Ἀντιτιθῆς) ἀντίθης legebatur,
 mutavit Solanus, qui paulo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit
 pro τῆς ἐνεργ., quod ante editum fuerat. ead. col. 2. Ὑποστά-
 σεως) Non aderat in edd. sed ex Cod. supplevit Solanus.
 Pag. 109. l. 9. Οὐχ οὕτω) οὐδ' οὕτος male *Fl.* l. 10. Δυνήσεται)
 Emendatio Gefneri. Δυνήσεται male *Fl.* P. Fr. B. 1. S. H. Ald.
 Συνήσεται l. Pag. 110. l. 13. Σύγε) σὺ *Fl.* Pag. 111. l. 1.
 Ὑπέρευνγε) Sic edd. Ὑπερ εὖ allevit Solan. non addens, con-
 iectura, an varia lectio sit. l. 8. Φημί) Sic Hom. l. d. item P.
 & P. Φησὶ male *Fl.* Ald. H. S. ead. Εἶναι) Sic Homer. L. *Fl.*
 V. 2. & P. Ἐμμεναι male cett. Φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλ-
 λο marg. A. 1. l. 9. Εὐφροσύνη) εὐφροσύνην male edd. omnes.
 l. 11. Κρεῖων) κρεῖων edd. quod corrigendum esse etiam Guyet.
 monuit. ead. Δ' ἐκ) Restitut. ex Hom. Δὲ edd. omiffa prae-
 positione. l. 12. Ἐγχείη) ἐγχείη P. Pag. 112. l. 2. Σοφωτά-
 τω) φιλοσοφωτάτῳ P. ead. Ἑλλήνων) Sic L. P. H. Ὀλοῦ cett.
 & P. Λόγων *Fl.* & marg. A. 1. l. 6. Τοῦς) Articulo caret *Fl.*
 l. 12. Λείας) τελείας marg. A. 1. & L. Nil mut. edd. l. 16. Ἀ-
 κούειν) Constans lectio. Pag. 113. l. 2. Παραπλήθωσι) παρα-
 πλήθουσι *Fl.* ead. Κρεῖων) Sic etiam *Fl.* Fr. J. P. l. 4. Αὐτὸν) αὐ-
 τῶν *Fl.* l. 13. Τῶν) Deest in S. l. 18. col. 1. Τῷ μελήσουσι δὲ

μοι ἵπποι) Hom. Il. E, 228, μελήσουσι δ' ἔμοι. Sed Eustath. idem cum Scholiasta reperit. *Solan.* Qui pro τῷ etiam τὸ dederat; sed quia vulgata fatis sana, nec auctoritatem indicat, non sum obsecutus, etsi bis ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hauserit, & mox etiam duce eodem ἢ in edd. absens ante ἀντὶ inserui. *Reitz.* Pag. 114. l. 5. Ἐπὶ) ἀπὸ *Solan.* ead. Σχεδίας) Σχερίας vult *Solan.* l. 9. Οὐ ζήσεται) Et sic *Fl.* cum cett. Pag. 115. l. 6. Παρέχει) Forſan πάρεστι *Pell.* l. 7. Τοῦ) Deest in *Fl.* l. 12. Ἡ εἰ μὴ) Sic *B.* 2. P. Ἡ μὴ omisso εἰ cett. Εἰ μὴ omisso ἢ *L.* Pag. 116. l. 4. Ἀπολλυμένων) Restituit. ex *G.* τῶν ἀπολλύμενος *L.* & marg. *A.* 1. Ἀπολογούμενος edd. l. 6. Ἐκεῖνος) ἐκείνους *I. L.* & marg. *A.* 1. Prius cett. l. 15. Ἀπὸ τῶν) ἀπὸ recepi ex *I. V.* 2. *B.* 2. & *Mf.* *Gr.* Ἐκ edd. cett. Pag. 117. l. 4. Δι' αὐτὰς) Sic esse in omn. edd. notat *Solan.* l. 11. Τὸ) Delet artic. *Pell.* l. 13. Πολλὴ) Sic *Fl.* *I. Ald. A. Fr. S.* Πολλοὶ *P. H. B.* 1. & 2. ead. Αὐτὸ) Sic *I. Fr. Ald. H. P.* Αὐτοὺς *Fl. S. B.* 1. & 2. l. 15. Τῷ μανθ.) Sic *B.* 1. & 2. *P. P.* recte. Τὸ male *I. Fl. S.* & c. Pag. 118. l. 2. Τῷ) Bene *P. B.* 2. & *G.* Τὸ rursus male edd. cett. Pag. 119. l. 3. Αὐτῇ) αὐτῇ edd. priores. l. 5. Χρῆσθαι) χρᾶσθαι *Fl.* l. 9. Σωκράτην) Σωκράτη *Fl.* l. 15. Αὐτῇ) Nil mut. edd. Pag. 120. l. 13. Δεῖ) δὴ male *Fl.* Pag. 121. l. 5. Κακοπαθοῦντες) κακοπαθοῦντες *H.* 2. Correxerat *Gesn.* Et recte κακοπ. cett. l. 11. Ἀνήρωτα) Recte *B.* 1. & 2. *P. S.* Ἀνήρωτα male *I. Fl. Fr. Ald. H.* utraque. Pag. 122. l. 9. Τὴν φιλοσοφίαν) Articulum omittit *Fl.* l. 10. Ἀποφαίνονται) ἀποφαίνουσι *Fl.* l. 16. Οὐ) Male omisſum in *Fl.* Pag. 123. l. 9. Γνώμης) γνώμῃς *Pell.* Pag. 124. l. 3. Καὶ μὴν καὶ) Sic *Fl.* Non adest καὶ posterius in aliis. ead. Τί) τίς *Fl.* Et contra mox τί, ubi cett. τίς. l. 4. Ἀσύμφωνον) ἀσύμφωνος *Fl.* l. 5. Ἀξιώσας) ἀξίως ἐστὶ *Fl.* l. 6. Προσδεκτέος ἂν εἴη) Tria haec absunt a *Fl.* & merito. *V. nott.* l. 13. col. 2. Ἀφ') Delenda haec vox. *Solan.* Saltem ἀπ' scribendum fuisset, ni rursus aliquid exciderit. *Reitz.* l. 15. col. 1. Τὸ δὲ) τὸ ὅλον edita. At in *V.* lacuna est. Τὸ δὲ *C.* l. 17. col. 2. Βιβλίῳ) Adde πρῶτῳ. *Solan.* l. 18. col. 1. Συλλογισμῶν) Sic coniicio: in *V.* erat συλλογμ. . . . unde συλλογίζειν fecerat *Cler. Solan.* *ibid.* l. 19. Δογματῶν) Sic edita . . . διγμάτων *V.* unde, & ex *C.* liquet, fuisse παραδειγμάτων, & mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. *Solan.* *ibid.* l. 20. . . . Εἶδος) Hic videtur deesse στήρσις, & paucula quaedam de materia & forma, quorum iacturam non aegre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt lacunae plures, quae

forte inde dumtaxat natae, quod librarius autographi verba legere non potuerit: multa enim hic pessime erant scripta. *Cler. ibid. l. 21. Στέρησιν*) Hoc recte monente Clerico recepit Solan. ex C. quae sic: *Quin & ipsum Aristotelem id tutantem in Physf. audimus; usum exemplo tali. Tria esse, ὕλη, εἶδος, καὶ στέρησις. ead. col. 2. Ἐπέγραψαν* Anne ἐπιγράψαι; aut φυσικὰ pro φυσικούς; *Reitz. Pag. 125. l. 5. Μίαν*) ἂν *Fl. & marg. A. 1 W. l. 9. Δὲ τοὺς*) Et sic esse in *Fl.* adscripsit Solan. Sed est & in cett. praeter *B. 1.* quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τοὺς δὲ *B. 2. l. 10. Οἶον*) οἱ *Schol. & Coll. l. 12. Καὶ συμφωνία*) Omisit *Fl. l. 16. col. 1. Ἔοικεν ἐν*) ἔοικε tantum sine praepos. legebatur: iam ad Lucian. accommodavi. *Reitz. Pag. 126. l. 10. Ὡς*) Abest a *Fl.* Δῆτα *Pell.* pro κατὰ. *Pag. 127. l. 3. Δείξω καὶ*) Utrumque omittit *Fl. Pag. 128. l. 5. Ὑμῶν*) Et sic edd. vett. *l. 19. col. 1. Τῶν Λακεδαιμονίων*) τοὺς Λακεδαιμονίους male *V. Pag. 129. l. 4. Παρασιτία*) Ita cum puncto subscr. *P. Fr.* Sine eo cett. περὶ σιτία *V. 2. Pag. 130. l. 10. Δοκῇ*) δοκεῖ male *Fl. l. 15. Χορεῖν*) χορεῖν male *l. & V. 2. Pag. 131. l. 16. col. 1. Διεφθαρὸς*) διαφθεῖρουσι editum ante, & κρεώδης omissum. Octo autem locis hoc unum Scholion ex *V.* correxit Solan. quae iam non enumerabo, quia iam sic est ut *Cod.* exhibet, nec variae *Lectt. Mss.* fuere. *Reitz. Pag. 132. l. 3. Καὶ εἰ*) εἰ καὶ *Fl. l. 4. Τί δεῖ*) Restit. ex *l. & V. 2. Τί δὴ* cett. male. *l. 7. Παρετάξατο*) Recepi ex *l. V. 2. G. & marg. A. 1. Παρεδέξατο* cett. *l. 9. Ὑπισχνῇ*) ὑπισχνεῖ *Fl. & marg. A. 1 W. l. 11. Λέγω*) λέγε *marg. A. 1.* sublata persona *ΠΑΡ.* & post ὅμως collocata. *Pag. 133. l. 3. Ἄλλος*) ἄλλως *V. 2.* male. *l. 4. Κατ' αὐτὰ*) καὶ ταῦτα *Fl. l. 6. Ἀνδρεῖότεροι*) Recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι. *Pag. 134. l. 13. Ὅστις εἰπεῖν*) εἰπεῖν ὅς τις *Fl. l. 17. Λέγει*) Hoc verbo hiatus edd. implevit Solan. adscripsitque addendum etiam ὕδης, quod tamen etiam deesse faretur in *C. Pag. 135. l. 3. Ἐν τῇ πόλει*) Nihil variant edd. Ἐπὶ Δηλῷ vult *Palm. l. 6. Ὁραῖζειν*) Sic edd. Ἀορίζειν *G. & marg. A. 1 W. Ὁαρίζειν* vult *Graev. l. 7. Προβάλλειν*) παραβάλλειν *marg. A. 1. l. 17. Ὅστις*) Sic *Fl. B. 1. P.* aliaeque. Ὅς *l. Pag. 136. l. 4. Ὅσπερ*) Sic *Fl. Ald. Fr. S. Ὅσπερ B. 1. 2. (& 4.) I. P. H. Pag. 137. l. 2. Πλέον*) Edd. *Luciani. Πλεῖον Homer. l. 6. Δι' ὅλου*) Quaedam διόλου. *l. 7. Οὐχ*) Recte *Fl. P. B. Οὐκ l. l. 8. Προσκαλουμένοις*) Sic *Fl. Ald. B. 1. & 2. H. P. S. Καλουμένοις l. l. 10. Ἄγον*) Sic *Fl. & Hom. Ἄγων* edd. cett. *Pag. 138. l. 1. Καὶ*) Non adest καὶ in *Fl. l. 9. Χεῖρω*) χείρωνα *Fl. Pag. 139. l. 7. ΤΥΧ.*) Aberat persona *ΤΥΧ.* & seq. *ΠΑΡ.* in

edd. Adieci ex Iensio. *L. 9.* Ἀν αὐτόθ') Restitut. ex Homer. Πάντες κ' αὐτόθ' edd. Luciani. *L. 16.* Τιθήμεναι) Recte *S. & Hom.* Τιθέμεναι edd. cett. male. *Pag. 140. l. 2.* Ἀποβάς) ὑποβάς marg. *A. 1. l. 3.* Καὶ νῦν) Sic edd. omn. Ἐνθα ex Homer. adlevit Gesner. *L. 13.* Ἀτάλαντον) ἀτάλαντος ora *A. 1 W. Pag. 141. l. 3.* Ἀφείλετο) Nil mutare edd. addidit Solan. *L. 9.* Καὶ εὐθ.) Forſan καὶ εὐθ. coniiiciebat Guyet. etiam Gesner. *L. 12.* Οὗτος δέ) οὗτός δε emendat Geſn. *Pag. 142. l. 5.* Καλῶς) καλῶ *S. & B. 4. l. 9.* Ὑπασπιστὰς) Nil mut. edd. *L. 11.* Χλωροὺς) χλωροὺς male *H. 1. & 2. Pag. 144. l. 15.* Ἐκείνω) Recepi ex *I.* Ἐκείνον cett. ead. τοίνυν) Non adest in *Fl. l. 18. col. 2.* Αἰξ) αὖρα *V.* pro quo αἰξ in impreſſis repositum. Melius Coll. *G.* Sed neuter ſales Lucianeos cepit. *Solanus. Pag. 145. l. 2.* Ὦν) τί ἂν *I. & marg. A. 1.* Οἰόνται) οἰώνται *I. l. 13.* Ἄλλος — μανθάνοντας) Integer hic verſus deest in *Fl. l. 15.* Ὁμοίως) Et hoc deest in *Fl. l. 16.* Ἐτι εἴ τι *I. & marg. A. 1. Pag. 146. l. 2.* Ὅτιμιςδὲς) Omisit *Fl. l. 5.* Ἐξῶ) ἐξῶθε *Fl. l. 14.* Πάντας) πᾶσα marg. *A. 1 W.* non male. *Pag. 147. l. 13.* Οὐδέποτε) οὐδέπω *Fl. Pag. 148. l. 4.* Δεδιότας) δεδιότες edd. priores male. *L. 14.* Ἐαυτὸν) ἐαυτῶ ora *A. 1. l. 16.* Δέ ο κακὸς) Non habet haec tria *Fl.* Sed pro οὐ τὸ ἀγ. ſcribit τὸ οὐκ ἀγαθός. Marg. *A. 1.* etiam ὥςπερ τὸ οὐκ ἀγαθός. Sed hoc ex eadem ſumſit, credo, ut ſaepe. *Pag. 149. l. 9.* Τινι) τινὶ *Fl.* cum accent. *Τινι* cett. *Τίνα I.* ſola. *L. 10.* ΤΥΧ.) Deest hic nomen perſonae in *Fl. l. 13.* ΠΑΡ.) Et hanc perſ. omitt. *Fl. Pag. 150. l. 2.* Φθινήσαντας) Sic edd. Φθινύς. vult Geſner. *L. 5.* Ἀπεπτήσας) Sic edd. quas monitu Wetſtenii ſequor. Ἀποπτήσας evolans dederat Geſner. *L. 8.* Τοῦ παρασίτου) τῶν παρασίτων *I. & V. 2. l. 14.* Γύγου) Sic edd. omn. habere notat Solan. *L. 16. col. 1.* Φαρμάκῳ) Antea ſic legebatur : Τοὺς δὲ καταπρησθέντας) Φαρμάκῳ, ὥς Σωκράτης. Sed priora verba merito deleuit Solan. quia indicium tantum ſunt Scholii, quod tamen non ſequebatur. *ibid. l. 19.* Φθινήσαντας) φονθέντας ante editum prave; cum *V.* tamen φθονήσαντας, etiam mendose. Sed quia Solan. indicabat, φθινήσαντας eſſe in *C.* idque cum Luciani textu conveniat, facile hoc recepi. *Reitz. Pag. 151. l. 9.* Τὸ κοσμεῖσθαι) τοῦ κοσμεῖσθαι Pell. *Pag. 152. l. 4.* Πάντα) ταῦτα *Fl. l. 11.* Ἡ) Sic recte *Fl. P. Ald. Fr. &c.* Ei male *I. & V. 2. & marg. A. 1. Pag. 153. l. 15.* Ἐθ' ἑλοιο) Sic edd. omn. praeter *I. & V. 2.* quae ἂν ἐθέλοις, quod etiam adſcriptum in marg. *A. 1 W. ead.* Ἐσθλείν) Anon. Forſ. σιτῆιν, adſcripſit. *Pag. 154. l. 3.* Με) μοι *Fl.*

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. l. 3. ANAX.) Nomina personarum in fronte non habet l. nec Fl. &c. Ἀναχάρσιος καὶ Σόλωνος B. 1. & 2. l. 4. ὅμιν Fl. Ceterae ὅμιν cum M. l. 7. Καλινδούμενοι Sic Fl. l. Ald. Fr. &c. Κυλινδ. M. l. 10. ἑτερον) Sic M. Fl. Ald. P. Fr. B. 1. & 2. H. ἄτερον l. l. 11. Συννευκότες) Rescripti ex W. Συνεν. edd. l. 12. ἢν ἰδού) Sic edd. & M. ἢν ἰδὲ Pell. Νῦν Marcil. Pag. 156. l. 7. Χρίσμα) Ita bene l. Fl. P. &c. Χρήμα W. Sed in margine erat χρίσμα. l. 12. Πάττουσίν τε) Ex W. restitut. Ταράττουσί τε edd. l. 13. Ἐπαμῶνται) Et hoc recepti ex W. Ἐπαμῶνται G. quo restituta lectio tamen firmatur. Πάττουσι edd. l. 15. Ἀφαιρούσης) ὑφαιρούσης marg. A. 1 W. l. At prius Fl. B. Ald. Fr. H. P. S. & M. Pag. 157. l. 3. Ἀποπτύσειν) Rescripti ex W. Ἀποπτύειν edd. priores. ead. Αὐτῷ) αὐτοῦ l. l. 4. Παταχθέντος) παταχθέντες male M. l. 7. Τοῦτον) τούτων male Fl. l. 12. Ἀγαθὸν) ἀγαθὸν W. Vulgatum firmat Fl. ead. Μανία) μανία cum puncto subscr. M. S. Amst. Ceterae sine eo, male. Pag. 158. l. 2. Δόξαντα) Sic edd. & M. l. 7. Ἐπάγει) Ita M. Fl. Ald. B. 1. H. P. Fr. S. Παρέχει l. & marg. A. 1. l. 14. Διεζώσμεθα) παρεζώσμεθα M. & marg. A. 1 W. cum Fl. At prius l. Ald. B. 1. P. &c. Pag. 159. l. 3. Λυκίου) Λυκείου Fl. Vulgatum probat M. & edd. cett. l. 7. Γυμνασμάτων) Sic Fl. Ald. B. 1. Fr. H. P. S. Γυμνασίαν l. & W. l. 10. Πυγμαῖς) πηγμαῖς male l. l. 11. Ὑπερβάλλεσθαι) Bene sic edd. principes septem & S. Ὑπερβάλλεσθαι l. sola. Pag. 160. l. 2. Ταῦτα εἶναι) εἶναι ταῦτα W. l. 7. Τοσαῦτα) ταῦτα Fl. Prius cett. l. 8. Πρὸς) Sic esse in edd. omn. addidit Solanus. Pag. 161. l. 1. Ἀπονητὶ) ἀπονητεῖ W. l. 11. Δόξει) Sic M. cum Fl. Fr. &c. Δόξη l. l. 12. Ὅρας) Sic edd. & M. Pag. 162. l. 2. Εὐδαιμονίσουσιν) εὐδαιμονίζουσιν M. l. 4. Πρὸς) ὑπὸ W. Vulgatum tenet Fl. cum cett. l. 7. Θοιμάτιον) θοιμάτια M. & Fl. male. Pag. 163. l. 4. Παναθηναίων) Παρ' Ἀθηναίων male M. l. 11. Ἀληκτον) ἀλεκτον W. male. Pag. 164. l. 6. Τὰ μεγέθη) Nil mutare in hoc verbo edd. & M. adscriptit Solan. l. 15. Ἡττώμενοι) ἡττημένοι Fl. sola. Vulgatum etiam firmat M. Pag. 165. l. 1. Λαμβάνοντες) λαβόντες W. & marg. A. 1. l. 3. Μηδέπω) Sic W. & marg. A. 1 W. Μηδέποτε edd. l. 6. Οἰκηθεῖν) Receptum ex M. & Fl. Οἰκισθεῖν edd. cett. l. 7. Τότε) ποτὲ W. & Fl. l. 8. Πρὸς) περὶ W. & marg. A. 1. Sed πρὸς Fl. cum cett. Pag. 166. l. 1. Ξέγον)

Sic W. & Fl. *Ξένων* edd. l. 2. *Τινῶν ξυγγραφέα*) *ξυγγραφέα* τινῶ M. l. 8. T) Sic M. & edd. omn. l. 15. *Διέξιμι*) Restitutum ex W. *Διέξιμι* edd. priores. Pag. 167. l. 10. *Πατρίων*) *παιτοίων* L. & marg. A. 1 W. Pag. 168. l. 4. *Καταμάθης*) Sic W. *Καταμάθης* edd. l. 14. *Οὕτω*) *οὕτως* Fl. & W. Pag. 169. l. 3. *Ἐπὶ*) Sic recte P. aliaque. *Ἐπεὶ* male l. Fl. l. 5. *Φλογώδη*) *φλογμώδη* W. l. 8. *Ὅτι περ*) *Ἄν ὅτε περ*; Pell. Pag. 170. l. 1. *Αἱ ὑπαίθριοι*) Artic. abest a l. & V. 2. Adest in Ald. Fl. & c. & M. l. 6. *Προσέξεις*) Edd. *Προσέξης* W. l. 13. *Ὁμολογοῦσα*) Emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum *ὁμολογοῦσυσιν. ead.* *Ὅσα*) Recepi ex W. L. & marg. A. 1. *Ὅσω* edd. priores. l. 14. col. 1. *Ἐλλιπής*) *ἐλλειπής* legebatur, quod recte emendavit Solan. addens in C. haec praemitti: *σκοπεῖ δηλονότι. Ἀπτικῶς, καὶ ὅρα ὅπως οὐ προσέξεις κ. ν. δ. ἀ. ἐ. λ.* ead. col. 2. *Ἐλλείπει*) λέγεται Clericus ediderat, quod mutavit Solan. nescio unde. Obsecundavi tamen, quia necessarium videbatur. Reitz. l. 18. col. 1. *Δυσχερῶς*) *δυσχερῆς* edita. Mutavit Solan. l. 19. col. 2. *Ὅν ἀνωθεν*) *δ' ὅν ἀνω* lectum antea. Emendavit Solan. l. 22. col. 1. *Προσέξης*) *προσέξεις* correxerat Solan. Non repugno, quia & sic paulo post, eodem hoc Scholio legitur, & in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi οὐ *προσέξεις* est, & in Luciani textu Cod. W. *προσέξης* etiam exhibet, quod vel usitatus, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enuntiare, dum illa Luciani exponit. Reitz. l. 23. col. 2. *Τούτο*) *τούτων* M. Sed eodem versu *ἐλλειπούς* iterum editum, quod facile in *ἐλλειπούς* converti. Reitz. l. 24. col. 1. *Ἄν σοι*) *αὐτοῖ* edita. Mutavit Solanus. Pag. 171. l. 2. *Αὐτὴν*) *αὐτῇ* Fl. Sed vulgatum firmat M. l. 9. *Ἀναγεγράφθω*) *αναγραφέςθω* l. & V. 2. Item marg. A. 1. at prius cett. & M. l. 12. *Αἰσχυνοῖτο*) *αἰσχύνηται* W. l. 14. *Ἰμῶν*) Bene sic Fl. aliaque. *Ἡμῶν* male l. & V. 2. Pag. 172. l. 2. *Ἑωρακῶς*) *ἑσωρακῶς* M. male. l. 5. *Σε*) Omissum in M. l. 6. *Ὡς φασιν*) Haec verba in W. post *ἐγένετο* collocantur. ead. *Ἐπίστασθαι*) *ἐπίστασθε* W. male. l. 8. *Εὐδαιμονήσεις*) *εὐδαιμονήσει* Fl. & W. l. 9. *Πειστέον*) *πιστέον* male M. Nihil a vulgato abijt Fl. l. 11. *Συνηρεφεῖ*) Recepi ex M. & S. *Συνειρεφεῖ* enim edd. cett. l. 16. T) *ὅτι* Fl. Prius cett. & M. Pag. 174. l. 2. *Ἐκατέρω*) *ἐκατέρων* male W. l. 13. *Ἀρεωπαγῖται*) *Ἀρεοπαγῖται* W. & sic paulo post bis. l. 15. col. 1. *Ἀρεῖα πάγω*) Sic scriptum inveni, nec Solan. quidquam notarar. Alias *Ἀρεῖα πάγω* scribitur, vel etiam iunctum. Reitz. Pag. 175. l. 2. *Καταβλήτηται*) *καταβλήται*

καταρτιτορευόμενος W. Pag. 176. l. 5. Ἡμῶν) Sic M. etiam cum edd. Sed ἡμῶν cum Solano lego. l. 10. Περιπεφραγμένον) πεφραγμένον W. Pag. 177. l. 3. Ἀναφύηται) Sic Fl. cum reliquis. Ἀναφύεται W. l. 12. Ὑφ') Recepi ex Fl. M. & marg. A. 1 W. Ἀφ' edd. cett. l. 13. Γίγνοιντο) Ita edd. omnes & M. Pag. 178. l. 2. Παραδιδόντες) παραδόντες W. Nihil mut. Fl. l. 13. Πλησιάζωσι) πλησιάζωσι M. Pag. 179. l. 2. Ἐμαυτῶ) ἑαυτῶ Fl. l. 3. Ἀρεωπαγίτην) Ἀρεοπ. M. Vulgatum tuetur Fl. l. 5. Τὰ ἀναγκαϊότατα) τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. Pag. 180. l. 3. Ἄμα ἀναγεγραμ.) Non adest ἄμα in Mf. Graev. Adest quidem in cett. Sed Fl. & W. ἄμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ. l. 13. Σπεύδειν) σπεύδειν W. Sed vulgatum tenet M. Pag. 182. l. 5. Ἄσματα) Edd. sine puncto. Sed W. ἄσματα recte. Verum nescio, num ubique in hac ed. observatum sit. l. 14. Γίγνοιντο) γίγνοιτο W. ead. Σκύτη) σκήτη Ald. Sed correctum in marg. Pag. 183. l. 10. Συννευκότες) Sic W. Συνεν. cett. & edd. Pag. 184. l. 4. Συμπλακεῖς) συμπλεκεῖς W. l. 12. Τοῦτο) τούτου M. l. 17. Εὐθὺς πολλῶ) πολλῶ εὐθὺς M. ead. Ρέοντα) ῥέοντα V. 2. & marg. A. 1. Ρέοντα) Vulgatum servat M. Pag. 185. l. 8. Ἐμψυχον) εὐψυχον I. sola. l. 9. Ἀπολαύοντες) ἀπολάμποντες W. Nil mut. Fl. l. 13. Περιλειμμένον) περιλελειμμένου M. l. 15. Καὶ) Abest a Fl. Adest in cett. & M. Pag. 186. l. 1. Διευκρινούντα) διακρινούντα V. 2. Prius reliquae omnes & M. l. 2. Ἐπιμήκιστον) Sic M. & edd. praeter Fl. quae ἐπὶ μήκιστον. l. 13. Τὰ ἐνδοθεν) ἐνδοθέν τε W. omisso τὰ. l. 16. Αὐτὸν) Omittunt Fl. & W. l. 17. Ἐνδιδούν) Sic Fl. Fr. I. H. Ald. B. 1. P. S. Ἐνδιδόν W. Pag. 187. l. 2. Ἀποπληροῖ) ἀναπληροῖ marg. A. 1 W. l. 12. Τάφρον) τάφρον Amst. S. I. Ald. H. & c. Τάφρον recte W. P. Fl. l. 14. Ἡμῶν) Punctum hic est in M. ead. Μολυβδίνας) μολυβδίδας W. & Fl. Pag. 188. l. 4. Ἀναρρίπτουσιν) Sic edd. Ἀναρρίπτουσιν W. l. 6. Ὑπερβάλοιτο) υπερβάλοιτο M. l. 9. Ὑποβέβληται) υποβέβληται Fl. & W. male. l. 12. Τὸν ὀλισθόν) Ita & M. cum edd. ead. Γίγνεσθαι) γίνεσθαι M. l. 13. Ἐγχέλυσιν) ἐγχέλεσιν M. Pag. 189. l. 1. Διολισθαίνοντας) διολισθαίνοντας W. l. 9. Τοῦναντίον) ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. & M. l. 11. Διαδιδράσκον) διαδιδρασκόμενον W. & marg. A. 1. Vulgatum tenet Fl. l. 12. Καὶ) Omittit Fl. & M. Pag. 190. l. 5. Λυκείῳ) Fl. & M. quoque λυκείῳ habere notat Solan. nescio quare, nisi quod minore λ id habeant; sed hoc solemne est edd. antiquioribus. l. 6. Ἀποπλύναι) Sic & Fl. cum reliquis, & M. l. 10. Διαρρεῖν) διαρρεῖν male M.

Pag. 191. l. 5. λέγειν) Non habent λέγειν Fl. & W. Habent cett. l. 8. ἤμιν) Sic emendavi ex Fl. Fr. S. M. ἤμιν l. P. H. Ald. B. 1. male. l. 11. ἤμας) Recte Fl. Fr. Ald. H. P. B. 1. S. & M. ἤμας l. Pag. 192. l. 4. βαθέσι) ἀν βαθέσι Fl. praemisso ἀν etiam retento. l. 5. ὑποδείξετε) Sic dedit Solanus ex W. ὑποδείξετε edd. priores. l. 9. μορμολυττόμενοι) μορμολυττούμενοι W. Pag. 193. l. 4. Ἀφέντας) Et sic Fl. cum cett. & M. Posset & ἀφέντες coniici. l. 5. διδάσκετε) διδάσκε M. διδάσκετε accentu in prima collocato Fl. l. 6. διδόντες) διδούς M. Nihil a vulgato abit Fl. l. 12. Ξιφίδιον) Ξιφείδιον W. l. 13. Ἐπεισπένσω) Nihil mut. Fl. l. 14. col. 2. Σκηνῶν) C. Abb. σκηνωμάτων, & M. in fine Scholii. [Tu item lege Suidam.] *ibid.* l. 15. οἶον) Non aderat in edd. Inferuit Solan. Ac vix dubito, quin ex collatione Codicis, alioqui audaciuscule factum foret. Reitz. *ibid.* l. 16. τὸ κατὰ) τὰ κατὰ edita. Mutavit Solan. l. 17. col. 1. Ἐσκεπασμένοι) σκεπαμιοί. V. Σκεπασμένοι M. l. 18. col. 2. Ἐν οἷς) ἐν ᾧ V. l. 20. col. 1. Μὲν γὰρ γεῖρραῖναξία) In editis erat μὲν γεῖρ ἕξια γὰρ εἴρηται. Cod. Abb. vero γεῖρραῖναξία, καὶ εἴρηται. In V. γε— γὰρ εἴρηται. In M. γὰρ γεῖρραῖναξία. *ibid.* l. 21. Αἰδοίων) In V. —δοίων. Sed in margine recens manus αἰδοίων adscripsit. Pag. 194. l. 2. Ἐκείνων) Punctum post ἐκ— habet Fl. & spatium vacuum, quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. l. 8. Διατέθεικε) μετατέθεικε Fl. quod & adpictum orae A. 1 W. Vulgatum est in M. l. 15. Ἐπειδήπερ) ἐπείπερ Fl. & W. Pag. 195. l. 2. Πολύ) πολλοί male Fl. & marg. A. 1 W. l. 10. Παρεζῶσθαι) Receptum ex Fl. & W. Περιεζῶσθαι edd. hac priores. l. 13. Ἐξενέγχοι) ἐξενέγκη minus bene M. l. 15. Πόλεμοι) Nihil mutant edd. & M. Pag. 196. l. 1. Αὐθαιρέτως) Rectius abest in W. & Fl. l. 2. Συμπολιτεύεσθαι) συμπολιτευμένων W. & marg. A. 1. l. 6. Φείδεσθε) Sic emendat Solan. & Gesn. Φείδεσθαι edd. & M. Pag. 197. l. 3. Τῆς Ὑδρας) περὶ τῆς Ὑδρας W. l. 4. Δύ) Nil mut. Fl. nec M. l. 8. Γίνεται) γίγνεται M. l. 9. Ποίησiais ἐν βραχεῖ) ἐν βραχεῖ ποίησiais M. Pag. 198. l. 1. Τοῖς Ὀλ.) τῷ Ὀλ. M. l. 4. Ποιεῖσθαι) ποιεῖσθαι W. male. l. 8. Τοῦτο) οὕτω M. l. 10. Ἐγγενέσθαι) γενέσθαι Fl. Vulgatum probat M. l. 12. Διὰ τοῦτο) διατοῦτο l. l. 13. Τοσοῦτους) Hoc praetuli ex Fl. & W. Τοῦτους edd. vulgo. l. 15. Ἀπεργάζεται) Sic edd. & M. Pag. 199. l. 1. Ἐαυτὸν) αὐτὸν W. l. 2. Ἡ) Abest ab M. Pag. 200. l. 2. Μηδέ) μὴ δὲ l. Ald. fere perpetuo. Ση post δὲ inferit marg. A. 1. Sed dubie anne voluerit δὴ. ead. Προπα-

γορεύοιεν) Sic M. edd. excepta Fl. quae προαγορεύοιεν.
 Ἀπαγορεύοιεν Mf. Gr. l. 3. Καμάτων) καμάτου M. l. 4. Αὐ-
 τῶν) αὐτοὺς Pell. l. 12. Παίωσιν) παίουσιν W. Pag. 201. l. 4.
 Παρεστῶσας) παρεστῶτας W. male. l. 5. Ἦν) εἰ M. l. 9. Σώ-
 μασιν) σώμασιν male I. l. 11. Ἀνασταθέντας) Sic M. l. V. 2.
 Ἀναταθέντας L. Ἀνατεθέντας edd. cett. l. 13. Ὡς) Omittit
 Fl. & M. l. 14. Πολεμίων διατιθέντων) π—ως δ—es Pell.
 Pag. 202. l. 1. Αὐτὸ) αὐτὰ L. l. 4. Σώζειν) σώζειν W. cum
 puncto subscr. l. 15. Ἦκουσεν) ἤκουεν W. Pag. 203. l. 1. Οὐ
 καὶ σὺ, ὦ Σόλων) ὦ Σόλων οὐχὶ καὶ σὺ W. l. 2. Γὰρ ταῦτα)
 γὰρ καὶ ταῦτα M. l. 14. Ἑλλεβόρου) Bene sic M. Fr. B. 1. &
 2. P. S. Ἑλεβόρου I. V. 2. Ald. Fl. H. l. 16. Ἐαυτῆς) αὐτῆς W.
 Pag. 204. l. 3. Ἀντερῶν ἐν Σπ.) ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. l. 5.
 Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) Receptum ex M. & Fl. Αὐτοῖς etiam W.
 Ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις edd. cett.

IN DE LUCTU.

Pag. 206. l. 4. Αὐδῖς) αὖ Fl. l. 6. Ἐκείνοις) αὐτοῖς ἐκείνοις Fl.
 Pag. 207. l. 10. Αὐτῶ) Sic Fl. P. H. Ald. S. &c. Αὐτῶν l. &
 marg. A. l. W. l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Omittit artic. Fl. Qui adest
 in cett. l. 14. Τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον) Ita Fl. B. 1. Ald. Fr. P.
 H. Τῆς ἀνω ὁδοῦ ὑφειμένον l. & marg. A. l. W. Pag. 208. l. 3.
 Προῦκειται) πρόκειται l. & V. 2. Πρόσκειται L. & G. l. 16.
 ὀνόμασται) ὀνόμασται vult Solan. ex Fl. Vid. nott. Pag. 209.
 l. 9. Αἰεὶ) Sic edd. constanter. l. 17. Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χώρον) ἐς
 τὸ χωρίον Fl. sola. ead. Ἐκπέμπουσι) ἐσπέμπουσι l. sola.
 Pag. 210. l. 2. Καίόμενοι) Sic Fl. B. 1. P. &c. recte. Καόμενοι
 l. l. 5. Αἶος) Receptum ex G. L. & marg. A. l. Αὐτὸς edd.
 omnes. Pag. 211. l. 9. Βιαζόμενον) Sic Fl. l. Fr. P. &c. l. 17.
 Καλινδούνται) Sic Fl. l. Ald. S. Κυλινδούνται B. 1. P. Fr. H.
 Pag. 212. l. 9. Φήσει) φησὶ Fl. l. 12. Ἐτι) Nihil variat Fl.
 Pag. 213. l. 4. Ἐπικατέσφαξαν) ἢ συγκατάρυξαν male infe-
 rit Fl. l. 7. Οὐτως) Et sic Fl. l. 8. Εἶνεκα) Scripsi ex Fl. Ald.
 l. B. 1. S. Ἐνεκα Fr. H. P. l. 11. Γινώσκειν) Ita Fl. B. 1. Fr.
 Ald. V. 2. P. H. Γιγνώσκειν S. A. Γινώσκειν l. l. 15. Αὐτοῦ)
 αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet Fl. Pag. 214. l. 3. Μα-
 ταιόζοντα) Consentiant Fl. l. Fr. P. &c. Ματαιόζοντα Suid.
 l. S. Ἡ) l. & V. 2. Ἡ. Ceterae Ἡ. l. 9. Ἡ δῖότη) ἢ δῖότη Fl. Fr.
 P. H. &c. Νῆ δ' ὅτι l. Ἡ δῖότη V. 2. Ἡ τί σοι marg. A. l. l. 15.
 Παρὰ) Receptum ex Fl. nam περὶ edd. cett. ead. Ἡ) Ita interro-

gantis more dedi ex marg. *A. 1.* pro vulgato ἥ. *Pag. 215. l. 3.* Διδάξομαι) Servavi scripturam edd. *S. P.* licet διδάξομαι fit in *l. Fl. Ald. B. 1. H. Fr. l. 7.* Παρατρέφει) Sic edd. Διαστρέφει *G. Διατρέφει L.* Utrumque tam διατρέφ. quam διαστρ. adscriptum marg. *A. 1. l. 9.* Καταφρονήσῃ *l. Fl. Ald. Fr. l. 12.* Ὅρα) ἄρα esse in quodam addit Solan. & οὐ in Pell. non vero satis distincte. *l. 14.* Ἐν τῷ μνήματι) ἐν ἐπιμνήματι *Fr.* Vulgatum est in cett. *l. 17.* Δυνησόμεθα) Restitui ex *L. Δεσόμεθα* edd. hac priores. *Pag. 216. l. 4.* Ἐστεφανωμένος) Sic *Fl. H. P. B. 1.* Στεφανωμένος *l. l. 13.* Ἰμῶν) Sic bene *Fl. Fr. P. &c.* Ἡμῶν *l. l. 18. col. 2.* Ὡς δὴ λαν) Posteriora haec verba desunt in *C. Pag. 217. l. 2.* Δέ) Omittit *Fl. l. 5.* Συνειληχότα) Nihil variant edd. *l. 11.* Ὑάλω) ὕελω *Fl. Σιάλω* edd. Cogn. In ὕάλω consentiunt nostri Codd. & edd. *ead. Περιχρίει* Emenda περιχρίει, vel περιχέει, quod Guyet. etiam monuit. *Pag. 218. l. 1.* Χώματα) χρώματα *Fl. male. l. 2.* Πρὸς) καὶ πρὸς *Fl. male. l. 13.* Κλάειν) κλάειν *Fl.* sine puncto subscripto.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. l. 3. Πάνδημον) Sic *Fl. Ald. B. 1. & 2. H. P. &c.* Πάντιμον *l. V. 2. Mf. Graev. & L. ead. Σοφιστής* ὁ σοφιστής *l. sola. l. 14. col. 1.* Λόγῳ) Ita dedit Solan. nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemst. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corrigebat; quod praeferat, cui lubet. *Reitz. ibid. l. 16.* Ὑφιστάντα) συνιστάντα, corradentem, pro ὕφιστάντα corrigi iubet Hemst. *l. d. & pro ἀδιακρίτον ἀδιακρίτων* malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ων praeferrem. Sed συνιστάντα & ὕφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admisisset correctionem, si ex Cod. firmaretur. *Reitz. Pag. 221. l. 3.* Αἰτοῖν) αἰτοῖς *Fl.* sine commate post σὺ. *l. 4.* Τάχιστα) Ita dedit Solan. ex *L. Μάλιστα* edd. priores. Τόχιστα etiam marg. *A. 1. ead. Ἀνὸς* Omittit *Fl. l. 6.* Ἀκούσης) ἀκούσῃ *Fl. l. 16. Γε)* Αβεστ *l. Pag. 222. l. 3.* Τὸ πολὺ) Sic *Fl. Ald. H. P. &c.* Ἐπιτοπολὺ *l. l. 9.* Ἀγρεύσεις) αἰρήσεις *L. & marg. A. 1 W. l. 10.* Ἐκείνους) Restitutum ex *Fl. & S.* Ἐκπνοὺς cett. male. Ἐκπνογος *Marcil.* frustra. Ἐκείνους etiam marg. *A. 1.* Sed deletum deinde. *Gesner.* vulgatum tueri conatur. *Pag. 223. l. 2.* Ἀλλὰ) σὺ δὲ *L. & marg. A. 1. ead. Διὸς* Non habet *Fl. l. 3.* Ἀπιστήσης) ἀποστήσης marg. *A. 1 W. Pag. 224. l. 4.* Δια-

νύσαντας) Rescriptum ex *I.* & *V.* 2. *Διανύσαντα* enim cett.
l. 7. Δὴ) δὲ *Fl.* *l. 15. Κωλύσει*) Sic *Fl. Ald. H. P. &c. Κωλύει*
I. & marg. A. 1 W. Pag. 225. l. 5. Καρποῖς) Omisit *Fl. l. 10.*
Εἰ που) Recte *Fl. Fr. B. H. S. &c. Ἦπου* male *I. cum V. 2.*
l. 13. Αὐτὸν) αὐτὸν *I. & S. Pag. 226. l. 6. Ἀπόζηρον*) ἀπόζηρον
Fl. male. l. 13. Οὐδὲν ἐμοῦ δέησιν) οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δέησει *I. &c.*
L. Quod edidimus, est in reliquis. l. 14. Καὶ ἀνθηρὰ) καὶ abest
a Fl. l. 15. Καὶ τὰ) *Pro καὶ πολλάκις* hic habet *Fl.* postea τὸ
πολλάκις omittens. *l. 16. Τοσούτο*) Ita *Fl. l. B. S. Τοσούτον*
P. etiam recte. *Pag. 227. l. 10. Ἐπεὶ*) Melius ita *Fl. l. V. 2.*
P. S. Ἐπὶ male *L. H. Fr. B. 1. & 2. & Ald.* Sed correctum in
marg. Ἐπεὶ δ' ἔση Pell. *l. 11. Ὡς οὖν*) ὥς ἂν *I.* sola. *Ὁ ἂν L.*
l. 14. Ἐαυτὸν) αὐτὸν *marg. A. 1. Pag. 228. l. 8. Φήσει*) Recepi
ex I. Φησὶν cett. *l. 9. Τούτων*) τοῦτον *Fl. male. l. 12. Βάσει*)
ροπῇ *marg. A. 1 W. l. 16. Κράτητα*) Sic edd. omnes. *Κρίτιαν*
L. Κρίτωνα in nota Graevii. *Pag. 229. l. 2. Λιπαρές*) Ex *Mf.*
Graev. & marg. A. 1 W. Ἀλιπαρές edd. priores. *l. 7. Ὀλας*)
Defideratur in Fl. l. 10. Ἀπαιτεῖ) Ex *marg. A. 1.* recepi pro
vulgato ἀπαιτεῖν. l. 14. Προτιθεῖς) προτίθεσθαι *Fl. l. 16.*
Ἀτρομήτου) ἀτρομήτου *S.* vertens in *intepidi. Pag. 230. l. 2. Ἐ-*
πιτάττοντος) Nihil variant edd. nec *O. l. 4. Ταχεῖα καὶ*
ἀπρ.) βραχέα καὶ ἀπράγμονα O. l. 5. Ὅδ'ος) ἡ ὁδ'ος *O. l. 6.*
Μή σε) καὶ σε *O. l. 9. Ὡς*) Non habet *O. ead. ἴθι*) Recepi ex
O. Ἰσθι edd. *ead. Δασεῖ*) λασεῖ male *O. l. 10. Πέραν*) Et sic
Fl. l. 12. Ἀσθμαίνοντα) ἀσθμαίνοντα καὶ *ιδ. π. συνόντα O.*
& Fl. l. 13. Πρὸς δὲ) σὺ δὲ πρὸς *O. & marg. A. 1. l. 14. Πολ-*
λοὺς μὲν καὶ) Sic *O. Mēn* in edd. aberat. *l. 18. col. 1. Καὶ*) Non
aderat in editis. Addidit Solan. Pag. 231. l. 12. Τίς) Abest ab
O. l. 15. Σεαυτὸν) ἐαυτὸν *Fl. ead. Ἐση*) Non adest in *O.*
Pag. 232. l. 6. Ἄν) Defideratur haec particula in *O. l. 7. Ἐ-*
πισπασάμενος) Restitutum ex *L. G. O. & marg. A. 1. Ἀσπα-*
σάμενος edd. *Ἐσπασάμενος Fl.* etiam recte. *l. 9. Αὐτοθαΐδα*)
αὐτὸς θαΐδα G. O. l. 12. Ἀβροῦ) τοῦ ἀβροῦ *O. ead. Δ' οὖν*)
Sic Fl. B. 1. & 2. H. P. S. Δ' οὖ male *I. Τοῖνον O. l. 13. Ὡ*
ἀγαθὲ) ὧ γαθὲ magis Attice *O. ead. Ἐπεμψεν* πρὸς μὲ) ἐπεμ-
ψεν ἐπ' ἐμὲ O. l. 14. Ὅτε) δ *O. l. 15. Αὐτῷ*) Abest ab *O.*
Pag. 233. l. 1. Ὑποπεπτηχότων) ὑπεπτ. *O. l. 4. Παραβα-*
λεῖν) Adscivi ex *I. Fl. S. Παραλαβεῖν L. Ald.* cett. male. *l. 8.*
Χοροὶ) χορικοὶ *I. Vulgato assentitur O. l. 9. Ἐθέλεις*) ἐθέλησεις
O. l. 10. Κλητίου) κλυτίου Pell. quod probo. In *O.* plane de-
est. l. 12. Παραφύλαττε) φύλαττε *O. l. 13. Μηδὲ πτονηθεῖς*)
μηδὲ πτονηθεῖς O. Μηδὲ discretum etiam *I.* aliaeque quaedam,

hic & fere ubique. *l. 17. Ὑπὲρ οὗ*) Ita ex V. restitutum, cum ante ederetur ἐπεράστου. *Pag. 234. l. 1. Δεήση*) δεήσει O. *ead. τοῖς*) Omittit O. *l. 3. Παρὰ*) Restitut. ex Fl. & O. Nam περὶ edd. vulgo. In O. vero παρὰ ταῦτα, omisso πάν-
τα. *l. 7. Ἐπειτα καὶ*) ἔπειτα δὲ καὶ Thom. Magist. *l. 11. ἔχων. κόμιζε*) Deest ἔχων in O. & pro κόμιζε, legit νόμιζε. *l. 12. τοῦτοις· καὶ ἄλ. δέ*) Pro his τούτω καὶ tantum O. *l. 15. Μὴν*) Omittit O. *Pag. 235. l. 2. Μόνα*) Et hoc deest in O. *l. 3. Ἡ ἐσθῆς*) καὶ ἡ ἐσθῆς O. *ead. Ἔργον*) ἔργα O. Et mox male Ταραντινίνης. *l. 5. Καὶ*) Non habet O. *l. 9. Δή σοι*) τοὶ δὲ Fl. *l. 10. οὐδὲ*) Quaedam οὐ δέ, ut solent. *l. 11. Ἀτέλε- στον) ἀταλέστατον* O. *l. 12. Ἀλλὰ*) Deest in Fl. *l. 14. Ἐπει- τα) ἔπειτα δὲ* O. *ead. Ἡ οὐ*) Omittit Fl. *l. 15. Ἀττικὰ ὄνομ.) Ἀττικῶν ὀνομάτων* O. *l. 17. col. 2. Ἐπιτρέπειν*) In impress. περιτρέπειν erat. In textu Luciani recte legitur ἐπιτρέπουσα, unde legendum & hic ἐπιτρέπειν, ad quod propius accedit, quod in V. & Exc. G. legitur ἐπιτρέπειν. *Solanus. ibid. l. 18. Ὁ γ')* ἢ edita. Correxuit Solan. *Pag. 236. l. 1. Καὶ κᾶτα &c.) καὶ τὸ κᾶτα, καὶ τὸ μῶν* O. *l. 4. Ἐαν*) εἰ O. & marg. *A. 1. ead. Ἀσύμφυλα*) Recte sic P. S. I. Ἀσύμφυλα male Fl. *Ald. B. 1. H. Fr. l. 7. Πάλαι*) Et sic habere Fl. cum I. Fr. & Ox. notat Solan. *l. 9. Ἐς*) πρὸς O. *l. 11. Μὲν*) Omittit O. *l. 13. Ἀραβῶνα*) Recte sic Fl. Ἀραβῶνα male I. *Ald. B. 1. H. P. S. ead. Προτίμιον) προνόμιον* G. O. & marg. *A. 1. In vulgato con- spirant edd. l. 15. Ὀνοματοθετεῖ) νομοθετεῖ* O. *l. 16. Καλῶν) καλεῖν* O. *Pag. 237. l. 2. Ἡ ποιητοῦ*) ἢ abest ab O. *l. 4. Ἀπικριβωμένος) ἡκριβωμένος* O. & Fl. *ead. Ἀναγίνωσκε)* ἀναγίνωσκε O. *l. 5. Μὴδ' εἰ)* μὴδ' εἰ O. *Μὴ δέ εἰ* I. & aliae quaedam. *l. 9. Καταχρησθῆναι) καὶ χρῆσασθαι* marg. *A. 1. l. 10. Καὶ δέη)* καὶ deest in O. *l. 11. Ὑποβάλωσι) ὑπολάβωσι* male O. *ead. Τῶν)* Sine articulo Fl. *l. 12. Λεγέσθω)* Ἀν ἐκ- λεγέσθω; Pell. *l. 14. Μὴ μελλήσας)* μὴδ' ἐπιμελήσας O. & marg. *A. 1. Δέ μὴ μελήσας* edd. *ead. Ἐπὶ κε)* Sine κε Fl. *Pag. 238. l. 1. Προσέκοντι) τῷ προσέκοντι* O. *l. 10. Περσι- κῶν)* Μηδικῶν O. *l. 11. Ὁ Λεωνίδας)* Sine artic. Fl. *Λεωνίδης* marg. *A. 1. l. 14. Πλαταιαὶ)* Restitutum ex O. *Πλατεαὶ* edd. male. *ead. Ἐπίπαστα)* ἐπὶ πᾶσι Fl. & marg. *A. 1. l. 15. Τὰ ὀλίγα)* Articulum habent I. Fl. V. 2. Omittunt cett. & O. *ead. Ἐπανθείτω) συνανθείτω* O. *l. 20. col. 2. Ἀπεργάσαιτο)* In editis ἀπεργάσαι. Mutavit Solanus. *Pag. 239. l. 1. Μηδα- μού)* Sic edd. omn. *Μηδ' ἐν* O. *l. 3. Πάντα ἀδέσθω)* πάντα σοὶ ἀδ. O. *l. 10. Ἐστήκωσιν)* ἐστήκασιν male Fl. *Pag. 240.*

l. 1. Οἱ) καὶ O. l. 2. Καὶ) Hic vero abest καὶ ab O. l. 4. Καὶ σχῆμα) τὸ σχῆμα fine καὶ O. ead. Καὶ βιάδιμα) Utrumque omisit Fl. l. 5. Θανμάσσονται) τεθήπασι O. l. 6. Οὐχ ἔχουσιν) οὐκ ἔχουσιν O. Vulgatum tuetur Fl. l. 8c. l. 9. Σμικρὰν) μικρὰν O. l. 12. Τῶν δειπνῶν) τὸν δειπνὸν male O. l. 16. Οἰκείον) Omisit O. Pag. 241. l. 1. Προϊόντα) προσόντα male Fl. l. 3. Διαλομβάνοντα) Nihil mut. edd. nec O. l. 4. Ὑπὲρ) Sic Fl. Ald. H. B. 1. P. &c. Περὶ I. l. 10. Δοκείτω) δόκει τῶν O. ead. Ἐνεχθῆ) ἐνεχθέντων O. l. 13. Ἐπειπεῖν) εἰπεῖν O. l. 14. Ἐνοχλήσαντα) ἐνοχλήσαντα Fl. male. l. 16. Ἐπισείσης) καὶ ἐπισ. O. Pag. 242. l. 1. Γίγνου) γίνου O. l. 2. Τῶν μέμψεων) τῆς μέμψεως O. l. 3. Τὰ δα) Defunt in Fl. l. 4. Τὸ ψεύσμα) ψεύδος, & fine artic. O. l. 7. Καὶ περίβλεπτον) Omiserat O. sed in marg. additum. l. 9. Ἰδία) Bene sic Ald. H. P. &c. Male fine puncto I. & Fl. l. 10. Αὐχεῖν) ἢ αὐχεῖν O. ead. Γε) Hoc reposuit Solan. ex O. pro τε, quod edd. habebant. l. 12. Ὑποδεικνύει) ἐπιδεικνύειν O. l. 15. Σου — εὐδοκίμου) σοι — εὐδοκίμουντι male Fl. l. 16. Τὸν Fl. ead. Αἰδεσθῆς) Sic dedi ex I. V. 2. O. L. Αἰδεσθεῖς edd. cett. l. 17. Κἄν) εἰ καὶ O. Pag. 243. l. 2. Οἱ οἰκέται) Caret artic. O. l. 7. Πάσχοις) Εἰς O. sic dedi, cum πάσχεις edd. ead. Διοίσεις) καὶ κατατύγχε διοίσεις male Fl. l. 9. Ἠδέως) ἁμοίως O. l. 12. Οὐδὲ βαρβ.) καὶ βαρβ. O. l. 15. Διαρκέσει) O. & marg. A. 1. l. 16. Γε) τε Fl. l. 17. Ἦν) ἐν male O. Pag. 244. l. 5. Γὰρ) Omisit O. l. 8. Ἐπ' ἀμφοδίου) Sic edd. omnes. Ἐπαφροδίτου G. Ἀμφοδίου O. Ἐπ' ἀφοδίτου marg. A. 1. l. 9. Ἀδόκιμος) Recepi ex Fl. cum ἀδόκιμον esset in cett. l. 12. Διεκπεράσας) διεκπαίσας O. l. 15. Ποτεινός) Bene I. H. P. S. &c. Ποτεινός male B. 1. & 2. l. 21. col. 1. Ἀνευφήμισε) Ita pro vulgato ἀνεφήμισε dedit Solan. Pag. 245. l. 2. Συνοικήσας) συνοικήσας male O. l. 3. Ἐβδόμηκοντ.) ἐβδομηκοντίδος Th. Mag. V. τριακοντούτης. Vulgatum tuetur Fl. &c. ead. Τέτταρας) τέσσαρας O. l. 4. Λοιπούς) λοιπὸν O. l. 9. Αὐτὴν) αὐτῇ O. Sed vulgatum praeferat. l. 11. Κἄν) Recte I. Ald. Fr. H. S. fine accentu, κἄν male Fl. P. B. 1. l. 14. Ἐστεφανωμένοι) καὶ ἐστεφ. O. l. 16. Πρὸς) πρὸ male O. Pag. 246. l. 3. Ἐμοι γέ) μοι tantum O. ead. Νη) μή O. l. 5. Γεννάδας) γεννάσδας male O. l. 6. Πεπαύσεται) πέπαυσται male O. l. 8. Τῶ νόμῳ) τοῖς νόμοις O. l. 9. Κρατεῖν) κροτεῖν male O. l. 13. Ἐκείνο) Omisum in O. l. 14. Πρέπειν) Et hoc neglexit O. l. 18. col. 1. Προηγησάμενην) Non dubitavi cum Solano ita edere, pro vulgato προηγα-

σμένν, quod nihili erat. Reitz. Pag. 247. l. 1. Ἀσύμβολος)
 Restitui ex V. 2. Ἀσύμβουλος cett. & O. l. 2. Πέπαιμαι) πε-
 παύσομαι O. minus recte.

IN PHILOPSEUDE M.

Pag. 248. l. 15. Ἡρόμην) Sic dedit Solan. pro edito εἰρόμην.
 Pag. 249. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθ.) Nil mut. edd.
 neque Coll. l. 10. Εἰσιν) Abest a Fl. l. 18. col. 2. Κόνιν) Aut
 corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt. Solanus.
 Pag. 251. l. 8. Τῆς Ἀττικῆς) τῆς γῆς Ἀττικῆς G. ἧς etiam ad-
 ditum in marg. A. 1. l. 12. Ἐμφρόνως) εὐφρόνως Fl. l. 18.
 col. 1. Ἀγαγόμενος) Hoc recepi ex Exc. & C. ac G. pro vul-
 gato ἀγαγών. Reitz. ibid. l. 22. Σκηψαμένως) Apud Grae-
 vium ἡψ— vid. not. Solan. Pag. 253. l. 5. Διεξιώντος) Sic
 edd. nec quidquam varietatis hab. Codd. Διεξιόντες vult So-
 lanus: & sic textui Ald. superscriptum est. Pag. 255. l. 14.
 Πεφυλαγμένως) πεφυλαγμένος B. 2. sola. l. 16. Ἐλθοιμι)
 ἐξέλθοιμι marg. A. i W. Pag. 256. l. 1. Ὑπέρ) περὶ Fl. sola.
 l. 15. Ἐπαγγέλλεται) δύναται marg. A. 1. l. 17. Τὸ δέριμα)
 διὰ τὸ δέριμα I. sola frustra, cum marg. A. 1. Pag. 258. l. 5.
 Οὐκ ἂν) οἷς ἂν male I. οὐκ cett. Δὲ οἷς ἂν etiam marg. A. 1.
 l. 6. Ἐνδήσει) ἐνδύσει I. sola, minus recte, vid. c. 7. Ἐνδήσει)
 peius marg. A. 1. l. 8. Ὀλοκλήρῳ) Sic edd. magno consensu.
 Ὀλίγῳ male I. & marg. A. 1. l. 10. Ὀφελεῖ) ὀμιλεῖ Fl. l. 15.
 τί) ὅτι marg. A. 1. & Fl. male. Pag. 259. l. 3. Τὸν λόγον) τῷ
 λόγῳ Fl. ead. τοῦ τε) αὐτῷ τε τοῦ I. cum V. 2. & marg. A. 1.
 Pag. 260. l. 8. Τὸν φασεὶν) Recte sic Fl. Fr. P. &c. τὴν I. &
 V. 2. l. 13. Παρὸν) παρελθὼν Fl. l. 15. Ἰάσεται) ἰάσασθαι Fl.
 Ἰάσετο marg. A. i W. Pag. 261. l. 6. Ἱερατικά) ἱερὰ Ven. &
 marg. A. 1. l. 9. Τῶν) Omittit artic. Fl. l. 17. Συνηλίσθησαν)
 Ex emendatione Solani. Συνηλίσθησαν edd. Nec quidquam
 variet. ex Codd. notatum invenio. ead. αὐτὰ) αὐτοῖς Fl. &
 marg. A. 1. Pag. 262. l. 7. Ἄν αὐτὰ πιστ.) πιστεῦσαι αὐτὰ
 Fl. omisso ἂν. Deerant in uno Cod. Coll. Et pro γινῶ. πιστ.
 erat. In margine A. W. duo haec adscripta, δυνατῶ πιστεῦ-
 σαι αὐτὰ additumque, vel sic, λόγῳ δυνατὸν γίνεσθαι ἂν
 αὐτὰ. Pag. 263. l. 5. Ἀλεξιμέους) Ira edd. hic, sed paulo
 post Ἀναξ— habent. l. 7. Δημαινέτου) Sic Fl. I. Fr. &c. Δη-
 μέου Schol. Pag. 264. l. 1. Ἐπιτοπολὺ) Sic I. P. H. S. &c.
 Ἐπιτολὺ Fl. l. 3. Ἀναξιμέα) Sic iam I. Fl. Fr. P. H. S. &c.

nec quidquam Codd. iuvant. *Pag.* 265. *l.* 3. Εὐ λέγεις) Aliam personam hic addendam monet marg. *A.* 1. *W.* *l.* 6. Ἐραστὴν) Et sic *Fl.* cum cett. *Pag.* 266. *l.* 1. Γελοῖα) Et hic personam inferendam ait marg. *A.* 1. *l.* 5. Πάντες) Abeſt a *Fl.* *l.* 6. Τούτων) τοῦτω *Fl.* *l.* 15. Μὴ πεισθεῖν) ἀπειθοῖν *Fl.* fine μή. *l.* 17. Οὐ μέγα) Et hic alius personae nomen praemittendum monet marg. *A.* 1. *Pag.* 267. *l.* 1. Ἄς) ὅσα *l.* & marg. *A.* 1. Vulgatum tenet *Fl.* *Fr.* *P.* & c. *l.* 2. Μόνος) Hic rurſum aliam personam inferit marg. *A.* 1. *l.* 10. Ἐπώδην) ἐπαοιδὴν *Fl.* *l.* 13. Μάλιστα) καὶ μάλιστα ἐλευθ. *Fl.* ead. Οἱ λέγοντι οἶκοι παρ' αὐτῶ μ. ἐξ.) σοὶ λέγοντι ἐπ' ἐξουσίας *Fl.* *l.* 16. Φαινόμενον) Sic edd. omnes. Φαινόμενον corrigit Solanus. *Pag.* 268. *l.* 5. Τὴν) Sic edd. omnes, excepta *Amſt.* quae τὸν, casu magis, quam confilio. *l.* 6. Συναναστησομένῳ) συναντησομένῳ *Fl.* male. *Pag.* 269. *l.* 1. Τὰ) Caret artic. *Fl.* *l.* 2. Κεχρυσωμένον) Sic *P.* *H.* *B.* 1. *S.* Κεχρηστωμ. male *l.* *Fl.* *Ald.* *l.* 4. Μ' ἰάσατο) Nihil mutant *Fl.* *l.* *Fr.* *P.* & c. *l.* 12. Ποιῶντα) Bene *Fl.* *H.* *P.* *S.* & c. Πιῶντα male *l.* *Pag.* 270. *l.* 3. Τοῦ) τὸν *Exc.* Τοῦ *Fl.* *l.* & c. & *L.* *l.* 8. Βάσεως) στάσεως *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 15. Πρὸς) Et sic *Fl.* cum *l.* ceterisque. *l.* 16. Ἀργυρᾶ) Omittit *Fl.* *l.* 17. col. 1. Τῶν — τεχνημάτων) τὰ τεχνήματα ante edebatur. ead. col. 2. Συμβεβληκότα) συμβεβηκότα Kusterus legi iubet. *Solan.* *l.* 19. col. 1. Πρῶτος) πάντων est in *V.* quo forsitan Πανὸς voluit. In impressis sic mutatum est. *Solanus.* ead. col. 2. Τὰ) Non aderat in editis. Adiecit *Solan.* *Pag.* 271. *l.* 8. Ἀθλῖος) Nihil mutare *Fl.* addidit *Solan.* *l.* 10. Τῆς) Abeſt a *Fl.* *l.* 14. Αὐτοῦ) τοῦ marg. *A.* 1. Forsan τῶ voluit. *l.* 16. Τὸν) Ita *Fl.* *P.* *H.* *B.* 1. *S.* Τοῦ *l.* Sed eodem redit. *l.* 18. Ἀλωπεκίδην) Ἀλωπεκίδην edd. priores. *Pag.* 272. *l.* 3. Ἀντίγονος) Ἀντίγονος male *Fl.* *l.* 6. Θρυαλλῖς) Bene *Fr.* *S.* *Amſt.* Θριαλλῖς male cett. *l.* 11. Ὁ ἰατρὸς) Non habet *Fl.* Nec opus est. *l.* 12. Ἐφ') Sic *l.* *V.* 2. marg. *A.* 1. & *G.* Ἀφ' edd. cett. demta *Fl.* quae ὑφ'. *l.* 15. Ὁ) ὃ male *Fl.* *Pag.* 273. *l.* 12. Φρικῶδες) φρικῶδες male *Fl.* *l.* 13. Βοστρ. πέρ.) περιέκειτο· βοστρυχνῶν εἰλ — *Fl.* *Pag.* 274. *l.* 1. Πάσιν) Sic edd. Πάσαις *Solan.* Sed in nott. mutavit sententiam. *l.* 12. Καὶ αὐτοὶ) Sine καὶ *Fl.* *l.* 13. Πινναρᾶ) Bene *V.* 2. Πινναρᾶ reliquae. *l.* 15. Δακτύλου) Sic *Fl.* *B.* 1. *Ald.* *H.* *P.* *S.* Δακτυλίου *l.* *Pag.* 275. *l.* 1. Τὸ) Deest in *Fl.* *l.* 10. Τοῦ) Omittit *Fl.* *Pag.* 276. *l.* 3. Οὐπω) Recte sic *Fl.* *Fr.* *P.* & c. Οὕτω *l.* *l.* 7. Ἐπιμετρήσαντος) Alii ἐπιμαρτυρήσαντος *Coll.* Vulgatam tenent *Fl.* *l.* & c. *l.* 12. Καῦσωνος σφοδρ.) Nihil mut. edd. Καῦσος σφοδρότατος θερμότερος *G.*

l. 13. Ἐπικλεισάμενοι) ἐγκλεισ. marg. A. 1. l. 15. Μοι) Omit-
tit Fl. l. 16. Ἐργηγορότι) ἐργηγοροῦντι Fl. l. 17. Ἐωράκει) Sic
etiam Exc. G. Lege ἠωράκειν, vel ἠώρακα. Solan. Pag. 277.
l. 6. Μοὶ δοκεῖ) Constans lectio. l. 13. Ἡδῆ) Deest in Fl.
l. 14. Ἀπήγειλον) ἀπήγελον Fl. l. 17. Αὐτῶ) αὐτὸν Fl.
Pag. 278. l. 1. Ἡ) ἦς Fl. ac marg. A. 1. l. 5. Ἐθεράπενους) ἔθε-
ράπενους marg. A. 1. l. 11. Υἱέων) Nihil mut. I. Fl. Fr. P.
l. 12. Αὐτοῖν) αὐτοῖς Fl. ead. Ὡς) Abest a Fl. l. 13. Μακαρί-
τιν) μακαρίτην P. male. Pag. 279. l. 4. Καθίζεταί) καθίσει
marg. A. 1. W. An καθίζει; adscriptit I. I. Wetst. Pag. 280.
l. 11. Ἐπεισκληθῆναι) ἐπεισκυκληθῆναι Kuster. recte; sed non
addicunt Codd. l. 12. Ἀπὸ) Et sic Fl. l. 15. col. 1. Θεὸν ἀπὸ)
Ad alia verba ante relatum hoc Scholion iam in sedem suam
retractum est. *ibid.* l. 16. Τὸ παράδοξον) Lege τι. In C. enim
est [παράδοξον quid.] Nisi malis παρὰ δόξαν τι. Solan. *ibid.*
l. 17. Ἐχειν πίστεως) Lacuna pro his erat in edd. in V. & G.
quam ex C. supplevit Solan. Addiditque: *Eaedem in Exc. G.*
quae in V. reperiuntur lacunae. Sed Scholion exstat integrum in C.
unde supplevimus. Sexdecim quippe lacunis hiabant edita, quas
iam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. Ἐχον leg-
git I. I. Wetst. *Reitz.* l. 21. col. 2. Προσδοκίαν) Sic V. προσ-
δοκίας Exc. G. Pag. 281. l. 1. Ἀλλήλους) αὐτοὺς marg. A. 1.
cum Fl. ead. Ἐφιλοσοφεῖτε) Admisi ex Fl. φιλοσοφεῖτε cett.
l. 2. Ἐπήκουσα) Sic edd. Ὑπηκ. vult Solanus. Pag. 282. l. 2.
Ἀπολελόγησθε) ἀπολογησομαι L. Ἀπολογῇ Fl. ac marg. A. 1.
Vulgatum servant cett. l. 5. Ἐροῦ) ἔρου, accentu mutato,
marg. A. 1. l. 7. Κράνειον) Ita Fl. Fr. I. B. 1. H. Ald. S. Κρά-
νιον P. l. 9. Ἀνορύξας) Recepti ex L. marg. A. 1. Fl. & S.
Ἀνοίξας Ald. I. H. P. &c. Pag. 283. l. 2. Μόνον οὐκ) Sic I. &
marg. A. 1. Μονοῦ Fl. P. H. S. Ald. B. 1. Fr. l. 8. Καὶ κομή-
της) καὶ abest ab Fl. l. 17. Πρόσειμι) προσέρχομαι marg. A. 1.
Sed glossa est. Pag. 284. l. 1. Αὐτῶ) αὐτοῦ Fl. Pag. 285. l. 7.
Ὡς) Sic edd. Lege ὥστε. l. 14. Αὐτῶν) αὐτὸν male I. sola.
ead. Ἀνέβλεψε) Hoc recepi ex Fl. idque etiam adscriptum marg.
A. 1. Ἐνέβλεψε vulgo. Pag. 286. l. 4. Τάχα) Sic Fl. Ald. Fr.
B. 1. & 2. H. S. recte. Ταχὺ I. V. 2. & L. cum marg. A. 1.
l. 15. Ἰερῶν γραμματέων) Ita I. Ald. H. P. B. 1. Fr. S. Ἰερῶν
γραμμάτων G. Ἰερωγραμματέων Fl. l. 16. Αἰγυπτίων) Nil
mutare Fl. Fr. addit Solan. Sed volens legi Αἰγυπτίων, fru-
stra. l. 21. col. 1. Τὴν αὐτῆς) Alterum hoc τὴν in editis non
comparens inferuit Solan. Pag. 287. l. 4. Ἐν ὁμόνοις) αἰεὶ pro
his duobus verbis habet Fl. scribens ἐξυρημένον αἰεὶ νοήμονα. οὐ

καθαρώς ἑλλ. &c. ead. Καθαρώς) οὐ καθαρώς *Fl.* l. 5. Πρόχει-
λον) προχειλή *Fl.* Pag. 288. l. 5. Ὑπηρετεί) ὑπηρετήσεν *Th.*
Mag. l. 10. Αὐτοῦ) Non adest in *Fl.* l. 11. Τῆς ἐπώδης) τὴν
ἐπώδην *Fl.* l. 13. Ἐδεῖ) Sic *P. S.* Ἐδοι *Fl. I. Ald. H.* &c. Lege
igitur δέοι. l. 16. Ἐκέλευον) Ita *Fl. Ald. P. S.* aliaque. Ἐκέ-
λευσα *I.* Pag. 289. l. 4. Ἐπαντλοῦν) ἀπαντλοῦν male *Fl.* l. 7.
Ἐκάτερον) ἐκάτερα marg. *A. I.* ead. Ἀμφορέα) ἀμφορέας *Fl.*
l. 10. Ἐπώδης) ἐπαοιδῆς marg. *A. I.* l. 16. Ἐπικλυσθῆναι)
ἐπικλεισθῆναι edd. priores. Pag. 290. l. 15. Ἐκτυπούσης τῆς
σφραγίδος) ἐκτυπούσαν τὴν σφραγίδα *Fl.* l. 16. Ἀπιστα)
ἀπιστοῦντι *G. & L.* Nihil mutant edd. Pag. 291. l. 11. Οἱ) οἱ
I. male. l. 13. Δοκεῖν οἰθεῖς δεῖν) Pro his tribus δοκιμάσας
tantum *Fl.* οὐ δοκιμάσας μόνος ἀντιλέγειν marg. *A. I.* fine
dubio ex *Fl.* l. 15. Συνίην) Sic & *Fl.* cum cett. Anne συνίειν;
l. 17. Θεσπίζει) Ἀμφίλοχος τι σπίζει antea lectum misere.
Reitz. Pag. 292. l. 3. Ἠγεῖσθε) ἠγεῖσθαι *Fl.* male. l. 14.
ΦΙΛ.) Persona haec omīssa erat in edd. At in *Fl.* designabatur
lacuna, ut solet. ead. Ἀπέλαυσα) Restitui ex *Fl.* quod marg.
A. I. W. etiam adscivit. Ἀπήλαυσα cett. male. Pag. 293. l. 6.
ΤΥΧ.) Et haec persona aberat tam ab edd. cett. quam *Fl.* l. 8.
Οὐδὲν οὐ) μηδὲν fine οὐ *Fl.*

IN HIPPIAM.

Pag. 295. l. 1. Τῶν) Omisit *Fl.* l. 6. Ἐπὶ) ἐν *Fl.* l. 12. Πτο-
λαιμαῖον) Sic edd. omnes, praeter *I.* quae Πτολαιμαῖον. l. 14.
Καταφλέξαντα) Nihil abit *Fl.* nec *W.* id est Wecheliana ed.
aliquot Dialogorum. l. 16. col. 2. Καὶ) τοῦ legebatur in edd.
Mutavit Solan. Pag. 296. l. 13. Ἡτύχησαν) εὐτύχησαν *Fl.*
l. 15. Συνισταμένον) Et sic *Fl.* cum *W.* ceterisque. Pag. 297.
l. 11. Σύνεσις) σύντεσις male *Fl.* cum marg. *A. I.* l. 15. Βαλ-
λόμενος) βαλλόμενος *Fl.* Pag. 298. l. 1. Ὑψέσι) ὕψεσι Pell.
l. 4. Τῆς) καὶ τῆς *Fl.* Pag. 299. l. 1. Φωτὶ) Bene *H. P. S.* ma-
le φωτὶ *Fl. Fr. I. W.* l. 2. Κεκοσμημένος) Restitui ex *Fl. I.*
Ald. S. Κεκομισμένος male *W. P.* Κεκομημένος *H. I.* & 2.
Unde κεκομισμένος deinde natum videtur. Pag. 300. l. 8. Ἀρ-
χομένους) ἀρχομένου marg. *A. I. W.* Ἀρχομένου voluit. l. 9.
Αὐγῆς) Restitui ex *L. & Fl.* Αὐτῆς edd. cett. l. 10. Φωταγω-
γῶν) φωθαγωγῶν male *S. A.* Recte *Fl. I. P.* &c. l. 12. Βορ-
ρᾶν) βορᾶν edd. priores male. l. 15. Τὸ) Omittit *Fl.* & merito.
Pag. 301. l. 6. Πάσας) πᾶσας male *I.* l. 9. Ἀφάδων) Sic dedi
ex *Fl.* & Schol. Ἀμφάδων edd. cett. l. 10. Δυσὶν) Sic recte *L.*

B. I. P. Δυσσὶν Fl. I. V. 2. H. Fr. S. l. 11. Ὁρῶν) Bene W. P. Ὁρῶν male cett. l. 14. Ἀλλὰ καὶ ἀχαρ. &c.) ἀλλὰ καὶ βασικάνου καὶ ἀχαρίστου μοι μᾶλλον marg. A. 1. l. 15. Μοι) μὴ male I. Pag. 302. l. 2. Καὶ ἄλλους) Omisit Fl.

I N B A C C H U M.

Pag. 303. l. 1. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ) Sic edd. Προλαλιά Schol. Index H. & Wech. ead. Ἡ) Sic Fl. &c. Ὁ Schol. l. 6. Ὄς) Abest a Fl. ead. Συμπατηθησομένου) Sic recte Fl. Fr. B. 2. P. S. Συμπατηθησομένου I. l. 8. Ὑπὲρ) Hoc dedi ex I. & L. Ὑπὸ Fl. Ald. H. P. S. &c. male. Περὶ vult Solan. l. 15. Σκοπῶν) Titulus horum Scholior. in editis erat Προλαλιά ὁ Διόνυσος. In C. vero Προσλαλιά ἢ Διόνυσος. Reitz. Pag. 304. l. 2. Κεράστας) καὶ κέρατα Marcil. & L. In vulgato conspirant edd. l. 8. Βραχὺν) Sic Fl. Ald. V. 2. Fr. H. B. 1. P. S. Τραχὺν I. & marg. A. 1. l. 11. Κροκωτῆ) Recte S. sola. Κροκοτῶ media correpta cett. omnes male. l. 12. Πιθανόν) Constant lectio. Ἀπιθανόν vult Solanus. l. 17. col. 1. Κόρδακα) κόρδακος edita male, quod ad Lucianum accommodavi. Reitz. ead. col. 2. Εἶδος Ἰκαρίου) Sic V. prave. Quem enim Icarium somniavit, is Silenus est. Vide & Scholion 2, ubi veram & genuinam scripturam habemus; & 9, ubi Scholiasten errasse patebit. Solan. l. 19. col. 2. Τῇ πυρρίχη) Ita ex C. correctum, cum in editis esset πυρρίχης, & sine articulo. In eodem C. autem additur: ὃν φασιν ἰδιωτικῶς κάρνυδαν. Reitz. Pag. 305. l. 5. Εὖ οἱ) Sic I. Ald. S. B. 1. Εὖ οἱ Wech. Εὖ οἱ Fl. Εὖ οἱ P. H. ead. Τοῦτο) τοῦτον Pell. l. 13. Θηλύμιτριν) Nil mut. edd. l. 15. Ἠγγέλλετο) ἡγγέλτο Fl. & marg. A. 1 W. Pag. 306. l. 2. Πυρός) Sic Fl. W. P. &c. Φλογός I. & L. l. 10. Προτάξαντες) Ita ded. ex I. H. Ald. B. 1. & S. Προστάξαντες Fl. P. quod & adscript. marg. A. 1. l. 12. Αὐτῶ) αὐτῶν Fl. & marg. A. 1. sine dubio ex eadem. l. 15. col. 1. Στρώσαντες) τρώσαντες ed. Cler. Mutavit Solanus. ibid. l. 18. Σειληνός) Ad alia verba relatum hoc Scholion huc recte retraxit Solan. ibid. l. 19. Εἰκάσαι) εἰκάσθαι legebatur, quod correxit Solan. Pag. 307. l. 1. Εὖ οἱ) Sic iam & P. quae ante εὖ οἱ habebat. Εὖ οἱ I. etiam & W. aliaque. Εὖ οἱ Fl. l. 2. Ἐσήμαινε) Ita Fl. Fr. I. Wech. P. &c. Ἐσήμηνε vult Solan. l. 13. Διόνυσον) λόγον Fl. Sed ex glossa natum. Pag. 308. l. 2. Ἀκούεσθαι) ἀκούσεσθαι Fl. quod Solan. recipi voluit. l. 10. Τελετήν) Bene Fl. Fr. Wech. P. &c.

Τελευτήν male *I.* l. 11. Κόμων) κόμων male *I.* sola. l. 13. Ἐκβακχεύσειν) ἐμβακχεύσειν male *Fl.* l. 15. Εὖ οἱ) εὖοι rursus *Fl.* Εὖ οἱ *P.* Pag. 309. l. 2. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον) Restitutum ex *L.* & *B.* Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον cett. l. 9. Διεδεδεστάτου) διεδεδεστάτου male *B.* 2. Recte cett. l. 10. Οἱ) Male abest ab *I.* Pag. 310. l. 3. Καρηβαροῦντι) καρηβαρῶντι *Fl.* l. 16. Τὸν) Deest in *Fl.* Pag. 311. l. 1. Δύντος) Recte *Fl. I. W. P.* Δύναντος Cod. Abb. ead. Ἐπεξελθεῖν) ἐξελθεῖν *Fl.* sola. l. 9. Δύντος) In Luciano δύντος. Sed quia & δύντος recte dicitur, nihil mutavi; nam forsan ita in suo Cod. legit Scholiafles. Ex errore autem Cod. Abb. qui δύναντος fecit, apparet eum δύντος quoque voluisse. Reitz.

I N H E R C U L E M.

Pag. 312. l. 1. ΠΡΟΣΑΛΙΑ) Προλαλιά Schol. Prius edd. ead. Ἡ) ὁ Schol. Vulgatum servant *Fl. I. W. P.* &c. l. 11. Ἐνῆπται) ἐννεῖται *G.* Vulgatam tenaciter servant edd. l. 14. Ταῦτά γε) Haec priori § connectere malit *I. I.* Werstenius. ead. Ἑλληνίων) Sic & *Fl.* cum *I. Fr. W. P.* &c. l. 15. Ταῦτά γε) Titulus horum Scholior. in *V.* erat Προλαλιά, ὁ Ἡρακλῆς. In *C.* προσλαλιά ἢ Ἡρακλῆς. Reitz. Pag. 313. l. 3. Λεῖαν) λῖαν male *Wech.* Pag. 314. l. 13. Ἑρμῆν) Et sic *Fl.* cum cett. Pag. 315. l. 11. Ὁ λόγος) ὁ λόγιος coniicit *I. I.* Werstenius. l. 16. Ἔστιν) ἐστι melius legas. (Ἔστι *S.* & *B.* 4. quare sic rescripsimus.) Pag. 317. l. 6. Χρυσοφαένων) χρυσοφαέων *Fl.* Idem adscriptum margini *Ald.* l. 10. Τοξεύειν) τοξεύει *Fl.* l. 19. col. 1. Ἰπποκλείδῃ) In *V.* Ἰπποκλείδου, prave; sed in impressis recte emendatum est. *Solan.* Pag. 318. l. 3. Ἡμῖν) ὑμῖν male *Fl.* ead. Ἐπιφθέγγεται) ἐπιφθέγγοιτο *Fl.*

I N D E E L E C T R O S E U C Y C N I S.

Pag. 319. l. 3. Ἡμᾶς) Rescripsi ex *I.* marg. *A.* 1. & *V.* 2. Ὑμᾶς cett. male cum *Ald.* & *Fl.* l. 13. Ἡκων) Nihil mut. edd. Ἡκων vult *Solanus.* Pag. 320. l. 4. Ἐκδιδούσας) Omittit *Fl.* l. 11. Ἡμῖν) Restitut. ex *L.* & *V.* Ὑμῖν cett. Pag. 321. l. 9. Ἀληθῶς) ἀληθές *Fl.* l. 11. Αὐθῖς) Bene *Fl. Fr. W. P.* Αὐτίς male *I.* l. 13. Ἡμῖν) Recte *L.* & *I.* Ὑμῖν *Fl.* cum cett. male. ead. Ἀδουσιν) *Fl.* ἀδουσιν sine puncto subscripto. Pag. 322. l. 7. Μέν) Non habet *Fl.* l. 11. Ἐνι) ἔστι *L.* Pag. 323. l. 3.

Ἐντύχοις ἀν) ἐντύχης fine ἀν Fl. l. 6. Ἄμουσον) Sic G. L. marg. A. i. & I. Ἀμυθον Fl. Wech. P. &c.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 2. Οὐ τὸ) Sic & Fl. cum I. P. &c. Οὕτω L. l. 5. Τὰ) Omisit I. Non item Fl. aliaeque. l. 8. Μὲν) Non compareret in Fl. l. 11. Διήνθισται) διήθησθαι Wech. l. 14. col. 1. Ἐτερον) ἕτερος C. Sed vulgatum praestat. Reitz. ibid. l. 16. Κώνωπα) κώνωπας καὶ ἐμπίδας edita. Mutavit Solan. Pag. 325. l. 5. Ἀπηνῶς) Sic edd. constanter. Ἀπηνούς vult Solan. Pag. 326. l. 2. Προνομεύει) προνομένει Wech. male. l. 4. Ὀδοὺς) ὁδοὺς adspirate Fl. Pag. 327. l. 11. Ἀλκὴν) Alii ισχὺν, aiunt Coll. In nostris nihil varietatis est. l. 14. Τῶ) τὸ male Ald. Pag. 328. l. 6. Ἀποκρούεται) ἀποκρούσεται Fl. male, ex qua tamen idem adscriptum marg. A. i. Pag. 329. l. 7. Αὐτὸ) αὐτῶ male Fl. l. 8. Αὐτῆς) αὐτοῦ Fl. recte, adiecit Solan. At nec vulgatum improbo. l. 14. Ἐπαληθεύει) ἐπαληθεύοι male Fl. l. 15. Ἀφείσα) Sic Fl. Ald. H. B. i. P. S. Ἀφειῖσα I. & marg. Ald. l. 19. col. 1. Περὶ τοῦ) Lege ὑπὸ σοῦ, vel simile quid. Solan. l. 20. col. 2. Ἐς μνίας) Quid exciderit, facile ex Scholio praemisso perspicies. Solan. Pag. 330. l. 2. Ἀργός) Sic edd. & Th. Mag. l. 5. Ἡ) Ita dedit Solanus. Καὶ edd. priores. l. 6. Οἱ) Abest a Fl. l. 15. Δρώμενον) Forſan ὀρώμενον, appinxit Solan. Pag. 332. l. 15. Βαίνοντες) καὶ βαίνοντες marg. A. i. W.

ANNOTATIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 2. l. 3. Ἄνοδον) Hunc locum corruptum esse, nullus dubito. In Ox. Cod. pro Ἄνοδον, ἄνοδος legitur. Forſan ἀνὶ ὁδοῦ γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. nam c. 2, οὐδὲν ἐδέσσε μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. SOLAN. Erunt, qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus ſit, ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma poſt ἄνοδος tollendum. Nec diſplicet. Nam ἄνοδος tum ſubſtantive valebit adſcenſus. Infra de Luſt. c. 2 f. variatur in τῆς ἀνόδου & τῆς ἀνω ὁδοῦ, quod tamen eodem redit. REITZ.

ead. l. 8. Σταδίους τινὰς) Valde fallor, aut ſcribendum eſt non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι ſου παρακολουθῶν ἡλίου καὶ ſελήνης, ἐπὶ δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα ſταδίους τινὰς, καὶ παραſάγγας ὑποξενίζοντος. Etenim iamdudum te ſequens audio ſoles & lunas, & ridicula illa, ſtadia quaedam & paraſangas tanquam peregrinum iactantem. Vulgo legitur ſταθμούς, manſiones. Sed ſτάδιοι & παραſάγγαι rectius iunguntur, quam ſταθμοὶ & παραſάγγαι. Si quis tamen malit vulgata tueri, per me licet, praeſertim ſilentibus veteribus libris. GRAEV. Σταθμούς τινὰς καὶ παραſάγγας) Ad hunc locum ὁ πᾶν Graevius annotavit, rectius iungi ſταδίους & παραſάγγας. Moveret me viri eruditiffimi auctoritas, ut in eandem cum ipſo ſententiam condeſcenderem, niſi ſταθμούς ſaepe alibi cum παραſάγγας iunctos offendiffem apud Graecos. Frequentiffime apud Xenoph. in L. I Ἄναβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo iuncta reperiuntur, ſc. in libro de Conſcrib. Hiſt. τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοῦς ψεύδεσθαι οὐ παραſάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ ſταθμούς ὁλοῦς at vero in deſcriptione locorum mentiri non paraſangas modo, ſed totos etiam ſtathmos. Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II, c. 20, Sed praeter haec, inquit, fuerunt paraſanga & ſtathmus: hanc paraſangam multi ex triginta conſciunt ſtadiis, ſtathmum vero quatuor paraſangas paene conſicere &c. Haec in Obſervatt. Crit. pag. 66, L. Bos.

ead. l. 11. Διαέρια) Conf. supra Ὀρχ. c. 42 f. SOLAN.

Pag. 3. l. 1. Καθάπερ οἱ Φοίνικες) Naurae peritissimi. Aratus de Cynofura Phaenom. v. 40: τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πύσονται περὶ ὥσι θάλασσαν. Et mox v. 45: τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύντατα ναυτίλλονται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 6. Κατακοιμηθεῖς) Conf. Gall. c. 6 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀνειρον γὰρ, ὃ τὰν, δοκῶσι λέγειν) Δοκῶ σοι λέγω. MARCIL. Unde Marcil. malam lectionem habeat, nefcio. Ego δοκῶ σοι in plurimis iam recte inveni. REITZ.

ibid. Ὡ τὰν) Habebat P. ed. cum Fl. I. H. S. &c. Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amet, ut apud Aristophan. Plut. 66, Ὡ τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. & ibid. 377, Ὡ τὰν ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ μικροῦ πάνυ, ubi & longum est in metro; errare non possumus. si circumflectamus: nam ubique circumflectitur ap. eundem, nec non in exemplis a Spanhemio ad Aristoph. locum priorem copiose adductis. Quia autem video, in Luciani edd. etiam deinde τὰν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam Suid. ed. Hag. & Aesop. F. IX. REITZ.

ead. l. 9. Διοπετής) Sic iam edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra Imag. c. 9, Δίπετές· idque posterius apud Homerum frequens, ut Il. Π, 174 &c. REITZ.

ibid. Διοπετής — ἐξ οὐρανοῦ) Davisius ad Cic. de Nat. Deorum I, c. 16, p. 41, haec glossematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Th. Wopkens in Lectr. Tull. p. 124: Equidem hanc stili abundantiam ex ipso Luciano aliisque cuiuscunque linguae auctoribus probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ciceronem huius rei testem locupletissimum arbitror, qui sic de Finib. L. IV, c. 18: qui ad honestatem aliud adiungant, quod ex eodem genere non sit. Min. Fel. Ofl. c. 16: Dicam equidem, ut potero, pro viribus. Quo praeter alia hunc locum contulit ipse vir cl. ex Dione Chrys. Or. VII, p. 118: μάλιστα εὐρησεῖν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδοκεῖ, περί τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I, Cor. IV, 47, (leg. XV, 47.) ὁ πρῶτος ἀνθρώπος ἐκ γῆς χαϊνός. (Sic etiam ibi editum; at in Epist. Pauli legas χοϊνός.) Plura exempla Latina vid. ap. eund. Wopk. ad L. I de Divinat. cap. 33, p. observatt. 258. Sed non concedo, in Apostoli verbis repetitionem plane eandem inesse: nam ait, primum hominem ex terra natum; terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terretribus rebus esse addictum;

adeoque nihil hic abundat, nihil est, quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum: nam & supra Imag. l. c. c. 9, ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, mirum: καὶ διίπετēs, ὡς ἀληθῶς, οἶόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo Gall. c. 20 m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, αἳ ἔχουσι, quem ipse Davif. probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias synonymias per coniunctiones coniunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἦκα καὶ κατέρχομαι, ob quod Aristophanes Ran. 1187 Aeschylum traducit. Sed Scholiafles defendit. REITZ.

Pag. 4. l. 3. Οὐρανίωνων) Οὐρανίων hic male scribi in Fl. patet ex Homer. Il. A, 570, & passim: nam quia addit, se verbo Homérico usurum, etiam illud inde petendum. REITZ.

Pag. 5. l. 11. Ἀκήρατα ἢ τὰ ὠκύπτερα) Benedictus, celeres erant sine cera pennae. At nulli bono istae celeres. Itaque Erasmus, citra ullam ceram erant pennae. Nec tamen id sufficiat. Melius vertissent alae vel pennae volatiles. Sic mox cap. 10: Πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς τινὲς ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, imperfecte summis pennis. Vide ad i Ver. Hist. c. 13. GRON. In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & sidera fecerit, & ad Deos ipsos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit istam ἐν τοῖς ἀστροῖς ποιεῖσθαι ἀποδημίαν: rogantique, num non terruerit exemplum Icari, At, inquit, Icarus, quippe qui alas cera allitas gesserit, simulac illa cera ad solem cito esset liquefacta, una cum alis delapsus, ut par erat, cecidit: ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἢ τὰ ὠκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud pos-
sunt notare, quam, nobis vero alae erant non ceratae? At id non est ἀκήρατος, quippe quod ἀκράινω, perimo, deductum significat integer, sincerus, inviolatus. Video equidem, hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut significentur alae quasi inviolatae, fatisque firmatae. At quanto venustius, cumque praecedentibus convenientius, si unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Κηρώω, cera illino: inde κηρώτος, ceratus; hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρατα posse hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antithesi, quam facit Menippus suas inter & Icari alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκήρωτα. Quae emendatio nostra si probe-
tur ab eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc co-

gnita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictio-
num Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaesieris. IENS. Ἀκήρωτα recte Ven.
utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendose. SOLAN. Ἀκήρω-
τα optime Iens. coniecerat, & paruiffem sic emendenti, etsi
vel in nulla ed. inueniffem. Iam vero, quia I. & V. 2. ἀκήρωτος
habent, eo alacrius ita dedi: vulgatum enim prae illo nihili
est, neque Gronovius veram lectionem vidit, quae tamen in
ipsa, quam incusat, versione latebat. Quod autem Iens. addit,
frustra in Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeri, ignoscat, si monuero,
apud Suidam inueniri, qui id verbis disertis ab ἀκήρωτος di-
stinguit, dicens: ἀκήρωτος ἀρθατος — ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχα
κίρου. Vid. illum v. Ἀκὴν. Nec iam dubitabis, quin vox sit
proba. REITZ.

Pag. 6. l. 3. Δίεμι) Mirabar, nullam edd. διέξομι habere,
quod Nostro usitatus. Sed alterum eodem redire, nemo igno-
rat. REITZ.

ead. l. 4. Μετέωρος εἰμι) Confer supra ad Iov. Trag. cap.
4. REITZ.

ead. l. 6. Μεπερίδης) Usus talium formularum in preci-
bus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3 pr. GESN.

ead. l. 7. Ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον) Const. Porphy. de
Leone Armenio l. 15: ὡς σκιά τῷ ἀνδριάντι εἶπετο ἀληθῶς
καὶ ὅλως ἥρτητο, καὶ ἐκρέματο ἐξ ὧτων, ὥσπερ τι κεραμοῦν ἀγ-
γεῖον τοῖς λόγοις τοῦ μοναχοῦ. Ita scripssisse existimo Libanium
Epist. 559, ubi de Rufino: οὗτος νῦν ἐκκρέμαται τῶν ἀγγείων
(leg. ὧτων) καὶ τὸν αὐτὸν ἴδοις ἂν νῦν μὲν γελῶντα, νῦν δὲ
κλαίοντα, πρὸς τὸν αἰετοειδῆ λόγον τὴν γνώμην τρεπόμε-
νον. I. I. WETST.

ead. l. 12. Πλούτους) Pluralis hic rarior aliquanto, Nostro
tamen haud infrequens. Vid. ad Hermot. c. 9. Adde Tox. c.
45; & Diod. Sic. I, cap. 71, καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον.
REITZ.

ead. l. 13. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην) Verba haec Menip-
pi non assecuti sunt Erasmus & Salmurienfis interpres, cum
καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν
τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύντειν τε, καὶ πρὸς τὸ
πάν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: Contentis his atque
horum studio, adiectoque animo ad ea, quae sunt vere bona, hinc emi-
care, & ad universi naturam suspicere sum conatus. Ἀσχολίαν τῶν
ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non est adiecto animo ad ea, quae
sunt vere bona; sed haec significant cum praecedentibus καὶ τὴν
περὶ ταῦτα σπουδὴν, & eorum rerum studium abstractionem a veris

bonis esse ratus, sursum oculos tollere, & universum respicere studui.
Ἀσχολία saepe est impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. GRAEV.

ead. l. 14. Σπουδαίων) Forſan *χυδαίων*. GUYET. Quid Guyetus ſibi velit, *χυδαίων* *futilium* corrigens, non intelligo: nam cum paulo ante de futilibus dixerit Lucianus, iam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque iam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, *σπουδαῖος* non ſolum de homine dici, uti ap. Iſocr. Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν ſed & de rebus *bonis*, & *magni momenti*, i. e. cura noſtra dignis; alioquin aſſerrem illud Herodiani V, 4, 15, *ἐκατοντάρχων* — ἐπὶ τινὰ *σπουδαῖα* πεμαθέντων. Rurſus Iſocr. *ead. Or. ad Dem.* duab. pag. poſt pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὐξέσθαι πέφυκε. Ut ſexcenta alia exempla omittam. REITZ.

Pag. 7. l. 6. Ὡς ἐτυχε) Sine ordine, temere. Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471. REITZ.

Pag. 8. l. 2. Σκυδρόπότητι) Solemne fuiſſe hypocritis triſte ac ſeverum tueri, eodemque nomine non ſemel ab Luciano exagitari philoſophos, vid. ſi lubet, I. Elſner. Obſervatt. ad Ev. Matth. VI, 16, ubi hoc aliaque Luciani advocat. REITZ.

ead. l. 4. Τφάγομαι) Hom. Od. A, 385. SOLAN.

ead. l. 8. Μετεωρολέσχης) Ariſtoph. in Nubibus paſſim *Socratem* hoc nomine traducit; ut *μετεώρων* ſpeculatorem ac nugatorem, v. 225 eum dicentem inducit, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον & paulo poſt, Ἐξεῦρον ὁρθῶς τὰ μετέωρα πρᾶγματα &c. 359, *μετεωροſοφιστῶν* ſummum. At 332, *μετεωροφέναντας* eius ſectatores vocat. Vocabulo vero *μετεωρολέσχης* unitur Scholiaſt. eiufdem ad v. 330. REITZ.

Pag. 9. l. 5. Τὰ αὐτὰ) Xenoph. Ἀπομν. I, pag. 413, 35, οὗ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & Laetantius III, 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam incerti fuerunt, ſibiſque ſaepe contraria differentes, ut quid ſentirent, quid vellent, ſatis ſtatueri ac diiudicare non poſſis. SOLAN.

ead. l. 9. Χαμαὶ ἐρχομένων) Hom. Il. E, 442. Adde ſupra Hermot. c. 5. SOLAN. Geſnerus *ἐρπομένων* legit. Sed vid. Adenda. REITZ.

ead. l. 16. Στάδιοι) Quia Latinis *stadium*, an ὅποσα στάδια quaefivit Solanus? cum τὸ στάδιον uſitatum, ut ap. Aelian. X, 4 &c. Herodot. L. 2, p. 167, alioſque ſaepe. Sed Graecis &

ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. Evang. Luc. XXIV, 13, Ioan. VI, 19, & passim. Item Thucyd. IV, c. 3, ἀπέχει γὰρ σταδίου — τετρακοσίους. Nostrium supra 1 Ver. Hist. c. 3 pr. σταδίου τρεῖς. Et 31 f. στάδιοι διακοσιοί &c. REITZ.

Pag. 10. l. 11. Μύδρον) Vide Plutarch. 295, 1, & 1639, 2. Anaxagoras ira sentiebat. Vide etiam, si lubet, Diog. Laërt. p. 35 A. SOLAN.

ead. l. 13. τοῦ ἡλίου. Vulg. καὶ τοῦ ἡλίου. Sed rectius abest καὶ a Mf. Reg. 2955. & ed. Flor.

ead. l. 15. τὸ ποτόν) Conf. supra Gall. c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ Ἰσου non displicet: sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. REITZ.

Pag. 11. l. 1. Ἐν γειτόνων) Intellige οἰκοῖς. GUYET. Adscriperat margini Basf. vir quidam doctus ἐκ γειτόνων, male. Conf. cap. 16. Et Bis Accus. c. 10 pr. & 31 f. Recte cepit ellipsin Guyet. & eodem redit, χώραν οἴκῳ, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλοπιδῶν vidimus supra in Asini pr. ad verba ἐς τὰ ὕπατα. Atque alibi ex Homer. II. Z, 47, ἐν ἀφνειοῦ πατρός. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel eis hic genitivum regere. REITZ.

ead. l. 4. Οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ) Ὅρα τὴν τοῦ Λουκιανοῦ ἀθεότητα, annotat Schol. Mf. Reg. 2954.

in Schol. col. 2. l. 5. Ἐπὶ στάσιν) Ἐπίστασιν inde fecerat Solan. Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si eis addidisset, crederem. Immo eis ἐπίστασιν legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. REITZ.

Pag. 12. l. 5. Καὶ τῶν ὥς περὶ ἐνὸς αὐτῶν διαλεγομένων κατ' ἐγὶγνωσκον) Interpretes: eos damnantes, qui de hoc veluti uno quopiam disputarent. Αὐτῶν delendum videtur, si Graece locutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est. In Mf. est αὐτόν, quod nec ipsum hic locum habere potest. GRAEV. Apparet prorsus, Erasmus, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτοῦ, quod omnino requiritur. GRON.

ibid. Αὐτοῦ) Quando virorum doctorum coniectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est; maxime hic: quare cum Gronov. recte sensisse animadvertentem, non dubitavi, aliis testibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, & falsam interim semper retinere? REITZ.

ead. l. 6. Πόλεμον) De hoc fusius ad Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅπου) Pro cum, quandoquidem, Nostro maxime familiare. Vid. Solan. ad Amor. c. 20 f. Tim. § 2. Deor. Dial.

XVIII, 2. Infra Bis Accuf. c. 20. Adde Herodian. II, 10, 13. Ut alios omitram. Et sic Latini, *ubi pro quandoquidem*. Horat. 2 Od. XIII, 33: *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures*. Et ap. Terent. crebro. REITZ, ead. l. 9. Κυῶν) Socrates; vide B. πρ. c. 16, & quae ibi annotata sunt. SOLAN.

ibid. Ἐπόμυντο) Conf. Vit. Auſt. c. 16. REITZ.

Pug. 13. l. 5. Οἱ τῆς συμπάσης) Sic optime L. & B. 2. In reliquis οἱ prave legitur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι εἰκότας &c.) Sic etiam infra πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παραφερόμεν. In quo genere loquendi durum mihi viderur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum, & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros liberos, servos, mulerculas inducit loquentes, & ideo Plautus in Amphitryone Mercurium sic inducit loquentem in prologo: *Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia, Reges quo veniant & Dii, non par arbitror. Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet, Faciam, ut commixta sit tragicomoedia*. Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe inducebatur satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comédie*, licet tragoedia fuerit in scenam induc[t]a. PALM. Bene monuit Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos Obs. Crit. p. 67. Huius igitur verba subiungam: »Palmerius durum sibi videri ait, dixisse Lucianum κωμικόν, non vero τραγικόν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum &c. qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam, & tandem censet, Lucianum hic potius καταχρηστικῶς comoediam pro tragoedia dixisse. At sciendum est, δορυφόρους non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur: unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari. Exempla sunt apud Ael. Hist. An. aliosque. Unde etiam commode in comoedia δορυφορήματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωὰ πρόσωπα, personae mutae vocantur. Et hasce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα

Optime ergo Scholiaſtes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, philoſophos quosdam affimilare Deos *perſonis mutis*, qui cenſent, Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, ſed quietos ſe tenere, audientes & videntes omnia, quae ab hominibus peragantur. » Haec ille. Sed habuimus *καμικὸν δορυφόρημα* etiam ſupra in Quom. Hiſt. c. 4, ibique ad Spanh. remiſimus, qui ad Ariſtoph. Ran. 944 multis id agit. REITZ.

Pag. 14. l. 1. Ὑῤυγενείois) Alibi εὐγενείois ſcribitur, ut Z. Tr. c. 26, quod & hic reponendum cenſeo; niſi forſan apud Comicum ita exſtiterit. SOLAN. Licet ſupra Iov. Conf. c. 26 m. aliter ſcribatur, hic tamen ὕγ. ſervo, quia Homericum aeque ac ὕψις. V. Il. Σ, 318. REITZ.

ead. l. 5. Ἐτερος δέ με θυμὸς) Homer. Od. I, 302. SOLAN.

ead. l. 11. Αἰσῶπος) Hinc liquido patet, ignotam Luciano fabulam de aëriis Aefopi conditoribus, quam in eius vita a Planude conſicta habemus: ea enim potius uſus fuiſſet, quam iſtis. Fabula aquilae & ſcarabaei, quam tangit, adhuc exſtat apud Aefopum noſtrum ſecunda. Ubi autem camelus coelum ipſum petat, nulla hodie apud Aefopum, qui circumfertur, exſtat; ſed tum ex hoc Luciani loco, tum ex Avieno & Babria exſtiſſe ſatis conſtat. Vid. Avieni Fab. 8. Babriae 34. Adde & Scholiaſtae teſtimonium eandem laudantis. SOLAN. Appinxerat orae Hemſterh. videndum Ariſtophan. Pac. 128, & Kuſteri not. Mf. Apud Ariſtoph. quidem lego fabulam Aefopi de cantharo in coelum evolante; ſed notas illas Kuſteri non poſſideo, (licet nonnullas Solanus notis ſuis inferuerit, Kuſteri nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti, & linguam non ſpectante, volo. REITZ.

ibid. Καυθάρους ἐνίοτε) Illam de ſcarabaeo, aquilae ova e Iovis gremio excuriente, fabellam inter antiquiſſimas Aefopicalque vere referendam, patet ex Ariſtoph. Eip. v. 128 ſeqq. ubi Taygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, eſt forte illa, ubi cornua ſibi petenti aures etiam adimit Iuppiter. GESN.

in Schol. col. 1. l. 4. Κάκιſτον ἄθεον στόμα) I. I. Weſtein recte conſiicit emendandum κακίſτου &c. REITZ.

ibid. col. 2. l. 5. Τὸν Τὴν Cod. V. male, ait Solanus. Neſcio quare. Nam non ſolum communis generis eſt κάμηλος: ſed in Aphthonii fab. 15, in qua haec ipſa eſt narratiuncula de camelo Iovem precante, ut ſibi cornua largiatur, τῆς καμήλου, & ἡ κάμηλος προſελευſα legitur. Immo feminino genere vel fre-

quentius effertur, quam masculino; quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. Xenoph. aliosque; quia feminae in venatu potiores habitae. REITZ. Dixi, me nescire, cur Solan. τὴν κάμηλον improbet; iam video, eum id recte quidem improbasse propter sequens διαλεγόμενον. sed tum temporis credebam, Cod. qui τὴν exhibet, etiam διαλεγόμενὴν certe habere. IDEM in Addend. & Corrig.

Pag. 15. l. 8. Ὑπηρετῶν) Et si vulgata tolerabilis, tanta tamen veri specie se mihi commendat coniectura Pelleti, ὑπερέττων *subremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigine. REITZ.

ead. l. 9. Χαμαιπετῶς) Vid. supra Ἑρμοτ. c. 5 A. SOLAN.

ead. l. 13. Κατεπτῶμην) Ed. Basil. κατεπτῶμην. Infra (cap. 13, vers. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19 f. ἀνεπτῶμην. Sed legendum videtur κατεπτῶμην a κατάπτωμαι, & infra ἀνεπτῶμην ab ἀνάπτωμαι, unde ἀνάπτοιτο apud Plat. legitur. Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτωμαι, κατάπτωμαι &c. GUYET. Κατεπτῶμην) Sed & κατεπτῶμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, & illic, et si diverse scriptum; quia nescio, quid Lucianus praetulerit, an utrumque usurparit. REITZ.

Pag. 16. l. 4. Ἐπισιτισάμενος) Veriebatur cibo pastus. Recte emendavit Gesnerus *viatico sumto*. Vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt interpretes, ad Dial. proxime praemissum Galli c. 16. REITZ.

ead. l. 8. Πάμπολου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Vertit Erasmus, plurimum nubium emensus. Sed ἀποσπᾶν est avellere, avertere. Forte legendum ἀναπτᾶς, hoc est, quod volebat Erasmus, cum supra plures nubes evolassent. Inferius in hoc catalogo: διασείσας ἑμᾶντὸν ἀνεπτῶμην δώματ' ἐς αἰγιοχόιο Διὸς, me ipsum movens evolavi ad Iovis Aegiochi domum. GRAEV. Quomodo aut hae voces Latine reddi possint plurimum nubium emensus, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, cum plurimum e nubibus attraxisset, atque nimia uviditate gravarer. GRON. Πάμπολου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Hanc lectionem satis tuetur ipse Lucianus, apud quem in Dearum iudicio XX, c. 5, Mercurius, Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἡδὴ πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Ad eum locum Graevius hunc ex Icaromenippo, & alium ex Dialog. Marin. XX Theridis & Doridis c. 1, opportune affert, ubi dicitur, Ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπά-

σωσιν, ἀφείναι ἐς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τοῦ ἀπὸ, in Icaromenippo, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, & in Dearum iudicio πολὺ ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, & ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in de Domino c. 12, καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Ceterum non recte cepit hanc locutionem interpretes, vertendo hic in Icaromenippo πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, plurimum nubium emensus, cum debuerit, plurimum spatii praeter, sive ultra nubes emensus; vel, longo intervallo nubibus post me relictis; vel, cum iam plurimum a nubibus recesseram. Iam enim haud dubie superaverat nubes Menippus, quippe qui iam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι est omnino, iam multum a terra recessisse, terram post se longo intervallo reliquisse. Sed & locus in Dearum iudicio male vulgo dispungitur, ἥδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum istud comma: πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) est, iam emensum esse astra (nam ea versio ibi tolerari potest) & longe ea esse praetergressum. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra iam confectisse, liquet ex verbis continuo subsequenter, καὶ σχεδὸν γὰρ κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν, & prope iam ad Phrygiam pervenimus. Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, sive passive, sive active per ellipsin τοῦ σε, h. e. ἑαυτὸν, usurpatur de itineribus; ita & abstrahere sumit Cicero III de Or. 36: Repente te quasi quidam aestus ingenii tui procul a terra abripuit, atque in altum a conspectu paene omnium abstraxit. IENS.

ibid. Ἀποσπάσας) Vid. quae de hoc verbo, quod frustra suspectum fuit Sreph. in Thes. hac significatione notatu digna attulit Hemsterh. ad Deor. Dial. XX, (Vol. II, p. 305 sq. h. ed.) ubi Graevium notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad Deor. Dial. notarat. Optime rem hic tetigit lensius, & versio Gesneri verum sensum Luciani est affecuta. Solan. adscripserat, conferendum infra Oik. c. 12. Ibi similiter est, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item Dial. Marin. XII. Et Ἐπισκ. cap. 21. REITZ.

ead. l. 13. τὴν τῶν ἵπποπόλων) Hic Dialogus est Homericus cento. τὴν τῶν ἵπποπόλων. Ex Iliad. v. BOURD. Ἴπποπόλων) An ἵπποπόλων legendum, ut αἰπόλων; Placet. GUYET. Ἴπποπόλων Ὀρθῶν) Ex Iliad. Γ, v. 4; non ἵπποπόλων, ut editur

vulgo, quibus hic nullus est locus. GRAEV. Prave antea hic in omnibus impr. legebatur ἵπποπόλων. Nos ex Homero, & Nostro ipso Συγγρ. c. 49, veram scripturam restituumus. SOLAN. Hom. II. N. 4: Νόσφιν ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν. Unde quantitatem penultimae in edd. male productam, facile correxi. Quod miror Bourdelotium non vidisse, qui tamen Homerum consuluit. REITZ.

ibid. Τὴν Θρηκῶν — τὴν Μυσῶν) Omisit αἶαν, sive γῆν, quod Homerus l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic Long. Past. L. 2, p. 63, (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἐαυτῶν. Adde Wessels. ad Diod. Sic. II, 3, 6. Et L. Bos de Ellipsi. REITZ.

Pag 17. l. 12. Δόκει) Haud immerito Fl. contulit Noster. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsitan male: nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et Parisinae interpres Erasmus dedit *pufillam quandam terram mihi videre videbar*; unde conicio, eum ἐδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Gesner. servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra Parasit. c. 2 pr. αὐτῶν αἰτίαν εἶναι δόκει. & cap. 1, μὴ δόκει τοῦτο &c. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantum me refrenaret illud ὥστε κατακύψας, quod postponitur, cum sic debuisset praemitti. Minus enim accurate narraret, qui visa prius enumeret, dein oculos se ad obiectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro cum, quando, accipias, recte postponitur κατακύψας, i. e. pufilla mihi apparebat terra, cum oculos demissem. Verum tum ὥς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. REITZ. In *Basf.* 4. pro δόκει legitur ἐδόκουν.

ead. l. 15. Ῥοδίων κολοσσόν) Altus erat LXX cubitis. Strabonis aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant, XIV, p. m. 449 B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23, Ἰστ. α. c. 18, & Z. Tr. c. 11. SOLAN. in *Schol. col. 2. l. 4. Πηλουσίῳ*) Πόλει edita male. Πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. Καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρφ, quod male continuo ductu editum. REITZ.

ibid. l. 5. Σταδιαῖος) Vid. Prideaux ex Iosepho hoc falsi arguentem, Hist. suae L. I, Partis II, ad ann. ante Chr. 284. SOLAN.

Pag. 18. l. 4. Ὑποστίλβων) Ἀποστίλβων O. & ed. Fl. ut Δικ. c. 1. Sed nihil muto. SOLAN. At seq. Dial. Bis Accus. c. 1, τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων. Et alibi non semel; unde conicias, & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id, quod resplendet: nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios eius absorbet, rectius norunt hodierni philosophi. REITZ.

ead. l. 8. Οἱ πολεμούντες, οἱ γεωργ.) Iam aliquando sine interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enuntiat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et Afin. cap. 16 med. Conf. 2 Ver. Hist. c. 35. Adde Eurip. Ἰκετ. 700 & 722. Et Long. Past. II, p. 32, (ed. Moll.) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: ἐσκίρτων, ἐσύριπτον, ἥδον. Alia ex eodem dedimus ad Ver. Hist. l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπῃσα τρέφει ζείδωρος ἀρουρα) Passim Homerus. BOURD. Homer. Od. Λ, 308. SOLAN.

ead. l. 10. Τρέφει ζείδωρος ἀρουρα) Parodia HomERICA. Frequentius est tamen apud Homerum φέρει ζ. α. ut Od. 357. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὡς ἀπὸ ῥ' ὀρέσθαι μιλίων) Iosephus ed. Ox. pag. 1205, 1, lumen eius ad CCC stadia tantum penetrare dicit. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.) Cave hoc Scholiastae credas: ipsum adi Lucianum Συγγρ. cap. 68. SOLAN. Adleverat orae Hemsterh. Vid. Fabric. ad S. Empir. p. 276 G. REITZ.

Pag. 19. l. 10. Σοφὸς) Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De Empedocle vid. N. Δ. XX, & notas. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐτὶς τοι &c.) Homer. Odyss. Π, 187. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Οὗτος λέγεται) Corrupte. Lege οὗτος λέγεται οὕτως εἶναι ὁξυδερκής. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Φέρων ἐνέβαλον) Vide, quae de hac phrasi notavimus supra de Merc. cond. c. 24. Et potius, quae Hemst. ad Dial. Mort. VI, § 3, quae nondum legeram, cum illa notare; alioqui iam tum eo remisisset lectorem. REITZ.

ead. l. 3. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ) Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsum Emped. Vid. Diogen. Laërt. p. 231 C. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας) Sic in Hercule Gallico. BOURD.

ead. l. 8. Καταπτῶμαι) Vid. supra ad pr. c. 11 monentem Guyetum, & suspicabere etiam hic *κατάπτωμαι* cum *l. legendum*. Sed quia & *πετάομαι* — *ῶμαι* pro *volare* aequè dicitur ac *πέτομαι*, numerum edd. potiore sum secutus. Erunt, qui *πετῶμαι* & *πτῶμαι* poëticum potius dicant, & *πέτομαι* praeferant, ut eo facilius a *πετάω* *expando*, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas τῷ *πετῶμαι* & *πετάομαι* uti. Apud eos certe frequentius, quam alios. Nec tamen alii abstinere, ut ex Diod. & Ael. de anim. probare possem, si tempus sineret. Aristot. *πετόμενοι* ait, non *πετῶμενοι*, de Animal. incesu cap. 10 pr. iterum f. & c. praeced. item *πέτεσθαι* ibid. ac *πέτανται*. Sed *πετῶμαι* in Novo Foedere non semel, ut Apocal. IV, 7, *ἀετὼ πετωμένῳ* & VIII, 13, *ἀγγέλου πετωμένου* &c. REITZ.

ead. l. 9. Καπνοδόχης) *Καπνοδόκης* Th. Mag. male. SOLAN.

ead. l. 14. Μὰ Δί') Legendum videtur, *οὐ μὰ Δί'*. GUYET. Ienſ. ad Abdic. cap. 2 sub *μὰ Δί'* saepe negationem intelligi, Bud. vero, *μὰ* per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito *οὐ*. Atqui & nos ad Gall. c. 11 (ubi exemplis, in quibus *μὰ* affirmat, addere potuissim eiusdem Gall. cap. 29.) quoque generaliter idem affirmare visi sumus cum Berglero ad Alciph. Verum ita tamen id intelligi velim, ut *μὰ* neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; & sic *οὐ* ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, *οὐ μὰ Δί'* iungendo; ut sedulo multisque contra Budaeum observat Devarius de part. p. 261 ad 269; quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est, quam in aliis. Nondum tamen cum Guyeto *οὐ* infero, etsi *οὐ* in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente *ἢν μὴ* patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti immo apud Terent. crebro tacite negat, sive ironice affirmat, ut: *ubi (est) domi ne?* IMMO apud libertum Discum. Eun. III, 5, 60. REITZ.

ibid. Τὴν ἀχλὺν) Serv. ad finem 2 Aeneid. v. 604, de hac nebula. Aeschylus Sept. adv. Theb. p. 80. Apul. lib. 1 Flor. (locus est II. E, 127.) BOURD.

Pag. 21. l. 2. *Δέηση*) Eodem redibit, utrum Florentinae *δέησει* malis, idque pro tertia futuri a *δεῖν* habeas, vel pro secunda fut. a *δέομαι*. utrum autem *δέηση* retineas. Supra de Salt. cap. 3 pr. *τῆς ἀπολογίας σοι δέησει*. Infra Dial. Mer. 2 a.

πν. οὐδὲν δέησει. Sed Tim. c. 48, οὐδὲν δέησιν τῶν — λόγων.
Conf. ad Imag. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τοῦτό ἐστιν) Forfan καὶ τοῦτω. GUYET. Non reiicerem τοῦτω, si in libris esset. Iam vero nihil muto, exponens τοῦτο per διὰ τοῦτο, prorsus ita, ut est in 2 Ver. Hist. c. 19, εἰς τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι. Alciphr. III, pag. 392, τὸ χρυσίον ἀποδρῦπτεσθαι, propter aurum lancinari, ubi tamen Bergl. διὰ malit insertum, quia, quod verum est, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. Diod. Sic. L. II, c. 55, 68, καταπλαγέντες τὸ μήκος τοῦ πελάγους. Eurip. Androm. v. 211, — ταῦτά σοι ἔχθει πρόσις, ob haec te odit maritus. Ibid. 217, Ἐκτείνας ἂν τὰδ; an propter ea interficeres? Sic enim vertendum, non ut vulgo factum, an occideres istas? Sic enim videtur. Confer mox cap. 25, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. Alia similia vid. ap. L. Bos de Ellipsi, p. 266 ed. Franek. REITZ.

Pag. 22. l. 7. Τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας) Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo Theod. Marcil. ad Pers. BOURD.

ead. l. 15. Πτολεμαῖον) Euergetem intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. Herodian. I. SOLAN.

ead. l. 16. Λυσιμάχῳ) Filium pater, sive quod sibi infidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Nostro olim credebam Ὀρχ. c. 58, nominato illic genero Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lysimachus novercae amoris infimulatum interemisse traditur, hoc nunc potius sequor; deque Agathocle hic sermonem esse, non de Antipatro, comperio. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Αὐτὸν) Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτός. SOLAN.

Pag. 23. l. 1. Στρατωνίῃ) Pessime hic, & Διαβ. c. 14, tum veritati rei gestae, tum personae Antiochi consulit Lucianus. Quid enim a persona iuvenis illius longius abfuit, quam nutus illi Ovidii discipulo convenientes, non ei, qui valitudine ex amore celato contracta, vitae discrimen summum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida sollertia rem pervestigatam in lucem edidisset? Neque hoc ignorabat Lucianus, qui alibi historiam illam fuisse narrat. Nisi forte haec a iunioribus Luciano scripta putes. Vide, quae alia occasione de incuria scriptorum varia, rem eandem narrantium, a me ob-

servata sunt ad *Ἀναβ.* cap. 36. De quodam dictum memini; tantam eius esse urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis esset. SOLAN.

ibid. Τῇ μητρὶ) In multis Codd. τῇ μητρὶ, mendose. Historia narratur infra de Dea Syr. c. 17, de Imag. & Conscrib. Hist. Galen. lib. de praecognit. Plur. Iulian. Imper. Val. Max. Similem refert Aristaenet. Epist. 13, l. 1. BOURD.

ead. l. 2. Ἀλέξανδρον) Polysperchontis, ut videtur, filius, qui a satellitibus trucidatus, cuiusque uxor Cratesipolis imperium fortiter tenuit. Ad Diodor. XIX amandor. SOLAN. Fuit Alexander Pheraeus Theffalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, Iasonis ex fratre nepos & gener. Plur. Pelopida extr. p. 297 — 8: πρῶτον τύραννον ὑπὸ γυναικὸς ἰδίας ἀπολέσθαι. Alexander vero Polysperch. non in Thessalia, sed Peloponneſo regnavit. I. I. WETST.

ead. l. 3. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλῳ &c.) Vellem nos docuisset Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui nulum suam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno sublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium est, de quibus loquatur noster auctor. Nullus enim, quod sciam, eorum, qui exstant, historicorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia verat nos intelligere. Tum Philam Antipatri iam provectam aetate duxerat, & ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam vero, quam duxit Molossidis regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Asiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. PALM. Plur. Demetrio p. 895 A. de Phila: ταύτην κομισθῇ νέον ὄντα τὸν Δημήτριον ἔπειθεν ὁ πατήρ, οὐκ οὔσαν αὐτῷ καθ' ὥραν, ἀλλὰ προσβυτέραν λαβεῖν ἀπροθύμως δ' ἔχοντι &c. quod Luciano suspicionem praeberē potuit. Non obstat aetas; potuit enim Antiocho iam cognita fuisse, cum esset iunior: & quae Demetrio provectae aetatis erat, poterat Antiocho iuvenula videri. I. I. WETST.

ead. l. 4. Ἀττάλῳ) Philadelphum tangere videtur, qui a fororis filio, non a suo, veneno necatus est. Strab. XIII, Appian. SOLAN. Καὶ Ἀττάλῳ) Τῷ Φιλαδέλφῳ. Schol. Mf. Reg. 2955.

ead. l. 5. Ἀρσάκην) Quem Arsacem, aut a quo haec tradita afferat, nescio. SOLAN.

ibid. Τύλαιον) Uxorem, an pellicem? GUYET.

ead. l. 7. Σπαρτίτος) Hic mihi prorsus ignotus. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. Ἑρμόδωρον) Haec iam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; stipendium enim notant philosophis ab Antonino assignatum. Vid. Eύν. cap. 3, & Notas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀγαθοκλέα) Diverfus hic videtur ab eiusdem nominis duobus, tribusve a Nostro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Κλεινίαν) Ignotus hic mihi, uti & sequens *Herophilus*. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπαιτῶντας) Forfan ἀπατῶντας, aut ἐπαιτῶντας. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ τὴν τυχοῦσαν) Sic supra Eun. cap. 11, οὐ τὴν τυχοῦσαν διατριβήν. Et Pisc. cap. 17, οὐ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις, ubi & alia addidimus. Addi etiam posset Alciphr. III, Epist. 59, οὐχ ὁ τυχὼν, non vulgaris aliquis. Sed pluribus nihil est opus. REITZ.

ead. l. 16. Οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι) Erasmus, ubi erant convivia: cum sit, alibi erant convivia. Sic Aristoteles in Oeconomico quater usus est οὐ pro alibi. GRAEV.

ibid. Εἰλαπίναι) Homer. II. Σ, 94. SOLAN.

Pag. 25. l. 2. Ἐν γειτόνων) Hoc verum esse, vid. supra c. 8 pr. REITZ.

ead. l. 8. Ὁ Δάκων ἐμαστιγοῦτο) Vide Γυμν. cap. 38 &c. & Δημων. c. 46. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τῶν Γετῶν) Hi ab aliis Daci vocantur. Vide Xiphilinum in Traiano. CLER.

ibid. col. 2. l. 8. Καταδουλοῖς) Corruptum hoc esse, adscripsit Solanus. Non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando assequor; ita alienum hic est hoc verbum. REITZ.

Pag. 26. l. 11. Ἄχρις ἂν) Th. Mag. Thucydidem semper ἄχρι, non ἄχρις dicere notat. Improbatur ἄχρις pro donec etiam Phrynich. Sed vid. quae contra illum notamus ad Tox. c. 13. Et anne mox ἐπαύδοντες pro ἀπ. legendum? REITZ.

ead. l. 12. Τῆς σκηνῆς) Intellige τοῦ βίου. GUYET.

in Schol. l. 1. Γέλοιος) Confer supra de hac differentia, ad Iov. Trag. cap. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano γέλοιος pro παγγέλοιος legisse, festinansne an revera, nescio. Sed παγγέλοιος melius. REITZ.

Pag. 27. l. 4. Οἰόνην) Ad Marathonem urbs. *Meurs.* SOLAN.
Lucian. Vol. VII. B b

ead. l. 5. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεντῆσθαι) Puerilem sane plagam merentur interpretes, licet viri doctissimi, tamen teterime in omnibus edd. hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. GRON. Vide Meurf. de Pop. Att. Adde Palmerio Thucyd. IV, 56. V. etiam Gron. not. SOLAN.

ead. l. 12. Εἶτα τὴν Κυνοσουρίαν &c.) Prima verba interpretatur Erasmus supine & aliud agens, vel ut iam dixi, adhuc iuvenis & nondum ad culmen eruditionis euectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνοσουρίαν, quae fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa. Thucyd. L. V: καὶ τὸ μὲν πρῶτον εἰ Ἀργεῖοι ἠξίου διίκης ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινὰ, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυνοουρίας γῆς, ἧς αὖτε περὶ διαφέρονται μεθορίας οὔσης. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, historia nota est ex Strabone lib. VIII, ex Herodoto lib. I, Plutarcho in parallelis, & aliis. PALM. Κυνοσουρίαν) Recte emendasse Palmerium Κυνοσουρίαν, affirmat Duker. ad Thucyd. IV, 56. Et sic quoque emendandum esse Scholiasten Luciani, monet. Ipseque iam recte in Thucyd. Κυνοσουρίαν edicuravit, cum alii haberent Κυνοουρίας, alii Κυνοσουρίας. Quare & hic vulgatum eieci. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 9. Φάκος editum erat, quod audacter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etsi alii φακὴ scribunt. Vid. Athen. IV, c. 15, non longe ab init. ubi φακὴν, sed paulo post ter, quater, φακὴν, satis inconstanter. Stephan. ubique φακὴ & φακὴν. Ego φακὴ ubique ex analogia malle. Sed exhibeo ita, ut invenio. REITZ.

Pag. 28. l. 2. Μῖα ἡμέρας) Mantineensem pugnam innuit, de qua Thucyd. V, 40, & seqq. V. etiam Ἐπισκ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἄν ἐγέλων) Vertitur vulgo ridebam: malle risissem. De indicativi hac potestate subiunctiva non semel ante dictum. Vid. saltem notata ad Tox. c. 34. Et hic quidem tres ob causas: primo quia ἔν additur, tum quia optativus εἰ τινα ἰδοίμι praemittitur; denique quod mox adiungat, vix gravis magnitudine apparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis. Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui annulos cuiusquam videre potuit? Immo εἰ τινα ἰδοίμι est, si quem videre potuissem. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, & sic etiam risisse, versionem non attigi. REITZ.

ead. l. 5. Πάργαιον) V. Xenoph. p. 324, 41, ed. Steph. ubi prave legitur Παγκαίω. Eurip. PH. p. 477 C. & Clem. Alex.

p. m. 111 C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. SOLAN.
ibid. Αὐτοῖς μετάλλοις) De σὺν hic rursus intelligendo si
 nondum satis monitum est, vid. Gall. cap. 26, & infra cap.
 27. REITZ.

Pag. 29. l. 1. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἔφκ.) Scribe ταῖς
 μυρμηκίαις μάλιστα ἔφεσαν. Nam μυρμηκία est ἡ μυρμήκων
 ὁπῆ, & mox ἀνεπτόμεν δώματ' εἰς Ἀγίοχοιο Διός. GRAEV.

ead. l. 7. Διασεῖσας ἑμαυτὸν) Et pro concutere, agitare, &
 pro vexare usitatum esse si quis nescit, adeat Iac. Elsner. ad
 Evang. Luc. III, 14, ubi μηδένα διασεῖσθε hoc Luciani alio-
 rumque exemplis illustratur. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνεπτόμεν) Ἀνεπτόμεν. Ἀνάπτομαι, ἀνεπτόμεν,
 κατεπτόμεν supra. GUYET. Confer supra notata ad cap. 13,
 & 11. REITZ.

ead. l. 9. Δώματα) Hesiod. 1 Oper. BOURD. Homer. Iliad.
 A, 222. SOLAN.

Pag. 30. l. 2. Φιλοσόφων) Lege omnino Plut. de Luna, 1696
 & 1727. SOLAN.

ead. l. 4. Διγχοτομος ἢ ἀμοίκυρτος) Verte, dividua, aut utrin-
 que turgida, i. e. aequa portione divisa; aut maior dimidia,
 minor plena. SOLAN.

ead. l. 8. Φασί μοι) In Flor. Cod. φασί μου. Cetera Home-
 rica sunt. BOURD.

ead. l. 9. Παρὰ γὰρ ἡλίου) Παρὰ γούν ἡλίου. MARCIL.

ead. l. 11. Προαιρούμενοι) Et hoc deesse in O. sed admodum
 dubie, notarat Solanus. At cum necessario adsit in edd. nihil
 me mover ista suspicio. REITZ.

ead. l. 12. Λίθον) V. Xen. ed. Bas. 495 B. qui Anaxagorae
 tribuit; Orig. c. Celsum V, 238, 2; Diog. Laërt. pag. 35 A.
 Schol. Pind. ad Ol. I, p. m. 13 B. & Suid. SOLAN.

Pag. 31. l. 2. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Ἀν ἀπὸ τῆς σκηνῆς; post sce-
 nam. Placet. GUYET. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Sic Chrysof. Ὁμ. κ'.
 Ἀντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας
 ἐδόκει βασιλέα βλέπειν, de Elia. SOLAN. Placet mirifice quan-
 tum ad sententiam, quod Erasmus dedit, in aperto: sed quo-
 modo cum verbis Graecis, ut leguntur in libris, quos consu-
 lere potui, omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem
 legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte
 praestaret verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna
 vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus tur-
 pis. GESN.

ead. l. 15. Ἐν περιπάτῳ) Adleverat orae ed. Graev, Hem-

Aerhusius, adeundum Ez. Spanh. ad Aristoph. Ranas v. 973. Ibi autem Aristoph. Ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλίοις μικροῖς, *concisis disputationibus, & verbis minutis.* Ad quae Spanh. „Περιπάτων voce infra quoque utitur v. 984, Οὐ σοὶ γὰρ ἐστὶ περιπάτος κάλλιστα περὶ γε τοῦτου, *neque enim pulchra tibi est disputatio ea de re* „ Ubi Scholiaſtes: περίπατοί γε, διατριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an ſingulari, cum vulgata: ſed ſingularis hic videtur aptior, quia, quando περίπατοί pro diſputationibus ipſis uſurpatur, figuratum eſt; hic vero locus ipſe deſignatur, quia διατριβαί ἐν περιπάτω dicuntur, & Academia additur. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς αὐτῶν) Non opus eſſe παρ' legere cum O. ſed vulgatam probam eſſe, vix teſtimoniis indiget: vide tamen ſic πρὸς ἡμῶν Timon. c. 9 f. ibid. c. 5, 15, & 25. REITZ.

Pag. 32. l. 1. Ἔſται ταῦτα) Sic ſupra in Alex. ſeu Pſeudom. cap. 22 f. ἔſται πάντα, ὁπότεν ἐβελήσω ἐγώ. Ubi vid. notata; quibus addere liceret non ita longe abeuntem Alciph. I, Ep. 32, μηδὲ κρείττονος εἶν σοι τυχεῖν ἐραſτοῦ. Ubi εἶν pro fiat, coniungat, ſimiliter poſitum: ſed nihil adeo ſingulari hoc eſt, & eſt feſtinandum. REITZ.

ead. l. 3. Ἐνθα μὲν) Homer. Od. K, 98. SOLAN. Ἐνθα μὲν) Quia μὲν in Homeri l. d. eſt, ſervavi illud quidem; ſed μοι, quod marg. Ald. exhibet, ad ſenſum in Luciano convenientius duco, ſi pro μὲν ſubſtituatur, non addatur, quod verſus reſpueret. REITZ.

ead. l. 7. Ἐδόκει μοι ὥς εἶχον εὐθὺς εἶσω παριέναι) Benedictus, mihi, ut habebam, illico videbar ingreſſurus. Quanto rectius & elegantius Eraſmus: mihi viſum eſt protinus ita, ut eram, introire. Notiſſima formula tam Graeca, quam Latina. GRON.

ead. l. 12. Ἐκοπτον — τὴν θύραν) In Act. Apoſt. XII, 13, eſt κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet I. Elſner. Obſerv. T. I, p. 411. Plura Graev. ad Soloeciſtam, haud ita longe a ſin. ubi monet, veterum ianuās extrorſum verſas, & exeuntem aequē pulſaſſe fores, atque intrantem. Vid. interim Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 1098, ubi κόπταν τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „Eumoeiris Mſ. in Diſtionibus Atticis: Κόπτει τὴν θύραν, ἔξωθεν Ψοφεῖ δὲ ὁ ἐνδοθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic Ariſtoph. Acharn. 401, κόψω τὴν θύραν. In Concion. vero 982, κρούσης τὴν θύραν, pulſabis ianuam.“ REITZ.

ead. l. 16. Ἀμα) Μὲν hic male eſſe in ed. Par. notat Solan.

falso. Nam & haec ἅμα cum cett. habet, aequae ac O. REITZ.

pag. 33. l. 1. ὑπετάραττε — τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους) Vide ineptias interpretum, haec verba, ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι πρὸς ἐδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους, sic vertentium: Nonnihil enim ipsos turbabat novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent. In qua versione nihil fani. Nescierunt, ὅσον οὐδέπω, & ὅσον οὐπω, eleganti idiotismo Graecis significare iam iam, paulo post, quod dudum observavit magnus Budaeus. Verte: Turbabat enim eos nonnihil necopinatus meus adventus, & quod statim vel mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent. GRAEV.

ead. l. 2. Ὅσον οὐδέπω) Vid. supra 1 Ver. Hist. c. 8 f. Item de Merc. cond. c. 31. REITZ.

ead. l. 4. Τιτανῶδες) Tiranicum torvum vocant ac retticum, ac cuiusmodi feruntur fuisse veteres illi Tiranes. Idem in Timon. COGN.

ead. l. 5. Eis ἐμὲ ἀπιδὼν) Nihil novi est, praepositionem oppositam addi verbis compositis; tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio, ut supra quoque notavi ad Quom. Hist. c. 42. Addo hic Hippocr. S. VI, de Artic. p. m. 93, ὥς ὅτε εἶσω ἐξέπιπτεν, cum (caput ossis) intro excidit, i. e. luxatum est. Adde 1 Ver. Hist. cap. 26, εἰς τὸ κάτωπτραν ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα κόvis. REITZ.

ead. l. 6. Τίς πόθεν &c.) Homer. Odysl. Δ, 170 &c. SOLAN.

ead. l. 7. Μικροῦ) Pro μικροῦ δεῖν. Sic fere Aesop. Fab. V, αἰς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. REITZ.

ibid. Ἐξέθανον) Conf. supra Quom. Hist. c. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμβροντημένος) Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμβροντημένοι, a Graecis κυρίως appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili eius pavore obstupescit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. Moscop. καὶ ὁ ἐμβροντημένος ὁ ἐξ ὧν φρενῶν. Demosth. de Coron. ἐμβρόντηται, εἴτα νῦν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. Cels. Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens stupet. Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo; ἀποπληξίαν Graeci vocant. Ovid. Trist. I: Non aliter stupui, quam qui Iovis ignibus ictus Vivit, & est vitae nescius ipse suae. Xenoph. Ἀναβασ. γ, & Ἑλλην. δ, usus est his dictionibus. COGN.

Pag. 34. l. 3. Ὠτου — Ἐφιάλτου &c.) Homer. X. Odyss. A, 307, & seqq. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 21. Δημῶ —) Sic scriptum est in Codice Ms. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax, Grammaticus, de quo Suidas, an alius, iuxta cum ignarissimis novi. CLER. In Coll. G. de eo nihil est. SOLAN.

Pag. 35. l. 3. Ὑμῶν) Lege ἡμῶν narrantur enim haec, non dicuntur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπὸ Φειδίου) De Phidiae posteris quaerit, ut cui ob statuum tantum debeat: quibus etiam ideo sacerdotium attributum est; de quo vide Pausan. El. p. 161, 35. SOLAN.

ibid. Τὰ Διάσια) Conf. supra Tim. cap. 7, ibique notata ab Solano & ab Hemsterhusio. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ Ὀλύμπιον) Νῶν scilicet. GUYET. Aegre νῶς potest intelligi, nisi τὸν Ὀλύμπιον legās. Sed τὸ bene habet, si τερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina facellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβείδιον, Anubis templum, τὸ Ἀνάκειον, Castoris & Pollucis; de quo vid. Hemsterh. ad Timon. c. 10. REITZ.

ibid. Ὀλύμπιον) Consule de hisce Meurs. Athen. Att. I, 60 &c. (AG. IV, 849.) Marm. Ox. 118, & Plin. XXXVI, 6. Aequae autem scribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπιεῖον. A Perseo inchoatum. Liv. XL, 20. SOLAN.

ead. l. 8. Δωδῶνῃ) Neque quando hoc factum sit, ego novi. SOLAN.

ead. l. 12. Παίξεις ἔχων) Παίξεις ἔκων inveniebam in P. quod Solanus non animadverterat. Sed, ἔχων rectius alias habere, cum Scholiaste videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad Asin. c. 20; quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam; quae cum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud Alciphr. I, Epist. 1 f. ἀπηνεγκάμεθα γαμηταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον EXEIN τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. Noster Tox. c. 45, δὲ μοι τὴν θυγατέρα — γυναῖκα EXEIN. Hesiod. Ἔργ. v. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures edd. aut Codd. ἔκων haberent, suspensio pedem in mutando; nam & sic in Liban. sine varietate, Epist. XIV, p. 4, παίξεις ἔκων, sponte ludis. REITZ.

ead. l. 13. Φιλόκαινον) Schol. Coll. & Fl. ed. uti sententia necessario postulat. Exfulare itaque iussimus vulgatum φιλόκεινον. SOLAN. Nescio, quis locus hic esse possit τῇ φιλονεικίᾳ.

κίβ. Φιλοκαινίαν, novarum rerum studium reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum. Vel sic, vel φιλοκαινίαν, legi voluit Solanus. Dedit enim *levitatem*. GESN.

Pag. 36. l. 2. Πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ) Exempla huius locutionis, quae etiam est in I Epist. ad Corinth. XV, 28, dedit I. Elfner. Observ. T. II, p. m. 126. REITZ.

ibid. Μεσταὶ δὲ Διὸς) Arat. v. 2. SOLAN. Confer supra ad Prometh. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Τὸ ἦν subaudiendum. An librario excidit restituendum? GUYET.

ead. l. 7. Ἐν Περγάμῳ) Vide Pausan. p. 160, 16. SOLAN.

ead. l. 8. Βενδίδειον) Dea Thracia Bendis; vide Z. τρ. c. 8. Hesychius eandem cum Diana facit. Vide Strab. IX, X, pag. 471, & Procl. in Tim. I, de festis eius. Athenis etiam colebatur. Xen. Ἑλλ. β', p. 277, 14. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνουβείδιον) Nihil variare edd. notat Solan. quare? Forfan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβείδιον etiam supra Tox. c. 28. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ ταῦτα) Τούτοις etiam marg. A. 1. Sed quoties eius lectio consentit cum *Fl.* suspicio mihi est, id varietatis ex ipsa *Fl.* desumptum, quia subinde additum video, id inde esse petitum; quare postea in hoc Dial. talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat lectorem semel monuisse, quidquid *Fl.* singulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. consentit margo eadem, aut ubi quid novi affert, id addere haud negligam unquam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκατόμβας παρυστᾶσιν) Verbum hoc usitatum esse in sacrificiis, pluribus probat saepe iam laudatus I. Elfner. ad Rom. XII, 1. Ubi huius Luciani non est oblitus. REITZ.

ead. l. 12. Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν) De ea phrasi dictum est ad Ous. c. 11. SOLAN.

Pag. 37. l. 1. Ἄττα) Etſi ἅμα verosimile est, nihil tamen mutavi, quia & alterum Nostro frequentatur. Vid. supra Tim. c. 28, Imag. c. 13, Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 &c. REITZ.

ead. l. 5. Καθίςας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης) Cum vox posterior non possit alio referri, quam ad *ἑρπίδα*, opinor longe melius intellexisse Erasmmum, cum ad primam *consedisset*, quam Benedictum, *quarum in prima sedens*, quod ille haud dubie ad fellam retulit, abiens ab Graecis, quod non oportuit. GRON.

ead. l. 14. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπ.) Iterum pro στεφθῆναι διὰ
B b 4

τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra cap. 14, καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς. Adde hic Aristoph. Eq. 644, Εἴτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, tum coronarunt me ob laetum nuntium, quod Kusterus ad Plut. 765, & Scholiast. ad hunc vers. Equit. clarius exponit eadem ellipsi τοῦ διὰ, quam Spanhem. qui & illa laeta me coronarunt nuntia vertens dubium facit, sitne εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, cum in ipso Aristoph. textu planius conversum sit, ob laetum me coronant nuntium; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem Spanh. l. c. ad Equit. & Kustero ad Plut. adductis; licet in Pluti loco alia sit constructio, quam Spanhemius melius indicat Kustero; ait enim Aristoph. Plut. 764, — κἀγὼ γ' ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανωτῶν ὀρμαθῶ τοιαῦτ' ἀπαγγεῖλοντα, ibique ἀναδῆσαι σε ἀπαγγεῖλοντα τοιαῦτα εὐαγγέλια connectendum recte monet Spanh. REITZ. Coronari Olympia dixit ad hanc formam Horat. Epist. I, 1, 50: Quis magna coronari contemnat Olympia. GESN.

Pag. 38. l. 3. Ἄλλ' ἕτερον) Homer. II. Π, 250. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς περ ὁ Πύρρον) Gell. L. XI, cap. 5, de Pyrrhoniis loquens scribit: Nihil decernunt, nihil constituunt. De his Cic. in Lucull. COGN. De hoc eiusque dubitatione vid. supra Vit. Aug. versus fin. REITZ.

Pag. 39. l. 2. Ἐρμόδωρον) Vide supra c. 16. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄ δεῖ ποιεῖν) Non absurde Mf. προσέταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. Vulgati ποιεῖν. Praecepit ventis & tempestatibus, in quibus esset elaborandum. GRAEV.

ead. l. 15. Ἀττιν) Sic recte scribi, vid. supra Deor. Dial. XII, & notam Solani. Sed confer not. Hemst. qui & Ἀττην scribi contendit. Ego Ἀττιν hic servo, quia sic longe plurimi Codd. & edd. omnes. Item infra Ἀττις Eccl. cap. 9 pr. & alibi. REITZ.

ead. l. 16. Σαβάζιον) Conf. Bochar. Chan. I, 18, & Meurs. de Gr. fer. Vide etiam Ἐκκλ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄρπον δὲ ἡ Δημήτης) Ceres, Opis & Saturni filia, Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud Terentii, Sine Cerere & Baccho friget Venus. Cur autem ab antiquis Dea iudicata sit, quaeve prima repperit, scribit Plin. L. VII, c. 56. COGN.

Pag. 40. l. 1. Ἡρακλῆς κρέα) Voracem fuisse Herculem & supra visum est Ἐρωτ. c. 4, & multa eius nomina produnt. V. Plut. 1187, 2. SOLAN.

ibid. Καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτῃ) Καὶ μύρα ἢ Ἀφροδίτῃ. MARCIL. Haud addicendibus sane avibus mutare iussit Marcius: μύρτα enim suis civibus apponit Plato in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. SOLAN. Non adducor, ut credam Marcilium fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex Phaedr. III, fab. 17, atque inde coronas ple-xas in conviviis, ut ap. Hor. 2 Od. 7, 25, & ubivis exstat; sed μύρα unguenta plus facere ad lautas epulas existimavit; quæ Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam Wesseling. Obs. p. 51 — 2, scribens: *Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; Plato suos ci-ves μύρτοις, myrtis tanquam bellarius vesci voluit, L. 2 de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenaeus L. XIV Deipnos. c. 18 & 19. Haec ille, & assentior, licet Phaedrus myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisca interpretes, haud scriptum in Luciano μύρτον, cum verterent myrtum, sed μύρτα baccas myrti, sive myrta. Auctumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρτα annumerat Long. Pañ. II, p. 33 ed. Moll. REITZ.*

ead. l. 2. Μαυρίδης) Non adeo lautas, quippe quibus vescebatur sutor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi causa dictum puta: de iis enim nihil tale Athenaeus, qui diligenter ista plerumque exsequitur, quem vide 313. Immo alibi Casaubonus docet, Hecatae maētari solitas, ad 325. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡρέμα) Confer de hoc adverb. ad Merc. Cond. cap. 28. REITZ.

ead. l. 6. Οἱ καὶ θεοὶ) Οἱ δὲ θεοί. GUYET. Οἱ καὶ θεοί, ὡς Ὅμηρος πού λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τὰ κεῖ τεθεα-μένος, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε &c. Vertuntur haec: Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspi-catus, neque frumentum edunt, neque &c. En interpretis somnia! Verte, Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipse, puto, sicut ego, conspicatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque &c. Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit, tum Deorum quoque epulas. IENS.

ead. l. 8. Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.) Οὔτοι σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἰθόπα οἶνον. GUYET. Hom. II. E, 341. SOLAN. Versus Homeri est, Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἰθόπα οἶνον quem addo, ut appareat, quam probe Guyetus coniecerit, si men-sura versui sit restituenda: iam vero vel totus versus Home-

ricus poterit ita recipi, uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, & pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat, adeo ad verbum tenuisse carmina Homeri Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῇ κνίσσῃ) Τὸ σὺν intelligendum. GUYET. Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad Gall. c. 26. REITZ.

ead. l. 14. Τῆς τε Ἡσιόδου) Censeo, Lucianum scripsisse τὰς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias caneant.* Non τῆς Θεογονίας, ut vulgo legitur. GRAEV. Rescribi curassem cum Graev. τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam αἰείδω cum genitivo ubi occurrat, nescio: sed posset usitatissima ellipsi pronominis τὴν vel μέρος accipi; maxime quia non omnem Hesiodi plus mille versuum Theogoniam, sed partem tantum eius cantare potuerint, uti etiam ex Pindaro Oden unam tantum cantasse narrantur. Si vero Hesiodi carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ἦσαν τὴν πρώτην τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Θεογονίας Ἡσ. Nam etiam si αἰεῖδειν τινὸς probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τῆς, καὶ τὴν, (quamvis ego recte dici posse sciam, δὸς μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem simul postules.) Τὰς Θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit Θεογονία singul. num. non Θεογονίαι plur. Verum haec minor est priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet, quin ita *nativitates* dicatur. Gesneri versio ad Graevii sententiam est accommodata. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Μυρσίνης) Alias μυρρίνη est Myrtus arbor. Long. Paft. L. II, p. 33 bis. Sed & μυρσίνη dicitur Ael. V, 6. REITZ.

Pag. 41. l. 1. Τοῦ Πινδάρου) Quia eodem redit, τοῦ an τῶν hic legas, nihil mutavi: interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in allegandis poëtis, aliisque scriptoribus, Noster sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. iam bis. Item c. seq. καθ' Ὅμηρον εἶπω, & Gall. c. 2, τὰ Ὀμήρου ποιήματα. Eod. Gall. c. 6, καὶ μὲν Ὅμηρος λέγει. C. 7 tamen ὁ Πίνδαρος φησι bis, & c. 8, κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat, ut lubet. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλοι — Εὐδον &c.) Ex Homeri Il. B, v. 1; ex quo corrige εἶχε pro εἶχε idque per se etiam metrum exigit. IENS.

ead. l. 4. ἔχῃ) Recte emendarunt *B. 2.* & *Par.* editores illud ἔχῃ, quod in reliquis impressis & *Mf. Ox.* in εἶχῃ mutatum fuerat: ita enim & apud Homerum legitur, & postulat carminis ratio. *SOLAN.* Sola *Par.* hic sapuit, ἔχῃ exhibendo. *Solanus* ἔχῃ etiam in *B. 2.* esse addiderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam ἔχει habet. At ex Homero facilis erat emendatio, quam *Ienf.* ante *Solanum* dudum indicavit, quamque inde haurire potuit, ut video in aliis fecisse eundem *Solanum*, quod obiter in praefatione indicabo, si meminero. *REITZ.*

ead. l. 12. Κοινώσασθαι) Ita & supra *Iov. Trag. cap. 5 f. μὴ κοινούμενος* περὶ τῶν οὕτω μεγάλων. Quare *Parisiæ* lectionem repudiavi, etsi uno *Cod.* fultam. *REITZ.*

Pag. 42. l. 3. Ἐτάσιον &c.) *Iliad. Σ, 104. SOLAN.*

ead. l. 4. Λόγων λαβυρίνθους) Sic *Conviv. cap. 6, Δίφιλος* δὲ Λαβύρινθος ἐπικλην. *BOURD.*

ead. l. 5. Ὀνομάκασιν) Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. *Vid. lib. vet. GUYET.* Deest ἑαυτοὺς. *SOLAN.* Nescio, num opus sit pronominis additione, quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & αὐτοὺς. *Vid. ad 1 Ver. Hist. c. 30, ἀπαρρίψαντες*, ibique *L. Bos.* Et nos ad *Astrol. 1.* Ubi & potuissim addere *Aristid. Or. pro Rhet. ipso pr. Οἶμαι δεῖν, ὅστις μέλλει τὰ δέοντα εἰπεῖν, ἢ ψήφου κύριος ὁρθῶς ἐσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν &c.* Ubi αὐτὸν ante ὅστις omisum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo supra: quod tamen in aliis verbis saepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω &c. supra *T. I* vidimus. Aut praeterit, act. passivè accipitur, quorum quaedam *Ienf.* dedit ad *Tyrannic.* At in hoc verbo ὀνομάκασιν id nondum observavi; quare ἑαυτοὺς iam admitterem, si in libris invenirem. *REITZ.*

ead. l. 7. Πολλῶν χειρότερη) *Flor. πολλά.* *BOURD.* Illud πολλῶν nihili esse, quilibet videt. Sed πολλὰ coniunctum cum ἄλλα posset locum habere. *Vulgata* tamen magis arridet, neque ea probatione indiget. Supra *Tyran. c. 18 f. πολλῶν χαλεπώτερον*, & centies apud quosvis. *REITZ.*

ead. l. 17. Ἀρετὴν τραγωδοῦσι) *Conf. Gall. c. 11, & Peregr. cap. 3. SOLAN.*

Pag. 43. l. 6. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον) Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemptui, quem prae se ferunt philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui futuorem nummorum (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimu-

lo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὁβελῶν, quae voces quam sint affines, aut plane eadem potius, Eustathius docet aliquoties, praesertim ad Il. A, pag. 102, 38, *Baf.* Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum eiusmodi barbarum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paulo ante assae carnes fuerunt, quam labiis & dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ) Hom. Il. B, 246. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐκμεμελετηκότες) Vulgarum lectionem Florentina meliorem studio servavi. REITZ.

ibid. λοιδοροῦσι) Ὀνειδίζουσι. O. & L. quia credo λοιδορίας iam dixerat. Vulgarum tamen retineo. SOLAN. λοιδοροῦσι τοῖς, rarior constructio, ait Kuster. ad Aristoph. Plut. 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. Suidas contrarium docet, eique potius, quam Scholiastae Aristophanis, credendum ait Salmas. ab Kustero allegatus (ad Ach. Tat. p. 723.) Ego vero Kustero & auctorum veterum exemplis fidem habeo: nam & ita praeter Aristophanem Aesopos activum λοιδορεῖν cum accusativo construit, fab. 139 bis, item 148. Aelian. V. Hist. XIV, 26. In Evang. Ioan. IX, 28, ἐλοιδορήσαν οὖν αὐτόν. Aetor. XXIII, 4, & alibi. Epiet. man. p. 48, λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργός, & vel decies alibi; nam indicem eius exscribere nolo. Deuteron. XXXIII, 8, ἐλοιδορήσαν αὐτόν. Medium vero cum dandi casu Noster supra Gall. c. 15. Aesop. fab. 68. Aeschin. de fals. Leg. pag. altera f. ἐμὸν λοιδορούμενος καὶ τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX, Exod. XVII, 2. At cum dativo tamen & activum 2 Macc. 12, 14, τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio scribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definitio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilius est mutatio τοῦ λοιδοροῦσι in λοιδοροῦνται, quia terminationes eiusmodi per compendium solent exarari in Mss. REITZ.

ead. l. 13. Ἰταμότατος) O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes ἰταμότατος. SOLAN. Conf. supra Asin. cap. 6. REITZ.

Pag. 44. l. 3. Κέκραγα) Quasi sum clamans. De his praeterito praesentibus vid. S. Clarke ad Hom. Il. A, 37, — ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Et Dial. seq. Bis Accus. c. 3, κέκραγας — καὶ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. cap. 11, ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κέκραγόντων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsitan factum, ut unicum tempus paulo post fu-

turi, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκρά-
 ζονται Evang. Luc. XIX, 40, sit loco futuri ordinarii. REITZ.
ead. l. 4. Ἀνυπόδετος) Conf. supra Afin. c. 16 m. ibique
 notata. REITZ.

ead. l. 10. Ἡμῖν) Sic ed. Fl. In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

ead. l. 15. Πείσαι τὸν βίον) Genus humanum, quod Nostro
 familiare est: ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plu-
 rimis demonstravit Casaubonus ad Athen. XV, 5, ubi neque
 hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, vitam
 eodem modo dici Senecae atque Plinio: nos paulo ante & hic
seculum bonis itidem auctoribus vocamus. GESN. Ita supra
 Tim. § 25, πρὸ πολλοῦ ἐκκλεοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, quae iam pridem
 inter homines defecit. Alia, de tota vitae ratione, vid. in Amor.
 c. 20 & 33. Ac Gall. c. 5 pr. REITZ.

Pag. 45. l. 4. Ἡμῖν ἀσφαλίστατα) Et si Par. quoque habe-
 ret ὑμῖν, in versione tamen dederat nobis: quod cum sensus
 postulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes,
 qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae le-
 ctionem recepi, Solano etiam iubente, qui ita in I. emendarat.
 Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat
 Iuppiter, dicatque quasi, Agite ergo, eligite, quae vobis uti-
 lia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, & ἡμῖν dicens
 se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositio-
 ni respondere. REITZ.

ead. l. 5. Ἐββον) Quisquis miraris tumultuantes in conci-
 lio Lucianeos Deos, Senatium Romanorum audi apud Tacit-
 um sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamaman-
 tes. SOLAN.

ead. l. 9. Αὐτῇ διαλεκτικῇ) Conf. supra de σὺν recte omis-
 so, ad c. 27. Et Gall. 26. REITZ.

ead. l. 10. Ἱερομηνία — τεττάρων) Absurdum; sed consulto,
 ridiculi causa dictum. Constat autem, hunc libellum scriptum
 medio mense Decembri videri voluisse, quo tempore Satur-
 nalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur quatuor menses
 addat, nescio. SOLAN. Frustra quaesivi in historia temporum
 Luciani ferias quadrimestres. Fieri tamen potest, ut supplicatio
 quatuor mensium instituta sit, cum Iulio Caesari, Dione testa
 L. 40, p. 144 B. sexaginta dierum sit decreta. Plane sinitias pu-
 tat has ferias Dukerus in Addendis ad Thucyd. p. 672. Qui
 ceteroquin illam notionem Ἱερομηνίας, quae ad omne genus
 feriarum pertinet, praeclare iam explicaverat ad III, 56, item-
 que ad V, 54. Porro ἐκ χειρὶαν iustitium vertere, quam ἰνδου-

cias, malui; cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciis sermo sit. GESN.

ead. l. 12. Ἐς νέωτα) Habuimus supra Hermot. cap. 4 sub init. Et ante etiam ex Theocr. ni fallor, ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. Adderem Alciph. III, Ep. 23, p. 328, & 48, p. 384, aliosque, si quid opus foret. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ, καὶ κυανέῃσιν) Hom. II. A, 528. SOLAN.

Pag. 46. l. 6. Κεραμεικὸν) Athenis itaque scriptus hic Dialogus. SOLAN.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 47. l. 3. ΖΕΥΣ &c.) B. 1 & 2. Ζηνὸς, Ἑρμοῦ &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Hemsterh. in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis edd. abest personarum inscriptio. REITZ.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) In omnibus deerat nomen Iovis loquentis. Ipsa B. quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, Iovis quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. SOLAN.

ibid. Ἄλλ' ἐπιτρίβειν) Senarii duo e quopiam poeta Comico desumpti. Sic autem legendi videntur:

Ἄλλ' ἐπιτρίβειν ὅπόσοι τῶν σοφῶν μόνοις

τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. GUYET.

ead. l. 11. Τυφλῶ) Homerum a caecitate sic dictum scribunt Herodot. & Plutarch. ὄμηρον enim caecum appellant Cumani. COGN. De Homeri caecitate vid. notata ad 2 Ver. Hist. c. 20. REITZ.

ibid. Μάκαρας) Iliad. Δ, 127 &c. SOLAN.

Pag. 48. l. 3. Κνήσασθαι τὸ οὖς) Paroemia. BOURD. Mf. pro οὐδ' ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασὶ, σχολὴν ἄγων, scribit οὐδ' ὅσον ἀλφαῖσασθαι τὸ οὖς, φασὶν, σχολὴν ἄγων. Non tantum otii habens, ut aurem inveniat, hoc est, tangat. Ἀλφαῖω & ἀλφαῖνω est invenio. GRAEV. Κνήσασθαι) Sic edd. Addiderat Solan. conferend. Πητ. c. 11. Ibi habemus, τῷ δακτύλῳ ἀκρῶ τὴν κεφαλὴν κνέμενον. At quis dubitat, κνᾶσθαι scalpere significare? Interim ad stabiliendam vulgatam aliquid confert. REITZ.

ead. l. 7. Ἀσπί) Illud ἀσπία natum suspicetur quis & repeti-

to ex sequente ἀπό. Alius contra ἀωρί amisisse a praedicabit, quod absorptum sit ab α sequente. Ego ἀωρί praefero, ob hiatum, qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀωρία saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod edd. pariter omiserunt, excepta B. 1. Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἀώρια. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκκεκώφεται) Sic V. 2. B. 2. S. & A. In reliquis mendose ἐκκεκώφηται legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Κολοφῶνα) De hoc oraculo Potterus filet. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud Tacit. A. II, 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII, 22, inter alia obiectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consulisset. Strabo, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oraculo, quasi sua aetate fama eius tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαντεῖόν ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV, p. 642. Forte igitur post eius tempora illud, ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi eius meminere non hic tantum Lucianus, sed & Philostratus Vit. Apollon. IV, 1, & Porphyrius, Iamblichusque in huius lib. de Myst. Aegypt. § III, cap. 11, qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco aiunt: εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγείρω, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν προφῆτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo Paus. in Achaic. p. 210 habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν suo tempore non ἐξείργασμένα absoluta ait: quod firmat coniecturam nostram, inquit Olearius, (ex quo haec desumpta ad Philostr. p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post, quam Strabo scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit Schol. Apollonii Argon. I, v. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud Strabonem l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro clarissimo fraudi fuisse credo, cum Colophonium oraculum in Luciani Pseudomanti sibi visus estprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidemprehendes. Hic enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit & alibi Noster. Vide Z. tr. cap. 30. SOLAN.

ibid. εὐανθον) Oraculum Pataraeum tangit, de quo Virg. Aen. IV, 143: — Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo. SOLAN.

ead. l. 16. Διασεισαμένῃ) Sic etiam Fl. cum cett. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequen-

tatur; nec medium adeo facile se offeret. Sed med. forma *σειομαι* pro *plaudo*, Liban. Ep. 1001, p. 468: 'Ο δὲ ἐχάρη, τὸ δέατρον δὲ ἐσειέτο. Quem significatum Wolfius in ed. nupera ex Cresollii Theatr. Rhet. probat. Nisi & hic potius ἐσειέτο sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo.) REITZ.

Pag. 49. l. 2. Ἐπὶ πείρᾳ) Servavi lectionem edd. potiorum. Etsi ἐπὶ πείραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra i Ver. Hist. 19. Addo tantum Aesop. fab. 6, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, *se id utilitatis eorum causa facere*. Adi etiam Wess. ad Diod. Sic. II, c. 24, ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ est, *ea conditione, ut liberi essent*. Aliud est ἐπὶ τῆς πείρας. E. c. Aristid. Or. pro Rhet. T. 2 ed. Ieb. p. 2, ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῆς πείρας ἀρίστα δείκνυσι, *quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit*. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρνεῖα κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔλονται) Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de rege, quid tum ageret, apud Herodotum lib. I, c. 47. Meminit etiam superius in Iove Tragoedo. GRAEV. Herodotum vide. Passim alibi tangit Noster. V. Z. ἐλ. c. 14, & Z. τρ. c. 30. SOLAN.

ibid. χελώνας) Supra Iov. Trag. c. 30 χελώνης ait. Item Iov. Conf. c. 14. Forſan & hic χελώνης legendum. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ Λυδὸς) Midas. GUYET. Guyerus ait τὸν Λυδὸν Midam esse; sed Croesus est. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος) Senarius luxatus. GUYET.

ead. l. 6. Ὅρῃ τε &c.) Senarii duo e veteri poeta defuncti sic videntur corrigendi: Ὅρῃ τε δεινὰ, διγγάνει τ' ἀνδράων, Ἐπ' ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρπούται. Praecedens autem senarius sic stare posset — Ἀσκληπιδὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἀσκέλες ἐνοχλούμενος &c. GUYET. Hippocratis verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide Plut. 519, ubi paulo aliter leguntur. Addo, a Kustero monitus, Tzetz. Chil. VIII, 155. SOLAN. Lepide huc translata Hippocratis verba περὶ φυσῶν 1, 6. GESN. Ὅρῃ — διγγάνει — ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς) Dedita opera haec Ionice inferuit, quia medice loquitur, Hippocratem imitatus; sed & συμφοραῖσιν tum scribendum. Locum Gesnerus iam indicavit. REITZ.

ead. l. 8. φυτοουργούντας) Fortassis scripserat φυσουργ —; quod quia novum est, malim φυσῶντας. SOLAN.

ead. l. 10. Ἡ τὸν ὕπνον) Qualis Deus sit Somnus & Somnium,

vid. 2 Iliad. & Virg. VI Aen. De ratione somniorum vide Luciani Somnium, five Gallum. Homer. in Odyss. XIX. COGN.

ead. l. 16. Τσαύτας φροντίδας) Conf. supra Gall. cap.

22. SOLAN.

ibid. Διηρημένους) Ambigitur interdum de scriptura huius verbi. At vid. supra Tox. cap. 9 f. ἃ διηρημένα τὸ στόμα. Ac Dial. Mort. V, § 2, τὸν κληῖρον — διηρημένοι. Diod. Sic. L. 2, cap. 41, διηρημένης πολιτείας, divisae Reip. Sed Tox. c. 40 & 55, διηρημένος recte, sublat. Sic ἐπιηρημένους, elatos, Diod. Sic. 2, 34, pag. 147 f. Hoc enim a διαίρω & ἐπαίρω, prius vero a διαίρω esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad Tox. c. 55, ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. REITZ.

Pag. 50. l. 2. Βλακεύσιν) Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicuius & negligentiae, etiam Scholiastes ad h. l. observat. Conf. de hac significatione Spanhem. ad Aristoph. Plut. 325. GESN.

ead. l. 7. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες) Nec haec verba ceperunt interpretes, οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοῦς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπῆς αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ διατάξας πέπαιμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπὸ πηλλ. — cum sic interpretantur: Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, seu curarum parte sublevato, quiescere mihi licet. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες sunt speciales curae, quae singulis sunt impendendae, & opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluviarum, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi & gubernavi, levatus & solutus sum curis his particularibus. GRAEV.

ead. l. 10. Βουκόλον) Conf. Deor. Dial. III. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν Ὀλυμπία — βαβ.) Hinc ego coniicio, ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed coniectura mera est, nec, nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. SOLAN. Numerum Olymp. omisit Solan. in nota sua, eum postea adiecturus; sed qualem coniecerit cum ex tempore divinare nequeam, non implevi. REITZ.

Pag. 51. l. 2. Ἐν Αἰθίοψιν εὐωχ.) Hom. II. A, 423. SOLAN.

ead. l. 3. Οἱ μὲν ἄλλοι) Hom. Ἄλλοι μὲν βαθεῖοι τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ Εὐδὸν παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. GUYET. Hom. II. B, 1. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀληθὲς) Ὁ ἀληθεύων. GUYET.

Lucian. Vol. VII.

Cc

ead. l. 11. Ἀκαλλιέρητα) Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα interpres supplevit. GUYET.

ead. l. 15. Εἰ τύχοι) Confer, si operae videtur, Amor. cap. 42, & Tox. 4. REITZ.

Pag. 52. l. 1. Μερμηρίζω) Cur in omnibus edd. est μερμερίζω; quis enim nescit, μερμηρίζω Homericum esse verbum? GRAEV. Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. SOLAN. Hom. Il. B, v. 3, Ἄλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in edd. peccantem restituvimus. REITZ.

ead. l. 3. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι) Conf. principium huius Dial. SOLAN.

ead. l. 10. Κεκράγασιν) Conf. supra ad Dial. proximi cap. 31. REITZ.

Pag. 53. l. 3. Πάνν) Πάντες P. & L. Sed neque hoc satis commodum. SOLAN.

ead. l. 5. Συγκεκυφότες) Corpore incurvato, i. e. facie pro-na, ut in Evang. Luc. XIII, 11, καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi I. Ellner. hoc Luciani, & aliud ex Appiano affert. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν χρόνον) O tempora, o mores! Sed nescio, an ab aliis sic Graece usurpetur. SOLAN.

ead. l. 14. Τὴν μὲν δίκην) Scribe Δίκην. GUYET. I. e. maiusculo Δ, tanquam nomen proprium: quod facile ei dedimus. Confer eiusdem Guyeti notam sequentem. REITZ.

Pag. 54. l. 2. Σὺ δὲ, ὦ Δύγατερ) Phurnutus Iovem iustitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps & imperator universorum, quodque quaecunque reges facerent, ut iusta & aequa putarentur. Eadem ratione Anaxarchus Sophista in quarto historiarum Arriani antiquos ait Iovi assistentem iustitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. COGN. ὦ Δύγατερ) I. e. Δίκην. GUYET.

ibid. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς) Harpocraton scribit, Athenienses vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς, quasi dicas, Deas castas & incorruptas. Pausan. in Corinthiac. ait, Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat Hesiod. in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantem immolabant & melicratum. COGN. τὰς σεμνὰς θεὰς) I. e. τὰς Εὐμενίδας. Hesych. Σεμναὶ θεαί. τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐπὶ εὐφημισμόν. GUYET. Confule Hesych. SOLAN. Firmat, quae monet Scholiafles de templo Eumenidum, Pausanias in Areopagi descriptione, f. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illustravit Meursi. Areopago c. 2. GESN.

ead. l. 3. Ἀποκλήρου τὰς δίκας) De fortitione iudicum per-
multa Scholiaft. Aristoph. ad Plut. v. 277. Confule etiam ibi
Spanhem. Nam in explicandis antiquitatibus operam colloca-
re in hac ed. non est nostrum. REITZ.

Pag. 55. l. 1. Ἀλεκτρύονα τῷ Ἀσκληπιῷ) Cum Dracone
etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo
ipfi res sacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem mori-
turus, sumto veneno, cum puer illi detexisset, quod illi iam
frigerent praecordia, gallum debemus, o Crito. COGN. De
cultu Aesculapii vid. etiam Ovid. Met. XV, fab. L. Et Mich.
Rosall. Ceterum falso infimulatum Socratem, quod nulla
omnino sacrificia faceret, supra vidimus ad Demon. c. 33, ex
Xenoph. Memorab. quem etiam ad partes vocat Anonymus
in Bibl. Raisonnée an. 1737, mens. Apr. p. 370, in recensenda
nova ed. Caton. Distich. Quo ostendat, Lucianum in De-
monacte non negare Socratem unquam sacrificasse, sed quod
vulgo accusaretur non sacrificasse, & quod respondeat, Mi-
nervae non sacrificasse, quia cl. vir in rescript. Boxhornio, Ca-
toni annexis, pag. 35 scripserat: *Illud forte nonnullis minus no-
tum, inter hos fuisse aliquot, qui plane abstinerent a sacrificiis, cum
opimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate & Demonacte philo-
sophis tradit Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Ac-
cusato.* At Socrates Atheismi accusatus cicutam bibere ada-
ctus est; unde facile apparet, eadem ratione accusatum fuisse,
quod non sacrificaret. Verum raro eum saltem sacrificasse,
ego quidem crediderim: cum enim turbam Deorum non ad-
mitteret, etiam falsis istis Diis non sacrificare debuit; verum
caerimoniae & consuetudinis causa id potuit facere, quod af-
firmanti Xenophonti negare non ausim. REITZ.

ead. l. 6. Μέλιτον) Prave hic etiam in omnibus legebatur
Μέλιτον. Vide Not. ad Z. ἐλ. c. 16. SOLAN.

ibid. τὸ δὲ νῦν εἶναι) M. Aurelio imperante. Hinc est, quod
toties & tam acriter eos infectatur. SOLAN.

ead. l. 10. κατὰ Ἰλας) Lego κατ' Ἰλας. B. 2. κατὰ Ἰλας. Re-
liquae κατὰ Ἰλας. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ τὴν πύραν ἀΐξαντες) Adleverat Solan. vid.
infra Pers. 517. Id est, de Mort. Peregr. c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βα-
κτηρίας ἦσαν est in I. Sed cum aliae ἦσαν habeant, hoc ibi dis-
quirendum erit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτό-
νων περιέρχονται) Ms. περινοστοῦσιν. Philosophi extemporanei
ex coriariis & fabris facti oberrant. GRAEV.

ead. l. 16. Περιέρχονται) Περινοστοῦσι P. etiam agnoscit. Sed nihil muto. SOLAN. Περινοστοῦσιν verum esse puto, quia περιέρχονται usitatus verbum interpretatio fuit alterius minus triti. Aristoph. Plut. 121, — προσπταίοντα περινοστεῖν ἔῃ. Noster hoc Dial. cap. 27, δόξαν δὲ αὐτῶ περινοστεῖν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. REITZ.

Pag. 56. l. 14. Ἀπίωμεν, ὃ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαῖα τῆς Πάρνηθος, ἐνθα αἱ δύο ἐκείναι ἄκραι) Athenarum hoc loco τοποθεσίαν describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit: duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. PALM.

Pag. 57. l. 4. Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται) Vid. supra notata ad Prometh. vers. fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἀγοραῖος) Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi fratri eius ut proprius tribuitur, (vide Z. τρ. c. 33) qui & Hermagoras dicitur. SOLAN.

Pag. 58. l. 16. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων) Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: sed dum sic loquimur, Atticae iam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin iam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe confide, Pnycem versus prospiciens, expectansque, donec ea, quae sunt a Iove mandata, proclamavero. Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male interpretes, super vicum, aut super campo. ALMEL.

Pag. 59. l. 1. Σούνιον) Atticae tabula propofita haec omnia palam fient. SOLAN.

ead. l. 4. Καθῆσθαι) Mf. Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα που ἐπὶ τοῦ πάγου καθῆσο, tu vero hic in colle confideto: male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. GRAEV. Κάθησο) Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι, quod in impr. est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ κερεισφόρος) Conf. Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ibid. Ὁ τὴν σύριγγα) Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi frustra inferere voluere nonnulli. Conf. supra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item Dial. Mort. X, ὃ δὲ τὴν πορφυρίδα, (scil. ἔχων) & Catapl. c. 4 pr. ὃ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13, & vel centies alibi. REITZ.

ead. l. 10. Λάσιος ἐκ τοῖν σκ.) De phraſi v. Διον. c. 2, Συρ. c. 24, & Ἑκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia talis monſtri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡκει μὲν τὸ πρόσθεν) Historiam, h. e. fabulam, non uno loco tangit Pausanias. Sed omnia diligentissime iam perſecutus eſt Meurf. Athen. Attic. II, 8. GESN.

ead. l. 13. Δάτιδος) V. Herod. VI, 231, & Suid. A Xerxe in Graeciam cum Artapherne miſſus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

Pag. 60. l. 1. Μαράβωνάδε) Curavi, ut adverbii more ederetur, ut S. exhibebat, veluti οἰκάδε & ſimilia ſcribi ſolent; id enim ſenſus exigebat. REITZ.

ead. l. 3. Σπήλυγμα) Μακρὰς vocabant; Eur. ter. Meurf. Ath. Att. II, 103 & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 4. Πελασγικοῦ) Appinxerat Hemſterh. adeundum Duker. ad Thucyd. II, 17. Ibi Thucyd. ait: τὸ τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Ibique Waff. notat videndum Heſych. voce Πελαργικοί, & Schol. in Lucian. Strabon. p. 221. Schol. Ariſtophan. Ὀρν. 833. Dukerus vero, in Schol. & Ariſtoph. l. d. eſſe Πελαργικόν, de quo etiam moneat Scholiaſt. Luciani h. l. Haec illi: ſed ut lectori otium faciam, addam verba Heſychii, qui Πελαργικοί νόμοι τοῦ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς· πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν. Πελαργούς γάρ φησι τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ἀπὸ τῶν πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae geſtabant, populos nomen πελαργικῶν accepiſſe tradit, ſcribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν κατασκευῆν τεῖχος· οὗς καὶ δεαſάμενοι τινὲς, πελαργούς ἀνόμασαν διὰ τὰς ſινδύνας, εἰς ἐφόρου. Verosimilius Strabo L. 2, pag. 339, docet, Atticos ſcriptores ita *Pelaſgorum* meminiſſe, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi inſtar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam ſignificat. Patet igitur, Πελασγικοῦ & Πελαργικοῦ poſſe ſcribi; ſed Πελασγικοῦ hic verius. REITZ.

ibid. Εἰς τὸ μετοικικόν) Nimirum receptum in urbem iocatur, non pleno civitatis iure, ſed ut μέτοικον, de quorum tributis plura Harpocration voc. μετοίκιον. GESN.

ead. l. 5. Ἐν γειτόνων) Sic P. uti iam ante legendum vide-ram; ut Ίκαρ. c. 8 & 16, & hoc ipſo opuſculo c. 31. Repertur tamen ἐκ γειτόνων in fragmento inc. Menandri 103, pro in vicinia, quod vide p. 226, & Em. p. 83. SOLAN. Ἐν γειτόνων etiam emendavit marg. A. 1 W. quod ex ſeqq. ubi rur-

fus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc Solano & Lucianae consuetudini dedi, ut *ἐν* hic quoque reciperem; quamvis *ἐκ* etiam locum hic posse habere, omnino credam, quia *ἐκ γειτόνων πρόσσει* coniungi potest: quin & *ἐκ γειτόνων* apud alios legas, ubi vel maxime *ἐν* videretur postulari. Alciph. L. 2, Ep. 2, p. 216, *ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν*. Ubi peritissimus Bergl. ex Aristae. I, Ep. 5 & 19, plane eadem verba *ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν* adducit; item ex Lys. *εἰς γειτόνων*. At vel in Alciph. & Arist. *ἐν* mallem, nisi viderem & sic esse ap. Menand. ab Solano indicatum, similemque lusum in *ἀπὸ* pro *ἐν*. E. c. Heliod. Aeth. VII, pag. 319, *καὶ τῶν ἀπ' οἰκίματος ἐπὶ μακρῷ*, de virgine, quae diu *DOMI* est *asservata*. REITZ.

ead. l. 8. EPM. καὶ ... ΔΙΚ.) Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Iustitiae honoris causa cessisset. *FL. EPM. καὶ ΔΙΚ.* prave. Reliqui impressi punctum unicum post *καὶ* habent; minus, quam nos, dilucide. SOLAN.

Pag. 61. l. 5. Τράγον ἑνορχιν δούσι μοι) Supra Deor. Dial. IV, § 1, *καὶ δούμεν γε αὐτῷ ἑνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες*. REITZ.

ead. l. 13. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοὶ) Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, ut *mox καὶ ἡνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πάγωνος ὁμοιότητι*. Pan idem, qui & nunc loquitur. MARCIL. Aut delendum *οὐχ*, quod in plerisque ante *ὁμοίους* est, ut in *S. & A.* factum est; aut legendum *μόνον οὐχ*. V. finem capitis. In *L. ἀνομ—* recte, si praecedat *οὐκ*. Sed *P.* recte omisit *οὐχ*. SOLAN. Negationem ante *ὁμοίους* in edd. male praemissam recte etiam deleverat Gesnerus noster. REITZ.

Pag. 62. l. 7. Ἀρετὴν τινα) Supra Gall. c. 11, & huius Dial. c. 21 a. m. ac saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸ ὄρθιον) Et si τὸν ὄρθιον νόμον interpretēre, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad *id*, quod vocant ὄρθιον, qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Par.* ed. haec marginalis glossa addebatur: *Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cuius & Gellius meminit in Arione. I. e. L. XVI, c. 19, ubi Gell. ait: Stansque (Arion) in summae puppis foro, carmen, quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit. Eratque carmen Orthium, sive Orthius modus, qui ad accendendos animos in proelio adhibebatur*. REITZ.

ead. l. 14. Ἀλλόν) V. Longin. SOLAN.

Pag. 63. l. 1. Ἐπισκοπούμενον) Nihil varietatis notarat So-

Ianus. Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in *P.* & *H.* utraque, & suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte esse in *I. B.* 1. *S.* cumque Gesner. id etiam in marg. emendasset, quantocius hoc dedi, quod sensus postulat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπεξεσμένοι) Conf. Somn. § 2, & Hermot. cap. 62. SOLAN.

ead. l. 5. Τεθήπασιν) Conf. supra Scyth. c. 8 & 9, & Alex. cap. 13. REITZ.

ibid. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μὴδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περισχολεῖ) Vertunt, inprimis, quibus nihil rerum necessarium curae est. Περισχολεῖν est verbum, quod Graecia non novit, nec nosse potest. Lege ἀναγκαιοτέρων πὲρὶ ἀσχολεῖ, praecipue quos nullum negotium necessarium avocat, impedit. GRAEV.

ead. l. 6. Ὅπόσους) Ὅπόσος. GUYET. Non credo. Nam ἀσχολεῖν accusativum personae recte habet. Confer supra Zeux. c. 7, ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὐσα. REITZ.

ibid. Περισχολεῖ) Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis annotata sunt, bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum διασχολέω, quo passim uti Herodotum, Lexica docent? GESN. Nihil mutuo. Suspicio tamen subnasctur, ἀναγκαιοτέρων πὲρὶ ἀσχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Graev. idem iam praecepisse. REITZ.

ead. l. 7. Κεκλημένοι) Sic omnino legendum, invitis omnibus libris, qui κεκλημένοι habent. SOLAN. Possis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui aliciantur & quasi advocentur, dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad iudicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse iudicet vulgus eos, qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκλημένοι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor, an idem spectavit Solanus, qui in versione posuit obstupefacti. GESN. Optime olfecit Gesn. κεκλημένοι legendum, & sic Solan. voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum, nemo indignabitur. REITZ.

ead. l. 9. Δημοφελές τι) Bene sic emendarat Gesn. cum in *H.* sua δημοφελές secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *P.* Non veteres, nec *S.* & *Amst.* REITZ.

ead. l. 12. Μὴδὲν ὑποστειλάμενον) Deposito metu, Erasmus. Gesnerus rectius, absque dissimulatione. Ita in *Act. Apost. XX.*

20, ὡς οὐδ' ἐν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi Elſnerum ſimilia ex Iſocr. Aefch. aliſque, non omiſſo hoc Luciani teſtimonio, afferentem. Adde Noſtrum ſupra Amor. cap. 36, ὑπεσταλμένῳ φωνῆς τόνῳ. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπίσκοπῆς) Vid. ſupra Reviv. cap. 21, ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπος ex Coll. & G. affertur. Ad prius ſtabiliendum etiam addi poſſet Hermot. cap. 28 f. ἀναβάντα ἐπὶ ſκοπὴν τινα, & Zeux. c. 4; quod poſterius teſtimonium Solanus iam produxit in Reviv. l. d. REITZ.

Pag. 64. l. 2. Ἀγαθῇ τύχῃ) Nihil varietatis annotarat Solan. Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque Baſ. At cum l. Fr. P. S. recte habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; eſt enim formula uſitata, ſaepe occurrens: vid. Vit. Auſt. c. 1, Alex. c. 14 & 38. Ruſſus infra hoc Dial. Bis Accuſ. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 7. Ὁμισδὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης) Merces pro quoque iudicio tres oboli. Haec erat merces conſtituta, quae Athenis iudici dabatur. Pollux Onomaſt. VIII, 5, τριωβόλιον δὲ τῷ δικαστῇ διδόμενος μισδὸς, tres oboli, data iudici merces. Aeſtimatur autem obolus Atticus octo chalcis, ſeu ſuſero Batavico, chalcus vero, quem Batavi deutam vocant. Sic & patroni cauſarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipſo dialogo: πολλοὶ γάρ, οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαβράχηναι ἔτοιμοι, ſunt multi, qui vel trioboli gratia diſrumpi parati ſunt. GRAEV. Vid. Kuſter. ad Ariſtroph. Plut. v. 329. Vel potius Spanhem. ad eundem, qui de mercede hac iudiciali, olim tantum duorum, deinde trium obolorum, agit, & Graevium ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque patroni non fuiſſe eandem, quam iudicis triobolaris, ſed duplam, ex Ariſtrophane docet. REITZ.

Pag. 65. l. 2. Ὡ τὴν Ἥχῳ εἶωθα ἐπικ.) Conf. ſupra Deor. Dial. XXII f. SOLAN..

ead. l. 3. Λόγων τῶν δικανικῶν ἅλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι) Non conſtat his conſtruetio, & corrigendum ex Baſileenſi ἀκούων τι. GRON.

ibid. Ἐμοὶ) Sic L. uti Kuſterus coniecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire abſurdum; niſi, quod ſuſpicor, ἔχει μοι ſcriptum fuerit. SOLAN.

ibid. Ἄλις ἔχοιμι — ἀκούοντι) Haec non cohaerere, ſatis apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi ſatis facit, excogitatum forte ad medicinam loco ſaucio faciendam. Non viderur, inquam, illud τι hic adiuncturus fuiſſe Lucianus. Quot loca inter diſtantes & ſcribentes ioraciſtas corrupta ſint, vel Cante-

riani syntagmatis Aristidi ab illo edito subiuncti c. 1, vel cuiuscunque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus *ἰκέτην* in *οἰκέτην* mutatum &c. Verbo, legendum videtur, *ἄλλῃς ἔχει μοι* — *ἀκούοντι*. Usus ille verbi *ἔχει* non infrequens. Noster *Παρασ. princ. καὶ γὰρ οὐδ' ἐτ' ἄλλα οὕτως ἔχει σοι*. Thucyd. III, 53, *χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ πειθὼ*, *difficile nobis est persuadere*. Inprimis referre hic iuvat principium orationis primae Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, *Νέος μὲν καὶ ἀπειρος δοκῶν ἔγωγε ἔτι*, *δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ.* Videtur legendum, *Νέος μὲν καὶ ἀπειρος δοκῶ* (vel *δοκῶν* servato, & intellecto *εἰμὶ*) *ἔγωγε*. *δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π.* Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, *εἰ ἐπεξίοντι ἀναγκαιῶς ἔχει οἷς ἡκιστα ἔχρῃν ἐν διαφορᾷ καταστήναι*. GESN. *ἔμοιγε*) En medicinam, quam Gesnerus desiderabat, quamque coniectura affecutus est, ex libris confirmatam. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς περ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες) Alciph. II, pag. 262, *δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἷτινες ἀρξονται πάντῃ με περιβομβεῖν* ubi Bergler. pristinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit, *ut vesprae circumstre-pentes verticem*, cum *arcem* debuisset, id quod Gesnerus noster iponte correxit. Ceterum Athenienses irritatos esse pugna-cissimos, ideoque crabronibus comparari ab Aristophane, vid. apud modo laudatum Bergler. REITZ.

ead. l. 15. Οἷσθα δ' δράσομεν) Attici vulgo *οἷσθ' ὃ, τι δρά-σον*. V. Muret. Var. Lect. III, 12. SOLAN.

Pag. 66. l. 1. Κληρώμεν) De causis forte producendis vide AG. V, 2091. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπηγμέναι) *Ἐπηγμέναι* notatum erat in marg. Iunt. Sed deletum deinde, adscriptumque conferendum cap. 25. Unde patebit, nihil hic mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Μέθῃ κατὰ τῆς &c.) I. e. *τῆς μέθης δίκη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ οὖσα*. Ὑπὲρ Πολέμωνος, i. e. *περὶ Πολέμωνος, de Polemone, super Polemone*. Κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, subaudi *γραφεῖσα*. *Ἀνδραποδισμοῦ*, pro *ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ*. Et sic de cett. GUYET.

ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος) Erasmi. ac Gesn. dedere, pro *Polemone*. Guyetus, *de, super*. Verum est, *ὑπὲρ* τινὸς significare pro aliquo. Ut in notissima Novi Foederis sententia, *Εἰ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν*; Noster hoc Dial. cap. 6, *καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι*, & omnes PRO TE philosophantur. Et c.

14 bis, ter c. 15. Idem Quom. Hist. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μονομα-
χοῦντα. Tox. c. 36 pr. θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων. Amor. cap.
47, p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. Aristid. T. II, pag.
116 ed. Iebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἐρεῖν, *PRO viris honestis dicere*.
Interim bene Guyetus monet, recte hic *de, super*, significare:
nam Polemon non tam est, *pro* quo causa dicitur, vel qui reus
defenditur, sed subiectum litis, de quo contenditur, quemque
ambae litigantes suum vindicant; vide modo pr. capitis 16. At
si quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita e.
c. in 1 Ep. ad Corinth. XI, 24, τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλω-
μενον, recte vertas, *pro nobis*, (& sic centies in N. T.) sed &
propter nos, ibi eodem redibit & multis in locis. Long. Paft. IV,
132, (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδαικῶς, *timens filio*. Sive *de*,
pro, super filio, quod & ibi parum discriminis afferet. Sic mox
περὶ Ἀριστίππου iidem est subiectum, de quo ambigunt;
confer c. 23 & seq. Nec obstat, quod περὶ τινος εἰπεῖν etiam
dicantur oratores *pro* aliqua re dicentes, ut Demosth. περὶ
στεφάνου, *Demosth. pro corona*: nam & ibi corona est, de qua
litigatur, aliiue *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque in-
terfit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praeftat *de*,
propter, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 6. Ἀνδραπεδισμού) V. not. ad c. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ στοὰ κατὰ) I. e. τῆς στοᾶς δίκη κατὰ τῆς ἡδο-
νῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὔσα. GUYET. Haesit, an in versione Stoa
potius nomen retinerem, quod Prosopopoeiae magis aptum
videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appel-
lationis, cum toties se occasio obtulerit Ciceroni, Senecae,
aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam
terminatione signare, quam *focrus*: quaque usi Cicero &
Horatius. GESN.

ead. l. 9. Διονύσιον) Zenonis hic discipulus, de quo paulo
post, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Περὶ Ἀριστίππου) I. e. τῆς τρυφῆς δίκη περὶ Ἀρι-
στίππου πρὸς ἀρετὴν &c. GUYET.

ead. l. 13. Ἀργυραμοιβικὴ) I. e. τῆς ἀργυραμοιβικῆς δίκη τῷ
Διογένει γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένηους, δρασμῶ οὔσα,
i. e. περὶ δρασμῶ. GUYET. Ἀργυραμοιβικὴ hic edd. recte. Ac
rursus infra c. 24. Ubi Scholiast. tamen ἀργυραμοιβικὴ, sine
dubio per errorem calami, aut ryporum, quamvis non sit
contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc ver-
bo α verbi ἀμείβω maneat, aequè ac manet in χρυσαμοιβός,
ἱερὰμοιβός &c. REITZ.

ead. l. 15. Πύρρωνος λειποταξίου) Diog. Laërt. initio vitae eius. BOURD.

Pag. 67. l. 3. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὐταὶ δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται) Antiquiores illas, inquit interpretes, prius dirimamus: hae autem postea iudicabuntur. Non reicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis aridet Mf. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, priores prius expediamus, sc. causas. GRAEV.

ibid. Διαλύσωμεν) Nihil varietatis in edd. reperio. Solan. vulgatum iam delerat, & ν pro λ substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur διαλύειν δίκας, pro dirimere, diiudicare. Ita simplex λύειν, pro dissolvere dubium, ex Alciph. II, 4, p. 262, qui λύειν τὴν γνώμην, pro decidere sententiam, habet, supra, ni fallor, iam vidimus. Addo Hippocr. five Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα πάντα, id est, solve nos omnibus his difficultatibus. Sed διαλύεσθαι ἐγκλήματα Thucyd. I, c. 140. Et IV, c. 118 post med. τὰ ἀμφίλογα δίκη διαλύοντας ἄνευ πολέμου. Herodian. VI, 5, 8, διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου, peractio bello. Dion. Hal. VIII, p. 517 f. διαλύσονται τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. Aristoph. Lyf. 569. Alia Lexicogr. iam dedere. Nec tamen διαλύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. REITZ.

ead. l. 6. Νεαρὸν) Μὴ παλαιὸν P. sed solus; & glossema merum est. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν δέησιν) Ἀν τῇ δέησει; GUYET. Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandae casu additur: ut enim Latine dicitur gratificari alicui, & gratificari alicui quid, ita & Graece χαρίζεσθαι τινὶ τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insolitum profanis. Ael. V. H. XII, 1, vers. fin. χαριζομένων ἀπάντων βασιλεὶ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit Periz. Mitto alia exempla. Interim δέησει fere mallet, quod hic elegantius. REITZ.

ead. l. 11. Τῷ Σύρῳ) Τῷ Λουκιανῷ τῷ Σαμοσατεῖ. GUYET.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ) Fuit, cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Iustitiae responderet. SOLAN.

Pag. 68. l. 1. Ἴδού καὶ τὰς ὑπερορίους ἥδη Ἀθηναῖσιν ἐν Ἀρείῳ σταγῶ ἀποκλ.) Sic Mf. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπερορίας. GRAEV.

ibid. Ὑπερορίας) Subaudi δίκας. GUYET.

ead. l. 3. Πλὴν ἄλλὰ κλήρου ἐνδεκα) Sic Mf. verumtamen sortire decem. Editi, πλὴν ἀποκλήρου, GRAEV.

ibid. Τους αὐτοὺς) Τοσούτους rescribendum iubet S. Petitus ad Legg. Att. p. 323 : *Ita ut ἀποκλήρου ἑνδεκα τοσούτους ἑκατέρω των δικῶν significet*, sortire undecim totidem utrique liti. Nam iudicia reddenda erant eodem die ; tum vero lege cavebatur, ne quis eadem die duo redderet iudicia. Cui ego plane assentior, ac rescriberem, modo vel unus Codex adiuvaret. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ Ἀκαδημίᾳ) Subaudi δικάζοντες. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ ὕδωρ ἐγγχει) Conf. Abdic. c. 8 f. SOLAN. Immo & mox c. 16 f. atque alibi passim. REITZ.

ead. l. 12. Μόγισ) Μόλις antiquius esse, significatu tamen non differre, vid. Solan. & Hemst. ad Iud. Voc. cap. 4. Vix differre agnoscit etiam Wessel. ad Diod. Sic. II, c. 47. Confundi autem saepe a scribis, hinc apparet. Addat, cui tanti est, Deor. Dial. VII, 1, ubi μόγισ edidit Hemst. quod ibi sic etiam est in Fl. & P. Sed I. μόλις ibi vicissim habet, etsi in variantt. non est notatum. REITZ.

ibid. Ἔστηκε) Ἔστηκεν, quod bene monuit marg. A. 1 W. omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. REITZ.

ead. l. 13. Δεινῶν) P. L. & edd. omnes, exceptis Fl. & Ald. quae κοινῶν habent. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἐβελήσειέ γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι Μέδῃ) Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari. Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Mf. in quo οὐθεὶς ἐβελήσει ἐν γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθῃ, nemo volet aperte patrocinari ebrietati. GRAEV.

ibid. Τῷ φανερῷ) Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. GUYET.

ibid. Ἐν) Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἐβελήσειέ γε, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. SOLAN. Ἐν τῷ φανερῷ) Recte monuit Guyet. cumque libri quidam addicant, facile recepi. REITZ.

ead. l. 17. Ταῦτα) Quae sequuntur scilicet. GUYET. Occurret sic rursus Dial. seq. c. 12 pr. atque alibi. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Αὕτη) Ἡ Ἀκαδημία. GUYET.

ead. l. 9. Τὸ γε νῦν ῥέον) I. e. ὕδωρ. Illi nunc fluit aqua (scil. clepsydrae.) KUSTER. Vertebatur in Graeviana, quae nunc fluit oratio. In Paris. id quod nunc dicitur. Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit L. Bos de Ellips. p. 176 ed. Franq. Monuit idem Guyetus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀνδράποδον — εὐνοῦ) Ita in Epist. ad Ephes. VI, 7, μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi lac. Elfner. bene monet, εὐ-

γουν saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo
servientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus conveni-
re erga dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. REITZ.

ead. l. 12. Ων) Melius ita vulgo, quam quod Fl. §. Nec ge-
nitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν
αὐτῶν, ὧν &c. Long. Past. L. 2, p. 43, ὀρνίθων ἀγέλαι συνέρ-
χονται τὸ ἐωθινόν, τῶν μὲν ἐς τροφήν, τῶν δ' ἐς ᾠδήν. Herodian.
II, 1, 2, δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς. REITZ.

ead. l. 14. Ἐωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων) Sic in Deorum confi-
lio ἀκράτῳ ἔωθεν ἀποπνέων. BOURD.

ead. l. 15. Στεφάνοις δινηθισμένος) Conf. Nigr. c. 18. SOLAN.

Pag. 70. l. 5. Ἀπαγοῦσα) Sic P. melius, quam in impres-
sis, ubi ἀγαγοῦσα. SOLAN. Admitterem Solani emendatio-
nem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem
enim vim habet, quasi raptam captivamque abduxerit, vel ut
praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi
secumque habendi causa, quo sensu Liv. & Sallust. in taber-
naculum abducere, & sim. frequenter usurpare, quis nescit?
vid. tamen Cort. ad Sallust. Iug. VIII, 2. Adde supra Tim. §
16. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque di-
catur, tamen eadem causa locutionis est, pro perducere seor-
sum, ad se, sive seducere. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ) Articulum ante ἄθλιος ego inserui, qui in
omnibus desiderabatur. SOLAN.

ibid. Ρικνός) Macilentus. Vide nos ad Iamblichum. KUSTER.

ead. l. 17. Ἐμοὶ βενσάτῳ) Vertebatur, peroratum a me esto.
Sed rursus intelligendum ὕδαρ, monuit L. Bos loco ad prin-
cipium huius cap. adducto. REITZ.

Pag. 71. l. 7. Πεφυκότα οὐ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην)
Interpres: non male natum, neque ita ut ebrietatem referret. Tu
sic potius: non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum,
id est, non deditum ebrietati. L. Bos.

ead. l. 8. Προαρπάσσα) Dicitur ebrietas προαρπάσσα
νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα. Vertunt, praereptus cum esset adhuc
adolescens tenellus. Sed reponendum ex Ms. προαρπάσσα νέον
ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, ad se rapiens, seu attrahens adolescentem
etiam tunc & valde tenerum. Pro quo cap. 26 dicit, πρὸς ἑαυ-
τὸν περιέσπασε, & statim, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλούς.
GRAEV. Parisiensis etiam προαρπάσσα. Sed recepta melior
& sanior mihi videtur. SOLAN. Nihil mirandum puto. Ebrie-
tatem prius rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse &c.
GESN.

ead. l. 16. Καταυλούμενος) Cf. supr. Phal. I, c. 11 f. SOLAN. Pag. 72. l. 2. Παρ' ἐμῆ) Meminit & Orig. c. Celf. p. 50, 1. Sed ibi philosophum non nominat: pag. 125, 1, Xenocratem vocat; uti & Diog. Laërt. IV, p. 100 C. & Euf. Chron. Horat. 2 Sat. 3, 254: — *faciesne quod olim Mutatus Polemon?* SOLAN.

ead. l. 3. Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων) Introducitur Academia dicens, Polemonem venisse ad se, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων i. e. secundum interpretem, apud amicos praesentes. Sed pro apud amicos rectius verteretur ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae causa vocare consuevisse ἐταίρους & ὁμιλητάς, ab aliis ostensum est. VITR.

ead. l. 6. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ) Interpres: perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando. At τὸ συγχεῖν cum casu secundo nunquam constituitur. Deceptus fuit interpretis prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. Et vertenda: confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione. VITRING. Recte vidit Vitringa; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is iussit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνεγείρομενος) Sic P. In impressis ἀνεγείρομενος. SOLAN. Non repudiavi vulgatam, quae ἀνεγείρομενος habet; sed quia ad Par. haec describitur, quatenus bona est, eius lectionem servavi, tum quia Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi Noster sic solet, ut modo Gall. c. 2 vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? REITZ.

Pag. 73. l. 2. Πρὸς ἐμοῦ) Cur hic edd. excusserit Solan. olfacere me credo. Nimirum πρὸς ἐμὲ quaesivit; nec adeo immerito, ut sit, quomodo affectus sit erga me. Erasmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat, quo pacto A ME immutatus atque affectus sit, διάκειται passively accipiens: quod non plane nego fieri posse: nam sive dispositus sum dicas, & pro passivo habear, sive iaceo, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo passivis & passionem significantibus additum valere ab, verum est. Sic supra Icar. c. 21 f. πρὸς αὐτῶν γεωμετρούμενη. Tim. § 9 f. ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν (ἡμῶς ante lectum.) Sed ibidem § 5 & 25, πρὸς cum genit. pro ὑπὸ. Item § 15, ὥς μὴ ἀρθεῖν πρὸς τινός. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando διάκειμαι significat affectus sum erga aliquem, certe solet οὕτω διάκειμαι πρὸς τινά dici cum accusativo, ut Noster in Prometh. c. 10, οἱ ἄνθρωποι εὐ-

γνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα. Isocr. ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἀρχοντας διακείσθαι, qualia bene multa iam protulit Stephanus in Thef. Verum cum etiam reperias in Thucyd. VII, c. 77, ὁρᾶτε — ὡς διακείμαι ὑπὸ τῆς νόσου, quod recte ita exponas passively, *videte — in quem statum a morbo redactus sim*, &, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat faepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi, *in quem statum a me redactus sit*; sed minus tamen commode: nam cum Academia Ebrietatem advocari iubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur, quo studio affecta sit, quem animum gerat erga magistrum; ut recte Gesnerus ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμὲ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, *respectu matris*, Alciphron I, Ep. 19, p. 74, & πρὸς accusativo ac genitivo simul iungatur eodem commate ap. Aristot. Pol. I, c. 8 f. ἡ γὰρ θρησκευτική — ἢ δεῖ χρῆσθαι πρὸς τὰ θρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἀρχεσθαι μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio est: nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, cum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. REITZ. Non Ebrietatem advocari iubet Academia, sed Polemonem. Causam interferit, iudices allocuta, ὅπως καταμάθῃτε, ὃν τρόπον διακείται πρὸς ἐμοῦ, quae verba, re denuo perpenſa, iam sic de Erasmi sententia, interpretanda arbitror, *uii discatis, quomodo a me* (i. e. mea opera iam) *affectus sit*, qualis iam homo sit, postquam mihi obtemperavit. GESN.

ead. l. 6. κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα) Iunguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I ad Timoth. c. 3, v. 2. Sed ordine contrario; unde coniiceret, plus esse κόσμιος, quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in eiusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; minime poëtae, modo ne plane vitiose decreſcat oratio: nam in illo Aristophanis Plut. 89, quod I. Elsner. ad l. d. affert, ὡς τοὺς δίκαιους καὶ σοφοὺς, καὶ κοσμίους, videretur sic κόσμιος plus etiam esse, quam δίκαιος & σοφός, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut Cic. ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum Elsner. videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα coniungere, & κόσμιον praemittere. REITZ.

ead. l. 8. Χάρειν οἶδεν) Supra Tox. c. 53, Catapl. fin. & alibi

saepe hac phrasi utitur aequae ac Alciph. Et Liban. Soph. Ep. 13, χάριν δὲ εἰδότες σοι τοῦ φιλεῖν. Item Homer. Iliad. E, 235, — ἐγὼ δὲ κέ τοι εἰδέω χάριν ἥματα πάντα. REITZ.

ead. l. 11. Ἄγε δὴ) Et si plural. μέλλετε sequitur, nihil tamen opus est Florentinae lectione ἄγετε. Nam ἄγε sequente plurali bene multis iam confirmavit Steph. in Thes. Sic φέρε apud Aristid. p. m. 415, T. I, in Or. Leuctr. I, φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θηβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifesta. Latini similiter, Age, videamus, pro agite. Cic. pro Leg. Man. c. 14 pr. Age vero — considerate. REITZ.

ead. l. 12. Ἄλλοις) Recte ἄλλοις Fl. nam & sic c. seq. δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item cap. 24, δικάσεται μοι. Et licet accusativus δίκην saepe addatur huic verbo; tamen dativum personae habet, quando pro dicere alicui ius, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras edd. existimavi. REITZ.

ead. l. 13. Πάσαις — κραιτέῃ) Ψήφοις subaudiri, pluribus docet L. Bos de Ellipsi. p. 207 — 8. REITZ.

ead. l. 14. Τίνα — τιθέμενον) Ψῆφον & hic intelligi docet idem L. Bos de Ellipsi. p. 206. REITZ.

Pag. 74. l. 1. Ἡ κατάγραφος) Ἡ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα id est, ἡ ποικίλος κατάγραφος, sive ἡ τοῖς ποικίλοις καταγεγραμμένη. GUYET.

ead. l. 2. Ἡ τὰ ποικίλα) Ob insignes in ea porticu picturas. De phrasi vide N. Δ. X, cap. 4, & alia, quae ibi indicantur, exempla. SOLAN. Conf. etiam de hac ellipsi c. 9, & Gall. cap. 14. Guyetus rem quidem exposuit, ellipsin minus accurate affecutus. Ἐχουσα enim intelligi, ex superioribus locis videbis, & res est notissima. REITZ.

ead. l. 7. Ἐν χρῶ κέκαρμαι) V. Theophr. Char. Μικρολ. p. 34, & Noftrum B. πρ. c. 20, Ἑρμ. c. 18, cum notis. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Διονύσιον) Τὸν Ἑρακλειώτην. GUYET. Stoicus hic clarus inter Zenonis discipulos memoratur a Diog. Laërt. pag. 173 B. qui tamen postea molestissima lippitudine laborans, a suis tandem defecit, doloremque inter indifferētia ponere desiit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἑμῶν) Leg. ὑμῶν. SOLAN. Ὑμῶν) Non dubitavi hoc contra edd. recipere, quia sensus omnino requirit, & millies in eo propter soni vicinitatem, quem iotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Gesner. sponte in versione dederat, ante vos. REITZ.

ead. l. 14. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν) Ab Erasmo

Benedictus accepit *quasi quaedam soror praesentis causae est*, captrata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque *ὅσει τις ἀδελφῇ*. Sed nunc simpliciter *ἀδελφὸν* ei ponitur pro aequali & simili, ac plane ut infra, *παραπλήσιον γὰρ τι καὶ τοῦτο εἶναι*. GRON.

Pag. 75. l. 7. Τῷ πόνῳ) Queritur de Graecis Cicero, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc *dolori* simul & *labori* communem fecerint, Tusc. II, 14; in quo a Budaeo reprehenditur Comment. p. 750 ed. Steph. Sed immerito, uti vel ex hac & sequenti oratione satis patet. Davisius etiam, iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem, inde se arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtrineat potestatem, quod duobus locis Plaut. conficere se putat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ἂν) *Ἀν τί οὐκ ἂν*; GUYET. Si praemissum καὶ τοι quamquam, verum reddas, plane absonum videtur cum Guyeto οὐκ inferere. At si veritas atqui, ut c. 21 med. καὶ τοι τίς ἂν κριτὴς, atqui quis iudex &c. deinde vero, possit οὐ stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de iniuria mihi illata? Deos ipsos iniuria afficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. I. e. minor est mea, quam patior, iniuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua, sed Dei causa, se dolere distant, ut vindictam eo graviolem consequantur. REITZ.

ead. l. 11. Ὅπου) Pro quandoquidem, ut Latinorum ubi. Vide Dial. proximo Icar. c. 9 pr. REITZ.

Pag. 76. l. 1. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν εἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ προσδέντες τῇ ἡδονῇ ἐφυγον τοὺς πόνους) Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores. Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum, in prioribus verbis πρότερον inferere Mf. ἐκεῖνά γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε, haec prius illam interrogate. Dein pro προσδέντες in illo, ut & Anglicano, scribi πεισθέντες, num persuasi a voluptate, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. GRAEV.

ead. l. 3. Ἡμέτερον) Solan. Iuntinae adscripsit, male Scholiasten ἡμέτερον habere. Gesnerus contra delero n, ὑμ. edi voluit, & huic assentior. *Thesca vestrum* enim melius procedit, Lucian. Vol. VII. Dd

quam nostrum, etsi suum quoque Thesea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla ed. praeit, & vulgatam retinui, & versionem ei contrariam. REITZ.

ibid. Εἰ προσδέντες) Angl. *ei peisδέντες*. BOURD.

ead. l. 6. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι) Nimirum Porticus, id est, Stoica philosophia, loquitur, quae *minutis interrogationibus, & quasi punctis, quod proposuit, efficit*, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. IV, 3, *pungit, quasi aculeis, interrogationibus angustis*. Porro hanc esse *altercationem*, satis Quintilianus docet. GESN. Conf. c. 22 f. & 28 m. ubi *δυσύλλαβα & κομματικά* proponit *ἐρότηματα*. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. REITZ.

ead. l. 8. Τὸ μηδὲν οὔσα) Conf. supra de Merc. cond. c. 16; ὡς τὸ μηδὲν ὄν. REITZ.

ead. l. 9. Ψηφίσασθε ἥδη τὰ εὐόρκα) *Iusiurandum religiose servandum decernite*. GUYET.

ead. l. 12. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγει) Nihil novi est, nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud Homer. Il. Δ, 189, φίλος ὦ Μενέλαε. Non enim addam, quod sexcenties apud eundem occurrit, μητιέτα Ζεὺς id quod S. Clarke ad Il. A, 175, non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret, adiectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλος in vocativo sonuisse, non φίλε. Interim purus eiusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. Homer. Il. Γ, 275 & seqq. Ἥελίος δ', ὃς παντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις, καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐστε. Ubi Didymus etiam Ἥελιος pro ὦ ἥελιε positum ait. Adde Nostrum infra cap. 33 pr. ὁ Διάλογος — λέγει. REITZ.

Pag. 77. l. 2. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν) De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. fratris nostri consultiissimi G. O. Reitzii Belgam Graeciff. p. 446. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἢν φησι κεφαλαιὸν τῶν πόνων τὴν εὐδαμονίαν παραγίγνεσθαι λήρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε) Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos sermones labyrinthis similes evitavit*. In Ms. legitur καὶ ἢν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, & apud Thucyd. ἐν κεφαλαίῳ, est uno verbo, quod & Latinis,

denique, aut, ut Cicero, quid quaeris? noli quaerere. Idcirco sic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, & labyrinthis similes evitavit. Quamvis vulgaram non damnem, quae sic potest explicari commode, & quam felicitatem, caput seu summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens.* GRAEV.

ead. l. 7. Παράγινεσθαι) Glossa videtur, veteres Codd. inspicienti. GUYET. Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud *παράγινεσθαι* cum Guyeto eiicerem: quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, si exfuler, facile apparet REITZ.

ead. l. 10. Ἀπορίῃας) Angl. ἀπορίῃας. BOURD. Διακόῃας) Ira P. & L. In vulgatis ἀπορίῃας, pro quo scriptum fuisse ἀπορήῃας arbitror; certe in A. ἀποκόῃας legi testantur. SOLAN.

ead. l. 11. Πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονήν) Non assequitur interpretatio ulla suavitatem huius loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν esse qui negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum laboris notionem cum malo saepe iunxisse. Docent hoc Ebraeorum *amel*, Graeca *πονηρὸς* & *μοχθηρὸς*, item *πανούργος*, *ράδιούργος*, Latinorum *laborare morbo*, *invidia* &c. Cives mei in Francia morbum sacrum sive comitalem vocant saepe *die Arbeit*: quo eodem vocabulo etiam in *partus doloribus* utuntur. Similiter deinde Noster πόνον de morbo Dionysii adhibet. GESN.

ead. l. 12. Ἀποκλείειν ἐχρῆν) Interrogative pronuntiantum, usque ad *εὐδαιμονίῃ μετὰ τὸν βίον*. GUYET. Id igitur ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν πόνον) Non damno hanc lectionem; sed quid si continuata metaphora dixit πόντον; GESN.

ibid. Ἐκδοτον) In Act. Apost. cap. 2, 23, *ἐκδοτον λαβόντες*. Ubi saepe laudatus Elsner. hoc Luciani aliiisque veterum testimonio *ἐκδοτον* exponit, qui hostibus & adversariis exposcentibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuunt, traditur: quare in re manifesta plura non addam, praeter Phalar. Epist. 4 & 5. REITZ.

Pag. 78. l. 1. Ὡς περ ἰκέτην — ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα) Sic rectius Ms. Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confugerit. Editi, *φεύγοντα*: sed tum non confugiebat, sed ante confugerat. GRAEV.

ibid. ἱκέτην) Et si οἰκέτην legerat, tamen *supplicem* verterat Obsop. in Parisf. ed. quod indicium est, eum verum vidisse. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴν — ἰδρῶτι) Hesiod. Ἔργ. 288, τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Πολυθρύλλητον autem ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut persaepe iam audivimus. Conf. Gall. c. 11. Item hui. Dial. c. 11 &c. REITZ.

ead. l. 4. Μετὰ τὸν βίον) Vid. Ἑρμ. c. 78, cum nota nostra, & Plut. in M. Catone 641. SOLAN.

Pag. 79. l. 2. Δοκιμασθὲν) Editiones plurimae δοκιμάσας. BOURD.

Pag. 80. l. 1. Δὲ) Delendum omnino censeo illud δὲ, nisi malis cum Fl. ἑώρα — τούτους — τοὺς πόνους &c. immo sic etiam melius aberit. SOLAN.

ead. l. 2. Τοῦ λόγου) Basil. τοῦτου. BOURD. Μὲν τοῦ λόγου B. P. & L. nisi quod in P. solo est μέν. P. ed. recte mutavit; in reliquis τοῦτου est, nihil aliud. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐμπιπταμένους) iam rursus sine μ. At ἀνεμπιπταμένην Icar. c. 11 pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra Iov. Conf. c. 46, Amor. c. 8 & 24 &c. Solanus alibi frustra μ inferens, hic manum recte abstinuit. REITZ.

ead. l. 8. Γύγου) Conf. Παρασ. c. 58, & Εὐχ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 9. Αἶδος κυνέην) Ex Il. E, 845. Adde Schotti adag. 13, & Plut. 136 f. Aristophan. Ἀχ. 390, ε. Suid. Apollod. I, pag. 38 A. SOLAN.

Pag. 81. l. 1. Μακρὰ χαίρειν) Ego valere iussi illud vulgatum μακρὰν, cum verum P. & I. exhibuerit. Vid. omnino ante notata ad Iov. Confut. c. 32 f. Adde, si vis, Afīn. c. 46, & Gall. c. 13. REITZ.

ead. l. 10. Λόγοισι) Ex Euripide hoc Phoen. 363. Amphīs autem, ὅπου τις ἀλγεῖ κείσε καὶ τὸν νοῦν ἔχει. Steph. γνομ. 13. SOLAN.

Pag. 82. l. 8. Τί διάφ.) Sic P. nisi quod προηγούμεν — & ὑποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι, aut ὅ, τι διάφ. SOLAN.

ead. l. 12. Δισύλλαβα) Nihil variare edd. adlevit Solanus noster. At mox c. 28, κομματικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per δισύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemiserat, & eodem redit κομματικὰ ἀκόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ καὶ κομματικά. REITZ.

ead. l. 15. Τρίτῳ) Vid. Aristot. Ἀγαλ. πρωτ. Sed vix tempe-

ro, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. πρ. c. 24, ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμόν vocat. SOLAN.

ibid. Τῶν ἀναποδείκτων) Audiamus breviter Apuleium de habit. doct̃r. Plat. f. de hermen. p. 37, 8: *Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi ceteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod iam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua otii? GESN.

Pag. 83. l. 2. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo; vid. ad Alex. cap. 14 & 38. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴ καὶ Τρυφή) Forſan Ἀρετῇ &c. SOLAN.

ead. l. 10. Φιλονεικῆτε) Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικεῖτε ex O. praeferendum, quia imperandi modus maiorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. huius cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ οὗτος &c.) Versus senarius. GUYET.

ead. l. 15. Τὸ δεῖνα) Τὸν μισθόν· τὸ δικαστικόν, quod sequitur, glossēma videtur τοῦ δεῖνα. GUYET.

Pag. 84. l. 1. Τὸ δικαστικόν) Τριώβολον intelligi, bene monuit L. Bos de Ellips. p. 171. Conf. supra c. 12, ὁ μισθός, τριώβολον ἐκάστης δίκης, ibique notam Gesneri. Acute quidem Guyetus coniecit, τὸ δικαστικόν glossām videri, quia idem est, quod τὸ δεῖνα· non tamen assentior, tam quia Scholiastes δικαστικόν iam suis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemptum non nominasse triobolum, sed δικαστικόν illud subiecisse τοῦ δεῖνα. Cum igitur lepos inſit in eo, minime id eiectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα, qui digito monstratur, magni quid prae se fert, ita per iocum dicit, grande illud scilicet honorarium. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, si vel τριώβολον nominando etiam μέγα praemisisset, dicens, gravis illa merces triobolus: verum luit forſan in oppositione τοῦ δικαστικόν & ἀδίκαστος, ideoque prius eo minus abesse patiar. REITZ.

ead. l. 6. Δικάσετε) Sicuti conieceram legendum, habet Ox. non δικάσατε, quod in impressis omnibus est. Sic etiam verterat iam interpres. SOLAN.

ead. l. 10. Δρασμοῦ) Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρ. GUYET.

Pag. 85. l. 2. Ἐφκει — πράξειν) De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquiesco. SOLAN.

ead. l. 5. Κριτήριον) Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6, tollit Philo iudicium cogniti & incogniti. GESN. In I Epist. ad Corinth. VI, 4, βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, i. e. iudicia ad res huius vitae pertinentia. Ubi I. Elsner. & hoc Luciani affert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. pag. 1095, δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ, causam dicere in aequo iudicio. REITZ.

ead. l. 6. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν) Male interpretantur, indicta igitur causa ipsum condemnent. Est enim, ipsum condemnent, quia non obierit vadimonium. Sic ἐρήμην ὀφλεῖν, est vadimonii deserti reum esse. Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν est deserti vadimonii absolvere, & iterum agendi facultatem dare. GRAEV.

ead. l. 7. Δογγογράφον — Σύρον) Intellige Lucianum rhetorem ex Samofata Syriae civitate natum. Syria autem maioris Asiae regio est, iuxta Iudaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI, Plin. L. V, c. 12 & 22, Pomp. Mela L. I. COGN.

ibid. Πρώην) V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadagesimum. SOLAN.

Pag. 86. l. 3. Πρώτον) Hoc prooemium totum est ex Demosthenis de Corona oratione desumptum, p. m. 141, five ut rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, infimularet; aut ut loquentis dignitati consuleret: sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis rhetoras petat; quod & ipsa oratio & notae satis ostendunt. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐχὶ ταυτὰ) Ex alia iam eiusdem Demosthenis oratione, Olynth. scilicet III, p. m. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡστε) Deest in Ms. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic esse, inde est, quod deficiente iam Demosthene, αὐτοπρόσωπος Rhetorica reliqua exsequi cogitur. SOLAN.

Pag. 87. l. 1. Τοῦτον) Etsi τὸ μειράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὅντα cum cett. habet, cum ὅν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plut. τέκεα ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. Mea Glycerium. REITZ.

ead. l. 3. Ἐνδεδυκότα) Th. Mag. v. *ἐνδεδυκὸς* haec eodem modo profert. REITZ.

ibid. Περὶ τὴν Ἰωνίαν) Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπειδὴ) Ox. & Thomas Mag. *ἐπεὶ*. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐμαθης) Et haec Thom. Mag. habere voce *Εὐμ.* recte notavit Solan. REITZ.

ead. l. 12. Πολλοὺς καὶ θανυμ. λόγους) Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt, qui arbitrentur; inter quos ego etiam censerem non recusum, non ignarus tamen quid regei possit, nempe Lucianum artibus oratorii cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam, novae insistens viae, sibi iam comparabat. Hinc etiam coniecere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint, cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰς τοὺς φυλέτας) Respicit nempe ad ius civitatis praemii loco datum, ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cuius plura exempla sunt apud Philostratum; v. g. in Hippiā 1, 11, in Adriano 2, 10, 3, in Aristide 2, 9, 1, ubi plura Olearius, quemque ibi laudat Spanhem. Orb. Rom. Exerc. I, c. 4. GESN. Recte monet Solanus, errare Olearium ad Philostratum in Vit. Soph. hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam Hemsterh. orae Luciani: errat Olear. ad Philostr. V. S. p. 495, N°. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Gesnerus, tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, *βάρβαρον τὴν φωνήν*. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit, i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε. Non igitur agit de iure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si eum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. REITZ.

ibid. Παρενέγραψε) Cave, hoc cum clarissimo Philostrati interprete (ad pag. 495) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiāe contigisse legitur. SOLAN.

Pag. 88. l. 3. Περιστέλλουσα) Complectens. GUYET. Male.

Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? REITZ.

ead. l. 5. Ἴόνιον) Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω scribebatur. SOLAN. Recte orthographiam emendavit Solanus noster: nam ita scribitur κόλπος Ἴόνιος apud Thucyd. Diod. ac Strab. Et brevis est secunda ap. Dionys. in Perieg. v. 94. Sed Ἴώνια, Ἴωνες & Ἴωνικὸς secundam habent longam. REITZ.

ead. l. 6. Κελτικῆς) Vide Ἀπ. μισθ. c. ult. ubi Sophistae sibi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγα φρονήσας) O. & P. optime. In impress. μεγαλοφρονήσας. SOLAN. Μεγαλοφρονήσας) Μέγα φρονεῖν in vitis ponitur. Hinc Menand. in fragm. Luciani ed. minori subiunctis XXVIII, 1, "Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει. Quod Apost. ad Rom. XII, 16, ait, μὴ τὰ ὑψηλά φρονούντες. Contra μεγαλόφρων, qui est excelsi animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, cum verbum μεγαλοφρονέω aequè in vitis ponatur, ac μέγα φρονῶ, ut Steph. iam notavit. (Licet in meliorem partem Ioseph. Ant. XIX, 7, 3, εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμος.) Quin & μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX, Prov. XXI, 4, μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτία. In mediam quandam partem Dion. Hal. de Demosth. Grav. pag. m. 173: καὶ σεμνυνόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονούμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι, i. e. gloriamur. Sed nihil ibi interesset, utrum μέγα φρονούμεν diceret. Idem Antiq. VIII, p. 550, a. m. Οὐλοῦσκοι — ταῖς ἐαυτῶν δυνάμεσι πολλαῖς οὐσαῖς μεγαλοφρονήσαντες, i. e. elati. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτὸν δὲ) Μὲ. αὐτὸς δέ. GRAEV. Αὐτὸς O. & P. etiam. In impr. αὐτὸν. SOLAN.

ead. l. 13. Φιλοσοφίας υἱὸν) Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes philosophos. Vide Diog. Laërt. pag. 81 A. B. & not. SOLAN.

Pag. 89. l. 1. Κωμικὰ) In impress. omnibus κομματικὰ legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. κωμικὰ exhibet, quod minime respuendum; immo in

textum recipiendum cenfeo, nisi forsan sub vulgata lateat vox κομματικά, quae rei aptissima haud immerito etiam videatur. SOLAN. Κομματικά ἐρωτήματα) Conf. c. 22, δισύλλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic, neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemissum δισύλλαβα argumento est, & hic κομματικά rectius esse, quam κομικά, & mox sequens συλλαβίζων declarat δισύλλαβα supra non sollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophistarum per quaestiuunculas, & per positiones crebris commatibus festas, disputandi & argutandi consuetudinem. Adde, quod me humanissime monuit I. I. Wettstenius. Hieronymus prol. in prophetas: *HOSEAS COMMATICUS* est, & quasi per sententias loquens. Et in Matthaeum: *prudentem semper admono lectorem, ut non superfluitiosis acquiescat interpretationibus, & quae commatice pro fingentium dicuntur arbitrio, sed consideret priora, media & sequentia, & nesciat sibi universa, quae scripta sunt.* REITZ.

ead. l. 3. Συλλαβίζων) I. e. τὰς συλλαβὰς συνείρων κυρίας. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων, les faisant épeler. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπισείσαι) Aliter plaudebant Sophistis, maximoque cum strepitu. Plin. Sec. V.... — *quid quisque sentiat, perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio...* VI — *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi.* Vide Casaub. ad Th. 116, & nos ad Σκν. c. ult. SOLAN.

ibid. Τῶν ὀρων) Ἀνέντος τῶν ὀρων; Persius: *Et manus auricularum imitata est mobilis albas.* I. e. pollice auri inserto manum agitare. GUYET. Facilius est aliorum coniecturas carpere, quam facere meliores. Versus Persii a Guyeto adductus, est 59, Sat. I; ibique sannas & exsibilacionis gestus describit poeta. Ait enim: *O Iane, a tergo quem nulla ciconia pinxit, Nec manus auricularum imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitiat canis Appula, tantae.* Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simulatio, adeoque contemptus maximi publica testatio. Talia autem si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιοῦτων ἡράσθη ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plausus oratori expectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque complosiones. At obstat tum μακρὰ ἐπινεύσαι ideoque μικρὰ iam ex Fl. necessario foret legendum. Sed confer c. 33, ubi Dialogus queritur, Satyricam sibi personam

a Luciano indutam: & vide, anne explosio ac fannae intelligantur in eos, qui in Satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque coniectura Guyeti erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes & ad plausus, quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐν τὸς τῶν ὅρων retineo, at μικρὰ ἐπινεύσαι recipio: nam parva annuentis capitis commotio assentientis est signum; magna, derisionis. REITZ.

cad. l. 11. Ἐνοχος) Ἐνοχος τῆς κακώσεως non est vexationis obnoxius, ut volunt interpretes, sed malitiosae desertionis reus. Pollux Onom. lib. III, 3: ἀποπέμφσθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρῶγμα, ἀποπομπή, καὶ ἀμόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προικός, σίτου. καὶ τούναντιόν, ἀπόλειψις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως. & ineptissime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, affligere, & afflictionis poena. Hic locus, ut plurima alia in Polluce, non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult, ἀποπομπή & ἀμόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem; κακοῦν & κάκωσις de eo, qui eam deserit: sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuntio remissio, sive, ut puto, malitiose, & sine causa. De τῷ ἀπολείπειν vide, quae notavi olim ad Soloecistam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vide Harpocratonis Lexicon. GRAEV. Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam mala tractatio. Observavit etiam Kuhniius ad Poll. 3, 46. Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docente Fabio VII, 3, 11. Ex cuius Decl. VIII, 6, discas, hoc nomine etiam comprehendi detractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsata faciem: Latius autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Neg. 1328. GESN. Mulier marito scribit ap. Alciph. I, Epist. 6 f. ἴσθι με παρὰ τὸν πατέρα οἰχισομένην ὃς οὐδ' ἐμὲ περιβέται καὶ σὲ γράβεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde apparet, κάκωσιν etiam esse eam actionem iniuriae, quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi Berglerus & hoc Luciani, & aliud ex Diog. Laërtio affert. REITZ.

Pag. 90. l. 2. Ἐπιγράφονται) Conf. supra Scyth. c. 10. ἐπιγράφμενος προστατῆς. Ubi al. συγγράφ. Sed infra Peregr.

§ 11, προστάτην ἐπέγραφον. Quae loca indicante Solano contuli. REITZ.

ibid. Ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν) Rarius ed. *Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque Solan. hic eam consuluerat; sed quia Wesseling. Obs. p. 162 monebat, eam perverte ἑαυτὸν dedisse, & ex *Ald.* ἑαυτῶν rescribendum, excussi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifesta?) recte etiam ἑαυτῶν habere vidi. Addo ex iisdem Obs. l. d. Soph. Oed. Tyran. Ὡστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφομαι. Ad quae verba ait: Ex veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debebant patronum προστάτην, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀπροστασίον, de qua Harpocration. Eiuscemodi sibi patronum legere illis est νέμειν, γράφασθαι, ἀπογράφασθαι, ἐπιγράφασθαι, & συγγράφασθαι προστάτην. Neque quisquam rerum Atticarum paulo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit, Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendisse. Et primo quidem in *Scytha*, (c. 10, ubi id iam monui, Gesnerus autem sponte in versione emendavit.) Deinde in *Bis Accus.* h. l. — Latina facta sunt, sui que velut praesidem scriptis testantur. Neque id satis bene. Gesnerus hic *antistitam* dedit, pro *patronam*, quod non mutavi, quia pressio pede Graeca sequi solet; sed cur ab ἐπιγράφονται igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei, qui rem tenet. Ἐπιγράφασθαι Graecis pro *adsciscere sibi* etiam aliis in rebus usitatum: hinc Theophilus Instit. l. 2, Tit. I, § 5, ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφεται δεσπότην, litorum possessio (dominium) proprium non capit dominum. REITZ. Sine dubio ad illud ius patronorum apud Athenienses respicitur; poteratque, quin debebat verti, *patronamque suam profitentur.* GESN. in *Addend.*

ead. l. 4. Κόπτουσιν — τὴν θύραν) Conf. Graev. ad Soloeicist. cap. 10, & Elfner. Obs. ad N. T. 2, p. 445, Apocal. III, 20. REITZ.

ead. l. 12. Μὲν μὴ ἐπιτρέπετε) Ex O. est vocula μὲν, quae, cum nitori sententiae consulat, admittenda est. SOLAN.

ibid. Ἀγνωμον) Adleverat Solan. vid. Th. Mag. v. Εὐγν. Sed operae erit eius verba addere. Εὐγνωμον, ait, μὴ λέγε, ὥς εὐδαιμον, ἀλλ' εὐγνώμον. ἀγνωμον δὲ, καὶ σύγγνωμον. Λουκιάδος ἐν τῷ δις κατηγορούμενος. ἀγνωμον γὰρ &c. uti hic legitur. Sed εὐγνωμον οἰκίδιον habuimus tamen A sin. c. 2 f. & alibi, consentientibus vert. edd. Scribit & sic Stephan. Videbi-

mus alias plura, unde patebit vanum esse Magistrum. REITZ.

ead. l. 14. Οὗτος ἀπολογείσθω) Οὗτος volebat Gesnerus. Ac lubens ita edidissē, si varietatem invenissē. REITZ.

Pag. 91. l. 1. ΣΥΡΟΣ) Luciani apologia. GUYET.
ibid. Δικασταί) Ex Cod. Ox. Deest enim illa in haecenus impress. SOLAN.

Pag. 92. l. 1. Παιανιεύς) Demosthenes. V. Πητ. cap. 21, & passim in decretis in Or. Dem. de Corona. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ φυκίον ἐντρίβομένην, καὶ τὰ ὀφθαλμῶν ὑπογεγραμμένην) Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀπτικώτερον esse docet Thom. Mag. quam ψιμμουῖσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices, ut & viri effeminati. Noster Dial. Meretr. τὰ ὀφθαλμῶν ὑπογεγραμμένη. De Medis Xenoph. Π. I, 10: ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. Idem de Cyro L. 8: ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο, ὥς εὐοφθαλμότεροι φαίνοντο, ἢ εἰσι καὶ ἐντρίβεσθαι, ὥς εὐχρώτεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. L. Bos.

ead. l. 13. Θύρας) O. melius, quam impr. in quibus omnibus θυρίδας legebatur. SOLAN.

ead. l. 15. Μοιχείας) I. e. περὶ μοιχείας. GUYET.

ibid. Ἐν γειτόνων) Cf. supra c. 10 pr. Icar. c. 8 & 16. REITZ.

Pag. 93. l. 2. Τετταράκοντα) In iis, quae iunior scripsit Lucianus, vix quemquam ab eo nominari videbis eorum, quos carpit, quod a seniore audaciufcule factum est. SOLAN.

ead. l. 4. Δικαστὰς) Et orator & Sophista iam tum fuerat. Vide etiam A. μισθ. c. ult. SOLAN.

ibid. Τυρ. κατηγ. καὶ ἀρ. ἐπαίνους) His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. cap. 35, de rhetore legisti inter prandendum laudes domini peragente; hinc ibidem c. 11, optimates, dum eruditos experirentur, laudes suas ab iis audire. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπαίνους ἐκφυγόντι) Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγυγόντι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo Codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — δεόμενον. Quamquam enim syllepsi quadam Syrum, h. e. Lucianum, atque Dialogum coniunctos intelligere forte liceat; tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. GESN.

ibid. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἥρέμα διαλεγόμενος. πολλὰ ἔχων &c. Ultima sic leguntur in Mf. cum aliquot verborum incremento: ἥρέμα συνδιαλεγόμενους, τῶν ἐπαίνων καὶ κρότου οὐ δεομένων. πολλὰ ἔχων, placide disputantes, laudes & plausum non desiderantes. Quae Luciani esse nemo infitiabitur. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐναντίαν) Subaudi ψῆφον. GUYET. Sed satis hoc iam inculcatum, quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁ Διάλογος — λέγε) Conf. supra c. 20 f. ὁ Ἐπίκουρος — λέγε. REITZ.

ibid. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν) De iisdem iudiciis. GUYET. Immo sub iisdem, sive iisdem iudiciis praesidibus; sed & hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit Guyet. nimirum de iisd. iudd. intelligendum esse. REITZ.

ead. l. 14. Διπλασίονα) Adversatur hoc palam iis, quae c. 14 constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut, corruptum locum esse, fatendum est. Fl. ed. διπλάσιον οἷς—. SOLAN.

in Schol. l. 1. Μελέτας) Eas Latini causas Ciceronis tempore, controversias Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. CLER.

Pag. 94. l. 8. Ἄνω του &c.) Plat. Phaedr. 344. G. H. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀεροβατοῦντα) Socratem tangit, ab Aristoph. eodem nomine traductum in Nebul. v. 225, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. & *ibid.* deinceps frequenter. Ita μετέωρολέσχην vocat eundem Dial. praeced. REITZ.

ibid. Πτηνὸν ἄρμα) Meminit iterum Noster Ἀναβ. c. 22, & Πητ. c. ult. SOLAN. Conf. supra Pisc. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 11. Ὑπεράνω) Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ. sed ὑπεράνω simpliciter significat super coelum, vel in coelo. Mf. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ, super coeli dorsum; hoc est, supra nubes. Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγωδεῖ, καὶ μετέωρος βαίνει. GRAEV. Conf. supra Deor. Dial. IV, § 2, & Herm. c. 61. SOLAN.

Pag. 95. l. 2. Μοι — μοι) Delendum censeo posterius. SOLAN. Recte. Idem Hag. editioni adscripserat Gesnerus. At quia constans est lectio, eam vel invitius exhibui. REITZ. In impr. omnibus erat: εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρον συγκαθεύξε μοι τὸ σκάμμα. Verum cum non agnoscat posterius μοι a Mf. Reg. 3011. illud exfulare iussimus.

ead. l. 4. Ἀριστοφάνην) Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. *supr.* *Demon. c. 62*, ubi *Σωκράτη & Διογένην. Δημοσθένην* infra *Demosth. Enc. c. 2 & 9*. Itaque nihil opus erit ex *Fl. Ἀριστοφάνη* revocare, quae supra contrarium in modum *Ἀρην* exhibet, ubi cett. *Ἀρην*. De Salt. *c. 21*. Adde Gall. *c. 3*. REITZ.

ead. l. 6. Μένιππον) De quo supra multis ad N. Δ. I. SOLAN. *Μένιππον τινά*) Iuniorē altero; vid. Olear. ad *Philostr. pag. 164. a. 5*. REITZ.

ead. l. 8. Κάρχαρον) Vid. supra notata ad *Merc. Cond. cap. 35*. Quom. *Hitt. c. 43*. De Salt. *c. 4*. REITZ.

ead. l. 9. Τὸ δῆγμα καθαῖον) Invehitur in malevolos sublesta lingua, qui, ut ait Plautus, *Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est, Aquam frigidam subdole suffundunt*. De quibus vide *Casaub. ad Characteres Theoph. περὶ εἰρωνείας*. *Pisid. Cosmogr. Ποιεῖ δὲ τοὺς εἰρωνεὺς ἀθλίους κύνας Σαίνειν δοκοῦντας καὶ δάκνειν ἢ πειγμένους*. BOURD.

ead. l. 11. Διαμέμων) Sic P. solus. In impress. *διακείμενος*. SOLAN.

ead. l. 14. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα) Interpretes: *Neque pedestris, neque sublimis incedo*. Ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent *μετέωρον βαίνειν*. Deinde num *μετέωροι* opponuntur *πεζοῖς*; Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Mf. docet, *ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα*, neque in *metris incedo*, hoc est, neque in prosa, nec poetice scribo: genus meum dicendi non est, quale est illorum, qui oratione soluta utantur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poetarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότες, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus prae fractus*, sed exilis, excicatus, ieiunus, macilentus, de qua voce superius nonnihil notavi. Paulo post reponē particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἥλπισα ἢ τὸν διάλογον τοιαῦτα εἶναι περὶ ἐμοῦ. GRAEV. Mf. Gr. recte *μέτρων*. KUSTER. Accedit etiam auctoritas Mss. P. & L. In impress. *μετεώρων*. SOLAN. *Μέτρων* sponte etiam probavit Geisnerus. Conf. supra pro *Imag. cap. 18*: εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο. REITZ.

Pag. 96. l. 11. Ἀνθρώπινον) Nullius momenti primo adspectu videtur esse τὸ ἀνθρώπινον marginis A. IV. quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicuius scri-

bendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret, habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumptas. REITZ.

Pag. 97. l. 4. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖμαι) Quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens arguari non soleo. Mf. pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ γλισχρὰ, & pro καθήμενος σμικρολογεῖμαι, legit, κάθημαι σμικρολογεῖ-
μενος. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor, ne ego quoque σμικρολογεῖμαι, qui haec annotem. GRAEV.

ead. l. 6. Ἀθάνατος) Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344 C. Apol. Socr. 369 A. & Phaedon. 381 A. SOLAN.

ibid. Πόσας κοτύλας) Locus Platonis de animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμερίστου καὶ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὐτῆς περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκράσατο οὐσίας εἶδος &c. Ed. Basf. p. 478 f. SOLAN.

ead. l. 8. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας) I. e. τῆς αὐτοῦ, im-
materialis. GUYET.

ibid. Εἰς τὸν κρατῆρα) Alludit ad illam Platoniam in Timaeo Cosmogoniam c. 19, coll. c. 28 pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμυγῆς, sed ἀμερίστος καὶ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἔχουσα οὐσία — quamquam paulo post τὴν θατέρου φύσιν δισμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo: ταῦτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. temperationem superiorem) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννύς ἐμίσγε, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγων, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Τὰ πάντα) Articulum restituiamus ex Mf. Reg. 3011.

ibid. Πολιτικῆς μορίου εἶδωλον) Vide Plat. Gorg. 287 E. F. & Quintilian. II, 15, pag. 105, quem lege. SOLAN. Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e Quintiliano damus II, 15, 25, ubi Platoniam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter composuimus. GESN.

ead. l. 11. Λεπτολογεῖν) Quia Solan. nusquam alibi illud (Cod. Const.) adiecit, quod sciam, nescio quid sibi velit. (vid. Var. Lect.) Sed credo id constantem Codicum lectionem significare, non Constantinum quendam Codicem. Λεπτολογεῖν etiam adscriptum erat marg. Ald. Sed vulgatum praeflat. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποβλέπει) Lege ἀνω βλέπει. GUYET. Non ma-

le Guyet. coniecit, & facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Iam vero vulgatam servare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro oculos avertere quocunque, i. e. ad quaevis remotiora, & sic oppositio τῶν πρὸ τοῖν ποδοῖν quaedam apparet, maior tamen & convenientior futura, si ἀναβλέπει vel ἀνω βλ. legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem potissimum exprobrare huic solet, & ideo alas etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. REITZ.

ibid. τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) Plat. Phaedr. 344 G. H. SOLAN.

Pag. 98. l. 8. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραυτημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις) Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετραυτημένην οὕτως φέρειν, καὶ μὴ παύσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertusi, five ψῆφοι τετραυτημέναι in iudiciis condemnatorii. Aeschines contra Timarchum, & plane pleneque Scholiastes Demosthenis Ulpianus in orationem eius contra Timocratem. MARCIL.

ead. l. 9. τὴν τετραυτημένην) Calculum condemnationis. De his calculis copiose Scholiast. Aristophan. & Flor. Christian. ad Vesp. BOURD.

IN DE PARASITO.

Pag. 99. l. 3. ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ) Inscriptio editionis Basf. est Τυχιάδου καὶ Παρασίτου. In aliis edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. REITZ.

ead. l. 4. Σίμων) Σίμων παράσιτος. GUYET.

ead. l. 6. Καὶ ἄλλω χρήσιμοι) Plato in Epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ καὶ κείνο δεῖ σε ἐνθυμείσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. COGN.

ead. l. 12. Μουσικὴν) Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, aiunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur iuvenes Athenis. Lucian. in Gymnas. COGN. Vid. Plutarch. de Musica, & Comment. ad praefat. Corn. Nep. REITZ.

Pag. 100. l. 9. Δόκει) Sic mox c. 2, & supra Icār. c. 12 pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. A. I. adscriptum *Fl. δοκεῖν*. Falso, si Florentinam innuit: nam, ut recte Solanus animadverterat, eadem δόκει cum cetr. habet. REITZ.

Pag. 102. l. 1. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον) Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. MARCIL.

ead. l. 12. Τὴν μανίαν) Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. MARCIL. Ingeniose sane, ut huius scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo esse, sed & universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus c. 2: Ἐγώ γε. εἰ δέ σοι μαινέσθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλαν ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δοκεῖ, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἥδη ἀφίει. Neutiquam hic audiendus Marcilius, legens p. 240 ed. Amst. τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post δοκῶ posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse causam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberares.* Quoniam nempe insania omnem culpam secus factorum sola & una habeat; ut sequitur, φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tanquam magistra pro suo arbitrio tractet, in se omnem culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo, inquit Tychiades, opus erit te alicui, qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἥττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διί. Planum est, haec verba esse mutila, & excidisse tale quid, quale interpres, qui hiatum sensit, addidit: sive χαρίσαισθε ἂν, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum; dein quia statim quoque ita sequitur, καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, si ad me scribens, dicas, ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίῳ ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩ. Commode ergo ita supplendus est hic locus, πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν, χαρίσαισθε ἂν, rem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidian. IENS.

ead. l. 15. Παιδαγωγὸν) Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino πατέρα recipiendum ex P. Et Obsopoeus, magistrum atque auctorem vertens, videtur eo allusisse; sed nescio, unde habuerit. REITZ.

Pag. 103. l. 9. Τῷ) Abieci accentum cum Fl. ut pateat pro τινὶ accipiendum, quod alibi iam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. Hemst. ad Prometh. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες) Non damno equidem supplementum illud χαρίσασθε sed opus illo esse non arbitror, cum ἀπὸ τοῦ κοινου intelligi ex praecedentibus possit, γνωρίσασθε. GESN.

ibid. Τοῦτο λέγοντες ἐμὲ) Verbum hic deesse videtur, τιμήσετε, aut simile. GUYET. Vid. Iensii noram praemissam, qui post haec verba, χαρίσασθε ἄν, vel simile quid, excidisse arbitratur. Sed quid si peculiaris Atticismus sit, (ut revera est) participii pro subiunctivo vel imperativo? Ita enim prorsus Epictetus Sent. 52, p. 116 ed. Rel. ubi, cum nihil praecedat, quo referatur, sic incipit novam sententiam: Τοὺς δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι &c. quod ibi recte convertitur: Molestos autem philosophos in medium producamus &c. quae legens videbis, non etiam sequi verbum, quo nominativus particip. referatur. Sic σοιζόντες pro σοιζέτωσαν & simil. crebro Aret. Cappad. Vid. eius Syntaxi editioni Boerhavii subiunctam, p. 359 a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo supra ad Iov. Trag. c. 12. Adde Maitt. de Dialect. p. 66 & 79, ubi etiam nominativum partic. cum ὥς, ex Sophocl. Oed. Tyr. 551, οἷσδ' ὥς ποιήσων, pro ποιήσεις. Et ex Xen. p. 437, οἱ προδιδόντες, prodiderunt. Multos alios locus in participiis afferre liceret, si tempus sineret; sed Luciano hoc aequè ac Epicteti revera pro imperativo & subi. exponi possunt simpliciore multo ellipsi, quam si χαρίσασθε ἄν suppleas, verbum εἰμὶ tantum intelligendo, ut λέγοντες sit λέγοντες ἔστε. Veluti Phavorinus, notante Maittaire, p. 66, ἀγγελλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentissime, quid miramur, si & nominativus pro secunda eiusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam structura Thucyd. I, 121 f. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς, quod Scholiast. notat pro τιμωρήσασθαι positum. Nam alias praemisso verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia est ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἀγῶματοποιόν) Vid. Iens. De Iove Olympio supra passim dictum est. SOLAN.

ead. l. 14. Προῖσται) A futuro Aeolico προῖ, προῖσμαι, προῖσαι, προῖσται, προῖσται. Anab οἶσται, οἶστος, missile? Placet. Τοῦ ἔω, ἡμῖ triplex videtur: ἔω, ὦω, οἶω. Ab ὦω, ὦκα, ἔωκα, ἀφέωκα &c. GUYET.

Pag. 104. l. 3. Δίωνι — φιλοσόφῳ) Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philosophia laudem est consecutus. Suid. Philostr. & Syn. de laude calvitii. Lucian. in Peregrino. COGN. Vide Cogn. Not. & Men. c. 17. Perlesta Platonis epistola septima, facile, credo, mecum senties, *Dionysium* hic, non *Dionem*, a Luciano scriptum fuisse. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅπως οἶμαι) Vett. Codd. inspiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, nec desidero. Si cum Obsop. male veritas, *ut arbitror fore*, καὶ abesse possit; (etsi saepe πλεονάζει, v. infra cap. 28.) At si cum Bened. verius, *etiam quod sentio*, ἀ-*cam*, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii later, pro quo forsan ὅς quaesivit Guyetus. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9 & 32. Et notam Solani ad Tim. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οὐδέν) Ita *Fr.* sola. Reliquae omnes οὐδέν. *Fl.* cum sequentibus iungit, omisiss *Τυχ.* & *Παρ.* SOLAN. Primo illud admonendi fumus, vocabulum οὐδέν, Attica ratione abundare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic cohaereant. Sed illud *εἰ καὶ*, quod solum obscuritatem difficultatemque huic loco obiecisse videtur, non concoquo, & dedisse Lucianum arbitror *εἰπέ*, quod etiam interpretatione expressi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, sive paratus sis, sive minus. GESN. Non valde repugnavi Solano οὐδέν rescribenti, quia vix aliter solet *Noster*: alioqui perinde esse, nescio num operae fuerit probare. Sed quia Phryn. p. 76 negat, οὐθεὶς recte dici pro οὐδεὶς, alii-que οὐθεὶς Aeolicum esse aiunt, nonnullos auct. subiungam, in quibus οὐθέν, μηθέν & οὐθεὶς invenio, qui tamen Attica magis, quam Aeolica, dialecto scripsere. Οὐθέν bis apud Dion. Hal. VII, p. m. 472, 16, atque alibi passim. Οὐθεὶς Diod. Sic. II, c. 19, v. 36. Οὐθενὶ idem III, c. 57, v. 65. Μηθέν Aristot. I Pol. c. 8, εἰ οὖν ἡ φύσις μηθέν, μήτε ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4, οὐδέν ἀνέδει. Sedeod. lib. c. 11 post med. ἄτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντος. c. 12, σκυτοτόμος δ' οὐθεὶς, οὐδὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐδέν rursus L. 2, c. 3, & μηθέν ibid. med. Item de Coelo L. I, c. 5 med. διαφέρει δέ γε οὐδέν, & sic perpetuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6, & in *Analyf.* quoque saepe

pe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐδ' ἐν & οὐθ' ἐν, quam tamen nimiam faciunt comment. ad Phrynich. quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex οὐδ' ἐν, alterum ex οὐτ' ἐν sit conflatum, nam & οὐδ' ἐίς, ad maiorem forsan emphasin, scribi qui nescit, adeat Mollium ad Long. Past. p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse, Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηθ' ἐίς rursus Diod. Sic. I, c. 22 pr. & IV, c. 44 pr. οὐθ' ἐίς κωλύσει, & saepe alibi. Epict. Man. c. 29. Ibid. c. 36 f. ὅρος οὐθ' ἐίς ἐστίν. Lenius Scholiast. Aristoph. quem indicat Maittaire. de Dial. p. 2, οὐδ' ἐίς elegantius esse, quam οὐθ' ἐίς. Unum οὐθ' ἐίς affert hic ex Gen. XXXI, 44, cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triaue alia, quae Hoefschel. ad Phryn. l. c. ex LXX, & Athen. profert. REITZ.

ead. l. 16. ΤΥΧ.) Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίστασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter interpretes. BOURD.

ibid. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθὴ δὲ οὐδ' ἐν διοίσει) Ita hunc locum refinimus, partim auctoritatem secuti Fl. ed. & P. nomina personarum hic in editis addita omittentium, partim ex coniectura. In impressis enim legebatur, οὐδ' ἐν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθεῖσι διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero, οὐδ' ἐν εἰ καὶ σμικρὰ δέοι, ἀληθὴ δὲ οὐ διοίσει. SOLAN. Mss. Regg. 2954. & 3011. εἰ καὶ σμικρὰ δέ τοι ἀληθὴ δὲ διοίσει. Unde cl. Bel. de Ball. coniecit legendum: εἰ καὶ σμικρὰ δ' εἴποις, ἀληθὴ δὲ διοίσει, quand tu dirais peu de chose, la vérité de tes raisons l'emportera toujours.

ibid. Τοῖς ἀληθεῖσι διοίσει) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

Pag. 105. l. 4. Μετέχοιμεν αὐτῆς) Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τοῦτων πάντων ἢ παρασιτικῇ κ.τ.λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοιεν. Quod verbum in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. GESN.

ead. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Mallem εἰ ἐπίστασαι. SOLAN. Negaverat supra Parasitus, se philosophiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, & frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, videlicet in versione adieci. GESN.

ead. l. 8. Τέχνη ἐστίν) In Parasito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶν σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστόν τῶν ἐν τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex ed. Flor. partim ex Mss. Interpretes verterunt, Ars est, quae constat ex

perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem. Ubi est in Graeco *consentientes*? Dein quid Latinis sint coexercitatae, nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quendam utilem vitae finem.* Sic contra ἀσχυρμαστοι καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. Vide mox c. 6, ubi hanc explicat definitionem. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐγκαταλήψεων) Quidam ἐκ καταλήψεων, ut postea. BOURD. Ἐκ καταλήψεων) Ut Fl. ed. & S. c. 6 & 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψεων ἐ— uri & in P. & C. Vid. Quintil. II, 17, p. 116, l. SOLAN. Ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic & apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrat, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animadversioe deducitur, inveniet, nusquam alio, quam secundo casu, & ubi separari ἢ ἐκ possit, legi ἐγκαταλήψεων vel ἐγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios Codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur afferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἐγκατάληψις, vel similis; licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud ἐγκαταλήψεων quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis κατάληψις in artis definitione add. Spanhem. & Kusterus ad Aristoph. Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, est Quintiliani II, 17, 41, nisi quod *perceptiones* hic admisi pro *praeceptionibus*, quae libros Fabii obsederunt, & quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare, quae cautior est. Vox σύστημα explicatur a Fabio, quod *consentientes* sunt perceptiones, e quibus ars constat. Si uno nomine utendum sit, compages forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. corpus. GESN. Mox pr. c. 6, ἐκ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita restitui. In marg. A. l. IV. additum etiam erat, legendum ἐκ καταλήψεων vid. Commentarium Hermogenis fol. 2, ubi per definitio explicatur. Sed addamus, quae L. Bos Obs. Cr. p. 77 contra Graevium notavit: Carpit Graevius versionem Latinam, — at interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e Quintiliano, qui utrumque vocabulum, consentientes, & coexercitatae, habet in Instit. Orat. L. II, c. 18, (leg. c. 17.) sive ille, inquit, ab omnibus fere approbatus finis observatur, artem constare ex perceptionibus consentientibus & coexercitis ad finem utilem vi-

tae; ubi in marg. ed. Basil. notatur, hoc Graecae ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγευμασμένων (alii ἐκ καταλήψεων συγγεγευμασμένων) πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus Oneir. IV, 3, & Schol. Aristoph. ad Nubes, p. 143. REITZ.

Pag. 106. l. 1. Αἱ πονηραὶ χύτραι) Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Huc allusit Pers. Sat. III: — sonat vitium percussa maligne; Respondet viridi non cocta fidelis limo. Et rursus in Sat. V: — pulsus dignoscere cautus Qui solidum crepet & pistae testoria linguae. COGN.

ead. l. 2. Μὴ σαθρὸν) Casaub. ad illud Persii sonat vitium, legi vult σαθρὸν. BOURD. Σαθρὸν) Plut. L. II, p. 64. (ed. Xyl. Gr. L.) KUSTER. Casauboni emendationem secuti sumus, σαθρὸν legentis pro σαπρὸν. Locus est Platonis huic simillimus in Theaet. p. 83 B. σκεπτέον — διακρούοντα εἴτε ὑγιᾶς εἴτε σαθρὸν φέγγεται. SOLAN. Cum σαθρὸν sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, Casaubonus ad Persii Sat. 3, 21, etiam hic legendum esse σαθρὸν. Quam frequens sit Luciano huius nominis usus, ostendit iam Kusterus ad Aristoph. Plut. 814, quibus addi potest ex Encom. Demosth. pag. 694 extr. Graev. τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν, pars affecta &c. Praestat forte, quod facit Kusterus in Aristophane, etiam hic ἐπέχειν, cum σαπρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ, etiam σαπρὰ dici queant. De negatione, quae hic abundat, iam dixit Schol. GESN.

ead. l. 4. Ἐκ καταλήψεων) Ut supra, nisi quod hic Fl. ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ. — SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτω) Sic P. & L. recte. In impr. οὕτω. SOLAN.

ibid. Μεταγνοίη) Sic S. & A. quibuscum consentit Mf. Reg. 2954. Vulg. μεταγνοίῃ, male.

ead. l. 7. Ἀργυροκόπος) Ἀργυροκόπος vulgo mensfor & mensarius a Graecis κολλυβιστής, nummularius & trapezita. COGN.

ibid. Εἴπερ ἐπίσταιτο διαγιγνώσκειν) Ἐπερ ἐ. δ. MARCIL. Non male. Et sic priscus interpr. artem — qua norint, fecerat. Sed vulgarum stare potest. REITZ.

ead. l. 9. Κισθήλου) Quod simplex non est, neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κεύθειν τὸ δῆλον, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, huius nomen nomismati solent inscribere,

addita litera, iisque in terram abiectis dira imprecari. Παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κίβδηλον appellant, & κίβδηλίαν corruptelam. COGN.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομ. Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani pag. sequente. MARCIL. Οὐχ ὥσπερ) Marcilii coniecturam secutus sum. SOLAN. ὥσπερ τῶν νομισμάτων) Οὐχ ὥσπερ, quod Marcil. volebat, Solanus iam receperat in textum, sine auctoritate. Ego, quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat in I. aliisque, minus errarunt, qui οὐχ hic inferi cupiebant.) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii in nummis dignoscendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculis incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se habent) i. e. quaeque non primo adpectu deteguntur. Construe itaque: τῶν ἀνδρῶν μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων, ὥσπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων. Permulta sunt eiusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ οὐ vel μὴ testimonium est ap. Eurip. Androm. v. 80: Γέρον ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρὼν, senex est ille, ita ut nequaquam te iuvare queat; sive, senior est, quam ut &c. Apud Hippocr. S. I, aph. 13, μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait: Γέροντες εὐφωρότατα νηστεῖν φέρουσι, δεύτερον οἱ καθεστηκότες, ἥκιστα μειράκια, πάντων δὲ μάλιστα παῖδια, i. e. minime omnium pueri ieiunium ferunt. Ex Latinis similia dedi in Ambiguis, Tit. Negandi formul. fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen, dedit L. Bos de Ellips. p. 331 — 2. REITZ.

ead. l. 11. Μὴ φανερῶν) Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. BOURD.

ead. l. 12. Εὐριπίδης) Locus integer ita habet: Ὁ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, δὲ κίβδηλος ἢ, Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὅπασας σαφῆ &c. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνδρῶν &c.) Eurip. Med. 518. SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Λόγους λέγειν) Sic supra Gall. cap. 3, παραδοξότατον λόγον — λέγω. Et Herod. c. 3, λόγους ἐλεγον. Arr. Exp. Al. I, p. 54, λέγουσιν ὑπὲρ σοφῶν τὸνδε λόγον. Alias eiusmodi repetitiones abunde iam vidimus. Cumque ad Gall. c. 5 promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum, quod ibi omisi, mirandum esse, qui in Evang. Matth. XI, 10, ἐχάρησαν χαρὰν, quod Marc. IV, 40, iterum oc-

currit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuetur Eckhard. in Observ. ex Aristoph. Plut. p. 2. REITZ.

ead. l. 8. Παντὸς ἀπῆλθε) An διὰ παντός, i. e. perpetuo, ubique, quaesivit Solanus? nam *per omnia* dederat etiam Obsop. Non opus erit, si παντός cum Gesnero nostro mascul. gen. accipias, pro παντός ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντός μάλλον neutro gen. ante omnia conversum in Ael. V, 13 pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτίθειοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντός μάλλον. Sed & possis ante omnes reddere, etsi pluralis praecedit. Ita enim & Dion. Hal. Ant. X, p. m. 642, 30, τοὺς πολεμίους — οὓς παντός μάλιστα ἐφοβοῦντο, quos ante omnes alios timebant. Sed eodem reddit, quos magis timebant, quam quidvis. Nam neutr. generis certe est ap. eund. X, 681, 31, ὃ παντός μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo, semper disquiri debere, quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντός, de summa rerum, neutr. est apud Herodian. IV, 4, 14. Περὶ παντός ποιεῖν, plurimi facere, Lexicogr. iam notarunt. Quare nihil hic muto. REITZ.

ead. l. 11. Πλάττεσθαι) In quibusdam πλάττεσθαι. BOURD.

ead. l. 15. Πλάτωνος) Haec Platonis sententia existat in Dialogo, qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. COGN. Locus non in Gorg. existat, sed in Theaet. p. ed. Basf. 83 A. SOLAN.

Pag. 108. l. 7. εἶν) Legendum videtur εἶεν. GUYET. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καταλύσεις certe singularem referre nolum. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cuius exempla quaedam dedit frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 357 — 8, tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. iunxisse feminin. plur. verbo sing.? REITZ.

ibid. Ἀπόλλυσιν) Ἀπολλύουσιν. GUYET. Bene, si εἶεν semel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Gesnerus, εἰν ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen perdunt convertit, pluralem edendum esse forsan innuens. Velim igitur, etsi εἶν retineo, minima accentus mutatione ἀπολλύσι legere: nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrium ita constructa reperiantur. REITZ.

ead. l. 10. Μὴ καὶ μανίας) Τὸ μὴ delendum videtur. GUYET. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in P. in aliis non. Conf. c. 40 f. REITZ.

ead. l. 11. Ὁν, οὐδὲ ζῆν &c.) Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; sed mallem tum etiam illud ὃν post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. *A. 1 IV.* quo sententia parasitica sit, οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ, ὃν ἀνευ οὐδὲ ζῆν ἐστι. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; sed altera est concinnior. REITZ.

Pag. 109. l. 3. Δύναμιν δέ τινα) Nempe hic removel τὸ τεχνοειδές, qualis est animalium sollertia in victu quaerendo, fruendis nidis &c. ut paulo post ἀτεχνίαν. Vulgavit Fabricius ad Sexti Empir. adv. Gram. I, 75, locum egregium e Scholiis ineditis ad Dionysium Thracem, ubi occasione eiusdem definitionis artis explicantur & ab ea distinguuntur τεχνοειδές, ἡμιτέχνιον, μικροτεχνία, κ.τ.λ. & tandem etiam ἀτεχνία. GESN.

ead. l. 10. Δυνήσεται σώζειν) Consequentia orationis & nexus haud dubie postulant secundam personam, quam cum Ionica s. antiqua ratione positam inveniret librarius, δυνήσεται, imperitia quadam immutasse videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpres Vinc. Obsopoeus, a quo discessum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus obiiciat pronomen ἑαυτὸν. Hoc enim aequae secundae personae ac tertiae iungi posse, translatitium est. GESN. Δυνήσεται σώζειν ἑαυτὸν) Cum δυνήσεται antea editum legerem, coniiciebam, legendum δυνήσῃ vel δυνήσαιο, ut fiat secundae personae, & praemissae interrogationi, *an tu evasurus sis?* respondeat. Immo sic legi voluisse Obsopoeum crederem, qui vulgata servata tamen dedit, *te ipse servare potuisses*; nisi ex aliis eius erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Gesnerus τ tantum delebat, ut δυνήσεται legas, idque facillimum & optimum, (nisi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori cessi, & quia necessitas exigit, vulgatam reieci, quae plane absurda erat. Restat tamen, ut ἑαυτὸν, quod tertiae personae est, iam etiam in σεαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemisit Noster σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit necessarium, quia ἑαυτὸν est omnis personae. Pro ἑμαυτὸν id assertum vid. ad *Afin. cap. 13*; pro σεαυτὸν in *Apolog. pro Merc. c. 2 pr. ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν — λέλεκται σοι*, nisi credas propter figura sequens dubiam esse lectionem. Vid. igitur apertius pro secund. pers. positum in *Ep. ad Galat. V, 14, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτὸν*. *Evang. Matth. XXVI, 11, πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν* 2 *Corinth. X, 12, & passim. Epiēt. Mán. pag. 58 f. Ael. I, 34 med. τολμήσεις τοῖς*

ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομῖναι; hinc in Glossar. vetere in Biblioth. Coisl. pag. 233, Ἐαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum sic saepe habere, bene proficitur Sol. ad Apol. l. d. Et patebit ex Indice. REITZ.

Pag. 110. l. 6. Τοιοῦτον) Pleonasmus, qualis ille Pausan. p. 22, ἐς δὲ τὸν ναῦν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐσιούσι, quem cum aliis simil. affert Maitt. de Dialect. p. 75. Addo Diod. Sic. V, c. 7 post med. τῷ δὲ Λιπαρῷ τῆς Ἰταλίας ἐπιθυμοῦντι, συγκατεσκεύασεν αὐτῷ τοὺς — τόπους. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλ' ἐκεῖνο) Intellige, ὅρα, ποίησον. GUYET.

ibid. Ὅπως) Sic Noster passim. Vid. Tim. cap. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta iam est, § 48.) SOLAN.

ead. l. 13. Σὺ λέγων) Pro λέγεις, ἢ λέγων εἰ. Vide ad cap. 2. REITZ.

ead. l. 15. Λεκτέον) Λεκτέων. MARCIL. Λεκτέων) Additum oportuit καὶ πρακτέων. SOLAN. Quod Marcil. voluit, id iam erat in P. S. A. I. Fl. &c. Aliis igitur edd. usus fuit. REITZ.

Pag. 111. l. 8. Οὐ γὰρ) Versus Homerici erant corruptissimi. BOURD. Inspecto Homeri loco, (qui est Odyss. I, 5.) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus, aut librarii, apparebit. Οὐ γὰρ ἐγώ γε τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα, Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδῶν ἤμενοι ἐξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἰνοχῶς &c. Hunc Homeri locum respicit Basilus de legendis Graecorum libris, (Grot. ed. p. 87.) cum ait: οὐ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητὰς, οὐ λοιδορούμενους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἐρώντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους. οὐχ ὅταν τραπέζῃ πληθούσῃ καὶ ὠδαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζονται. SOLAN.

ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι) Sic se restituisse ait Bourdelotius, & sic Ms. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex Hom. Odyss. I, v. 5, unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut & exstat in Flor. GRAEV.

ibid. Εἶναι) Hom. L. Fl. V. 2. & P. In reliquis erat ἔμμεναι, prave. In P. ut & G. ἔμ — ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. SOLAN. Εἶναι legendum pro ἔμμεναι, etiam adscriptum Guyet. Item paulo post εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνην. REITZ.

ead. l. 9. Εὐφροσύνη) Corrupte hic omnes εὐφροσύνην. Ego ex Homero ipso emaculavi. SOLAN.

ibid. Ἐχει κατὰ) Ἐχει κατὰ scribendum videtur, pro κατ-

ἔχει. GUYET. Non plane opus est cum Guyeto *κατά* per anastrophē scribere; neque sic est in meis Homeri edd. Nam et si per *tmēsin* pro *κατέχω* accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis Od. Z, 107, Πασάων δ' ὑπὲρ ἥγε κάρη ἔχει, & ἔχω etiam per se interdum signif. *versari, degere*, cuius exempla mox subiiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει *κατά* δῆμον ad verbum sit, *laetitia versatur apud, per populum*. De ἔχῃ vero in ἔχει mutando non adeo repugno; cum lectio inter ἔχῃ & ἔχει etiam variet in Homeri libris Odyssaeae loco, quem Solanus indicavit. Ἐχω autem pro *versor, immoror* frequens. Alciph. III, Ep. 20 pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει. Idem I, 1, τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμὼν ἡμέραν. Long. Past. I, p. 24 ed. Iung. (18 Moll.) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγνύσα τὸ γάλα (male πηγνύσα ed. Iung.) Idem IV, 113, περὶ θῆραν εἶχε λαγῶων. Ael. XIII, 2 m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βαλχεῖαν εἶχεν. Et III, 42, καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἰστούς εἶχον. Sed ἔχει *κατά* rursus Hom. Od. Δ, 491: Οὐνεκά μιν *κατά* γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε, *senium eum occupat ad manus pedesque*; ubi ex traiectione structurae patet *tmēsin* esse, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo *κατά* scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. REITZ.

ead. l. 15. Τοῦτο τί μοι;) Hom. Odyss. I, v. 11. SOLAN.

Pag. 112. l. 2. Τῶν Ἑλλήνων) In aliis Codd. τῶν ὅλων. BOURD. Ἑλλήνων) Unde hanc scripturam habuerit Parisiensis editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba est. In plerisque impr. & ipso P. ὅλων. In Fl. λόγων. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτε τὸν Φιλοκλήτην) Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat Homerus. Sed vide Philostr. p. 703, & qui ibi in notis memoratur Hyginus fab. CII. SOLAN.

ibid. Φιλοκλήτην) Est apud Philostr. in Heroic. & Homer. in catalogo navium. COGN.

ead. l. 6. Ἑλληνας — κατέσχευεν) Hom. Il. A: Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς. COGN. Versus, quem Cognatus profert, est in Il. B, 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. eiusd. B, 165, ubi de Graecorum fuga cohibenda sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. REITZ.

ead. l. 7. Ἐαυτὸν μαστιγῶσας) Hom. Od. Δ, 244. SOLAN.

ead. l. 10. Τῇ Καλυψοῖ) Hom. Od. E, 14, & passim. REITZ.

ead. l. 12. Δείας) Τελείας L. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἔγὰρ οἶόν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγόμενων) Verto: fieri enim non potest, ut eos (versus) PERCI-

PIAMUS, si non saepius dicantur. Interpres habebat, quos nisi saepe referantur, audire non possumus. Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere & percipere. VITRING.

ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων) Id est, repetiti placent. GUYET. Ἀκούειν hic intelligere est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. SOLAN. Ἀκούειν Solanus nove dictum ait, pro intelligere, ut in Novo Foedere usurpatur. Gesnerus etiam recte vertit intelligere. Obfopoeus, neque enim ad satietatem AUDIRI possunt, nisi saepius repetantur: minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν intelligendi significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tribuendum. Ex Galeno enim L. X id iam protulit Bud. in Comm. L. Gr. pag. 565, duobus testimoniis, quorum posterius tantum repetam. Ἀπλοῦν δὲ, ait, ὅταν εἰπῶ, ῥόδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit Pfochenius de stilo N. T. ad verba Apostoli 1 Cor. XIV, 4, ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, nemo enim intelligit. Sensus, quem Guyetus his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. Liban. Ep. 31, τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὥς ἀκούσει quod vertitur, quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet. Ad verbum autem sonabit, horum autem nemo, qui non (ita) audierit, ut auditurus. Quid si igitur ἀκούσεις optandi modo legas? vel ἀκούσων. REITZ.

Pag. 113. l. 1. Δαιτυμόνες) Hom. Od. I, 7. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον) Iens. ad Dial. Imag. posterius verbum iis annumerat, quae in Lexicis non inveniuntur; (quamquam in verse ἀχλὺς edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in Stephan. Scap. Bud. Poll. Suid. & Hesych. non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & Alciphr. IV, Ep. 55, pag. 410, plane totidem verbis scribens τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritissimus Bergl. & haec Luciani affert, & ipsum Epicurum in Epist. ad Menoeceum apud Diog. Laërt. X, Segm. 127, in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀοχλείαν dicentem, & ἀνοχλησίαν Diog. Laërt. II, Segm. 87. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος) Ἐπικούρος forte. Sic interpres. GUYET.

Pag. 114. l. 5. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας) Videtur omnino respicere Odyss. N, 79, 92. Vox σχερίας, quae in libris omnibus nostris exstat, irrepsit pro Σχερίας facili sciolorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut Σχερίη, nomen est insulae Phaeacorum, (Od. E, 34 & 35.)

unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. SOLAN. Magna veri similitudine sese commendat coniectura Solani: sed quod eam, induc[t]a vulgata, iam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda, vel falsa, ut sine eiusmodi coniectura intelligi aut credi non queat. Cum vero & ἐπὶ σχεδὸν Homero ead. Odyss. crebro usurpetur, & veritati non adverfetur, ego nihil mutari passus sum. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ ταῦτα) Illo modo, i. e. sequenti. GUYET. Habuimus idem in Bis Accus. c. 15 med. REITZ.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται) Forfan quis o[mn]i ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra Abdic. c. 18 notata. Sed si in eiusmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquatur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut Tox. c. 26 pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται. REITZ.

Pag. 115. l. 5. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μὴδὲν οὐκέτι) Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse praebet: ei vero, qui pauca, nihil amplius. Mentem Luciani non satis affecutus est, qui ita reddidit. Debebat posterius membrum ita reddere: ei vero, qui pauca, & nihil, non ita, i. e. hoc non praebet. VITRING.

ead. l. 6. Παρέχει) I. e. licet hoc facere. GUYET. Melius Vitringa; quare comma post μὴδὲν, quod in P. aberat, etiam addidi, id quod Gesnerus quoque fecerat. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ μὴ) Τὸ εἰ hic deesse videtur. GUYET. Ei B. 2. P. & A. quod & agnoscit L. sed abest ἥ. In reliquis deest εἰ. Al-ludit iterum ad eandem fabulam Μισθ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τοῦτο) Forfan παρὰ τούτου, adscripserat Gesnerus. REITZ.

Pag. 116. l. 2. Τοῦ τέλους) Non attendit ad hanc vocem interpreter. Sic mox cap. 30, συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέλους. Constituebat enim Epicurus philosophiae suae summam ἐν τῷ τέλει. Sic Petron. Satyr. Ipse pater veri doctus Epicurus in arte iussit, & hoc vitam dixit habere telos. Quo loci mendose faciunt, qui in secundo versu reponunt iussit pro iussit, ut moneo ad emendationem huius epigrammatis. BOURD.

ead. l. 4. Ἀπολογούμενος) Τῷ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν — οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει. At vero parasito neque coquus est &c. neque pecuniae, pro quibus causam dicere gravetur. Sic interpreter: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι, qui se defendunt contra impu-

gnantem. Hic est ἄτοπον. Lege ex Ms. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖν, neque pecunia, quia amissa crucietur. GRAEV. Ἀπολλυμένων) Τῶν ἀπολλύμενος L. unde confirmatur Graevii emendatio. In impr. omnibus ἀπολογούμενος, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμος; Ego certe οἰκίαι vel συνοικίαι legendum esse arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκεῖνος) Ἐκείνους malim. Et Solanus Florentinam etiam ἐκεῖνος male habere, Iuntinae adleverat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μόνος rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, & ὧν ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, quibus istos (Epicureos) perturbari necesse est. REITZ.

ead. l. 11. Πάσης γὰρ τέχνης) Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. GUYET. Haud male quidem Guyeti coniectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatus locum haberet, nihil muto. Diod. Sic. L. II, c. 28 m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV, cap. 44, τῆς θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τιμὴ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra Gall. c. 28, οὐπὲρ ἱερὸς εἰμι. Aesop. F. 2, τοῦτου ἱερὸς εἶναι λέγεται. Evang. Ioan. XIX, 36, ὅσπου οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo Exod. XII, 10, de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex Cic. I in Verr. 18, insula Deorum sacra, pro Diis, assert Ienius in Lectt. Luc. p. 285; addiditque deinde Iustin. XVIII, 7, decimas Herculis ferre. Et XI, 5, duodecim aras Deorum statuit. Alia huius generis dedit Wopkens in Animadv. ad Avian. inseris Obs. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736, pag. 210. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων) Sic recte Ms. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. GRAEV. Τίς γὰρ ἀπὸ δειπνῶν ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὀρώμεν; Ms. Graevii ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut sit elliptis loci alicuius, ubi διατρίβουσιν οἱ διδασκαλοὶ, puta, σχολῆς vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticōs loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noster in Hermotimo c. 82 f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾶν, in Amoribus c. 64 f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & passim. Adde, quae ad Tom. I notavimus. IENS. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων praeter Ms. Gr. ed. Ven. Reliqui

vero libri ἐκ. Sed B. 2. pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. SOLAN. Non quidem improbo vulgatum, quod Ienf. defendit, ἐκ pro ἀπὸ, & vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti Solano ac Graevio in ἀπὸ aequè bono, aequè testibus suis firmato, hoc facile dedi, ut reciperem. Et si me tertium testem his adiungere licet, ἀπὸ cum illis magis probò; quia ἐκ τινὸς ἔρχεσθαι, quando οἶμος intelligitur, amat sine articulo poni, ut Aristoph. Plut. 84, ἐκ Πάτροκλέους γὰρ ἔρχομαι, & simil. quae cum praepos. ἐς iuncta, ipse attulit Ienſius. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Eis διδασκαλεῖα φοιτῶντες) Confer Somn. sub init. SOLAN.

ead. l. 13. Πολλή) Consulto mutavit textum Hesiodi, qui ita habet Έργ. 290, μακρὸς — ἐπ' αὐτήν. In P. Fl. ed. & S. αὐτοῦς, in reliquis αὐτὸ. SOLAN. Πολλή — αὐτὸ) Notarat Solanus noster solam P. quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxī; sed melioribus parui. Interim & πολλή male forsā ab interpret. cum οἶμος coniunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod Fl. aliaeque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omittentes. At cum οἶμος masculinum sit, πολλή, (si proba est lectio, & non πολλὸς poëtica pro πολλὺς, rescribendum) forsā ad τέχνην referendum. Hesiod. ab Solano indicatus habet, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν. quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adiectivum ad viam referre, ut *longa & ardua* dicatur. Verum isthuc ipsum voluit Gesnerus aequè ac priores interpret. & ὁδὸς post πολλή intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere possemus, si adiectiv. ad sequens οἶμος aptemus: nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans iam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem eius* tantum indicaret, vel elegantissimam agnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet: nam si πολλοὶ legas, scil. καρποὶ, belle quidem αὐτοῦς eodem referri videtur; sed hoc ipsum fefellit scribas, qui πολλοὶ cum dedissent, etiam αὐτοῦς refingere debuere. At falsa tum prodit sententia. REITZ. Quid si πολλή refertur ad τέχνην, & αὐτὸ ad totam phrasin τοὺς καρποὺς ἀπολαμβάνουσι; GESN.

ead. l. 14. Εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τὸ μανθάνειν) Sic corruerunt posteriores sanum & sincerum priorum editionum, ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν. Paulo post iterum τῷ degene-

ravit in τὸ (ἅμα τὸ ἀρξασθαι), ut iam vidit & monuit Graevius. IENS.

ead. l. 15. Τῷ μανθ.) Ita B. 2. & P. Reliquae τὸ, prave. SOLAN. *ibid. 'Εν τῷ τέλει ἐστίν*) Obsop. reddiderat, *quantocius in quaestu est*. Haud ita male ad sensum: ludit enim in duplici sensu vocab. τέλος. REITZ.

Pag. 118. l. 2. Ἄμα τὸ ἀρξασθαι) Sine dubio quoque scribendum, ὁ δὲ παράσιτος εὖθις ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἀρξασθαι τῆς τέχνης. At parasitus simul atque artem orsus est, victum habet. Ἄμα τῷ ἀρξασθαι est σὺν τῷ ἀρξασθαι, vel σὺν τῇ ἀρχῇ. Edd. male. ἅμα τὸ ἀρξασθαι. GRAEV.

ead. l. 9. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας) Disce hinc, quanto sapientius a Iudaeis & Christianis, seu potius a Deo ipso, feriae sanctae & caste colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies festi, primus erant & septimus, de quo posteriore alibi nos. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἐστίν εὐφρ. μανθ.) Prope ad synchysin accedit haec constructio, ita instituenda: εὐφραίνονμενον πολυποσίαις οὐκ ἐστὶ μανθάνειν. Belle tamen se res habet: nam vel maiorem habuimus Imag. c. 4 pr. ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἡκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior, non tamen priori abfimilis verborum traiectio est ap. Callim. Hymn. I, v. 10, 'Εν δὲ σε Παύρασι Πείν τέκεν. Long. Past. III, pag. 110, ἐκ γὰρ μοι χηνῶν τῶν εἰκοσιν ἓνα τὸν κάλλιστον ἀετὸς ἥρπασε. Adde nonnulla alia in Syntax. Arretaei, eius Oper. adiuncta pag. 359. Sed Latini, si non iisdem plane, aliis tamen συγχύσεσι vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter Sanctium & Rutgerf. ad Horat. compluribus in locis egit Th. Wopkens in Lectt. Tullian. REITZ.

Pag. 119. l. 3. Αὐτὴ δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ &c.) Non αὐτὴ, sed αὐτῇ legendum; id quod manifestum ex antithesi, quam facit Parasitus. Ostensurus nempe, Parasiticam praestare aliis artibus, aliae quidem, inquit, artes sine instrumentis neutiquam domino suo inservire queunt; neque enim fieri potest, ut quis sit tibicen sine tibiis, fidicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero (Parasitica) ita bona est, nec artificii molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit. Ita quoque cap. 21 pr. scribendum, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκῶσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν αὐτῇ δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας: non, ut vulgo, αὐτῇ. IENS. Αὐτῇ) Iensii emendatio. SOLAN. Sic mox recte § 19, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὐτῇ: quare nullus dubitavi, monentibus Iensio & Solano parere. REITZ.

ead. l. 9. Κατὰ Σωκράτην) Plat. Ione 145 B. C. D. SOLAN. Ut Fl. hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἀρη, Gall. 3, atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. Diog. Laërt. Σωκράτη praefert, T. I, L. 2, p. 106, 113, 114, 117 &c. Sed Ἀριστοφάνην p. 103, & T. II, p. 585 &c. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτὴ δὲ) Ut supra cap. 17 αὐτὴ in αὐτῇ mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης iam proxime praecessit, non male hic αὐτὴ sequitur, ut sit, ipsa vero; nec opus credo his haec dici. REITZ.

Pag. 120. l. 1. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ) Vitiosum habetur ab Rhetoribus, nimis multa monosyllaba coniungere. At statim vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyllaba iungere. Sic Noster ino cap. 28, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. Aesop. Fab. 149 vel septem iungit, δυνάτωτέρός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. REITZ.

ead. l. 4. Ἀλλότρια) Athen. lib. 1. In quo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Καὶ μὴν) Ante haec verba incipit loqui Parasitus. Aliud tamen secutus est interpres. BOURD.

Pag. 121. l. 5. Κακοπαθοῦντες) De molesto ac duro labore translatus. Ira de opere rustico Diod. Sic. IV, c. 20 f. De pugnantibus Gallis Aelian. II, 28. REITZ.

ead. l. 11. Ἀνθρώπα) Ante B. omnes edd. ἀνθρώπα, corrupte. Vid. Homer. Od. I, 108. SOLAN.

Pag. 122. l. 9. Τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναϊότητα) Τὴν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ἃς διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει. MARCIL.

ead. l. 13. Ναυσικάα) Homer. Odyss. Z, 101. SOLAN.

ead. l. 16. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν) Erat, cum hoc nomine certam & constantem rationem intelligi purarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, & his, quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solemnns quasi & propria est, quae ὑπαρξιν notat, s. eam, quam recentiores scholae existentiam dicere solent, substantiam aliquoties vocavit Fabius: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione Sextus Empir. Math. VIII, 186, & ibi Fabric. GESN.

Pag. 123. l. 10. Τεκμαίρεσθαι) Unde fit, ut nihil praeter opi-

nionem coniecturamque supersit. Hunc ego tandem ex obscuris hisce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀρχὴν γάρ φημι) Perperam fane in hoc scriptore versa est dictio ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχὴν. Neque enim principio, ut vertunt, nec principium, ut pag. seq. (ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο) notat, sed omnino, prorsus. Tanaq. quoque Fabrum male in Timone οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτοὺς veruisse primo congressu, accurate observat Gro-novius ad Tom. I, pag. 1010 ed. Amst. (i. e. in Tim. circiter med.) Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque Polirianus, dum in Miscellaneis cap. 56 locum hunc Pausaniae in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, ὅτι σφίσιν ἐπ' ἀκρὰ τῆ ρινὶ, ἐν ἑκάστῳ κέρασ καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, quoniam illis in summa nare singulis unicuique cornu, tum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua. Ridiculum prorsus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν vertere, ne initio quidem cornua sunt. Nihil aliud Pausanias, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. IENS. Quoties hoc monebimus? De scopulo hoc interpretum vid. ad 1 Ver. Hist. c. 4. Et Hemst. ad Nigr. § 26. Et mox c. 29, μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπεὶ τί) Lege ἐπεὶ τοι. GUYET. Gesnerus sensum adiuvit, signum interrogandi post ποτε ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male coniecit Guyetus: quare notam interrogandi novam non adieci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi. REITZ.

Pag. 124. l. 3. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa: Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione non nihil discreparet, & postulata venia quispiam praeterierit; si quidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est. Inficetiis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδεκτέον enim, non προσδεκτέος, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic: Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans, (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent. Id vult noster ille τῆς Πλα

πρασιτικῆς ἐγκωμιαστῆς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, & ceteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eandemque apud omnes gentes. Ceterum mirum quantum diversam scripturam huius loci exhibet ed. Flor. Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τι, συγγνώμης ἄξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima (προσδεκτέος ἀν εἴη) plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. IENS. Vid. Iensf. SOLAN. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν) Καὶ μὴν τὰς μὲν aliae, quasi vererentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καί. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Nostro, ut in Quom. Hist. § 60, ibique allegatis, item Eun. 3, Demon. c. 22, 54, 56, Afin. 38, (alia de καὶ abundante ad Somn. c. 7 sunt notata) ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterēa monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21 f. ubi τί δὲ οὐχ οἱ τά. Ibid. c. 10 p. m. μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. vidēre licet, quin & sex, ut in Tim. § 16, ἀν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & Liban. Ep. 29, καὶ γὰρ καὶ τὰ μή. Idem Ep. 31, οὐ γὰρ ἦν τοῦ σου. Ep. 33, δὲ τὸ μὲν τι τῆς, & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat, quam Aristoteles, ex quo haec tantum addo. Phys. VI, cap. 6, ἐν δὲ τῷ νῦν οὐκ. Ibid. vel octo monosyll. legas: ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. eiusd. cap. ὥστ' ἐν ᾧ ἀν ἢ οὐκ ἀν εἴη. Xenoph. Cyr. III, sub init. sex etiam copulat, τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54 a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρα. Octo Diod. Sic. III, c. 62, p. 231, τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ' ἐκ τῆς ἀμπέλου. Nec a quinque abstinent Demosth. ut in Or. adv. Mid. p. m. 414 C. καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ. Sed desino συλλαβίζειν. REITZ.

ibid. τὰς μὲν ἄλλας τέχνας) Nihil hic vitiosum; sed impedior constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτέος ἀν εἴη, εἰ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. GESN.

ibid. Εἰ καὶ τι — τις συγγνώμης ἀξιώσας) Quamquam earum ratione & postulata venia. Verte: quamquam nonnihil discrepet, hoc venia dignatus quispiam praetereat. GUYET.

ead. l. 4. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας) Haec ex *Fl.* Solanus ita constituerat, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξίός ἐστι &c. ac sequentia illa tria, προσδεκτέος ἂν εἴη, cum eadem deleverat, quod certe necessarium, ubi ἀξίός ἐστι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cuius sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. REITZ.

ibid. Τίς συγγνώμης ἀξίός ἐστιν) Ita recte *Fl.* nisi, quod prave τί pro τίς habet. In reliquis pro ἀξίός ἐστι, ἀξιώσας prave legitur; & mox post ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη, quod *Fl.* non agnoscit, & nos ut supervacaneum & merum glossema omisimus. SOLAN.

ead. l. 5. Μέσαι) Mediae. An *mediocres*? GUYET.

ead. l. 6. Προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec addititia videntur. GUYET. Si haec verba retinenda sunt, non video, cur προσδεκτέος in προσδεκτέον sit mutandum, cum iungi possit praemisso τίς. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς ἀνάγκαιαν) Haec duo verba cur addita sint, mihi non satis liquet. SOLAN.

ead. l. 8. Μᾶλλον τῶν ὀργῶν) Vertitur, magis convenire, quam instrumenta? Verte, consonare magis, quam organa? GUYET. Quid sit μᾶλλον τῶν ὀργάνων, mihi non liquet. SOLAN. Quia Solanus ait, sibi non liquere, quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo. Queritur, philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantiorē esse instrumentis musicis. Adeoque verba, μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων, sonant, nec esse ipsam sibi ipsi consonam prae organis musicis, sive, plus etiam, quam instrum. musica. Ideo in verbis δέ τις ὡς ἀνάγκαιαν, ut scribebantur, illud solum mutavi, ut δέ τις interrogantis more scriberem. REITZ.

Pag. 125. l. 2. Φορὰς ἀντιδόξου) Contrariorum opinionum conflictum. GUYET. Ad verbum, proventus s. multitudinis, sectae, disciplinae, diversa sentientis. De usu simili nominis φορὰ plenissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat Fabric. ad S. Empir. Math. VII, 49. Hic ipse Sextus egregie suppetias fert Parasito nostro, Math. II, 6 seq. ubi quanta sit dissensio circa definitionem Rhetorices, demonstrat. GESN.

ibid. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν) Point du tout, i. e. nullo modo. GUYET. Recte Guyerum monere, vide ad huius Dial. c. 27, ubi lenius idem notat. REITZ.

ead. l. 8. Μὲν τοὺςδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν) Legendum videtur, ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τοὺςδε παρασιτεῖν. GUYET. Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *I. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *B. 1.* τοὺς δὲ, quod in τοὺςδε mutandum, facile largior, idque *B. 2.* iam fecit. At cum in cett. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ conduplicetur. REITZ.

Pag. 126. l. 10. Ὡς κατὰ τινος — αἰσχύνης) Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem, si esset ὡς περὶ, vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. GESN.

ibid. Κατὰ τινος) Καί τινος legendum. GUYET. Probo conjecturam: nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex Pell. potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. REITZ.

ead. l. 15. Ἀναγραφάντων τοὺς ἐκ. βίους) An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Νῆ τὸν Ἑρακλέα) De hoc Parasitico sacramento Io. Meursius. Iurabant etiam Parasiti νῆ τοὺς ἄλλας. Liban. Paraf. BOURD.

ead. l. 4. Ὡν ἐγὼ δοκῶ) Videtur leg. ὥς. GESN. Gesnerus ὥς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ, regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὥς legas; & pristini etiam interpretes, ut ego opinor reddentes, ita legi voluisse videntur. REITZ.

ead. l. 5. Αἰσχύνης) Vid. Eik. c. 17, & hoc ipso op. c. 43, & Plut. in Vit. Aristid. & π. κολάκ. Bentleius, Diog. Laërt. II, 61, p. 48 C. D. & Suid. Septem numerantur eius Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. Diog. l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅπως εἰ δύναιτο) Nota phrasin. GUYET. Nihil aliud signif. quam si modo posset, vel si hoc modo posset, pro εἰ οὕτω δύναιτο. Alia de ὅπως iam alibi laudatus habet Solan. ad huius Dial. c. 9, & ad Tim. § 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt, & εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δὲ αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὥς valebit, ut videtur etiam tacite innuisse Guyet. ad c. 3 huius Dial. unde id ei suspectum fuit, quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab Solano illic indicata huic non faciunt. Neque illa c. 3 & 9 plane

respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris, *si quo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter, quam relativum ὅς saepe accipitur pro οὗτος, non solum in formula ἥδ' ὅς pro ἐφ' οὗτος, quam habuimus Alex. c. 43, Lexiph. c. 2, 4, & singulis fere seqq. Sed & alibi, ut Aesop. Fab. 91, καὶ ὅς ὑποτυχὼν εἶπεν. Item Fab. 101, αἱ περιστέραί — ἐξήλασαν (κολοῖον) παίουσαι. Καὶ ὅς ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπανήκε πρὸς τοὺς κολοῖους πάλιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi: est tamen haud absumile illud Herodiani III, 5, 9, ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πείσαι δυνηθεῖεν &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere possent*, vel quibus *eum, si possent, aggredierentur*; ubi Steph. quoque malit legi εἶπως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora: nam cum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*, ac tum idem erit ὅπως εἰ, quod εἶπως. REITZ.

ead. l. 9. Ὑδoκιμηέναι) Sic omnino scribendum, non ut in omnibus impr. est εὐδ —. SOLAN. Εὐδοκιμηέναι) Admississem augmentum ὕδoκ. quod adeo necessarium clamat Solanus noster, si alicubi invenissem; sed ne Iungermanni Manibus δοκησίσοφος videar, nihil mutavi; & cum mox § seq. rursus εὐδοκίμει, consentientibus vet. edd. habeamus, (quod similiter in ὕδoκίμει mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphthongus εὐ maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32, Amor. c. 33, pro Imag. c. 19 f. atque alibi. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρίστιππος) Genere Cyrenaicus, maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio. Ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt, Tibi soli & chlamydem, & vestem reiculam ferre datum est. Leg. Diog. Laërt. L. 2. Horat. Ep. L. I. COGN.

ead. l. 17. Αὐτὸς εὐδοκίμει) Hic τὸ μάλιστα desiderari videtur. GUYET. Quod Guyet. scribit εὐδοκίμει, nescio negligentiae, an diligentiae adscribam, quod praef. temp. crediderit, quia augment. abest; an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paulo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom. Histor. cap. 17 f. & Gall. 18 &c. Nihil tamen desinio. REITZ.

Pag. 128. l. 4. Πλάτων) Vid. Plat. Dion. 283. — (Sed fuisse mihi illud ἑμῶν.) Ter in Siciliam navigasse tradit Diog. Laërt. III, p. 74 C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem est, de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipse Parasiticae, & Parasitis credo, operam dedisse insimulatus est. Vid. Athen. 427 F. SOLAN.

ead. l. 9. Δευτέρῳ στόλῳ) In priore venierat. Vid. Diog. Laërt. p. 147 C. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστόξενος) Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore Suid. Steph. de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse patria Tarentinum. De hoc Cic. & Gell. COGN. Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτὸς γε παράσιτος Νηλέως ἦν) Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex Strabone, L. XIII: ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἡκροαμένος καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὢν ἴσμεν συναγωγῶν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεῖας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non est mirum, si παράσιτον habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, (an adornare?) & Aristoxenus eandem cum Neleo philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic Suidas: Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ καὶ Σπιθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἡστόχησε ἀκουστῆς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἴτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subiungit, quae videbis; & tandem addit, συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα. Ex his patet, eundem esse, de quo hic Lucianus. PALM. Ἀριστόξενος — μουσικὸς) Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit; sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. D. Laërt. 122 D. qui saepe eum historiae causa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat, & seq. Palmer. notam vid. & eundem D. Laërt. 293 F. A. Gell. IV, 2. Dionysio II aequalis fuit, Jambl. N°. 234. SOLAN.

ead. l. 16. Νηλέως) De hoc Athen. L. I. (p. 3 A.) COGN.

ibid. Εὐριπίδης — παρσίτει) Hoc abunde Suid. & Gell. L. XV. COGN. Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perspecta sint. SOLAN.

Pag. 129. l. 1. Ἀνάξαρχος) Legendus Laërtius. COGN.

ead. l. 4. Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασ. σπουδ.) Fortean φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, ὑποσχών, παρασ. σπ. Nisi

accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, ut erat, pro, ut est, five ὥσπερ ἐστίν, five, ut res se habet. MARCIL. Tentat hic aliquid Marcilius p. 255 ed. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitus: *Ostendi ergo, Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse.* Quasi dicat: id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mentes frequentarunt, vere fuit παρασιτεῖν idque ita esse, demonstravi. IENS.

Ibid. ὥσπερ ἦν) I. e. ἔφην. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἢ δ' ὅς; Possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, quantum licuit, quantum poterant, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio & facultate. GESN.

ibid. Παρασιτία) Fr. & P. παρασιτία. Ven. 2. περὶ σιτία. Suspicor scriptum fuisse παρασιτίαν, vel παρασιτεῖν, ut cap. 31, ubi etiam cum σπουδάζω coniunctum vides; ut opponatur τῷ φιλοσοφεῖν ἐβελήσαντα, quod mox sequitur. SOLAN. Παρασιτία) Haud adeo leve est animadvertisse, hocine cum puncto subscripto sit legendum, necne? Nam si qui studio id omisere, possent credi παρασίτια, neutr. plur. dare voluisse, (si modo inveniatur adiective) nam σπουδάζω etiam accus. iungitur. Sed in hac varietate praetuli id, quod planum & usitatum est. REITZ.

Pag. 130. l. 4. Μάλιστα χρησιμώτατοι) Superlativus duplex. Articulum addit Aelian. XIII, 2 pr. ἀνοσιώτατος δὲ ἀνδρώπων τὰ μάλιστα. REITZ.

ead. l. 13. Περιορῶν ἔξω) Subaudi τῆς πόλεως. GUYET.

Pag. 131. l. 7. Μὴ γελοῖον) Subaudi τὸ ὅρα, aut simile quid, ὅρα μὴ γελοῖον ἢ λέγειν videtur. GUYET. Si cum S. interrogandi signum addas, quod feci, μὴ interrogativum non desiderabit eam ellipsin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At iubet μὴ acui Budaëus, quando interrogantis est. Verum non observatur hoc in Luciani aliorumve auctorum edd. Ita in Ep. Pauli ad Rom. IX, 14, scribitur μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. Aristoph. Plut. μὴ τ' ἀγαθά; Aelian. XII, 22 f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἔσπειρας; at indicativum amat, quando simpliciter interrogat. Ideoque cum Guyeto elliptice exponere poterit, cui libuerit; sensu tamen eodem redeunte. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδὲ λευκός (τὸ μὲν γὰρ γυναικί) Vide If. Casaubonum ad haec verba Theocriti Idyll. 16, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροαῖς Κύκνον ἔγνω. BOURD.

ead. l. 13. Ὅποιον ἡμεῖς) Sic Ter. Eun. II, Sc. II, 10, & seqq. *Viden' me* &c. Parodiam ex Tragico esse quae sequuntur verba existimo. SOLAN.

Pag. 132. l. 4. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα) Unde pendet εἰκάζειν; Scribe ex Mf. ἀλλὰ τί δει ταῦτα εἰκάζειν; sed quid opus est ista comparare? GRAEV. Δει Ven. utraque. In reliquis impr. δὴ, mendose. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ δέ τις &c.) Dicit, nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, & extra muros prodire. Εἰ δέ τις παρεδέξατο, φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν, quod si quis coactus id suscepit, hunc deserta acie abscessisse dico. Sed quid suscepit? prodire in campum? Sed vix Graecos sic loqui existimem. Mf. bellissime παρτάξατο. Si quis verò in acie cogetur flare. Παρτάττεσθαι est instrui in acie. GRAEV. Παρτάξατο Ven. utraque. In reliquis παρεδέξατο. SOLAN.

ead. l. 11. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως) Nullus dubito, quin haec ita refingenda sint, ut exhibet margo A. W. ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχυρῇ μέτριον λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τῶν μὲν &c. Sentiet, qui vel mediocri cum attentione perlegerit. REITZ.

ibid. Ἰσοκράτης) Et alii, quos postea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege Cic. de clar. Orator. Quintil. L. I. Plut. in Phocion. COGN.

ead. l. 14. Φωνὴν) Locus subobscurus, mihique suspectus. Utut sit, ἰσχυρόφωνον fuisse tradit Plut. in X Rhet. SOLAN.

ibid. Δημάδης) Meminit & infra Δημοσδ. c. 15. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Παθόντα) Recte pro eo, quod fecit, & quod illi accidit. Sic Liban. Ep. 731 f. alique passim. Vid. not. Hemsterh. ad Prometh. p. 226, T. I. REITZ.

Pag. 133. l. 3. Ὡς εἶγε τις) Sic interpretes legisse videtur: ὥστ' εἶγε τις. GUYET. Ὡς εἶγε — κατ' αὐτὰ) Fl. ὡς — καὶ ταῦτα. Neutrum placet: alludere credo ad locum aliquem orationum Demosthenis, absque quo frustra sit, qui medicinam huic facere velit. SOLAN.

ead. l. 4. Κατ' αὐτὰ) Κατὰ τ' αὐτά. GUYET.

ibid. Ἐν αὐτοῖς) Ἀν αὐτοῖς. GUYET.

ead. l. 6. Ἀνδριότεροι) Sic recte scribunt Ven. 2. S. & A. Reliquae ἀνδριότεροι. SOLAN.

ead. l. 12. Κορυφαῖος) Demosthenes. GUYET.

ead. l. 14. Φίλιππος) Hartung. 663. Sed apud Dem. p. m. 70 B. est ὁλεθρὸς Μακεδόν. SOLAN.

ibid. "Οθεν) E Macedonia scil. GUYET.

Pag. 134. *l.* 1. Πίψας τὴν ἀσπίδα) Demosthenes clypeo suo literis aureis inscripserat, ἀγαθὴ τύχη attamen cum ad pugnam ventum esset, abiecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, elusit hoc versiculo: Ἄνὴρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται. Cetera huius Dialogi desumpta ex Iliad. & Odyss. COGN. Ipse Demosthenes docet, sibi λεπτοταξίου γραφὴν ab inimicis impactam; p. m. 378, & *ibid.* passim. SOLAN.

ead. *l.* 3. Θράξι) De Philippo an Demosthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri potest: de Demosthene dictum cur statutam, ex Plutarchi loco discas, quem ad Έρυπν. c. 7 descripsi. Videbis ei ab Aeschine obiectum, quod ex Barbara natus esset. SOLAN.

ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάθαρμα ἦν) An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teste Suida Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem Suidas mentionem facit Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, seu potius parasitus? GUYET.

ead. *l.* 10. Κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα) Sic apud Diog. Laërt. in Stilpo. BOURD. Conf. Gall. cap. 11. Similem phrasin vid. apud Diog. Laërt. Stilpone. SOLAN.

ead. *l.* 16. Πλάτων) Reliqui an viderint, nescio, certe Platonem tradunt ter militasse. Vide Diogen. Laërt. III, pag. 72 A. SOLAN.

Pag. 135. *l.* 1. Αἰσχίνης) Conf. supra Imag. c. 17. SOLAN.

ibid. Ὀμιλος) Sic supra Afin. c. 37, αὐλητῆς Ὀμιλος. SOLAN.

ead. *l.* 2. Μόνος δὲ τολμήσας) Locus classicus de militia Socratis in Platonis Apol. p. m. 363 F. ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὓς ὑμεῖς εἰλεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲν οὐ ἐκείνοι ἔταττον, ἐμείνον ὥσπερ καὶ ἄλλος τις, ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus, quam Lucianus, deridet, & mendacii Platonem accusat, Athenaeus V, 15, praeclare ille quidem refutatus a Casaubono: add. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 17. Etiam Plutarchus in Alcib. p. 355 H. Steph. sine ulla dubitatione fortitudinem illius, & servatum in proelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. Menag. ad Diog. Laërt. 2, 22 seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. GESN.

ead. *l.* 3. Ἐν τῇ πόλει) Legendum omnino videtur, εἰς τὴν Ἀμφίπολιν. Vide Suidam. Τὸ μάχην glossema est. GUYET. Mirum est, neque interpretem, neque commentatorem, hunc

locum emendasse: at mendum est, & manifestum; emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην; Quae nam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλῷ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἤριστευσε. Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate locuti sunt: sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem Plutarch. in Alcib. ἐτι δὲ τῆς ἐπὶ Δηλῷ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἵππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους περὶ μετ' ὀλίγον ἀποχωροῦντος οὐ παρήλασεν ἰδὼν &c. Vide & Laërtium in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, Ortelius in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέου Πιλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem Plutarchus in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi iuvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud Theocr. Idyll. 2 Simaetha Delphin Myndium suum amasium arceffit e palaestra Timageti — ἀλλὰ μολοῖσα Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν. Τῆνέ γὰρ φοιτῇ, τῆνέ δὲ οἱ ἄδῃ καθῆσθαι. PALM. Vid. Xenoph. p. 253, 32, & Thucyd. IV, 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. 1) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. 2) *Potidaensis*, de qua Plato & Plut. diserte: ἰσχυρὰς δὲ γενομένης μάχης, ἤριστίθουσιν ἀμφότεροι. Alcibiades scilicet & Socrates. 3) *Apud Delium*, de qua Tullius de Divin. I. Trium harum diserte meminit in Apol. apud Platonem ed. Basf. p. 11 f. Athenaeus tamen V, 15, negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu Casauboni Animadversiones, in quibus Athenaei iudicium hac in parte luculenter refellitur. SOLAN. Menagius ad Laërtii l. c. ipse quoque corruptum ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλεως (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et fane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspiceretur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat,

cum fervari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cuius nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a Diodoro Siculo lib. XIV, p. 497 C. cum solus cum duobus familiaribus accurrir, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex Aristoph. Νεφ. 322, & his, quae copiose Meurs. Rel. Attic. c. 9. Sed XII millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatio, ostendit Wasse in Addend. ad Thucyd. IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat Palmerianam emendationem. Nam diserte Thucydides l. c. & Plutarchus de Daemon. Socr. p. m. 1032 pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem coniungunt. Sed quid faciamus palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parne the Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. GESN.

ead. l. 4. Ταυρέου παλαίστραν) De qua vid. Plat. in Charmide statim ab initio 235 C. SOLAN.

ead. l. 5. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.) De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστεϊότερον ἔδοκει μετὰ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὥρᾶν, καὶ σοφίσματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. Quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit, Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde, ὥρᾶν non significare *se ornare*, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὥρᾶν legere παίζειν, ludere cum pueris, nam sic & alibi locutus est. Sed postea in Mf. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ἀρῖζειν: sed scribendum ὁρῖζειν, garrere. Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobrat oblique παιδεραστίαν. Nam ὁρῖζειν proprie dicitur de colloquio amatorio. Homerus Iliad. Z: εὐτ' ἄρ' ἔμελλε Στρεΐφει' ἐκ χόρης ὄθι ἢ ὁρῖζε γυναικί: quando iam erat Di-

gressurus e loco, ubi cum sua colloquebatur uxore. Et Iliad. X: Τῷ ὑαρίζεσθαι ἅτε παρθένος ἡιδεός τε. Παρθένος ἡιδεός τ' ὑαρίζετον ἀλλήλοισιν. Cum hoc confabulari, seu virgo adolescensque. Virgo & adolescens confabulantur inter se. Hinc ὑαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem poëta de cestu Veneris: Ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότις, ἐν δ' ἡμέρος, ἐν δ' ὑαριστὺς Πάρφασις. Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiae Illicientes. Recte enim antiquus interpres ὑαριστὺς πάρφασις coniungit, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία παρασκευαστική, colloquium, quod praepraerat, hoc est, animum ad amandum & consuescendum incitat. Idem: ὕαροι αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταί, οἶονεῖ ὁμοαροὶ τινες οὖσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρεῖν γάμῳ καὶ συνηρμώσθαι. ἐξ αὐτοῦ δὲ ὑαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἀνδρας γυναιξὶν ὁμιλεῖν. Vide sequentia. Significat Lucianus, Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. GRAEV.

ead. l. 6. Ὑαρίζειν) Faire le beau. GUYET. Parum abest, quin recipiam emendationem Graevii. Sed quia non satis certum, quid Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ὑαρίζειν Gesnerus. Et in versione eo allusit. REITZ.

ead. l. 7. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ) Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοὶ, i. e. sati. Fabula nota. Vid. Nostrium Φιλοφ. c. 3. KUSTER. Adde Eur. Iκ. (pag. 330 A. 344 AB.) & Ἡρ. μ. (pag. 719 A.) & Nost. Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡστε οὐδ' ἐν τῇ &c.) I. e. vera dicis, non calumniaris. GUYET. Apparet quidem, haesisse in hoc loco Benedictum, dum quae nimia attulit Obfopoeus, amputare conatur; sed dum expedire se ab eius interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adiuvit, quam fecerat prior, qui sic interpretatur, quibus per Iovem nequaquam voluntas erat, haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris, tantos viros falsis contumeliis afficiendo. Ex his omittens Benedictus illa sicut tibi, sequentia reddidit: itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris contra viros hosce mentiendo. At quaeso quid est, quod in illis hic parasitus mentitur? Utique in praecedenti periodo testatur, se haec eadem audivisse ab viris bonis & fide dignis, nec ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus. Hinc certe & in nostra periodo assentitur parasito, contra quam

interpretes volunt. Nam manifeste Graecae voces hunc sensum efficiunt, ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuae arti, in illis viris mentiri. GRON.

ead. l. 14. Καὶ λέγε) Nihil varietatis invenio; mallet tamē hoc loco καὶ eiicere cum Gesnero, qui in marg. notarat hoc forsan delendum. Nam nexus φέρε καὶ σὺ λέγε melior est, quam φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε. Et si de καὶ abundante iam ad nauseam commentati sumus antea. REITZ.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὀμήρου) Οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὀμήρου. MARCIL. Marcilius hoc loco legit, οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὀμήρου. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex: Atqui, o amice, nemini, etsi vel maxime sit indoctus, usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos. IENS. Mallet ἀνηκοῦς. SOLAN. Minime probo Marcilii commaculationem, quae forsan hinc orta, quod crederet, duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adiectivo cum a privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aequae est non indignus, i. e. dignus, ac Latinis. Ael. V. H. IV, 18, Συρακούσιον ἄνδρα χαριέντα, καὶ τῶν Ὀμήρου μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτοι ἰατρικῆς, I, 7 pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. REITZ.

Pag. 136. l. 2. Νέστορ) Hom. II. A, 249. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅσπερ ἐδόκει) Ὡσπερ ἐδόκει. MARCIL. Solanus contra, cum ὥσπερ legeretur in l. id in ὅσπερ mutavit, cui assentior, etsi & alterum tolerabile: sed quia in ὅσπερ optimaē edd. consentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud est paulo post, θαυμάζει ὥσπερ τὸν Νέστορα. REITZ.

ead. l. 7. Δέκα Αἰαντας) Hom. II. B, 371. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδομένα — παράσιτον) Hom. II. Δ, 256. SOLAN. ibid. Ἐγγονον) Quamvis consentiant libri, & apud alios ita etiam scriptum saepissime reperiatur, legendum apud omnes ἐγγονον videtur. SOLAN.

Pag. 137. l. 2. Πλείον) Ex Homero II. Δ, 262, reposuimus pro πλέον. SOLAN. Πλέον) Verum est, in Homero l. d. πλείον legi, ut versus mere spondaicus, Homero rarior, ibi postulat, ait enim: Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλείον δέπας αἰεί. Sed quia in hemistichio, quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλείον etiam versum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At cum Homeri affectata spondaeorum dimensio studio

etiam a poëta quaesita videri potest, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere iam πλείον & hic poterit, cui id videtur tanti. REITZ.

ead. l. 6. Δι' ὅλου) Ita V. 2. & P. scribunt, recte. In reliquis coniunctim scribitur διόλου, absurde. SOLAN.

ead. l. 10. Εἰς Ἀγαμέμνονα) Homer. Il. H, 312. SOLAN.

ibid. Ἄγον) Sic apud Homerum & in ed. FL. legitur: reliqua Luciana sunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς αὐτός φησι) Ubi hoc dicat Homerus, nescio; certe Il. B, 405, vocat ad coenam Nestora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (Iliad. Δ, 262) id elicit. Ast ex quibus eliciat, Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ Καϊνέως) Locus Homeri, unde hoc conuinciat, est Iliad. A, 264. SOLAN.

Pag. 138. l. 10. Ἐκτορα) Hom. Il. Π, 278. SOLAN.

ead. l. 11. Πρωτεσιλάου) Iliad. Π, 293. SOLAN.

ead. l. 16. Σαρπηδόνα) Iliad. Π, 480. De sequentibus videt etiam ead. Il. Π, 788 & 849. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι) Apollo, Hector, & eius auriga, seu armiger. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ τελευτῶν &c.) Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας γενναϊότατος Ἐκτωρ, προσπίπτων τὸν Ἀχιλλεῖα — ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφείναι παράσιτον. ΤΥΧ. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἰπέρ μοι εἰκόσιν ἀντεβόλησαν &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. LENS.

ead. l. 4. Ἐκτωρ προσπίπτων) Hom. Il. X, 337. SOLAN. In Homero est λίσσομαι, non προσπίπτων. Sed an & προσπίπτω cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque, Ἐκτωρ προσπίπτων καὶ ἰκετεύων τὸν Ἀχιλλεῖα; nam προσπίπτειν τινὶ cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, cum & Eurip. cum accusat. construat fere semper, ut Hecub. 339, Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦ δ' Ὀδυσσεῶς γόνυ. Ibid. 737, — πότερα πρόσπσω γόνυ; deinde Androm. v. 537, Τί με πρόσπι-

πτεις, ἄλιαν πέτραν, ἢ κύμα λιταῖς ὡς ἰκετεύων. Sic & προσπιπνούς' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. v. 10 eadem ratione, i. e. eliphi τοῦ πρὸς. Nam ibid. v. 43, πρὸς γόνου πίπτουσα τὸ σὸν. Unum ex Andromache eiusdem locum protulit, non monstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia Stephanus, quem exscripsit, de hoc casu nihil. REITZ.

ead. l. 8. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ) Hom. Il. Π, 847. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄν) Ex Homero restitui. Nam antea legebatur κ' αὐτὸς. SOLAN.

ead. l. 16. Μὴ ἐμὰ) Iliad. Ψ, 83. SOLAN.

ibid. Τιθήμεναι) Ex Homero restituit hanc vocem Benedictus in S. In omnibus antea prave scriptum τιθέμεναι. Socrates apud Xenophontem Achilles amicū fuisse probat, non amicum; qua de re ad Ep. c. 32 B. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Καὶ νῦν) Quid hoc sit, nescio. Homer. I. c. v. 89, ἐνθα. SOLAN.

ead. l. 9. Μηριόνην τοῦ Ἰδομ.) Il. N, 246, 295. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν μὲν Ἰδομ.) Haud facile dixeris, quem locum respiciat. In catalogo 152—8 Idomeneus δουρικλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ v. 158. Sed non θεράπων illic, adeoque a verbis parafiti nimium recedunt. Il. N, 246, θεράπων audit; & 295, θεῶ ἀτάλαντος Ἄρῃ, & mox cum addit, Οἶος δὲ βροτολογιγὸς Ἄρης πόλεμόν δὲ μέτεισι, τῷ δὲ φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἑταρβὴς ἔσπετο — τοῖσι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν ἦσαν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328) donec cum Aenea manum conferens (v. 500) ἀτάλαντοι Ἄρῃ dicuntur & ipse & Aeneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones, quam Idomeneus, quod an- fam huic scurrae dedit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστογείτων) Atqui apud Thucydidem meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI, 54. Praeterea pauperem facit & plebeium contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γενομένου δὲ Ἀρμόδιου ὧρα ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἐραστὴς ὧν εἶχεν αὐτόν. In reliqua historia sequitur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod Thucydidēs autem de statu reticet, minus mirabuntur, qui meminerint, ex Pisistratō ortum; quam causam recte assignat eius Scholiastes ad I, 20. Nobiles autem erant statuæ. Rogante quodam, quodnam ef-

set optimum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum iudico, ex quo Harmodii & Aristogitonis statuæ conflatae sunt, apud Philostr. 900. SOLAN.

ead. l. 15. Ὡςπερ Θουκυδίδης φησὶ) Cum Hemsterh. orae adleverit Thucyd. VI, p. 411, v. 98, ibique Dukerum adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae. REITZ. Vid. ergo Thucyd. Vol. IV ed. Bip. pag. Annot. 401 ad verba μέσος πολίτης.

Pag. 141. l. 3. Ἀφείλετο) Propter phrasews raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam cum proprie *abripere aliquem* significet, & privationi bonorum & honorum plerumque iungatur, mirum videretur hic adiungi contrario. Sed cum velit *ereptam civitatem e servitute*, sensus erit minime incongruus. Sic *eripere ex periculo* signif. apud Aelian. XI, 6, ἀφείλοντο οὖν αὐτὸν οἱ ἐταῖροι. REITZ.

ibid. Ἔστηκε χαλκοῦς) Sic Lexiph. c. 11. De Gymn. c. 17. Et χρυσοῦν σε στήσαιμεν Alciph. I, Epist. 30 f. Alia simil. Hemsterh. ad Tim. § 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐχὶ πρῶτον μὲν &c.) Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι. Locus hic in posteriori parte paulum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, οὐ γὰρ ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι, φησὶν ἐστιάσει. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte, Nonne autem is (Parasitus) primum pransus exit in aciem, quemadmodum & Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet. Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐστιάσειν, ait se epulis excepturum. Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in Homeri Il. T, 160: Ἀλλὰ πάσασθαι ἀνωχθε ἑοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλήκῃ. Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα Ἀκρῖνος σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι. Sed vesci iube velocibus in navibus Achivos Pane & vino: hoc enim robur est & fortitudo. Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem Expers cibi poterit contra pugnare. Huc faciunt verba Scholiastae Theocriti ad I, v. 51, οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρῶτας ἐτι οὔσης, ὀλίγον τινὰ ἡσδίων ἄρτον, καὶ ἀκρατον οἶνον ἐπινον, ὥς θερμοὶ ᾧσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. Pugnaturo, summo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi

& minime meticolosi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellarunt. IENS: ead. l. 8. Οὐ γὰρ, ἀλλ') Id est, non enim hoc solum faciet, sed etiam &c. Exempla quaerenda. GUYET. Iensius transponendo haec sananda putat; sed addenda tantum vacula εἰ post ἐστιάσει, unde excidit, quia eadem literae ipsius vculae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: Nonne ita est? Immo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat. PERIZ. ad Aelian. V. H. VIII, 12. Vid. Homer. Iliad. T, 162 & 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἂν pro καί. SOLAN. Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ' solo etenim reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particularum coniunctio, quasi tu dicas, non est aliter; sed. Et videtur haec supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contextu eruere docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice, pro καὶ εὐθύς legamus καὶν εὐθύς. Est quasi gradatio: quem pugnare iubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias tibi tempus non est. Huc pertinet apud Homerum πρόπαν ἡμᾶρ κ. τ. λ. GESN. Recte Gesn. simpliciter etenim significare ait. Conf. Fab. Ep. L. 2 f. ad Aristoph. Eccles. v, 386. Et Iens. ad Vit. Auct. § 6. REITZ.

ibid. "Οὐ ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησιν) Glossema videtur. GUYET. Et ego malle abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ εὐθύς) Lego καὶν εὐθύς. GUYET. Idque omnino reciperem, si vel una ed. praeiret. Et parum abfuit, quin vel iis invitis sic dedissem. REITZ.

ead. l. 15. "Ὅσπερ ὁ Αἴας) Hom. Il. Θ, 272. SOLAN.

Pag. 142. l. 6. "Ὅς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν) Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audienti sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur & dignum sit huic adiacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exsituram diversitatem. GRON.

ibid. "Ἀξιόν γε) Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφρασιν. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπασπιστὰς) Forſan ὑπεραſπ—. Anon. SOLAN.

Pag. 144. l. 6. Ἐſ δὲ δὴ) Amant δὲ & δὴ etiam ſic iungere Alciphr. & Longus. Vid. hunc Paſt. II, p. 41; illum I Ep. 30, p. 126, & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Τίς ἀν καὶ) Et καὶ ita poſt ἀν Phalar. Epift. 38: ἢ τὰχα ἀν καὶ ἐπείσθην. Ne plura ex Noſtro addam. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκείνῳ) Ἐκείνων coniciebat Geſner. Favet huic coniecturae lectio Iuntinae; ex qua, ſi opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philoſophos, quibus iam comparatum it paraſitos. Verum cum τὸν βίον παρασίτου praemittatur, recte iam procedit, ſe hanc vitam eſſe comparaturum ἐκείνῳ ſcil. βίῳ τῶν φιλοſόφων καὶ ῥητόρων. Interim bene vidit Geſnerus, vulgatam minus recte habere; & niſi Iunt. ſuccurriſſet, ἐκείνων ſcil. φιλοſόφων βίον, recipi potuiſſet. REITZ.

Pag. 145. l. 2. Οἶονταί. περὶ ῥήτορας) Erat, cum non viderentur haec ſana eſſe. Legendum putabam, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἶονταί περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reducere, quae deinde ſequuntur, εὖροις δ' ἀν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη. GESN.

ibid. Περὶ) Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. SOLAN.

ead. l. 7. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας) Sic in Tim. § 56, οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem huius diſſertationis Long. lib. 4 ποιμεν. Liban. Paraſ. BOURD.

ead. l. 11. Ὡς τε τῶν μάλιſτα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοſόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δόροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω) Sic concipiendus hic locus, ut egregie diſtinguitur in ed. Baſileenſi, & verſio ſimplex optime ſatisfaciet, omiſſis illis ineptiis, quas abunde nimis adiciunt interpretes. Verte, ita ut celeberrimorum hoc tempore philoſophorum (nam de rhetoribus quid opus eſt dicere? qui ſcilicet in foro & cauſis habitant, quod philoſophus non promittit, & ideo abſurdus ſit, quod dicet) alius quidem in cauſa ſedens ut iudex, in largitione fuerit deprehenſus, alius vero &c. GRON.

ibid. Φιλοſόφων * περὶ) Hic deſunt nonnulla. GUYET. Non credo, neque Gronovius, neque Geſnerus credidere. Quare diſtinctionem tantum Gronovianam ſum ſecutus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: ſenſuſque apparet ſatis planus. REITZ.

ead. l. 13. Εἰσπράττεται) Liban. Ep. 20 f. τὸ γὰρ χρυſίον
G g 2

εἰσπραττέτω μὲν, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λελοιπότων τὴν τάξιν. Alciphr. III, Ep. 21 f. παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπραττέται μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte se habet; nam & sic Arrian. Exp. Alex. 2, c. 1 f. χρήματά τε εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους, *Mitylenaeis pecuniam imperant*. Dion. Halic. X, p. m. 640 pr. Ἀππίος — τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπραττῶν ἀρχὴν καὶ κράτος, *Appius — Sabinorum genti imperium & dominatum vindicans*. REITZ.

ead. l. 16. Εἴ τι) Sic ed. I. Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium perit, de quo vid. Δημων. c. 31, & quae ibi sunt annotata. SOLAN.

Pag. 146. l. 14. Πάντως) Quod orae A. IV. adpictum est πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut Hermot. c. 27 f. ac 39 pr. Nec non hoc Dial. Parasf. c. 12 & 39 m. &c. Item Epict. Man. c. 29, alique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Coedicem immutarem. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) Haec etiam male habent. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. Οὐκ ἂν δὴ ποὺ εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὥπλισμένους) Philosophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δὴ ποὺ, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὥπλισμένους, i. e. qui sane non ita armati essent, nisi timerent. Somniavit interpres, dum haec verba reddidit: quod non facerent, nisi armatos metuerent. Vides, vocolas οὐκ ἂν δὴ ποὺ sic nihil habere, quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ ὥπλισμένους, cum quo participio non iungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paulo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec L. Bos in Obs. Crit. pag. 78. Quare commatibus additis, quae in edd. aberant, lectori succurre non dubitavi. Gesnerus errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. REITZ.

ead. l. 4. Δεδιότας) Miror, nihil hic varietatis quaesivisse, nihil emendasse Solanum, cum δεδιότες legeret, quod qui cum proxime nexis προΐοντας & ἀποκλείοντας stare possit, nemo exponet aut propugnabit; quare edd. excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in Mss. similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. REITZ.

Pag. 149. l. 5. Ἀπολογία) Socratis Apologiam scripsere

inter alios Plato & Xenophon. Reliqui suas quisque, quarum exstant etiamnum quaedam. SOLAN.

ead. l. 9. Τιμι) *Τιμα* adscripsi. Gesn. Et quia *lunt*, quoque sic habet, forsan praestaret sic edere, quia aliquantum ambiguum *τιμι* pro *ὕπὸ τινός*, quando adiungitur eiusmodi verbo, quod etiam dativum possit se amat, uti pluribus demonstravi in libro de *Ambigg.* Tit. Dativ. Nam scriptum, dictum est mihi, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia *πρὸς παράσιτον* additur, satis patet sensus, nunquam a quocquam scriptam dicam adversus parasitum, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui asserrem hoc Diod. Sic. IV, 1, εἴρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προειρημέναις βίβλοις, dictum est a nobis &c. Herodian. I, 2, 9, ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρεῖα. Nostrium Iov. Trag. c. 7 pr. ἀριστα κεκήρυκται σοι, & similia ubique obvia. REITZ.

ead. l. 11. Τοῦ τῶν ῥητόρων) Male exciderat artic. τοῦ in ed. Reitz. quem reposuimus ex edd. S. B. 4. & Mf. Reg. 3011.

ead. l. 15. Κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας) Amant & Graeci huiusmodi repetitiones adverbii cognati. Aristoph. Pl. v. 65, — ἀπὸ σ' ὁλῶ κακὸν κακῶς. Ibid. 418, — ἐξολῶ κακοὺς κακῶς. Alciph. III, Epist. 28 f. κακὸς κακῶς ἀπόλοιο. Item ib. Ep. 48 pr. &c. Ne quid plura in re nota. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀποίσεται) Lege ἐποισεται. SOLAN.

Pag. 150. l. 1. Φαρμάκῳ) Socratem. GUYET. *Φαρμάκῳ* — *καταπρησθέντας* — *δυσουρίας*) Socrates, Heraclitus, Epicurus. LA CROZE.

ibid. Καταπρησθέντας) Ad Empedoclis in Aetnae cratera insipientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim *φυγὴν* s. exsilium, quod commemorat praeter Diog. Laërt. 9, 15, etiam Athenagoras apol. c. 27, pag. 123 Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic Codice Scholiastes usus. Aristthenis vero mentionem peperit credo verbum *φθινήσαντας*, quod de phthisi accepit, qua periisse illum tradit Diog. Laërt. 6, 19. GESN.

ead. l. 2. Ἀπὸ δυσουρίας) Epicurum. GUYET. Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret *δυσουρικὰ καὶ δυσεντερικὰ πάθη* sibi molesta esse ap. Cic. Fam. 7, 26. Et Diogenes Laërt. 10, 15, ait, eum *τελευτῆσαι λίθῳ τῶν οὐρῶν ἐπισχέθοντι*. GESN.

ibid. Φθινύσαντας) Sic etiam *Fl.* cum cett. Gesnerus emendabat Φθινύσαντας. Recte, credo; nam Φθινέω ignoro, & nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte & alibi inveniat. REITZ.

ibid. Φυγόντας) Aristotelem & alios. GUYET.

ead. l. 14. Γύγου χρυσίον) Vid. supra ad Δίκ. c. 21 de anulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κροίσου, aut Μίδου, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. II. SOLAN. V. Bis Accus. c. 21 post med. ubi Γύγου δακτύλιον, quo alludit; nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. Menand. fragm. XIII, v. 5, (ed. minor. Hemst.) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, καὶ οὐ χρυσία. REITZ. Opes Gygis non minus decantatas fuisse, quam anulum eius magicum, probat cl. Bel. de Ballu, adducto Archilochi versu, ὅς μοι τὰ Γύγω τοῦ πολυχρύσου μέλει &c. adeoque vulgatam contra Solanum, Γύγου in Κροίσου aut Μίδου mutare cupientem, recte defendit. Versus Archilochi leguntur apud Steph. in Poët. Lyr. min. p. 246 ed. 1586.

Pag. 151. l. 11. Δρυφορίας) Ad satellites regio respici, non est quod dicam. Sic δρυφόρημα, de satellitio tragico, supra Icarom. c. 9, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 152. l. 7. Αἰσχίον) Mallem αἰσχρὸν, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. SOLAN.

Pag. 153. l. 7. Παραπλεῖν) In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam παρὰ praepositio difficultatem aliquam habet, quae non societatem modo, sed excessum etiam & superationem, interdum etiam vitium occultum in compositione notet; quae forte in παρασίτου appellatione iungi possunt, ut parasitus sit, qui cum aliis, quibus obrepfit, largius cupidiusque ceteris, cibum capit. Sed cum imprimis tamen ad cibi societatem respiciatur, quorsum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque Phoebi Parasiti pertinent; malui in ceteris compositis quoque huius praecipue significationis rationem habere. GESN. Praeternavigare, dein praecurrere, praetercurrere, praeteriaculari, ultra iaculari, adscripsit Guyet. Omissem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpretes hoc male reddiderit, adnavigare, adcurrere, adequitare, adiaculari, quo facto iocus minus apparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius

atque utilius esse *iuxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius sumtu, quam *coenare* apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio assumtum, quod & hoc fieri queat alterius sumtibus, idque mallet, si omnia reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint: sed cum non videam, qui παρακοντίζειν eodem detorqueri queat, restat, ut παρὰ in omnibus hic allegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam iaculatur, victor est, ut Horat. canit I Od. VIII, 11, — *saepe disco, saepe trans finem iaculo nobilis expedito*. Adeo παρασιτεῖσθαι grandius quid sonare atque esse, quam simplex σιτεῖσθαι. Si vero & hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis eiusmodi iocis risum captant; quos Lucianus dedicata opera sic frigidos proiecisse dici poterit, ut eos depingeret, quales sunt. Conf. Tim. § 52, ubi Hemsterh. ad ἡλλὰ γὰρ μὴ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere, qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic, quod reprehendam, habeo. REITZ.

ead. l. 15. Ἐθ' ἑλοιο) Ven. utraque ἂν ἐθέλοις. SOLAN.

Pag. 154. l. 3. Σὺ δέ με — διδάσκεις) Infinitivus loco imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi μέμνησο, possit etiam hac ratione illud μοι, quod Fl. habet, locum invenire, quod hortantis est, & quasi pleonastice in huiusmodi praecipiendi formulis inferi solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad Asin. cap. 4, φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἰππάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex Hippocr. Homer. Lucian. & Arr. IV, p. 180 pr. σὺ δέ μιν δὲν ἄλλω παραδοῦναι — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pender a δίκαιος, significatque, tu dignus es me docere, nihil immutarim. REITZ.

ead. l. 4. Φασὶ δέ) Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre, quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi Homericī versus, quos ex Odyss. profert Strobæus serm. 192. Vide D. Ambros. 6 Hexamer. BOURD.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. l. 1. ANAXARΣΙΣ) De Anacharsi & Solone vi-

de, quae supra annotata sunt ad Σκυ. cap. 5, & Plut. in Sol. SOLAN.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ) Gesn. vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At cum *de Gymnasiis* inscriberetur a pristinis interpret. ego hanc inscriptionem deinceps servavi, quia allegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic etiam sunt institutae, & lectores huic inscriptioni assueti minus commode loca indicata possent invenire, si titulus Dialogi mutaretur. REITZ.

ead. l. 4. Ταῦτα δὲ ὑμῖν) Hanc paginam interpreto ad lib. X Heliodor. BOURD.

ead. l. 9. Λίπα) Oleum μανίας φάρμακον vocabat. Diogen. Laërt. I, Segm. 104, p. 27 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄτερος τὸν ἕτερον) Recte Iuntinam habere ἄτερον, adscripserat Solanus, & quia ἄτερος iam prope praemissum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερος Atticum, ex Aristoph. demonstrat Maittair. de Dialect. pag. 15, pro ὁ ἕτερος. Addo Callim. fragm. XCI, — οὓς ἔσχεν ἄτερος δαίμων, ubi Bentleius etiam ex Epigramm. ἄτερος Ἡρακλέους adducit. Verum non adeo me movit solius Iunt. auctoritas, ut contra ceteras edd. & Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video quae crasis pro τὸν ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accusat. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. REITZ.

ibid. Οὐκ οἶδ' ὃ, τι παθόντες) Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud Diog. Laërt. I, 104, τὸ ἐλαιον μανίας φάρμακον ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεισθαι ἀλλήλοις. GESN.

ead. l. 12. Καὶ ἦν ἰδοῦ) Καὶ νῦν ἰδοῦ. MARCIL. Vid. Xenoph. ἀναβ. Aristoph. & Nostrum Ἀναβ. c. 51. SOLAN. Non quidem ita edidimus in Pisc. c. 51 pr. sed ἀλλ' ἰδοῦ tantum, quia hoc plurimae edd. & P. habebant. Iam ferme mallet ἀλλ' ἦν ἰδοῦ & ibi legi. REITZ. Καὶ μὲν ἰδοῦ vult cl. Bel. de Ball.

ead. l. 13. Ἐκ τοῖν σκελοῖν) Possit ἐκ abesse. Sed additur crebro. Diod. Sic. IV, c. 19, p. 265, πόλις ἐκ βίας ἀλούσα. Soph. Ai. 27, — κατηναρισμένους ἐκ χειρὸς —. Confer Nostrum supra, Afin. c. 23. Et *ibid.* cap. 45, ἐμὲ δὲ ἀρόμενοι ἐκ τῶν ποδῶν. Long. Past. IV, p. 147 ed. Moll. (vere 139.) κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων. REITZ.

Pag. 156. l. 2. Περιπλέξας) Sic rursus infra c. 31. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναπλησθέντες) Conf. supra Mισθ. cap. 17, & Z. Tr. 33. SOLAN.

ead. l. 9. Οἱ ἐγγέλεις) Vid. supr. Tim. cap. 29, ubi similis quidem phrasis, sed ἐγγέλεις, non ἐγγέλεις. At conf. Steph. ab Hemsterhusio ibi indicatum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν πηλῷ οὗτοί γε &c.) Οὐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμιον ταύτην βαθείαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι ἐπαμύνονται τε ἀλλήλους. Sic Mf. non ταραττούσι, ut editur. Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subiicientes se invicem illa adspargunt. Paulo post dicit ἐπιτάττειν τὴν κύνιν. Happhen intelligit, de qua Mart. VII, Ep. 67, & flavescit happe. Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti iam pridem egerunt copiose; vide inprimis eruditissimum P. Fabrum in Agonistico II, 2, & 5, & 22. GRAEV.

ead. l. 12. Πάττουσι — ἐπαμύνονται) Sic W. totum hunc locum habet; vulgatae aliter, nempe ταραττούσι τε — πάττουσι. Polyaen. eadem voce utitur. Ego antequam W. vidissem, ἀράττουσι legebam. SOLAN. Ταράττουσι τε ἀλλήλους) Mihi maxime placet P. Fabri coniectura, qui Agonist. 2, 1, δράττουσι legendum suspicatur, vel ἀράττουσι, ut tamen illud praeferam. Est enim de primo quasi actu sermo, ubi alter alterum primoprehendit, &, ut possit firmiter prehendere, pulvere spargit. Eidem etiam Fabro assentior, ὀρύγμα fuisse locum depresso, effossum, dictum alioquin σκάμμα, s. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδῶν, transilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coercentur, non licet; verbo, ipsam caveam. GESN. Πάττουσιν τε) Probe etiam vidit Gesn. vulgatum ταραττούσι nihili esse. Et quamvis δράττουσι eleganter sit coniectatum a Fabro, praeferendum tamen id, quod Codex suppeditat, cuius scripturam etiam in terminatione sequi consultum duxi, eisi v. paragogicum abesse possit. Cumque mox ἐπαμύνονται quoque ex 2 Codd. receperim, (nam πάττουσι iam iterato exhibere absurdum fuisset) versionem ad utrumque accommodavi, non quod Gesneri versionem reprehendam, quae erat, in cavea prensant se invicem, & — spargunt; sed quod Graecus contextus, qualem nunc dedimus, aliam postulabat. REITZ.

ead. l. 14. Ἀφυκτότεροι) Conf. Θ. Διαλ. XVII med. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν ὀλισθόν) Scribitur iterum eodem modo cap. 28. Ego tamen legendum censeo τὸ ὄλ. SOLAN. Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit Solan. ideo factum suspicor, ut adiective accipiat, & lubricum, lubricitatem significet: ita compositum

εὐόλιστος adiective Suidas habet. Non displiceret, si auctoritatem pro τὸ ἑλισθον attulisset. Verum cum etiam Hesych. ἑλισθιος, πτώσις, habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymolog. etiam scribit: ἑλισθιος, — ὁ ὅλως καταπίπτων. REITZ.

ead. l. 16. Ὀρθοστάδην) Tria erant apud Graecos certamina, pancratiū, palaestra, & cursus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani usi sunt, leg. Bud. annot. ad l. *Athletas*. de his, qui notantur infam. & ad l. *Qua auctione*, ad l. *Aquiliam*. Gellius L. XIII, c. 26. Propert. L. III. COGN.

Pag. 157. l. 3. Ἀποπτύσειν) Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν. SOLAN.

ead. l. 4. Παταχθέντος) Adscripsit frater: Recte παταχθέντος. Sed tunc verū priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legendum. Si vero αὐτῷ retinemus, etiam structura παταχθέντι postulare mihi videtur. Iam & mihi. REITZ. in *Addend.*

ead. l. 9. Ἐγκονοῦσι) Poëti Atticis frequens verbum illustrat Spanh. ad Aristoph. *Plut.* 255. GESN.

ead. l. 12. Μανία) Θανμάζειν ἔλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβρίζοντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. Diogenes Laërt. *Anachar.* pag. 27 C. SOLAN.

Pag. 158. l. 2. Δόξαντα) Lege, meo periculo, δόξοντα. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὀφέλεια καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, εἴσεται ὡς αὐμάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην) Ista ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, vertuntur: quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat. Verum διατιθέναι τινά τι, non est, aliquid proponere alicui; sed, hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare. Noster infra in hoc Dial. c. 38, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων, neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus. In Pseudologista cap. 25, τοιαῦτά με διατίθης, ita me tractas. Sic Demosthenes alique locuti sunt. L. Bos. Si quid testimoniis opus est, adde Aesop. *Fab.* 8, σὺ με χεῖρον διέθηκας, de vulpe ab rubo vulnerata; at *Fab.* 39, δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες. Sed cum duplici accus. etiam Alciph. I, p. 200, τί με διαθήσει, & quae Bergl. ibi notat. Et Wessell. ad Diod. Sic. I, c. 89 pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότερα διαθέντας, atrocissima perpetrantes. Vel potius Hemst. ad Nigrin. c. 38, qui hoc multis iam egit. REITZ.

Pag. 159. l. 3. Λυκίου) Lyceum, Gymnasium, de quo consule Meursium. SOLAN.

ibid. Τὸν ἐπὶ τῇ) Ἀντίπτωσις, pro τοῦ ἐπὶ τῇ στήλῃ κέκλι-
μένον τόξον ἔχοντος. GUYET.

ead. l. 4. Κεκλιμένον) Conf. supra Afm. c. 51. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀνακεκλασμένη) Bene monuit in margine Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. p. 460. Is autem ad verba L. VII, c. 25, ἐκ τε τῶν ἀκατίων ὄνευσον ἀναδού-
μενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt, vallos
ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant, ita
commentatur: — Ἀνακλᾶν hic non est, quod Vossius & Portus
putarunt, frangere, verum fursum attollendo convellere & edu-
cere. Suidas & Scholiastes exponunt e fundo evellere. Sic Thu-
cyd. II, 76, & alii apud Lipsium. V. Poliorc. 8. Ἀνακλᾶν machi-
nam muro incussam dicunt eos, qui laqueis iniectis eam attollunt,
& avertunt. Et in aliis generibus loquendi non frangendi, sed infle-
tendi & in altum tollendi significationem habet. Aristaeus. I, Ep. 3,
ὡς ἀνακλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θεῶν τῶν κύκλῳ
συναιωρουμένων βοτρυῶν. Lucian. de Gymnas. p. 272, (i. e. hoc
loco) ἢ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη. Haec ille
optime. Adde hinc ἀνακλάσει ἐπτυγμένα γραμματεῖα tabel-
lae plicabiles ap. Herodian. I, cap. 17 pr. Sed κατακλωμένῳ de
saltatore, Noster etiam supra de Salt. c. 5. (quod Gellnerus ta-
men reddidit frangenti.) Ita ἐπικλωμένον inflexum signif. pro
Imag. c. 13, & Deor. Dial. XI. Sed & fractum, Tox. c. 20. Est
autem ubi multum differat, reddasne per frangere, an attollere,
fursum flectere; nam e. c. crus, brachium, cervicem frangere,
aut flectere, quanti intersit, quis non viderit? Interim non ne-
go, etiam in illa arietis muralis allevatione, ad ictum eluden-
dum instituta, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνα-
κλᾶν remanere, quatenus impetus eius refringitur, sive po-
tius, qua linea recta, ad quam eius motus fiebat, ista fursum
aversione quasi frangitur, veluti philosophi refractiones recte
vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. In-
terim male reddideris arietem frangere, pro avertere. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκεῖνο) Nihil mutare Fl. appinxerat Solan. An er-
go ἐκεῖνο quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est, &
vulgatum, quod sequimur, nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 9. Παγκρατιάζειν) Aliter & rectius Aristoteles Rhet.
I, c. 5, p. m. 207, 38, ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥίπτειν πᾶς
καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρωδρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν,
παλαιστικός· ὁ δὲ ὄσσει τῇ πληγῇ, πληκτικός (legendum, ut in

rec. edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατια-
στικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam Philostrati locum ad
Δημίων. c. 49 supra adductum. SOLAN.

ead. l. 10. Πυγμαλῆς) Oratio non satis perspicua: si enim alia
loca intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova cer-
taminum innuit genera, cur & hoc inter ea recenset, quod cum
Pancratio idem esse dixit? Vide tamen cap. 24, ubi distinguit.
SOLAN. Conf. Tim. c. 50 & 53 f. ubi πυξ—. REITZ.

ead. l. 15. Στέφανος) Confer infra c. 16 & 36. KUSTER.

ibid. Ἰσθμοῖ) Idem Dukerus modo laudatus ad Thucyd. V,
18, hoc verum esse probat, quod & sic infra Neron. c. 8 oc-
currat. Et ita quoque in Thucyd. legi recte mavult, ubi καὶ
Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῶ. REITZ.

ead. l. 16. Σελίνων) Vid. Plut. in Timol. Pineas fuisse olim
in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V, 3; deinde in
gratiam Herculis & ad Nemaeorum exemplum ex apio factas;
tandem ad pineas reditum fuisse; p. 1203 f. ἐκ δὲ Νεμέας κα-
τὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὃν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρα-
τήσας ἡμαύρωσεν ἐκείνον, ὥς [ἱεροῖς οὐκ] ἐπιτήδειον. Perite er-
go & erudite haec Lucianus. V. Pott. SOLAN. Pro ἐκ σελίνων.
Habuiimus non semel. Conf. saltem ad Gall. c. 24. REITZ.

ead. l. 17. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ) Haec sic vertit
Vinc. Obsopoeus, nescio quam bene, nam in Graeco de sa-
cerdotibus ne verbum quidem: ἱερῶν inclinatur a recto ἱερός,
id est sacer, non a ἱερεὺς, quod est sacerdos. Vertere igitur debe-
bat: poma Deo sacra proponebantur. Olim suspicabar μῆλα hoc
loco interpretari debere, non poma, sed oves, ut & apud Max.
Tyrium sermone 37, & in Antholog. primi libri, primo Epi-
gram. eo quod campus Crissaeus vel Cirrhaeus, qui erat Apol-
lini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma
ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo Pausanias
in Phocidis: τὸ δὲ πεδίον τὸ ἀπὸ τῆς Κίρρας Ἰλὸν ἐστὶν ἅπαν,
καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ἐκ τινὸς ἄρας ἢ ἀχρεῖον
τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφήν εἰδότες. Oves igitur, quae pasce-
bantur in eo campo non arato nec arboribus confito, erant
Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro brabio
dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coë-
git Libanius Sophista in laudatione palmae & pomi arboris,
ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ παντός ἀγῶνος γίνεται
στέφανος, καὶ τὸν δάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μηλέα δὲ αὐ-
τὸς στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθιον. Itaque hoc loco non male
μῆλα poma intelliguntur, μηλέα tamen pomum arborem, non

fructum, significat, & videntur poma sola inepra ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis eius arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est, brabium mutatum fuisse a temporibus Pausaniae: nam a secunda Pythiade coronas pro brabio institutas ait, & quidem ex lauru. Sic enim in Phocicis: δευτέρα δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄλλοις ἐκάλεσαν ἐτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο — δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν οὐδὲν, ὅτι δὲ τῆς Λάδωνος θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐρασθῆναι κατέσχηκεν ἡ φήμη. Aliam vero eius rei causam refert Aelian. Var. L. III, c. 1, scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpfit, & Delphos attulit. Lauream igitur coronam olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro brabio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro praemio cursoribus & antiquorum certaminum athleticis. At ecce Heliodor. in Aethiopicis armatis cursoribus palmae ramum pro brabio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis brabiis auctarii vice datum fuisse, (ita legitur ap. Palm. pro additum) asserit Pausanias in Arcadicis, pag. 276, & Plutarch. Symp. VIII, c. 4. Heliodorus tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adiudicat, praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. Aufonium etiam reprehendit enumerantem diversa brabia, sic: *Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.* Sed cum eo consentit Libanius loco citato, qui *μηλέα* habet, non *μῆλα*. Tamen iure videtur arguere Aufonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male *μῆλα* per *malus* vertit. Sed fateor, per *μῆλα* me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. PALM. Errat Palmerius. Vid. Pott. 417. SOLAN. Lucianum fructus arborum, *μῆλα* dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi *κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτος*, forte ipsius societatis causa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum; sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaeorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea*. Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo iniicit, iniicit autem aliquoties, *μῆλα* semper a coro-

nis distinguit: praesertim infra, c. 15 med. *πρόκειται στέφανος οὐ πίτυρος, οὐδὲ κοτίνου ἢ σελίνων*. Quidni μηλέας aut μηλων adiceret, si par erat ratio? GESN.

Pag. 160. l. 1. Παναθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας) Quid hoc sit, docet Meursius Panath. Olearum nempe genus iuxta Academiam, quae Deo sacrae erant; Schol. Aristoph. Νεφ. Accipiebant autem urceum totum, (idem Schol.) & exportare solis licebat. SOLAN. Adleverat marg. Hemsterhusius, videndum P. Burman. Z. Καταβ. Ex hoc igitur quaedam adiecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281 ed. iteratae: *Oleum ex eius (arboris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: nam victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet Suidas, & Scholiastes Sophoclis ex Aristotele, & Apostolius proverb. Cent. XIII, 28. Ut & Lucian. in Anach. T. 2, pag. 173 ed. Graev. Unde ab Athenaeo L. XV, 11, & Plin. XIII, 1, Panathenaicum oleum vocatur, quod optimae notae erat. Et fortasse corona oleaginea, qua victores coronabantur Athenis, teste Plin. XV, 4, ex his μορίοις fuit. (sic legitur, pro μορίαῖς.) Quod magis verosimile videbitur, si verum sit, quod notat Alex. ab Alex. III, c. 3, duces Athenienses in bellum prodituros sertum ex olea sacra sumsisse. Hoc saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. Ut Creon apud Eurip. Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορία autem Commentt. ad Poll. seq. 242, ἢ δὲ ἱερὰ ἐλαία, μορία. Hefych. vero ibid. adductus: Μορίαῖ ἐλαῖαι ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & Menag. ad Diog. Laërt. III, Segm. 26, p. 149, T. 2. REITZ.*

ibid. Ἐκ τῆς μορίας) Hefych. Μορίαῖ, ἐλαῖαι, ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. GUYET.

ead. l. 8. Πρὸς ἀλλήλων) Quod Solanus nihil mutare edd. adiecit, indicio est, eum aliam lectionem optasse invenire; nam alioqui sponte patet consentire edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11, πρὸς τῶν ἀντιπάλων. REITZ.

Pag. 162. l. 4. Ὑπὸ) Sic W. hic. Supra tamen cum impressaliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, c. 9. SOLAN. Πρὸς) Solanus ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. rescribi maluisset, id enim in margine I. indicarat; non tamen πρὸς delerat, ut solet, ubi omnino necessariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, si pluribus testibus firmaretur, ita iam nihil mutato, quia supra cap. 9 in πρὸς consentiunt edd. & Codd. Idque verbis passivis frequenter adiungi eadem potestate, qua ὑπὸ, paucis indicavimus supra Icar. c. 21 f. ex Timon. § 5, 9, 15 & 25. Adde Icar. 15, & Bis Accus. c. 5 pr. Sexcentis simili-

bus idem probaturi ex solo Luciano, si quem de eo dubitare suspicari possemus. REITZ.

ead. l. 7. Θοιμάτιον) M. & Fl. θοιμάτια. Fortasse θαυμάτια, quod alibi reperiri testatur doctissimus auctor Emend. Menand. p. 105. SOLAN.

Pag. 164. l. 6. τὰ μεγέθη) Quid reponam, non video: certe non recte habet illa vox. Εὐχ. c. 12 pro πάχος, μέγεθος repositum est. SOLAN. Si proceritatem corporis intelligas, non mirere, cur suspecta vox fuerit Solano. At neque μέγεθος semper ingens quid signif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo parvo opponatur a Polluce III, 88.) sed quamcunque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari potest. Neque plurale μεγέθη ad procerum athletarum corpus spectare puto, (qui ne quidem erant homines longi, verum torosi) sed ad dimensionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam cap. 25 loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. Μέγεθος autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. Herodian. IV, 7 fin. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πάνυ τὸ μέγεθος σώματι. Licet ibi videatur de viribus accipiendum, ut ap. Diod. Sic. IV, c. 61 f. μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμόν. Numero magis, quam viribus, pollentes. Sed de spatio parvo diserte apud eundem V, c. 10 med. ἔστι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν Διπαραίων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος. Et sic iterum ibid. c. 11 pr. Et c. 13, καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα. Interim de statura parva etiam Poll. V, 68, de lepore animali, μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος. Et sic de mensura s. dimensione μέγεθος dici, non est quod pluribus demonstrarem. Magnitudinem similiter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello de Ambiguis. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη legere malit, τὰ κάλλιστα μέλη, me non repugnantem habebit. REITZ.

ead. l. 7. τοῖς ὑποπείοις) Div. Paulus in I ad Corinth. IX, 27, ἀλλ' ὑποπιάζω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciano, affert L. Bos in Obs. Philol. p. 142, probatque ὑπόπια esse vestigia plagarum, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. Hippocr. & Aret. frequens. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Μηδέπω) Sic M. melius, quam in impress. μηδέποτε. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκηθεῖν) Ita M. & ed. *Fl.* rectius, quam in vulgatis, quae οἰκισθεῖν legunt. Sic cap. 18, ὅπως ἀν' ἀρίστα πόλιν οἰκοῖτο. SOLAN.

Pag. 166. l. 2. Τινῶν) Ego lectionem Cod. M. τινὰ praefertis vulgata potiolem arbitror, quia auditu tantum ait sibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adiectio τις potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicitur is, qui plurimas composuit. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vulgata, propter unum Codicem eam reiicere, religio fuit. REITZ.

ead. l. 8. Τί) L. τε, quamvis M. etiam agnoscat τι. Idem Anonymum coniecisse video, qui τε margini Codicis sui adscripsit. SOLAN.

ead. l. 15. Διέξιμι) Sic recte W. In impr. διεξιέμι. SOLAN.

Pag. 167. l. 6. Πρόκειται ἀγῶν) Sic τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII, 1, ubi plura similia L. Bos. Addiderat Hemsterh. etiam vidend. Synes. Ep. 100, pag. 239 D. & Basil. Seleuc. initio Gr. I. REITZ.

Pag. 168. l. 4. Ὅπταν — καταμάθης) Non fugit Solanum, ὅπταν aequae cum optativo construi atque cum subiunct. sed meliorem hic esse subiunct. recte iudicavit; non enim sensus est, ubi intelligere velis aut possis, sed, postquam intellexeris. Quare ei obsecundavi. REITZ.

ibid. καταμάθης) Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθοις. SOLAN.

ead. l. 9. Ἰσθμοῖ) Sic & infra recte Ner. c. 8, Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. Sic Πυθοῖ, Pythone in urbe, Thucyd. V, 18 f. Ἰσθμοῖ etiam Pindar. Ol. 2 med. REITZ.

ead. l. 14. Οὕτω) Parvi est. Sed οὕτως probum arbitror, & ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum. Ut enim sequente consona οὕτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali οὕτως, ita crebro οὕτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. Gall. c. 9. Adde singula fere ἐπιμύθια Aphthonii, ubi οὕτως νεότης, οὕτως φαῦλοι, οὕτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item οὕτως καὶ Aesop. fab. 8. Apud LXX, Numer. XXXVI, 5, οὕτως φυλή' ac 2 Reg. XVIII, 14, οὕτως μενῶ. Diod. Sic. III, c. 8, οὕτως δέ. Sed variatur fere perpetuo in Codd. eiusdem, aliis οὕτω, aliis οὕτως exhibentibus. At cum veteres in pronuntiando σ ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. REITZ.

Pag. 169. l. 6. Πῖλον) Haud suo loco vox οἶκοθεν sita est; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Atheniensium morem ex Philostrato discas. Vit. Soph. p. 572. SOLAN. Non adeo alienum est οἶκοθεν, si cum L. Bos de Ellipsi. p. 216, verb. Ἀπιέναι, exposueris, eius participium subaudiendo, i. e. οἶκοθεν ἀπίνντι, aliaque non absimilia ab eo adducta contuleris. REITZ.

ead. l. 8. Ὠτιπερ) Ego Pelleti coniecturam recipiendam arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος) Canis fidus, quae & canicula, ardentissimo aetatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15 ante Augusti Kalendas est. Plin. L. II, c. 47; L. XVIII, 28. COGN.

Pag. 170. l. 1. Αἱ ὑπαίθριοι) M. & edd. omnes, exceptis Ven. quae omittunt. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅπως μὴ) Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως &c. GUYET. Vid. ad Tim. 28. SOLAN. (At ex divisione Hemst. iam est § 48.)

ead. l. 6. Προσέξεις) Miror, qui Solanus noster, facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξης ex W. Et si μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in eiusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προσέξης, subiunctivus est melior. In Tim. cap. 48, καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Iuvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum Solani, quem ad Tim. indicavit, esse in Prometh. c. 3. Sed quia Hemsterh. alia divisione instituta numeros in notis Solani tamen non mutavit, vide iam Prometh. § 5, ubi rursus καὶ ὅπως μου καταγωγῆς. Et sic Eurip. quem adducit, itidem cum subiunct. Immo vel simplex μὴ & ὥς μὴ subiunct. iungi, quis dubitat? Phalar. Epist. 26, μὴ ἀγνοήσης. Noster mox c. 18 f. ὥς μὴ περιπλέκης &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις sine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, nisi plures Codd. accedant. REITZ.

ead. l. 13. Ὅσα) W. & L. In impress. omnibus ὅσω, quod alibi elegans est; hic autem locum habere posse mihi quidem non videtur; ideoque reieci. Vid. not. ad Φαλ. β, c. 2. SOLAN. Ne mihi quisquam obiiciat, post ὅσω intelligi μᾶλλον, quod ipsum saepe commonstravi; & sic vulgatum stare posse. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσω adeo habere, quo referatur; cumque mox τὰ μέγιστα sequatur, ὅσα eo cupidius arripui, quod tribus praeterea testibus firmatum se satis vindicat. REITZ.

Pag. 171. l. 2. Οὐδὲν — ἀποκρυφαίμην αὐτὴν) Non audio Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτεσθαι enim cum duplici accusativo construi amat, quod vel Lexicogr. ex Plut. & Plat. tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τινος construi solet. REITZ.

ead. l. 9. Εὐεργέτης ὑμῶν) Ἐπώνυμοι prisci heroës fuerunt; a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Atheniensibus collati, statuaeque in arce eius urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, Pausan. in Attic. & Demosth. ἐν ἐπιταφίῳ consulat. COGN.

ibid. Ἀναγεγράφω) M. & editiones fere omnes. Sed Veneta utraque ἀναγραφέσθω. SOLAN.

ead. l. 10. Χαλκοῦν αὐτὸν) Conf. Lexiph. c. 11, Paraf. c. 48, & passim. REITZ.

ibid. Τοὺς ἐπώνυμους) Hefych. Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι ἦρωες, οἵπερ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici potestate huius vocis vid. Hemst. ad Dial. Mar. IX, 1, & Wessél. ad Diod. Sic. I, 20. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπώνυμους) Duplices hi Meursio; primo X numero, a quorum statuis dictae tribus. Secundo XLII, quorum statuae in Ceramico erant. SOLAN.

Pag. 172. l. 3. Αὐτόχθονας ἄνδρες) Thucydides in proëm. histor. Aristid. in Panathen. Aristophan. ἰππευ. Tietz. ad Lycoph. Vide virum clar. Io. Savar. ad Sidon. Apoll. Epist. 6, lib. 8. BOURD.

ead. l. 7. Οἰκοῖτο) Conf. supra c. 14 sub init. SOLAN.

ead. l. 11. Συνηρεφεῖ) M. S. & A. Reliquae συνηρεφεῖ, mendose. SOLAN.

Pag. 173. l. 11. Διακόφης) Lego διακόφεις. GUYET. Non improbo quidem hanc coniecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum sit aorist. subi. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte veritas, ita amputaveris, praecideris ambages. Usitatior quidem in ἀποδόσει eiusmodi indicativus, ut ap. Hippocr. S. 2, aph. 9, ἀνδρέφης, μᾶλλον βλάφεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subiunct. nihil habet incommodi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. GUYET. Habuimus supra, pro Imag. c. 18 pr. REITZ.

ead. l. 14. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου) Sic infra Oik. cap. 18 f. ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ. SOLAN. Sed vid. de re ipsa notata ab Hemsterh. ad Tim. c. 50. REITZ. Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου S. & B. 4. quas secuti sumus.

Pag. 174. l. 1. Φόνου) Subaudi δίκην. GUYET.

ead. l. 3. Ἐν τῷ μέρει) Recte, pro *alternis vicibus*. Ita ἔν μέρει *vicissim*, supra Bis Accus. c. 16 f. vel *deinceps*, suo ordine, ut Diod. Sic. II, c. 34 f. Ubi plura testimonia profert Wesseling. N°. 80. Et Hemst. ad Dial. Mort. XII, ubi οὐκοῦν ἔν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω, docet per vices significare, quod interpretes interdum fugerit. REITZ.

ibid. Διῶκων) Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, & actorem notare, eique opponi τὸν φεύγοντα. reum; vid. tamen exempla pluscula afferentem Iac. Elln. in Obs^{er}v. ad Evang. Matth. V, 44, ubi & Gatakerum haec fugisse animadvertit, qui μήτε διῶκων, μήτε φεύγων in Antonin. de reb. suis III, 7, frustra mancum pronuntiat. REITZ.

ead. l. 7. Ἦν δέ τις ἢ προσιμὸν εἶπῃ) Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus iudicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est Quintil. L. II, c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἀνευ προσιμίων καὶ παθῶν. COGN.

ead. l. 12. Περιπέττειν) Περιελίττειν legit interpr. GUYET. Περιπέττειν — ἔν τοῖς λόγοις) De hoc pleonasmō praepositionis ἔν, satis dictum supra Herod. c. 5. REITZ.

ibid. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέποιν) Divus Paul. ad Hebr. IV, 13, καὶ οὐκ ἐστὶ κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia similia dedit I. Elsner. neque haec Luciani praetermisit. REITZ.

Pag. 176. l. 5. Ἡμῖν) Lege ἡμῶν. SOLAN. Nondum vulgatum immuto. REITZ.

Pag. 177. l. 12. Ἀφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα, βελτίω παρὰ πολὺ γίγνονται ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῦντο πρὸς τὸ βέλτιον) Planum est, legendum vel γίγνεται, vel μετακοσμοῦντο. At prius est ἑλληνικώτερον. Sic paulo post, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήσιά ἐστι, σκέπουσιν, καὶ περιφράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτοντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοιο legendum, praecessit enim ἐστὶ. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud Nostrium in Dial. Mortuor. XIII, § 1, ὁμοία ἐλέγοντο. & in Parasito c. 53, ταῦτα ἀπόλλυνται in eodem hoc libello cap. 24, σώματα γίγνονται. & alibi ἱερήϊα θνήσκουσι. Sic & apud Aelianum, οὐ πιστὰ δοκοῦσι, & δρομικώτατά εἰσι, pluraque talia. IENS.

ἴφ' ὧν M. & Fl. ed. melius, mea quidem sententia, quam ἀφ', quod in reliquis est. SOLAN. Quamquam non deest, quo vulgatum ἀφ' defendam, tamen facile hoc Solano & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius est. Sic & Evang. Luc. IX, 7, ἤκουσε δὲ Ἡρώδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. Herodian. IV, XI, 3, χαίρειν τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσεποιεῖτο. Et alii passim. Alioqui ad vulgatam ἀφ' ὧν — γίγνιντο defendendam afferrem Long. Paf. II, p. 61 ed. Wech. ἀπόλετο ἡ ναὺς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Alciaphr. I, 29, pag. 120, βουλόμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ. (ubi Bergl. tamen ὑπὸ malit.) Aesop. fab. 65, in Ἐπιμυθ. οἱ ἀδικοῦντες ἀπὸ θεοῦ κολάζονται. Aelian. V. H. VII, 1, καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προσταττόμενα δράσαι. Ev. Luc. VII, 35, καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obs. Miscell. vol. V, III, 427. Quae tamen minime eo afferro, quasi parum interesse inter ὑπὸ & ἀπὸ existimem, quod Graeci alias egregie distinguunt; (& melius, quam Latini, qui utrumque una praepositione ab efferentes saepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonstravi in libello de Ambiguis) nam cum e. c. Evang. Luc. IX, 45, ἣν παρακαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere sensus emerget, si ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἶρεται ἀπ' ἐμοῦ, auferitur mihi, sed αἶρεται ὑπ' ἐμοῦ, ego aufero, s. aufertur mea opera. Sic & ῥυσθῆσεται ἀπὸ σοῦ, erit liberabitur a te, cum ὑπὸ vero, liberabitur per te. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ, ubi eodem redibit, dabitur a me, sive de meo, an per me. REITZ.

ead. l. 13. Γίγνιντο) Vide Iensf. In omnibus libris nostris mendose γίγνιντο, cum sequatur mox μετακοσμοῖτο. SOLAN. Γίγνιντο) Facile largior Iensio ac Solano, γίγνιντο melius convenire sequenti μετακοσμοῖτο, & Lucianum forsitan etiam sic dedisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine Codicum auctoritate hic nihil mutavi: nam ne regulae quidem Grammaticae aiunt coniunctionem fimiles numeros postulare; neque neutrum plurale semper singularem verbi requirit; (quod ipse Iensius recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Wessf. ad Diod. Sic. V, c. 8, No. 85, ubi cum vulgo ederetur ἔθνη διεφέροντο, καὶ — ὑπήκουεν, iam tamen ex 2 Codd. ὑπήκουον concinnius editum, licet vulgatum defendi posset ex Eunap. in Oryb. p. 174, qui ταῦτα μὲν οὖν εἰσι καὶ οὕτως ἔχει.) Sic mox c. 24, εὐτονώτερα

γίγνονται omnes. Ubi tamen solus W. γίγνεται iterum. Sed c. 24 med. idem Cod. cum edd. τὰ σώματα γίγνονται. At si quid mutandum, μετακοσμοῖντο potius pro μετακοσμοίτο scriberem, quia γίγνονται dedita opera in plur. videtur constituisse, quod plurale βελτίω etiam addiderit, cum βέλτιον γίγνεται dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset: ut c. 34, πολὺ ἀμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invictum non venditem, cum possit etiam βελτίω inclinabile positum dici ab iis, qui singularem praeferunt, veluti Diodor. Sic. πλείω adverbii more uti solet, ut observat Wessell. ad L. I, c. 92 pr. Et ut Lucian. etiam Asin. c. 10, πληγὺς ἐτι πλείω λάβης. Immo & βελτίω, μείζω, καλλίω ex Aristaten. dedimus ad Abdicat. c. 16 pr. Verum & singularis cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut Liban. Ep. 394, pag. 200 f. εἰσῆλθομεν εἰς ἄνδρας — τί οὖν εἰσῆλθες; ibid. pag. 202, φάρμακα πεπόκαμεν — φλέβα δὲ ἐτμήθη οὐκ εἰωθώς. Et Ep. XV, ἔγνωμεν καὶ ἠπιστάμεν. Notabilior transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad Galat. VI, 1, ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτὸν. Sed aliud eiusmodi vidimus in Zeux. c. 7, περίβαλε — καὶ ἀράμενοι, cui adde Ev. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε — καὶ χαλάζετε. Et Aelian. I, 4, ubi unius canis mentione praemissa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐπικύπτοντες. REITZ.

Pag. 178. l. 3. Μουσικῇ) Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria confectati sunt, ut admonet interpres Aristoph. in Equit. & Athen. L. XIV. COGN. Videndus ea de re Plato Πολ. & Strabo I. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπιλέξασθαι) Cf. supra Ev. Δ. V, § 2, ibique de hoc verbo notata ab Hemist. Adde 2 Ver. Hist. § 36. REITZ.

Pag. 179. l. 2. Ἐμαυτῷ) Male Florentinam habere εαυτῷ, adscripserat Solan. At nescio, num prorsus male: nam ut id pro σεαυτῷ habuimus supra Paral. c. 8, & ipse ibi fatetur Lucianum sic saepe solere, ita & pro ἐμαυτῷ 1 Ver. Hist. cap. 6, Asin. c. 13 &c. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. REITZ.

ead. l. 13. Προρρήσεων) Cf. supra de Sacrif. c. 12 pr. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Οἱ δημοσίαι &c.) Οἱ δημοσίαι πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι sc. νόμοι, leges, quae maiusculis literis scriptae omnibus publice legendae proponuntur. Quid ἅμα hic sibi velit, non video. In ed. Flor. legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mf.

vero, μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, ut omnino scribendum est. GRAEV. Parum abest, quin monente Graevio, ac praeunte Ms. illud ἅμα eiiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα — natum videtur, ita ut prior aberrans scriba ἅμα γεγραμ — dederit, quod dein, cum in aliis exemplaribus ἀναγεγρ — inveniretur, una cum illo servatum est. REITZ.

ead. l. 9. Σοφισταὶ) Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra philosophus summum ac prope unicum veritatis studium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & sapientiae magister & exemplum. COGN.

ibid. Φιλόσοφοι) Solonis aetate nondum inventum erat philosophi nomen. Res notior est, quam ut diutius immeror. SOLAN.

ead. l. 11. Κωμ. — τραγ.) Atqui minime probabat Tragedos Solon, qui Thespin ideo agere & docere veruit. Vide Diog. Laërt. p. 15 A. & Plut. Cautum etiam Athenis lege est, ne quis Areopagita Comoediam scriberet; idem Plut. de glor. Athen. Exstat Aristidis oratio de non agendis Comoediis. At Gorgias aliter sentiebat; vid. Plut. de aud. Poët. Haec fere ex Menagii ad Diog. notis. Antiquissima apud Athenienses inventores Tragoedia. Plat. 47 CD. SOLAN.

Pag. 181. l. 6. Κράνη — κεχρηνότες παμμέγεθες) Conf. supra Quom. Hist. c. 4. SOLAN.

Pag. 182. l. 1. Πήσεις) Cf. supra Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

ead. l. 14. Γίγνοιτο) Hic certe eodem redit, γίγνοιτο cum W. legas, an γίγνοιτο. Conf. supra ad fin. c. 20 dicta. Quare & hic constantem edd. lectionem non muto. REITZ.

Pag. 183. l. 10. Συννευκότες) Ita recte W. solus. Reliqui mendose συνενευκότες. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἀχρεῖα οὐδ' οὗτοι ἐκμελετῶντες) Sustuli punctum, quod in edd. nonnullis, atque in versionibus priscis aderat ante οὐκ, quasi separatus esset sensus, & nominativus adeo absolutus, qui iam, ut Gesnerus quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index monstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum εἰς, de cuius frequentissima ellipsi vid. L. Bos, & Aretaei

Syntax. De οὐκ — οὐδὲ autem sic posito conf. 1 Ver. Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2 Ver. Hist. c. 30. De Salt. c. 4. Long. Past. III, 110, οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνης, & Bergl. ad Alciph. I, Ep. 32, p. 132. REITZ.

ead. l. 17. Σώματα γίνονται) Conf. modo dicta ad εὐτονώ-
τερα γίνονται. REITZ.

Pag. 184. l. 14. Ἀργὸν) Vid. Thom. Mag. v. ἀργός, & Lu-
cian. Μυι. Ἐγκ. cap. 8, ubi iterum genere fem. ἀργός dici-
tur. SOLAN.

ead. l. 17. Ἰδρῶτί τε — ρέοντα) Supra ad 1 Ver. Hist. c. 7,
ubi ποταμῷ οἶνον ρέοντι ὁμοιοτάτω (ὁμοιοτάτῳ editum cul-
pa operarum) haec verba afferens scripsi ρέοντα, quia sic
legebam in *Iuni*. (etsi male ρέοντα typis in ea descriptum,
quam tum prae manu habebam.) Iam vero ceteras ρέοντα
habere video, quod mutassem, si plures Codd. iuberent.
Nam τὰ ρέοντα magis obvium, quam ρέοντα. Est tamen
apud Homer. II. Ψ, 367, χαῖται δ' ἐρράοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέ-
μοιο, quod Schol. interpretatur ἐκινουντο, ἐσειοντο: cumque
Stephan. etiam ex Galeno afferat ἰδρῶτι ρέοντος ὁ νεανίσκος,
quod ipse exponit eadem forma dici, qua διαπνεύμενος, iam
omnino nihil hic immutatum velim. Maxime cum & supra l.
d. id activa sive transitiva potestate, accusativo iunctum ha-
buerimus, quod Solan. frustra suspectum habebat ratione ac-
cusativi, ad quem probandum, praeter Eurip. ibi productum,
etiam addo γὴν ρέουσαν γάλα καὶ μέλι, quod habemus quater
apud LXX, Exod. III, 8 & 17, & XIII, 5, ac XXXIII, 3. Et
plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in 1
Ver. H. poterit eadem ratione stare, si construxeris, ποταμῷ
ὁμοιοτάτῳ ρέοντι οἶνον, μάλιστα οἷος ὁ Χῖος ἐστίν, ut Gesne-
rus etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile
esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse affirmat au-
ctor, etiam nunc mallet aliquid emendare, ac legere, ποτα-
μῷ ρέοντι οἶνον ὁμοιοτάτον &c. ut similitudo referatur ad spe-
ciem vini. Mirere autem, cur hic spernat Solanus ρέοντα, in-
fra vero intractum finit c. 38, ubi αἵματι ρεομένους quoque ha-
bemus, & sine varietate. Ideoque & hic esto intractum. REITZ.

ibid. (ῥέοντα) Venetae. In M. & edd. reliquis ρέοντα, quod
hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ἰστ. α, cap.
7. SOLAN.

Pag. 185. l. 2. Τὸ μεσημβρινόν) I. e. κατὰ τὸ μεσ — vid. ad
Gall. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Eis χεῖρας ἔλθειν) Phrasis apud Historicos obvia,
H h 4

aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantis. Contra in minorem etiam partem Long. Past. II, pag. 45 ed. Iung. ἐδεόμην οὖν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De sene Cupidinem orante, ut ad se veniret, se capere fineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι & ἵναί de proeliantibus habuimus i Ver. Hist. cap. 17, & Zeux. c. 9. Ἐν χερσὶν autem ἡ μάχη ἐγένετο Arrian. Exp. Al. I, p. 57 m. REITZ.

ead. l. 8. Ἐμψυχον) Cum εὐψυχον invenirem in I. neque aliam varietatem adscriptam ab Solano, nisi quod ἔμψυχον in M. legatur, sed manu seriore exaratum, suspicabar eum εὐψ— probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque edd. cett. diligenter excussi, supraque addidi, & vulgaram prae lectione lunt. servandam existimavi: nam etsi εὐψυχον primo adpectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris signa, sed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπολάοντες) Cum ἀπολάμποντες sit in W. possis etiam ἀπολάμποντος conicere. At cum in vulgato nihil sit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui splendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut cap. 29, στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Et unde sic nites? lupus ait cani bene pasto apud Phaedr. III, 7. Sed in illo Luciani loco στιλπνός adhibetur post sordes ablutas, adeoque non prorsus est idem. REITZ.

Pag. 186. l. 1. Διευκρινούντα) Probum hoc esse, bene multis probari posset: sed sufficiant Diod. Sic. IV, cap. 68 pr. τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac saepe alibi, ut ibid. cap. 71 & 73 pr. item 75 &c. Dion. Hal. Περί συνθεσ. ὀνομ. cap. 30 p. m. 21 f. τότε κακεῖνα διευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noster supra Hermot. c. 7, διευκρινήθην ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσωρεύοντα invitis edd. REITZ.

ead. l. 2. Ἐπιμήκιστον) Sic scribebatur etiam Dial. Mort. VI, § 5. Ubi Fl. quoque hoc in duo dispescit, etsi id in varianti. non addidit Hemsterh. Vid. tamen, quae de hac orthographia norat. Ἐπιμήκιστον iterum cap. 27 & 38 edd. Ubi Fl. more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον coniungunt omnes infra cap. 34 med. REITZ.

ead. l. 17. Ἐνδιδούν) Μὴ ἐνδιδούν legisse videtur interpres; sed corrupte. Τὸ ἐνδιδούν participium est. GUYET. Esto participium; tamen ordinario ἐνδίδον facit. Ita ut lectorum ple-

rique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δῶ anti-
que possent formari δῶν, δοῦσα, δούν, aequae ac διδούς, οὔσα,
δν, a δίδωμι, nihil mutavi. REITZ.

Pag. 187. l. 12. Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ δέοι) Pro
τάφρον recte viderunt erudini reponendum τάφρον. Et sic pla-
ne Florentina. IENS.

ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ δέοι) Τάφρον, fossatum, scam-
ma. MARCIL. Mirum, hoc manifestum vitium, quod olim
Marcilius animadvertit, tolerari, cum non tantum in Flo-
rentina ed. & Mf. sed & in interpretis libro recte legatur τά-
φρον. GRAEV. Τάφρον Mf. Gr. W. & edd. Fl. V. 2. & P. In
aliis male τάφρον legitur. SOLAN. Ut Marcil. correxerat, ha-
bebant iam edd. plurimae. REITZ.

ead. l. 14. Μολυβδίνας χεῖρ.) Ridet Constantinus Lexico-
graphus, vir de Graecis literis optime meritis, eos, qui
usum globorum plumbeorum in saltu aliquem esse putant,
(v. ἀλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτῆρες usum illum
praestantes, rescribere iubet ἀλκτῆρες, quo pertica designa-
tur, qua saltus haud dubie iuvatur. Hanc viri docti rationem
vel unicus hic Luciani locus subvertit. Adde, quod nostra
quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet.
Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in
eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides ae-
qui quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquamdiu
cum vibrassent in ipsa iam saltus micatione, post tergum re-
iiciebant, ne se scilicet degravarent; eisque impetum iuvare,
usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, Mer-
curialem de Arte Gymn. II, 11. SOLAN. Alias eadem Fl. scri-
bebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet Solan. Vid.
Alexand. c. 25, & Lexiph. c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud
incongruum credo, at nihil muto. REITZ.

ead. l. 16. Χαλκοῦν) Disci haec elegans & suis omnibus nu-
meris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium
reperias, haud scio. Eustathius aliter describit ad Il. B. Βαρὺς
λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος ubi etiam discrimen ob-
servat inter discum & σόλον. Scholiasta σόλιον scribit; quae
vox an & alibi reperiat, nescio. Homeri utique locum re-
spicit Il. Ψ, 826, ubi σόλος dicitur. SOLAN.

Pag. 188. l. 4. Ἄνω — πῶρῳ) Posterius observandum; vul-
go enim ignoratur ille disci usus. SOLAN.

ibid. Ἀναρρίπτουσιν) In ἀναρρίπτουσιν iam converterat So-
lan. Sed quia & ἀναρρίπτέω invenias, nihil mutem. Thucyd.

IV, c. 95, τὸν δὲ κίνδυνον ἀναρρίπτοῦμεν. Et L. V, cap. 103, ἀναρρίπτοῦσιν. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν ὀλισθόν) V. c. 2, & scribe τὸ ὀλισθόν. SOLAN. Immo vid. c. 2, ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsan & πλείω in πλείον esset mutandum, quod Solanus non attendit: nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut Diod. Sic. id ponere amat, veluti indicavimus ad Afm. c. 10, & ad Abdicat. c. 16 pr. & hoc Dial. cap. 20 fin. REITZ.

ead. l. 16. Ἀντιλαμβάνεσθαι) Conf. supra Nigr. § 19, ac de Merc. cond. c. 3 f. SOLAN.

Pag. 189. l. 13. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι) Sic supra Deor. Dial. XVII med. SOLAN.

ead. l. 14. Κόνις) Plut. π. τοῦ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757 f. ψυχεῖ δὲ καὶ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἡ κόνις σώματα, καὶ κατασβέννυσιν τοὺς ἰδρώτας. Vid. Plin. & Theophr. Char. ubi Casaubon. observat, non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. SOLAN.

Pag. 190. l. 2. Ἀποσμᾶ) Conf. omnino Reviv. c. 14. Ubi etiam sic legi volebant Graev. & Solan. qui Iuntinae ibi adscripserat ἀποσμάμενον. In notis vero eiusdem male ἀποσμάμενον describentis errore exaratum, quod etiam corrigere sum oblitus. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποπλύναι) Καὶ ὃν ἂν ἔλη ἀποπλύναι &c. GUYET. Ἀποπλύναι necessario legendum, pro vulgato ἀποπλύναι. SOLAN. Malim cum Solan. ἀποπλύναι legere: licet enim ἔλη ἀποπλύναι construere queamus, immo iam debeamus, pro ἔλη εἰς τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. REITZ.

ead. l. 9. Συγκεκροτημένος) Coactus. GUYET. Supra Gall. c. 24, ἵππος συγκεκροτημένη, equitatus exercitatissimus conversum. Hic melius convenit, compactum, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim cogendi & colligendi significatum, apud Herodianum frequenter. Sed & componendi atque instruendi, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. Long. Past. IV, 127. (135.) Εἰς πανηγύρεις παντοδαπὰς συνεκρότει, Herodian. V, 6, 14. Ac Diod. Sic. fin. L. IV. Alioqui & συγκεκρατημένον legere possis, i. e. robustum, ut Aret. Capp. I, c. 5 post med. αὐτέοις οὔτε ὕπνος — συγκεκράτεται τὰ μέλη, iis neque somnus membra confirmat, corroborat. REITZ.

ead. l. 10. Λευκόν) Miror, si Lucianus λευκὸς scripsit, addit

frater; opportune, quamvis vulgatum tolerabile. REITZ.

Pag. 191. l. 5. ἔστι — ὁπόταν) Ita W. & Fl. Reliquae edd. interponunt λέγειν. SOLAN.

ibid. λέγειν) Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt, qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adesse passus sum. REITZ.

ead. l. 14. Περιπλέξῃτε) Conf. supra c. 1. SOLAN.

Pag. 192. l. 5. ὑποδείξετε) W. recte. In impress. ὑποδείξῃτε. SOLAN.

ead. l. 6. τὰς πανοπλίας) Proprie esse gravem armaturam, pluribus probat L. Bos in Ep. ad Ephes. VI, 13, ubi ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ θεοῦ habemus. Indicavi monente Hemsterhusio. De apparatu autem illo theatriali confer, si lubet, Tox. c. 9. REITZ.

Pag. 193. l. 4. Ἀφέντας) Forfan ἀφέντες. GUYET. Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam Guyeti coniecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοὺς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 9. τὴν λέξιν) Huius quidem loci sensum suppeditabunt Harpocraton, Etymologicum Mag. & Phavorinus in voce Γέρρον: familia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, eius lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerrae*, eiusque interpretes Scaligerum & Dacerium. Ceterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legatur: nam Strabo quidem Gerrhorum meminit, lib. XVI, p. 523, sed nihil hac de re habet. CLER. M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τῷ ἄγρῳ ἡ Φερεκράτους, γέρροις ἀποσταυροῦνται. REITZ.

Pag. 195. l. 6. Ἐπιπλέον) Servavi scripturam edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26 pr. REITZ.

ead. l. 10. Παρεζῶσθαι) Ita W. & Fl. In impress. περιεζῶσθαι. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅστις ἐν ἅσται σιδηροφορεῖ) Simile ius Romanorum; vetitum enim prodire cum telo. Cic. Parad. 4. Sic iure civili l. 14, ff. de re milit. Novell. 85. Legend. Synef. Epistol. 107. BOURD.

ibid. Μηδὲν δέον) Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab Solano in T. I. Ita Noster Iov. Conf. 11, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ εἰμ. δύειν. Et Lapith. c. 8 pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi. Alciph. I, Ep. 26 pr. Item III, p. 314, ac p. 442 f. Herodian. II, c. 8 f. &c. REITZ.

ead. l. 15. Πόλεμοι) Immo πολέμοι, nam de *bellis* quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen Toξ. cap. 36, ubi de iisdem dicitur συνεχεῖς οἱ πόλεμοι. SOLAN.

Pag. 196. l. 1. Αὐθαρέτως) Non agnoscunt W. & ed. Fl. Quin & Cod. W. Συμπολιτευομένων habet. SOLAN. Ante hoc verbum deesse aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ, vel τό, τε. Et sic interpretatus sum: nec aliter superiores. GESN.

ead. l. 6. Φείδεσθε) In M. & impr. φείδεσθαι, quod mutavimus. Ratio mutationis in proparulo est. SOLAN.

ead. l. 10. Ταμειεύμενοι — τὰς ἀλλὰς) Eodem modo utitur Diod. Sic. IV, c. 12. Ad quem Wessel. No. 17 pluribus docet, usurpari de miliribus non omnes vires primo impetu effundentibus, sed dispensantibus. REITZ.

Pag. 197. l. 1. Ὅσφ τις) Sequens μάλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 3. Τῆς Ὑδρας μῦθον) Est ubi multum interfit, addasne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam *fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam, *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis, hydrae* &c. idem quod *de vulpe, de hydra*; quia nulum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen de Salt. cap. 46, τὰ περὶ ὀρέστων δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non a sed de quibus fabula est composita, apud Long. Past. I haud longe a fin. ὤρχησαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος. Et L. III, p. 88, (ed. Moll.) ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἥχους. Unum habet Steph. ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαλίδου, vertitque, quae vulgo de Aethalide dicuntur. Sed & sic Aristot. de Poët. c. 14, Οἰδίποδος μῦθον, fabulam f. tragoediam de Oedipode, (etsi male τῶν μῦθον habet ed. Laemarii.) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam accuratius observarent. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου) Quia video, tetrum errorem ex Salmuriensi ed. in hanc propagari, putavi monendum, male in Latinis legi, ut in igne & ligno usu venit; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum, οὗ γὰρ ἀπ' ἰσχυρὰς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀναφύετο, ubi Latina habent, neque enim ab altius acta radice productum fuerat. Neque enim in ellychnio id procedit, quod

potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit *ἰσχυρόν*, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non exstinguat: *ρίζα* autem τοῦ φωτὸς τοῦ λύχου est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore & frutice. GRON.

Pag. 198. l. 10. Ἐγγενέσθαι) Futurum postulat sententia. W. γενέσθαι. SOLAN. Futurum Solanus malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla con. luria dedit Anonym. ad Xenoph. Ephef. in Miscell. Observ. an. 1734, Vol. IV, pag. 286. REITZ.

ead. l. 13. Τοσοῦτους) W. & Fl. In reliquis τούτους. SOLAN. ibid. Ἐς τοσοῦτους ἀποδυσόμενοι) Supra Herodot. c. ult. ἐπ' ἑμαντοῦ — ἀποδύσαντες ἴδῃτε, paulo aliter, quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad Asin. cap. 1 notavimus; sed quia intelligitur, in conspectum eos prodituros. Τοσοῦτους vero Solano dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. Gesneri versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπεργάζεται) Ego scribendum putaram ἀπεργάζεται, sed nihil mutato opus est. SOLAN.

ead. l. 17. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Conf. supra Harmon. c. 1 med. REITZ.

Pag. 199. l. 11. Τί ἂν πάθοις) Et si supra non semel habuimus pro quid facerem? vid. ad 1 Ver. Hist. c. 4; adde Liban. Epist. 730 f. μὴ σὺ τι πάθῃς ἀβέλτερον, ne quid committas illiberalius, (licet numerus epistolar. male inscriptus a Wolfio; Epist. enim 731 aut omissa, aut numeri ab operis male continuati) tamen hic melius erit, quomodo affectus fueris, id est, nonne mirareris? Sed quia sequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo respectu etiam quid faceres aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio quid diceres, ad sensum accommoda non displicet. REITZ.

ibid. Ὀρτύγων) Certaminis gallorum meminit Potterus, laudatque Aelian. Var. H. II, 28, a Miltiade post Marathoniam pugnam institutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli ceteris antecelluisse; Ἀλ. c. 4. Adde Xenoph. Συμπ. p. 514, l. 40 edit. Steph. De coturnicum certamine nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim Arrianus ad Epictet. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεκτρυόνων) Plinius scribit, Pergamīs omnibus

annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium solem-
niter ac publicitus edi solitum, ceu gladiatorum. Id & A-
thenis factitari coeptum est, Aeliano referente, a Themisto-
cle superatis Persis. COGN. De his omnia Sam. Petitus ad LL.
Att. I, 40, f. pag. 84. Si veram eorum certaminum originem
docet Aelianus V. H. II, 28, ubi refert ad Themistoclem,
non cavit sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum va-
fer alioqui Lucianus, ut scilicet neque in illo, quod paulo
post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis
forte annis maiorem. GESN.

Pag. 200. l. 2. Μὴ δὲ προαπαγορεύοιεν) Recte Mf. μὴδ' ἀπα-
γορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχε-
ρους. Ne vulnerati, aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant: sic
non male interpretes, sed male vulgati sensim μὴ δὲ προαπα-
γορεύοιεν. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύειν, aut quid
potest significare? Paulo ante διαπυκνεύοντα μέχρι τῆς ἐσχά-
της ἀπαγορεύσεως, usque ad extremam animi defectionem. Et c.
38, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες. GRAEV.

ead. l. 11. Σφαίρας πέρι) A la boule. GUYET.

ead. l. 17. Συνοθ. ἐς τὸ ὕδωρ) Glossema videtur. GUYET.

Pag. 201. l. 2. Ὁρᾶς μαστ.) Inter festa Lacedaemoniorum
non minima celebritas. V. Meurs. Gr. fer. Nostrium Δημων.
c. 46, & Ἰκαρ. c. 16. SOLAN.

ibid. Μαστιγομένους) Ad Dianae Orchiae aram pueri La-
cedaemonii flagellabantur, ut patet apud Pausan. in Lacon.
Cic. 2 Tusc. Plut. in Lycurg. Tertull. in Apologet. COGN.

ead. l. 3. Αἵματι βρομένους) Frustra igitur supra sollicitatur
ἰδρῶτι βρόμενα, in c. 25 hui. Dial. ubi vid. quae noto. REITZ.

ead. l. 8. Ἐναπέθανον) Exemplum huius rei in ludis illustre
vise apud Pausan. Arcad. 520 ed. Sylb. quem locum optime
enarrat Palmerius. De eodem vid. etiam Philostr. εἰκ. p. 817,
in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεύον ἐπισημαίνων τῇ
χειρὶ, p. 820. Apud Philostr. ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνασταθέντας) M. & Venetae editiones. L. ἀνα-
ταθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατεθ. SOLAN.

ead. l. 14. Διατιθέντων) Hic ἐπιτιθεμένων legisse videtur in-
terpres, sed depravate. GUYET. Verum nempe erat, hostibus
imminentibus. Sed Gesn. illam necessitatem imponentibus. At nec
prior versio, quam Guyet. reprehendit, etsi paululum de-
flectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i. e.
ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verbo-
rum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo se-

dem esse, monuit etiam Wessell. ad Diod. Sic. I, cap. 89 pr. quod obiter indicavi ad c. 6 f. huius Dial. Est autem hic tantum variatio τοῦ βιαζομένου, quod proxime praemissum est; vel poteris οὕτω intelligere, si presse ad literam velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus*. REITZ.

ead. l. 15. Λυκούργος) Cave credas, de Lycurgo hoc, ut vivo Solonis tempore, a Luciano dictum. SOLAN.

Pag. 202. l. 9. Ὡς πρότερος) Frater optimus C. C. coniicit δὲ pro ὡς reponendum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐφ' ἡλικίας) De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectiori aetati, vid. L. Bos ad Tyrannic. c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. annexa T. II Diog. Laërt. p. 583, ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sive seculo, Diod. Sic. IV, 1, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. It. V, c. 20, τιμῶνται — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. REITZ.

ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος) Obsop. misere, certaminis auctor existens, cum ferme plane contrarium significet. Recte Gesnerus, aetatem certaminis iam egressus, dedit. Testimonia ex Luciano Hermot. aliisque attulit Steph. in Thes. Nostri autem verba sunt in Hermot. c. 80 f. λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ubi de eo, qui intra diem dictum non solvit, sive, qui *supergressus est tempus statutum*, adhibetur. REITZ.

Pag. 203. l. 14. Ἐλλεβόρου) Sic scribitur ap. Hippocr. ubi vis. Et quamquam adspirare interdum alibi in nonnullis Luciani edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequentius laevigatur in edd. optimis, & sic etiam derivatum ἐλλεβορίζω Herm. f. & 2 V. Hist. c. 18; ἐλεβόρου autem uno λ, ut vitiosum, contemsi, licet & Cod. O. sic habeat infra, Navig. c. 45, & supra in Dial. Mort. XIII f. quod in variantt. non notavit Hemsterh. quia Iustinam illam, in qua has varietates notarat Solanus, non possidebat. Sed res est parvi, & quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lectr. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciani manu felicius restituere norit, quam nos illis instructi. REITZ.

Pag. 204. l. 5. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) M. & Fl. ed. Sed in Mf. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui libri corruptissime, ἀρεσκομένους ἐν τούτοις. SOLAN. Antiquiorem quidem Fl. lectionem cum Solano arripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noster sic solet, ut Bis Accus. c. 14, εἰσικας — χαριζομένῳ &c. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρεσκομένους εἰσικας vitiosam esse, cum &

fic in Ael. V. H. XIII, 21, legam, καὶ εἴοικε κωφῇ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo Long. Paft. L. II, p. 68, (αἱ Νύμφαι) ἐόρεσαν ἐλθεῖν οὖσαι τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi Solanus tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas, *similis erat furenti*, an, *videbatur furens*. Adeoque nominativus hic aequè bonus, etfi minus usitatus, quam darivus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastae stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico, ἀρέσκειν ἐν τινὶ Graecum non esse, qui & γελᾶν ἐν τινὶ, & similia, supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis Matth. III, 17, ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel de-

cies deinceps in Evang. & Epist. occurrit. REITZ.

ead. l. 12. Παταχθῆναι) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

IN DE LUCTU.

Pag. 206. l. 14. Ἰδιώτας) Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, καὶ ὁ ἀμαθὴς, ἢ ἀγράμματος. Lege Cic. VII Verr. COGN.

Pag. 207. l. 1. Ὀμήρῳ) De Homero fabularum patre vide Menippi & Aeaci Dialogum. COGN.

ead. l. 3. Ἀδην) Tartarus Hesiodo is locus est, in quo Saturnus & eius comites continentur. Saepe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & campis Elysiis scripsit accurate Virgil. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum poenis, Coel. L. VI, 9. Dicitur autem *tartarus* τάρᾱττω, vel ατάρταριζειν. COGN.

ead. l. 7. τοῦ χάσματος) Hic pro tartaro ipso, sed deinde in Philopseud. c. 25 pro introitu ad tartarum poni, observat I. Elsner. ad Evang. Luc. XVI, 26, ubi μετὰξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται habemus; quem vide plura ibi afferentem. REITZ.

ead. l. 9. Πλουτεῖν) Inde & Romanis *Dis pater*, vel *Dis* simpliciter. Cic. de Nat. D. II: *Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata est*, qui *DIVES*, ut apud Graecos Πλούτων, quia & recidunt omnia in terras & oriantur e terris; & Laet. I, 14. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτῷ) Αὐτῶν praetulissem, nisi longe maior edd. numerus αὐτῷ praeferret. In *Fl. αὐτῷ* est sine iota subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. REITZ.

ead. l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abieci, quia & saepe alibi abundat, ut *Imag. c. 14.* τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. *Tox. cap. 50* ante med. τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμφ. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot. c. 33.* τὸ τοιοῦτον ὁμοιον ἂν εἶναι. Sed alius non praecessit ibi. *Eod. vero Dial. c. 26.* τότε τοίνυν τὸ πλῆθος ubi plura dedi. Adde *D. Sic. V. c. 72.* τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. *Aesop. Fab. 2 f.* τὸ γένος τὸ τῶν ἀετῶν, cuiusmodi sexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pausan. p. 162.* Vid. *Maitt. de Dial. p. 75.* Si quis iam velit τρόπον *h. l.* intelligi post τοιοῦτον, ut sit, κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον, ei omnino articulus erit servandus. REITZ.

ead. l. 13. Δεσμοῖς ἀφύκτοις) Conf. *supr. Deor. Dial. XVII med.* SOLAN.

Pag. 208. l. 1. Κωνυτοὶ) Κωνυτὸς a luctu & eiulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia *Homeri, Odyss. K.* ex Styge manat, de quo *Seneca Hercul. fur. & Virg. VI Aen. COGN.*

ead. l. 2. Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ δὲ μέγιστον ἢ Ἀχέρουσία λίμνη προῦκειται, quodque est gravissimum, praeiacet *Acherusia palus.* Sic interpretes. Sed scribendum ut *Mf. πρόσκειται, Acherusia palus adiacet.* GRAEV.

ead. l. 3. Ἀχέρουσία) Inferorum fluvius, a nomine *Acheron,* carminibus poetarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg. 2 Georg. & VI Aen. COGN.*

ibid. Πρόκειται) Variant hic libri. *Mf. Gr. & L. προσκ—.* *Edd. προῦκ—.* *I. & V.* eam scripturam praeferunt, quam secutus sum. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι) Iam notaverat *Cognatus,* *Aeacum* esse *Iovis* filium, *Plutonem* vero regem dixerat supra *Lucianus* fratrem *Iovis.* An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aeacus* est regis patruelis, nec *Aeacum* & *Plutonem* facerent patruelles, cum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa *Graeca vox* debuerat eos admonuisse. GRON.

ead. l. 9. Αἰακός) Tres sunt inferorum iudices, de quibus *Virg. VI Aen. Ovid. in Ibin.* *Iovis* filii fuere, *Aeacus* ex *Aegina* *Aesopi* filia, *Minos* & *Rhadamanthus* ex *Europa,* uterque *Cretensis,* hic *Lyciae* rex, ille *Cretae.* COGN.

ead. l. 10. Κύων τρικέφαλος) *Cerberus* a poetis fingitur canis triceps inferorum custos. COGN.

Lucian. Vol. VII.

ibid. Κάρχαρος) *Asper. καρχαρόδους.* GUYET. Confer supra de Merced. c. 35, Quom. Hist. c. 43, de Salt. 4, & Bis Accus. cap. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. Lycophr. Alex. v. 34, ibique Schol. & Meurf. REITZ.

ead. l. 12. Τλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιπτόμενος) Vertunt, *allatrans, territofque in specum redigit.* Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat & *riſtu* vel *hiatu deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. GRON.

ead. l. 14. Ἀσφοδέλω) Asphodeli mentionem & Homerus fecit, tradiditque, manes eo vesci. Hesiod. L. I Oper. COGN.

ead. l. 15. Λήθης) Lethaei amnis Ptolemaeo & aliis fit mentio: dicitur ἀπὸ τῆς λήθης, ab oblivione. COGN.

ead. l. 16. Ὀνόμασται) Solanus margini *Iunt.* adscripserat, Ὀνόμασται Florentina recte, & ὃ in contextu deleto, ὃ reposituerat: quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, *ἡ ὀνομάζεται* legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsā id ipsum voluit, at calamus aberravit: nam ὀνόμασται praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. REITZ.

Pag. 209. l. 1. Ἀλκιστῆς) Confer Dial. Mort. XXIII, § 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐμοὶ δοκεῖν) Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit Solan. Est & in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν. Paraf. c. 42 pr. Ἐμοὶ δοκεῖν, infra de Dom. c. 17 f. & supra 1 Ver. Hist. c. 7 & c. Alciph. III, p. 372, Ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν — καταγοητεύει. Et sic Plut. Themist. pag. m. 113 F. Aristoph. Pl. 736. Aelian. V. H. I, 17, atque alibi. REITZ.

ead. l. 8. Ἐρινύες) Male vertunt Ἐρινύες, ποινὰ, Furiae, poenae. Cum sit, *Erinnyes, Furiae.* GRAEV.

ead. l. 9. Φόβοι) Mirum, ni corrupta haec vox. Scio tamen, & *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* SOLAN.

ibid. Αἰεὶ) Licet αἰεὶ pro αἰεὶ potius poëticum, nihil tamen muto, quia sic saepe apud Nostrum. Ita εἵνεκα pro ἐνεκα vid. ad Amor. c. 49, & mox ad c. 15. REITZ.

ead. l. 14. Συναλισθᾶσι) Conf. infra Philopf. c. 12. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐς — χρόνον ἐκπέμπουσι) Non quidem vitiosum, quod *l.* habet ἐσπέμπουσι, error tamen operarum, aut for-

san correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vide, quae notamus ad Hermor. c. 79 f. ἐς ὄλμον ἐκχέας. Ita eis & πρὸς μὲ ἀποβλέπει habuimus apud Nostrium vel centies: qui dubitat, adeat Tim. cap. 26 & 33, Nigr. § 4, Imag. 1 & 2. Quom. Hist. c. 42, πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες. Et Icarom. 23. Bis Accus. 20 &c. Alciph. III, p. 450. Verum & eandem praepositionem reperi quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: Tim. § 25, ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου. Gall. 31, ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων. Quom. Hist. cap. 4 m. πρὸς — λιβίδιον προσπταίσαντα. Thucyd. VII, 51, πρὸς τὰ τεῖχη προσέβαλλον, & c. 50 pr. ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς Λυβίης. Long. Past. III, 117, εἰς κόλπον εἰσήλασαν. REITZ.

Pag. 210. l. 2. Καίμενοι) Quis? vide not. ad Men. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὸ γυπῶν — Τάντ.) Homer. Od. A, 581. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἐστήκε) *Tantalus in ipsa palude stat.* Sic interpretes. Cur omisit αὐτός; quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset, *Tantalus in ipsa palude ipse stat*? Legendum αὐτός. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἐστήκε, *Tantalus in illa ipsa palude stecus stat*, quippe qui *mediis sitiebat in undis.* Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus Codex. GRAEV.

ead. l. 5. Αἶδος) Praeter G. etiam L. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ μέσου βίου) *Mediocris.* GUYET. Ist est, cum Benedictus dedisset *mediae vitae*, Guyetus correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Par.* ed. iam erat. Ego vero Benedicto adstipulor: mens enim *Luciani* est, homines *mediae* cuidam inter bonos malosque *vitae* rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem & cruciatus medio frui. Nam primo de bonorum ac iustorum beatitudine, dein de malorum poenis dixit: iam de iis, qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. REITZ.

ead. l. 10. Χοαῖς) Ea de re iam supra ad Ἐπισκ. cap. 22, & mox hic c. 19. Vide & Philostratum p. 32. SOLAN.

ibid. Καθαγίζομένους) Conf. Ἐπισκ. cap. 22. SOLAN. Adde mox c. 19. Et Weff. ad Diod. Sic. IV, p. 269, No. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ὁβολόν) Alludunt ad hunc morem cum Noster alibi, tum alii multi. Iuv. III: *nec habet quem porrigat ore trientem.* Hic nummus δανάκνης dicebatur. SOLAN.

Pag. 211. l. 1. Νομίζεται) Id est, sit in usu, consuetudine. GUYET.

ibid. Εἰ διαχωρεῖ) Vertendum esse, utrum admittatur, monuit Viger. de Idiot. p. 170. Et F. Guyet. *s'il passe, s'il court.* REITZ.

ibid. Διαχωρεῖ) Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose vindicat Salmas. ad Solin. p. 769 b. B. quaeque convenit cum eo, quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum *gehen*, ire, ira adhibent. GESN.

ead. l. 4. Πορθμία) Πορθμεία. GUYET. Ego nihil muto. Nam sic solet apud Nostrium πορθμίον pro paulo scribi. Vid. Dial. Mort. IV, § 1 f. παραλογιζόμενον τὰ πορθμία. Et Dial. XXII pr. ἀπόδος — τὰ πορθμία etiam dedit Hemst. licet ibi O. & Fl. πορθμεία. Item Carapl. § 18, τὰ πορθμία καταβαλεῖν, & alibi. Confer omnino, quae Hemst. de differentia inter πορθμίον & πορθμείον dedit in ed. Lucian. minore p. 18; quae cum vel omiserit in ed. maiore, vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορθμείον, ait, apud Nostrium nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dissentum Grammaticorum, Hesychii, Eustathii, Suidae, & Etymologici circa haec vocabula tradit. REITZ.

ead. l. 6. Λούσαντες αὐτοὺς) Lavabant Ethnici olim sepulturae danda corpora. Eurip. in Hecuba, ὡς παῖδα λυτροῖς τοῖς πανυστάτοις λούσω. COGN.

ead. l. 9. Βιαζόμενον) Mallem βιαζομένην, ut ad δυσωδίαν referatur. SOLAN. Iuntinae margini adscripserat Solan. noster, Forfan βιαζομένην. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα fustulerim. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ κύνες ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πᾶσσεται) Diod. Sic. I, c. 91 pr. ὅταν γὰρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς, (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασσάμενοι πηλῶ τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Wesseling. etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc Diod. libro ad illustrandas huius generis antiquitates affert. REITZ.

ead. l. 17. Καλινδοῦνται) Hoc praetuli, quia est in edd. posterioribus, & quia sic quoque c. 1 Gymnas. Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. Epiet. Sent. 24, ἐπὶ πλατείᾳς κλίνης καλινδοῦμενον νοσεῖν. Ael. XIV, 15, γράψαι ἵππον καλινδοῦμενον, ubi Periz. id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed κυλινδοῦμενοις λίθοις Herodian. I, 12, 18. Et κυλινδεταὶ Aristoph. Vesp. 490, atque alibi. REITZ.

Pag. 212. l. 8. Εἰ λάβοι φωνὴν) Suspensa oratio usque in paginā. sequentem, (214) ubi ait, εἰποι δ' οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. MARCIL.

ead. l. 9. Φήσεται) Φησὶν interpres legisse videtur. GUYET. Non recepi Flor. lectionem, quia brevi post, pr. § 14, iterum φήσεται, etiam consentiente illic eadem Florentina. REITZ.

ead. l. 10. Οἶχῃ μοι) Verbum istud in recenti lusu usurpatum illustrat, neque hoc praetermissio exemplo, Bergler. ad Alciphr. p. 172. GESN.

Pag. 213. l. 8. Εἵνεκα) Cum nihil varietatis notatum esset, in *P.* tamen usitatorem orthographiam εἵνεκα invenirem, in *I.* εἵνεκα, reliquas pervolvi, ac principes edd. in hoc conspirare vidi; cumque & alias ita scriptum apud Nostrum invenirim, id servare non dubitavi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐμβόση) Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano supra in Amor. c. 13, ubi Solan. ἀναβοῶν rescribi volebat. Addo iam Thucyd. IV, c. 112, ἔμβόσαντας δὲ ἄνδρον & Dion. Hal. XI, p. m. 718 f. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ) Sic libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque εαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδ' ὅ, τι πέπονθεν) Male iterum in vulgatis legitur ὅτι. Neque scientem, quid filio suo evenerit. IENS.

Pag. 214. l. 3. Ματαιίζοντα) Aliter legisse videtur Suidas, nempe ματαιίζοντα. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, ματαῖζ — legendum fuit. SOLAN. Verba Suidae, ad quae in var. Lectt. hic respicitur, sunt: ὁμοίως εὔρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαῖζω. At unicum tantum hoc Luciani testimonium ad probandum τὸ ματαιάζω attulit Steph. nec ego alibi observavi; quare nescio, num Suidae sit assentiendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. REITZ.

ead. l. 5. Παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην) Th. Mag. v. τίλλω haec eodem modo habet. SOLAN.

ead. l. 8. ἢ τί) Sequor Venetas, ἢ τί numquid, pro ἢ aut, scribens. REITZ.

ead. l. 9. ἢ διότι) Fl. ed. cum plerisque aliis ἢ δ. Ven. 2. & hic & supra ἢ, quod magis probo. Sed hic *I.* quae prius ἢ etiam habebat, νῦν δ' ὅτι habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. SOLAN.

ead. l. 12. Τριακάδας) Sic Πητ. c. 9, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ) Sic recte Fl. ed. Reliquae περί. Qua de re iam supra dictum est. SOLAN. Has praepositiones saepissime omnium a scribis confundi, quis nescit? Conf. Asin. c. 22, & quae Hemst. habet ad Halc. c. 2. Quare minus forsan re-

ἔτε περὶ τὸν βίον reliquimus in Piscat. cap. 25, cum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde Catapl. cap. 9, ubi παρὰ τὸν βίον ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aequè bonum; nam & sic κατὰ τὸν βίον sine varietate ibid. c. ult. REITZ.

ibid. τοὺς πότους) Nihil variari in hac scriptura, notabat Solan. Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad Gall. cap. 12, & Icar. 7 f. REITZ.

ead. l. 18. διψῆν — πεινῆν) διψᾶν & πεινᾶν Attica forma postulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν, etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. Aristophan. Nub. 440, Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. Phryn. p. m. 18, Πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ α. Scripsissem διψῆν sine puncto subscripto; sed quia plerique sic malunt, servavi & hic, & Parasit. c. 38. REITZ.

Pag. 215. l. 7. οὐδὲ συνουσία παρατρέφει) Non pervertet concubitus; sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαστρέφει, non te depravabit, corrumpet concubitus, non tuam valetudinem labefactabit. Παρατρέπειν est avertere, abducere; διαστρέφειν distorquere, corrumpere. GRAEV.

ibid. παρατρέφει) Ἄν παρατρέφει; Marc. Antoninus de vita sua: ἡ συνουσία ἐστὶ σαρκίου παρατριφάριον. Παρατρέφει σε, i. e. atteret te, consumet, conficiet. GUYET. Παρατρέφει, οὐδὲ σπαθῶσεις) Interpretati sunt, non pervertet coitus, neque huius causa bis terve per diem rem tuam dissipabis. Ego, nec quid tibi παρατρέφει, pervertet, hic velit, recte intelligebam, neque quomodo aliquis bis terve per diem rem suam dissipare possit. Putabam autem legendum esse παρατρέφει, quod verbum convenire huic loco, non est opus, ut ostendatur. Alterum autem σπαθῶω intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόρπου satis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 101 seq. Porro ipsa propria verbi σπαθῶω notio non tam ad dissipationem & dilapidationem bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid densandum, inferciendum, cum significet proprie spatiae textoriae ope subtemen intra staminis tramas insertum densare & coire cogere. Puto igitur, σπαθῶν vel σπαθῶσθαι dici eos, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerunt, tum ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tora detruunt patrimonialia. Haec commode transferis ad loca auctorum, quae iam collegit Ez. Spanhem. ad Aristoph. Neq. 55.

Cogitabam etiam ὃ δυσπαθήσεις, aegritudine non afficeris. Sed non est opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem sensu, etque ἐπὶ τούτοις, *insuper*: non quo vehementer probem, sed quod nihil novi rectius. GESN. Διαστρέφει, facilius concoquo, quam παρατρέφει. Placet tamen magis coniectura Guyeti & Gesneri, unius literulae mutatione sensum facilem praebens. REITZ.

ead. l. 8. Σπαθήσεις ἐπὶ) I. e. *insuper*, pro fusc, bis aut ter in die epulaberis, vel rem prodiges in sumtus superfluos. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ διανοῇ) Ὅτι διανοῇ. MARCIL. In καὶ consentiunt edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. REITZ.

ead. l. 14. Κατακλεισθεὶς ἐν ἐπὶ μνήματι) Ἐν ἐπιμνήματι, in *superposito monumento*. MARCIL. En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Arripuit Marcil. quod literarum ductus suadebat, & sine mutatione, sola vocum coniunctione locum sanare visus est: sed illud τῷ pro ἐπὶ, quod libri suppeditant, & quod forsitan coniecere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 17. Δυνήσόμεθα) Ita L. recte. In impress. δευσιόμεθα. SOLAN.

Pag. 216. l. 4. Ἐστεφανώμενος) Accentus Iuntinae satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανώμενος proparoxytonos dedisset: de augmento omitendo hic non cogitandum, quod etiam κακοφωνίαν pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. REITZ.

ead. l. 7. Καθαγισμῶν) Vid. supra dicta ad c. 9. REITZ.

ead. l. 8. Νοστιμώτατον) Conf. supra Μισθ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 14. Μεταστελλόμεθα) Vertitur *deportemus*. Redde, petamus. GUYET.

Pag. 217. l. 1. Ὡς ἄρα &c.) Hom. II. Π, 502 & 855. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ μεταστειλάμενοι τινα δῆνων σοφιστήν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφοράς) Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est συνειληχότα συμφοράς; Peius id in ed. Amst. ubi συρειληχότα. Συνειληχότα est ab συλλαγχανῶ, si-ve συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνειλοχότα, quod Attice dicitur pro συνειλεχότα, ab συλλέγω, colligo, corrado. Demosthenes in Median, πολλὰ μὲν ταῖ-

νυν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκηκεν, ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνειλοχα ὑβρεῖς αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας &c. Expone itaque Luciani verba, arcessentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres casus, quos corraserit, narret, & in quovis funere identidem repetat. IENS.

ead. l. 5. Ὁρήων σοφιστὴν) Hic est, quem Homerus Ὀρήων ἐξαρχον vocat, II. Ω, 721. Alii aliter. SOLAN.

ibid. Συνειληχότα) Immo συνειλεχότα, ἢ συλλέγω. GUYET. Συνειλοχότα voluit Solanus. Sed cum alii aequae coniici posse dixerint συνειληφότα, edd. lectionem intactam fivi, facile autem utrovis more emendandam, si quid opus fuerit; lenfii tamen coniectura magis placet. REITZ.

ead. l. 7. Καταχρῶνται) Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra Graev. probavit lensius in Lectt. Luc. p. 333. Vid. & nos ad Afm. c. 52. REITZ.

ead. l. 10. Ἑλλην ἔκλυσε) Homer. in funere Patrocli docet, Graecos cadavera combussisse. COGN. Crematio Macrobiani tempore in usu esse desierat, VII, 7. Vid. Meurf. AG. XI, 1097. Magi comburi corpora non concedebant. Jambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. Non Graeci tamen id soli faciebant. Brachmanis etiam mos ille, seu Gymnosophists solemnitas erat. Vid. Per. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πέρσης ἐθαύεν) Persas cera circumlitos mortuos condire solitos, scribit Cic. quod & Afiniis attribuitur. Strabo etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera oblinentes. COGN.

ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περιχρῖει) Lege ὑάλῳ περιχρῖει, seu potius περιχύει, id est, vitro incrustat. Indos mortuos incrustasse, testantur Herodotus & Diodorus Siculus. Pessime interpretes, adipe suillo oblinunt. MENAG. Τάλος magis Atticum esse, quam ὕελος, assentior Phrynich. p. 136, etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod Phrynichus facit: nam ὕελος Diod. Sic. fere ubique; vid. L. 2, c. 15, ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur Th. Magist. ὑάλος dixere Attici, ὕελος communiter Graeci. Περιχύει autem vel περιχρῖει pro περιχρῖει malim ex eodem Diod. ubi iam non de orthographia, sed de re ipsa agitur: nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens saepe & constanter verbo περιχεῖσθαι utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: περιχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ περιχεύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὕελον ac deinde ibid. αὐτὸς φησι

τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μὲντοι ὕελον μὴ περιχεῖσθαι γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde, περὶ τὴν εἰκόνα χεῖσθαι τὴν ὕελον: nec non III, c. 9 &c. non tamen idem, quod nostrum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem Diodori, No. 45, monet Wessel. coniiciens sal quoddam fossile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod Gesn. existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum Luciani περιχρίει aequae satisfaciet, ac περιχύει. Merum sal quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum subterraneorum facile liquefcit, & frustra sic cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam firmitus, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas laminas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Et si vitrum, quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est verisimile. REITZ.

ibid. Ἰνδός) Inungebant cadavera pollinctores & libitinarii, quae in pyra mox cremarent. Virg. COGN.

ibid. ῥάλλω) Vide Gatak. ad M. Aur. IV, 48. Aelianus V. H. XIII, 3, narrat, in sepulcro Beli repertam πύελον ὑελίνην ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἑλαίῳ. Sic in vitrea theca aservatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vide Notam ad Nexp. Δ. XIII. Condiunt Aegyptii mortuos, & eos domi servant; Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora. Cic. Tusc. I, 45, & Herod. I, 140. Fl. ὕελω. SOLAN. Suillum adipem interpretationis antiquae facessere hinc iubeam equidem. Neque tamen vitrum proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi περιχρίει notionem. Hesychius non tantum ὑαλὲν & ὑαλόν λαμπρὸν interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam ὑαλόν. Et quid similis vitro, quam illa accepta a Seribus, h. e. Indis, pigmenta, quas Laccas vocamus? & variae gummatum solutiones ac praeparationes ad condituram corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis Theodori Kerckringii invento, qui integra cadavera succino circumfuso condidit, si vera sunt, quae narrat Morhof. Polyh. 2, 2, 2, 37, 3. GESN.

ead. l. 12. Ταριχεύει &c.) Sext. Empir. III Pyrrhon. Hypotyp. 24, p. 184, (monente P. Wesseling. ad Diod. Sic. I, c. 92 f.) Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐτοὺς (νεκρούς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not. Hemsterh. ad Nostri Necyom. c. 15. REITZ.

ead. l. 13. Λέγω δὲ ἰδὼν) Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. GUYET. Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. 'Α.μισθ.) cum antea illic fuisset non constet. SOLAN.

ead. l. 15. Δεομένῳ χρημάτων &c.) Herodot. II, & Diod. I, § 1. SOLAN. Confirmat idem Diod. Sic. I, c. 93, scribens: νόμιμον δ' ἔστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ διδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείου τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδος τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν στέρησις ταφῆς. Ubi Wesseling. plura in hanc rem ex Stob. Serm. 38, Herodot. II, 136, aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, affert. REITZ.

Pag. 218. l. 3. Ἀγῶνας) Vide Δημ. cap. 33, & alibi passim. SOLAN.

Pag. 219. l. 1. Καὶ γὰρ) Homer. II. Ω, 602. SOLAN.

ead. l. 2. Γαστέρι δ' οὕτως) Iliad. T, 225. SOLAN.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. l. 1. ΠΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ) Scriptus videtur Dialogus in Iulium Pollucem, cuius existat Onomasticum. Hinc illud (p. 453) ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Λήδας &c. Sic infra Dial. Ψευδολογ. in Polycnetum Sophistam (pag. 814.) MARCIL. In I. Pollucem scriptum hunc libellum, aiunt Scholiastes & Marcilius, eum sc. cuius hodieque Ὀνομαστικὸν existat: sane quod extremo libro scribit de nomine c. 24, ut recte coniecisse videantur, facit. Aegyptium fuisse Palmerius inde elicit, quod pater (eodem c. 24) servasse dicitur. Naucratis autem Pollux. Philostr. 592; quamquam Ἀρδουέννης σοφιστῆς aliquando audit. Vid. Suid. Πολυδ. & Ναυκρατ. In alia sententia est Hemsterhusius in praef. & ad c. 1 Pollucis, de quo optime meritis est. Haec ego obiter. Ille ex professo, ideoque magis audiendus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐρωτῆς &c.) Ἐρωτῆς, ὁ μειράκιον, ὅπως ἀν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δόξης. Sciscitaris, adolescens, quo pacto Rhetor evadere, & venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen Sophista ipse censeris possis. Sic interpret. Sed in Mf. est πάντημον ὄνομα, vertendum, illud & quod ab omnibus colitur nomen. GRAEV.

ibid. τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα) Haec duo in unam rem coire omnino nequeunt, & latet certe aliud, quod

ex vetustis libris exspectandum. Interim solitus fui hic legere πάνδεινον, quod vocabulum in Philopseude quidem usurpat auctor ad malum, πάνδεινα πάσχειν ἱεροσυλοῦντα sed in bonum occurrit, & quidem in hac ipsa materia, in Rhetorum praeceptore, πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν. GRON.

ead. l. 3. Πάντιμον) Ita Mf. Gr. L. & ed. I. ac V. 2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui impr. πάνδημον. SOLAN. Πάνδημον) Non possum damnare lectionem impressorum, credo, omnium. Ut in fine huius libelli Venus πάνδημος, quam omnis populus veneratur; sic πάνδημον ὄνομα non minus mihi rectum videtur, quam πάντιμον. GESN. Solan. πάντιμον praefert, ex I. & V. 2. Ceteras male habere πάνδημον, margini adscripsit. Ego, quia utrumque eodem reddit, numerum edd. potius sequor, & sine necessitate vulgatum movere non sustinui. Immo, re accuratius examinata, πάνδημον veram esse lectionem video, quod ideo per πάνδημον Venerem iuret in fin. huius Dial. (vid. § 25 f.) quod ipse voti huius compos iam πάνδημος sibi factus videatur, & conclusio ita propositioni respondeat. His scriptis video, Gesnerum mecum plane consentire. REITZ.

ibid. Σοφιστής) Τὸ τοῦ Σοφιστοῦ ὄνομα τριχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς διανεμόνται. πρῶτον Σοφὸν καλοῦσι τὸ ἀληθές καὶ τὸ φρόνιμον, ὅθεν καὶ Πλάτων Φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἰτίον, καὶ ἄνθρωπος ὁ μετιὼν τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τούτου παρονόμασται, καθ' ἃ καὶ αὐτὸς μιμεῖται θεὸν κατὰ τὸ δυνατόν. καὶ πάλιν Σοφιστὴν καλοῦσι αὐτὸν τὸν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα ῥητορικοὺς λόγους, περὶ οὗ διεξέρχεται νῦν. Σοφιστὴν, καὶ τὸν σοφίζόμενον τὴν ἀλήθειαν. Schol. Mf. Reg. 2954.

in Schol. col. 1. l. 1. Πολυδεύκη) Vide annott. ad Schol. in Lexiph. p. 489, Vol. V.

ibid. l. 4. Λόγῳ) Ita dedit Solan. nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemsterh. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corrigebat; quod praeferat, cui lubet. REITZ.

ibid. l. 6. Ὑφιστάντα) Συνίσταντα, corrudentem, pro ὑφίσταντα corrigi iubet Hemst. l. d. & pro ἀδιακρίτον ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ων praeferrem. Sed συνίσταντα & ὑφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admissem correctionem, si ex Cod. firmaretur. REITZ.

Pag. 221. l. 1. Ἰερὸν) Ex Pythagoricorum schola haustum. V. Iambl. de V. Pyth. N°. 85. KUSTER. Platonis aetate iam

inter proverbia numerabatur. Theag. p. ed. Basf. 239, 1. Ad Menandri senarium alludit, ἱερὸν ἀληθῶς ἐστὶν ἡ συμβουλία. Vid. Steph. γνομ. p. 278. SOLAN. ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβ. Rurfus infra Adv. Ind. c. 25, σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. Long. Paft. IV pr. ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα. Aristoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Aelian. V. H. I, 3, σοφὸν τι χρῆμα ἢν γένος βατράχων. Plura Commentt. ad utrumque. At quis hoc loquendi genus ignorare potest? REITZ.

ead. l. 3. Ἐπ' ἐμοὶ) Ἄκουε ἐπ' ἐμοὶ iunxit Birkheimer. verrens, audi ex me: quod defendi posset ex Phalar. Epist. 18, ubi ἐπὶ σοὶ, quem tibi commisi. Sed rectius Gesnerus cum Benedicto τόγε ἐπ' ἐμοὶ iungit, pro κατὰ τό γε, i. e. quantum in me. REITZ.

ead. l. 4. Τάχιστα) Sic L. In impr. μάλιστα. Ex Thucydide autem verba haec mutuo accepit L. II, 60, quem & alibi eorum auctorem nominat; Ὀρχ. c. 36. SOLAN. Τάχιστα) Non placebit haec emendatio illis, qui pr. c. 2 legerint, ubi, multo labore opus esse ad hoc ipsum, videtur innui; sed placebit porro legentibus c. 3, ubi promittit, se non ordinaria ac difficili, sed compendiosissima ipsum via ducturum. Magisque probabitur conferentibus c. 5, ubi unius diei rhetorem illum futurum promittit, & cap. 10, quo loco ταχεία εὐθὺς τῆς ῥητορικῆς ὁδός, & τάχιστα — τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι itidem habemus. REITZ.

ead. l. 16. Ἰδρωτός μεστήν) Hesiod. Ἐργ. 290. GUYET. Pag. 222. l. 1. Ἐπεὶ οὐδὲν) L. Bos de Ellipsi. p. 108 vertit, alioqui — differremus; cum ante versum esset, siquidem differimus. Sed Gesnerus iam sua sponte emendavit. REITZ.

ead. l. 6. Ἱππήλατον καὶ κατάντη) Facilem & acclivem reddiderat Birkheimerus: cum deberet, equitabilem ac declivem, vel pronam. Hemst. illud equitabilem superscripserat, quod Gesnerus per circuitiōnem dedit. REITZ.

ead. l. 9. Αἰρήσεις) Ex Codice L. hoc, qui αἰρήσεις, pro vulgato ἀγρεύσεις, habet. SOLAN.

ibid. Καὶ, νῆ Δι', εὐωχῆσθαι κατακείμενος, ἐκείνους, ὅποσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν) Inducit hic Lucianus quempiam, qui faciliiori & breviori via aliquem ad artis Rhetoricae scientiam fuscipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat & extollit hic διδασκαλος, viae, qua discipulum suum ducturus esset, brevitatē, & commoditatem; ita ut sine ullo sudore & molestia ad summum perven-

re discipulus possit: *quo cum veneris*, inquit, *hilariter profectio vives, decumbens, eos omnes, qui ad aliam se flexerunt viam, e summo despiciens, etiamnum haerentes in difficilibus & lubricis rupibus, aegre ascendentes, & subinde in caput devolutos &c.* Marcilius legit *κατακείμενος ἔκπνοος*, pro *ἐκείνου*. Quae mutatio cur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum illud *εὐωχῆσθαι κατακείμενος* satis efficax est ad denotandum eum, qui omni labore immunis, & solutus vivat. Adde, quod haec locutio, *ἐκείνους, ὅποσοι &c.* est nimis rotunda, & Luciano nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in Hippiae initio, *τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ φημι δεῖν ἐπαινέειν, ὅποσοι &c.* & eadem pag. *τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἀξίον θαυμάζειν, ὅποσοι &c.* ac passim. IENS.

ead. l. 10. Ἐκπνοος) Ἐκπνοος, ut *ἐκνομος, ἐκδικος, ἐκνοος*, & id genus alia. Sic paucis interiectis, *μονονουχὶ καθεύδων λαβῶν*. Et pag. 440, *ἀπονντί*. MARCIL. Ἐκείνους) Ante Benedictum iam *Fl.* ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, *ἐκπνοος*. SOLAN. Ἐκπνοος, ὅποσοι) Sanus mihi videtur locus, tentatus, ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut *ἀπνοος* est, qui non respirat, *δύσπνοος*, qui difficulter: sic *ἐκπνοος*, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, & nunc aegre eum recipit, verbo, *anhelus*. Iungo igitur *ἐπισκοπῶν ἐκπνοος*, & deinde *ἀνέρποντας κ. τ. λ.* GESN.

Pag. 223. l. 2. Πρὸς Φιλίου Δίδος) Etsi supra *Tim. c. 1.* δὲ Ζεῦ φίλιε necessario additur; hic tamen *Δίδος* cum *Fl.* omittere malim, vereorque, ne ex interpretamento huc irrepserit: nam & alibi solet sine Iovis mentione *Philium* solum dicere, ut *Tox. c. 11 fin.* *ἄρ' ἰκανὸς ὁ Φίλιος;* & alibi. Quin vel in iurandi formulis omitti solet *Ζεὺς*. Aristoph. *Acharn. 730.* *ναὶ τὸν Φίλιον*, quod cum Scholiast. ibi exponat *τὴν τὸν φίλιον Δία*, facile ex simili glossa illud *Δίδος* huc irrepserit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ γὰρ) Ἡ γὰρ, *an.* GUYET. Non plane opus esse arbitror, quia ex sequenti interrogatione sensus etiam *τοῦ εἰ* est apertus. REITZ.

ibid. Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα) Hesiod. *Θεογ. 30.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδύνατον) Subaudi *ἔσται*, nisi fortasse exciderit reponendum post *τὸ ἀδύνατον*. Vett. libri inspiciendi. GUYET. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed nec adeo desidero. REITZ.

ead. l. 10. Σιδωνίου) Absurda haec fabula, quam *Sidonio* mercatori ideo affingere puto, quia *Sidonium Sophistam* petebat, de quo in *Demon. vita c. 14.* SOLAN.

ead. l. 12. Ἠδὴ) Conf. supra *Σκῦθ. c. ult.* versus fin. SO-

IAN. Nihil peculiare hoc habet: hac enim potestate τὸ ἥδη saepius occurrit, ut Quom. Hist. c. 1, *Λυσιμάχου ἥδη βασιλευντος*. Ne plura. REITZ.

Pag. 224. l. 2. *Ἐλάσαντας*) *Ἐλαύνειν γῆν* pro *vagari*, *peragere* regionem, etiam supra Alex. c. 46, *γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεισθαι*. Vide & Gall. c. 14, ubi nonnulla addidi. REITZ.

ead. l. 4. Διανύσαντας) Sic I. & V. 2. melius, quam quod in reliquis *διανύσαντα*, nisi etiam, quod praecessit, *ἐλάσαντας* mutes. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτίκα μάλα) Si veram narrat historiam Lucianus, merito fides non est habita homini vano ab Alexandro, quem alia omnia edocere nempe poterant mentores sui. Inter fines occidentales Persidis & orientales Aegypti interfunt gradus non minus xv, id est, milliaria Germanica minimum cc, expedito etiam homini xx mansiones denorum milliarium. Itaque puto, hanc ipsam narrationem, vel fictam, vel veram, pertinere ad ironiam Luciani, demonstrandumque τὸ ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa praesertim, *καὶ εἶχεν οὕτω*, ducunt. GESN.

ead. l. 17. Κέβης) Cebes Thebanus philosophus fuit, discipulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, qui inscribuntur *Ἐβδόμη, Φρόνιχος, Πίναξ*, auctores sunt Laërt. L. 2, & Suid. Sed praeter *πίνακα* nihil exstat. COGN.

Pag. 225. l. 3. *Ἐφ' ὕψηλῳ καθίσθω*) Augent interpretes, in eminenti folio sedet. At non utique, cum sic loquuntur Graeci, de folio intelligunt: & ipse paulo ante citatus Cebes, cum de beatitudine agit, ὕψηλὸν agnoscit non de folio, sed de loco, ubi illa fingitur morari, & in illo ὕψηλῳ, quod statuit esse ἀκρόπολιν τῶν περιβόλων, ista κέθηται ἐπὶ θρόνου ὕψηλῳ. Denique Lucianus non respexit ad folium, sed ad situm loci; unde mox inquit, *πρόσει δὴ σὺ ἐραστῆς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὀτιτάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἀκρας*, quae quidem ἀκρα non est demonstrata, nisi in solo hoc ὕψηλῳ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia. GRON.

ead. l. 4. Ἀμαλθείας κέρας) Rhea Iovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus Nymphis, Adrastea & Idäa, Melisei filiabus: hae nutricaverunt illum caprae cuiusdam lacte, cuius nomen fuerat Amalthea: eam capram Iuppiter iam adultus in sidera retulit, vocaturque a Graecis αἰξ οὐράνιος: huius alterum cornu Nymphis nutricibus dedit, videlicet officii praemium, hanc adiciens facultatem, ut, quidquid opraissent, id illis ex eo suppullaret.

Hinc adagium, Ἀμαλθείας κέρας. COGN. Τὸν Δία αἶγυα φα-
σι βρέσσει Ἀμαλθεῖαν λεγομένην, ταύτης δὲ τὸ δεξιὸν κέρας
βρέθειν τῆς παγκαρπίας, ἥτοι πᾶν αἰσθητὸν ἀγαθὸν ἀφθόως
ἔχειν ἀπὸ τούτου πάντας τοὺς εὐδαιμόνως διάγοντας τὸ τῆς
Ἀμαλθείας ἔχειν κέρας φασί. Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 10. Εἰ που) Ut Συγγρ. c. 23, εἰκέναι παιδίῳ εἰ που
ἔρωτα &c. Ven. utraque ἦπου, prave. De Hippopotamo con-
sule omnino Spanh. 172.... qui in nummis formam eius ex-
hibet. De Crocodilis etiam eundem vide p. 175. At in num-
mis non infidet Nilus Crocodilo, sed affidet. Πήχεις vero illi
comparent recumbenti Nilo adstantes, in nummo Hadriani a
Spanhemio memorato pag. 174. Verba ipsa viri illustrissimi,
cum nummum ipsum videre non licuerit, accipe. (Exstat quo-
que in eadem gaza (regis Galliae) huius Hadriani nummus,
in quo Nilus recumbens, sphingi innixus, circum autem pueruli
quatuor, quorum unus hippopotamo infidet. Haud aliter ac
circumstantes etiam pueros praefert statua Nili Vaticana; & eius-
dem fluvii, uti a Diodoro alicubi (I, 9.) dicitur πολυγόνου,
effigies apud Philostratum (Icon. I, p. 737, ed. post. p. 769.)
traditur, quos alias in Aegyptiis Nili picturis familiares notavit
Heliodorus. (I. IX.) Adde, quod de dedicata a Vespasiano in
templo Pacis insigni quadam Nili e bifalte statua docet Pli-
nius; ac ubi simul tangit, quid liberi illi Nili simulacris addi soli-
ti, & quos alibi Νήρους τοῦ Νείλου dictos legisse memini, deno-
tarent, (XXXVI, 7.) Argumento NILI XVI LIBERIS CIRCA
LUDENTIBUS, per quos totidem CUBITA summi incrementi au-
gentis se amnis intelliguntur.) Quae omnia hunc locum mire
illustrant: nam & res ipsa inde luculenter confirmatur, & si-
mul vocis πήχεις, quae apud Philostr. etiam occurrit, ratio
manifeste aperitur. Vide omnino Philostratum l. c. & 525,
ubi eo alludit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν αὐτῷ) Id est, in Nili fluminis descriptione;
sive pictura, icone. GUYET. Absurde hae duae voces ad-
duntur: nolui tamen, cum in omnibus inveniantur, expun-
gere. SOLAN.

ead. l. 14. Πήχεις) Amores dicti πήχεις a statura. Philo-
strat. tabula Nili, περὶ τὸν Νεῖλον αἱ πήχεις ἀθύρουσι, παιδία
ξύμμετρα τῷ ὀνόματι. BOURD. Si quis inspicere velit Philo-
strati Icona 1, 5, & quae ibi dedit ὁ πᾶν Olearius, nihil ad
explanationem huius loci desiderabit. Ceterum Πήχεις ibi in
versione Latina reliquit, Peches, Olearius; ego non dubitavi
dare Cubitos, cum Dactylos Idaeos Digitos vocare non refuse-

rint Cicero de Nat. Deor. III, 16, atque Arnobius III, pag. 124 seq. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de Digitis docet Pollux 2, 156. Cubitos Philostratus l. c. *παιδία* vocat *ξύμετρα τῷ ὀνόματι*. Et quod Noster de Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, cubitum notante, utebantur. Sic *satos* non male dici *Spartos* illos, *σπαρτοὺς*, Cadmeos fratres, diximus ad de Salt. c. 41. GESN.

ead. l. 15. Πρόσει) Ades. GUYET.

ead. l. 16. Ὅτι τάχιστα &c.) Affert haec Th. Mag. verbo *βούλομαι* p. m. 31, ubi cum *ὅτι τάχιστα* recte seiungitur, uri & in ed. Lucian. *H.* & ego sic dedi, cum *ὅτι τάχιστα* iunctim exaratum invenirem in edd. *P. I. S.* aliisque. Pleonasmum autem hunc τοῦ ὅτι esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare? Vid. mox cap. 15, *φάνην ὅτι μεγίστην*. Aesop. Fab. 128, *ὅτι πλεῖστος χρυσός*. Adde Bud. Comment. L. Gr. p. 688. Et ὡς ὅτι *μάλιστα* sive *κάλλιστα*, apud Aelian. V. H. II, 13, versus fin. ibique Periz. REITZ.

Pag. 226. l. 5. Ἡ Ἀορνός) Confer Philostr. L. II vit. Apoll. p. 58, ibique Olear. N°. 2 & 4, docentem, Aornum esse, quam Sifimithri petram Plutarch. vocat in vita Alexandri, nomenque traxisse ab avibus, quibus careret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde Curt. VIII, c. 11 pr. narrantem, qua ratione haec petra ab Hercule frustra obsessā, tamen a Macedonibus occupata fuerit, ibique Cellarium, docentem, Ἀορνός & Ἀορνός scribi. Quare in re nota plura non congeram. Confer, si vis, Dial. Mort. XIV f. ubi iam demum video idem de diversa orthogr. iam traditum a Hemsterh. Ἀόρνου etiam scribitur Herm. c. 4. REITZ.

ead. l. 12. Ἡσιόδος) Hesiod. I Ἔργ. ait, asperam esse ad virtutem viam, cacumen vero molle; hinc Pythagorae litera, de qua Virg. COGN. Hesiod. Ἔργ. 290. SOLAN.

ead. l. 14. Εὐνδρος) Sic iam constanter edd. ut supra quoque 1 Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiunt. Alias facile variari inter εὐνδρος & ἐννδρος, alibi vidimus. Variatur & in Diod. Sic. V, c. 2, p. 332 pr. REITZ.

ead. l. 16. Τὸ γε τοσοῦτό) An pro τοσοῦτό γε positum est? τὸ, τοσοῦτό γε magis hic placeret. GUYET. Τοσοῦτον, quod Par. habet, fere usitatus est. Phal. Ep. 28, τοσοῦτον ἀπέχων. Item 42, & alibi. Epiet. Sent. 78, μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας φρόντιζε. Ael. V. H. I, 8, τοσοῦτον κακόν. Noster fere ubique. Sic παρὰ τοσοῦτον 2 Ver. H. c. 26, ubi plura in nott. Item in Tim. § 41, χρυσίον τοσοῦτον. Et hoc ipsum τὸ γε τοσοῦτον in

eodem Tim. § 45 med. Quare nihil opus erit correctione Guyeti; nisi quis forte & cum *Par. v* addere velit, nihil veritus *κακοφωνίαν*, cum & π sequatur illic, *τόγε τοσοῦτον παρὰ νομήσομεν* enim legitur. Et sic *τοιούτον* quoque Nostro frequentius esse, quam *τοιούτο*, non semel alibi vidimus. Atque ita *τοιούτον* & *τοσοῦτον*, pro *τοιούτο* ac *τοσοῦτο*, rursus infra hoc Dial. cap. 13. REITZ.

Pag. 227. l. 6. Τὸν ποιητὴν ἐκείνον) Hesiod. l. c. SOLAN.

ead. l. 10. 'Επὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν) 'Επεὶ δ' οὖν εἰ τὴν ἀρχὴν. MARCIL. Haec corrupta esse, bene vidit Marcilius. Sed *ἐπεὶ* non habet, quo satis commode referatur: sequitur enim *ὡς οὖν*. Equidem aut *ἐπεὶ* οὖν legendum putem, aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τῆς *ἐπὶ*, proinde omittendam. Atque hoc interpretando expressi. Forte certiora dabunt libri. GESN. 'Επὶ δ' οὖν &c.) 'Επεὶ iam habebant edd. nostrae; sed quod Marcil. & εἰ scribat, pro *εἰς*, si modo scripserit, nihili est. Interim cum Gesnero malim *ἐπεὶ* pro *ἐπειτα*. & paulo post *ἀν* receperim, ne illud repetitum οὖν difficultatem pariat. REITZ.

ead. l. 11. 'Ὡς ἀν) 'Ὁ οὖν L. In omnibus etiam, excepta l. οὖν. SOLAN. 'Ὡς οὖν) Quemadmodum igitur &c. GUYET. Recte; nisi ὅπως quis malit; quod tamen non opus esse credo, quia utrumque non semel confunditur. REITZ. Ms. Reg. 2954 ὅ, τι οὖν, non male.

ead. l. 14. Ἐαυτὸν) Praeter variationem αὐτὸν, quam in sola marg. A. W. invenio, adscriptum erat eidem: *ἐμαυτὸν* legisse videtur Bilibaldus. Quod inde coniecit, quia priscus huius Dialogi interpretes Latinus Bilibaldus dedit, *me ipsum*. Id quod licebat, servata etiam vulgata. V. ad *Parasf. c. 8*. REITZ.

ead. l. 15. Ἀσπαρα καὶ ἀνήροτα) Homer. Od. l. 109. SOLAN. Sed *ἀσπαρα* apud Homer. est, & sic apud Nostrium iam crebro quoque ante allegatur hic versus. Vid. ad 2 *Phal. cap. 8*. Adde *Parasf. § 24*, ubi etiam *ἀσπαρα* ita ut mirum videatur, cur id iam variaverit. REITZ.

Pag. 228. l. 1. Ἀνδρώδης τὸ βάδισμα) Conf. supra Tim. c. 32. SOLAN. Ex divisione Hemsterhusii iam est § 54. REITZ.

ead. l. 8. Φήσει) Non improbabit hanc mutationem vulgatae, qui sequens *κελεύσει*, & iterum sequens *φήσει* post *ἀπαρ-αίτητα* conferet. REITZ.

ead. l. 13. Εἰτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἑώρα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων, οὗ ῥάδια μιμῆσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστίν, Ἥγησιον, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην) Vertunt: Inde te priscos il-

los viros imitari iubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustae sunt constructionis, Hegeſii, Crateſtis, Neſiotae. Primum vertendum Hegeſiae. Ἡγεſίας enim Magnēſius intelligitur ille orator, qui, ut Cicero de eo ait in Bruto de claris oratoribus, Charifſii voluit ſimilis eſſe, ac ſe ita putavit Atticum, ut viros illos prae ſe paene agreſtes putaret. At, inquit Cic. quid eſt tam fractum, tam imminutum, tam in ipſa, quam tamen conſequitur, concinnitate puerile? in Oratore dicit, eum Lyſiam voluiſſe imitari, ſed particulas incidiffe, numeros infregiſſe, & concidiſſe, non minus ſententiis peccaſſe, quam verbis, ut non poſſit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognorit. Strabo XIV Geograph. tradit, eum principem fuiſſe ſtili Aſiatici, & corrupiſſe receptam conſuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex eius oratione laudat idem Strabo lib. IX: Ὁρῶ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ πρὸς τῆς τριαιῆς ἔχει τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὴν Ἐλευſίαν, καὶ τῶν ἱερῶν γέγονα μύſτης. Ἐκεῖνο Λεωκόριον. τοῦτο Θηſεῖον. οὐ δύναμαι δηλῶσαι καθ' ἑκάſτον. Video arcem, & quod in illa eſt, tridentis ſignum. Video Eleuſinem, & ſacrorum ſum myſtes. Ibi eſt Leocorium, hic Theſeum. Non poſſum enarrare ſingula. Dein legitur in Mſ. καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτωνα καὶ Νησιώτην, quodeſt verius. Fuit quidem Crates Trallianus rhetor, cuius meminit inter decem huius nominis claros viros Diogenes Laërtius, lib. IV, in Cratete, ſed is fuit obſcurus. Critias vero celebris fuit diſcipulus Socratis, corruptus a Theſſalis, & unus ex triginta tyrannis. Cic. de claris Oratoribus, cum dixiſſet de Themistocele, Pericle, Cleone, huic, inquit, aetati ſuppares Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus vigerit, ex Thucydidiſ ſcriptis, qui ipſe tum fuit, intelligi maxime poteſt. Grandes erant verbis, crebri ſententiis, compreſſione rerum breves, & ob eam ipſam cauſam interdum ſubobſcure. Vide Philoſtratum lib. I de vitis Sophiſtarum in Critia. Per Νησιώτην vero intelligit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν νήſος dicitur, quia inſularum maris mediterranei fuit maxima: is fuit Empedoclis diſcipulus, & principatum inter antiquiſſimos Sophiſtas tenuit. Vide Philoſtratum lib. I de Sophiſtis, & Plutarchum in vitis Rhetorum. GRAEV.

ead. l. 15. Παλαιᾶς ἐργαςίας) Sic infra Ἰππ. c. 5 f. SOLAN.

ead. l. 16. Κρίτιαν) Ita L. etiam, quod probo. In impr. Κρίττητα. Vide omnino φιλοſ. c. 18. Quo loco rite perpenſo patet, ni fallor, delendam eſſe coniunctionem καὶ, ut Critias hic etiam νησιώτης dicatur. SOLAN.

ead. l. 17. *Νησιώτην*) I. e. Gorgiam. KUSTER. Ego vero, qui non de Rhetoribus haec dicta puto, sed pictoribus, aut potius sculptoribus, ad Critiam confugio, qui φιλοφ. c. 18 *νησιώτης* iterum vocatur, & inter sculptores recensetur. SOLAN. Laudantur apud Plinium inter nobiles statuarios *Critias, Nestocles, Hegias*. Hist. Nat. XXXIV, 19 pr. *Floruit* (Phidias) *Olympiade LXXXIV*, circiter 300 nostrae urbis anno. Quo eodem tempore aemuli eius fuere Alcamenes, Critias, Nestocles, Hegias. Unde ita hunc locum refingi vult cl. Bel. de Ballu: *Ἐγίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν, καὶ Νεστοκλέα* I. *Νεστοκλή*. Critiam certe pro Crateste etiam habet Ms. Reg. 2954.

Pag. 229. l. 1. *Ἀκριβῶς ἀποτεταμένα*) A pictura ducta est metaphora. GUYET.

ibid. Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρές, ἀναγκασίᾳ ταῦτα καὶ ἀπαραίτητα φήσει) Interpres: Laborem autem, vigilias, aquae potum, & squalorem, haec omnia necessaria & inevitabilia dicit. Squalor non desideratur in studiosis eloquentiae. Ms. *λιπαρές*, assiduitatem, quod reponendum. Superius idem mendum ope Codicis antiqui delevimus. GRAEV.

ead. l. 2. *Λιπαρές*) Hoc ex Ms. Gr. In impressis enim *ἀλιπαρές* legitur. SOLAN. Supra Quom. Hist. c. 1, *λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ*, febris continua, f. magna, ubi & ex Abdic. c. 4, *προθυμία λιπαρεῖ* adduxi, quod Gellnerus reddidit, multo studio. At cum hic dedit, cultum neglectiorem, credo *ἀλιπαρές* ei placuisse. Iam vero verterem, *assiduitatem*, immo *indigentiam*, cum Hefychio, qui eadem ratione *λιπαρές*, τὸ δέουмен exponit, καὶ τὸ παρέρρευτικόν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρέρναι unde & *λιπαρεῖν* δεῖσθαι, κολακεῖν. Non adeo per *indigentiam* hic intelligo paupertatem, sed aliorum gratiam auxiliumve rogandi necessitatem. REITZ.

ead. l. 6. *Τριακάδας*) Conf. supra de Lust. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ Ὀλυμπιάδας ὕλας) Πόλις ἦν ἐν Ἠλιδι Ὀλυμπία καλουμένη, ἑρὸν ἔχουσα ἐπιφανέστατον Ὀλυμπίου Διός. ἐν ταύτῃ ἀγὼν ἐπετελεῖτο παγκόσμιος, τὰ Ὀλύμπια, κατὰ πέντε ἔτη συγκροτούμενος· διὸ καὶ πενταετηρικός ἐκαλεῖτο, ὃς καὶ ἀνεγράφετο τοῖς δημοσίοις ἀεὶ, εἰς δὴ λῶσιν τῶν ἐνιαυτῶν, καὶ ἦν τοῦτο ἀκριβὲς τοῦ χρόνου ἐπίγνωσις· τεσσαρὼν γὰρ ἔτων μετὰξὺ διαρρέοντων, τῷ πέμπτῳ συνετελεῖτο. καὶ διηρκεσεν ἐρξάμενος ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν κριτῶν μεχρὶ τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου ἐμπρησθέντος γὰρ τοῦ ἐν Ὀλυμπία ναοῦ, ἐξέλιπε καὶ ἡ τῶν Ἠλείων παιήγυρις. Schol. Ms. Reg. 2954.

ead. l. 10. Ἀπαιτεῖν) Puto scriptum fuisse ἀποτινείν; ut cum reliquis ad discipulum referatur. In impr. nihil hic subsidii. SOLAN. Nihil sani possum exsculpere ex infinito, quod habent, quorum inspiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus sum, quasi legeretur ἀπαιτοῖν, tenui mutatione. GESN. Ἀπαιτεῖ) Quia ἀπαιτεῖν sensum commodum non fundit, quod & pristinus interpretes sensit, expetet mercedem reddens, non dubitavi recipere ἀπαιτεῖ, nec invito, credo, Gefnero, cuius versio eodem redit, licet ἀπαιτοῖν ab literis vulgati longius abeat. REITZ.

ead. l. 13. Κρόνιος ἄνθρωπος) Κρόνιος forte. GUYET. Quare? Cum idem sit. Nihil igitur mutandum. Vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. v. 581. REITZ.

ead. l. 15. Μαχαιροποιῦ υἱὸν) Τὸν Δημοσθέν. GUYET. Demosthenem designat, de cuius patre diximus ad Ἐνυπν. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀτρομήτου) Τὸν Αἰσχίνην. GUYET. (Idem etiam adscripserat La Croze.) Aeschinem, de cuius patre multa Demosthenes in oratione de Corona cap. 40, p. m. 170 & seqq. quae cum leges, memento tamen paulo inclementius ab inimico dicta. Ibi autem Τρόμης verum eius nomen fuisse dicitur, non Ἀτρομήτης, quod ab Aeschine mutatum fuisse ait. Sed, ut ut sit, hoc obtinuit. Vid. Philostr. p. 506. SOLAN.

ibid. Γραμματιστοῦ) Supra Μισθ. c. 4. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. Κεκαινοτόμηται) Τὸ καινοτομεῖν ἀπὸ τῆς σκυτοτομικῆς translaturum videtur. GUYET. Viam secare, ab aratoribus potius translaturum puto. WETST.

ead. l. 6. Ἐκτραχηλίσθη) Ab equestri arte metaphora. GUYET.

ead. l. 9. ἴσθι) Edd. & Ox. Μf. ἴσθι, mendose. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 10. Πέραν τοῦ μετρίου) Πέρα sine dubio, propter frequentem consonam quaesivit Solan. quia fictum scribi amat, ut de Salt. c. 21, & pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil muto. REITZ.

ibid. Χαίρειν λέγε) An legendum λέγειν; ut sit, ἴσθι λέγειν. GUYET. Iam vero invento ἴθι nihil indigemus τοῦ λέγειν. Et quam belle sonarent tres illi infinitivi iuncti χαίρειν, αναβαίνειν, λέγειν, ego, commate sublato, quod post χαίρειν erat, iam facile ita construo, λέγε μακρὰ χαίρειν, λέγε αναβαίνειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Μὲν) Ex Μf. O. ante καὶ ἄλλους. SOLAN.

ibid. Πάνσοφον) Quem hisce designari credam, nota nostra ad titulum huius opusculi indicavit. SOLAN.

Pag. 231. l. 1. Πάγκαλον — διασ. — ἐπικεκλ. &c.) Iam eleganti rursus asyndeto haec enuntiat, de quo pauca monuimus ad 2 Ver. Hist. c. 35. Adde Afin. c. 16 m. Icar. 12. Conf. Parasit. cap. 13, μάθῃσιν, πόνον, φόβον, πληγὰς. Quod ideo moneo, ne semper accusetur nimis repetiti καί. REITZ.

ibid. Διασεσαλευμένον) Sic supra de Merced. c. 33 f. διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα. REITZ.

ead. l. 5. Ὑακινθίνας τὰς τρίχας) Conf. supra Amor. c. 26. Adde I. Arntzen. de tinct. & colore comar. REITZ.

ead. l. 6. Κινύραν) Pindar. in Nemaeis & Plat. L. 2 de leg. meminervnt Cinyrae. Item Suidas in dict. καταγνῆσκα. COGN. Myrrhae patrem; alium enim famosum non novi: nec de muliere intelligi facile extorquebis. SOLAN.

ibid. Ἀγάθωνα) Agathonis poetae tragici splendidi & liberalis meminit Aristoph. in Thesmoph. cuius carminum molitiam multis modis deridet. Meminerunt Suidas & Plato. COGN. De hoc consule eruditissimi Bentleii Dissertationem de Epist. Eur. & Philostr. pag. 493 cum not. Vid. etiam Lil. Gyr. 299 f. Aristoph. p. 766. Athen. XIII, c. 4; II, 21. Varia eius vitia taxat Arist. de Poetic. c. 16, & Schol. Aristoph. Vide & Vossium de Poëtis Gr. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν) Hom. Il. Z, 142. SOLAN.

ead. l. 15. Σεαυτὸν) Florentinam male εαυτὸν habere, adleverat Solan. Non adeo male; quin vel sic ederem, si plures addicerent. Vid. ad Parasit. c. 8, Afin. 13, & modo ad c. 8 huius Dialogi indicata: at quia vulgatum est ad normam, quis id moveret? REITZ.

ead. l. 16. Βασίλειος ἐν τοῖς λόγοις) Iulium Pollucem, Onomastici auctorem non tangi hoc libello, cum satis luculenter ostenderit Hemsterhusius, non opus est, ut operam ea in re ponamus: sed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de τεθρίπποις τοῦ λόγου, in Onomastico existare, ut scilicet nec reliqua, quae hic ridet Lucianus. Nec est, quod quis dicat, in aliis libris iis verbis usum: non enim profecto talia omisisset in Onomastico. Illius porro singulorum librorum praefationes longissime absunt ab ea dicendi forma, quam Lucianus reprehendit. Sed praeclare actum a viro doctissimo, non agimus. GESN.

Pag. 232. l. 6. Φαίη ἐν τοιγὰροῦν πρὸς σὲ ᾧ δέ πως, ἀσπαράμενος ὅπως ἐτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ

γλαφυρὸν ἐκέينو) Vertunt: Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, & tenerum illud ac incundum subridens. Ubi est in Graeco tibi? Theod. Marcilius legit ἀποσπασάμενος, dimota nempe a fronte in tempora, inquit. Sed Mf. legit ἐπισπασάμενος, hoc est, capillos promittens, pectendo scilicet & comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior & comitior videretur, maioreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπισπᾶσθαι πώγωνα dicitur, qui barbam comit & expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvafter, ideoque dicit, ὅπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης. Mox pro αὐτοθαΐδα Mf. αὐτὸς θάϊδα. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀσπασάμενος) Ἀναΐσασάμενος legendum omnino videtur. GUYET. Ἐπισπασάμενος) Ita G. O. & L. In impr. ἀσπ— nisi quod Fl. ἐσπ— mendose habet. Conf. Z. tr. cap. 16. SOLAN. Ἀσπασάμενος — τῆς κόμης) Est inter gestus eorum, qui dicere incipiunt. Quintil. II, 3, 158: In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes, ut appellant scenici, morae, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos, simulare conatium, suspiratione sollicitudinem fateri &c. Retineo autem ἀσπᾶσσαι, & refero ad primam & propriam notionem verbi, qua blandum aliquem manus vel oris contactum significat, quam declarat Eustath. ad Odyss. Γ, 35, χερσὶν ἡσπάζοντο, ἀντὶ τοῦ ἐπισπᾶντο καὶ εἰλκον διὰ δεξιῶσεως εἰς ἑαυτοὺς κ. τ. λ. pluscula enim sunt p. 111, 11. Similia habet ad Od. T, pag. 705, 8. GESN. Ἀσπασάμενος. Dimota nempe a fronte in tempora. Marcil. At iam invento ἐπισπασάμενος placati erunt Marcilii manes. Lubens quidem cum Gesnero retinuissem vulgatum ἀσπασάμενος, si ἀσπάζεσθαι κόμην aut κόμης dici posse, novissem; nam cum ablat. χερσὶν alia res est. Cumque vel quatuor Codd. probent ἐπισπ— nemo me temeritatis arguet ex iis assumsisse id, quod intelligo; nec enim ex libidine novandi sic egi. Florentinae quippe illud ἐσπασάμενος proxime quoque ad ἐπισπ— accedit; quia hoc ipsum poterit dici natum esse ex compendio scribendi τοῦ ἐπισπ. Codicum ergo scripturam praesferre debui. REITZ. Ἐπισπασάμενος, bonis adeo auctoribus assumptum, minime displicet: sed nec poeniter indicasse illam verbi ἀσπάζεσθαι notionem, quam bonam & facundam esse arbitror. GESN. in Addend.

ead. l. 9. Αὐτοθαΐδα) Conf. supra Tim. c. 54, ubi Αὐτοβορέας, aliaque similia composita obiter indicantur. REITZ.

ead. l. 12. Δ' οὖν) Mf. O. τοίνυν. Ven. utraque mendose δ' οὖ. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅτε Χαιρεφῶν) Diog. Laërt. p. 42 D. E. πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη,

Χαιρεφῶντι ἀνελαύσης ἐκεῖνο δὴ τὸ περιφερόμενον,

Ἄνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Huius oraculi meminit & Plato in Apol. Minime tamen spernendum, quod ex antiquo scriptore Aristophanis Scholiaſtes obſervat ad Nub. τοῦτον τὸν χρῆσμον ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων, ψεύδεσθαι φησι τὴν Πυθίαν τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρῆσμοὺς ἐξαμέτρους εἶναι. Idem integrum oraculum ſic exhibet: Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης. Ἄνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. Emendare conatur Menagius. verba haec Scholiaſtae ad Diog. Laërt. p. 56 D. SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ σοφώτατος) Σωκράτης. GUYET.

Pag. 233. l. 4. Παραλαβεῖν) Παραβαλεῖν. MARCIL.

ibid. Ἄλλ' εἴ τις) Si quis unquam fuit aut Tityus &c. GUYET.

ibid. Ὡτος) V. Ἐπίσκ. c. 3, cum Schol. & Odyſſ. loco hic in margine citato. SOLAN.

ibid. Ὡτος ἢ Ἐριάλτης) Homer. Od. A, 307. Et Il. E, 385. SOLAN. In Luciani edd. Ὡτος exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. REITZ.

ead. l. 8. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας) Sola I. hic pro χοροὶ habet χορικοί. Vid. Diog. Laërt. p. 146 B. SOLAN.

ibid. Τοὺς ἐνδιδόντας) Ordientes cantionem, auſpicantes. Ἐνδόσιμον auſpicatus, ἀρχὴ τῆς ᾠδῆς. GUYET. Verſum eſt, qui remiſſe canunt. Et eſt fane verbo ἐνδιδόναι etiam illa concedendi & remittendi notio, ſumta ab his, qui poculum, ut hoc utar, miniſtrant & praebent bibenti, atque ad eum ſe accommodant; vid. Xenoph. Cyrop. I, 3. Unde deinde ἐνδιδόναι & ἐπιτείνειν opponuntur apud Plut. de diſcr. adul. p. 95 fin. H. Steph. 8. Verum haud paulo melius huc convenire videtur ille intellectus, quem monſtrat nomen τὸ ἐνδόσιμον, late a Budaeco explicatum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor, cum ſubmiſſa voce choro tonum indicat, quo iam ſtatim utendum ſit. Etiam noſtri vocant den Ton angeben, cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adſtantes exaudiat, harmonicam tetractyn c, e, g, c, vel ſimilem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum vis illa comparationis apparet. GESN. De tono muſico etiam dici, probavimus ſupra ad Salt. c. 10. Adde Alex. c. 19, ubi bis τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν eod. modo. Hemſterh. orae Graevianae ap- pinxerat, adeundum L. Bos Obſ. Crit. pag. 78. Huius igitur verba addam: Καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας, & chori eos, qui

remisse canunt, *habet interpretes*. Significat quidem ἐνδιδόναι remittere; sed quando de cantione & choro sermo est, dicitur ἐνδιδόναι & ἐνδόσιμον δίδοναι de chorodidascalo, qui cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat. Exempla passim occurrunt. Malim itaque verba Luciani reddere: & chori eos, qui cantionem auspicantur, vel canendi exordium faciunt. Facile enim totus chorus multitudinem vocum superabat unam magistrī & chorodidascali vocem. Pari modo errant saepe interpretes reddendo vocem ἐνδόσιμον remissum, ubi reddenda erat *incentivum*, ut apud Artemidorum ἡσμεν ἐνδοτικὸν (vel ἐνδόσιμον) καὶ κελευστικὸν πρὸς ἔργα, cantilena incentiva & hortatoria ad opera. Perperam ibi Cornarius, remissa. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπου μόνον, ὃ κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἶπω, καὶ ζήλου πάντα) Interpres insulse: *solum o gloriolae studium, ea, quae dico, sequere, ac omnia imitare*. Num κλητίος est gloriola? Verte, o Clytīi deliciae, qui curae cordique eris Clytīo. Sic & φιλότιος amor, pro homine, quem anamus tenerime. Sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. Clytīus est rhetoris nomen. GRAEV.

ibid. Ὡ κλητίου μέλημα) An κλήτιος Mercurii, aut Dei cuiuspiam nomen, ut ξένιος, φύξιος, & simil.? Interpres κλήτιον a κλέος gloriolam exponit, sed qua analogia? GUYET. Μέλημα amatorium esse, iam observavit Casaubon. ad Ath. 845. *Mea cura*. V. Eurip. Or. 478 & 481, κήδευμ' ἐμὸν, στήνημ' ἐμὸν. Vid. etiam Eur. Ἰφ. A. p. 309 A. Anacr. Od. εἰς ῥόδον ῥόδον ἔαρος μέλημα. Pind. Pyth. X, ἐν τε παλαιότεροις Νεαῖσιν τε παρθένοισι μέλημα. Κέλτων μ — legere iubet Kuhniius praef. ad Pollucem; quod Hemsterhusio non placet praef. ad Poll. pag. 26. SOLAN. Κλητίου om. Ms. Reg. 2954.

Pag. 234. l. 1. Δεήση) Hoc praefero; licet & alterum impersonaliter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. Vid. ad Imag. c. 5, & hic c. 18. REITZ.

ibid. Ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν) Erasmi. Paroemiogr. BOURD. Latini, *illotis manibus*. Sed ἀνίπτοις γέ ποσὶ habuimus etiam supra Demon. § 4 pr. REITZ.

ead. l. 3. Περὶ πάντα) Παρὰ πάντα. MARCIL. (Idem praecipunt schedae Guyeri.) Παρὰ ed. Fl. uti coniecerat Marcil. Ms. Ox. etiam παρὰ, & πάντα omittit. Impr. περί. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄ μὲν — ἃ δέ) Th. Mag. Lit. A, p. 1, Ἄ μὲν, ἃ δέ, μὴ εἴπης &c. totidem verbis habet ea, quae Scholiastes noster. Sed vid. Tim. c. 57, ubi cum nemo Th. Magistro obiecerit, & alios ita quoque solere, paucis id videamus. Εὐ.

Matth. XXI, 35, ὃν μὲν — ὃν δὲ — ὃν δέ. Diod. Sic. IV, 31, οὓς μὲν & οὓς δέ. Item cap. 50, N°. 85, ubi Wessell. aequae ac loco superiore plura indicavit, ac modo οὓς μὲν, οὓς δέ, modo τοὺς δέ scribi ostendit. Quare addo tantum Herodian. VIII, 1, 8, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Et V, 7, 11, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν, Item III, 8, 12, ὃν μὲν ἐπιστολὰς προκομίζων — οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα. Ergo non ioci causa sic scripsit Lucianus; si non prorsus Attice, at κοινῶς, & usitate. REITZ.

ead. l. 12. Ἀμαθίαν) Simile quid infra, (Δραπ. c. 12.) ubi pariter Sophistas & declamatores exagitat. KUSTER.

ibid. τοῦτω καὶ) Ita Codex Ox. In *Fl.* ed. τοῦτοις. In reliquis τοῦτοις. καὶ ἄλλως δέ. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Ψευδολοικιστῇ) Lege Ψευδοσοφιστῇ, & sic Th. Magister, unde totum habet Scholion. SOLAN. Recte quidem in Th. Mag. Ψευδολογιστῇ edidit Blankh. At in aliis Thomae exemplaribus male legi Ψευδολοικιστῇ, adscriptum habeo in marg. Thomae; quare & Scholiast. ex aliquo corrupto Cod. Ψευδολοικιστῇ quoque dedisse, suspicari licet. REITZ.

Pag. 235. l. 3. τῆς Ταραντίνης ἐργασίας) Sic Dial. Mer. VII commendat Ταραντινίδιον. Est autem Ταραντινίδιον, ὕφασμα διαφανές καὶ λεπτόν τῶν Ταραντίνων περιφανέστερον τοῦτο κατασκευαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. BOURD. Pollux VII, 77: τὸ Ταραντινίδιον διαφανές ἐστὶν ἔνδυμα, ὀνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. Laudatus ibi Mercer. ad Aristae. I, 25, qui alia ibi Luciani, Alciphronis, Philostrati loca adhibuit. GESN.

ead. l. 4. Ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα) Dixi de his vestibus ad illud Petronii: *Palam proflare nudam in nebula linea.* BOURD. Similiter Anacreon Ode 28: Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν Ἵπὸ πορφύροις πέπλοις· Διαφαίνεται δὲ σαρκῶν Ὀλίγον τὸ σῶμα ἔλεγχον. Plura similia congeffit in Animadv. ad Anacr. pag. 81, non omisso hoc Luciani loco, L. Bos.

ead. l. 5. Τὸ πολυσχιδές) Vix dubium, idem esse genus calceamenti, de quo Pollux VII, 85: Σχισταὶ πολυτελὲς ὑπόδημα, καὶ θρυπτικόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ἀνόμεζον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρητὶς Ἀττικὴ καὶ ἡυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἢ ἐμβὰς Σικυωνία κ. τ. λ. κρητίδας & ἐμβάδας uno tempore ut induat aliquis, non videtur posse fieri: quare pro ἢ ἐμβὰς legendum puto ἢ. Denique πέλους intelligo tibialia e lana condensata vel conciliata. Unice huc facit Pollux, &, quem is laudat, Plato. Adscribamus

verba VII, 171: Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσὶν, ὡς Δημοῖ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς (ut verisimile est ergo, in descriptione hominis μαλθακοῦ, qualis hic noster) λέγων, λευκοῦς (ut hic) ὑπὸ ποσὶν ἔχων πῖλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (sub fin. p. m. 335 B.) — ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πῖλους τε καὶ ἀρνακίδας. GESN.

ibid. Ἐμβῆς Σικυνωία) De hoc calceamenti genere p. 989. (i. e. D. Meretr. XIV.) BOURD. V. Ἐτ. Δ. XIV, & Leopard. 7. SOLAN.

ead. l. 11. Σκορακισί) Quasi tu dicas *incornabit*, h. e. in cornorum praedam cedere iubebit, iracunde reiiciet, a vulgari illo ἐς κόρακας. Illustrat Bergler. ad Alciph. pag. 177. GESN. Alciph. I, Ep. 38, τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἐμπορον ὡς ἀπεσκοράκισεν; vid. Bergl. p. 177. Sed video Gesnerum eodem iam remisisse. REITZ.

Pag. 236. l. 1. Ἄττα) Eundem vocum Atticarum usum affectatum perstringit Themistius Or. I. Vide plura eam in rem collecta a Cressolio Theat. Rhet. III, pag. 335, & de λῶστέ, Philostr. p. 497 cum notis. SOLAN. Κατα & ἄττα habuimus Lexiph. c. 21. Sed & ἄττα *ibid.* c. 5. Nec alibi abstinet Lucianus, ἄττα etiam utens Tim. cap. 28, Imag. 13, Icar. 25 &c. Ἄττα vero Amor. cap. 17, Hermot. 30 f. Lexiph. 14, 21, ac frequenter eodem Dial. Affectatum Atticarum vocum usum etiam perstringi a Themistio Or. I, pluraque in eam rem collecta a Cressol. in theatr. rhetor. iam notarat Olear. ad Philostr. Sophist. L. I, pag. 497, No. 6, quae Solanus ei sublegit. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπίπαττε) Supra Reviv. cap. 22 f. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας. REITZ.

ead. l. 4. Ἀσύμφηλα καὶ ἀπῶδὰ) Λεξικογράφοι non ἀσύμφηλον legunt, sed ἀσύφηλον. Proferunt Homeri locum ex Iliad. IX, & alterum Luciani ex lib. de Hist. scribenda. Et quidem apud Homerum etiam Cic. ἀσύφηλον legisse videri potest, Tusc. III, in Latina interpretatione illius loci Homeric. Sed verum si amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφηλον & ἀσύφηλον, neque Cicero ἀσύφηλον magis, quam ἀσύφυλον, legisse, ex illa interpretatione argui potest. Scriptura vero illa ἀσύμφηλος & ἀσύφηλος ex Criticae generis delirationibus orta est, quas apud Etymologistam legere licet. Oratoria vox est ἀσύμφυλος, & poetica, necessitate carminis ἀσύφυλος, ὁ ἔξω τοῦ φύλου αὐτοῦ, ἢ οὐκ ἐν τῷ φύλῳ αὐτοῦ, qui extra gentem

suam, five extraneus genti suae, ut nunc ἀσύμφυλα καὶ ἄπω-
δα, quasi quae extra gentem suam, atque extra chorum. Et
vero etiam Luciani loco illo de hist. scribenda, rectius fuerit
ἀσύμφυλον & ἀνάρμοστον, quam, ut nunc est, ἀσύφηνον, aut
ἀσύφηνον, quia, ut praemonui, ἀσύφηνον non nauci vox,
ἀσύφυλον ποëtica. Hesychius tamen ἀσύφηνος, inquit, ἀδό-
κιμος, μηδενὸς ἄξιος, ἄτιμος. Sed ea omnia etiam recte inter-
pretamenta vocis ἀσύμφυλος. Etiam illud Iliadis XXIV, Ἄλλ'
οὐπὼ σοὶ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηνον, rectius legeris,
οὐδ' ἀσύφυλον, quasi dicat Helena, verbum erga me quasi ex-
traneam, aut quasi peregrinam, neque gentis eiusdem. Pate-
scet locum ipsum inspectanti: & illud Iliad. IX, ἀσύφηνον μ'
ἄρεξε, melius ἀσύφυλον μ' ἔρεξε, infamem fecit me, nempe quasi
de gente mea eiectum, aut exsulem. Vetus itaque scriptura
illa fateor ἀσύμφηνος & ἀσύφηνος: sed etiam Saturniae Lemae
veteres sunt. MARCIL. Ἀσύμφυλα) Lubens edoceri me pas-
sus sum a viris doctis ad πῶς ἴστορ. cap. 11, ἀσύμφυλον &
illic & hic in bonis libris esse, idque interpretando secutus
sum. GESN.

ead. l. 5. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος scilicet. Haec μεταφορικῶς
accipienda. GUYET. Nimirum ad clavum illum purpureum
tunicarum respicit, & ad praetextam togae purpuram, s. ἐσθῆ-
τα περιπόρφυρον. Absurdam nempe huius praeceptoris ora-
tionem sic declarat, ut dicat similem centoni mifero, de le-
vidensi panno, filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui
attexta vel affuta sit purpura. Nempe σισύρας nomen non sa-
tis definitum habet notionem, & ista complecti potest omnia;
quod apparet, si quis conferre velit, quae ad Aristoph. Nub.
10 attulit Spanhemius, & antiquus Schol. ad eiusdem Ran.
1507. GESN.

ead. l. 6. Σισύρα) Gl. Mss. σισύρα χιτὸν βαρβαρικὸς ἐκ δερ-
μάτων. Rusticorum indumentum. Sic Long. lib. II, σισύρας
ἐνδεδυμένος, penula scorteae ex pellibus ovillis confarcinata,
de qua Casaubon. ad Apol. Apul. Iungerm. ad Long. Dicitur
etiam σίσυς, & σισύρα, Tzetz. ad Lycophron. BOURD.

ead. l. 11. Ἀποστλεγγίσασθαι) Ea vox, Xenophontis ae-
rate proba, usurpari iam desierat. SOLAN. Habet, verum est,
hoc verbum Pollux VII, 179; illud vero alterum ἀποξύσα-
σθαι non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum est,
quo nihil contra Hemsterhusianam disputationem, quam an-
te probavimus, efficitur. Ceterum nisi consultum videretur,
in ipsa interpretatione signare, quorundam lectorum causa,

voces damnatas, possit forte etiam effingendis de Latino fonte verbis ostendi, quid de Graecis iudicet Lucianus. Sic ἀποστλεγγίσασθαι esset *destrigilari*, εἰληθερεῖσθαι (quod tamen alias probum & Hippocratis verbum esse, Foefiana ostendit *oeconomia*) *solicalere*, προτίμιον *propretium*, ἀκροκνεφές *summicrepusculum*, εὐλεξιν *benedicum*, σοφόνουν *doctanimum*, χειρόσοφον *manudoctum*. GESN.

ead. l. 13. Τὸν ἀρράβωνα δὲ προτίμιον) MS. τὸν ἀρράβωνα δὲ προνόμιον. *Pro arrabo dicunt pronómion. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προστίμιον, προστίμημα, est multa. Sed προνομία ἡ, & προνόμιον τὸ est praerogativa, ut constat ex Suida, & Hesychio. Videtur tempore Luciani a male loquentibus acceptum esse pro ἀρράβων, quod tamen a politioribus improbatur. Cum tamen τιμὴ sit pretium, & ἐπιτιμῶν pretium intendere, προτιμῶν pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam: videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτίμιον dixisse, quod penditur pro remta ante τιμὴν, ante iustum pretium. GRAEV.*

ead. l. 15. Ὀνοματοθέτει) Vox ab oratore, quem inducit, procusa. SOLAN.

ead. l. 16. Χειρίσοφον) Ita edd. hic unanimi consensu. Et sic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14 f. χειρόσοφος legas. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, sive a genit. χειρὸς vel dat. χειρὶ formatum velis; sed in compositis usus magis spectandus, qui ab analogia saepe recedit, ut bene monet Catalaub. ad Athen. VII, c. 9, p. notar. 322, docens, compositas voces originem saepe dissimulare, mutatis, adiectis, detractis literis aliquot. — Sic ἡμεροδρόμος ait, dicimus, non ἡμεραδρόμος: sic ἡμερόκοιτος, non ἡμεράκοιτος, δοξόκοπος, δαλασσόκοπος, & similia multa. Ergo contra hanc analogiam usu receptum est, ut dicamus κορακῖνος, non κοροκῖνος, ut & ἀγγελιαφόρος, non ἀγγελιοφόρος. Ita ἀργυρομοιβική supra Bis Accus. 13 & 24, ubi Schol. ἀργυρομοιβική. Utrum autem usus magis comprobet, χειρίσοφος, an χειρόσοφος, non habeo dicere. Cetera certe a χεῖρ composita ο praefereunt, ut χειρόγραφον, χειροβαρὴς, χειρόδοτος, & reliqua omnia; nam quod α sit in χειραγωγὸς & simil. aliud est. Βιβλιαφόρος & βιβλιοφόρος post dicetur. REITZ.

Pag. 237. l. 1. Οὔτε ὄντος — οὔτε γεν.) Thucyd. VI, 38. WEIST.

ead. l. 9. Καταχρῆσθαι) Vulgatum recte habere, nec opus esse καὶ χρήσασθαι legere, facile est visu: nam & *malus usus*,

& nimius, eodem hic redit; ut Latini *abuti* pro multum uti, ita & hic τὸ καταχρῆσθαι accipere licebit. Exempla darem, si quid necesse esset. REITZ.

ead. l. 12. Ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῇ) Editi, quorum inspiciendorum mihi copia fuit, misere hic corrupti omnes: versio nec cum Graecis conveniens, nec fani sensus. Quomodo legendum censeam, iam interpretatio supra posita indicat, nempe hunc in modum: Ἀπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῇ, εὐχερῇ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μελλήσας λέγε, ὅτι κεν ἐπὶ γε γλῶτταν ῥῆμα ἔλθῃ. Sententiam sic existere bonam, & huic loco aptam, facile nobis, puto, viri docti concesserint. Videamus de mutationis ratione singulatim. Post δυσχερῇ ob similitudinem maximam excidisse aio εὐχερῇ. Parum novit genus hominum, de quo hic sermo, quod nondum totum κατὰ γαῖα κάλυψε, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: postulat hoc supplementum sequens ἐκφανυρίζεσθω. Quam imperite divulgata sint αὐτῶν & ἐλομένων, ita apertum mihi videbatur, ut reverentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admissa semel prava interpunctione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελλήσας, an ullo modo huc conveniat, valde dubito; μελλήσας aptum esse, apparet. Rhetor non permittit longum deliberandi spatium auditoribus, sed fortiter occupat argumentum, de quo ipse mavult dicere. Cui κε in γε mutatum audacius videtur, illum rogo, uti me doceat, ecquid possit κε post κεν, proximae voci adiectum, orationi adde-re? Denique ῥῆμα esse nominativum casum, & ab ἐπὶ regi γλῶτταν, dubio caret. Superest, ut ἐπὶ ad γλῶτταν admoveatur. Quemadmodum non ausim, nisi suffragantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae proposui, in contextu orationis Luciani referre; sic non metuo, ne redux ab inferis Samasotenus noster, non malit legi, quod nos dedimus, quam quod adhuc editum est. GESN.

ead. l. 13. Ἐλομένων) Ἐλόμενος legisse videtur interpres. GUYET.

ead. l. 14. Μὴ μελλήσας) Vide notam nostram ad Ἀποκ. c. 5. Ms. O. μηδὲν ἐπιμελήσας. Impr. omnes hic μελλήσας, quod in alio illo supra laudato loco a Benedicto recte mutatum fuerat. SOLAN.

ibid. Ὅτι κεν &c.) Haec verba ex aliquo poeta desumpta videntur. GUYET. Vid. Not. ad Συγγρ. c. 32. SOLAN.

Pag. 238. l. 8. Μαράθῶν) Vid. Not. ad Z. τρ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 11. Λεωνίδας) Non male *Λεωνίδης* marg. *A. 1.* quia idem est, credo, qui Aeliano III, 25, memoratur Lacedaemonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas mortem vaticinio sibi denuntiatam sponte subiisse. *Λεωνίδης* eidem ib. c. 14, dux Byzantium audit. Sed *Λεωνίδας* praepositus educando Alexandro scribitur Plutarcho in *Al.* pag. 667 B. Item *Ag. & Cleom.* p. 797 A. & ubique sic apud eundem, etsi non ubique idem homo designatur. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα) Plutarch. in *Parallelis* c. 3. MARCIL. Vid. supra *Ἐπισκ.* c. ult. SOLAN.

ead. l. 14. Αἱ Πλαταιαί) Orthographia, tritissimus saltem usus, postulat *Πλαταιαί*: nobis sane, hoc nomen aliter efferri, non compertum est. Accidit quidem, ut sicut saepe perperam diphthongus *αι* permutatur in *ε*, & contra, quemadmodum in *ἕτερος*, & *ἑταῖρος* &c. ita, inquam, accidit, ut etiam usu constanti & ratione proba, utique usitata, *αι* in *ε* mutetur: sic notat Scholiastes Theocriti ad *Eid.* I, v. 12, pro *γαῖα* antiquos dixisse *γέα*, unde *γεωλόφος*, *ἀνώγειον*, *κατώγειον* &c. E contrario ap. Hesychium legas *Φαιναικίζει*, *Φαιναικισθεῖς*, *Φαιναικισμός*: ubi tamen *Φενακίζω* &c. soleat vulgo dici. (In Luciani tamen *Amoribus* legitur *Φαιναικίζονται*, at in Ms. Wittii exstat *Φενακίζονται*.) IENS. Ms. Ox. ut scribendum esse monuerat Iensius. Reliqui corrupte *Πλαταιαί*. SOLAN. *Πλαταιαί* hic omnino legendum videtur. Guyet. Vide interpretes ad C. Nep. Pausan. c. 1, § 1. REITZ.

ead. l. 15. Τὰ ὀλίγα) *Fl. & Ven.* utraque articulum habent. In reliquis abest. SOLAN.

ibid. Ἐκεῖνα ὀνόματα) Supra dicta illa ἄττα, κᾶτα, μῶν &c. GUYET.

Pag. 239. l. 1. Μηδέν) Sic Ms. Ox. In impr. *μηδαμοῦ*. SOLAN. *Μηδαμοῦ*) Solan. *μηδέν* ex Ox. recipi voluit, & recte credo; sic enim solet Noster alique verbum *δεῖ* vel *δέομαι* construere cum *οὐδέν* & *μηδέν*. Ut modo c. 14, *οὐδέν γὰρ αὐτῶν δέησιν*. Tim. c. 48, *οὐδέν δέησιν* &c. Icar. c. 14, *οὐδέν γε — ἐμοῦ δέησιν*. Infra Dial. Meretr. 2 a. m. *οὐδέν δέησει*. Alciphron III, Ep. 56 pr. *ἐπαίρεις σεαυτὸν, οὐδέν δέον*. At *μηδαμοῦ* proprie est *nusquam*, ut Epiet. Man. cap. 42 pr. *μηδαμοῦ σεαυτὸν εἴπης φιλόσοφον*, ut alia obvia non addam. Interim quia non ausim improbam affirmare vulgatam lect. nec enim absurda est, intactam eam servavi. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ μηδὲς πατασέσθω) Gestus antiquus dicentium. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? Quintil. II, 3, 123: Fe-

mur ferire, quod Athenis primus fecisse creditur Cleon, & usitatum est &c. GESN.

ibid. Λαρυγγίζε) Vid. Demosth. p. m. 195 BC. ubi vitio id Aeschini datur. SOLAN. Quod Aeschini obiicit Demosthenes pro Coron. c. 90, repetit Plinius Ep. 4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίζειν, qui imum patulumque guttur, quantum potest, ad pronuntiandum adhibet, & inde tanquam ex ἡχείω quodam augere modulationemque reddere sonum studet. GESN.

Pag. 240. l. 7. Ἀπιστήσουσι μὴ οὐχί) Adleverat Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. II, 101. Ubi cum Thucyd. dicat, ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ εἶναι, ille ex Scholiaste observat, μὴ post ἀπιστεῖν Ἀττικῶς abundare, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes apponere. Eundem vero pleonasmum post ἀπαγορεύω, κωλύω, ἀρνοῦμαι & εἶργω observare Stephanum ad Corinth. artic. 8 & 43. Addo, etiam praemissa negatione post ἀπαρνοῦμαι sequi negationem, ut Soph. Ai. 96, οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ, non nego me fecisse. At in Dialecto communi abest μὴ, ut ὃν πάλαι ἠρνοῦντο εἰδέναι, apud LXX, in libro Sap. XII, 27, & passim. REITZ.

ead. l. 9. Σμικρὰν) Et si eodem redit, μικρὰν an σμικρὰν legas, hoc tamen fervo, quia hoc Dial. c. 2 pr. alibique Cod. Ox. cum edd. consentit. At infra c. ult. μικρὰν edd. pariter & Codd. Et Noster promiscue utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc nescit? REITZ.

ead. l. 14. Ἐν τοῖς μεταξὺ) Senec. Controv. IX: Quid quod laudationibus crebris susinentur, & memoria illorum assuevit certis intervallis quiescere? SOLAN.

ead. l. 15. Τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι) Moras laudationum vocat Quintil. II, 3, 126 & 131. Illud artificium dissimulandi haesitationem tanto felicius procedebat nonnunquam, quod solebant interdum oratores eius notae, quam describit nosster, resistere subito, & laudem silentio poscere, ut ait Fabius l. c. f. 121. Hoc ut ponerem, dedi amico meo Fabio, e quo etiam illud τῆς ἀπόσεως explicari potest, cum reprehendit II, 2, 9, assurgendi exultandique in laudando licentiam. Alioquin omnes hic Sophistarum rationes & fraudes persequi longum fuerit, in quo iuvare volentem poterit Cressolius in Theatro Rhetorum, qui pleraque etiam huius libelli, dum adhibet, illustrat. Locus classicus de choro laudantium parasitorum est Plin. Epist. II, 14. GESN.

Pag. 241. l. 3. Διαλαμβάνοντα) Forf. διαλέγοντα. SOLAN.

ead. l. 5. Ὁ Παιαγίευσ) Quid per hanc dictionem sit intelli-

gendum, nemo facile divinabit. Est tamen, qui Platonem intelligit, & fortasse recte, cum Παιανιεύς tribus quaedam Atheniensis fuerit. COGN. Gilb. Cognatus commentator mifere hoc loco prodit memoriae suae defectum, dum nescire videtur, Demosthenem debere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum & in Demosthene nos docet, plebiscita a Demosthene promulgata semper ita coepisse: Δημοσθένους Δημοσθένους Παιανιεύς τάδε εἶπεν, id est, Demosthenes Demosthenis filius Paeanius haec dixit. PALM. Demosthenem intelligendum iam supra monuit Solan. Bis Accus. c. 31. REITZ.

ibid. Καὶ πρὸς ἕνα) Haec interrogative pronuntianda videntur. GUYET. Idem visum Gesnero, ideoque signum interrogandi addidi. REITZ.

ead. l. 13. Τινὰ ἔπαινον) Laudabant itaque, non plaudebant solum, & in ipsa etiam recitatione. SOLAN.

ibid. Ἐπιστρέφοντα) Ἀποστρέφοντα legit interpr. GUYET.

ead. l. 15. Ἐπιφράττεσθαι τὰ ὄτα) Idem supra Imag. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισείσης — τὴν χεῖρα) Supra Δικ. cap. 28, & Σκυθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 242. l. 2. Ἀμφιλαφής) Et etymon huius nominis, & rem ipsam praeclare explicat Epictetus Enchir. cap. 65: Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον κ. τ. λ. Sed potest hic quidem ἀμφιλαφής simpliciter opportunum notare: qui reprehendere volunt, anfam ubique accipiunt. GESN.

ibid. Τοῖς συκοφαντικοῖς) Leg. Plutarch. de curios. COGN.

ead. l. 13. Ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι) Vid. si tanti est, Bergl. ad Alciph. I, pag. 120, similes phrasas afferentem, quibus probet ὑπὸ τινὸς σπουδάζεσθαι dicendum, non ἀπὸ, ut in Alciph. editum. REITZ.

ead. l. 16. Τὸ δεῖνα) Scilicet τὸ περαινέσθαι. GUYET.

ibid. Αἰδεσθεῖς) Lege αἰδεσθῆς. GUYET. Αἰδεσθῆς Ox. L. & Ven. utraque. In reliquis αἰδεσθεῖς. SOLAN.

Pag. 243. l. 4. Πλείων ἢ ἀναισχυντία καὶ θράσος) Buchanan. de concionatore Franciscano: Nec mihi displiceat primo muliebria passus Flore aevi, hinc effrons audacia &c. GUYET.

ead. l. 5. Ὡς καλίστεραι αἱ γυναῖκες) Liban. BOURD.

ibid. Καλίστεραι) Mulier animal natura loquax. Plaut. in Aulul. Nam multum loquaces merito omnes habemur. Idem in Cistell. Largiloquae extemplo sumus, plus loquimur, quam fas est. Eurip. in Phoeniss. Φιλόλογον δὲ χρῆμα δήλειον ἔφυ, Σμικρὰς δ'

ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων, Πλείους ἐπισφένουσιν. ἥδονα δέ τις ἑταιξί, μηδὲν ὕγιες ἀλλήλαις λέγειν. COGN.

ead. l. 7. Πάσχοις) Cod. Ox. In reliquis πάσχεις. Dein addit Fl. καὶ κατὰυτίγῃ. Legendum καὶ κατὰ ταυτίγῃ. SOLAN.

ibid. Πιττοῦσθαι) Qui mos hodieque in Oriente obtinet. Facilitant enim id sedulo in balneis plerique. Qua de re iam aliquid ad Μισθ. c. 33 dictum est. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑποτελεῖν) *Fellare*, obfcoenae significationis. GUYET.

ead. l. 15. Ἐρώτας) Ἐρώοντας legit interpretes. GUYET.

ead. l. 16. Γοιμωτέρα) Τὸ τὴν γονὴν ἐκμυζᾶν scil. GUYET. Non est nostrum, haec ἀπόρρητα & ἄρρητα declarare. Sed illud monemus, etiam apud Longinum l. 31 γόνιμον esse orationis virtutem, quam forte commodissime expressit Pearcius, cum *nativam* reddidit, *focundam sublimitatis* alii, alii *puram, genuinam*. GESN.

Pag. 244. l. 7. Ὑπὲρ Εἰὼν καὶ Θμοῦν) Ex hoc loco patet, Lucianum traducere quendam rhetorem Aegyptium: sunt enim *Xois* & *Thmuïs* urbium nomina in inferiore Aegypto, unde nomi duo Εἰώτης & Θμουίτης nominabantur. PALM. Εἰὼν καὶ Θμοῦν) Τοὺς Αἰγυπτίους δούλους. GUYET. Εἰὼν urbis nomen apud Plut. 656, 1, supra Aegyptum in Abyffinia, ubi hodieque regio est idem ferme nomen retinens. SOLAN.

ibid. Μητὺρ δὲ ἀκεστρίας ἐπ' ἀμφοδίου τινός) Vertitur: *Matre vero sartrice, in bivio quodam natus sum*. Haec natus sum inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein ἀμφοδος & ἀμφοδον est *διόδος*, *bivium*, non ἀμφοδίου. Sed moror. Leg. ut Ms. ἀκεστρίας ἐπ' αμφοδίτου τινός, quae fuit *sartrix hominis venusti*. GRAEV. Puto ab eodem errore haec corrupta esse, qui Pisc. c. 19 fecit ἐπ' Εὐφρατιδίων pro ἐπευφρατιδίων. Certe enim vulgata non satis bene se habent, quae quidem fient optima, si legas ἀκεστρίας ἐπαμφοδίου τινός. Nam Lucianus gaudet quoque commentis talium vocom. Sic & initio Hercules Gallici agnoscit ὑποταρταρίους, licet hi apud poëtas praecipuos quoque essent. Sed maxime miror, cur mox illa συνὴν τινὶ κακοδαίμονι καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ interpretentur *cum infelici, suavi tamen amatore*, cum certissime talis sit insuavis, & puridum est haec corrigere, quae nullius, nisi horum interpretum, oculos fugere possunt. GRON.

ead. l. 9. Ἀδόκιμος) Forfan & supra, Parasit. c. 5, praestiterit nominativus πολυπραγμοσύνη εἶναι σοι δοκεῖ, ubi πολυ-

πραγμοσύνην edi passus sum, quia nulla ed. praeibat, & quia tolerabilius erat, quam hic. Est quidem, ubi tam accusativus, quam nominativus, infinito verbo adiungi queat; vid. Iensii notata ad Prometh. five Lectt. Lucian. p. 71 — 73. At hic si accusativum admiseris, ad ὄραν pertinebit, minus com-
moda sententia. Ceterum nominativ. habes Dial. Mort. XVI,
2, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. Bis Accus. c. 2 f. μόνῳ τῷ δεσπό-
της εἶναι δοκεῖν &c. Accusativum Paral. c. 5, δοκεῖ σοι εἶναι
πολυπραγμοσύνην. Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐ-
τοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Notabilior contra nominativus est
ap. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 473, 10, δι' αἰσχύνης λαβεῖν,
ἀνὴρ αὐτοῦργος καὶ γέρον ὀνειράτα πρὸς τὴν βουλήν ἐκφέρειν.
Nisi ibi legendum ἐκφέρων. REITZ.

ibid. Ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι) Non satis accuratus & hic
fuit interpres, qui vertit ob victus penuriam, cum potius sit
nudi vel solius victus gratia. VITRING.

ead. l. 10. Γλίσχρῳ) Vertunt suavi. Redde, tenaci, parco.
GUYET.

ead. l. 15. Οὐκ ἔτι Ποσειδὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἦδη τοῖς Διὸς
καὶ Λήδας παῖσιν ὁμώνυμος γεγέννηται) Et ex hoc loco pa-
ter, Rhetorem, quem subfannat Lucianus, primum Ποσειδὸν,
(sic enim legendum, non ποτεινὸν) deinde Δίοςκουρον, vel
Διοσκουρίδην, vocatum fuisse. PALM. Primo Photinus dictus
fuit, deinde Pollux. LA CROZE. Sed iam sub init. dictum, con-
tra Pollucem haec non scripta. REITZ.

ibid. Διὸς καὶ Λήδας π. ὁμών.) Pollux eatenus designari hic
credi poterat, qui Naucratis erat, atque adeo Aegyptius.
V. Suid. Ναυκρατικά. Sed pater Pollucis Rhetor, non servus,
Philostrato tradente, erat, p. m. 313 A. SOLAN.

Pag. 245. l. 2. Ἐγμιστριζόμεν) Vertunt, laute accipiebar,
cum sit, in ventrem caedebar, i. e. nimio coitu vexabar. GUYET.
Recte Attici, Phrynichus, Th. Magister, ipse etiam Hesychius,
ac Suidas, cum aiunt significare hanc vocem λαμπρό-
τερον τρέφεσθαι, ἐμπιπλάσθαι, κορέννυσθαι, χορτάσαι, λα-
βρότερον τρέφεσθαι. Sic certe hic Lucianus, in libello, ubi
Sophisticam licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur qui-
dam eorum, quod hanc solam significationem antiquorum
esse aiunt, & prohibent adhibere hoc verbum de ventris per-
cussione: cum nondum, quod sciam, antiquioris Luciano
(qui utitur etiam Ἐταιρ. Dial. Chelid. & Dros. vers. fin.) te-
stimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum
sit; pluscula autem sint apud ipsum parentem Atticissimi Ari-

strophanem, ubi ventrem vel alterius, laedendi causa, vel suum inter faltandum, ferire significat. Vid. Kuster. ad Eq. 273, &, quem laudat, Menag. ad Laërt. 7, 172. Sensit hoc iam Eustathius, & contraxisse videtur vulgo, ad Od. γ, p. 720, 1, Bas. Ἰστέον, inquit, ὅτι γαστρίζεσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς, οὐ μόνον ὡς ἐρρήθη χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τὸ κατὰ γαστρός τύπτεσθαι. Respicit nempe ad ea, quae dixerat ad Od. Σ, p. 656, 21, τὸ γαστρίσαι δηλοῖ μὲν καὶ τὸ χορτάσαι, σημαίνει δὲ φασὶ καὶ τὸ εἰς γαστέρα πλήζει. Nec alterius significationis, quam huius, mentionem facit Sextus Empir. M. I, 217. GESN. Pro sagina ventris utitur etiam Alciphro. III, Ep. 45 f. Τίς ἐτι ἀνέξεται τῶν κακοδαμόνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι πωλοῦνταν, ἀνούμεθα κινδύνῳ τὸ ᾄν. & ne quisquam de hoc significato dubitet, videat idem ab ipso auctore exponi per πλησμονήν, nam illico subiungit, καὶ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα. Quare minime assentior Guyeto, pristinam versionem reiicienti. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν ἀθλον) Id est, laborem Venereum, coitum. GUYET.

ead. l. 11. Κὰν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι) Vertitur, & in iudiciis contendo: mallet, in iudiciis versor. Sic loquitur Corn. Nep. in Themistocle. VITRING. Causidici illius aetatis Sophistae etiam fere erant. V. A. Μισθ. finem. SOLAN. Contendo adscripsit Guyet. cum in Paris. versum esset me ostento. Contra, cum Bened. dederit contendo, Vitringa vult versor. Tu vide, an Gesnerus melius rem tetigerit. REITZ.

ead. l. 14. Οἱ φοίνικες δὲ) Advocatorum palmae aliquando sine lemniscis & corona, ut apud Iuvenal. Sat. 7: Ut tibi lasso Figantur virides, scalarum gloria, palmae. Et Martial. Epig. 27, lib. 7: Sic fora mirentur, sic te palatia laudent, Excolat & geminas plurima palma fores. Palmas coronatas, ut hoc loci ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι, tangit Arrianus Epiῆcti cap. 12, lib. 3. BOURD. De palmis ad ianuas Rhetorum & causidicorum Casaub. ad Sueton. Domit. 23, ubi ex hoc ipso loco lucem affundit Iuvenali VII, 138. Ceterum cogitabam, an forte melius legatur ἐστεφανωμένη, ut ad θύρᾳ referatur: sed necesse quidem non est. GESN.

ead. l. 17. Πολὺ πρότερον τῶν λόγων) Ἐπὶ μοχθηρίᾳ scilicet τῶν λόγων. SOLAN. Repeto ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitam hominis norunt, odio tamen illum habent ob orationis perversitatem, cum primum

audiere. Nescio, cur maluerit Birkheimerus, *morum pravitate longe prius quam sermonum esse insignem*. GESN.

Pag. 246. l. 1. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Habuimus hoc saepe, ut Harmon. pr. Gymn. c. 36 &c. REITZ.

ead. l. 3. Νῦν τὴν πάνδημον) Conf. supra cap. 1 huius Dial. ubi paucis disquiritur, sitne & ibi sic legendum, an πάντιμον. Hic vero *Venerem* Deam quidem intelligi, notum est; at respicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem per totum orbem, vel saltem universam suam nationem orator adipiscitur. Νῦν vero hic potius esse, quam μὰ, quod μὰ frequentius negationem adiunctam aut intellectam habet, dictum supra ad Icar. c. 14. Adde Gall. c. 11. Et si μὰ quoque interdum affirmat, ut Gall. c. 29 f. aliisque locis, supra iam indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Εἶεν) Hoc verbo excipit relatum a se sermonem Dioscoridis, f. Clytii, Lucianus. Plato de Rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ ταῖς (al. παῖς) γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ καὶ καταινεύσομαι κ. τ. λ. Vid. ad princ. Κατάπλου. GESN.

ead. l. 7. Οἵπερ ἐξ αρχῆς &c.) Th. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN.

ead. l. 13. Πτηνὸν ἄρμα) Supra Ἀναβ. c. 22, Δικ. 33, Plat. Phaed. 344 G. H. SOLAN.

ibid. Ἐλαύνοντα) Sic forte legendum: ἐλαύνοντί σοι μᾶλλον &c. GUYET.

ibid. Φέρεσθαι) Glossema est. GUYET. Non est glossema. Nam non modo etiam sic supra Bis Accus. c. 33, ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, sed & hic φέρεσθαι ad sensum requiritur: construendum enim, ὥς μᾶλλον πρέπειν σοὶ εἰπεῖν περὶ σεαυτοῦ τὸ ἐκεῖνο τοῦ Πλάτωνος, φέρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἄρμα. Iam age omittas φέρεσθαι, non habebit, unde pendeat accusativus ἐλαύνοντα. REITZ.

Pag. 247. l. 1. Παύσομαι) Haec Lucianus Rhetoricae iam valedicens. SOLAN.

ibid. Ἐπιτολάζ.) Ἐπιτελάζων forsan legendum. GUYET.

ibid. Ἀσύμβολος) Ita V. 2. recte. In reliquis ἀσύμβουλος. SOLAN. Versionem Gesneri ad vulgatum ἀσύμβουλος esse factam, quilibet videt; nec ego eam immutavi; sed alterum potius esse credens, iam verterem, qui vestra ad illam spectata, (i. e. cum illa) conciliare nequeam. Ἀσύμβολος enim a συμβάλλομαι coniicio, hic est, qui coniectura assequi nequit; & licet ἀσύμβουλος quoque bonum esset, si solum poneretur, tamen haud assequor, quo modo cum πρὸς αὐτὴν & ὑμέτερα

construi possit; ideo id arripui, quod intelligo. REITZ. Ἀσύμβουλος tuendum arbitror, quia consilia continet hic libellus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae consequenda. His consiliis se usurum negat Lucianus. Potest ficta ab eo vox esse: potest etiam usurpata aliis, sed nondum nobis observata: nam quod apud Pollucem legitur, illud videtur potius esse ἀσύμβουλος. GESN.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 248. l. 8. Ἐς τὸ χρήσιμον) Dives ille apud Iuvenalem: quid enim salvis infamia nummis? Orest. in Elect. Sophoclis, Δολῶ μὲν οὐδὲν ῥύμα σὺν κέρδει κακόν. COGN.

ead. l. 10. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Proverb. BOURD.

Pag. 249. l. 1. Ὀδυσεὺς—ἀρνύμ.) Hom. Od. A, 5. SOLAN.

ead. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τιθ.) An quaesivit aliam structuram Solanus? an πρὸ τῆς ἀληθείας; quod quidem apertius, sed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus est a comparatione pendens, adeoque idem, quod πρὸ, quod & Scholiastes videretur sensisse. Latini etiam positivo interdum utuntur pro comparativo, uti ex Liv. VII, 8, assert. Ienf. in Obs. stili Lat. quas adiecit repetitis Collectan. pur. & impur. Latin. pag. 38, *Multiplex quam pro numero damnum est*; ad quae Livii verba plura familia indicant Dukerus ac Drakenb. Addo ex Ev. Matth. XVIII, 9, καλὸν σοι ἐστὶν—εἰσελθεῖν—ἢ βληθῆναι. Alia vid. ap. L. Bos de Ellipsi p. 327, v. μᾶλλον. Et nos ad Quom. Hist. cap. 17 f. Ac Gall. c. 18. Eurip. Androm. v. 80, Γέρων ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών. Senex est iste, pro senior, quam ut te iuvare possit praesens. Sed quid si περὶ cum Eustath. accipias pro περισσώτερον; hoc disquiram in Addendis. REITZ. Immo iam credo, περὶ hic notare excellentiam, praeferentiam, ut περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι, superatis pugnando, Homero frequens, vid. Eustath. ad Il. A, p. 95, 47. Et Il. Δ, p. 369, 9, ac Θ, 27. Et περὶ πάντων, supra omnes, Il. 1, 38; iterum 53, ne iam nota illa περὶ πολλοῦ & πλείστον ποιείσθαι huc traham, quorum exempla Taylor in Lyfia dedit, vel ut Diod. Sic. XI, cap. 29, οὐ ποιήσομαι περὶ πλείονος τὸ ζῆν τῆς ἐλευθερίας: quia aliquantum discrepant, aliquid tamen iuvant. IDEM in Addend.

ead. l. 6. Τοὺτους οὖν ἐθέλω) Theophr. Eth. Ch. c. περὶ λογοποιίας. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων τεθαύμακα, τί ποτε βούλοντα

λογοποιούντες. οὐ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλυσίτε-
λως ἀπαλλάττουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐαλωκότας) Hoc exemplum Iensf. ad Tyrann. c.
12 allegat, quo probet, hoc particip. activum, aequè ac ἁ-
λούς, valere passivè. Rectè; & quidem perpetuo apud alios
etiam; vid. Bud. Comment. L. Gr. & Scheidii Indicem Hero-
diani, qui solus vel decem exempla annoravit. Sic etiam apud
LXX, in Ierem. L, 2, & LI, 31. Quare plura in re, quam
& ipse Iensius fatetur notissimam, non addam, nisi & acti-
vum προσκρούσας itidem passivè accipi ap. Aesop. Fab. 128,
προσκρούσας οὖν τῆς κεφαλῆς — καὶ κλασθεῖσας. REITZ.

Pag. 250. l. 4. Τὸν Ἡρόδοτον) Herodotum verius mendacio-
rum, quam historiae, parentem nuncupaveris. Mira enim ab
eo de Xerxis expeditione & transitu. Id. Lucian. L. 2 Ver.
Hist. inter mendaces Ctesiam Cnidium & Herodotum po-
nit. COGN. Notam Cognati ita exhibeo, ut in ed. Par. &
Graev. erat; (excepto quod mendacium, pro mendaciorum
haec habebat) quid autem desit, facile est coniecere. Hero-
dotus vero mihi non est mendaciorum pater, quando narrat
ab aliis accepta, ipseque praemonet, se non omnibus fidem
adhibere. REITZ.

ibid. Ἡρόδοτον καὶ Κτ.) Ingens inter hos, quamquam hic
coniuncti legantur, discrimen est. Herodotus enim, sicubi a
vero aberrat, non id agit, ut mentiatur: Ctesias vero, qui
multos in Persia vixerat annos, ea scripsit, quae ipse, quin
falsa & vana forent, ignorare non poterat, certe non de-
buerat. SOLAN.

Pag. 251. l. 2. Τὴν Μορμῶ καὶ τὴν Λάμιαν) Μορμῶ, οὗς, f.
μορμών, ὄνος, larvam esse, pueris terrendis confictam a nutri-
cibus, unde μορμολύττειν est, & μορμολύκειον, pervulgatum
est, neque opus, ut hic observetur. Sed illud videbatur paulo
disertius annotandum, quod iam indicavit ad Aristoph. Equ.
690 Scholiastes, illa verba μορμῶ τοῦ Ξράσους sic esse acci-
pienda, ut ὀνοματοποιημένη exclamatio, vel interiectio esse
intelligatur. Et videtur ipsa illa vox adhibita ad terrorem in-
iciendum pueris, sine respectu ad illam larvam: quod fir-
mat locus iam laudatus ad Aristophanem, Casaubono, ex
dulcissimo Theocriti Idyllio Ἀδωνιαζουσ. v. 40, ubi mulier,
ut deterreat puerulum, prodire unā cupientem ad pompam,
οὐκ ἄξω, inquit, τὸ τέκνον. Μορμῶ, δάκνει ἵππος. Hic certe,
ut in illo Aristophanis, nihil aliud spectatur, quam ipse sonus
quasso capite & turbato vultu proferendus. GESN.

ead. l. 5. Δίδς τάφον) Vide, quae ad Τιμ. c. 4 observata sunt. Non videtur credere Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐρχθόνιον) Mira sane ratione, quam tu, si lubet, apud Orig. c. Celf. videas l. VIII; effuso nempe in terram Vulcani Minervam petentis semine. V. & Lactant. I, 17. Fabulam tetigit Noster Ὅρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 7. Τοὺς πρώτους) Rectius Mf. τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα, *primos illos homines ex Attica terra olerum instar provenisse*. Vulgo γῆς omittitur. Itaque vertit interpres *in Attica*. Τῆς absorperat γῆς. GRAEV.

ead. l. 10. Σπαρτούς τινες ἀναβεβλαστηκέναι) *Sativos quosdam progerminasse*. Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eodem aeque ac ab Graecis *Spartos* appellatos fuisse, discimus ex fragmento Varronis, & ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem & propriam sua versione obscurare. Idem occurrit de Salt. cap. 41. GRON. Vid. supra de Salt. cap. 41. REITZ.

ead. l. 12. Κοροίβου) De Coroebo in Scholiis Mf. lepida legitur historia. Κοροίβος οὗτος μαρὸς τις ἀπομνημονεύεται ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἀνελέσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτὴν διὰ τὸν πρὸς πενθερὰν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὕτω ἐχθόμενον παρθευεῖν αὐτὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς ἡλαμένης τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καθαψθεῖσαν, οὕτω τὴν κοινονίαν τοῦ γάμου γενέσθαι. Nulla est causa, cur haec interpretemur. Apud Eustathium in Odyss. K, p. 413 ed. Basf. eadem historia legitur, sed tribuitur Margitae. GRAEV.

ead. l. 13. Μαργίτου) Conf. supra Ἐρμ. c. 17. SOLAN.

ibid. Τριπτόλ.) Adi Ἐνύπν. c. 9. (i. e. Somn. § 15.) SOLAN.

ead. l. 14. Πάνου) Pan, cum Athenienses duce Miltiade cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam. Meminit Theocr. in Syring. COGN. In Iove Tragoedo. Long. lib. 3. BOURD. Confer Θ. Διαλ. XXII versus fin. & Δικ. cap. 9. SOLAN.

Pag. 252. l. 16. Εὐκράτους τοῦ πάνου) Ad Palmerii notam addidit Kust. Sed is (apud Aristoph.) vocatur *Epicrates*, non *Eucrates*. Dinonis filius dicitur cap. 17. Si idem sit, de quo in Ἀλ. infanda illa narravit, quid de Luciano censendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus, qui talia sine pudore & infamia audirent? SOLAN.

Pag. 253. l. 5. Διεξιόντες) In omnibus libris antea legebatur διεξιόντος, nullo prorsus sensu. Vid. c. 29 eandem phrasin. SOLAN. Διεξιόντος) Primo intuitu διεξιόντες blanditur, quasi ad Ἐριννύες pertineret narrantes. Sed accurate rem ponderanti vulgatum omnino servandum apparebit: nam neque Erinnyes quidquam narrant, nec alia multitudo, sed Eucrates: ad hunc igitur spectat διεξιόντος absolute positum; neque quisquam de populo Nostrom expulisse refertur; sed ipsa illa monstrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi Erinnyes; cumque sollicitudines atque anxietates mentis re vera per furias designari docuit Cicero, recte & Noster indignationem & aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere. REITZ. Διεξιόντες ad Ἐριννύας referri salva Grammatica non potest. GESN.

ead. l. 6. Ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — βαθὺν πώγωνα καθεμένος) Eucrates quidam Atheniensis olim fuit proluxa barba insignis, & eo nomine traducitur ab Aristophane in Concionantibus, dum inducit mulierem barbam factitiam afferentem & dicentem, Κἀγὼ γ' Εὐκράτους οὐκ ὀλίγα καλλίονα. Ad quae sic Scholiafles: οὗτος εἰς δασύτητα κομῶδεῖται, ἢν δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγός, οὗτος μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σακεσφόρος. Ergo si quendam Eucratem proluxa & ampla barba insignem suo tempore noverat Lucianus, & in nomine, & in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de Peripateticorum sectis & cum Eucrate differentem Cleodemum Peripateticum inducit. At Peripateticae sectae auctor Aristoteles post Aristophanem & Eucratem vixit. PALM.

ead. l. 14. Παραστησάμενος τὰ παιδία) Iac. Elsn. ad Evang. Matth. XXVII, 25, ubi legitur, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, haec Luciani ita exponit: Eucrates ille ὁ φιλοφειδής, ut dictis maiorem fidem conciliaret, iurare solebat παραστησάμενος τὰ παιδία, admotis etiam liberis, quos nempe diris devovebat; pluribusque testimoniis docet, in foro Atheniensi consuetudinem obtinuisse, ut is, qui alium gravioris criminis reum ageret, se ac liberos suos diris devoveret, si falso accusasset. REITZ.

Pag. 254. l. 1. Ὑπὸ τῇ λεοντῇ) Prov. BOURD. Plane inaudita res, simia cum leonis exuviis, ineptumque exiguo animali, quale simia, bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo simul Lucianus eo loco respicit proverbialia. Alterum est ὕνος

ὑπὸ λεοντῇ, alterum πίθηκος ἥρως προσωπεῖον περιβέμενος. Luculenter rem firmat locus in Piscatore, ubi similiter coniungit utrumque, sed paulo clarius. (v. c. 32.) Olearius ad Philostr. p. 432. Idem Lucianus in eodem opusculo Ἀναβ. c. 37, proverbium ipsum affert, ad quod hic alludit, nempe si recte Codd. habent, Ἡρακλῆς καὶ πίθηκος. SOLAN.

ead. l. 10. Νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος) Ἐπισκέψασθαι proprie esse *invisere aegros*, hoc Luciani testimonio, aliiq. docet Iac. Elsner. ad Evang. Matth. XXV, 36, ubi habemus, ἡσθένησα, καὶ ἐπισκέψασθέ με. REITZ.

ead. l. 15. Κλεόδημος) V. de eodem, Συμπ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 16. Δεινόμαχος) Nomen videtur fictitium. SOLAN.

ibid. Ἰών) Plura de eodem vid. Συμπ. c. 7 &c. SOLAN.

ibid. Οἶσθα) Cum in *Amst.* male esset οἶστα, La Croze id emendarat. Sed recte οἶσθα iam habebant al. edd. REITZ.

Pag. 255. l. 13. Τὶ μεταξὺ εἰσὶν ἐπήκουον) Sic rursus infra hoc Dial. c. 29 med. Quod ideo moneo, quia ibi ὑπὸν — non-nemo emendarat; quod iam nihil opus erit; vide ibi dicenda. REITZ.

ibid. Κἀγὼ μάλα πεφυλαγμένως μὴ φαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ) Corrige, ut recte Basileensis, πεφυλαγμένως. Et ego studiose cavens, ne pedes eius attingerem. IENS. Πεφυλαγμένως) Receptam scripturam secutus sum. Πεφυλαγμένως, uti πεφεισμένως, usurpat Aelianus H. Anim. I, 8. Mutavit tamen B. 2. editor, fecitque πεφυλαγμένως. SOLAN. Non ausus sum πεφυλαγμένως mutare ob solam B. 2. Nam per saepe non modo adverbium ex particip. praeterit. formantur, ut ἐξηγηγώς, (de quo frustra dubitavi Hermot. c. 1, quandoquidem & Al-ciph. III, p. 356, id habet) aliaque similia passim occurrentia, ut πεπλανημένως, πεπλασμένως, πεπληροφορημένως &c. Sed & adverbium ponuntur, ubi adiectivo locus esset, ut apud Phalar. Ep. 34, διὸ πάντα πολυτόνως ἐπιγνοῦς, omnia miseria-rum plena videns. Liban. Epist. 28 pr. οὐκ ἀγεννῶς μοι προκεῖσθαι τοῖς λόγοις, pro ἀγενές, i. e. non ignobile mihi (est, vide-tur) *incumbere in dicendi studium*. Ita ibid. 29 ἄλλως pro ἄλλο. Nam ait: οὐ γὰρ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν. Quod interpre-s recte: neque enim aliud nomen habet, Atticum. Ita & ἴσα adverbii more, pro adi. ἴσον, in N. T. Epist. ad Phil. II, 6, οὐχ ἐρπαγ-μὸν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ. Taceo vulgatissima illa ὁ αἰὶ χρόνος, ἢ πάντῃ τρυφῇ, non plane huc pertinentia, de quibus ad Amor. c. 16 dictum, ad verba τὴν πρὶν ἀστοχίαν. Omitto alium adverbiorum cum adiectivis promiscuum usum, in ὅλος

& ὅλως εἰμὶ ἐν πράγματι, de quo Iens. etiam egit ad Hermot. sub init. Sed & vicissim adiectivum adhibetur, ubi usitatus adverbio locus est; ut Diod. Sic. V, 13 f. *φυομένων τούτων δαψιλῶν* pro *δαψιλῶς*, ad quae peritissimus Wessell. plura similia producit, quem etiam vid. ad V, c. 21, N°. 93. Interim non satis conveniens est Luciano exemplum, quod Solan. ex Aelian. modo adduxit, legitur enim: *τὰ δὲ τελευταῖα μονονουχὶ τοὺς παρίοντας ἡρέμα καὶ πεφεισμένως κατὰ τῶν ἱματίων δάκνοντες* nec aliud demonstrat, quam adverbia sic a participio formari solere, dum structura apud Lucian. est alia. Nec ego, etsi dedi, quae propius accedunt, *πεφυλαγμένως* esse sanum affirmo, propter illico adiunctum *ἀπολογησάμενος*, licet ad postremum *ἐκαθεζόμεν* referendo stare queat, atque ideo nihil immutari. REITZ.

Pag. 256. l. 4. *Κλεόδημος*) Vid. Reines. Ep. ad Hofm. pag. 381. LA CROZE.

ead. l. 17. *Χρῆναι — εἶναι*) Nonnihil incommodi praeferunt hi infinitivi: verum quia recte *ἐστὶ χρῆναι*, licet *uti*, vel *utendum est*, dicitur; non offendet peritum, utrumque infinite, ut structura postulabat, hic efferri. Difficilioris structurae infinitivos tres videbimus infra c. 39. Et *δεῖν ἐπαινεῖν* occurret mox Hipp. ipso initio, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 257. l. 2. *Ἀμέλει*) Confer supra Συγγρ. cap. 29 m. SOLAN.

ead. l. 7. *Κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν*) Eadem rursus infra c. 32 pr. REITZ.

ead. l. 13. *Ἐφαιρεῖν τοῦ τόνου*) Videtur exprobrare tacite Eucrati intemperantiam, ut circa *vinum* & *carnes*, sic etiam circa res venereas, quorsum *τόνον* hic respicere suspicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem. GESN. Vix dubito, quin simul ad tensionem Veneream alludat: interim vult videri Medice loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tensio fibrarum minuatur, ad sedationem doloris podagrici, qui maxime in tensione membranarum, periosteorum atque fibrillarum consistit, ac rigidos ineptosque ad motum reddit musculos, & hinc ad ambulationem & cursum ineptos, unde relaxationem tensionis sanatio infert. REITZ.

Pag. 258. l. 3. *Ἐνεργεῖν*) Hanc vocem interpretatur Gilbert. Gaulminus ad Psellum. BOURD.

ead. l. 17. *Ἦλω — ἐκκρούεις τὸν ἥλον*) Habuimus idem supra pro Merc. Cond. c. 9. REITZ.

Pag. 259. l. 14. Ἡπια φάρμακα πάσσοντες) Homer. Iliad. Δ, 218. SOLAN.

Pag. 260. l. 3. Ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν) Vertunt circa forum plenum Latine valde obscure. Potius dicendum fuisset, circa tempus fori pleni, quo frequentissimum est forum, circa meridiem, nostris mercatoribus omtrent de Beurstiidt. GRAEV. Firmat Graevianam observationem Kusterus ad Suid. v. ἀγορᾶς ὄραν. Add. Wolfius ad Liban. Epist. 1036, a. No. 4; qui Sophista accuratissime forte definit tempus, quod hac formula designant, Epist. 1084, καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετελεσται σοι τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν. Eo magis haec nota temporis forte posita est ab auctore, quia verius meridiem aucto calore irritantur magis, & plusproinde nocent, venenata. V. Plin. II, 25, f. 30. GESN. Thucyd. (quem conferendum in marg. suasisit Hemsterh.) VIII, cap. 92 pr. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ ait, ibique Dukerus: Suidas, περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν. περὶ ὄραν τετάρτην, ἢ πέμπτην καὶ ἕκτην τότε γὰρ μαλιστα πλήθει ἡ ἀγορά. Postremam interpretationem secuti viri doctissimi in Luciani Philop. (h. l.) ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν, & in Philostr. vit. Apollonii II, 36, ὅποτε ἀγορὰ πλήθει & VII, 29, περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν vertunt, circa meridiem. Sed Suidas ipse deinde πλήθουσιν ἀγορὰν exponit ὄραν τρίτην. Et scriptor Anonymus apud Phavorinum in πλήθουσα ἀγορὰ ὄρα τρίτη ἡεροβολίζοντο περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν. Herald. I Adversar. 10. Interpretes Aeliani ad XII V. Hist. 30, & Kuhnii in Indice Aeliani pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tempus, quod est inter mane & meridiem, & tempus, quod πληθούσης ἀγορᾶς, & περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν vocant Graeci, α μεσημβρίᾳ distingu. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia, quae, ut Martialis dicit, caufidicos exercere incipiebat; nec Brodaeus IV Miscell. 33, satis accurate illud cum Gallorum hora undecima componit. Adde Kusterum ad Suidam in ἀγορᾶς ὄραν. Vid. etiam Casaub. ad Athen. VI, cap. 20, p. m. 292, qui iocum in πληθούσης ἀγορᾶς captatum exponit, & πρὶν ἀγορὰν λυθῆναι refert ad horam decimam, quo desinerent homines esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucianus, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat. REITZ.

ead. l. 4. Ὅτι ἐχθρὸς δὴχθέντα — τὸ θνήσκον) L. Bos ad Act. Ap. p. 90, quem admonitu Hemsterhusii evolvi, haec Luciani comparat cum verbis Apostoli c. 28, 4, εἶδον οἱ βάρβαροι

κρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, aliaque familia affert. Quae non exscribam, quia magis nota. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Αὐτὸς ἀράμενος) Ut paralyticus in Evangelio. LA CROZE.

ead. l. 6. Ἱερατικά τινα) Non possum, quin adscribam hic, quae in margine veteris Codicis hic sunt annotata: Ἱερατικά. οἷα εἰκὸς τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανοῦ, ἃ Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Προκόπιος ἀντιφθέγγεται πάνυ δεξιῶς καὶ γενναίως. GRAEV.

ead. l. 7. Θείῳ καὶ δαδὶ καθαγνίσας) Vide C. Barthii Advers. L. VII, c. 3. ALM. Nimirum sulphur ad fascinationes adhibitum aliquot poëtarum testimoniis ibi docet Barthius. Hodie vero & fures fumum sulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo stupefacti obmutescunt, & se quocunque abstrahi patiuntur. Conf. Necyom. c. 7, ibique notas. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς τρις) Vid. de hac locutione fratris consultiff. G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 464. Adde Theocr. Eid. I, 25. REITZ.

ead. l. 10. Κεράσται) Vid. Δι. l. c. 3. De physalo Rubri maris vide Aelianum de anim. III, 18, qui piscem vocat. De ἀκοντίαις idem VI, 18. SOLAN.

ead. l. 17. Συνηλίσθησαν) Sic emendandum omnino duximus, ut Πενθ. cap. 7. Vid. Kuster. Not. ad Iambl. N°. 58. Incantationibus serpentes e latibulis vulgo elicitos tradit Aelian. de An. VI, 33. SOLAN. Pro correctione Solani non solum facit, quod & supra de Luët. § 7 legas, ἐπειδὴν συναλίσσονται πολλοί, sed quia συνηλ— a συναυλίζομαι, commoror, hic sensum nullum exhibet. Aliud foret, si, quod nescio, συνηλίσθησαν daretur a συναυλοῦμαι, fubilando congreco, vel fistula convoco, ut pastores solent congregare oves; tum nihil sine auctoritate Codd. immutassim. REITZ.

Pag. 262. l. 7. Γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) In Collectaneorum Gal. uno Codice deerant posteriores duae voces, & pro γίγνεσθαι, πιστεῦσαι erat. Ego πιστεῦσαι prorsus eiciendum cenfeo. SOLAN.

Pag. 263. l. 5. Ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλέους) Video verti, in Glaucia Alexiclis filio. At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit semel conceptum amorem, donec potiretur amato. At haec omnia, quae narrantur, contigerunt in domo Glauciae, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adiu-

tor dicit se ἀγειν ἐκεῖνον μάγον πρὸς αὐτὸν, & quod tum hic dicitur βόθρον ὀρύσσασθαι ἐν αἰθρίᾳ τινι τῆς οἰκίας nempe eiufdem, vel quod tandem ipsa Chrysis ἐπέστη κόπτουσα τὴν δούραν καὶ εἰσελθοῦσα versata est cum Glaucia. Itaque ἐν Γλαυκίου nunc accipe, ut circa finem harum insaniarum ἐν Ἀμφιλόχου, ἐν Εὐκράτους. Praeterea viri docti, qui Lucianum publico dederunt, vereor, ut bene contemplati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέους, mox ab Luciano scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ἀναξικλέα; ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus. GRON. Sic infra c. 38, ἐν Ἀμφιλόχου, quod videat, cui opus est. REITZ.

ibid. Ἀναξικλέους) Aut ita hic, ut infra Ἀναξ — legendum; aut illic Ἀλεξ — quod hic in impr. erat, reponendum. SOLAN. Ἀλεξικλέους) Solan. in nott. nihil definit. In I. vero Ἀλεξ — deleto, Ἀναξ — rescripserat. Ego Ἀλεξικλέα στρατηγὸν invenio apud Thucyd. VIII, c. 92. Num vero idem sit, de quo hic, non habeo dicere. REITZ. Forsan nihil mutandum. Quidni enim liceat mendaci, non esse memorem?

ead. l. 11. Ἀνέλυε) Optimo sane consilio sic apud veteres comparatum erat, ut, priusquam Logicam docerentur, quae maturum iam, certe rerum cognitione instructum, iudicium requirit, Physica audirent. Stoici vero non secundo tantum loco, sed tertio & ultimo videntur Logicam docuisse. Vide Diog. Laërt. pag. 173 D. quamquam idem (174 A.) docet, alios Stoicos primum docuisse Logicam, 2. Phys. 3. Mor. Phil. SOLAN.

Pag. 264. l. 1. Βόθρον τε ὀρυζόμενος) Heliod. lib. 6. BOURD.

ead. l. 9. Ὑναμείαν μορφήν) Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. GESN.

ead. l. 15. Ἐμμανέστατα) Supra Ἰστ. β. ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. Infra Ἀποφρ. c. 21, ἐπιμανέστερα. SOLAN.

Pag. 265. l. 1. Τὸ λυκαυγές) I. e. τὸ λυκόφως. Ex λόγος seu λύγη utrumque compositum λυκόφως, λυκαυγές, pro λυγόφως, λυγαυγές. GUYET.

ead. l. 3. Εὐ λέγεις) Paruiffem hic margini Aldinae, personae novae nomen praemittere iubentis, quam edd. omiserunt; sed quia idem plus triginta vicibus in uno hoc Dialogo iubet, & coniectura tantum est, non Codicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut nimia mutatione contra auctoritatem edd. & nostrorum Codd. grassarer. Immo re penitus inspe-

ita, saepissime personarum nomina studio omissa ab auctore video, quia sponte patet, ubi incipiat nova persona, quando illud *inquam ego, inquit ille*, additur. Ita Cicero e contrario evitaturus illa repetita *inquam* & *inquit*, personarum nomina adscribit, quod disertis verbis monet de Amicit. c. 1: *Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne, inquam, &, inquit, saepius interponerentur: atque ut tanquam a praesentibus coram haberi sermo videretur*. Quare terque quaterque insertionem illam marginis Ald. indicasse contentus, ceteras omitto. REITZ.

ead. l. 17. Ὁ δὲ τεττάρων μινών, πάνυ μικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται) Interpres, *Is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit*. Merae nugae. Ad historiam de amore Glauciae (qui nimirum Chrysidem quandam amans, ea potitus dicitur esse ope Magi cuiusdam, qui iactaret, se, si vellet, ab ditissimis feminis sollicitatum iri, & integra ab eis talenta accepturum esse, ubi tamen quatuor minis Glauciae Chrysidem conciliasset) respondet Tychiades inter alia, se mirari Magum ipsum, quod ille, dum possit ipse ditissimarum feminarum amore frui, & insuper integris talentis ab eis donari, tamen *quatuor minis, lucelli oppido exigui rationem habens, Glauciam reddiderit amabilem*, Chrysidem nempe. IENS.

Pag. 266. l. 3. Δαιμονώντας) Vid. Plut. Symp. VIII, 5, p. 1257. SOLAN. L. Bos (de quo adeundo Hemst. in marg. admonuit) in Evang. Ioan. VII, 20, plura similia affert, quibus demonstret, δαιμονῶν & κακοδαιμονῶν profanis scriptoribus idem esse, quod sacris δαιμόνιον ἔχειν. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν Σύρον τὸν) Christianum intelligere videtur. GUYET. Non dubito, quin per Syrum illum e Palaestina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut dominus Christus praedixerat, subiecta erant daemonia, & talia miracula passim fiebant in prima illa aetate ecclesiae. PALM.

ibid. Ἐπὶ τούτων σοφιστήν) Florentinum τούτῳ minus placeat. Ἐπὶ enim cum secundo casu hic notat eum, qui praeest, praepositus est illi negotio, ut in Evang. Luc. XII, 42, ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ. Ac sine verbo, ut hic, Ioseph. Ant. XII, 1, ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν, *Bibliothecarius*. Et apud nostrum Tox. c. 29 pr. ὁ ἐπὶ δεσμῶν *praefectus carceris*, ubi & alia dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅμως ἀνίστησι, καὶ ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν.) Sermo est de Syro quodam, (Christiano forte, ut iudicat Palmerius) qui eos, qui ad

lunam conciderent, oculos distorquentes, & os spuma impleti, tamen erigeret, sanosque ac integros dimitteret, non magna mercede malo isto liberatos. Sic enim suspicor, id potius exigua mercede fuisse praestitum, voluisse auctorem, quam magna, ut vulgo legitur in Graecis; atque adeo intercidisse οὐκ, quod facile ex affinitate ultimae in ἀρτίους syllabae potuit evenire. Legendum itaque mea sententia, ἀποπέμπει ἀρτίους, οὐκ ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. IENS. Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ) Cave quidquam mutassis: genuina enim haec scriptura. Nec de Christianis labores, qui gratis miracula sua edebant. De aliis consule, si lubet, Orig. c. Cels. p. 53, 2, quo in loco Aegyptios videbis & ipsos talia a se patrata iactasse. SOLAN. Haec verba faciunt, ut non credam, de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de magistri sui voluntate χαρίσματα illa sua etiam gratis dedisse, satis constat: nec unquam obiecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Video, quid in mentem venerit Iensio: sed non ausim ei assentiri, cum praefertim ipsa nos Christi & Apostolorum historia doceat, fuisse in Palaestina etiam Exorcistas non Christianos. GESN. De phrasi egimus supra 1 Ver. Hist. cap. 19. De re haec tantum habeo monenda: emendationem Iensii, οὐκ inferentis, etsi de Christiano sermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap. proxime praemissi miratur, magum exigua quatuor minarum mercede talia facere; idque novo iam exemplo confirmatum ire censei potest. REITZ.

ead. l. 13. Ὅθεν ἂν αὐτὸς) Patriam daemonis ipsius linguam intelligit. V. Bellum de op. daemonum, de daemone Armenice loquente. LA CROZE. Qui nobilissimi Crozii notulas descripsit, dilucide Bellum auctorem indicavit; cum vero suspicarer, eum non bene affectum Crozii manum, clariss. virum I. Odé consului, qui eruditissimo libro de Angelis conscripto, in hac materia est versatissimus: isque mihi indicavit, sine dubio Psellum rescribendum, qui de Daemonum operationibus libellum confecit, editum Paris. 1576, & an. 1615, notis illustratum a Gilb. Gaulminio, recusumque Graece ac Latine in forma minore. REITZ. Locus Pselli habetur p. 102 sq. ed. Kilo. 1688, 12. GESN.

ead. l. 17. Οὐ μέγα) Sic supra Δημων. c. 30 f. SOLAN.

Pag. 267. l. 9. Ἐκ τῶν σταυρῶν) Cave & hoc ad Christianos referas, nondum eo fatuitatis dicam an superstitionis devolutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores isti nempe faciebant, quod hodieque fere a stultis hominibus fit, qui suspen-

forum adipi, & cui non rei, virtutem magicam affingunt. Pu-
det in tanta Christianismi luce huiusmodi etiamnum supersti-
tiones, ab ipsis derisas Ethnicis, apud ipsos Reformatos mul-
tis in locis conspici, quas Romanensibus relinqui par erat, in-
ter quos tot Monachis aliisque quaeftui sunt. SOLAN.

ead. l. 16. Φαινόμενον) In omnibus libris erat *φαινόμενον*.
Ego audacter, quia ita sententia postulabat, mutavi. SOLAN.
Φαινόμενον) *Εἴτι φαινόμενον* non improbo, nihil tamen sine
auctoritate muto, quia τὸ *φαινόμενον* quasi substantivè, pro
apparitione acceptum intelligi potest eod. modo, ut *φαινομε-
να* philosophi ponere solent; & sic τὸ *φαινόμενον* τοῦ ἀνδριάν-
τος nihil habebit incommodi. REITZ.

Pag. 268. l. 2. Δημητρίου) Ἀλωπεκῆθεν oriundus dicitur, in-
fra c. 20. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς ἀφέσεως) Leg. Casaub. ad l. 1 Athen. BOURD.

ead. l. 5. Τὴν δισκοφόρον) De manu discum gestante & vi-
bratura intellige. De *ὀκλᾶζω* vide Zeux. c. 4. SOLAN. Fuerint
igitur statuæ duae, feminae ministrantis discum, & iaculantis
viri. Sed non satis placet haec *δισκοφόρος*, cum ad certamina
eiusmodi non admissae videantur mulieres. Itaque cogita-
bam, an ἡ *δισκοφόρος* possit esse via & quasi linea, ad quam
proliciendus est discus, ut dicatur hic discobolus tanquam me-
tas respicere & superare conari signa aliorum, qui ante ipsum
proiecere. Putabam, ut ἡ *λεωφόρος* est via, qua comseat ὁ
λεὼς, sic *δισκοφόρον* posse vocari viam, & lineam, ad quam
discus dirigitur. GESN. Ignoscet Gesnerus, si, recte sensisse So-
lanum, dixero; nam intellecto *χεῖρα* sensus est facilis. Id au-
tem substantivè saepe intelligi, satis ipse novit. V. Bos de Ell.
p. 184; vel 247 ed. Schoetg. REITZ. *Τὴν δισκοφόρον* ὁδὸν ab-
furdam esse, necdum puto. Sed etiam *χεῖρα* facile probo: quae
si in mentem mihi venisset, aut aliunde esset oblata, reddidis-
sem, reflexo ad manum disco oneratam vultu. GESN. in *Addend.*

ead. l. 7. Μύρωνος — δισκοβ.) Huius ipsius statuæ meminit
Quintilianus II, 13: *Quid tam distortum & elaboratum, quam est
ille DISCOBOLOS Myronis?* SOLAN.

ibid. Δισκοβόλος) Barbarum hoc foret, si Th. Magistro fi-
des, scribenti: ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ δισκευ-
τής. REITZ.

ead. l. 9. Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο) Ubi mentio fit Polycleti,
miror, veterem Luciani Scholiasten Mf. notare, Polycletum
fuisse pictorem, non statuarium, itaque se non intelligere, qui
in statuariorum numerum referatur a Luciano, nisi forte sit

alius Polycletus. Verba enim sunt : Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θανμάζω, ἢ μήπερ ἕτερος οὗτος ὁ Πολύκλειτος. Verum quis nescit Polycletum Sicyonium Angeladae discipulum, & eius Canonem, & tot statuas, quas in coelum extulerunt veteres? Vide Plin. XXXIV, 8, & de Canone sive norma Polycleti, Galenum de Hippocratis & Platonis decretis, & in primo de temperamentis. Euphranor & pictor & fictor fuit, uti ex eodem Plinio constat; vide lib. XXXV, 11. Critiae quoque Plinius meminit. GRAEV. Πολυκλείτου καὶ τοῦτο ἔργον) Statua nimirum illa, de qua in praecedentibus sermo fuit. Ad hunc locum Scholiastes : Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θανμάζω. Inscitissime quidem hoc, si unquam ab ullo quidpiam, ab Scholiaste scriptum est. Quid? Nonne fictor & revera ἀγαλματοποιὸς fuit Polycletus? Cicero certe III de Oratore, *Una fingendi est ars*, inquit, *in qua praestantes fuerunt Myro, Polycletus, Lysippus*. Idem Plutarcho in Symposio audit πλάστης. Idem ab eodem hoc Luciano inter πλάστας nobiles memoratur in Somnio § 9, & in Sacrificiis c. 11. Omitto quamplurima ex Aeliano, Plinio, aliis innumeris, loca, in quibus statuarius memoratur Polycletus; quaeque, ut & opera eius ab auctoribus celebrata, diligenter congeffit Iunius in artificum Catalogo. Quid quod & Euphranor non pictor tantum, ut hic ab Scholiaste statuitur, verum etiam fictor fuit; ut ex eodem Catalogo studiosus lector possit discere. IENS. Vid. Iens. Et Davis. not. ad pag. 4 Tusc. SOLAN.

ead. l. 11. Κριτίου) Idem hic Critias cum eo, qui Πητ. c. 9 memoratur. SOLAN.

ead. l. 13. Φαλαντίαν) Supra Tim. § 47, ἀναφαλαντίας, *recalvaster*, ubi vid. quae Hemsterh. notavit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοανθρώπων ὁμοιον) Vid. Hemsterhusius ad Tim. § 52, ubi αὐτοβoreas occurrit, i. e. *verus & ipsissimus boreas*, aliaque obiter indicantur: at cum ibid. promittit, se hic dicturum, quid sit αὐτάνθρωπος, nulla tum divinatione praevидit, hanc sibi facultatem ereptum, & successorem tam festinantem, ipsoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis statua humana vel levi arte facta similis est homini: talem si diceret hanc, ὁμοιον ἀνθρώπῳ πλάσμα dixisset; at iam vult eam ita referre vivum ac spirantem, i. e. verum hominem, ut nihil differentiae appareat, quin sit ipse homo. Talia autem praeter philosophorum αὐταρχή, αὐτοσοφία, Lucian. Vol. VII. M m

etiam aliis frequentantur, ut *αὐτόπαις*, quod Hesych. affert; *αὐτόλυκος*, *fur* pecudes lupi instar furari solitus. Nec refert, num ab avo Ulyssis *Autolyco* derives, an ab ipso *λύκος*, quia & prior ille cognomen inde traxit. Ovid. Metam. XI, 313: *Nascitur Autolyco furto ingeniosus ad omne: Qui facere assue- rat patriae non degener artis.* REITZ.

ead. l. 16. Πέλιχος) Confule Thucyd. I, 29, ubi saniores Codd. ita legunt. SOLAN.

Pag. 269. l. 2. Στεφάνους) Honor divinus, inquit Barthius, 719. SOLAN.

ead. l. 4. Ἠτιάου) Vid. Schol. Adde supra eundem ad Gall. c. 9, ibique notata: item Theogn. v. 174. REITZ.

Pag. 270. l. 3. Τάλως) V. Ὀρχ. c. 49, & Platon. Minoë ver- sus fin. p. m. 510: ὁ γὰρ Τάλως τρεῖς περιήει τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὰς κώμας φυλάττων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλκοῖς γραμ- ματείοις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλκοῦς ἐκλή- θη. Athenaeus, ex Ibyco, amatorem Rhadamanthi fuisse ait, 603 D. SOLAN.

ead. l. 4. τῆς Κρήτης περίπολος) Habuimus de Salt. c. 49, & 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Χαλκοῦ — ἐπεποίητο) Sic supra Ὑπ. Εἰκ. cap. 23. SOLAN.

ead. l. 16. Κηρῶ) V. Iani Rurg. Var. Lect. V, p. 461. SOLAN. in Schol. col. 2. l. 3. Δαιδάλου — αὐτόματα) Idem habet Palaephatus de Incredibilibus c. XXII, & Tzetzes Chil. I, cap. 19. CLER.

Pag. 271. l. 2. Πυρετῶ ἐχόμενοι) Πυρετῶ συνεχέσθαι usita- te dici, ostendit Iac. Elsnier. ad Evang. Luc. IV, 38. Sed & ἐχόμενος πυρετῶ Lucianum dixisse refert. At verbo simplici ἐχέσθαι Hippocrates ita utitur frequentissime, ut ἢν ὑπὸ πυ- ρετοῦ ἐχομένῳ, Sect. IV, aph. 34 & 35 &c. Aliisque locis, ab Foessio in Oecon. Hippocr. v. ἔχειν indicatis, cum praepos. ὑπὸ. Sed & sine ea, ἀνὴρ νοῦσῳ εἶχετο, idem ex V. Epidem. p. 335. Nolim plura accumulare in re nimis nota. REITZ.

ead. l. 18. Ἀλωπεκῆθεν) Ut Τοξ. c. 27, & Ἐτ. Δ. II. Quod ideo moneo, quia hic prave in omnibus impressis antea scrip- tum erat Ἀλωπεκείθεν, quamvis iidem libri recte in illis lo- cis habeant. SOLAN. Ἀλωπεκῆθεν recte Solan. restituit, quia non solum sic amat scribilocis ab eo indicatis, sed & ap. alios, ut ex Alciphro demonstravi ad Tox. c. 27. Adde Suid. Ἀλω- πεκῆθεν quoque scribentem. REITZ.

Pag. 272. l. 3. Ἐδεδίσιν) Lege ἐδεδίσιν ἄν. LA CROZE.

ead. l. 11. Ἀγανακτεῖ &c.) Scribe, ἀγανακτεῖ ἥν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, indignatur, nisi flato tempore eximiiis victimis pascatur. Sic scribendus Ms. volente hic locus & vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν, invito Graecae linguae genio. Vertitur satis inepte, nisi in tempore iustorum sacrificiorum epulis excipiatur. Ἱερὰ sunt victimae, hostiae & eorum ex-ta, quae Diis adolentur. Τέλεια ἱερὰ sunt eximiae hostiae. Quod ἱερὰ ῥέξαι Homero est, hoc Thucydidi ἱερὰ θύειν, sacra facere, victimas caedere: apud quem etiam legitur ἱερὰ τέλεια. Dicuntur & ἱερεῖα, hostiae: inde ἱερεῖα sunt quaevis animalia, quae maclantur. Polyb. lib. II, οὐκὰ ἱερεῖα caro suilla: Athen. lib. I, τροφή τῶν νεογνῶν ἱερεῶν, caro tenerarum pecudum. Sic & ἱερεῦειν & θύειν non tantum est sacrificare, sed & maclare. Sic & sacrificare apud Plinium lib. XXVIII, 19. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐφ') Sic Ven. utraque. Vid. & Τιμ. c. 5. Reliquae ἀφ', nisi quod Fl. habet ὑφ'. SOLAN. Facile secutus sum id, quod verum est. Quod tamen Graev. dicit, ἀφ' invito linguae Graecae genio scribi, hoc non plane perspicio: nam cum recte dicatur ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ, & similia, quae Stephan. notavit; vel abundet interdum ἢ ἀπὸ, ut ἀπὸ μίας ὁρμῆς, uno impetu, Thucyd. VII, 71 f. & ἀφ' ἐνὸς κελεύσματος Diod. Sic. III, 15, 67, ubi plura Wessel. non esset adeo contra analogiam ἐστιαθῆναι ἀπὸ ἱερῶν, quando ἀπὸ id significaret, unde excipiare; sed quia δειπνεῖν ἀπὸ τῶν τινος partitivum potius est, & ἐφ' hic melius satisfacit tempori, totumque sacrificium complectitur, id cum viro clariss. praetuli: ac tricari amplius nolim. REITZ.

Pag. 273. l. 14. Ἐσπειραμένους) Conf. supra Συγ γρ. c. 29 med. Infra Διψ. c. 6 m. & Εὐχ. c. 2 f. SOLAN. Etsi in locis ab Solano indicatis non ἐσπειρ— sed περισπειρ. legas, tamen ad probandam hanc scripturam & versionem valent: nam ἀσπειράομαι, in gyrum contraho, formatum est, pro quo Th. Morus interpres Parisinae ed. sparsis dedit, quasi ἐσπαρμένους a σπείρω legisset. Sed Gesnerus id sponte ad Graeca rectius composuit. REITZ.

Pag. 274. l. 1. Πᾶσιν) De emendatione cogitaram; sed traiectionis est, quamvis duriuscula, Luciano tamen familiaris. Neque adhuc dum aderant Eucratis filii. Vid. c. 27. SOLAN. Ego comma adieci, ut ad ἐδείκνυν referatur. Traiectiones nonnullas eiusmodi constructionis oportuisset additas ab eo, qui tamdiu in evolvendo Luciano est versatus. Nos dedimus aliquot supra, Parasit. § 16. Addimus hic Imag. c. 11 f. ἀλλ' οἷς

προεῖπον ἐκείνοις. Rhet. Praec. cap. 18, ὅτι κεν ἐπὶ καὶ ῥήμα γλῶτταν ἔλθῃ. Bis Accus. 34, πάντα γοῦν μᾶλλον ἀν' ἡλπισσάτων διάλογον, ἢ τοιαῦτα εἶρεῖν περὶ ἐμοῦ. Plura ex aliis iam addere non vacat. REITZ.

ead. l. 11. Ἐλεφάντων — Ἰνδικῶν) Magnitudine enim Indici Elephanti Africis praestant, teste Livio XXXVII, 39. SOLAN.

ead. l. 13. Πιναρᾷ) Ita V. 2. Reliquae πιναρᾷ. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐκᾷτῃ) Videnda hic vita Marini a Proclo scripta p. 68: φάσμασι μὲν ἑκατικοῖς φωτοεῖδεσιν αὐτοπτουμένοις ὁμίλησεν. SOLAN.

Pag. 275. l. 9. Κατὰ φύλακ. φρ.) Homer. Il. B, 362. SOLAN.

ead. l. 12. Ἰερῷ Πλάτωνι) Plat. π. Ψυχ. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκάζων) Forſan εἰκάζον. Sed si per ellipsin accipias, ut intelligatur εἶδον ex praemisso εἶδες, mutatione non opus erit. REITZ.

ead. l. 17. Πρὸς φίλους) Lucilius: homini amico non est mentiri meum. Laët. VI, 18: Sed etiam inimico atque ignoto existimabit non esse mentiri suum. SOLAN.

Pag. 276. l. 7. Ἐπιμετρήσαντος) Quid proprie significet, patet ex Dial. Mort. V Plutonis & Mercur. § 1, ἐπὶ τοῖς ἐννεμήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τσαῦτα. Hic igitur iocose usurpatum, pro testimonio superfluo admetiris, superaddis, idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντος. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ δὲ πυρετός, οἷος; καύσωνος σφοδρότερος) Benedictus: Febris, o qualis! incendio certe vehementior. Mf. ὁ δὲ πυρετός, οἷος καύσος σφοδρότατος, θερμότερος, febris, tanquam incendium vehementissimum, ardentior. REITZ.

Pag. 277. l. 1. Χάσματος) Conf. supra de Luët. c. 2. REITZ.

ead. l. 6. Δοκεῖ) Mallem δοκεῖν. SOLAN. Verum est, μοι δοκεῖν hic locum habere. Vid. supra notata de Luët. c. 5. At non plane opus est mutatione, quia & μοι δοκεῖ, intellecto ὡς, non incommodum sensum exhibet. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπιλεγόμενος) Th. Mag. v. ἀναλέγομαι haec eod. modo affert. In quo tamen male admodum interpunctio facta in ed. Blankardi, dum dedit, Λουκιανὸς ἐν τῷ φιλοφειδῆς· ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος, quasi ἢ ἀπιστῶν pertineret ad verba Luciani. Quare punctum, quod post φιλοφειδῆς est, post ἀπιστῶν collocandum, iam quisque videt, vel me non monente. REITZ.

ead. l. 10. Οὕτω πεπλήρωταί, φησι, τὸ νῆμα) Divus Augustinus cap. 12 De cura pro mortuis. Caesarius Monachus historiar. memorabil. cap. 42, lib. XII. MARCIL.

Pag. 278. *l.* 5. Ἐπιμενίδην) Poëta hic Cretensis, quem 50 annos perpetuos dormisse fama est; Plut. 1403 f. Vid. Τιμ. cap. 4. SOLAN.

ead. *l.* 11. Τίῳ) Sic pro *υἱῶν* etiam paulo post & alibi scriptum invenio. Alios amare *υἱῶν*, qui dubitat, adeat Herodian. III, 14, 17; Ev. Matth. XX, 20; Luc. I, 16 &c. REITZ.

ibid. Οὕτως ὁναίμην — τούτων) Formula bene precandi & affirmandi. Alciph. III, Ep. 19 pr. κοινωνικὸς ὢν καὶ φιλέταιρος ὁναίῳ σουτοῦ — bene tibi sit ex te ipso. Ubi plura exempla, non omisso hoc Luciani, dedit perinissimus Graeci idiomatis Berglerus. Sed in malam partem, per ironiam, idem habuimus Asin. c. 36 f. ὁναίῳ τούτων τῶν καλῶν γάμων. Τούτων autem pertinere ad *υἱῶν*, monuit Iac. Elsn. in Epist. ad Philem. I, 20, ubi legimus, καὶ ἀδελφὲ, ἐγὼ σου ὁναίμην ἐν Κυρίῳ. Ad quae ille alia etiam similia affert, Maiumque merito reprehendit, qui illa ex Venerea phrasi, *frui aliquo*, interpretetur. REITZ.

Pag. 279. *l.* 2. Τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλ.) Alio ordine infra Musc. Enc. c. 7. SOLAN.

ead. *l.* 14. Κυρίδιον — Μελιταῖον) Vid. supra Misd. c. 34; & infra Συμπ. c. 19. SOLAN.

Pag. 280. *l.* 2. Σανδάλῳ γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς — παῖ-εσθαι) De puerili, item servili & contumeliosa hac solearum ac sandaliorum castigatione veteribus usitatissima, multa habet Gataker. in Cinno c. 19 med. REITZ.

ead. *l.* 5. Ἀρίγνωτος) De hoc nihil invenio. SOLAN.

ead. *l.* 9. Πέλεκυν) Confer Συμπ. c. 6, ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. Sed aliud hic est. SOLAN. Sic Demosthenes, teste Plutarcho Vit. Phocion. p. 303 ed. Reisk. cum ad dicendum *furgere* videret Phocionem, ad amicos dicere solebat, ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς παρέστιν. Monuit hoc cl. Bel. de Ballu. Idem vir doctiss. conferendum iussit Xenoph. Cyrop. IV, 2: μὴ δῶμεν αὐτοῖς μηδ' ἐγνῶναι πᾶμπαν ὅτι ἀνδραποὶ ἐσμέν· ἀλλὰ γέρρα καὶ κοπίδας καὶ σαγάρεις ἅπαντα καὶ πληγὰς ἥκειν νομίζοντων.

ead. *l.* 11. Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Proverb. BOURD.

ibid. Ἐπεισκληθῆναι) Ἐπεισκυκληθῆναι legendum videtur. GUYET. Ἐπεισκυκληθῆναι) Aliter antea hic in omnibus libris nostris legebatur, nempe ἐπεισκληθ—. Sed certa est Kusteri emendatio. Vid. Ἑκκλ. c. 9, ubi recte habet *Fl.* [Lego ἐπεισ-κυκληθῆναι, aderat enim invocatus & inexpectatus. Aristoph. Thesmoph. v. 272, εἶπω τις ὥς τάχιστα μ' εἰσκυκλη-

σάτω. KUSTER.] Ἐπεισκληθῆναι μοι) Nihil equidem absurdū video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipsa Fortuna advocatus venisse dicatur Arignotus? Sed non dissimulanda tamen oppido elegans doctissimi Kulteri coniectura, qui ad Aristoph. *Θεσμοφορ.* 774 suspicatur legendum *ἐπεισκυκληθῆναι*. Probaverat iam ad v. 102, *εἰσκυκλεῖν* esse theatralis machinationis verbum, qua θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς, in scenam descendentes de coelo Dii, repraesentantur. Quod si admittamus, ita hic locus interpretandus fuerit, *tanquam Deum e machina in hanc scenam a Fortuna demissum*. Si unus Codex addiceret in verbo paulo reconditiorē, & captum librariorum superante, non dubitarem, sic, ut iubet Kusterus, reponere. GESN.

Pag. 281. l. 2. Ἐπήκουσα) Forfan *ὑπήκουσα* legendum, adscripserat Solan. Nescio, num ex suo ingenio, an monitu alterius. Verum quia supra c. 6 versus fin. etiam habuimus *τὴ μεταξὺ εἰσιδὼν ἐπήκουον*, nihil hic quoque mutare consultius fuerit. Adde & Prometh. § 20, *μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου*. Ac de Salt. c. 64, *μὴ ἐπακούοντα τῶν ἀδομένων*. Et iam tanto minus de mutatione sollicitus erit. REITZ.

ead. l. 15. *Συνεστῶτα ὁρᾶσθαι*) *Συστῆναι* etiam deinde c. 32 med. sic accipitur, ut significet idem fere, quod *ὑφεστηκέναι*, φύσιν ἔχειν. Nimirum *συνίσταται* vel *συνέστηκε*, quidquid potest cum aliis stare, quidquid nec sibi, nec aliis repugnat, non involvit, ut aiunt, contradictionem, vel implicat. Observata Budaeo verbi notio, sed exemplis, quod sciam, nondum firmata. GESN.

Pag. 282. l. 7. Κράνειον) Sic scribitur etiam N. Δ. I, ubi vid. not. SOLAN. Κράνειον praeferendum esse vid. ad Quom. Hist. c. 3, & ultimum ibid. REITZ.

ibid. τίβιον) Vid. supra Τιμ. c. 14. (iam c. 22.) SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνορύξας) L. Fl. & S. cum A. Reliquae ἀνορίζας, absurde. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀσίκτητος ἦν, ἥδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων) C. Plinius Epist. 27, L. VII. Scriptor vitae S. Germani Antistiodorensis Episcopi c. XVII. D. Antoninus Archiepisc. Florentin. T. II, c. 9, Tit. 12, paragr. 8. MARCIL.

Pag. 284. l. 1. Καθαρὰν) Diod. Sic. II, cap. 39 pr. *καθαρὰν ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν*. Plutarch. Thes. p. m. 3 C. *οὐδὲν μέρος καθαρὸν οὐδὲ ἀκίνδυνον ὑπὸ ληστῶν*. Ibid. pag. seq. A. *καθαίρειν γῆν καὶ θάλατταν*. REITZ.

ead. l. 10. Δαιμόνιος τὴν σοφίαν) Facete ludit in duplici si-

gnificatu; cum & pro valde sapiens, & quasi pro eo, qui in spectrorum negotio callidus est, accipi queat. Sic δαίμωνίως ἀπεθύμουν, misere, i. e. valde cupiens, Aristoph. Plut. v. 675. Adde Aelian. V. H. II, 4, ἐσπουδακῶς δαίμωνίως. Et Spanh. ad Aristoph. l. d. REITZ.

Pag. 285. l. 8. Μνήμα) V. Diog. Laërt. p. 246 F. & Hesych. π. σοφῶν. Sed pro ὥσγε hic apud Nostrum lege ὥστε. SOLAN. ead. l. 10. Στειλόμενοι νεκρικῶς) Ad ista verba στειλόμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, notat antiquus Scholiastes ineditus, veteres solitos cadavera nigrae vesti insuere. Ὅτι, inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναῖς στολαῖς ἀμφιέννυσαν· & ad sequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς, haec adiecit: ὅτι καὶ τὰ ψυχὰς θνητὰς ὥπεο εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ σώματα. GRAEV.

ead. l. 11. Καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κράνια μεμιμημένοις) In Salm. ed. simul & in hac ipsa vitiose edi video in Latinis, ac personis in capitis affictis, ignorans, utrum sic praefes eius & editionis & versionis de industria scripserit, ac interpolare voluerit Th. Mori versionem, an eam ipsam retinere, quae est in capita, ut sit typorum error. Certe neutrum placet. Neque enim Graeca id modo volunt, assumsisse eos personas vel larvas in capita, sed clare fumsisse larvas tales, quae in speciem simul & formam cranii vel calvariae, vel diu mortui capitis fictae essent. GRON.

Pag. 286. l. 4. Τάχα) L. & Ven. utraque ταχὺ, quod non placet. SOLAN.

ead. l. 7. Κοπτὸν) Hinc Coptica lingua. Inde terrestri iam itinere Thebas petunt, ubi Memnonis statuam fuisse diximus ad Τοξ. c. 27. V. Plut. de Iside p. 356 Spanh. SOLAN.

ead. l. 8. Μέμνονα) Saxeus ille Memnon, a Germanico etiam visus apud Tac. A. II, 61. Sed hic noster ἐπιμετρεῖται, cum voces sibi air prolatas &c. Vid. & Τοξ. c. 27. Adde Philostr. p. 232, & Strabonem, qui ipse statuam vidit, strepitumque audivit; sed a quo editum, an nempe ab alio, ut credi ab incolis narrat, pulsatae statuae, an vero ab aliquo, qui tum adesset, aut sub basi lateret, a sacerdotibus ei rei, quod subinnuere videretur, praefecto, non affirmat. XVII, pag. 816. Audi etiam, si lubet, Pausaniam, (p. 40, 26.) Strabone iudicio longe inferiorem. SOLAN. Hemsterh. adscripserat: vid. Strab. XVII, pag. 1170, ubi Casaub. utitur hoc loco. Verba autem Strabonis sunt: τὸ Μεμνόνιον — Περίστευται δ' ὅτι ἔπαξ καθ' ἡμέραν ἐκαστὴν ψόφος — ἀποτελεῖται. Ad quae laudatus Casaub. Plinius ait, quotidiano solis ortu contactum ra-

diis crepare, *Lib. XXXVI, c. 7, & ita Corn. quoque Tacitus L. II, c. 61, Annal. referens, visam fuisse Germanico hanc Memnonis saxeam effigiem; (meminit & Eusebius in Chronicis, & Dionys. Periegeta v. 250. Vid. omnino Lucianum Ἀπιστῶν pag. 349, T. 2 ed. Amst.) Adde Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 25. Meminit & Iuvenal. Sat. XIV, 5: Dimidio Magicae resonant ubi Memnone chordae; ubi ver. Scholiast. ait: Memnonis ex aere statua, citharam tenens, certis horis canebat. Hanc Cambyfes rex iussit aperiri, existimans mechanici aliquid esse, quod intra statuam lateret: nihilominus tamen aperta statua, quae erat magice consecrata, horis statutis sonum reddidit. Ideo dimidio dixit, id est, aperto & diviso. REITZ.*

ead. l. 12. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπταὶ ἐπτὰ) Prorsus eadem locutio est in Evang. Matth. XIII, 35, ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. Et ad idem Evang. V, 2, ubi ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδαξεν αὐτοὺς, I. Ellner. phrasin ἀνοίγειν τὸ στόμα firmat ex Aeschylō aliisque. De pleonasmō autem τῆς ἐν, vid. supra ad Herod. c. 5. Adde huc propius convenientem Long. Past. II, p. 81, σύριγξ ἐν στόματι παιδὸς ἐμπνεομένη. Et Alciph. I, 31, pag. 138, ἀμυνοῦμαι αὐτὰς, οὐκ ἐν σκώμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις. Permulta alia non absimilia afferre liceret, ut ex Homer. Batrach. ante med. κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισι. Diod. Sic. V, cap. 57 pr. ἐν παιδείᾳ διήνεγκαν. Vel IV, 78 pr. ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυμαζόμενος Δαίδαλος. Item ex Nostro, Phalar. I, c. 5, ἐν ὀφθαλμοῖς ὄρᾶν, ubi & alia iam dedi; nec non Amor. 29 pr. ἐν ὀμμασιν υποβλέπων. Timon. c. 15, ἐν θυραῖς κατακλείειν. Ev. Matth. V, 13, ἐν τίνι ἀλισθήσεται; sed satis esto. REITZ.

ead. l. 14. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν) Memphiticus vir, quidam ex sacris illis scribis, mirabili sapientia. Sic Benedictus. Meminit & alibi scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Prophetis eos coniungit, & Apul. Metam. 11: Tunc ex his unus, quem cuncti Grammatea dicebant, pro foribus assistens, coetu pastophorum, quod sacrosancti collegii nomen est, velut in concionem vocato, ut fuerint inter sacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus sacris fungebantur. Sic & in libro de Macrobiis cap. 4 recenset inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματεῖς. Nec repudio lectionem editam. In Flor. tamen legitur ἱερογραμματέων, sed in Mf. ἱερῶν γραμμάτων, quod non puto fastidiendum esse, ut sit τῶν ἱερῶν γραμμάτων σοφίαν θαυμάσιος, admirabili sacrarum literarum

sapientia praeditus. Sacras literas vocabat illam mysticam Aegyptiorum sapientiam, quae nonnisi initiatis tradebatur, & circumflectis, magiam scilicet, & literas Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodotum, Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum, aliosque habentur. GRAEV. Infra Macro. c. 4 pr. ὡς περ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Adde & supra Vit. Aust. c. 14. Quare & hic rectius γραμματέων, quam γραμμάτων. Intelligi autem εἰς vel τις, in vulgus notum, & monuimus alibi, ex Aristophan. Plut. εἰ γὰρ τῶν φίλων, aliisque. REITZ.

ead. l. 16. Αἰγύπτιον) Mallem Αἰγυπτίων. SOLAN. Αἰγύπτιον non modo Fl. & Fr. sed & I. H. P. B. i. &c. Et recte, nec opus Αἰγυπτίων legere, quia παιδεία Αἰγύπτios bene connectitur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 4. Ὅσον — εἰκάσαι) A Graeculis hoc factum, qui prius debuissent ostendere, Isidem Graece locutam. Sed solent etiam barbarorum nominum etymologias Graecas tradere. CLER.

Pag. 287. l. 1. Ἀδύτοις) Conf. supra Ἀλεξτ. c. 18. SOLAN.

Pag. 288. l. 5. Δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διακονεῖτο ἡμῖν) Th. Mag. sic: ΔΙΑΚΟΝΟΥΜΑΙ καὶ διακονῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Φιλοφειδῆς, ἢ ἀπιστῶν δεξιῶς ὑπηρετήσεν καὶ διακονεῖτο ἡμῖν. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν σκοτεινῷ ὑποστὰς) Sic & Th. Mag. v. ὑφίσταμαι. SOLAN.

Pag. 289. l. 8. Δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι) Articulum οἱ, qui in omnibus edd. adhuc legebatur ante διάκονοι, expunximus auctoritate Mf. Reg. 2954.

ead. l. 15. Ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην) Et quae venustas in hoc Luciani ἐπιμυθίῳ, quod tamen nunquam his narrationibus nisi venustissimum subiicit, residebit, si claudatur domus aqua referta? Immo an claudi potest? Perit omne auctoris ingenium, quod restitues scribendo ἐπικλυσθῆναι. Sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum haustu refertam mergi & inundari. Res ipsa dicat. GRON. Certissima est, meo iudicio, Gronovii emendatio, rescribentis ἐπικλυσθῆναι. Id namque verbi hic requiritur. Noster in Timone § 18, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιβροήν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπесὼν, ἐπικλύσω αὐτόν. IENS. Ἐπικλυσθῆναι) Secuti sumus emendationem Gronovii omnino necessariam. SOLAN. Ἐπικλυσθῆναι legendum etiam probe monuit West. ad Diod. Sic. IV, c. 51, N^o, 39. Quare tot viris erudi-

tis consentientibus ita edere, non expectata Codd. auctoritate, nullus haesitavi. REITZ.

Pag. 290. l. 13. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἀπίστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχέσθαι) Benediclus: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec tecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare. Pro ἀπίστα Mf. ἀπιστοῦν.* τι scribit. Sic autem interpretare hunc locum: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo tecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipso elate loqui, ne tibi videar me ostentare, & iactare.* GRAEV.

ead. l. 17. Ἀμφιλόχου) V. Ἀλεξ. c. 19, & not. &c. 29, & Paus. Att. pag. 33, Orig. c. Cels. 131 B. SOLAN. Ἐν Ἀμφιλόχου) Scil. οἴκῳ. Dictum satis ante. Sic supra c. 14, Ἐν Γλαυκίου. Vid. Bos de Ellips. REITZ.

Pag. 291. l. 1. Ὑπερδιαλεχθέντος) Mira vox & mihi suspecta. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. vertit: *où la statue de ce héros a réellement causé avec moi*, emendationem Larcheri secutus, pro ὕπερδιαλεχθέντος facillima mutatione legendi ὕπαρ διαλεχθέντος, in notis ad Herodot. lib. VII, T. V, p. 317.

ead. l. 5. Τὸ ἐν Μυλλῷ — ἀληθέστ.) Huc facit Pausaniae locus (p. 33 in Att.) ἀφευδέστατον τῶν ἐμοῦ &c. De Alexandri Abonoteichitae oraculo nihil habet, quia homo tum potentior erat, quam ut eum tangere Lucianus auderet. Maluit iraque silentio rem totam involvere. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐγγράφας) Quod Alexander Pseudomantis imitatus est. V. Ἀλεξ. c. 19. A Iove Heliopolitano etiam factitatum tradit Macrobi. I, 23. SOLAN.

ead. l. 13. Δοκεῖν οἰθεῖς δεῖν) Florentinae lectio concinnior & faciliior est vulgata, quae satis intricata tribus infinitis δοκεῖν δεῖν ἀντιλέγειν, tamen sic resolvi potest: οἰθεῖς οὐ δεῖν δοκεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, existimans non oportere videri velle, (vel speciem praeberē) ac si solus contradicerem omnibus. Mallem tamen, eiecto alterutro vel δοκεῖν vel δεῖν, stilum concinniorem reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo scribere, οὐ δοκιμάσας δεῖν μόνος &c. Duplex infinitivus nihil habet incommodi; vid. supra c. 7, χρῆναι εἶναι. I. I. Wetsten. malit ἀντιλέγων. REITZ.

Pag. 292. l. 14. ΦΙΛ.) Continuabantur haec antea in ple-

risque impr. ego distinxī, suadente *Fl.* ed. lacuna, *B.* 2. & *S.* SOLAN. Interpres Thom. Morus Latinae versionī personam *PHIL.* & mox *TYCH.* inferuerat, etsi in Graecis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Graecis inferui, & ἀπέλαυσας quoque dedissem, si vel nulla ed. praeisset. REITZ.

ibid. Ἀπέλαυσας) Ita *Fl.* ed. recte. In rel. ἀπήλαυσας. SOLAN. *ead.* l. 15. Λυττῶν) Λυσσῶν supra Nigr. in fin. οὐκ αὐτοὶ μὲν οἱ λυσσῶσιν. At λυττῶντων κυνῶν contra rursus Dial. Mort. XVII ad f. Sed eodem redire, quis nescit? REITZ.

Pag. 293. l. 6. ΤΥΧ.) Et hic, priore mutata, iterum nova reponenda fuit persona. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδὲν οὐ μὴ) Nondum assentior Florentinae. Triplex enim illa negatio intensissime negat. Vid. modo supra Rhet. Praec. c. 20, οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχ ἀγωνιστὴν εἶναι σε, ibique notata. REITZ.

IN HIPPIAM.

Pag. 294. l. 1. ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝ.) Προσλαβὼν, ut aliae nonnullae, de quibus ante dixi. MARCIL. ΙΠΠΙΑΣ) Olearius eundem censet cum Platonico illo decantatissimo, ad Philostr. p. 495. Sed vide c. 3, unde, longe alium multoque recentiorē esse, luculenter patet. Sophista ille merus, (& ita audit eo ipso in loco) hic mathematicus summus, non oratione tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria, Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod autem ibi vir eruditissimus de rebus ab eo Olympiae factis testem Nostrum adducere videtur, μνημονικὸν σφάλμα est; nisi forsan respiciat Ἡρ. c. 3, ubi primus inter eos numeratur, qui Olympiae declamando inclaruerunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀγαθοὶ) Ἀγαθὸς τι ποιεῖν, aptius ad aliquid praestandum, esse Graecismum usitatissimum, ut Aelian. V. H. I, 10, κρῖτες τοξεύειν ἀγαθοὶ, eo minus opus est dici, quo pluribus potest. Vid. Homer. sexcentis locis ἀγαθὸς βοὴν exhibentem, & fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. Lit. A. REITZ.

Pag. 295. l. 1. τῶν πάλαι) Male omissum in *Fl.* articulum quisque fatebitur, qui mox τῶν κάτω adspexerit, noveritque, τοὺς πάλαι significare antiquos, quod vel ex Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de Gymn. cap. 21, τῶν ὕστερον, posterorum. Quare in re tritissima plura afferendo lectori gravis non ero. REITZ.

ead. l. 4. Οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος) Non quod aliter historiam edere velim. Sic Salmurienfis. Sed per

Musas! cui bono hic illud *aliter*? Immo, non quod temere & futiliter historiae narratione me ostentare volo. GRON.

ead. l. 11. Καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρετον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν) Softratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille Architectus, qui turrim in Pharo insula aedificavit, de quo Strabo L. XVII, Plin. L. XXXVI, cap. 12. Ipse vero noster Lucianus supra, lib. Quom. Hist. scrib. Sed quod ait hoc loco Lucianus de Ptolemaeo & Memphi capta per Nili diversionem, exspecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi hanc historiam, & quis fuerit ille Ptolemaeus, omnino me latet, & de ea Memphis rebellionem silent historiae. Tentabam me extricare legendo, τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id est, qui Ptolemaeo subiecit Memphin. Nam Ptolemaeus Philadelphus, cuius tempore vixit ille Softratus, & quo imperante & sumtus suppeditante exstruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit illum Softratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemaeo Cerauno dicto, incidit mihi quaedam suspicio, haec intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemaeus ille Ceraunus dictus vir praeceps fuit, & ad audacia facinora promptus, & qui, cum natu maior filiorum Ptolemaei I Soteris dicti esset, a minore natu Philadelpho supplantatus fuerat, patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor, eum Memphin occupasse, in qua obsessus a fratre iam regnante fuit, & captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est, patre adhuc vivente Ptolemaeo, Sotere, seu Lagi dicto, id accidisse, scilicet iam privato, & regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre iam mortuo rebellasset & captus fuisset, non est credibile, Philadelphum eum vivum dimisisset, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum & Argaeum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidit curavit, non tam praecipitis audaciae viros, nec tanta iniuria affectos. Si coniecturae credendum est, ista haec mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. PALM. Donec lux maior affulgeat, Πτολεμαίῳ legendum censeo, non, ut in libris est, Πτολεμαίων. Narrat Pausanias in Att. sub Philadelpho defecisse Gallos mercenarios, & ab eo in Insula Nili fame consumptos. Vide, an inde aliquid elici possit, quo huius facti pateat veritas. SOLAN.

ead. l. 14. Τριήρεις) Combustas ab Archimede hostium naves, nec Plutarchus in Marcello, nec Livius auctores sunt, qui tamen praeclara eius facta data opera memorantes haud temere quidquam omissuri censendi sunt. Mendum esse hic in κ — suspicor. Ut ut sit, exstare Venetiis audiui instrumentum ustorium ad quingentos usque passus vim suam exserens. Sed an veteribus speculi ustorii usus iam cognitus fuerit, ego sane ignorare me non invitatus fateor; quamquam nuper concionatorem audierim, non infimi inter Gallos nostros nominis, de speculo ustorio locum S. scripturae, qui excidit, intelligentem. Eo tamen non incommode referri posse videtur, quod alicubi apud Aristophanis Scholiastam de lapide *φεγγίτη* legere me memini, qua de re ad 'Αλεξ. c. 21 dictum est. Lactantius autem diserte ait lib. de ira Dei cap. 10, p. m. 630 C. *orbem vitreum plenum aqua si tenueris in sole. de lumine, quod ab aqua refulget, ignis accenditur, etiam in durissimo frigore.* SOLAN. De Archimede hoc puto primus somnium Lucianus dixit. LA CROZE. Mirandis ab se inventis machinis hostium naves repulisse atque demersisse narratur a Plutarch. in Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geometricum Briarea vocarit, contra quem frustra Romani fabri machinas suas adhiberent. REITZ.

ead. l. 15. Θαλῆς δὲ &c.) In marg. A. IV. adscriptum: idem Laërtius in vita Thaletis. Sed Gesn. locum iam indicavit. Ad dam tantum verba Diogenis: *Κροῖσον, ὃ καὶ τὸν Ἄλυν ὑποσχέσθαι ἄνευ γεφύρας περάσαι, τὸ ρεῖθρον παρατρέψαντα.* REITZ.

Pag. 296. l. 1. Ἄβροχον διαβιβάσειν) Cautè narrat Herodotus I, 75, & ita ut fidem se adiungere narrationi diserte neget: asseverate, ut videtur, Apollodorus apud Diogenem Laërtium I, 38: plane sine ulla dubitatione Schol. ad Aristoph. Nub. 180. Illud *κατόπιν* nostri diserte, ut solet, explicat Herodotus, *ἀνωθεν τοῦ στρατοπέδου ἀρξάμενον, διώρυχῳ βαθένι ὀρύσσειν, ἀγοντα μνηοειδέα, ὥπως ἂν τὸ στρατόπεδον ἰδρομένον κατὰ νότου λάβοι, κ. τ. λ.* Etiam illud observandum. Qui narrabant Herodoti aetate, ii 1) non dicebant *Ἄβροχον* traductum exercitum, sed divisum in duo brachia Halyn ob ipsam illam divisionem utrinque vadofum factum, ut pedibus transiri posset: 2) nec dicebant, una nocte id opus effectum esse. Et tamen Herodotum patrem fabularum vulgo appellamus: & noster dedit praecepta scribendae historiae. Cautius paulo ante de Archimede, cui incendia modo narium, non specula tribuat. GESN.

ead. l. 2. Οὐ μηχανικὸς) Atqui Mechanicum hinc probat Aristoph. Scholiastes. Sed hoc vult Lucianus, non eam fuisse Thaleti artem, sed virum industrium & sagacem, ingenii felicitate id assecutum, quod earum rerum artifices non viderant. Narrat etiam Herodorus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰππίου) Nemone de hoc quidquam? Conf. Voss. de Mathem. Ceterum cave, hunc cum Platonis Hippiā confundas; quod miror a viro doctissimo factum in Catalogo Philosophorum. Hic enim Luciani aetate vixit, uti hoc ipso in loco vides, τοῦ καθ' ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ἐν τοιαύταις — συνισταμένον) Spuria haec videntur & infititia. GUYET.

ibid. Ὑποσχέσεσιν) Repetiit, puto, librarius improvide vocem, quae paulo ante affuerat: legendumque ὑποθέσεσιν, ut non ita multo post, κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Est duplex genus artificum. Alii, & maior quidem pars, ad imitationem tota conversa, quae ab aliis elaborata sunt, quae magister ostendit, ea satis feliciter imitatione assequuntur, sed nihil novi ipsi inveniunt: quoties non est, quod imitentur; tanquam deprehensi, haerent. Talis non est Hippia: non expectat exempla aliena: ipse sibi & aliis exemplum est. Non tantum designatam omnibus lineis figuram describere & transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea, ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postularum fuerit, construere. GESN.

ead. l. 13. Ὡτύχισαν) Etsi Florentinae scripturam probo, quod augmentum saepissime omitti soleat, secutus tamen sum numerum maiorem illarum, quae νῦτ— habent. Vid. supra dicta ad Alex. c. 22. Pro Imag. c. 3 & c. 19 f. ubi εὐδοκίμων. Item Amor. c. 6 pr. ubi & εὐτρέπιστο, non νῦτ—. Adde dicta ad Gall. cap. 3 f. Ita εὐλόγησε in Evang. Matth. XIV, 19. Et Luc. II, 28, atque ubivis. Εὐφράνθη, Act. II, 26, ac passim. REITZ.

ibid. Κατὰ δὲ) Mathesin minime cultam fuisse a Luciano, alibi docuimus. V. Πτα. c. 5, & Ἑρμ. c. 74. Hic autem vides & iniquum rerum earum aestimatorem & imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema, quasi summum artis culmen, afferat: quasi quis dicat, literarum decus summum in eo versari, ut quis elementum primum a scite pingat, nisi forsan Scholium insulsum textui Luciani intrusum est. Certe nisi aliunde constaret hisce in rebus Luciani & imperitia & iniquitas, ut ab eo haec profecta crederem, a me impetrare

non possem. Ex his autem verbis, ut aliquis sensus exprimat-
tur, primo dele illud δὲ, deinde lege συνιστάμενοι. SOLAN.
Nos gratum lectoribus facturos speramus, si notam cl. Bel.
de Ballu, simul ad defendendum Lucianum contra Solanum,
& ad emendandum dilucidandumque hunc locum facientem,
ipsis viri praestantissimi verbis integram adscribamus. Ait au-
tem : *Ce que Lucien donne ici comme le non plus ultra de la géomé-
trie, est le premier de tous les principes de cette science, comme l'ob-
serve Dufoul. D'où il infère que notre auteur étoit fort ignorant en
mathématiques. J'ai de la peine à croire qu'un philosophe aussi sa-
vant que Lucien, ait négligé cette partie de philosophie si essentielle,
& si estimée des anciens. En vain Dufoul appuie son opinion d'un
passage de notre auteur, Herm. c. 74, où il blâme la définition vul-
gaire des points & des lignes mathématiques. Cette définition avoit
déjà été attaquée par Aristote de *insec. lin. p. 1223*, & par Sextus
Empiricus *adv. Phys. pag. 623 ed. Fabr.* Or, on ne peut pas douter
qu' Aristote & Sextus n'aient été fort habiles dans cette science.
D'ailleurs, pour prétendre que les lignes & points mathématiques
n'ont pas réellement les trois dimensions, longueur, largeur & profon-
deur, il faudroit que ce ne fût point des corps; car tout corps a néces-
sairement ces dimensions: & si ce ne sont pas des corps, ce n'est
rien de tout; ou il faudroit les ranger dans la classe des êtres immaté-
riels, & purement intellectuels, dont l'existence n'est prouvée que
par la foi. Mais occupons nous plutôt du passage de Lucien. Il me
semble qu'il est aisé de le rendre très-intelligible, si l'on retranche
un mot parasite, & qui nuit au vrai sens de la phrase. Ce mot est
εὐθείας, que quelque copiste aura ajouté pour déterminer le sens de
δοθείς, qui ne doit point être déterminé. Alors la pensée de Lucien
est, qu' Hippias étoit si habile en géométrie, qu'il pouvoit, comme
le disent les géomètres, former un triangle parfait sur une ligne
donnée, quelle qu'elle fût, c'est à dire, qu'il pouvoit faire
même l'impossible; car il n'est pas possible de tracer un triangle
rectiligne, qui est le triangle parfait, sur une courbe. Je ne m'arrête
pas à prouver que le retranchement du mot εὐθείας n'empêche pas la
phrase d'être conforme au génie de la langue Grecque; car tout le
monde sait que le mot γραμμὴ est un de ceux, que les Grecs aiment
à ne point exprimer. Idem in Nott. Crit. pro συνιστάμενον repo-
ni iubebat συνιστάμενον.*

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας) Proverbiale
fuisse videtur. GUYET.

*Pag. 297. l. 1. Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ
ἁρμονικῶν καὶ μουσικῶν &c.)* De admiranda Hippiae peritia in

artibus ac scientiis vid. Philostr. L. I Vit. Soph. XI, ibique Olearium, qui ex Platone, & Luciano plura de eodem affert, arteque sibi memoriam comparasse docet, ita ut quinquaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset, esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes percalluerit, ostenderitque in Olympiis anulum, figillum, strigilem, vasculum unguentarium, soccos, pallium, interulam, cingulum, propriis manibus confecta, ex Plat. in Hippia maiore p. 97. Cetera vid. ibid. & lege Philostratum, opificia artesque eius enumerantem. Verum magis stupenda, de memoria non arte parata, sed a natura donata, legi quondam, ni fallor, in Epist. Mureti, de puero, qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cuiuscunque linguae, vel nihil etiam significantia, semel audita potuerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per saltus, ut tertium, sextum, nonum, & quomodocunque iusseris. De arte autem mnemonica, de qua Lamb. Th. Schenkelius ac Bunö in Idea hist. universalis aliique egere, nihil addam, quia ad delirium sectatores suos adegit. REITZ.

ead. l. 12. Ὁν παραλαβὼν κατὰ δάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὴν) Reddunt interpretes, quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Utrique sic debuisset addere auctor, acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quae mox sequuntur, cum statuunt eum locum talem fuisse alteri aequatum. Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine huius ipsius paginae ἐκατέρωθεν interpretantur ex utraque parte, & recte. Nempe κατὰ δάτερα est in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In sequentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit Lucianus ample satis, κρηπίδα μὲν βεβαιοτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίον θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφαλείαν ἐμπεδωσάμενος. Id describendi genus cum Salmurii proximum tautologiae existimaretur, vide qui compegerit & contraxerit sua, posito operi firmissimo fundamento, quo superstruelli aedificii certitudinem confirmaret. At religiosior in his Obsopoeus aequare voluit Graeca, firmamentumque munitissimum omni futuro operi subiiciens, fundamentorum. positione sub-

struendi aedificii certitudinem confirmavit. Sed nos liquido & merito censemus hos floccifaciendos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus Hippias planavit, *crepidinem* (vel marginem ripae, qui extollendus erat) quidem firmissimam omni operi ponens, & fundamentorum positione stabiliens securitatem imponendae aedificationis. Crepidinis firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde pressa ventrem faceret, & extrinsecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret. GRON.

ead. l. 13. Θάτερα — 3.) Alterum alteri aequavit. SOLAN.

Pag 298. l. 1. Τῆσι — κρατυνάμενος) Et haec insirritia videntur. GUYET. Non accipio haec de tectorum fastigiis; de quibus si hic diceret, importunus mihi videretur: sed de montium iugis circumpositis, quae portu quasi quodam facto tutum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiae in eligendo loco, &, quatenus opus erat, accommodando. GESN. Adscripserat Solan. conferend. Δικ. p. 236, id est, Δικαστηρ, s. Bis Accus. c. 33. Ibi vero legas, κατὰ τὴν ἀψίδα πετόμενον, quod non video quid huc faciat, nec quidquam iuvare ad emendationem arbitror, nisi pro ἀποτόμοις quoque aliud adiectivum substitueris. Nam etsi ὕψει — κρατυνάμενος non intelligo, & ἀψίδι hac ratione melius conveniret, non tamen assequor, quid ἀποτόμοις, proprium celsi ac praerupti epitheton tum faciat. Quare in Gesneri expositione acquiescemus, donec meliores Codd. nacti verum apertius videamus. At si, quod iam suspicor, ἀψίδες, substructiones, sive murorum proiectiones, magnis aedificiis sustinendis extrorsum adiectae, quas *contresforten* appellamus, significant, belle procedet ἀψίδι ἀποτόμοις. REITZ.

ead. l. 6. Πυλὼν μὲν ὕψιλος) Consuetudo fere & sensus communis virorum insignium tutos ab reprehensione facit hos interpretes, dum πυλῶνα vertunt *vestibulum*: ita ubique id fieri deprehendo. Sed quae similitudo Graeci πυλῶνος ad Romanum vestibulum? & maxime huius, qui dicitur fuisse ὕψιλος, & ἀναβάσεις ἔχων, & ὕψις μᾶλλον ἢ ὄρθιος, quae omnia ab Romano vestibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia sic distinguenda sunt: ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων (βαλανείῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα πρεποδέστατα) χαρίεσσαι καὶ φατὶ πολλῶ καταλαμβάνεσθαι ὑποχωρήσεις. Et verte: ad laevam vero conclavium ad delicias comparatorum (quippe & haec balneo aptissima) venusti

& multa luce fulgentes recessus. Vulgo enim vides arenas sine calce. Et sicut nunc οικήματα non vertimus aedículas, (ut inepte interpretes, & iam alibi monere debuimus) sed conclavia, sic quoque οίκος, quae vox frequenter ab Luciano in hac descriptione usurpatur, non domus aut habitatio verti debuit, (& quaeſo quot ab illis domus hic supponuntur?) sed cubiculum aut conclave, aut oecos, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarunt Latini architecti, quod & ipsum passim non observatur. Denique cum dicit εἰκόνες λίθου λευκοῦ, utique non sufficit, si cum Salmuriensi reddas marmoreae imagines, (an credidit, marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum Obsopoeo ex albo lapide. GRON.

ead. l. 7. Εἰσιόντα δὲ τοῦτον) Intellige ἀνθρώπων. Ἀνθρώπων εἰσιόντα τοῦτον τὸν πυλῶνα ἐκδέχεται οἶκος &c. GUYET.

ead. l. 8. Οἶκος) Oecos Plinius etiam & Vitruvius vocant. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. p. 224. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν ἀριστέρᾳ δὲ) Oecus ille, (vid. Noster περὶ τοῦ οἴκου) atrium illud magnum & commune, ita constitutum est, ut sinistrum sit conclavium, sive, quod eodem redit, ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a iucunditate & multa luce. Nempe eadem sunt, nisi fallor, οικήματα & ὑποχωρήσεις; quae non recte distinxit doctissimus Gronovius, bene alioqui de hoc loco meritis. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἐς) Aut hic aliquid deest, aut legendum τὰ ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένα οἴκηματα. GUYET. Assentior Guyeto, aut ex praemisso iterum intelligendum ἔχων διατριβήν, quo facto, vulgarum nondum reiicio, meliorem tamen lectionem quaero, quia διατριβὴ non satis convenit alteri huic membro. REITZ.

Pag. 299. l. 3. Τῆς ἀρχαίας ἐργ.) Sic supr. Πητ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται) Cum videatur non continuare descriptionem oeci, in quo adhuc versatus est, sed ad novum membrum transire; velim legeretur in libro bono ἐξελθόντας. Exeuntes ex oeco adhuc descripto excipit &c. Si hoc non placeat, certe εἰσελθόντας significare debet, progressos ad interiora: & hoc secuti sumus. GESN. Nihil varietatis invenio: nam si ἐξελθ— reperirem, lubentissime id cum Gesnero reciperem; quod enim paulo ante dixit εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται, alia ratio est. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τούτῳ) Supra hanc. Post. GUYET. l. e. Bene-

dictus dederat, *supra hanc*, quod Noster recte corrigit, *post hanc*, siue quae deinceps sequitur. Nam ἐπὶ cum casu dandi saepissime τὸ sequens notare qui nescit, adeat Homer. II. H, 163 — 64, 65, ubi vel quater ita positum est, Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὦρτο — Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες — Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεύς — & 367, Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος — addatque notata ad Nostri Asin. c. 11. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγκυλίσασθαι) Non iacebant tantum nudi, sed & volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei ministro artus fricantur, extenduntur, premuntur, & quassantur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi, nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII definente) sitim orbis visendi explente; a quo viro aliquando, si Deus vitam & post labores tot itinerum studiorumque exantlatos requiem concesserit, magna orbi literato & curiosa exspectanda sunt, quibus & veterum scriptis lux magna accedat, & artes historiaeque recentiorum seculorum excolantur. SOLAN.

ead. l. 14. Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος) Sic vertit Obsopeus: *Nomadio lapide coagmentatus*. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat, credo, vertere; nam Numidae dicuntur Graece Νομάδες. Tum διακεκολλημένος male vertitur *exstructus*; melius, si *incrusted* dixisset. PALM.

Pag. 300. l. 1. Πυέλου) Conf. *supra* Ἰστ. β. c. 11 f. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀρχομένους ἔργου) Pindar. Ol. VI, 4. SOLAN. Ubi in ed. Steph. lego — ἀρχομένου δ' ἔργου &c. quod idcirco addo, ut appareat, non male marg. *A. W.* habere ἀρχομένου, modo iam addas δ', ex quo male picto, in Luciani quodam Codice, vulgatum ἀρχομένους forsan est natum. Nec alienum est ἀρχομένου sic absolute poni, ut ἀρχεται ἐνι αὐτῷ, annus incipitur, vel incipit se. Vel ἀπὸ νυκτὸς ἀρχομένης, ab incipiente usque nocte, siue prima de nocte, ut (monente Steph.) interpretatur Cicero. Cui addo Theogn. v. 586, Ποῖ σήσεις μελλεῖ, πρήγματος ἀρχομένου. Sed quia accusandi casus ad χρὴ relatus, non est absurdus, nihil sine auctoritate Lucianeorum Codicum immutarim. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάστιγος) Cur sic potissimum loquatur auctor, & non maluerit ἐκ τοῦ αὐτοῦ, plane non capio, cum nihil vel praecedat, vel sequatur, unde istud femininum dependeat. Sed est vitium, legendumque ἐκ τῆς αὐγῆς, orto errore, ut videtur, ex Codice maiusculis literis scripto, & illic confuso charactere T & Γ. GRON. Ubi

legitur, τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα, καὶ τοῦ φέγγους, sagacissime pro αὐτῆς vidit Gronovius corrigendum esse αὐγῆς. Utique αὐγῆς clare habet ed. *Fl.* Sequitur continuo, καὶ τῶν φωταγωγῶν· corrige φωταγωγῶν, ut itidem recte *Flor.* Post paulo, τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορὰν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, repone βορέαν, (vel βορρᾶν, siquidem & βορρᾶς dicitur) fecit conclave frigori excipiendo aptum, in borean spectans. Quod hic εἰς βορέαν προχωρεῖν, id infra in De Syria Dea c. 28, ἐς ἀνεμον βορέην ἀποκεκρίσθαι dicitur. IENS.

ibid. Τῆς αὐτῆς) Lege τῆς αὐγῆς. GUYET.

ead. l. 10. Φωταγωγῶν) Quod Iens. monet sic scribendum; id praeter *Fl.* etiam recte habebat *I. H. P.* aliaque. REITZ.

ead. l. 12. Βορέαν) Iens. Prave antea in omnibus βορὰν legebatur. SOLAN. Non potui, quin hoc invitis edd. mutarem. Βορὰ enim *esca* est. Long. *Past.* II, pag. 74, ἀλλ' ὑμᾶς βορὰν ἰχθύων θήσω. Vel *opsonia*, ut vertit Hemsterh. *Tim.* cap. 8 med. REITZ.

ibid. Οὐκ ἄμοιρον οὐδ' ἐ τοῦ μεσημβρ.) Ut nempe non quiescens aër esset, sed copiose a Septemtrionibus affluens, angustum versus meridiem exitum haberet, eaque ratione ventilatus esset salubrior. GESN.

Pag. 301. l. 9. Ἀφρόδων) *Fl.* ed. & Schol. ἀφρόδων. Mox *L.* & *B.* 2. δυσὶν pro corrupto ceterorum *δυσσίν*. SOLAN. Ἀφρόδων μὲν ἀναγκαίων) Non tam Scholiastae auctoritas me movet, quamquam illa quoque, ut legendum sine dubio putem ἀφρόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεων· quam attentior loci ipsius atque rei consideratio. *Bivium*, quod adhuc dederunt, plane ἀπροσδιόνυσον. Circuitus forte possit applicari ad balneum: sed repugnat, quod ἀναγκαῖαι vocantur, quod ἀναχωρήσεις. Architecti laus non minima (*Cic. de nat. Deor.* II, 56.) avertere ab oculis & naribus dominorum ea, quae profluentia necessario tetri aliquid essent habitura. Sed res est manifesta, & quae subolere unicuique potest. Nec minus *δυσὶν* legendum esse, non *δυσσίν*, quod libros occupavit. GESN. Ego cum Schol. ἀφρόδων legendum censeo, qui recte de secessibus ad exonerandam alvum interpretatur, idque suadet additum ἀναγκαίων· quo, tanquam honestiore vocabulo, significari solere alvi deiectionem, notum arbitror ex *Epiſt.* *Sent.* 88, p. 134, καὶ τι τῶν ἀναγκαίων ποιήσαντα, ἀπονίζειν ἐκεῖνα τὰ μέρη. Adde *Diod. Sic.* IV, p. 297 pr. χρεῖα ἀναγκαῖα, ubi *Wess.* & illa *Epiſteti* addidit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον) Non notant haec

verba, ut credidit Benedictus, multis ianuarum egressibus munitum, (& quaeso, quid est muniri egressibus ianuarum?) sed ut recte Obsopoeus, multarumque ianuarum egressibus patens. GRON. *ead. l. 11. Τεθυρωμένον*) Pervium. GUYET. Bene; nam *ὑπὲρ* est ianuam vel ianuas facio. Aristoph. Av. 614, — οὐδέ *ὑπὲρ* *σαι χρυσαῖσι θύραις*. REITZ.

ibid. Ὀρῶν) Corrige *ὄρων*. GUYET. Idem Ienf. quoque monet in Lectr. Lucian. p. 362. Et vel sine librorum auctoritate sic edi curassem, adeo res est manifesta. REITZ. *Ὀρῶν — μυκήματος*) Non igitur simplex clepsydra hic indicatur, sed operosior & magis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo genere Vitruvius IX, 9, ubi inter multa deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes memorat, in quibus praeter cetera etiam buccinae canunt, qui est ipse *μυκήματος*, bubulae vocis imitatio. GESN.

ibid. Δι' ὕδατος καὶ μυκήματος) Qua ratione haec horologia aquatica fuerint constructa, ut murmure ac sonitu simul horas indicarent, accurate exponere nequeo, nec festinatio finit addere, aut examinare, quae super his annotavi. Quare videat curiosus lector Pancirol. memorab. ab H. Salmuth conversa, T. 2, Tit. X de horologiis, figurasque clepsydrarum antiquarum ap. Peraltium in Vitruv. Gallico. Item Casaub. ad Athen. IV, c. 17, pag. 294, Philip. Carol. animadv. 2 in A. Gell. III, c. 3, Salmas. ad Solin. a p. 447 ad 458, atque alibi; aliosque, quos indicat Pinellus in additamentis T. IX Thesauri Graev. insertis p. 514 f. & seq. De horolog. Solari Romae in foro, Memoir. de Literat. T. II, pag. 271, ac Bargaem de obeliscis, Thes. Graev. T. IV, p. 1905, & potissimum p. 1922. Et interpretes Petron. ad Sat. 26 fin. & 71 fin. Ut alios omitram. Sonitum etiam excitatum fuisse a calculo singulis horis in pelvim decedente, cum Pancirollo Tit. X de horologiis, probabile credo. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Εἰ δὲ θεὸς παράσχοι &c.) Si les Dieux vous accordent jamais la faveur de vous y baigner, vertit cl. Bel. de Ball. intellecto *ὑμῖν* post *παράσχοι* rectius quam Gesnerus, qui — *ut lavare quandoque hic possim*.

ead. l. 2. Πολλοὺς καὶ ἄλλους) Male posteriora in Fl. esse omissa, testatur Luciani consuetudo. Conf. supra Philop. c. 19, ubi & *καὶ* ante *ἄλλο*. *Τί οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὀράτε*; sed *πολλοὺς καὶ ἄλλους*, plane uti hic, in Rhet. Praec. cap. 11 ipso init. ac saepe alibi. Item in Tab. Cebet. statim in pr. *ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀγαθὰ ἐθεωροῦμεν*. REITZ.

IN BACCHUM.

Pag. 303. l. 8. Ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς) Etsi περὶ, quod Solan. vult, usitatus; tamen ὕπὲρ verum credo, quod reliquorum ὑπὸ idem suadeat, & περὶ longius a literarum ductu recedit, quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed recte ὕπὲρ pro περὶ usurpari, adeoque & hoc nomine nihil opus esse correctione, vid. supra dicta ad Gall. c. 18 med. Quin & Homer. ὕπὲρ cum accus. pro περὶ, Iliad. Z, 524: — Ὅθ' ὕπὲρ σέθεν αἰσχε' ἀκούω, quando de te probra audio. Sed praeter exempla ad Gall. l. d. allegata, non longe quoque abit hoc Epicteti p. 149 ed. Rel. ἀμεινον ὕπὲρ ὑμῶν βεβούλευται, quod etsi super nobis consuluit recte ad verbum reddas, tamen revera ὕπὲρ in talibus significat, id quod ad nos spectat, & ita eund. sensum haec Luciani admittunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἀσίδηρα) Contra Diod. Sicul. III, c. 64, ait, ferum latuisse sub hedera. Sed quis in huiusmodi fabulis consensum requirat? REITZ.

ead. l. 14. Ἀσπίσι γὰρ εἰκαζον) Interpositio (ἀσπίσι γὰρ εἰκαζον καὶ τὰ τύμπανα.) MARCIL.

Pag. 304. l. 1. Νεανίσκους) Τοὺς Σατύρους, Satyros. GUYET.

ead. l. 2. Οὐράς ἔχοντας κέραστας) Οὐράς ἔχοντας καὶ κέρατα. MARCIL. In L. καὶ κέρατα, uti volebat vir clarissimus; sed ego vulgatam genuinam puto: sic enim iterum infra Ἑκκλ. cap. 4 f. de iisdem Satyris, κέρασται οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται. Sic autem loqui amat Noster. Vide Δι. f. c. 3, ὑμενόπτερον δὲ, οἷα ταῖς — νυκτερίσι τὰ πτερὰ. SOLAN. Vereor, ut vera sit, quam Marcellus hic, ex librone, an ex ingenio? profert, lectio, καὶ κέρατα & ob id ipsum vereor, quia nimis facilis est, quam nemo librarius in alteram, quae libros obrinet, mutaturus fuerat. Κέραστας iungendum cum accusativis reliquis: οἷα per synesin, f. syllepsin dicere malis, aut ellipsin adeo, (omnia enim ista nomina huic figurae accommodari videas) refertur ad κέρατα, quae in κέραστας latent: id qui concoquere non poterant, mutationem susceperunt. GESN. Optime iudicat Gesnerus, sanum esse vulgatum; tacite enim respicitur ad κέρατα intellectum, qualibus gaudent Graeci pariter ac Latini. Cic. vel durius ad Fam. XII, 1: Ut ego quidem & urbi & otio diffiderem urbano; sed ita COMPRESSA EST, ut videamur — tuti futuri. Ubi post compressa est intelligitur turba vel feditio, cuius tamen

nulla praeceffit nec sequitur expressa mentio. Philostr. I. XXV, pag. 536 pr. Πατρὶς Ἡράκλεια — ἐπαινοῦντες. Noster Tim. c. 9 ad Ἀττικὴν refert αὐτοῖς. Adde Hemst. ad Nigr. c. 1 pr. Nos ad 2 Ver. Hist. c. 37, ubi πλοῖα καλοχύνθινα sequente αὐτήν. Pro Imag. c. 9. Et Wesf. ad Diod. Sic. I, 93, N°. 4, & XI, 25, N°. 65. Ac mirare Stephanum & Rhodom. talia corrigentes. REITZ.

ead. l. 6. Μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον ἐν πορφύρῃ) Fieri non potuit, quin, dum haec sic iunguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingeniose ista verterrunt, *mitra purpurea comam revinctum*? Sed duo praedicantur ab auctore, cuius verba sic distingue, ἀναδεδεμένον, ἐν πορφύρῃ, & verte *mitra comam revinctum, purpurea in veste*. GRON.

ead. l. 7. Ἐν πορφύρῃ) Interpres: *mitra purpurea comam revinctum*. Verte: *in veste purpurea & aureo cothurno*. GUYET.

ead. l. 8. Βραχὺν πρεσβύτην) Sileni imaginem & descriptio- nes persequitur, neque hoc loco praetermissio, Perizonius ad Aelian. V. H. 3, 18. GESN. Ne suspicere, τραχὺν melius esse, quod barbarus senex intelligatur; nam id paulo post sequitur. Et quis demum ignorat, brevitatem corporis in bello contemptui haberi solitam, qui Tacitum, Curtium ac Caesarem legerit? quare unum hoc tantum ex Caes. 2 B. Gall. c. 30 asseram: quibus viribus, praesertim homines tantulae staturae, (nam plerisque hominibus Gallis, prae magnitudine corporum suorum, brevitatem nostram contemptui est) tanti oneris turrim in muros sese collocare confiderent? Ubi & Graecus interpres priora reddidit, ἄλλως τε βραχύτατοι ἄνδρες. Sic τεῖχος βραχὺ Thucyd. VII, c. 29. REITZ.

ead. l. 9. Πρεσβύτην) Σεληνόν. GUYET.

ibid. Ὡτα μεγάλα &c.) Cauda non instruxit hunc Bacchi nutritorem Lucianus, quod ramen facit Diod. Sic. III, cap. 71, ubi id observat Wesf. eumque rarius conspici in nummis & gemmis ait. Sed si hoc tanti est, adderem, conspici in marmoribus. At cum plurimum asino infideat, cauda non apparet. Ceteram formae Sileni, Panis, ac Satyrorum, descriptionem vid. etiam infra Deor. Conc. c. 4 & 5. Et supra Deor. Dial. XXII. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπιθανόν) In omnibus libris nostris antea legebatur πιθανόν, nullo aut absurdo sensu. Certissima est emendatio haec nostra: nihil enim tali legato *absurdius*. SOLAN. Πιθανόν) Lubens dedissem ἀπιθανόν, si ullus Cod. aut ed. praeiret. iam potest ironice intelligi, etsi paulo aegrius ita acci-

piam, quia primum ducem aperte contemptum inducit, adeoque & alterum serio despectum proponi verisimile est. REITZ.

ibid. Ἐτερον δὲ τὸν Πάνα. GUYET.

ead. l. 13. Τεράστιον ἄνθρωπον) Sic infra Ἐκκλ. c. 5, γελοῖους θεοὺς καὶ τεραστίους. SOLAN.

ead. l. 14. Κέρατα) Cornua Pani ab antiquis afficta putat Polyænus, quia is cornuum in exercitu inventor, Strat. I, pag. 9. SOLAN. De Baccho cornuto vid. Diod. Sic. L. III aliquoties. REITZ.

ibid. Ὀργίλον) Sic de eodem Pane Theocr. I, 17, ἐντίγῃ πικρὸς, καὶ οἱ αἰεὶ δριμύειά χολὰ ποτὶ δυνὶ κάθηται. GESN.

Pag. 305. l. 5. Εὐοὶ — δεσπότην) Omissa viris summis Bocharto atque Huetio observatio, quam aequè facile ipsis fuisset exornare, ac reliquas coniecturas, quas proponunt, ille in Canaan I, 18, hic Demonstr. Evang. Prop. 4, 4, 3. Nempe ipsum nomen *Iehovah* hic latere dicerent, tetragrammatum & ipsum, solis vocalibus & spiritibus constans, cui respondet apud septuaginta interpretes κύριος. Qui diviserunt hanc vocem, & εὐ οἶ, vel εὐ οἱ, scripsere, quod factum video in editis, qui mihi patent, omnibus; illi votum forte, Bene illi! interpretati sunt, qua ratione cum nobili illo *hoshia na* — conveniret, quod in Iudaica illa thyrsophoria (*Βακχίαν* & hanc vocat Plutarchus Sympot. 4, 5.) ingeminatum novimus. GESN. Εὐ οἱ) Vid. Redi in notis ad *Dithyramb.* p. 17. LA CROZE.

ibid. Τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην) Miror, cur vertant, quo nomine earum dominum vocari conice, cum non moneat vel iubeat auctor, sed narret, speculatores conicere ita vocari earum dominum. GRON.

ead. l. 10. Ἄλλ' εἵπερ) Ἄλλ' ἤπερ. GUYET.

ead. l. 13. Θηλύμιτρον) Hinc emendandus Suidas, apud quem suo ordine *θηλύμιτρος* leg. pro *θηλύμπτρις*. Conf. Ἐκ. c. 4. SOLAN. Mitram ut effeminatum quid rex Iarbas quoque exprobrat Aeneae ap. Virg. Aen. IV, 215: *Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu Maeonia mentum mitra subnixus.* — REITZ.

Pag. 306. l. 5. Ἐγχαλινώσαντες) Absurda haec omnino; nec, cum haec scriberet, aut elephantem viderat, aut usum rationemve regendi fando audiverat. SOLAN.

Pag. 307. l. 1. Τύμπανα ἑπαταγεῖτο) Alibi *πλαταγεῖν* dicitur; vid. Lampe de cymbalis vett. c. 9, L. I, pag. 48 seqq. Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; verum

quia apparatus est Bacchicus, etiam Bacchica instrumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac tympanis in festo Cybeles & Bacchi utebantur: & sic Terentius, ridiculam aedium expugnationem describens, coquum cum peniculo etiam inducit. REITZ.

ead. l. 3. τὸ ὄρθιον) Conf. supra notata ad Bis Accus. c. 11, ubi Pell. τὸν ὄρθιον volebat, quod νόμον intelligatur; sed quia & μέλος potest intelligi, & saepius neutro gen. ab Nostro ponitur ὄρθιον, nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Σειληνοῦ) Quamquam haec ad risum movendum comparata leviori cura sint tractanda; vid. tamen Plut. 646, 2: σαλπιγξιν οὐ χρωῖνται τὸ παράπαν, ὥς ὅτε φεγγομένοις ἐμπερές. SOLAN.

ead. l. 17. οἰόμενοι — ἀκούεσθαι) Quae ista est connexio; dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt? quis, inquam, sic loquitur de una quadam re, dum putant, credunt? Corrupta haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima mutatione unius prope apicis posse restitui, οἰόμενοι, dum audiunt ex aliis, ut illi Indi ex suis exploratoribus, credunt. Quae audiunt, ab invidis forte sparsa, iis nimis temere assentiuntur. Audacter recipi inter indubia Luciani verba suaderem, si praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut alium bonum scriptorem verbo ἀίρωμαι, pro ἀίω, quod ipsum poeticum est, usum esse. Sed ideo non damno coniecturam; cum facile observationem eorum, qui Lexicis scribendis poliendisve operam dedere, & meam, qui pauca nimis annotare consuevi, fugerit. Praesto etiam causa est, ob quam verbo alio, quam ἀκούειν, usus esse potest Lucianus; quia statim sequitur ἀκούεσθαι. Ipsa deinde raritas verbi fecit, ut in οἰόμενοι mutaretur. GESN.

Pag. 308. l. 2. ἀκούεσθαι) Ego vulgatum servo; nec enim Florentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc. Enc. cap. 6, vel male, fatente ipso Solano, ἀποκρούσεται habet, pro ἀποκρούεται. Nexus autem ipse satis docet, ἀκούεσθαι bene procedere. Sed οἰόμενοι suspectum. REITZ.

ead. l. 3. οὐκ οἶδ' ὅτι δόξαν) Leviculum est mendum, cui similia iam in superioribus notavimus. Inde tamen factum, ut interpres quoque parem dederit versionem, hoc est, mendosam. Vertit ille, nescio, quod ita illis de me visum esset. Sed rescribendum οὐκ οἶδ' ὅ, τι &c. ac vertendum, nescio, quid illis de me visum fuerit; nescio, quid illi de me senserint, opinati sint. IENS.

ibid. Οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνοῦνται) Interpretes, *alii ne principium quidem attingunt*: qui si esset Luciani sensus, saltem scripssisset ἐς τὴν ἀρχὴν. Sed innuit, *alii omnino non veniunt*. Et sic rectius attenderunt in Fugitivis cap. 15, ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἑλεγχον δέχονται. Et in Symposio cap. 28 ἵπν. ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειράσθαι ἠξίου. GRON.

ead. l. 5. Καταβάντας ἀπὸ τῶν ἑλεφ.) Cum allusione ad Indos intelligit, superbo quodam fastidio quosdam venire nolle ad audiendas suas recitationes vel declamationes. GESN.

ead. l. 7. Ἐπαινέιν τολμῶσι) Non est hic sermo de laudibus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Videtur senex Lucianus forte ad primam fortunam Rhetoris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod idem suadet proxima praefatio s. Hercules) denuo studia audientium hac praefatione excitare voluisse. Queritur, quosdam, audito, ludicra a se dici, plane non venire: alios, qui ludicra audiendi consilio veniant, feriis praeter spem turbatos, non aude-
re . . . quid exspectamus? *laudarene an redire?* Redire profecto, nisi vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic, ut inauditum se contemni deprecetur. Legendum ergo pro ἐπαινεῖν levi discrimine ἐπανιέναι, vel ἐπανέιναι. Infiniti enim circumflexi, quale esset ἐπανιέιν, quod vix apice distaret ab ἐπαινέιν, exemplum desidero. Certe sine fraude fuerit interpretationem dedisse, quae non ex ἐπαινέω, sed ex ἐπάνειμι tracta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem sperari, sequentia satis declarant. GESN.

Pag. 309. l. 2. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Οὐκ ἀπροσδιόνυσον, hic omnino legendum videtur. GUYET. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον, ita ut ego ante conieceram, Cod. L. & *Baf.* Reliquae corrupte οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον. SOLAN. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Miror, qui sustinere se ita diu potuerit tam absurda lectio & ἀπροσδιόνυσος. Ausim ego vel contra omnes libros restituere, quod vix dubito, quin in aliquo supersit, ἀπροσδιόνυσον. Verbum iam Ciceronis aetate, (vid. Att. 16, 13.) ne de Athenaeo dicamus, notam adagii habebat: hic unice convenit, cum quae sequitur narratio, non minus, quam quae praecessit, ad Bacchi comites & opera pertineat. GESN.

ibid. Οὐδ' ὅν ποιοῦμεν ἀλλότριον ἐν Ἰνδ.) Οὐδ' ὅν ποιοῦσιν ἄλλ. ἐν Ἰνδ. Patescit narratione sequenti. MARCIL.

ead. l. 3. Ἐν Ἰνδοῖς) Conf. Hemsterh. ad Nigr. § 5, ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorsus, plura hic dicere minabatur; sed quae ille vir acturus erat, ego non

attingam. Potest interim curiosis adiri Diod. Sic. non uno loco. REITZ.

ibid. Τοῖς Μαχλαίοις) Ignorabile nomen Geographis: non puto tamen a Nostro confictum. GESN.

Pag. 310. l. 5. Τορὸν) *Perçant.* GUYET. Conf. supra Gall. sub init. Διάτορον eodem modo. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτὸν) Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam αὐτοῦ: sed nunc ita alibi etiam a Nostro usurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. Z. *τρ.* c. 17. SOLAN.

ead. l. 10. Νιφάδεσι) Hom. Il. Γ, 222. SOLAN.

ead. l. 12. Τεττιγῶδες τι &c.) Hom. Iliad. Γ, 151. SOLAN. Quales Ucalegon & Antenor Homer. Il. Γ, 151: Ἀγορητὰ ἔσθλοι τεττίγισσιν ἑοικότες, κ. τ. λ. GESN.

IN HERCULEM.

Pag. 312. l. 2. Ὅγμιον) Haec vox Graeca est, contra quam multi censent, ab ὄγμῳ sulco. Sic Aelian. V. H. IV, 8, p. 320, τὸν Ὄχον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλουν. LA CROZE. Coel. Rhodig. L. VI, pag. 278, haec omnia ad verbum descripsit, addita hic illic de suo vocula. Pluraque de variis Herculis nominibus praemisit. REITZ.

ead. l. 3. Εἶδος — γράφουσι) Hanc inraginem non ad solius vini eloquentiae, sed ad hanc, & ad rem militarem simul repraesentandam referunt auctores historiae literariae Galliae Benedictini I, 1, pag. 7, & commode huc referunt locum ex Catonis originum secundo, laudatum Charisio l. II, p. 181 extr. Putsch. *Pleraque Gallia duas res industriosissime persequitur, rem militarem, & argute loqui.* GESN.

ead. l. 8. Πάντα μᾶλλον ἢ Ἑρ.) Sic supra Deor. Dial. XVIII, 1, καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ἑοικὼς ἢ σοί. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος) Ut qui leonis exuviis sit indutus, bene interpretes. Nec reiicio hanc scripturam. Nam & sic alibi loquitur Lucianus. Non frustra tamen in antiquo Codice Ms. legitur ἐνεῖται. Nam sicut apud Homerum est εἶται indutus est, sic & ἐνεῖται hic accepit, si haec eius manus est, Lucianus. Nam poetice verbis saepe, sed suo loco, uti hunc scriptorem, nemini latet. GRAEV.

ead. l. 13. Ὅλως Ἑρακλῆς) *Iunt.* καὶ ὅλως, Ἑρακλῆς ἐστίν. At supra Dial. Morr. XVI, § 1, ὅλως Ἑρακλῆς ἐστίν, & Necyom.

1, *Μενίππους ὅλους*. Adeoque & hic suspicari liceret ὅλος scribendum. Sed adeo indifferens est, & utrumque sanum, ut, quidnam praeferendum, non liqueat. Liban. Epist. 113 pr. *χαίρει γὰρ οὗτος καλούμενος*, pro οὕτω, quod non prorsus immerito ibi malit Wolf. Sed notum est, modo adiectivis, modo adverbis uti Graecos aequae ac Latinos, in huiusmodi locutt. Sic infra Adv. Indoct. cap. 9, ὅλος περιλαμβόμενος, ubi multae edd. ὅλως. Adde supra Philop. cap. 6, ubi πεφυλαγμένως pro πεφυλαγμένως, si proba lectio; qua occasione tamen plura dedimus. Sed potius adi Hermor. § 2, ubi similiter in ὅλος & ὅλως variatur, & utrumque probum esse lenius docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἑλληνίων) Miror, nullam ed. habere Ἑλληνικῶν, non quod sic velim, sed quia facilis est aberratio. At vulgatum recte habet. Aelian. V. H. XII, 1 ante med. Θεοὺς πάντας ἐκάλει Ἑλληνίους καὶ Ἐλευθερίους τοὺς αὐτούς atque alibi; quare plura non addam, nisi quod & Ἑλλάγιος Ζεὺς erat. V. Aristoph. Eq. 1250. REITZ.

Pag. 314. l. 2. Ταῖς σειραῖς) Obscura constructionis ratio, propter quam aliquando optabam legi τῆς σειρᾶς. Sed plurali numero ante extulit: & potest dativus hic intelligi positus pro genitivo. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. GESN.

ead. l. 16. Λόγος ἐν γῆρᾳ) Huc facit locus Plutarchi, laudatus a cl. Bel. de Ball. Προϊὼν γε τῷ χρόνῳ ὃ Ἡρακλῆς εἴοικε μαντικώτατος ὁμοῦ καὶ διαλεκτικώτατος. Plut. El apud Delph. Opp. T. VII, p. 522 ed. Reisk.

Pag. 315. l. 3. Ὅτι μὲν &c.) Homer. Il. Γ, 108. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸ δὲ γῆρας ἔχει) Eurip. Phoen. 533. SOLAN. Immo, si τὸ δὲ γῆρας abscideris, quod male in unum versum compactum est in P. in aliis plane non distinctum; tum senarius erit Euripideus, ut iam edi curavimus. REITZ.

ead. l. 6. Νέστορος — γλώττης) Hom. Il. A, 249. Et quod sequitur vid. Γ, 152. SOLAN.

ead. l. 8. Λειριόεσσαν) Respicit ad Il. Γ, 152, ubi, quod ad finem praecedentis opusculi iam vidimus, laudantur Ucalegon & Antenor senes, comparanturque cicadis, οἳ τε καθ' ὕλην Δένδρῳ ἐφεζόμενοι ὅπα, λειριόεσσαν ἰεῖσι. Proxime itaque cicadis tribuit λειριόεσσαν vocem. Non puto autem, generatim ἄνθος esse λειριον, sed, ut recte hic Eustathius, εἶδος ἄνθος, & speciatim lilium. GESN.

ead. l. 13. Ταύτη) I. e. hac parte, scil. τῇ γλώττῃ. GUYET.

ead. l. 15. Τοῖς γὰρ λάλοις) Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλ. &c. Casaub. ad Theophr. Char. 203. SOLAN. Facile suis pedibus restitutes laborantes versiculos, si ita legas — τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλώττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GESN.

ead. l. 16. Ἡ γλώττα — τετρυπημένη) Senarius cum dimidio, sic forte legendus:

Τοῖς λάλοις

Γὰρ ἐξ ἄκρου

Ἡ γλώσσα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GUYET.

Pag. 316. l. 6. Παρόδου) Conf. supra Alex. c. 48, εὐδοκίμουνα πάροδον. SOLAN. Πάροδον etiam esse *aditum*, vid. Diod. Sic. III, c. 20, & XI, c. 12 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπιπλήξει) Non ausim damnare hic futurum indicativi: sed melius cohaeret cum superioribus, & verbo δόξαμι, aoristus optativi ἐπιπλήξαι. Versus ex Il. Θ, 103 seq. laudasse videtur ex memoria: prioris enim hemistichium posterius apud Homerum ita se habet, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει. Usus sum horum versiculorum versione Obsopoeiana, qua meliorem a me dari posse desperabam. GESN.

ead. l. 14. Σὴ δὲ βῆν λέλυται &c.) Hom. Il. Θ, 103. SOLAN:

ead. l. 17. Ἐς τοὺς πόδας) Ἐς τὰς ποδῖας emendabat cl. B. de Ballu, vertendo, pour railler mes cheveux blancs.

Pag. 317. l. 5. Εἰσιδὼν με) Ἀν εἰσιδὼν μου ὑποπόλιον γένειον. Vel sic potius, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον, ita ut τὸ γένειον, quod glossēma videtur, eiiciatur. Sed ἐπέχω. Lectio certe vulgata non placet. GUYET. Si τὸ γένειον legeretur, forsitan non quaesisset mutationem Guyetus, planior enim foret sententia, κατὰ intelligi. Verum an eod. modo construi poterit absente articulo? quem tamen facile admitterem, si alicubi invenirem. REITZ.

ead. l. 6. Χρυσοφαέννων) Senarius ex Anacreonte aut alio quodam poeta. Χρυσῷ φαεννῶν εἰ βεβούληται πτερῶν. Sed a Luciano interpolatus videtur. GUYET. Anacreontis esse satis indicat, cum Teium poetam vocat, sed nullibi apud eum in iis, quae supersunt, reperio. Vid. Eur. (pag. 230 A. B.) Hipp. 1276, de Cupidine dictum χρυσοφαῆς. SOLAN. Χρυσοφαέννων — πτερύγων) Non apparet, quomodo hic locus sit genitivo. Fuit, credo, apud Anacreontem πτερύγων χρυσοφαέννων sic enim respondet dativus dativo ἀετοῖς. GESN. Non legitur in carminibus Anacreontis, sed ad fragmenta eius retulit doctiss. Anacreontis editor I. C. de Pauw, legendumque suspicatur χρυσοφαέννοισ πτέρυξι, quod & ego ma-

lim, ac reciperem, si libri addicerent; vel potius χρυσοφαέν-
νοι cum Gesnero. Sed, quod addit, ἢ ex Ionismo oriri po-
tuisse, pro ἀήριος nempe aliquem notasse ἡέριος, adeoque
pro ἢ ἀετοῖς quoque legendum ἀέριος, nondum video. Flo-
rentinae χρυσοφαέων, modo vox proba sit, aptius ad sēna-
rium foret, si certum esset, versum referri ab Luciano, quod
minus credibile, quia nimia de suo intermiscet. REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ scilicet. GUYET.

Pag. 318. l. 5. Οἶνον ἐκ) Homer. Odyss. Σ, 73. SOLAN.

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 319. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ. Η ΤΩΝ ΚΥΚ.) Praefati-
cula est orationis alicuius habitae a Luciano in iudicio, prius-
quam rhetoris five caufidici persona deposita, induisset sophi-
sticam. De qua versione pallii narrat historiam ipse in bis ac-
cusato. Proptereaque orationem illam ipsam suppressit, ne in-
ter declamationes & dialogos illa exstaret, quasi inter avicu-
las noctua, & pristinae caufidicinae vestigium. Dicta vero il-
la apud Praesidem provinciae causa viderur, & concilium
eius coronamque populi circumstantis. Atque inde in nume-
ris personarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo
ut multos, modo ut unum affatur. Multos, ut ὑμεῖς ἐλπίσαν-
τες, ὁρᾶτε &c. unum, ut ὥστε ὅρα &c. ἐλπίσας &c. σαυτὸν.
Iudiciale vero distinctionem fuisse, etiam illud arguit ἡ δὴ
οὐν σοι προλέγω ἐκ χέας τὸ ὕδωρ &c. Respicit nempe ad cleps-
ydram. Signanter vero, non dixit ἐγ χέας, sed ἐκ χέας. MAR-
CIL. Nescio quid in mente fuerit viro docto, cum ista scri-
beret. Est προσηλιαὶ ceteris similis, tota sophistica. Illud de
clepsydra infra videbimus. GESN.

ead. l. 3. 'Ηλέκτρον) Vide Herodot. III pag. 128 f. & Plin.
XXXVII. SOLAN. Vid. si lubet, Olear. ad Philostr. Icon. I,
p. 780. REITZ.

ibid. 'Ημᾶς) Ita L. & Ven. utraque, recte. In reliquis ὑμᾶς.
SOLAN. Etsi ὑμᾶς quoque Par. tamen eius interpretes Obsop.
nobis fidem fecit dederat. Et sic solet in hoc pronomine sequi,
quod verum existimat, licet Graeca aliter edantur, quod non
ubique repetemus. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἀποστάζειν — δάκρυον) Confer supra Deor.
Dial. XXV f. SOLAN. Sed ibi legas, ἡλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δα-
κρύουσαι. Re quidem eodem redeunte, nihil tamen ad verba

probanda faciente: nam suspicio hic possit esse, δάκρυα legendum, cum & mox bis ter plur. numero efferatur; sed nihil opus est; nam *electrum* ipsum vocatur δάκρυον, eodem modo, ut alibi *gummi* audit. Magis, si quid mutandum, ferret animus legere τούτων δακρύων, ut constructio invertatur, & ἤλεκτρον fiat nominativus, plane ut infra c. 6 med. οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ) Culpa tua factum est, Luciane, ut tua te spes falleret. Legisses Plinium 37, 3, & alia te docuisset. Quin tuum consulisses Herodotum, qui 3, 115, iam monuerat, esse qui dicant, Ἡριδανὸν καλέεσθαι πρὸς βαρβάρων ποταμὸν, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς βορέην ἀνεμὸν (loquitur autem de extremis Europae) ἀπὸ τευ τὸ ἤλεκτρον φοιτᾶν λόγος ἐστὶ κ. τ. λ. Probabile est, in illa vicinia litorum Prussicorum, ubi invenitur hodieque succinum, fuisse appellationem, quae ob similitudinem qualemcunque soni locum narrationi de *Eridano* faceret. Ac memini me legere *Radaumae* vel simile nomen, quod iam quaerere non vacat. Ceterum in Eridani arenis inveniri ἤλεκτρον αὐτόματον, ita simpliciter dicit Pausanias Eliac. I, p. 159, 39, ut videri possit ipse quoque huius erroris, cuius se accusat Lucianus, non immunis fuisse. Quod ut fatemur, sic depellendam censuimus iniuriam, qua affectus illum Gallicus interpret, cum e Latina versione, male intellecta, illum confudisse in simulat *electrum* s. succinum gemmam, cum *electro* metallo facticio. Vid. Act. Erud. Lips. 1733, p. 109 seqq. GESN.

ead. l. 13. Ἦκων) In omnibus libris nostris antea ἦκον legēbatur. Ego sic necessario mutandum duxi. SOLAN.

ead. l. 14. Αἰγείρους) *Populos nigras* etiam recte vertitur in Diodor. Sic. V, cap. 23, in quas illas mutatas is quoque refert, totamque fabulam enarrat, quam tamen & ipse contemnit. REITZ.

Pag. 320. l. 4. Ἐκδιδούσας) Male *Fl.* hoc omittere, appinxerat Solanus noster. At quis dixerit adeo male omissum? nam quia satis ante iam dixerat, has arbores *electrum* δακρύειν, & ἀποστάζειν, forsitan id iam per ellipsin vult intelligi, aut ἐχούσας tacite supplendum, quod frequentissime omissi, abunde ostensum supra. Vid. Gall. cap. 14, ὅ τὰ πιναρά. Bis Accus. c. 9 & 20, ἢ τὰ ποικίλα notatque ad Mort. Dial. X, § 4. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῖν) Ita *L.* & *Ven.* utraque optime. Vid. notam nostram ad § 1. In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

Pag. 321. l. 1. Οἷς ἐξήν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας) Transitus ille ab dativo ad accus. etiam est in Diod. Sic. XI, c. 9, p. 410 f. τούτοις παρήγγειλε ταχέως ἀριστοποιεῖσθαι, ὥς ἐν ἔδου δειπνησομένους, quod frustra suspectum esse Stephano & Rhodomano docet Wessel. ex Plutarch. Apophth. p. 225, iisdem plane verbis utente. Addo Thucyd. IV, c. 2, εἶπον δὲ τούτοις — παραπλέοντας ἐπιμεληθῆναι. Ubi Düker. ex Aristoph. Eq. 1391, σοι παραδίδωμι — ἰέναι λαβόντα, tum & hoc Luciani affert. Sed, ut verum fatear, non est semper eiusmodi dissimilis casus anomalus, quando duo verba adfunt, quae diversum casum admittunt: ita οἷς hic regitur ab ἐξεστὶ, & ἀναλέγοντας ab infinito πλουτεῖν, propter coniunctionem omissam, i. e. ὥστε ἀναλέγοντες πλουτῶσι. Idque patet itidem ex hoc Lyfiae pro Corinth. Sociis, p. ed. Lond. 28: "Ἀξιον γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις κἀκείνων μεμνησθαι, ὑμνοῦντας μὲν ἐν ταῖς ᾠδαῖς, λέγοντας δ' ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν μνήμασι, τιμῶντας &c. Merentur interim talia observari, quia & continuatur alias dativus praemissus, ut ead. Orat. p. seq. μόναις δ' αὐταῖς οὐκ ἐξεγένετο ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μαθοῦσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἀμεινον βουλευσασθαι. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπόλλωνος παρέδρους) Cygnorum fabulam vulgo aliter narrant: prae luctu enim Phaëthontis mutatos ferunt. Vid. Ovid. Met. II, 367, & Virgil. Aen. X, 186. Vid. Plat. Phaed. p. 387 g. & Stob. serm. CXIX, p. 607, Cic. Tusc. I, 30, & Davif. not. SOLAN.

ibid. Παρέδρους) Addendi hi παρέδροι illis, quos magna diligentia, nec sine felicitis ingenii speciminibus collegit Ge. Arnaldus, forte c. 5, aut 25. GESN.

Pag. 322. l. 10. Ἐνι) Recte habere vulgatum, vix operae erit multis docere, adeo id est frequens. Noster supra Paras. § 17, οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐνι. Aristoph. Plut. 348, ἐνι γὰρ τις ἐνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, ubi Spanhem. ex Demosth. aliisque idem affert, quem etiam ad partes vocat I. Elfn. ad Galat. III, 28, οὐκ ἐνι Ἰουδαῖος — οὐκ ἐνι δούλος &c. Adde Theogn. v. 1000, — ἐν προμάχοισιν ἐνι, & frequenter alibi. Ita ἐνι pro ἐνεσσι vel ἐξεσσι Ael. V. H. XII, 21. Item Diod. Sic. Athen. & Plato, quos allegat Periz. in Addend. ad Ael. pag. 981 ed. minor. REITZ.

Pag. 323. l. 5. Τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὁποῖον ἀπλοῖκον καὶ ἄμυτον, οὐδέ τις ὧδ' ἡ πρόσσεστιν) Mea vero dicendi ratio quam sit simplex, & a fabulis aliena, videtis, neque ipsi infit modulatio. Haec est versio Salmuriensis. Sed in Mf. est ἄμυστος pro ἄμυδος,

quod magis probo, & verto, *mea videtis oratio quam sit simplex & inerudita*, sic sua ipse per modestiam elevat, & *quam nihil in ipsa sit canori*. Sic enim recte verti puto ὥδῃ. Ut Crassius apud Cic. III de orat. de C. Carbone: *Profluens quiddam habuit Carbo, & canorum*. Et Gellius de eodem in Bruto de claris oratoribus: *L. Gellius, qui se illi contubernalem in consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, & volubilem &c. fuisse dicebat*. Ubi volubilis est, cui facile profluit oratio. Plutarchus de auditione, sic circumscribit: τὴν φωνὴν ἐμμελῆαις τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περιάσεσιν ἐφιδύνει, *vocem accuratis quibusdam sonis ac mollitie & modulationibus edulcare*. Μῦθοι pertinent ad poëtas, non ad oratores. Quoniam tamen Sophistae suis orationibus adspergebant fabulas, non contendam, si quis pro vulgata steter acrius. GRAEV.

ead. l. 10. Σκιᾶς — αὐγῇ) Non satis opticarum rationum, etiam in quantum illa aetate erant cognitae, peritum fuisse Nostrum, non negaverim. Sed nec obeffe illi debet usus horum nominum. Nempe σκιὰ est species in oculos incurrens, praesertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἰδωλα tum Opticorum, tum quae apud manes, quas etiam Latine *umbras* vocari notum est: αὐγῇ sunt radii varie reflexi & refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγῆς Euclides, vel quisquis est, in principio Opticorum: εἰδωλον autem & ἐμφασιν hic pariter & Heliodorus Larissaeus dicunt eam, quae hic σκιὰ est. Plin. XXXVI, 26, f. 67, imaginem, quam reddit Obfidianus lapis, *umbram* vocat, & magis diserit Isidor. Orig. XVI, 4, *imaginum umbras*. GESN.

ead. l. 12. Ἐνχέας τὸ ὕδωρ) Nihil minus, quam ad iudicalem clepsydram, hoc pertinet: quod cum putaret Marcilius, profecto dormitarit *neceffe* est. Dixerat, quae sub aqua sint, ea apparere *maiora*: ac simili ratione iudicare quosdam de operibus ingenii. Iam subiicit, se hac ingenua de se professione, velut aquam illam effundere, quae hominum iudiciis officere possit, & nudum se praebere spectandum. GESN.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 3. Ἐμπῖσι καὶ κόνωσι) Non inveniebam diversa nomina horum insectorum. Utrumque culicis genus esse video. *Muscellas*, quod dederunt interpretes, vel *musculas*, quo nomine Augustinus κόνιπας Aegyptiorum reddit, *muscis*

adscribendas, *tabanos*, *afilos*, *oestros*, muscarum genera ipsa quoque esse, putabam. Igitur contentus fui, *culicum genera* indiscretim dicere. Ceterum magnificentius aliquanto encomium futurum erat, si nostri aevi praesidiis, & Leeuwenhoeckio aliquo vel Reaumurio praemonstratore usus esset Lucianus, v. g. in oculorum numero & admirabili structura, in proboscide. GESN.

ead. l. 5. Ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὥς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὀκυπτέροις χρῆσθαι) Non accuratus satis fuit interpres in hisce vertendis hoc modo: *est autem alata non eo modo, quo ceterae volucres, quarum aliae pennas in toto habent corpore, aliae perniciousis alis utuntur*. Posteriorum verborum hic est sensus: *ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur*. Ita L. Bos in schedis Mss. Plura in Obs. Crit. pag. 64 f. & 65. REITZ.

ibid. Κατὰ τὰ αὐτὰ) Male Fl. omisisse τὰ, patet ex cap. 3, ubi & ipsa cum cert. *κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν*. REITZ.

ead. l. 6. Ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι) Haec infinitiva videntur. GUYET. Mox pro *pennas* esse vertendum *plumas*, monuit idem. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὰς ἀκρίδας) Confer Nostrium infra Διψ. cap. 3. KUSTER.

ead. l. 8. Μελίττας) Dele punctum. KUSTER. Non hoc tantum, sed dele etiam μὲν cum Fl. quod in reliquis odiose occurrit, & sensum perturbat. SOLAN.

ibid. Ἔστι μὲν) Recte abesse μὲν in Fl. adlevit Solan. idque in I. delebat. Ego etsi abesse posse credo, nondum ramen deleo, cum in al. Codd. non deleatur, atque & alibi implendae orationis gratia abundet, & vel hic durior sit pronuntiatio, si μὲν deleas. Abundat similiter μὲν apud Long. Past. IV, p. 147 (vere 139) ed. Moll. Αἰγὶ καὶ ἄρβρον μὲν παιδίον ὑπέβηκαν, καὶ θυγάτριον γενόμενον δεύτερον. Neque opus esse, ut δὲ semper sequatur, patet etiam ex Aristophan. Pl. 58, ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι — vid. reliqua. Non dissimile etiam est hoc Diod. Sic. XI, cap. 39, τοὺς λόγους μὲν συμβουλευσόντας κατὰ τὸ παρὸν μὴ τειχίζειν τὴν πόλιν &c. ubi δὲ quoque non sequitur, nisi post aliquot periodos, nec ad illud μὲν pertinens. Nec Apostoli in Act. c. XXVII, 21, ἔδει μὲν, ὃ ἀνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι, μὴ ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης, ubi nec adverbialia sequitur, sed tacite intelligitur, in opposito verbo κερδήσαι mox adiuncto. Herodian. I, 4; 2, ἀχθεσθαι

μὲν ὁμοῖς — *δανμιαστὸν οὐδὲν*, & sic bis ter alibi. Interdum etiam simpliciter μὲν pro asseverationis nota poni, notum arbitror ex Ael. V. H. IV, 10, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. Quin & μὲν praemisso μὲν habuimus haud semel, ut Paraf. c. 15 & 21. Nec tamen adeo abundare hic videtur, quin augeat aliquantum, ut Latinum *vel*, quando dicimus, ille *vel maior* est, *vel centies*, & simil. Ita & apud eosdem τὸ *quidem* nullo sequente sed adhiberi, hodie vix quemquam fugit, licet id male negarit Sanctius L. III, pag. 514 f. quem permultis testimoniis probe refutavit Perizon. REITZ.

Pag. 325. l. 5. Ἀπηνῶς) Sic necessario corrigendum fuit, propter sequens οἷα. Legebatur enim in omnibus ἀπηνῶς. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ συμπεφυκῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων) Vertunt, non cervici affixum, ut est locustarum; quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis, quaeso, cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prorsus per has voces negat, quae verti debent, non agnata reliquo corpori, ut est locustarum, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, & sic possit converti alia parte corporis immota & quieta. Paulo post etiam potuit vocem φοκίδας lenius interpretari, quam per vocem cortices, praecipue cum loricas squammatas dixerint, & laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum & οὐ κατὰ τὸ ὁρροπύριον reddidit inscite, non aculeo, quasi vocis huius significatio & discrimen, quod inter muscam & alia insecta notat auctor, respiceret formam, & non porius locum, ubi situs eius, in extrema nempe parte diversa, quam est in vespis & apibus. GRON.

Pag. 326. l. 4. Ὀδῶς) Florentinam recte Ὀδῶς habere, appinxit Solan. nescio quare; nam si dentis significatum retinere voluit, cur scripturam apud omnes receptam novaremus? Et cum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quae ideo tridentes ac bidentes audiunt, nec τριδῶς de fuscina Neptuni Graecis ignotum, item pinnae rastorum, dentes vocantur; quid obstat, quo minus & proboscidem muscae aculeatam dentis nomine insigniret Noster? Ita & vertebrae primae colli ὀδόντα vocari Hippocrati, monet Poll. L. 2, S. 131; quem tamen refellit Foest. in Oecon. Hipp. secundam Hippocrati hoc nomine insigniri docens; sed nihil hic refert, dum a similitudine dentis canini aculeati tamen traxisse no-

men fatetur. Et quamquam ὀδόντα quoque adspirare habet Mf. unum Pollucis, editores id recte spreverunt. Apud LXX, 1 Sam. 13, 21, ὀδόντες adhibentur de dentibus *falcium*; (nam dentatae falces veterum) aut de furcis, ut alii verterunt, (Lutherus omisit) Nostri *limas dentatas* dedere ex Hebraeo, quam recte, non inquirō. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ἀποτίκτει σκώληκα) Non satis ex fide historiae. MARCIL.

Pag. 327. l. 4. Πολιτεύεται) Vertunt, *obversatur*. Verte, *negotiat*. GUYET. Idem addit, ὑπέπτηχε *subsidit* esse vertendum; ac dein pro *contractae*, *subsidentes*. REITZ.

ibid. Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἄδει) Pugnat secum ipse sine encomii: nam eis pauca dicturus est, eam πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τοῦ ὕπνου φοβεῖν &c. nempe quia turbat eis somnum morfu & cantu. Sed dici potest, generatim accepto muscae nomine, & muscas & culices contineri, & somni turbationem referri ad culices, noctis quietem ad muscas alias. MARCIL.

ead. l. 6. Ἀτρεμεῖ) Supra Prometh. § 7. (iam § 11.) SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνδρίαν) Si Rhodomanno credimus in Addend. ad Diod. Sic. ἀνδρεία semper scribendum, & sic Diod. Sic. XI, c. 4. Sed cum *ibid.* cap. 6 bis legatur ἀνδρίαν, atque alibi frequenter, nihil & hic in orthographia mutandum. Ἀνδρεία Herodianus ubique, item οἱ LXX. Aelian. Epiætet. Thucyd. etiam plerumque; sed & ἀνδρία idem III, c. 82. Ac Noster de Salt. cap. 12, ubi ἀνδρίας quoque ex edd. optimis servavimus. Ut igitur frustra Rhodomannus contendit, ἀνδρεία semper scribendum, ita iam minus etiam certam habeo observationem Stephani contrarium docentis: sed utrumque inveniri in editis libris video; ἀνδρείαν tamen multo frequentius. REITZ.

ead. l. 12. Ἄλλ' ὁ μεγαλοφάντατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος) Ὑποσέλοικον fuisset enim ἄλλα τὸν μεγαλοφάντατον τῶν ποιητῶν ὁ Ὅμηρος τὸν γὰρ &c. Ὀλίσημα filii properantis. MARCIL. Vid. Marcilii notam, cui subscribo, quamquam delendo sequens γὰρ consuli sententiae possit. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν γὰρ ἀρίστον) Atqui Menelaum ibi laudat Homerus, ne cum Luciano erres, non Achillem; quod Barnesium, ibi de Luciano aliquid monentem, fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11 allata verba pro his affert, & apponit ad rem quidem suam ibi facientia, sed minime indicantia ad hunc Homeri locum a Luciano allusum. SOLAN.

ead. l. 14. τῷ θάρσει τῆς μυίας) Hom. II. P. 570. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος) Firmat itaque etiam Lucianus discrimen inter θράσος & θάρσος, idque ait antiquissimum esse, & Homero iam observatum II. P. 570, ubi Menelao Minerva μυίας θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκεν, κ. τ. λ. quam accurate, non dixerim. Certe ad Euripidis Alcestin 604 observat Barnesius, non nimis religiose id esse poetis notatum, defenditque poetam suum contra reprehensionem veteris Scholiastae ad Medaeae v. 469, ubi θάρσος vocatur παράστημα τῆς ψυχῆς μετὰ λογισμοῦ, θράσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη. His similia Eustath. ad II. E. 3, ubi Diomedē Minerva δῶκε μένος καὶ θάρσος. it. ad Od. E. pag. 547, 28 Basf. & Pollux III, 135, atque Ammonius h. v. Cumque θάρρος sit plane idem, quod θάρσος, huc pertinet etiam auctor περὶ ἑρμηνείας, vulgo Demetrius Phal. f. 114, ubi παράκειται, ait, φαῦλά τινα ἀστείους τισὶν οἷον θάρρει μὲν τῷ θράσος, ἡ δὲ αἰσχύνῃ τῇ αἰδοῖ. Observavit hoc discrimen Thucydides, qui I, 121, θράσει ἀπίστω ἐπαίρεσθαι dicat, fallaci audacia, & nobile illud II, 40, ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὕλνον φέρει. contra ea VI, 68, θάρσος παρὰσχεῖν de honesta fiducia. Observavit Aristophanes, &, puto, ut quisque est accuratissimus. Ista paulo copiosius non ad lucem modo Luciani, sed ad emendandum Plutarchum, apud quem in comparatione Periclis & Fabii Maximi prope finem sic legitur, in ipsa quoque splendidissima Briani ed. pag. 414: Μία γὰρ ὡς εἰσιν ἀπειρία καὶ θράσος γεννᾶ, καὶ θράσος ἀφαιρεῖται. Nulla ratione dubito, quin legendum sit, καὶ θράσος ἀφαιρεῖται. Pulchre sententiam expressit interpretes, una temeritatem gignit, & eripit audaciam imperitia. Eadem plane sententia, cum Hippocrates in Νόμῳ extr. ἡ ἀπειρία, inquit, κακὸς θησαυρὸς — δεινὸς τε καὶ θρασυτέτος τιθῆναι. Sic praeclare nuper ven. Wolfius apud Liban. Ep. 1036 b. N°. 4, in varietate librorum, θράσος τῷ θάρσει praetulit. Ne quid super sit apud Plutarchum dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipsa vita Fabii. De Minucio eiusque insolentia ait p. 321 extr. H. Steph. ὁ δὲ μάλλον εἰς φρόνημα καὶ θράσος ἀνείμενος. De eodem p. 325 post med. αὐτὸν τε μεγαλαυχίας ἀμέτρου, καὶ θράσους τὸ στρατιωτικὸν ἐμπεπληκώς. Denique p. 328 extr. αὐτοῦ τε τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατακέκλαστο. Contra de vera fortitudine p. 332 extr. τοῦτο τοῖς Καρχηδονίοις ἰδοῦσι θάρρος παρέσθαι. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia. GESN. Vid. Diod. Sic. V, c. 29, ubi Wessél.

etiam profert distinguentem inter θράσος & θάρσος Gregor. Naz. Or. IV, pag. 113, qui ait: ὅτι θάρσος καὶ θράσος, καὶ ἐν τοῖς ὀνόμασι πλησιάζουσι, πλείστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει κεχώρισται—τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις θάρρειν ἀνδρείας ἐστίν.—οὗ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμόσε χωρεῖν καὶ ὠθίζεσθαι — θράσους. Sed quia Gesn. hoc diligenter egit, plura non addo. REITZ.

Pag. 328. l. 2. Οὐχ ἄπαξ — μέμνηται &c.) II. B, 469. Π, 641. Δ, 130. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄδινος προσειπὼν) Hom. II. B, 469. SOLAN. Vaga admodum est notio huius epitheti. Eustath. Od. Ψ, 326, p. 817, 35 Basf. ad verba ποῖται Σειρήνων ἀδινάων, Ἐνθα φασὶν εἰ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τοῦ ἡδυφάνων, ἡδονῶς. παρὰ τὸ ἄδειν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πέντε γὰρ φασὶν τὸ ἀδινὸν σημαίνει. ἀθρόον, ὥς ἐν τῷ μελισσάων ἀδινάων. οἰκτρὸν, ὥς ἐν τῷ ἀδινὸν στοναχῆσαι. ἡδίων, ἡγούν ἡδύ γλυκὺ, ὥς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ἰσχυρὸν, οἷοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἡρέμα, ὥς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνενείκατο φωνήσεν τε. Inter haec ipse Eustathius ad locum, quem tractat Lucianus, nempe II. B, 469, p. 194, 48 Basf. eligit ἢ τὰς λεπτάς, ἢ τὰς πυκνάς καὶ ἀθρόον πετομένας. Posterior intellectus ad Luciani mentem aptior: nisi tamen malis *canoras*, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude ageretur, cuius etiam est densare ordines. GESN.

Pag. 329. l. 3. Ἀποτμηθεῖσα) Papilionem memini capite amputato ultra septiduum vitae signa dedisse, motis, cum rangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde, quae Aelianus de testudinis marinae capite similia profert de Anim. IV, 28. SOLAN.

ead. l. 8. Τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται) Narravit etiam Aelian. de Anim. L. II, 29: Μυῖα ἐμπεσοῦσα εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζῶον ἐστὶ θρασυτάτη — καὶ διὰ ταῦτα ἀποτνίγεται. εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλοις τὸν νεκρὸν, καὶ τέφρην ἐμπάσοις, καὶ καταθήσοις ἐν ἡλίῳ αὐγῇ, ἀναβιώσεις τὴν μυῖαν. Cretae insperfone idem fieri, omnes norunt, quo citius humor exficceretur; alioqui & sine hac insperfone id contingit ad solem & fornacem. Sed forf. & τὸ νεκρὸν legendum. Nisi ex Genes. 23, 4, prius probes. REITZ.

ead. l. 9. Παλιγγενεσία) Vocabulum hoc in Epist. ad Tit. III, 5, occurrens, hoc Luciani alioque Iosephi testimonio probantem vid. I. Elfnerum in Obs. Phil. ad N. T. T. 2, pag. 327. Adderem, si quid opus, Long. Past. III, p. 94, ἐκ θανάτου παλιγγενεσία. REITZ.

ead. l. 14. Ἐρμώτιμου) De eo Plin. VII, 52, & Plut. 1051, 2,

ubi corrupte *Hermodorus* pro *Hermotimo* legitur. Historiam habet Apollonius Dyscolus cap. 3, & Orig. c. Celf. p. 129 f. SOLAN. De hoc, & aliis, qui revixisse narrantur apud antiquos, quaerere volentem iuvabunt, quae ad Plin. VII, 52, f. 53, dedit Harduinus: copiose inprimis id iam egit Huetius demonstr. Evang. Prop. 9, c. 142. GESN.

Pag. 330. l. 5. Ἡ ἀνθρώποις) Antea in omnibus legebatur καὶ quod cum ferri non posset, mutavi. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπανηρημένη) An ἔπανηρημένη, sublato altero η; certe sic debet, si ab αἶρω compositum est: ita τοὺς ἐξηρημένους ab ἐξαίρω extollo, apud LXX, in Syr. XVI, 10, & ἔπηρημένος elatus Diod. Sic. II, c. 34, p. 147 f. & 1 Maccab. 8, 5. Contra ἀφηρημένα ab ἀφαιρέω, in 1 Reg. V, 4. Et ἀφηρημένος, Esai. XVI, 2. Quid multis? simplex αἰρέομαι facit ἡρημένος, vid. Herodian. V, 5, 3, & VIII, 7, 6. Sed αἶρω, ἡρμαι, ἡμέρος, vid. Aelian. VI, 1. Ceterum ἐπανηρεισθεὶς φίλιαν habuimus etiam in Tox. c. 8; at hoc aliud quid est. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Ἀντερασθῆναι) Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀντερσθῆναι parenthesi, ut aliquatenus sensui consulas. SOLAN.

ead. l. 12. Ποιήτρια) De Myia poëtria & hoc ipso loco Luciani vid. Olear. Diss. de poëtriis Graecis § 48, p. 166 editionis, quam debemus elegantissimi atque honestissimi ingenii, doctrinae autem solidae, viro, Io. Christ. Wolfio, qui etiam cum Menagii libello de mulieribus philosophis Muscae Pythagoricae vitam reddidit, non ille quidem cineribus adpersis, quod de vulgaribus muscis Lucianus modo dicebat, sed sale candido atque puro. Ceterum versiculus comici ita legendus est, Ἡ Μῦς ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι καρδίας. GESN.

Pag. 332. l. 4. Δεινὸν) Eurip. haec sapere videntur. SOLAN.

ead. l. 7. Μῦς τῆς Πυθαγ.) Pythagorae haec filia, de qua consule Menag. de mul. Phil. & Phor. Cod. CCXLIX. Meminit Iamblichus in catalogo p. 218. C. Milonis uxor. Porphyry. etiam N°. 4, & Anonym. N°. 2. Miror, a Luciano omissum, quod de muscis Pisatidibus ab Aeliano traditur de Anim. V, 17; supra feminas enim ille intelligentes facit. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν τῷ μέρει) Pro vicissim, saepe utitur Noster; vid. ad Gym. c. 19. Adde notam Hemst. p. 45 ed. Luciani minoris, qui & aliorum testimonia addidit; nam non insequitur eadem huic ed. Vid. tamen Dial. Mort. XII, 1, οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. REITZ.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
IMM L. I. МЕРНИКОВА

296556 1948

Errata.

Pag. 60. l. 5. ἐκ γειτόνων, leg. ἐν γειτ. quamvis & alterum probum.

Pag. 90. l. 2. προστάτην, leg. προστάτιν.

Pag. 197. l. 13. ἀναφύετο, leg. ἀνεφύετο.

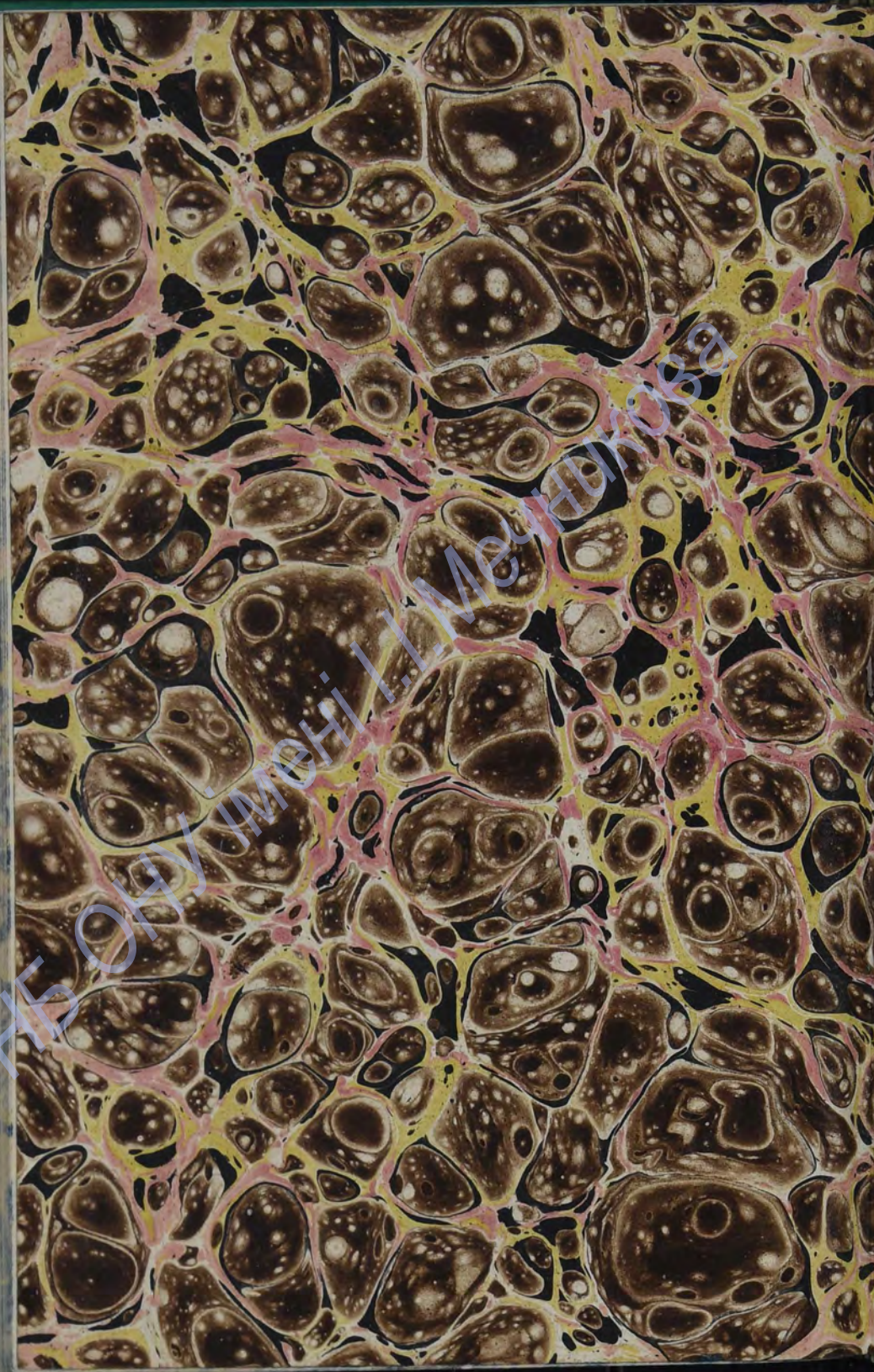
Pag. 301. l. 11. ὄρων, leg. ὄρων.

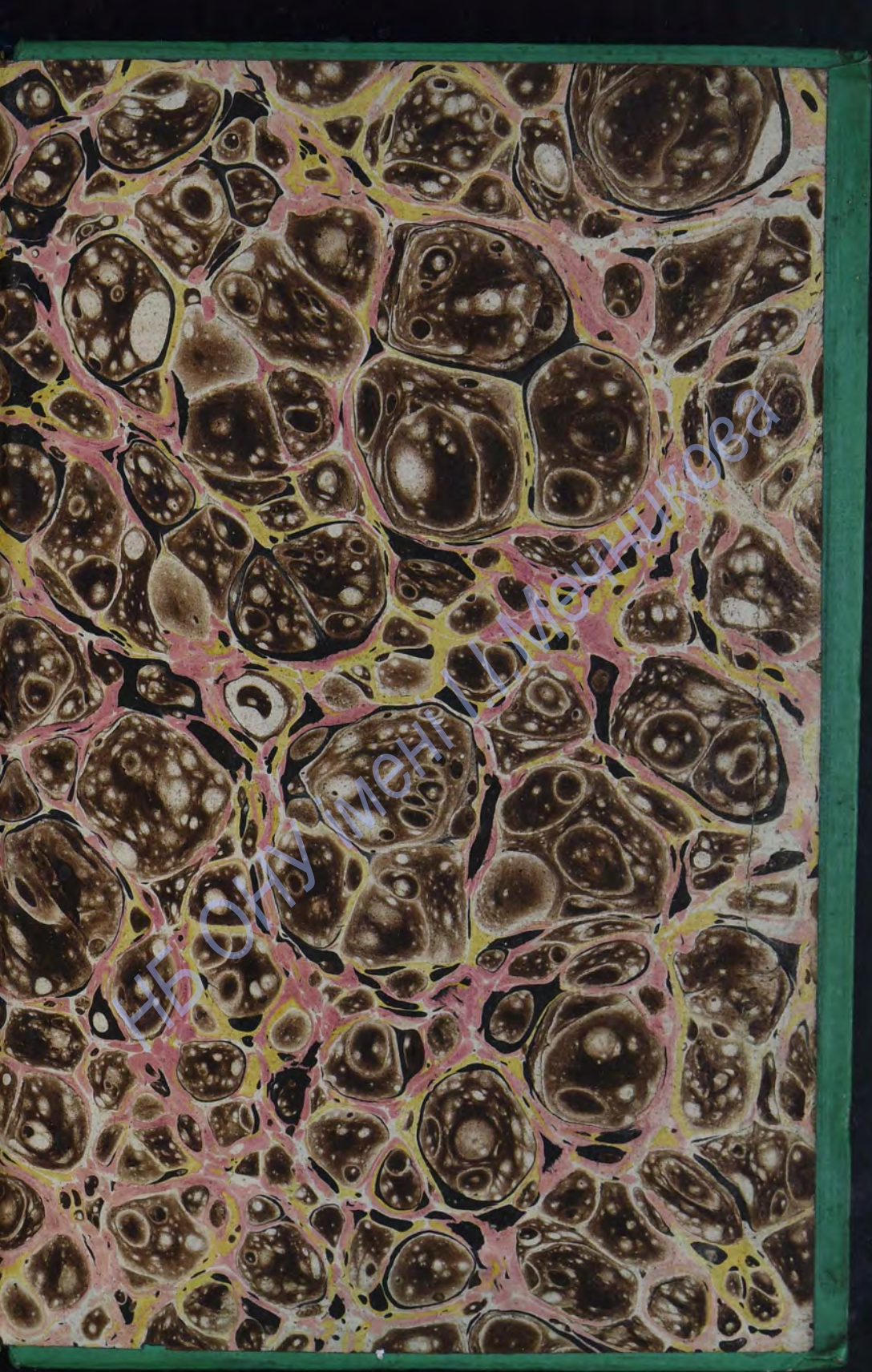
НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

40p

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова